

Luật Sư Phúc Hắc Quá Nguy Hiểm

Contents

Luật Sư Phúc Hắc Quá Nguy Hiểm	5
1. Chương 1: Nhất Nhất Phong Hà Cử.	5
2. Chương 2: Nhất Nhất Phong Hà Cử.	6
3. Chương 3: Nhất Nhất Phong Hà Cử	8
4. Chương 4: Nghĩa Vụ Vợ Chồng	9
5. Chương 5: Cửu Biệt Trùng Phùng.	10
6. Chương 6: Vợ Chồng	11
7. Chương 7: Ngày Mùa Hạ Năm Ấy.	12
8. Chương 8: Em Gái.	13
9. Chương 9: Sơ Ngộ	14
10. Chương 10: Cháu Nên Gọi Cô Ấy Là Gì?	15
11. Chương 11: Người Một Nhà Vui Vẻ.	17
12. Chương 12: Còn Chưa Có Lớn Bằng Tôi.	18
13. Chương 13: Ăn Nhờ Ổ Đậu	19
14. Chương 14: Niên Thiếu Đã Từng.	20
15. Chương 15: Trình Bày.	21
16. Chương 16: Cô Không Có Tư Cách.	22
17. Chương 17: Tìm Kiếm	24
18. Chương 18: Cô Tổ Cáo?	25
19. Chương 19: Cô Đến Viết.	26
20. Chương 20: So Tài.	27
21. Chương 21: Anh Thua.	28
22. Chương 22: Thỉnh Cầu.	29
23. Chương 23: Trân Quý.	30
24. Chương 24: Bí Mật Nhỏ Của Tiêu Nhị.	32
25. Chương 25: Điều Kiện.	33
26. Chương 26: Cháu Cũng Đi?	34
27. Chương 27: Xó Xỉnh	35
28. Chương 28: Thú Vị	36
29. Chương 29	37
30. Chương 30: Kinh Ngạc	39
31. Chương 31: Nai Con	40
32. Chương 32: Tôi Mang Người Tới.	41
33. Chương 33: Chúng Ta Đi.	42
34. Chương 34: Lấy Độc Trị Độc.	43
35. Chương 35: Tiếng Cười	45
36. Chương 36: Sinh Nhật	46
37. Chương 37	47
38. Chương 38	48
39. Chương 39: Thơm Quá.	50
40. Chương 40: Cám Ơn	51

41. Chương 41: Sương Phủ Cát Bồi, Người Trong Lòng Như Ngọc: Anh.	52
42. Chương 42: Bạn Gái Cũ?	53
43. Chương 43: Thất Tình.	54
44. Chương 44: Tử Huyệt Của Tiêu Nhị.	55
45. Chương 45: Tử Huyệt 2.	57
46. Chương 46: Thành Còn Người Còn, Thành Mất Người Mất.	58
47. Chương 47: Bao Mười Giao Ước.	59
48. Chương 48: Ba Mười Giao Ước 2.	60
49. Chương 49: Thích.	62
50. Chương 50: Thích 2	63
51. Chương 51: Khối Gỗ Mục	64
52. Chương 52: Giang Chi Vĩnh	65
53. Chương 53: Cô Và Giang Chi Vĩnh.	66
54. Chương 54: Sủi Cảo	67
55. Chương 55: Nước Bọt	69
56. Chương 56: Cơn Ác Mộng 1	70
57. Chương 57: Cơn Ác Mộng 2	71
58. Chương 58: Bình Thường Phát Huy	72
59. Chương 59: Bảo Vệ Cái Mộng Không Biết Xấu hổ.	73
60. Chương 60: Cam Kết	75
61. Chương 61: Kỳ Thi	76
62. Chương 62: Cô Dâu Nhỏ	77
63. Chương 63: Em Lâm Từ Trên Trời Rơi Xuống	78
64. Chương 64: Họp Phụ Huynh	80
65. Chương 65: Hoài Niệm	81
66. Chương 66: Nơi Đây Chính Là Nhà Của Em	82
67. Chương 67: Máu...!	87
68. Chương 68: Vẻ Đẹp Của Cô	90
69. Chương 69: Đêm Xao Động.	95
70. Chương 70: Đêm Xao Động 2	100
71. Chương 71: Tình Cảm Giữa Chúng Tôi Chậm Chạp Giống Như Rùa	103
72. Chương 72: Thanh Thanh Tử Khâm	108
73. Chương 73: Em Gái	110
74. Chương 74: Đã Có Anh Gánh Vác!	111
75. Chương 75: Trong Sạch!	116
76. Chương 76: Hả Giận	119
77. Chương 77: Quà Tặng	123
78. Chương 78: Hoảng Sợ!	128
79. Chương 79: Đêm Đông	134
80. Chương 80: Tuổi Thanh Xuân!	139
81. Chương 81: Đồng Cảm!	142
82. Chương 82: Cô Cô	147
83. Chương 83: Em Gái Quấn Nghiêm!	152
84. Chương 84: Cùng Ngủ Một Giường	156
85. Chương 85: Nửa Đêm Canh Hai!	159
86. Chương 86: Đi Chung Đường.	163
87. Chương 87: Tìm Ngọc!	166
88. Chương 88: Không Thấy Người ?	170
89. Chương 89: Cậu Và Cô Ấy Không Giống Nhau.	174
90. Chương 90: 90.1 Phượng Nở Hoa.	179
91. Chương 90: Phượng Nở Hoa.	182
92. Chương 91: Đêm Không Trăng, Hoa Đơn Độc: Chúng Ta Cùng Đi Đến Tận Cùng Thế Giới!	188
93. Chương 91: Chương 91.1 + 2	193
94. Chương 92: Chương 92.1	198

95. Chương 92: Chương 92.1	198
96. Chương 93: Chương 92.2	201
97. Chương 93: Chương 92.2	201
98. Chương 94: Chương 93.1	203
99. Chương 94: Chương 93	203
100. Chương 95: Chương 93.2	206
101. Chương 95: Chương 93.2	206
102. Chương 96: Chương 94.1	208
103. Chương 96: Chương 94	208
104. Chương 97: Chương 94.2	211
105. Chương 97: Chương 94.2	211
106. Chương 98: Chương 95	214
107. Chương 98: Chương 95.1: Đêm Vô Minh Nguyệt Hoa Mẫu Đơn: Thế Giới Thần Tiên.	214
108. Chương 99: Chương 95.2	216
109. Chương 99: Chương 95.2	216
110. Chương 100: Chương 96	219
111. Chương 100: Chương 96.1: Về Nước.	219
112. Chương 101: Chương 96.2	221
113. Chương 101: Chương 96.2	221
114. Chương 102: Chương 97	224
115. Chương 102: Chương 97: Bạn Gái.	224
116. Chương 103: Chương 97	227
117. Chương 103: Chương 98: Gặp Lại Bạn Cũ.	227
118. Chương 104: Chương 99	229
119. Chương 104: Chương 99.1: Tình Bạn.	229
120. Chương 105: Chương 99.2	232
121. Chương 105: Chương 99.2	232
122. Chương 106: Chương 100	235
123. Chương 106: Chương 100.1: Sẽ Không Tạm Biệt.	235
124. Chương 107: Chương 100.2	237
125. Chương 107: Chương 100.2	237
126. Chương 108: Chương 101	240
127. Chương 108: Chương 101.1: Phồn Hoa Không Còn Nữa.	240
128. Chương 109: Chương 101.2	242
129. Chương 109: Chương 101.2	242
130. Chương 110: Chương 102	245
131. Chương 110: Chương 102.1: Đại Ca.	245
132. Chương 111: Chương 102.2	248
133. Chương 111: Chương 102.2	248
134. Chương 112: Chương 103	251
135. Chương 112: Chương 103: Một Ngày Là Thầy Thì Cả Đời Vẫn Là Thầy.	251
136. Chương 113: Chương 104	256
137. Chương 113: Chương 104: Không Biết Hoa Nở Vì Ai.	256
138. Chương 114: Chương 105	260
139. Chương 114: Ai Tặng Hoa.	260
140. Chương 115: Chương 106	263
141. Chương 115: Hai Cuộc Sống Độc Lập.	263
142. Chương 116: Chương 107	266
143. Chương 116: Chương 107: Vì Ai.	266
144. Chương 117: Chương 108.1	269
145. Chương 117: Chương 108.1: Ngày Mai.	269
146. Chương 118: Chương 108.2	272
147. Chương 118: Chương 108.2	272
148. Chương 119: Chương 109	274

149.	Chương 119: Chương 109: Quan Trọng Nhất	274
150.	Chương 120: Chương 100	279
151.	Chương 120: Chương 110: Anh Hai Đến Đây.	279
152.	Chương 121: Chương 111	284
153.	Chương 121: Chương 111: Anh Vĩnh Viễn Là Anh Trai Của Em.	284
154.	Chương 122: Chương 112	289
155.	Chương 122: Tâm Tư Của Anh Hai Rất Khó Đoán.	289
156.	Chương 123: Chương 113	294
157.	Chương 123: Chương 113: Bí Mật Quán Ăn Tình Nhân.	294
158.	Chương 124: Chương 114	299
159.	Chương 124: Chương 114	299
160.	Chương 125: Chương 115	303
161.	Chương 125: Chương 115: Sau Này Em Sẽ Rời Anh Đi?	303
162.	Chương 126: Chương 116	307
163.	Chương 126: Chương 116: Tri Âm.	307
164.	Chương 127: Chương 117	314
165.	Chương 127: Chương 117: Chỉ Cần Còn Sống, Có Thể Gặp Nhau.	314
166.	Chương 128: Chương 118	317
167.	Chương 128: Chương 118: Hiểu Chuyện.	317
168.	Chương 129: Chương 119	320
169.	Chương 129: 119: Em Gái, Sinh Nhật Vui Vẻ.	320
170.	Chương 130: Chương 120	323
171.	Chương 130: 120: Chúng Ta Đều Đã Lớn.	323
172.	Chương 131: Chương 121	328
173.	Chương 131: 121: Còn Có Anh Hai.	328
174.	Chương 132: Chương 122	332
175.	Chương 132: Chương 122	332
176.	Chương 133: Chương 123	337
177.	Chương 133: 123: Khóc.	337
178.	Chương 134: Chương 124	342
179.	Chương 134: 124: Thực Xin Lỗi.	342
180.	Chương 135: Chương 125	347
181.	Chương 135: 125: Cô Ấy Có Người Trong Lòng.	347
182.	Chương 136: Chương 126	352
183.	Chương 136: 126: Thì Ra Là Thế.	352
184.	Chương 137: Chương 123	356
185.	Chương 137: 127: Lá Đỏ.	356
186.	Chương 138: Chương 128	361
187.	Chương 138: 128: Bức Tranh Sơn Dầu Đẹp Nhất.	361
188.	Chương 139: Chương 129	365
189.	Chương 139: 129: Tìm Thấy	365
190.	Chương 140: Chương 130	368
191.	Chương 140: Chương 130	368
192.	Chương 141: Chương 131	371
193.	Chương 141: 131: Đến Nhà Họ Giang.	371
194.	Chương 142: Chương 132	375
195.	Chương 142: 132: Người Tuyết.	375
196.	Chương 143: Chương 133	380
197.	Chương 143: 133: Tuyết Tan.	380
198.	Chương 144: Chương 134	384
199.	Chương 144: 134: Kiếp Trước, Kiếp Này.	384
200.	Chương 145: Chương 135	389
201.	Chương 145: 135: So Sánh	389
202.	Chương 146: Chương 136	393

203. Chương 146: Chương 136	393
204. Chương 147: Chương 137	399
205. Chương 147: Chương 137	399
206. Chương 148: Chương 138	404
207. Chương 148: Chương 138	404
208. Chương 149: Chương 139	408
209. Chương 149: 139: Tiêu Y Đình, Anh Muốn Như Vậy Sao?	408
210. Chương 150: Chương 140	413
211. Chương 150: Sen Tàn.	413

Luật Sư Phúc Hắc Quá Nguy Hiểm

Giới thiệu

Khi cô mười sáu tuổi, anh mười tám tuổi, đã đến bên cạnh anh. Từ đó, trôi qua cuộc sống của một b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luat-su-phuc-hac-qua-nguy-hiem>

1. Chương 1: Nhất Nhất Phong Hà Cử.

Diệp Thanh Hòa ngồi xuống trên ghế bằng gỗ lim dành cho khách, trên vách tường trắng tinh ở phía đối diện có treo một bức đề từ, chính là bài Khắc vũ lăng của Tô Mạc Già :

Liệu Trầm Hương, tiêu nóng ả.

Chim tước hô quang đăng, xâm hiểu dòm ngó mái nhà ngừ.

Diệp thượng sơ dương kiên ngủ mưa, mặt nước thanh viên, nhất nhất phong hà cử.

Cổ hương xa, ngày nào đi?

Gia trụ Ngô môn, lâu làm Trường An lữ.

Tháng năm ngư lang nhớ nhau không? Tiểu tiếp thuyền nhẹ, mộng nhập Phù Dung phổ.

(Tạm dịch :

Đốt trầm hương, tan nóng ả.

Chim gọi nắng, bình minh xâm lược mái hiên.

Ánh nắng trải dài, giọt nước xoay tròn, gió thổi nhẹ nhẹ.

Cổ hương xa, ngày nào đi?

Nhà ở cửa Ngô, chuyển đi đến Trường An thật dài .

Tháng năm ngư lang nhớ nhau không? Mái chèo khua nhẹ, mộng nhập vào hoa sen.)

Trong lòng xẹt qua một tia buồn thương, phảng phất như nghe thấy tiếng trẻ con non nớt, đồng thanh đọc theo từng chữ lại từng chữ: Diệp thượng sơ dương kiền ngư mưa, mặt nước thanh viên, nhất nhất phong hà cử.

Tựa như lại nhìn thấy cậu thiếu niên, môi khẽ giương, tay nhắc bút viết lại mấy câu thơ này, không biết bao nhiêu lần.

Phong Hà, Phong Hà, không còn ai gọi cô như vậy nữa rồi, mà cô gần như cũng sắp quên mất mình còn có một cái tên như vậy.

Thời điểm cô được sinh ra, là vào một buổi sáng mùa hè, cha cô đã nói, cả đêm mưa lất phất, ánh tà dương vừa hé, chiếu lên những giọt nước trên lá sen trong suốt lấp lánh, trong phút chốc liền bốc hơi, mặt hồ xanh biếc lóe lên kim quang, từng chiếc lá sen như những chiếc ô màu ngọc bích, dập dềnh nổi trên mặt nước. Cảnh sắc như thế thật đẹp. Cũng thật hợp với câu thơ kia: Diệp thượng sơ dương kiền túc mưa, mặt nước thanh tròn, nhất nhất phong hà cử.

Cô họ Phong, cho nên cha liền đặt tên cho cô là Phong Hà.

Chỉ là, cô đã sớm đổi sang họ Diệp rồi.

Cha nói, khi cô ba tuổi đã có thể thuộc lâu lâu những từ này. Bản thân cô cũng nhớ, đây là bài từ mà ngày xưa cô thích nhất, chỉ là, sao bài từ đó lại treo ở nơi này? A.

Cô ngưng mắt nhìn con dấu triện trên đó, “Tiêu Y Đình Ấn” bốn chữ này quen thuộc như thế.

Cho đến hôm nay, cô vẫn nhớ như in mình ở bên cạnh anh ta như thế nào, cùng với anh tat ay bút tay họa luyện chữ ra sao.

Cô lại không khỏi ngẩng đầu nhìn những chữ kia của anh một lần nữa, nét bút tùy ý không câu chấp, ung dung phóng khoáng, tự thể mướt lại lộ ra kiên nhẫn, tự nhiên mà không mất đi kín kẽ, quả thật là chế tác tốt nhất, hình như so với cô lúc rời đi lại càng hoàn mỹ.

Cái người đã trở thành chồng của cô ba năm này, theo cô mà nói, vẫn giống như nhiều năm trước lúc mới gặp nhau vậy, quen thuộc rồi lại xa lạ như thế. Căn phòng làm việc này, cũng là lần đầu tiên cô bước vào, trên thực tế, nếu không có chuyện cần tìm anh, có lẽ cô vẫn sẽ không tới. đây

Đang mất hồn, sau lưng lại vang lên tiếng giày da giẫm ở trên sàn nhà.

Có người tới.

Là anh sao?

Sống lưng của cô chợt cứng đờ, điều chỉnh tư thế ngồi thật ngay ngắn.

Tiếng bước chân lúc đến cửa ra vào liền dừng lại, trong chốc lát, khắp không gian đều trở nên im ắng, cô tựa hồ còn nghe được tiếng tim mình đang đập, bùm, bùm, bùm.

Rồi sau đó, liền nghe thấy một tiếng gọi vui sướng vang lên bên tai: “Hi! Em gái!”

“” Anh gọi cô là em gái. Phảng phất như nhiều năm qua mỗi một lần gặp mặt, cô đều âm thầm tồn tại ở trong góc nhỏ của mình, thế nhưng anh lại luôn uy vũ hùng tráng gọi to một tiếng như vậy, chẳng khác gì phơi bày con người cô ra trước ánh sáng cả.

Cô chậm rãi xoay người sang chỗ khác, chống lại khuôn mặt tươi cười đặc trưng vốn có.

Đó là chiêu bài luôn giữ vẻ mặt tươi cười mà anh vẫn thường hay sử dụng.

2. Chương 2: Nhất Nhất Phong Hà Cử.

Ba năm không gặp, anh đột ngột tiến công vào trong tầm mắt của cô như thế, giống như rất nhiều rất nhiều năm trước, cũng vào một buổi trưa đầy nắng kia, ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

Chỗ bắt đồng ở đây chính là, anh trước mắt, đã sớm không phải là người thiếu niên cà lơ phất phơ năm đó. Bây giờ anh đã là một luật sư trẻ tuổi, cực kỳ có tiền đồ trong giới, từ khi xuất đạo tới nay chưa từng thua kiện lần nào, là người đứng đầu Sở Sự Vụ, một tập thể có sức chiến đấu nhất .

Tóm lại, ba chữ Tiêu Y Đình này, đồng nghĩa với thần thoại bất bại

Giờ phút này, thần thoại bất bại kia, toàn thân âu phục tối màu đơn giản gọn gàng, bên trong lại là một chiếc áo sơ mi trắng vô cùng bình thường.

Vốn là trang phục vô cùng chính thống, mặc ở trên người anh, lại sinh ra mấy phần tà khí, lại càng hợp với đôi mắt hoa đào lấp lánh, ánh mắt tràn đầy ý cười, tự tiểu phi tiểu, nhìn anh như vậy, chẳng giống với một luật sư tinh anh, nghiêm trang hùng hồn biện luận trên tòa.

Cô vội lấy lại bình tĩnh, thân thể hơi cứng ngắc, cất lời: “Anh hai, đã lâu không gặp.”

“Anh hai?” Nghe thấy hai từ này nụ cười tươi rói trên mặt anh càng thêm sáng lạng, sải bước lướt qua cô, đi đến bên ghế lớn ở phía sau bàn làm việc ngồi xuống, hai chân duỗi thẳng ra, mang giày vẽ lười biếng cuồn cuộn ngạo của một đại thiếu gia, cực kỳ không hợp với thân phận luật sư của anh: “Em gái trở về lúc nào?”

“” Thật ra thì cô đã về đây gần hai tuần rồi, nhưng sau khi cân nhắc, lại bình tĩnh trả lời anh: “Mới về hôm trước.”

Anh mỉm cười nhìn cô, ánh sáng trong tròng mắt âm trầm thâm thúy: “Hóa ra tôi lại người đầu tiên em tìm gặp khi trở lại, thật sự vô cùng cảm động, rất cuộc.”

Nói tới chỗ này, anh liền ngừng lại, nụ cười tiếp tục lan rộng, đôi con ngươi màu nâu sậm nhìn thẳng khiến người khác phải rụt rè.

Diệp Thanh Hòa sớm đã quen với diễn xuất này của anh, đối với những lời thật thật giả giả kia cũng lười đi phân tích, cất tiếng nói rõ mục đích đến đây hôm nay của mình: “Anh hai, em tới đây là vì có sự kiện muốn thương lượng với anh.”

“Hả?” Anh cười ha ha: “Tôi nói đâu. Được rồi, em gái có gì chỉ giáo? Lời của em gái, người làm anh trai như tôi đây từ trước đến giờ không dám không nghe.”

Thật sao?

Diệp Thanh Hòa lại chợt nhớ tới những năm kia khi còn ở bên cạnh anh, trong lòng nhất thời nhộn nhạo, lẫn lộn.

“Anh hai, nghe nói anh đang nhận một vụ án ly hôn, không phải anh luôn không nhận những loại án này sao?” Anh nổi danh, người người trong giới đều biết, nhưng đồng dạng mỗi người bọn họ cũng biết nguyên tắc của anh đó chính là không nhận những vụ án ly hôn, mà lần này, lại phá lệ. Một luật sư vàng tâm cỡ, nhận vụ án nhỏ như thế này vốn đã đủ làm cho người ta kinh ngạc.

Hoặc bởi vì đây chính là vụ án có liên quan đến nhà họ Quách.

“Sao em gái đột nhiên lại quan tâm đến công việc của tôi như vậy?” Anh nhìn cô cười hỏi.

Cô không biến sắc, chỉ hy vọng nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ: “Anh hai, em chỉ hy vọng anh có thể buông tha vụ án này, Quách Hoàn Vũ không phải người tốt! Bao nuôi tiểu tam, bao dưỡng tình nhân, hiện tại ngay cả con cũng sắp sinh, chẳng lẽ anh lại muốn biện hộ cho hạng người như vậy sao?”

Anh vẫn nhìn cô, nụ cười không giảm: “Em gái, em lấy thân phận gì đến nói với tôi những lời này chứ?”

“” Cô ngập ngừng: “Thân phận gì có quan trọng không? Quan trọng là anh đừng vì tình riêng mà lập bài tử của mình, anh cũng biết bây giờ áp lực của dư luận như thế nào, nếu anh nhận vụ án này mà nói, hình tượng của anh liền bị hủy sạch!”

Anh trầm ngâm một lát, châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hít một hơi, từng vòng khói màu xanh nhạt lơ lửng bay ra: “Nửa tháng trước trở về nước, ở khu XX phố XX thuê một căn phòng, nhậm chức ở Sở luật sư Thiên Hải, mà luật sư vợ của Quách Hoàn Vũ tìm đến lần này chính là Thiên Hải.”

Sắc mặt của Diệp Thanh Hòa khê tái đi, thì ra là lúc bắt đầu cô bước lên mảnh đất này, mọi hành động của cô anh đều nắm trong lòng bàn tay.

“Cho nên, em lấy thân phận luật sư thay mặt vợ Quách Hoành Vũ tới đây tìm tôi nói chuyện sao?” Nụ cười hoa đào mang theo ý vị đùa cợt lại trở về trên mặt, làn khói nhàn nhạt lan tỏa khắp nơi, rồi chợt nói: “Tôi khuyên em, không bằng dùng một thân phận khác, tôi có thể sẽ xem xét.”

Sắc mặt cô lại trắng đi mấy phần.

Anh liền đứng lên, dập tắt điếu thuốc đang hút dở, ném vào trong gạt tàn, hai tay chống ở trên bàn làm việc, thân thể tìm tòi, khuôn mặt tươi tắn đột nhiên đến trước mặt cô, mùi thuốc lá phả đến khiến cô hít thở không thông.

“Em gái à, hình như trên giấy chứng nhận kết hôn của tôi có đề tên của em.” Anh kéo tay của cô đến, trên ngón áp út, trống không, cái gì cũng không đeo.

3. Chương 3: Nhất Nhất Phong Hà Cử

Đầu ngón tay của anh hơi lạnh, hơi ẩm ướt, vừa nắm lấy tay cô khiến cho nó cũng tràn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Cô không biến sắc rút tay ra, ánh mắt lướt qua bên tai anh, nhìn thẳng vào bộ chữ kia trên tường, lạnh nhạt mà ung dung: “Anh hai.”

“Em gái.” Thế nhưng anh lại không để cho cô nói câu ra kế tiếp, nụ cười thoáng xa cách, từ trên cao nhìn xuống, đôi con ngươi trong trẻo mà thanh thủy.

Thân hình của anh vừa đứng chặn lại hàng chữ trên tường, nơi mà tầm mắt của cô có thể chạm đến, chỉ có đôi mắt đang liếc xéo của anh, cùng vẻ mặt tươi cười, cột nhà, đầy vô lễ, rồi lại lộ ra một chuôi ý vị không thể gọi tên.

Ánh mắt trong như thế, khiến cô phải lảng lạng chờ đợi câu tiếp theo của anh, có một số việc, thủy chung vẫn phải đối mặt không đúng sao? Căn phòng kia cũng không giấu được cô cả đời.

Anh đưa tròng mắt màu nâu, trong nháy mắt tựa như ngôi sao trên trời đêm, chợt lóe sáng.

Cô muốn bắt lấy, nhưng nhìn kỹ lại vẫn chỉ là đôi mắt hoa đào nở rộ, liền khẽ híp một bên mắt lại, giống như chớp mắt kia vốn chỉ là ảo giác.

Mà cũng đúng như cô đã dự liệu, cánh tay phải của anh duỗi ra, khoác lên bả vai của cô, tự nhiên như vậy, tùy ý như vậy, giống như trở về năm đó lúc cô vẫn còn là một nha đầu đeo mắt kính màu đen thật to, không nói tiếng nào để mặc anh trêu đùa.

“Đi!” một chữ thật ngắn gọn, anh vẫn chưa nói là đi nơi nào, vẫn cười tươi khoác vai cô, tựa như đang ôm cô đi ra cửa.

“Anh hai, về vụ án.” Cô vẫn nhớ nhiệm vụ chính của mình hôm nay.

Thế nhưng anh lại không lên tiếng, chỉ cười cười kéo cô đi ra cửa, nhất thời, anh, cùng cô đang e ấp trong vòng tay của anh bại lộ dưới con mắt của mọi người ở bên ngoài phòng làm việc.

Cho dù lúc cô và anh còn ở bên nhau, ôm như vậy thật không tính là cái gì, cô tuyệt sẽ không mất hồng tim đập, nhớ ngày đó, anh đã từng ở trên giường cô, cùng nhau ngủ, mặc dù nguyên nhân là vì.

Vậy mà, không giải thích được, mặt của cô giờ phút này vẫn không tự chủ mà nóng lên, có lẽ là do ánh mắt của mọi người trong phòng làm việc này quá thiếu đốt người.

Cô duỗi thẳng lưng, thử cùng anh tách ra một chút, nhưng tất nhiên, là vô dụng, hơi thở quen thuộc ngày càng gần, càng dày, mặt của cô lại ngày càng nóng hơn.

Cấp dưới của anh kinh ngạc mở to mắt nhìn bọn họ, nhưng lại không dám nhìn trực diện, rồi lại cúi thấp đầu, đưa mắt nhìn sang những người khác, mà anh thì lại đường hoàng ôm cô ngay trong sở nội vụ.

Cho đến bị anh nhét vào trong xe, cô mới tiếp tục đề tài vừa nãy chưa kịp nói: “Anh hai.”

Mà anh hình như cũng biết cô muốn nói gì, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào phía trước, rồi bấm điện thoại gọi: “Cha, tối nay có về nhà ăn cơm không? vâng, có đại sự, em gái trở lại. Được, vậy ngài nhanh lên một chút, chúng con chờ ngài!”

Diệp Thanh Hòa không thể không thừa nhận, chiều này của anh thật lợi hại, như vậy, cô thật không thể không trở về “Nhà” rồi, bằng không, coi như sẽ phụ lòng của bác Tiêu? Nhưng đó cũng là nhà của anh, không phải sao?

Cô lập tức trầm mặc hẳn, cũng nhận thấy chuyện về vụ án giờ phút này không phải là thời cơ tốt nhất để thảo luận

Trên xe, gần như không có tiếng động, trực tiếp chạy đến căn phòng cô đang thuê, đến lúc này, cô tuyệt không kinh ngạc vì đã quá quen với hành động của anh rồi.

4. Chương 4: Nghĩa Vụ Vợ Chồng

Đứng ở trong căn phòng nhỏ hẹp, nhìn anh lục tung toàn bộ đồ của mình lên, làm cho rối thành một đoàn.

A, tính tình Đại thiếu gia này của anh một chút cũng không thay đổi

Lại thấy anh ném quần áo của cô ra đầy đất, Nhị Thế Tổ này tất nhiên cũng không tình nguyện thu thập lại, sau một hồi rầm rầm rào rào, liền đem các loại giấy chứng nhận của cô nhặt lên, ném vào trong valy, rồi sau đó, lại tiếp tục tìm kiếm trong ngăn kéo, cũng không biết rốt cuộc anh muốn tìm cái gì.

Cuối cùng, cái gì cũng không tìm được, nhưng cũng không cất lời hỏi cô câu nào, một tay kéo valy, một tay dắt cô đi ra ngoài.

“Anh hai, anh làm gì thế.” Xem hành động này, là đang muốn dọn nhà cho cô sao? Nhưng, cô đã không còn là nha đầu mười sáu tuổi kia nữa rồi, cô có chủ kiến của mình nữa chứ?, “Anh hai, em không dọn nhà!”

Cô giả vờ không muốn đi cùng với anh.

Anh chợt dừng bước lại, quay đầu lại quét mắt một vòng quanh căn phòng, rồi sau đó dừng lại trên mặt cô: “Nhà? Em đem cái này gọi là nhà?”

Trông mắt màu nâu của anh mơ hồ lóe lên tia sáng bén nhọn, cô rũ mí mắt xuống, tỉnh táo mà lạnh nhạt đáp lại: “Đúng, em đã trả một năm tiền thuê phòng rồi.”

Cô nghe thấy anh cười khê một tiếng, giống như cô vừa nói một việc hết sức buồn cười: “Em gái Thanh Hòa à, ba năm không gặp, em đã thật sự mau quên.”

Lúc anh gọi cô là “Em gái” hoặc là “Em gái Thanh Hòa” luôn thích kéo âm cuối thật dài, cho dù không ngẩng đầu lên nhìn anh, cô cũng có thể tưởng tượng ra được, gương mặt của anh lúc gọi cô như vậy trông sẽ như thế nào, nói dễ nghe thì là đùa giỡn, nói khó nghe, thì gọi là đùa cợt, mặc dù, hai từ này đều mang nghĩa xấu cả.

Mau quên? Chính bởi vì quá nhớ, cho nên mới hy vọng có thể cách xa anh ra một chút.

“Em gái, đừng quên, em là vợ của tôi!” Anh vươn tay lần nữa ôm sát lấy cô, ý trêu chọc trong mắt càng đậm.

Vợ? Về mặt của cô vẫn bình tĩnh như cũ: “Vậy thì như thế nào?” Cái thân phận phu nhân Tiêu Y Đình này rơi xuống đầu cô ra sao? Sau này lại như thế nào, có phải anh đã quên quá mau hay không?

“Đại luật sư Diệp, trên luật pháp có một danh từ gọi là nghĩa vụ vợ chồng, tin rằng luật sư Diệp so với tôi còn hiểu hơn.”

Nghĩa vụ vợ chồng ? Cái từ này khiến cho cô kim lòng không được mà ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông này, không chút ngoài ý muốn, đập vào tầm mắt của cô vẫn là nụ cười hoa đào không đứng đắn .

Cái từ nghĩa vụ này, từ trong miệng anh thốt ra cũng chính là một loại trêu chọc mà thôi. Bọn họ đã từng ôm qua, từng hôn qua, cũng từng ngủ chung một giường, nhưng không hề có liên quan đến nghĩa vụ vợ chồng này.

“Được rồi, được rồi, không đùa với em nữa!” Anh cười lên ha hả, tiếng cười cực kỳ hào sảng nói tiếp: “Đi thôi, để ba biết được, em trở lại mà còn trọ ở bên ngoài, không phải sẽ giận đến dựng râu trợn mắt tự mình bắt em trở về hay sao!”

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh bình thường như vậy còn làm cho người ta thoải mái hơn, mặc dù lúc anh bình thường tương đối ít.

Chỉ là, anh nói cũng không sai, vốn định tạm thời ở bên ngoài, tìm được cơ hội thích hợp mới đến thăm bác Tiêu, đem suy nghĩ của cô giải thích rõ ràng, dĩ nhiên, cũng đem chuyện hôn nhân của cô và Tiêu Y Đình giải thích rõ, nhưng bây giờ bác Tiêu đã biết cô trở lại, theo như lời anh nói, ông thực sẽ đến đón cô về nhà. Thay vì để bác Tiêu tự mình đến bắt, không bằng bị Tiêu Y Đình đón lại tốt hơn.

5. Chương 5: Cữu Biệt Trùng Phùng.

Nhà họ Tiêu là một gia tộc lớn, đến đời ông nội, anh chị em tất tật gần mười người, ông nội Tiêu là anh cả, cả cuộc đời hiến dâng cho quân đội, những người còn lại mỗi người mỗi nghề khác nhau từ quân, đến sĩ, đến thương nhưng ai cũng đều thuận buồm xuôi gió cả.

Nhưng Tiêu gia, hơn nữa là ông nội Tiêu, mặc dù cả đời theo nghiệp binh đao, nhưng vẫn rất coi trọng văn hóa cũng như sự nghiệp giáo dục, vì vậy người của Tiêu gia về mặt tính cách đều thừa kế sự phóng khoáng nhiệt tình của ông nội Tiêu, mà ngoại hình lại nho nhã lịch thiệp. Nhất là cha của Tiêu Y Đình, Tiêu Thành Hưng người mà cô vẫn gọi là bác Tiêu, vì cưới được một người vợ thuộc dòng dõi thư hương thế gia cho nên trong nhà luôn rất gia giáo, quy củ.

Chỉ là, dòng dõi thư hương như thế nhưng lại lọt ra một Tiêu Y Đình yêu nghiệt khác người, cũng coi như là kỳ hoa một nguyệt rồi.

Trong phòng khách của nhà họ Tiêu, Diệp Thanh Hòa ngồi trên tràng kỷ cổ xưa được chế tác từ gỗ lim, lấy quả cô mang từ nước ngoài về tặng cho Khương Ngư Vãn là mẹ của Tiêu Y Đình: “Bác gái, tâm ý nho nhỏ, mong bác nhận cho.”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Khương Ngư Vãn dừng lại trên quà tặng, nhưng lại không nhận.

Ngồi ở bên cạnh Diệp Thanh Hòa, Tiêu Y Đình khoa trương nói: “Ái chà, đây là quà tặng thân thiết làm sao! Quá thích hợp rồi! Mẹ, em gái thật thiên vị, ngay cả con cũng không được tặng!”

Nói xong liền giành lấy hộp quà nhét vào trong ngực Khương Ngư Vãn, hơn nữa còn ngồi sang bên cạnh, ôm lấy bà, hôn lên trên mặt bà một cái thật kêu: “Mẹ, mẹ còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, sử dụng quà tặng của em gái xong, sang năm trở lại 30, năm sau lại về 18, đi ra ngoài người khác còn tưởng nhầm là em gái của con ấy chứ!”

“Không biết lớn nhỏ! Cha con trở lại sẽ giáo huấn cho xem!” Khương Ngư Vãn lên tiếng trách cứ, đẩy đứa con trai đang quấy rối ra, phúi phúi quần áo, rõ ràng là lo ngại con trai sẽ đem quần áo tinh xảo của mình vò nát, nhưng thái độ lại trở nên nhu hòa mà hưởng thụ, trong ánh mắt đầy vẻ sủng ái, cưng chiều.

Diệp Thanh Hòa đưa mắt nhìn về phía Khương Ngư Vãn, nhưng không có nhìn bà, mà là nhìn cái tựa lưng khắc hoa tuyệt đẹp phía sau bà.

Khương Ngư Vãn, người phụ nữ dịu dàng nhưng tuyệt không ảm áp, ít nhất đối với cô mà nói đúng là như vậy.

Nhưng cô cũng hiểu, ai lại hoan nghênh thậm chí còn thật lòng nhiệt tình yêu thương một vị khách không mời mà đến chứ?

“Ồ, ai trở lại thế?” Cửa trước vang lên giọng nói sáng lãng, cùng nụ cười tràn đầy chân thành vui sướng.

“Cháu chào bác Tiêu.” Diệp Thanh Hòa đứng lên, cất tiếng chào nhã nhặn lịch sự mà lễ độ.

“Đứa nhỏ này, còn gọi là bác Tiêu sao?” Tuy bất mãn, tuy nhiên lại hoàn toàn không có ý trách cứ, Tiêu Thành Hưng mỉm cười đi về phía cô nói.

Diệp Thanh Hòa kinh ngạc, hơi lúng túng, liếc mắt nhìn Tiêu Y Đình, cuối cùng liền sửa lại: “. Cha.”

Rồi sau đó, liền nghe thấy tiếng cười càn rỡ của Tiêu Y Đình: “Cha, em gái cũng có quà tặng cho ngài đấy!”

Nói xong, liền cầm quà tặng đến như dâng hiến vật quý.

Quà tặng này là bị Tiêu Y Đình lấy ra từ đồng hồ ngỗng ngang ở trong phòng của cô lúc đó, vốn định về sau có cơ hội thích hợp sẽ mang tới Tiêu gia, mà bây giờ cũng không thể tay không trở lại được.

Một cái đồng hồ quả quýt cổ, rất đúng sở thích của Tiêu Thành Hưng.

Phản ứng của Tiêu Thành Hưng đối quà tặng này lại thiết tha hơn nhiều, yêu thích không che giấu chút nào, còn bỏ bên trong túi áo khoác. Mà giờ khắc này, Khương Ngư Văn cũng mang đến cho ông cốc trà mà ông thích uống nhất cùng với nụ cười hết mực dịu dàng.

Bởi vì Tiêu Thành Hưng trở về, nên bầu không khí vốn hơi khấn trương liền buông lỏng xuống. Ông không ngừng hỏi thăm kiến thức cùng việc học của cô ở nước ngoài, với dáng vẻ của một người cha hiền từ, cứ không ngừng hỏi lại đáp. Tên Tiêu Y Đình dở hơi cũng thỉnh thoảng chen vào mấy câu đến ngay cả Khương Ngư Văn con có thể bật cười, cửu biệt trùng phùng cuối cùng sau khi đoàn tụ cũng coi như là được vui vẻ.

6. Chương 6: Vợ Chồng

Nhà họ Tiêu, nơi này vẫn luôn khiến cho nội tâm của cô tràn đầy mâu thuẫn

Sau khi tắm rửa xong, cô mặc vào chiếc áo ngủ ba năm trước đây của mình nằm ở trên giường.

Căn phòng này đã từng thuộc về cô, tất cả đều vẫn như lúc cô vừa rời đi , ngay cả quần áo treo trong tủ vẫn còn chỉnh tề theo thứ tự yêu thích, nhất là bộ chữ trên tường kia, giống hệt với bài từ của Tô Mặc Già treo trong phòng làm việc của Tiêu Y Đình, chỗ bắt đồng hồ là, bức này đã được xé rách, về sau được chấp vá lại, lồng ở trong khung kính.

Cô nhìn chăm chăm lên bức chữ này, lập tức rơi vào trầm tư.

Chợt nghe một tiếng vang lớn, cửa được mở ra, người khác đang mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng đi vào, mặt mày sáng láng cười tươi như hoa, trực tiếp bỏ nhào lên trên giường, nằm ở bên cạnh cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh chăm chăm, anh nửa hí mắt, dáng vẻ lười biếng mà buồn ngủ: “Vợ chồng không phải nằm ngủ trên một cái giường sao? Cũng không phải là chưa từng ngủ chung. Chấn!”

Nói xong liền chui thẳng vào chăn của cô, thuận thế còn khoác tay lên trên eo của cô nữa.

Cùng nhau ngủ chung? Ý của anh là gì khi nói lời này?

Mà hình như anh cũng dự liệu được phản ứng của cô, liền vùi đầu vào trong hõm vai cô, khó chịu ngọt ngào mà nói: “Đừng làm rộn, mệt quá, ngày mai còn ra tòa nữa.”

Dáng vẻ kia của anh, thật đúng như là một đến cực điểm rồi.

Trong nháy mắt lúc cô còn đang do dự , lại nghe anh mơ hồ khẽ nói: “Thật tội! Ngủ lỡ thể vẫn thoải mái hơn.”

Cả người cô liền căng thẳng, đang muốn phản ứng, vành tai lại truyền đến tiếng hít thở trầm nặng , đầu vừa ngả lên gối liền ngủ mất rồi sao? Thật mệt như vậy?

Đầu óc dần dần tỉnh táo lại, nhưng không khỏi lại cảm thấy buồn cười.

Cô đã không còn là thiếu nữ non nớt chuyện gì cũng không hiểu nữa rồi, mặc dù vẫn duy trì thân thể hoàn bích, nhưng chuyện nam nữ cũng coi như biết được chút ít, có lẽ từ lúc mười sáu tuổi bắt đầu cho đến bây giờ, Tiêu Nhị thiếu gia vẫn ngủ cùng với cô, thật đúng là có tiếng mà cũng có miếng

Lúc trước, cô tất nhiên không thể lọt vào mắt của anh, nhưng hôm nay thế nào cũng trở mã đầy đủ, đáng người coi như cũng có lỗi có lỗm, hình như, đối với anh vẫn không có lực hút gì.

Bất quá đây cũng chính ước muốn của cô, giữa cô và anh, vẫn không muốn có quá nhiều liên quan.

Mà đầu vai cô càng ngày càng thấy nặng, cả người cũng thoải mái hơn, anh thật đã ngủ thiếp đi.

Cô không khỏi lại suy nghĩ, phàm là vợ chồng, bình thường phải là vợ gối lên đầu tay của chồng chứ? Mà hai người bọn họ thế này, hoàn toàn tương phản ngược lại, có thể nói, cho tới bây giờ vẫn luôn tương phản.

Vợ chồng.

Cái từ này lặp lại một lần nữa ở trong đầu của cô, trong lòng vẫn không ngừng hồi tưởng lại.

Chính cô cũng không biết, mình và anh, như thế nào liền đi tới bước này.

Chuyện cũ trước kia, ùn ùn kéo đến.

Cô ở trong hồi ức dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sau khi cô ngủ say, người đang tựa vào vai cô liền mở mắt, dưới ánh đèn, anh ngưng mắt nhìn làn da trắng như sứ, chẳng khác gì bông hoa sen thơm ngát, thời gian ba năm, cô đã lột xác thành một con thiên nga trắng ư nữa, cũng tìm không được tí dấu vết của con vịt con xấu xí trong quá khứ kia nữa rồi.

Con vịt con xấu xí,xấu xí

7. Chương 7: Ngày Mùa Hạ Năm Ấy.

Tiêu Y Đình vĩnh viễn cũng không quên được một ngày đầy nắng năm ấy, anh, Ninh Chấn Khiêm, cùng với Tả Thần An cầm đầu, dẫn theo một đám tay sai trong đại viện, đánh cho bọn ở đại viện bên cạnh một trần thừa sống thiếu chết.

Đã là con trai, có ai mà không đánh nhau, đánh khi tới lớn? Hơn nữa lại còn là thiếu niên trong đại viện, trời sinh đã có khí chất anh hùng cật mạnh ngay cả một người tao nhã như Tả Thần An nói đến đánh nhau cũng là không kém hung ác chút nào, nhưng vấn đề cũng hoàn toàn nằm ở chỗ này.

Từ nhỏ đến lớn, số lần mà ba bọn họ đánh nhau đã không nhớ rõ, cho dù có bị cha mẹ quản chế chặt chẽ cùng xử lý nghiêm khắc nhưng hình như theo ngày tháng mức độ giận dữ của các bậc phụ huynh ngày càng gia tăng.

Có ba nguyên nhân sau:

Thứ nhất, bọn họ liều mạng đánh nhau khiến cho tay của Tiểu Tam Tử Thần An bị thương, bác sĩ nói thiếu chút nữa liền thương tổn đến gân cốt, thiếu chút nữa là không thể tiếp tục đánh dương cầm được nữa.

Chuyện Thần An không thể đánh đàn chính là chuyện đại sự, đồng nghĩa với việc phá hủy tương lai của cậu ta, trong phút chốc ánh mắt kia chỉ kém nước chém anh thành trăm mảnh.

Thứ hai, cha của tiểu tử bị đánh kia cũng là một đối tượng không chọc nổi, trực tiếp tới đại viện nói xin lỗi, tuy nói là đến xin lỗi, kì thực là đến làm khó dễ, để cho ba người cha của bọn họ đều không thể ngẩng đầu lên nhìn người.

Thứ ba, nguyên nhân lần này đánh nhau là do anh, anh vốn đã nhện tên hỗn tiểu tử này đã lâu rồi, lần này nó cứ nhiên lại dám đào góc tường nhà anh, để cho Tiêu nhị thiếu anh làm sao ngẩng cao đầu nhìn mọi người được chứ? Ninh Đại cùng với Tả Tam tất nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn nổi huynh đệ của mình chịu uất ức, liền mang theo anh em trong đại viện đánh cho hỗn tiểu tử kia không dậy nổi.

Vì vậy, khi cha già nghe nói anh vì một cô gái gây ra động tĩnh lớn như thế, mặt cũng tức đến xanh xao.

Anh thật may mắn vì sức khỏe của cha mình vẫn vô cùng tốt, bệnh cao huyết áp cùng với bệnh tim cũng không ghé thăm, nếu không thật lo lắng cha già vì vậy liền ngã không dậy nổi.

Dĩ nhiên, người cuối cùng ngã xuống không dậy nổi lại chính là anh.

Anh lúc đó đã gần mười tám tuổi! Mười tám tuổi đã được coi là trưởng thành! Cha già sau khi trở về vậy mà còn bắt anh cởi hết quần áo, dùng dây lưng đánh cho anh thương tích đầy mình.

Cha làm như vậy là có lý do

Mỗi lần anh bị đánh, mẹ anh đều bước ra che chở, nhưng lúc này, mẹ chỉ đẩy cửa ra ghé đầu vào xong lập tức lại rút về, theo tiếng bạo rống của cha già: “Chuyện đàn ông, phụ nữ đừng đến nhúng tay vào!”, mặt của mẹ già sung huyết đỏ bừng, cũng không dám mở cửa, chỉ ở ngoài cửa riu rít khóc mãi.

Vậy mà mặc kệ mẹ anh có khóc thế nào, thì lần này cha vẫn rất quyết tâm muốn thu thập anh, trên người trên mặt đều bị dây lưng quất, khiến cho anh ước chừng một tháng không dám ra cửa gặp người.

Cái này, vẫn không tính là bết bát nhất!

Chuyện của đàn ông, coi như huấn luyện là xong! Qua tôi luyện sẽ trở thành một thân mình đồng da sắt!

Hồng bét chính là cha cư nhiên cho làm thủ tục chuyển trường cho anh, nói gì là đừng có làm hại tiền đồ tốt của Lão đại và Tả Tam, sao lại không nói đến hai người bọn họ sẽ gieo họa cho anh chứ?

Cái này, cũng còn chưa tính là gì!

Để cho anh không còn dặt dưng thân chính là cha còn mang phiếu điểm giờ trước mặt anh, để cho anh nhìn rõ “Chiến công vĩ đại” các môn đều bị giương cờ đỏ của mình, sau đó liền đứng ra làm chủ, để cho anh lưu ban ở lại lớp.

Lưu ban? ! Nói cách khác, trong lúc Lão đại và Tả tam vui mừng hào hứng kết bạn mới thì anh lại phải học lại lớp mười một? Chuyện này không phải sẽ trở thành chuyện cười trong suốt cuộc đời của Tiêu nhị anh sao? Đây là muốn để cho anh sống không bằng chết mà?

Nếu như anh cho rằng đây đã là chuyện ứ chế nhất, vậy thì anh đã sai lầm rồi, chuyện chân chính để cho cả đời anh sống không bằng chết bây giờ mới đến.

8. Chương 8: Em Gái.

Buổi tối trước khi vào học, cha anh ra khỏi cửa mấy ngày, lúc trở về lại dẫn theo một cô gái nhỏ.

Nhớ ngày ấy, anh cùng với lão Đại, lão Tam điên cuồng đánh bóng rổ với nhau suốt cả buổi chiều. Anh ôm trong lòng tâm tình bi thương vì phải cùng huynh đệ của mình “Trời nam đất bắc”, kèm theo một cái đầu đầy mồ hôi về nhà, lại phát hiện có một con nhóc xa lạ đang ngồi trong phòng khách nhà mình. Con nhóc này ước chừng mới khoảng mười ba mười bốn tuổi, người gầy tong teo, ăn mặc thì đơn giản mang đậm chất gái quê, hơn nữa, còn để mái bằng phủ kín trán, trên mặt lại đeo một đôi kính đen to, vì thế anh hoàn toàn không nhìn rõ con bé này mặt ngang mũi dọc thế nào, duy nhất có thể xác định chính là, cô ta nhất định còn là một học sinh sơ trung, nhưng không biết tại sao lại ngồi ở đây, mà cha anh đối với cô ta lại vô cùng khách khí.

“Hi!” Anh đẹp trai, tươi tắn, một tay xoay xoay quả bóng, mỉm cười chào hỏi. Tuy có nhiều mặt không tốt, nhưng lễ phép tối thiểu vẫn phải có.

“Hi cái gì mà hi? Gọi em gái!” Tiêu Thành Hưng đen mặt lại, trừng mắt liếc anh một cái.

“Em. gái.?” Tiêu Y Đình mắt chữ O mồm chữ A, một hồi lâu, mới phản ứng được, ném quả bóng đi rồi vọt tới bên cạnh cha, vừa nháy mắt với ông vừa lòi vừa kéo.

Xong rồi! Cha đã mắc phải sai lầm lớn! Ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt thì cũng thôi đi! Thế nhưng lại còn tặng cho anh một người em gái nữa! Đã thế còn dám mang về nhà? ! Nếu để ẹ biết, còn không long trời lở đất sao? ! Cha thông minh một đời sao lại nhất thời hồ đồ như thế chứ?

Không được! Mặc dù cha đã đánh anh một trận thừa chết thiếu sống nhưng anh đã là người trưởng thành, muốn duy trì hòa thuận đoàn kết của cái nhà này ! Việc cấp bách là thừa dịp mẹ còn không biết nhanh chóng mà giấu con nhóc xấu xí này giấu đi!

Nhưng cha anh có phải đầu óc chậm tiêu hay không mà lại không hiểu ý tứ của anh chứ? Lại nhìn anh rống to: “Tặc tử còn đứng đây giương mắt làm mặt quỷ? Đây là con gái của một người bạn tốt của cha, về sau sẽ sống ở nhà chúng ta, đi học chung với con!”

À. Hóa ra là như vậy Hại anh sợ bóng sợ gió một phen.

Anh cười ha ha, tựa như thân quen đã lâu, bày ra phong thái của một người anh trưởng: “Em gái, tên là gì? Học lớp mấy? Yên tâm, có anh trai ở đây, ai cũng không dám bắt nạt em !”

Không phải Tiêu Y Đình anh mạnh miệng, mặc dù đã đổi trường học mới, nhưng chưa đến một tháng, anh lập tức có thể trở thành một nhân vật lớn, một đại ca được ủng hộ rầm rộ

Con nhóc kia mặc dù mộc mạc quê mùa, nhưng tư thế ngồi lại cực kỳ đoan chính, “Cám ơn anh hai, em tên là. Diệp Thanh Hòa, học lớp mười một.”

Lúc con nhóc nói tên liền dừng lại một chút, tuy nhiên Tiêu Y Đình lại không mấy để ý, chỉ cảm thấy người này tuy dáng dấp rất khó coi, nhưng giọng nói cực kỳ dễ nghe, từng câu từng chữ tựa như thần tiên tỷ tỷ đang gảy đàn tranh vậy, chỉ là, khiến anh khiếp sợ nhất cũng không phải là giọng nói của cô ta, mà là câu nói “học lớp mười một” sau cùng kia

“Cô. Bao nhiêu tuổi. ?” Anh nhìn từ trên xuống dưới, khoe môi co quắp, con nhóc này nhìn thế nào cũng không giống học sinh cấp ba?

Diệp Thanh Hòa cũng không trả lời anh, Tiêu Thành Hưng nghe thấy câu này, mang theo ý cười lạnh, hỏi: “Bao nhiêu tuổi? Thanh Hòa mới 16 tuổi, nhưng thành tích rất ưu tú, đang từ lớp năm tiểu học liền trực tiếp nhảy đến sơ trung học, còn con thì sao? Cha còn thấy xấu hổ thay! Từ nay về sau theo em gái học tập tốt, không hiểu gì thì cứ hỏi con bé, lúc ở trường học đằng hoàng một chút cho cha, em ấy với con học cùng một lớp, cha sẽ thông qua em ấy mà hỏi tình hình học tập của con!”

“Cái gì? !” Tiêu Y Đình thất thanh kêu lên, một con nhóc xấu xí mới mười sáu tuổi còn chưa nảy nở hết lại đứng ngang hàng với một thanh niên mười tám tuổi siêu cấp đẹp trai như anh, đúng là quá mức chênh lệch rồi, chẳng khác gì đem sông ra mà so với biển. Muốn anh mỗi ngày không ngại học hỏi nhà đầu xấu xí kia thì kẻ dưới trướng sẽ coi thường anh thế nào, giờ phút này khiến cho anh tức giận nhất là việc cha già không có kỷ mà phái một tai mắt nằm vùng đến bên cạnh anh!

Mà anh vạn lần không thể ngờ được trên thế giới này không có chuyện bí thống nhất, chỉ có chuyện bí thống hơn! Lời tiếp theo của cha anh, mới thật sự là tin dữ.

9. Chương 9: Sơ Ngộ

“Con cùng với em gái giúp đỡ nhau trong học tập, tiền tiêu vặt cũng sẽ tăng gấp đôi.”

Câu này nghe rất xuôi tai , lòng anh nhất thời nở hoa, thầm tính toán con nhóc kia làm sao biết tiêu tiền? Cho nên chẳng phải anh sẽ chiếm hết tiện nghi sao? Nhưng lời tiếp theo lại lập tức đưa anh vào trong hầm băng.

“Toàn bộ tiền sẽ giao cho em gái con quản lý trông nom, bình thường tiêu xài như thế nào toàn bộ sẽ do con bé lên kế hoạch.Về phần cá nhân con muốn mua thứ gì, cần phải hỏi qua con bé, nó đồng ý con mới có thể mua!”

Về mặt của Tiêu Thành Hưng đầy nghiêm túc tỏ rõ là mình không phải đang nói đùa, Tiêu Y Đình nhất thời cảm thấy bầu trời của mình như đang tối lại, xù lông tại chỗ: “Cha! Ngài không phải uống nhiều.”

Lời nói còn chưa dứt, liền nghe một tiếng vang thật lớn, Tiêu Thành Hưng vỗ lên ở trên bàn trà “chát” một cái, làm cho cốc nước trước mặt của Diệp Thanh Hòa cũng rung lên theo: “Cần rõ! Càng ngày càng không

ra thể thống gì! Ta nghĩ con nhiều năm đèn sách cũng uống công rồi ! Bắt đầu từ học kỳ này, con phải học hành quy củ cho ta! Đừng có gây thêm chuyện phiền toái cho ta nữa! Nếu không, nghĩ đồng liền đưa con đến chỗ ông nội, không cần trở lại nữa!”

“” Tiêu Y Đình lập tức im miệng, trong lòng mặc dù không phục nhưng cũng không dám tiếp tục nhiều chuyện nữa, cũng biết chuyện vĩnh viễn không trở lại là không thể nào, nhưng việc đi đến chỗ của ông nội, chịu đủ tư vị huấn luyện anh đã từng được hưởng qua , chẳng khác gì lột da anh đi cho xong.

Tiêu Thành Hưng rốt cuộc thấy con trai không lên tiếng, hừ lạnh đôi câu tỏ vẻ cảnh cáo cũng liền thôi, vừa đúng lúc người giúp việc thông báo cơm đã chuẩn bị xong, Khương Ngư Vãn từ trên lầu đi xuống, dịu dàng nói: “Không phải tài xế đã đi đón Thành Trác rồi sao? Sao mãi vẫn chưa trở lại? Sắp ăn cơm rồi !”

Nhắc tới cái tên này sắc mặt của Tiêu Y Đình càng thêm tối sầm, ủ rũ cúi đầu.

“Chắc cũng sắp tới rồi, phòng ốc đã thu thập xong chưa? Cho Thanh Hòa xem trước một chút.” Tiêu Thành Hưng quay đầu lại nói với vợ mình.

Khương Ngư Vãn khẽ mỉm cười đáp: “Thu thập xong rồi, Thanh Hòa, đi theo ta.”

“Dạ, cảm ơn bác gái, đã phiền toái bác rồi.” Diệp Thanh Hòa cẩn thận đứng lên trả lời.

Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ có một ngày như thế, càng không nghĩ tới sẽ đến ở trong một gia đình xa lạ, hơn nữa còn phải coi nơi này là nhà của mình.

Tiêu Thành Hưng dẫn cô vào cái nhà này, ông vốn là bạn tốt của cha mẹ cô, vô cùng chân thành mà nhân hậu, cô có thể cảm nhận được là ông thật lòng muốn dẫn cô về nhà mình.

Trước khi đến đây ông đã đem tình hình của Tiêu gia nói với cô, Tiêu Thành Hưng chính là anh cả của Tiêu gia, ông mở công ty kinh doanh vàng bạc đá quý trong nhà có hai người con trai, con cả là Tiêu Y Bằng, đang du học ở nước ngoài, lão Nhị là Tiêu Y Đình, cũng giống như cô đang học lớp mười một, dĩ nhiên, cũng cường điệu kể về một số tình huống của người con thứ hai, bởi vì dù sao cũng cùng học một lớp, chỉ là, nghe danh không bằng gặp mặt, vừa mới gặp quả nhiên liền để cho cô mở rộng tầm mắt.

Đi theo Khương Ngư Vãn lên lầu, đi đến trước cửa một căn phòng, cửa phòng vẫn đang mở, Khương Ngư Vãn nhẹ nhàng nói với cô: “Phòng ở đây, cháu xem thử xem có chỗ nào không thích thì nói với bác, thiếu cái gì thì cứ nói, đã đến đây rồi, coi nơi này là nhà mình thôi.”

Diệp Thanh Hòa là một cô gái cực kỳ thông tuệ, nhạy cảm, hướng chi còn ở trong thời kỳ vô cùng nhạy cảm này, xúc giác lại cực kỳ nhạy bén, mơ hồ cảm thấy lời này của Khương Ngư Vãn vốn rất chu đáo nhiệt tình, nhưng, lại cảm nhận được sự lạnh lẽo chút không nên có, giọng nói êm ái giống như gió thu phát qua, cô vội vã liếc mắt nhìn mặt của Khương Ngư Vãn, hình như, cũng không tìm được nụ cười dịu dàng trong phòng khách đâu nữa.

10. Chương 10: Cháu Nên Gọi Cô Ấy Là Gì?

Nội tâm căng thẳng, lại càng thêm cẩn thận mà trả lời: “Vô cùng tốt rồi ạ, cháu rất thích, bác gái cực khổ rồi”

Khóe môi Khương Ngư Vãn hơi cong lên: “Vậy thì tốt, cháu cũng đừng khách khí .”

Diệp Thanh Hòa cảm thấy có lẽ là mình quá đa tâm, sao cô lại thấy khóe môi của Khương Ngư Vãn hình như có chút cứng ngắc.

“Không đâu ạ, cảm ơn bác gái.”

Khương Ngư Vãn gật đầu nói: “Được, vậy cháu thu dọn đồ đạc một chút rồi xuống ngay ăn cơm, vốn bác muốn sắp xếp thay cháu , nhưng chỉ sợ hơi bất tiện, cho nên.”

“A, không có gì bất tiện đâu ạ, cháu chỉ không dám phiền bác gái nữa, tự cháu làm là được.” Cô vội nói.

Vì vậy Khương Ngự Văn liền xoay người xuống lầu, lúc này Diệp Thanh Hòa mới bắt đầu quan sát căn phòng, đồ dùng được làm từ gỗ lim, cổ kính, tinh xảo càng thể hiện gu thưởng thức không tầm thường của chủ nhân nơi đây, đặc biệt là bàn trang điểm được thiết kế theo phong cách cổ xưa, nếu ngồi ở trước gương trang điểm, có mấy phần giống với tiểu thư khuê các cổ đại thời xa xưa.

Trên bàn sách để hai ống đựng bút bằng ngọc, trong đó một cái cầm các loại bút lông, một cái khác để bút máy và bút chì, truyền thống và hiện đại tách nhau ra, tỉ mỉ, cẩn thận.

Cô cầm ống đựng bút lông lên nhìn kỹ, thật hoàn hảo, sắc ngọc thanh thúy, mặc dù là giống với ngọc thượng hạng, nhưng cũng không được coi là trân phẩm, phù hợp với tuổi tác và thân phận của cô, nếu không cũng sẽ không thấy thoải mái khi dùng chúng. Đồ dùng đều thật tốt, sáng rõ, trên thân còn khắc cả hoa văn mai lan trúc cúc nữa. Nhìn lại ống đựng bút lông, có thể thấy được thư pháp của Khương Ngự Văn cực tốt.

Cũng không có tâm tình chú ý tới đồ đạc trong căn phòng mới, sợ dĩ cô quan sát, là bởi vì sợ bản thân phạm phải sai lầm.

Dưới lầu đang chờ cơm, cũng không dám trì hoãn quá lâu, mở valy ra, nhanh chóng dọn dẹp hành lý.

Cô không mang theo quá nhiều đồ, bác Tiêu nói không cần phải mang theo cái gì vì ở Bắc Kinh đều có, cho nên cô chỉ cầm vài bộ quần áo, cho vào trong tủ. Vật dưới đáy valy, chính là báo bối mà cô quý trọng nhất — ảnh chụp chung của cô và cha mẹ cùng với một bức chữ.

Vốn muốn đem hình đặt ở trên bàn học, đem chữ treo lên, nhưng nghĩ đến những điều bác Tiêu nói, liền dẹp bỏ ý niệm kia đi. Chữ, cho vào trong ngăn kéo, hình.

Cô cầm tấm hình, mặt đầy đau buồn.

Đây là ảnh chụp cả gia đình trong ngày kỷ niệm hai mươi năm kết hôn của cha mẹ cô, lúc đó, cô ngồi ở giữa cha mẹ, nở nụ cười thỏa mãn mà hạnh phúc.

Lầu dưới truyền tới tiếng ồn ào cắt đứt suy nghĩ của cô, lau đi giọt lệ ướm át nơi khóe mắt, đem hình bỏ vào trong ngăn kéo, vội vàng xuống lầu.

Trong phòng khách có thêm một cậu bé bảy tám tuổi, mặt tròn như quả trứng, mũi cao, mắt to sáng rõ, hết sức cơ trí đáng yêu, làn da có lẽ là do hiếu động nghịch ngợm mà đỏ bừng lên.

Cô chưa lên tiếng, ngược lại cậu bé đã phát hiện ra cô trước, cười hì hì nói: “Ah, khách nhà chúng ta đã tới rồi?”

Nhà? Cô tinh tế chú ý tới một chữ này, bác Tiêu trước đó cũng không nói trong nhà còn có một người như vậy?

“Thành Trác, cô ấy tên là Diệp Thanh Hòa, về sau sẽ ở lại nhà của chúng ta, em phải gọi cô ấy là.” Tiêu Thành Hưng rõ ràng muốn bảo vệ cô, ngay cả lời cô nên nói cũng thay cô nói trước, chỉ là lời dừng lại ở đây, phảng phất như đang suy tư cùng do dự.

Thì ra là cậu bé chính là Thành Trác.

“Thật tốt quá! Chào chị, em tên là Tiêu Thành Trác, chị có phòng chưa? Dứt khoát ở cùng phòng với em đi!” Tiêu Thành Trác chạy thẳng tới chỗ cô, thân thiết nắm tay, trong ánh mắt sáng ngời tràn đầy thiết tha.

Tiêu Thành Hưng im lặng, không nói gì nữa mặc cho Tiêu Thành Trác hoạt náo, còn một người khác trái lại không hề vui mừng giống như vậy chút nào, “dứt khoát” đứng lên kháng nghị: “Cái gì? Chú gọi cô ấy là chị? ! Vậy cháu nên gọi cô ấy là gì?”

Diệp Thanh Hòa cũng không hiểu ra sao, cũng không hiểu tình huống trước mắt là cái gì nữa .

Tiêu Thành Trác nháy mắt đáp: “Tôi là chú của cháu, chị của tôi, cháu nên. Gọi là cô ! Anh cả, anh nói có đúng không?” Câu cuối cùng này chính là đang hỏi Tiêu Thành Hưng.

11. Chương 11: Người Một Nhà Vui Vẻ.

may là Tiêu Thành Hưng không vì sự lỗ mãng của Tiêu Y Đình mà không vui, không kìm được mà phá lên cười: “Được rồi, nhà đông người, Thanh Hòa mới đến, trong chốc lát cũng không làm rõ được, Thành Trác tuổi còn nhỏ, tạm thời dừng câu nệ bối phận, gọi thế nào cũng đều được.”

Tiêu Y Đình cũng không nói gì nữa, mặt đen thui tỏ vẻ không phục: “Cha sao lúc ấy còn gọi em trai, sao ngài lại không đồng ý?”

Mặt Tiêu Thành Trá lộ vẻ ngậy thơ, nhú đầu mi nhỏ lại nói: “Cháu gọi tôi là em trai, vậy không phải sẽ gọi cha cháu là anh cả sao? Thế mà cũng được sao?”

Mặt Thành Hưng lập tức lại xù xuống, trợn mắt quát Tiêu Y Đình: “Hồ đồ!”

Diệp Thanh Hòa ở một bên nhìn mặt mà nói chuyện, phát hiện ngay cả Khương Ngư Vân cũng bởi vì những lời nói càn quấy này mà hơi mỉm cười, tâm tình căng thẳng liền thả lỏng theo, gia đình hạnh phúc, không khí náo nhiệt như vậy cô cũng đã từng có qua.

.....

Nhưng mà, đúng như bác Tiêu từng nói, cô mới đến, sao có thể rối loạn bối phận? Tại sao có thể bởi vì cô mà khiến trong nhà họ sẽ có người không thoải mái?

Vì vậy khẽ cười, chủ động mà đưa ý kiến: “Bác Tiêu, cứ gọi theo bốn phận thôi ạ.” Nói xong liền cúi đầu, dặt tay Tiêu Thành Trúc: “Chú nhỏ, xin chào, rất vui được quen biết chú.”

Tiêu Thành Trác không vui, cái miệng nhỏ nhún lều bều: “Tôi cũng rất hân hạnh được biết cháu, nhưng tôi vẫn thích gọi cháu là chị hơn! Chị, đi, chúng ta đi nào!”

Ở trong nhà này, hiển nhiên Tiêu Thành Trác là người được quan tâm, người anh cả Thành Hưng này đối với đứa em nhỏ tuổi nhất vẫn luôn cưng chiều, đối với việc thằng bé cố chấp gọi chị cũng không áp đặt can thiệp, nhưng bởi vì Diệp Thanh Hòa đứng ra hòa giải nên Tiêu Y Đình cũng không nói gì nữa, bắt dặt dĩ lạnh mặt cùng mọi người đi tới phòng ăn.

Cũng không biết là tại sao, Tiêu Thành Trác cùng với cô cực kỳ hợp ý nhau, cậu bé hết sức thích cô, cùng cô ngồi cạnh nhau không nói, lại còn không ngừng gấp những món ăn ngon vào trong chén của cô nữa, cái miệng nhỏ nhún vừa cắn nhẩn không ngừng, vừa giới thiệu tên của từng món ăn.

Tiêu Thành Hưng đối với một màn này rất là hài lòng, cười nói: “Ta còn lo lắng Thanh Hòa tới Bắc Kinh sẽ cảm thấy cô đơn, có người hoạt náo cũng làm cho ta yên tâm hơn.”

Tiểu tử kia nghe vậy càng thêm vui sướng, liền hòa theo: “Đó là đương nhiên, em là nam tử hán, nhất định sẽ bảo vệ chị ấy thật tốt! Chị à, nếu như cháu của em khi dễ chị thì nhớ nói cho em biết.”

Khi cậu bé nói đến ba chữ “Cháu của em” này, vẻ mặt nhất thời không nói ra được, làm cho Diệp Thanh Hòa thật buồn cười, mặc dù, mặt chỉ hơi hơi giãn ra, nhưng có lẽ đã lâu rồi đây là nụ cười đầu tiên xuất phát ra từ nội tâm.

Nhìn Tiêu Y Đình thể hiện biểu cảm “Tiểu tử, rất đáng đánh đòn rồi đấy”, nhưng vì ngại bối phận, lại sợ Tiêu Thành Hưng, chỉ dám một bên tức giận mà không dám nói bật lại, cô liền mấp máy môi, nói nhỏ: “Chú nhỏ nói đùa thôi, anh hai làm sao sẽ khi dễ cháu chứ.”

Tiêu Thành Trác lại hừ hừ hai tiếng, vẻ mặt hiển nhiên muốn nói: “Bình thường khi dễ tôi còn thiếu sao”

Nói đến hai người này thật đúng là oan gia đối đầu, cả hai đồng thời vươn đầu đâm vào một miếng cánh gà, hơn nữa mắt to trừng mắt nhỏ, không nhường nhịn nhau, mắt thấy họ chuẩn bị nháo lên, Tiêu Thành Hưng liền trừng mắt. “Thằng hai! Con bao nhiêu tuổi rồi? Chú ấy bao nhiêu? Còn tranh với đứa bé sao?”

Tiêu Y Đình cả giận, nhưng vẫn thu đầu lại, trả lời một câu: “Không phải là chú của con sao? Như thế nào lại còn tranh?”

“Ha ha ha ha...” Trong phòng ăn liền vang lên một tràng cười thật to, ngay cả người giúp việc cũng không kìm được mà mỉm cười.

Tiêu Thành Hưng cười không ngậm miệng lại được, còn nói: “Giống y như thằng dở hơi!”

Duy chỉ có Diệp Thanh Hòa vẫn chỉ hơi giương khóe môi lên, thanh thanh đậm đậm, nhìn người một nhà bọn họ đầy vui vẻ...

Lại thấy một miếng cánh gà bay vào trong chén mình, giọng nói non nớt của Tiêu Thành Trác vang lên: “Chị à, em giành cho chị ăn đấy.”

12. Chương 12: Còn Chưa Có Lớn Bằng Tôi.

Trong lòng Diệp Thanh Hòa như có dòng nước ấm chảy qua, phương thức biểu đạt của đứa trẻ luôn đơn giản trực tiếp, luôn dễ dàng kéo gần khoảng cách với mọi người, cô cũng thích những đứa trẻ khóa mạnh khẩu khỉnh như vậy.

Dĩ nhiên, hành động này liền nhận được sự tán thưởng của Tiêu Thành Hưng, đứng thẳng ra thì cậu bé vẫn được coi là biết điều và hiểu chuyện hơn nhiều so với Tiêu Y Đình. Lấy được khen ngợi, Tiêu Thành Trác lập tức quay sang nghiêm mặt với đứa cháu rậm thúì kia của mình...

Ngày hôm sau sẽ phải ghi danh đi học, nên sau bữa cơm chiều Tiêu Thành Hưng bắt đầu phát tiền tiêu vặt.

Vì mới có tám tuổi nên tiền tiêu vặt của Tiêu Thành Trác ít hơn phân nửa so với Tiêu Y Đình, nhưng Tiêu Thành Hưng cũng thật sự đưa giao cho Diệp Thanh Hòa cất giữ. Còn Tiêu Y Đình chỉ biết trơ mắt nhìn những tờ tiền “lấp lánh kim quang” hoa hoa lệ lệ thổi qua trước mặt mình, cuối cùng rơi xuống tay của Diệp Thanh Hòa, trong ánh mắt hận không thể dài tay đem những tờ tiền kia đoạt lại.

Anh thật sự không cách nào chấp nhận được, một người ngoài như cô tại sao có thể đương nhiên không chút nào từ chối mà tiếp nhận quyền lực tài chính chứ?

“Cha! Con không phục!” có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, không có tiền thì anh biết làm thế nào ở trường học mới?

“Có cái gì không phục?” ánh mắt Tiêu Thành Hưng bén nhọn, nghiêm nhiên là muốn đem những ý tưởng không phục diệt trừ từ trong trứng nước.

Dưới con mắt đó của cha, anh liền rụt người lại, nhưng vì tranh thủ lợi ích kinh tế ỉnh lại cố gắng vươn mình ra, chỉ vào Tiêu Thành Trác bức tức nói: “Chú ấy mới tám tuổi mà có thể tự mình cầm tiền tiêu vặt! con đã 18 tuổi rồi ! 18 rồi ! con muốn có quyền dân chủ..!”

Lại thấy Tiêu Thành Trác ra oai ngẩng đầu lên, cố làm cho giọng của mình già hơn so với tuổi, chậm rãi nói một câu: “Thằng bé này, tôi là chú của cháu...”

Tiêu Y Đình vẫn đang âm ức, bị đứa nhỏ này đâm kích, chỉ kém nước xông vào đập ột trận, nếu không phải có cha mình ở đây anh nhất định sẽ làm như vậy!

Tiêu Thành Hưng nghiêm nghị nhìn con trả lời: “Ngày nào đó con có thể vượt qua Tiêu Thành Trác, có tiền đồ như nó thì cha sẽ cho con cầm tiền tiêu vặt, nếu kỳ này kết quả kiểm tra mà tụt dốc nữa thì tiền tiêu vặt trực tiếp giảm xuống một nửa! còn muốn đấu tranh giành quyền dân chủ?”

” vậy nếu con mua cái gì cũng đều phải xin con nhóc kia thì còn là đàn ông sao?” Vấn đề này làm tổn thương nghiêm trọng tới lòng tự ái, có chết cũng không từ!

“Muốn làm đàn ông, trước tiên phải xem bản thân con có mấy phần là đàn ông. Không sai! Mua đồ chơi gì phải xin! Mua chai nước cũng phải xin!” Tiêu Thành Hưng sau khi ném xuống những câu này, trực tiếp đi lên lầu vào trong thư phòng, trước khi đi còn nói với Diệp Thanh Hòa một câu:

“Thanh Hòa, con nay đi đường mệt nhọc, sớm nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai con phải đến trường mới rồi.”

“Dạ, cảm ơn bác Tiêu.” Diệp Thanh Hòa lễ phép đứng lên trả lời.

Không có Tiêu Thành Hưng bảo vệ, Tiêu Thành Trác lập tức ý thức được việc lớn không tốt, lôi kéo tay của Diệp Thanh Hòa chạy lên lầu “chị chạy mau, chị cứu mạng aaaa...”

Liên tiếp “A” cũng không thể ngăn lại tiết tấu của Tiêu Y Đình. Mạnh mẽ mẽ mẽ bị giày xéo liên chui vào trong ngực Diệp Thanh Hòa, “chị, cứu em aa”

Diệp Thanh Hòa theo bản năng liền ôm cậu bé vào trong ngực. Tiêu Y Đình liền đưa tay đến móc người, tranh đoạt, bàn tay của anh liền chạm vào ngực cô.

Vóc người của cô cao gầy, trở mã không được tốt lắm, nhưng vẫn có cảm giác, lúc này toàn thân liền căng thẳng, mặt đỏ rực nóng bỏng.

Nhưng Tiêu Y Đình lại không có phản ứng, còn đang cọt cọt lui véo tai Tiêu Thành Trác, cô hốt hoảng buông lỏng Tiêu Thành Trác ra, cúi đầu quát một tiếng: “dừng tay”.

Âm thanh tuy không lớn nhưng mang theo cấp bách cùng uy lực, làm cho không người nào có thể kháng cự lại.

Tiêu Y Đình cảm thấy kì quái, liền ngừng lại, nghi ngờ nhìn cô.

Làn da trắng nõn, mặc dù bị tóc mái cùng với gọng kính đen che kín mặt không có gì lạ, nhưng gương mặt cũng đã hồng rực lên.

Tiêu Y Đình cẩn thận suy nghĩ, coi như có hiểu nguyên do, thì một cậu thanh niên mười tám tuổi, tuy khó xử nhưng cũng khó tránh khỏi có chút khó chịu, lại cứ muốn giả vờ không để ý. Cười haha hai tiếng, ưỡn ngực, phun ra một câu: “ngượng ngùng cái gì? Cô có sao? Còn chưa có lớn bằng tôi đâu.”

13. Chương 13: Ăn Nhờ Ở Đâu

Diệp Thanh Hoà có cảm giác như bị mắc nghẹn vậy, tuy nhiên trên mặt cũng không lộ dấu vết gì, ánh mắt rơi vào chiếc áo phông anh đang mặc trên người, vừa đúng hiển hiện ra cơ bắp hoàn mỹ, cơ ngực... Quả thật so với cô còn phát đạt hơn...

Cô im lặng không nói gì, lướt qua anh, đi vào căn phòng của mình.

Bản thân Tiêu Y Đình cũng cảm thấy những lời vừa nói của mình thật hoang đường, nhưng lại không muốn thu hồi, mang theo vài phần cao ngạo, hiên ngang trở về phòng.

Đêm, dần yên tĩnh trở lại.

Diệp Thanh Hoà xưa nay vẫn có tật xấu ngủ quên giường, nằm trong một hoàn cảnh xa lạ, nhớ tới những chuyện không cách nào quên được kia, càng thêm cảm thấy tâm nặng như đeo đá.

Trong không gian yên tĩnh, nhẹ nhàng vang lên khoá cửa, cửa vừa hé ra, ánh sáng yếu ớt từ khe cửa ập vào.

Cô hơi nhíu mày nhìn sang, chỉ thấy có một cái đầu nhỏ chui vào, rồi sau đó chính là một cái gối đầu lớn, tiếp đến là một người tròn tròn như viên cầu bò lên trên giường.

« Chị, em ngủ với chị được không ? » đôi mắt to của Tiêu Thành Trác ở trong bóng tối lại hết sức sáng ngời.

Cô cũng chỉ có một mình, khó có người muốn gần gũi như vậy, huống chi đối mặt với đôi mắt thuần tuý của đứa bé này, trong bóng đêm khẽ mỉm cười, dịu dàng nói : « Được. »

Tiêu Thành Trác rất vui vẻ, ôm cổ của cô, thoả mãn cọt cọt, làm như một mối, cất giọng mềm yếu hỏi : « Chị, tại sao chị phải đến nhà anh cả ở ? Ba mẹ chị đâu ? »

Diệp Thanh Hoà không hề cảm thấy có gì thất lễ, nội tâm của trẻ con luôn luôn đơn thuần, không có nhiều cố kỵ như vậy, muốn nói cái gì liền hỏi cái đó. Cô ngưng mắt nhìn vào đêm đen, giọng nói vừa gần lại vừa xa : « Bọn họ... Ở một nơi rất xa đây... »

« Rất xa ? Có xa như Tân Cương không ? » Tiêu Thành Trác vốn đang mệt mỏi chợt tỉnh táo hẳn, trợn to hai mắt hỏi.

Tân Cương ? Cô cũng không rõ, tại sao lại dính líu đến Tân Cương ?

Không cần cô hỏi, Tiêu Thành Trác đã mập mạp cái miệng nhỏ nhắn nói luôn : « Chị à, chị đang nhớ ba mẹ sao ? Ba em đang ở Tân Cương, nhưng em rất nhớ ông ấy... Chị, mẹ có hình dạng gì ? Sẽ xinh đẹp giống như chị dâu sao ? Đáng tiếc, là em chưa bao giờ được gặp mẹ... Nhưng không sao, em có ba là đủ rồi ! Ba em chính là siêu nhân... »

Trong những câu nói hi hi ha ha của Tiêu Thành Trác, Diệp Thanh Hoà dần dần biết được, cha của cậu bé là quân nhân, đang ở Tân Cương xa xôi, không có mẹ chăm sóc, có lẽ do nguyên nhân thuận tiện học hành nên cậu bé sống nhờ nhà của bác Tiêu.

Tuy vẫn là một đứa trẻ, nhưng cũng sẽ nhạy cảm về vấn đề như thế này, cái nhà này cho dù có hoàn mỹ đến đâu, cũng là nhà của người khác, cho nên nhìn thấy tình cảnh cũng ăn nhờ ở đậu giống mình, Diệp Thanh Hoà liền cảm thấy hết sức đồng cảm, gần gũi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Thành Trác vẫn đang liến thoắng không ngừng, cậu bé nói là chính , Diệp Thanh Hoà chỉ lẳng lặng nghe cho đến khi nói đến mỗi mồm, mệt quá chống đỡ không nổi liền ngủ thiếp đi, Diệp Thanh Hoà mới xê dịch ra lại bị cậu bé lấn gần vào, cũng đỡ không nổi nữa, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Học kỳ mới, cuộc sống mới bắt đầu như thế đó.

Cô và Tiêu Y Đình cùng vào lớp mười một, vì vóc dáng nhỏ bé mà được sắp ở bàn đầu tiên, mà anh, lại chiếm chệ ngồi ở bàn thứ sáu.

Như chính anh đã từng nói, anh chính là một thanh niên có ngoại hình đẹp, tự lực tự cường rất nhanh sẽ thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Chỗ nào có Tiêu nhị thiếu anh thì chỗ đó nhất định sẽ rất náo nhiệt. Nhất là các nữ sinh, trong một thời gian ngắn cơ hồ nữ sinh toàn trường đều biết lớp mười một vừa có một đại suất ca mới tới, làm cho độ hot của anh càng ngày càng lên cao.

14. Chương 14: Niên Thiếu Đã Từng.

Cô và Tiêu Y Đình cùng vào lớp mười một, vì vóc dáng nhỏ bé mà được sắp ở bàn đầu tiên, mà anh, lại chiếm chệ ngồi ở bàn thứ sáu.

Như chính anh đã từng nói, anh chính là một thanh niên có ngoại hình đẹp, từ lực tự cường rất nhanh sẽ thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. Chỗ nào có Tiêu nhị thiếu anh thì chỗ nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt. Nhất là các nữ sinh, trong một thời gian ngắn cơ hồ toàn trường đều biết lớp mười một vừa có một Đại Suất Ca mới tới, vì vậy độ hot của anh lại càng ngày càng lên cao.

Mà cô, vẫn là bộ quần áo đơn giản giống với lúc tới đây, tóc mái rũ xuống ngang trán, đeo kính gọng đen, lẳng lặng tồn tại, tồn tại trong ánh hào quang mà anh bao phủ, nếu như không phải anh và cô gần như hình với bóng, đoán chừng cũng sẽ không có ai chú ý đến sự tồn tại của cô.

Cô, chính là một đốm lửa nhỏ nhoi luôn đứng đằng sau ánh sáng rực rỡ .

Hôm nay vẫn giống như thường ngày, cô đi phía sau anh cùng ra khỏi cổng trường về nhà.

Anh thích bóng rổ, nên lúc đi bộ quả bóng cũng không rời tay, đặt lên đầu ngón tay xoay xoay, tùy ý tự nhiên, thần thái phấn khởi, một đường hấp dẫn ánh mắt hoa đào của tất cả nữ sinh khác.

Chỉ là, cái cặp sách của anh lại có vẻ dư thừa, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc phát huy hoàn mỹ, vì vậy, lúc liếc mắt sang nhìn thấy cô liền tiện tay ném cái cặp cho cô giữ: “Cầm nó cho tôi!”

Diệp Thanh Hòa nhận lấy cái cặp, mắt thấy anh đã đi trước năm sáu bước, không nói tiếng nào cầm hai cái cặp sách lặc lè, rảo bước nhanh hơn đuổi theo.

“Lão Nhị!” Cửa trường học, liền có hai tiếng gọi đồng thanh.

Tiêu Y Đình hưng phấn xông tới, nện vào bả vai của hai người kia mỗi người một phát: “Lũ khốn kiếp! Vẫn còn nhớ rõ tôi sao! Anh em của các cậu ở đây chịu khổ, ném mật nằm gai, mà hai người các cậu cũng không tới cứu vớt tôi!”

“Ném mật nằm gai? Ai tin chứ?” Một người thanh niên thanh tú lên tiếng phản bác.

Tiêu Y Đình có khổ khó nói, quay đầu lại an tĩnh liếc nhìn Diệp Thanh Hóa, cô nàng này phải ngồi lên ghế của Bộ trưởng bộ tài chính mới đúng, muốn từ cô ấy xin ít tiền so với lên trời còn khó hơn, ngày hôm nay ngày anh có khác gì hòa thượng nghèo khó đâu? Lại nói tới nay thật có chuyện muốn cầu xin cô ta cơ đấy.
.

Hai người thiếu niên kia cũng lập tức chú ý tới cô gái ở sau lưng lão Nhị, cô gái này không tầm thường chút nào, cứ nhiên lại cầm hộ cặp sách cho cậu ta, cũng có chút ý tứ.

Thiếu niên có khuôn mặt trắng nõn nhẹ nhàng chọc Tiêu Y Đình, hạ thấp giọng hỏi: “Không phải chứ? Đổi khẩu vị? Đổi sang ăn rau dưa cùng đậu phụ?”

Tiêu Y Đình theo ánh mắt của cậu ta quay đầu lại lần nữa, rồi vội vàng phủ nhận: “Đừng nói mò!”

Thiếu niên kia cười cười nói: “Tôi nói ! Như thế này là chưa trở mã hoàn toàn đấy. Vậy vị này là”

“Cô ấy là.” Cô ấy là khắc tinh của anh! Nhưng cũng là Quan Thế Âm Bồ Tát Cứu Khổ Cứu Nạn ! Anh trưng vẻ mặt như đưa đám đáp: “Cứ xem như là em gái của tôi đi!”

“Xem như là?” Thiếu niên kia liền nhú mày, có chút buồn cười hỏi: “Chừng nào mà cậu lại có thêm một cô em gái mà chúng tôi lại không biết nhỉ?”

Đề tài Tiêu Y Đình không muốn nói tới nhất chính là cái đề tài này, liền phát phát tay trả lời: “Còn không phải là ông cụ nhà tôi, không biết từ đâu kiếm ra được! Chỉ là đừng hiểu lầm! Tuyệt đối không phải là anh em ruột!” Thời khắc mấu chốt anh cũng không quên chỉ đích danh ông cụ.

“À.” Người kia chợt hiểu, đi tới trước mặt Diệp Thanh Hòa, cười nói: “Em gái của Lão Nhị cũng chính là em gái của chúng ta. Xin chào, anh tên là Tả Thần An, đây là Trữ Chấn khiêm, là anh em thân thiết của lão Nhị!”

15. Chương 15: Trình Bày.

Tả Thần An chỉ một cậu thanh niên có làn da ngăm đen, nhưng ngũ quan lại cực kỳ chính trực, giữa hai lông mày không che giấu được anh khí, cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu rồi nói: “Xin chào, có thể gọi tôi là anh cả.”

“Chào các anh.” Diệp Thanh Hòa đơn thuần, không sơ không thân nói một câu.

Tả Thần An lấy hai cặp sách từ trên vai cô xuống, trách cứ Tiêu Y Đình: “Tôi nói này lão Nhị, cậu như thế là không đúng, tại sao có thể để cho em gái vác cặp chứ? Thật không hiểu được thương hoa tiếc ngọc là gì mà.”

Tiêu Y Đình tuy tới nay có chuyện muốn mở miệng nhờ vả, nhưng vẫn không nhịn được nhìn cô một cái, trong mắt rõ ràng là đang nói..., vậy mà cũng gọi là hương? Cũng coi là ngọc sao?

Tả Thần An cười ha ha nói: “Em gái, anh hai không xót em nhưng anh ba thì khác, để anh cầm cho.”

Nói xong liền đưa tay ném hai cặp sách sang cho Trữ Chấn khiêm, chính mình lại khoác tay lên vai Tiêu Y Đình, ghé vào tai anh tà mị nói: “Em gái gì chứ, theo tôi thì cha của cậu đang chuẩn bị con dâu nuôi từ bé.
.”

Tiêu Y Đình lập tức vươn quyền ra, cơ hồ giận dữ nói: “Đừng có mà nói vậy! Tôi với cô ta? Cây lim xứng với mầm đậu nành sao? Cậu cảm thấy xứng sao?”

Trữ Chấn Khiêm không nói gì chỉ đưa mắt nhìn hai tên khốn kiếp này, âm lượng bọn họ nói chuyện, anh đều nghe thấy rõ ràng, thì làm sao cô nhóc này lại không nghe được? Nhưng lại thấy trên mặt của Diệp Thanh Hòa không hề có một biểu tình gì, giống như tất cả những lời kia đều không có quan hệ gì với cô. . . .

“Cám ơn anh, em tự mình cầm được rồi.” Diệp Thanh Hòa bình tĩnh nhận lấy cặp sách của mình từ tay của Trữ Chấn Khiêm, đeo lên trên lưng, mắt nhìn thẳng nhìn về phía trước, yên lặng bước đi.

Trữ Chấn Khiêm nhú nhú mày, rống lên một tiếng: “Lão Nhị! Tự mình xách đi!”

Vì vậy, cái cặp sách này, rốt cuộc vẫn trở về trong tay của Tiêu Y Đình.

Về phần Tả Thần An trước sau như một khi dễ lão đại lại trừng mắt nhìn, cười nói: “Lão đại, sao đột nhiên lại bất bình thay rồi hả ?” Lại nói trong ba người họ tính tình của Trữ Chấn Khiêm vẫn luôn cứng rắn nhất, cũng là người sơ ý nhất, chưa bao giờ biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Mặt Trữ Chấn Khiêm đen lại, anh không nói cho bọn họ biết, cũng không tài nào giải thích được, trong nháy mắt nhìn thấy Diệp Thanh Hòa, anh lại chợt nhớ tới một người, nhớ lại gương mặt tròn hồng hồng nhỏ nhắn, nhớ tới mỗi lần rời đi cô bé lại rưng rưng nước mắt , một khắc kia, trong lòng đột nhiên liền mềm mại.

Đám Trữ Chấn Khiêm tới đón Tiêu Y Đình đi chơi bóng, lúc bọn họ đang đánh bóng, cô vừa đọc sách vừa trông quần áo cùng cặp sách cho bọn họ, đối với vận động, người như cô vẫn không chịu nổi gánh nặng, cho nên cũng không cảm thấy hứng thú, nhàm chán lấy sách từ trong cặp ra xem.

Bên trong sân bóng huyền ảo, cô cũng chỉ có thể làm được như vậy mà thôi.

Cô cầm trong tay quyển sử ký thật dày mở ra đọc, dần dần, bị thời đại xa xôi kia hấp dẫn, hoàn toàn đắm chìm ở trong đó.

“Nước đâu! Cô ở đây làm gì thế?”

Một tiếng rống to y hệt tiếng sấm nổ, kéo cô từ trong sách ra ngoài, trước mắt là Tiêu Y Đình chảy đầy mồ hôi tức giận đùng đùng.

“Tôi nói có cổ động viên nào như thế này sao? Ngay cả nước cũng không chuẩn bị? ! Ngu ngốc hết sức! Hoàn toàn không cách nào so sánh được với đám Lôi Lôi!” Tiêu Y Đình nóng đến không chịu nổi, tùy ý lắc đầu, để mấy giọt mồ hôi thi nhau bay tán loạn.

Một giọt vô tình rơi vào môi cô, hơi mằn mặn.

Trữ Chấn Khiêm cùng Tả Thần An đưa mắt nhìn nhau, lão Nhị hình như hơi quá mức, sao lại gào thét với con gái như vậy? Mà lại còn với em gái đến ở nhờ nhà mình

Cô bình tĩnh gấp sách lại, nói với anh: “Mời trình bày.”

16. Chương 16: Cô Không Có Tư Cách.

Tiêu Y Đình mới vừa rồi còn ngang ngược càn rỡ, trong nháy mắt liền nghẹn họng nhìn trân trối, một hồi lâu sau, miệng vẫn còn mở ra không khép lại được.

Anh không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Trữ Chấn Khiêm và Tả Thần An đang “thiết tha” nhìn chăm chăm vào mình, chuyện như vậy mà phải nói xin, đúng là sỉ nhục cả đời của Tiêu Y Đình anh...

Vì không muốn mất mặt trước những người anh em của mình, anh liền thay đổi thái độ, không ngừng nháy mắt nói với Diệp Thanh Hòa: “Em gái, thôi mà, tôi cũng chỉ là chơ bóng khát nước, không chuẩn bị cũng coi như xong...”

Biểu hiện trước sau không đồng nhất làm cho Tả Thần An vô cùng hiếu kỳ, chỉ sợ thiên hạ không loạn liền chen ép: “Cái gì gọi là thôi mà? Lão Nhị, cậu còn thiếu tôi một bữa cơm cũng coi như xong, mời bọn tôi uống một chai nước mà lại keo kiệt như vậy? Đây đâu phải là tác phong của cậu!”

Tiêu Y Đình cực kỳ ảo não, không ngừng nháy mắt với Diệp Thanh Hòa, hy vọng cô sẽ chứa ỉn một chút mặt mũi.

Vậy mà, Diệp Thanh Hòa lại xem như không hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nghiêm trang nói: “Bác Tiêu đã nói rồi, bất luận là mua đồ gì, anh cũng phải trình bày, cho dù chỉ là một bình nước.”

Về mặt Tiêu Y Đình cứng đờ, sắc mặt đỏ lại trắng, hết trắng rồi lại đỏ. Anh khẳng định, rất có thể, đây là trả thù! Nhất định là trả thù câu rống mới vừa rồi của anh đây mà!

Mà bên tai vang lên tiếng cười nhạo không hề ngoài ý muốn của Tả Thần An: “Tiêu nhị, cậu cũng có ngày hôm nay...”

Cơn giận từ từ leo thang, Tiêu Y Đình anh từ nhỏ đến lớn chưa từng bị áp chế qua như vậy!

Nhất thời, giống như máu huyết dâng trào, xông tới đỉnh đầu, liền vịn chặt cánh tay của cô, rồi bắt đầu vươn tay tìm kiếm tiền.

Cô không giãy giụa, rất ngoan hiền, để cho anh lục soát khắp các túi tiền trên đồng phục học sinh, bao gồm cả cặp sách của cô, ví tiền cùng mỗi xu tiền lẻ cũng bị hấn lục lọi.

Anh cầm tiền trong tay, vênh váo hả hê nói với cô: “Tiền này vốn là của tôi! Bây giờ ăn mặc hay đồ dùng của cô, ngay cả sách cô đọc, cặp sách trên lưng cô, cái nào không phải là tiền của nhà tôi chứ? Cô có thể ở nơi này đọc sách, cũng là tiền của tôi tạo điều kiện cho! Cô lại bày ra điệu bộ gì? Cô không có tư cách!”

Anh hùng hổ nói xong, chờ cô tức giận cãi lại, thế nhưng cô chỉ hờ hững nhìn về phía trước, ngay cả một cái ánh mắt cũng không cho anh, giống như không phải là anh đang nói chuyện với cô vậy.

“Lão Nhị, quá mức rồi đấy!” Trữ Chấn Khiêm cau mày, trừng mắt liếc anh một cái.

Tả Thần An cũng lo lắng nhìn Diệp Thanh Hòa, nếu một cô gái bình thường, nghe lời này, không nổi giận cũng phải gờ chân, hay khóc lóc om sòm, vậy mà, Diệp Thanh Hòa lại an tĩnh như vậy, quá mức an tĩnh làm cho người ta cảm thấy cô chỉ là một chiếc lá mùa thu vừa nhẹ nhàng rơi xuống, mặc dù đứng thẳng trong mùa đông lạnh giá cũng sẽ không đỡ dài mà đón gió...

Nhìn cô như vậy, Tiêu Y Đình chợt thấy phiền loạn, đem tiền nhét vào trong túi, cả giận nói: “Đi thôi! Còn đứng đó làm gì?!”

Ba người họ vốn đã nhiều ngày không tụ tập, nhưng bởi vì bước nhạc đệm này mà đứt gánh giữa chừng, cho nên ai về nhà nấy, lúc về, Trữ Chấn Khiêm và Tả Thần An thỉnh thoảng còn quay đầu lại xem hai người kỳ quái kia, chỉ thấy Tiêu Y Đình sải bước đi ở phía trước, Diệp Thanh Hòa im lặng không nói gì đi theo ở đằng xa. Nếu không phải biết nội tình của hai người bọn họ, tuyệt đối không cách nào tin tưởng hai người này đang ở chung một mái nhà...

Thanh niên mười tám tuổi, vốn đang sức sống bừng bừng, sau một trận bóng càn làm cho bụng của Tiêu Y Đình sớm bắt đầu hát bài không thành kế, chạy vào cửa nhà, quăng cặp sách ra, liền vọt vào phòng bếp tìm cơm ăn.

Tiêu Thành Trác đã trở lại, theo thói quen hướng ra phía sau tìm kiếm bóng dáng của Diệp Thanh Hòa, nhưng lần này, đã tìm kiếm vô ích, liền cất lời hỏi: “Tiêu Y Đình, chị đâu?”

Đối với người cháu còn lớn hơn mình những mười tuổi này, cậu vẫn luôn gọi cả tên lẫn họ, thỉnh thoảng còn la hét: “Thằng bé, cháu của chú”...

“Không nhìn ở phía sau sao?” Tiêu Y Đình nhớ tới chuyện ngày hôm nay vẫn còn thấy bốc hỏa, không nhịn được liền nói. Tính tình của cô gái này yên tĩnh như vậy, không phải mỗi lần đều lặng yên không tiếng động đi theo phía sau anh vào cửa sao?

17. Chương 17: Tìm Kiếm

“Ở đâu?” Tiêu Thành Trác chạy ra bên ngoài, cũng không tìm được Diệp Thanh Hòa, liền trở lại chỉ vào Tiêu Y Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đe dọa: “Tốt, cháu đã vứt bỏ chị ấy rồi!”

Giờ phút này Tiêu Y Đình mới phát hiện cái đuôi vẫn ở phía sau mình thật không trở lại.

“Yên tâm đi, lát nữa sẽ trở về thôi!” Anh chẳng hề để ý liền nói, trong giây lát lại hồi tưởng về những lời mà mình đã nói với cô, chẳng lẽ, cô thật sẽ tức giận? Tức giận liền rời nhà trốn đi? Tính tình lại trẻ con đến vậy.

“Cháu, xong, rồi !” Tiêu Thành Trác chỉ vào anh nói từng câu từng chữ: “Anh cả trở lại nhất định sẽ đánh cho cái mông cháu nở hoa!”

Đang ngậm một miếng thịt trong miệng Tiêu Y Đình cảm giác sống lưng chợt lạnh, trận đòn lần trước, sẹo trên người vẫn còn chưa lành hết đây.

Mất thấy Tiêu Thành Trác xoay người chạy ra ngoài, anh không khỏi hỏi tới: “Chú đi đâu vậy?”

“Tôi đi tìm chị ấy! Thành Bắc Kinh lớn như vậy, chị ấy mới đến không được mấy ngày, nhất định sẽ lạc đường!”

Tiêu Y Đình đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối, ngay cả Tiêu Thành Trác cũng là dân mù đường, nếu như lại bị lạc nữa, thì có lẽ ngày mai anh không nhìn thấy mặt trời mất.

“Đợi đã nào...! Hay là cháu đi!” Anh ảo não túm chặt cổ áo của Tiêu Thành Trác, lôi cậu bé về, còn mình thì vọt vào trong màn đêm.

Bên ngoài đèn đường đã được bật sáng choang, anh thở ra một hơi, phát hiện bản thân hoàn toàn không có phương hướng.

Đối với cái người gọi là em gái ở bên cạnh mình hơn một tháng này, đừng nói hiểu, ngay cả lời cũng chưa từng nói quá mấy câu, cô có bạn bè hay không anh cũng không biết, tính tình của cô như thế nào anh cũng chưa từng muốn để ý, nên tất nhiên, lúc này cũng không biết nên đi nơi nào để tìm.

Đúng đưa trước mắt chính là thân hình nhỏ gầy, mỏng manh tựa như chiếc lá, nhẹ nhàng yêu kiều, thủy chung phiêu theo phía sau cây đại thụ là anh.

Xuyên suốt con đường từ nhà tới trường học, anh không đâu không đuôi tìm kiếm khắp nơi, từng quán ăn nhỏ, mỗi một cửa hàng bán đồ lưu niệm, bất kỳ địa phương nào anh cũng đều không bỏ qua, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng mình mong đợi.

Đột nhiên nhớ tới, những chỗ này mặc dù lớn, đại đa số nữ sinh thích tụ tập ở đây, nhưng hình như cô cũng không cảm thấy hứng thú, cô vốn không phải là người ở đây, cả ngày trừ sách ra, cũng chỉ là đang cầm sách.

Hai mắt tỏa sáng, liền đi đến tiệm sách tìm, vậy mà, cơ hồ chạy đến tất cả các tiệm sách trên con đường này vẫn không tìm được cô.

Bất tri bất giác đã ra ngoài tìm hơn hai giờ, dần dần anh không còn ôm hy vọng nữa, có lẽ Diệp Thanh Hòa thật đã bị anh làm cho tức giận mà chạy, có lẽ chạy về quê rồi, kẻ sách hiện nay chính là trở về tìm cha, chỉ có cha anh mới biết quê của cô ở đâu.

Ủ rũ cúi đầu quá giang xe trở về nhà, vừa đến cửa nhà , liền nghe thấy giọng nói bô bô của tiểu tử Tiêu Thành Trác kia, lại nhìn một cái, Diệp Thanh Hoa cư nhiên êm đẹp ngồi ở trong phòng khách.

Anh không khỏi bừng lên lửa giận.

Anh cứ y như thằng ngốc chạy khắp nơi đi tìm, mà cô lại xem như không có chuyện gì ngồi ở đó! Cô có biết hay không, tâm tình lúc trở về của anh chẳng khác gì lúc đang đi viếng mộ vậy, anh xin thề là như thế!

“Cô đã đi đâu vậy hả?” Anh không nói hai lời, xông lên trước hung hăng chất vấn.

18. Chương 18: Cô Tổ Cáo?

Ánh đèn phản xạ vào trong mắt kính của cô, sáng chói một mảnh hoàn toàn không thấy rõ ánh mắt phía sau trông kính biểu hiện như thế nào, hình như, cô cũng không có ý định giải thích với anh.

“Tôi nói, làm sao cô lại dẫn như vậy! Đi theo sau tôi mà lại không lên xe!” Anh nhớ rõ ràng là cô vẫn đi theo sau lưng mình, làm sao lúc anh lên taxi mà cô lại không lên?

Ngày trước không phải như vậy? Mặc kệ là tài xế tới đón hay là bắt xe taxi, đều là anh dẫn đầu ngồi vào ghế bên cạnh tay lái, còn cô sẽ chỉ yên lặng ngồi vào ghế sau, anh căn bản không cần quay đầu lại nhìn, vẫn biết cô sẽ ở sau lưng của mình cùng nhau đi đến nhà.

Tiêu Thành Trác ở một bên nhìn không nổi nữa, liền đứng lên bắt bình thay: “Tiêu Y Đình! Rõ ràng là cháu đem chị ấy vứt bỏ, còn chạy tới đây hung hăng? Tôi sẽ nói cho anh cả!”

Một cau liền đâm trúng yếu điểm của Tiêu Y Đình, đoạn đường này anh sợ nhất chính là phải đối mặt với cha mình, một phát tím lầy Tiêu Thành Trác quăng sang bên cạnh, hung dữ nói: “Chú cứ đứng đằng hoàng ở đây đi! Cháu hỏi cô ấy! Chứ không có hỏi chú!”

Nói xong, liền cúi đầu chống lại khuôn mặt vĩnh viễn bình tĩnh của Diệp Thanh Hòa. “Mau nói thật ra? Cô đã đi đâu hả? Có biết tôi đã lật khắp thành Bắc Kinh để tìm cô không?”

Nội tâm anh nóng nảy không dứt, Diệp Thanh Hòa này chính là khắc tinh của anh hay sao? Anh càng gấp gáp, cô lại càng trầm tĩnh, chưa từng nhìn thấy cô kích động bao giờ.

“Tôi hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cả ngày cứ bày ra cái mặt như nữ tu sĩ là có ý gì? Nếu cô không thích nói, thì sau này đừng có tiếp tục gây thêm phiền toái cho tôi nữa!” Trong lúc gấp gáp, anh liền đem nguyên văn lời của cha nói với mình áp dụng lên người cô.

Diệp Thanh Hòa đứng lên, tuy chỉ cao đến ngực anh, nhưng vẫn lạnh nhạt bình tĩnh đáp: “Thật xin lỗi, gây thêm phiền toái cho ngài rồi.”

Một chữ “Ngài” này, khiến cho tất cả khí huyết đang dâng trào của Tiêu Y Đình đều bị chặn lại ở ngực, buồn bực đến khó chịu, một chữ này mang ý giễu cợt đến cỡ nào?

“Nói người nào thêm phiền toái hả? Cha thấy tiểu tử con một ngày không gây cho ta thêm phiền toái liền không tự tại rồi!” Giọng nói của Tiêu Thành Hưng như tiếng pháo nổ vang giữa không trung.

Sống lưng Tiêu Y Đình lần nữa lại run lên, quay đầu lại, thấy cha anh đang đứng ở trên cầu thang, chăm chăm theo dõi.

Anh liền dâng lên dự cảm chẳng lành, quay đầu nhìn chăm chăm vào Diệp Thanh Hòa ép hỏi: “Cô tố cáo có phải không? Phải hay không?”

Diệp Thanh Hòa hơi mím môi, muốn nói gì đó, lại nghe thấy Tiêu Thành Hưng quát lên: “Con đi lên lầu cho ta!”

Tiêu Y Đình ban cho cô một ánh mắt căm hận rồi quay người đi lên lầu.

Diệp Thanh Hòa sững sờ đứng ở trong phòng khách, cho đến bóng lưng hai cha con bọn họ biến mất, mới dờn bước lên lầu.

“Chị...” Tiêu Thành Trác hơi thấp thỏm nhìn cô gọi.

Cô hơi mỉm cười: “Không phải có đề thi Olympic không giải được sao? Lên lầu đi, chị dạy cho em.”

“Được a!” Sợ mình chọc cho bà chị mất hứng, Tiêu Thành Trác chạy nhanh lên lầu, về phòng của mình cầm sách đến.

Diệp Thanh Hòa vừa định đi, lại thấy bóng dáng của Khương Ngư Văn xuất hiện, chậm rãi đi tới gần, cất tiếng gọi: “Thanh Hòa.”

“Bác gái Tiêu.” Mỗi lần cùng Khương Ngư Văn nói chuyện, Diệp Thanh Hòa đều tăng thêm mấy phần thận trọng.

“Thanh Hòa, tới Bắc Kinh thời gian dài như vậy, đã quen thuộc chưa?” Khương Ngư Văn mỉm cười thản nhiên hỏi.

“Quen rồi ạ.” Cô cẩn thận trả lời, không quên cộng thêm một câu: “Cám ơn bác gái đã quan tâm.”

Khương Ngư Văn có vẻ tương đối hài lòng với thái độ như vậy của cô, khoe môi tràn ra nụ cười: “Cháu biết là tốt rồi, biết mọi người trong nhà vẫn quan tâm chăm sóc cháu, mặc dù cháu và chúng ta một chút quan hệ cũng không có....”

Trong nội tâm của Diệp Thanh Hòa liên tiếp đập hạ xuống, đây là đang lấy thân phận người bố thí để nói chuyện với cô sao?

“Dạ, Thanh Hòa thật may mắn, vì được bác trai cùng bác gái thương yêu, phần ân tình này, Thanh Hòa vĩnh viễn ghi tạc trong lòng, nhất định sẽ dốc hết sức báo đáp.”

19. Chương 19: Cô Đến Viết.

Khương Ngư Văn nở nụ cười dưới ánh đèn càn toát lên vẻ xinh đẹp vốn có: “Chuyện báo đáp ân tình này cũng không nên nói trước, chúng tôi chăm sóc cháu cũng không phải muốn cháu phải trả ơn, hơn nữa....với hoàn cảnh của nhà chúng tôi như thế này, cháu có thể hồi báo cho chúng tôi cái gì?”

Diệp Thanh Hòa không nói gì, nhưng không có nhìn ai nhìn thấy trong bóng tối hai bàn tay của cô đang siết lại thật chặt.

Khương Ngư Văn tiếp tục nói bằng chất giọng dịu dàng đặc trưng của mình: “Yêu cầu của tôi không cao, chỉ cần trong nhà hòa hòa thuận thuận, cha con bọn họ hòa bình yên ổn, mà Y Đình ít chịu nổi khổ về da thịt là được, cho nên tôi hi vọng trong thời gian cháu ở nhờ nhà chúng tôi, không nên khích bác quan hệ cha con của bọn họ.”

Ồ nhờ.

Bên tai Diệp Thanh Hòa vẫn lặp đi lặp lại giọng nói êm ái của Khương Ngư Văn, trong đó rõ ràng nhất chính là hai chữ “Ồ nhờ” này....

Cô đưa mắt nhìn vào chiếc móc cài tinh xảo trên cổ áo của Khương Ngư Văn, trong giọng nói kia tuy ôn nhu nhưng lại lộ ra vẻ cực kỳ kiên định: “Bác Tiêu, xin bác yên tâm, cháu sẽ không làm như vậy.”

“Vậy thì tốt....” Cầm của Khương Ngư Văn khẽ nhấc lên, nụ cười càng trở nên mỹ lệ: “Về chuyện tiền tiêu vật, tiền cháu cầm cung là tiền của nhà họ Tiêu chúng tôi, nói cho cùng, tiền của nhà họ Tiêu sau này chẳng phải là của Y Đình hay sao? Cháu là một cô gái thông minh, bác trai đã đưa tiền cho cháu quản lý, thì cháu nên biết phải làm sao rồi đúng không?”

“....” Trong tầm mắt của Diệp Thanh Hoa, cài áo màu xanh lá cây có gắn đá quý xanh biếc kia đã dần trở nên mơ hồ.

“Vâng.” Cuối cùng cô cung cất lời đáp lại.

Khương Ngư Văn khẽ gật đầu nói: “Thật là một đứa trẻ thông minh, sớm nghỉ ngơi đi.”

Đưa mắt nhìn bóng lưng ưu nhã thướt tha của Khương Ngư Văn đi đến hành lang, cô ru mào xuống, trước mắt lại hiện ra một gương mặt dịu dàng của một người phụ nữ khác, từng tiếng gọi: “Tiểu Hà, Tiểu Hà” giống như vẫn còn vang vọng bên tai, hốc mắt nóng lên, mắt kính dần dần giăng lên một tầng sương mù.

Lúc trở về phòng, Tiêu Thành Trác đã đợi sẵn ở đó rồi.

Tiêu Thành Trác tuy còn ít tuổi, nhưng lại đặc biệt nhạy cảm, cho nên lúc giải đề toán cũng thật biết điều, sau khi làm xong bài tập, đôi mắt to vụt sáng, toát lên vẻ đồng tính đáng ra không nên có khi ở tuổi này: “Chị, Thành Trác sẽ bảo vệ chị, nếu có gì uất ức cứ nói với Thành Trác là được rồi.”

Trong nội tâm của Diệp Thanh Hòa khẽ động, ầm ầm một đường chạy lên não, mỉm cười sờ sờ lên đầu Tiêu Thành Trác: “Ngốc quá, chị không uất ức, bác Tiêu đối tốt với chị giống như người một nhà vậy, sao sẽ ủy khuất được chứ?”

Tiêu Thành Trác lại chép chép miệng nói: “Anh cả đương nhiên là tốt rồi, nhưng chị dâu và Tiêu Y Đình....”

Hai người đang nói đến đây, cửa phòng liền bị người nào đó đá văng, phát ra một tiếng vang cực lớn.

Quay đầu nhìn lại, liền thấy Tiêu Y Đình tức giận hùng hổ xông vào, đem một xấp giấy đặt ở trên bàn học, rồi quay ra nói với Diệp Thanh Hòa: “Viết! Bốn tiếng!”

Ánh mắt của Diệp Thanh Hòa rơi vào trên mặt bàn, một xấp bút lông cùng giấy luyện chữ bị anh dùng sức ném lên trên đó, dĩ nhiên, còn có một chiếc bút lông, bị rụng ra, mực đen nhuộm bẩn cả tờ giấy trắng tinh.

Cô đã nghe bác Tiêu nói qua, cậu con trai này của ông tính tình táo bạo, cho nên từ nhỏ đã bị bắt luyện chữ, không cần anh trở thành nhân tài, chỉ cần mài dũa tâm tính kia đi là được. Nhưng anh làm thế này là có ý gì? Muốn để cô viết thay?

“Đừng giả bộ vô tội! Nếu như không phải do cô tố cáo, ba tôi sao sẽ phạt tôi luyện chữ bốn tiếng?” Tiêu Y Đình hoàn toàn ra vẻ đây đều là lỗi của cô, cho nên trừng phạt này cô bắt buộc phải nhận lấy.

20. Chương 20: So Tài.

Tiêu Thành Trác sốt ruột muốn đứng ra bảo vệ, liền chắn ở giữa hai người, mặc dù còn nhỏ, lại nhón chân lên đối kháng cùng với Tiêu Y Đình: “Cháu thực sự có phải là đàn ông con trai hay không? Minh gây họa lại tới đây oán con gái nhà người ta?”

Tiêu Y Đình cả giận, nín lấy cổ áo của cậu bé xách sang bên cạnh đáp: “Người lớn nói chuyện, trẻ con mau tránh ra!”

Diệp Thanh Hòa lo lắng sợ Tiêu Y Đình không biết nặng nhẹ sẽ làm cậu bé bị thương, dùng hai tay che chở cho Tiêu Thành Trác, khuyên nhủ: “Thành Trác, không việc gì đâu, em cứ đi ngủ trước đi”.

“Không, em đã nói là sẽ bảo vệ chị!”, Tiêu Thành Trác quật cường ôm lấy hông của Diệp Thanh Hòa nói.

Trên mặt của Tiêu Y Đình hiện lên một tia cười nhạo: “Để cho chú đứng trên ghế cũng không cao bằng cháu, làm sao mà bảo vệ được cho cô ta? Có tin chỉ bằng một tay này cháu có thể đem hai người ném ra ngoài cửa sổ hay không?”

Hai người trước mắt anh chẳng khác gì một củ khoai tây đầy đặn đứng cạnh một cây đậu nành gầy yếu cả, thật sự quá là buồn cười.

“Tôi sẽ nói cho anh cả!” Tiêu Thành Trác hầm hừ mà nói.

“Chú không phải là nam tử hán đại trượng phu sao? Không phải sẽ bảo vệ gốc cây đậu nành sao? Lại còn lấy cha cháu ra uy hiếp!” Tiêu Y Đình hết lần này đến khác cũng chỉ sợ có cái này, khó tránh khỏi hơi chột dạ .

Nhưng Tiêu Thành Trác vẫn còn là một đứa trẻ, tính tình vẫn rất hiếu thắng, vừa nghe nói như thế ngược lại liền không muốn đi cầu Tiêu Thành Hưng giúp nữa rồi, muốn mang hết sức của mình ra liều chết mà chiến đấu cùng với Tiêu Y Đình. Diệp Thanh Hòa cẩn thận chặt chẽ, không muốn thấy bất cứ người nào của nhà họ Tiêu bởi vì mình mà xảy ra phân tranh, mạnh mẽ đem Tiêu Thành Trác đẩy ra khỏi phòng, hơn nữa còn ghé vào tai cậu bé bảo đảm mình nhất định sẽ không bị khi dễ.

Tiêu Thành Trác bị giam ở ngoài cửa, lại không thể đi tìm anh mình nhờ giúp một tay, không thể làm gì khác hơn là ở ngoài cửa tuyên thệ: “Tiêu Y Đình, khi trưởng thành tôi nhất định sẽ phải cao hơn cậu, sức lực cũng sẽ lớn hơn cậu! Cứ chờ đi!”

Tuyên thệ xong, trong lòng lo lắng cho Diệp Thanh Hòa, đứng ở cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong, khi không nghe thấy tiếng đùa giỡn cùng với tiếng khóc, lúc này mới thấy yên lòng.

Trong phòng Diệp Thanh Hòa mong manh như tờ giấy đứng ở trước mặt Tiêu Y Đình cao lớn đẹp trai, ngẩng đầu nhìn nhau, trên mặt không tìm ra bất cứ một tia sợ hãi nào, cũng không nhìn thấy được nửa phần cảm xúc, chỉ nhẹ giọng nói: “Nghe nói, bốn tuổi anh đã bắt đầu luyện chữ?”

Tiêu Y Đình cứ tưởng rằng cô sẽ cãi lại, nhưng lại không hề nghĩ rằng cô sẽ hỏi anh vấn đề này, trong lời nói cũng ngầm có ý khiêu khích, không khỏi châm chọc cười một tiếng: “Không sai, thế nào? Muốn so tài sao? Nếu thắng tôi liền không cần viết thay tôi sao?”

“Anh không dám ?” Trong lời nói của cô đầy vẻ khiêu khích.

Biết rõ là cô đang khích tướng, nhưng đường đường là một người đàn ông anh không thể nào lùi bước được, nên nhớ bốn tuổi anh đã bắt đầu học thư pháp, từ nhỏ đến lớn có vô số giải thưởng, còn có thể sợ một cô nhóc sao? Liền lấy ra một tờ giấy: “Nói đi, tỷ thí thế nào?”

Diệp Thanh Hòa nhìn mấy lần vào chữ viết của anh lúc trước, khẽ lắc đầu.

“Thế nào? Nhìn không thuận mắt?”. Người nói với anh hai chữ không tốt, thật là hiếm thấy, ít nhất anh còn chưa từng gặp qua.

“Không, chữ rất tốt, chỉ là.” cô hơi ngưng lại.

“Chỉ là cái gì? Cô cũng hiểu thư pháp?”. Sau khi anh nói xong liền hối hận, đột nhiên nhớ tới những chữ ghi chép kia của cô, rất đẹp, nhưng anh lại chưa từng nghiêm túc nghiên cứu qua, lần trước chép bài của cô không phải là vì hoàn thành nhiệm vụ?

“Chỉ là, chữ cũng như người, chữ của anh mang đến cho người ta cảm giác chính là một chữ: nổi*.”. Cô đơn giản nói ra một chữ, đã tổng kết thư pháp của anh, cũng xem như kết liễu tính cách còn thiếu sót của anh.

*) Nổi ở đây có nghĩa là nông nổi, bộp chộp, không ổn định.

Anh không thể không quan sát kỹ cô nhóc tầm thường này lần nữa, trong lòng cũng hiểu rõ, đây chính là nhược điểm của anh, mặc dù anh vẫn luôn không muốn thừa nhận.

21. Chương 21: Anh Thua.

Dù biết là như thế nhưng anh không thể nào tình nguyện rơi vào thế hạ phong ở trước mặt của Diệp Thanh Hòa khi vẫn còn chưa so tài? Liền Ha ha cười lạnh nói: “Nổi sao? Còn chưa phục? Tôi sẽ để cho cô biết cái gì gọi là tâm phục khẩu phục! Đến đây đi! Đừng có đứng mãi ở đó nữa!”

“Nếu đã vậy, chúng ta sẽ so tài một chút!”. Cô nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Vừa mở cửa, cái đầu nhỏ của Tiêu Thành Trác liền nhào vào, trọng tâm không vững, ngã người vào trong ngực cô, rồi sau đó gãi đầu hì hì cười nói: “Em thật sự không cố ý nghe lén.”

Diệp Thanh Hòa dắt tay của cậu bé, dẫn cậu vào trong phòng, sau đó cúi người xuống véo nhẹ vào mũi của cậu một cái: “Hiện tại yên tâm rồi chứ? Em hãy tin, chị có thể trị được anh ta!”

Tiêu Y Đình tràn đầy nghi ngờ đứng ở đó chờ cô quay lại, mấy phút sau, liền thấy cô bưng hai chén nước đi vào cửa, trong nháy mắt anh liền hiểu rõ cô muốn làm gì, loại luyện chữ thư pháp này khi còn bé xíu anh cũng đã từng luyện qua, không có gì to tát cả.

Anh không nói hai lời, nhận lấy một chén, đặt lên trên cổ tay, rồi nâng cao cổ tay lên bắt đầu viết chữ.

Diệp Thanh Hòa bày giấy ra, đem một chén nước khác đặt ở lên cổ tay của mình, vừa nói: “Bốn tiếng, tôi viết cùng anh, xem ai có thể kiên trì đến cuối cùng.”

Tay của Tiêu Y Đình hơi chao đảo một cái, thiếu chút nữa làm văng nước ra ngoài, Cái gì chứ? Luyện chữ bốn tiếng? Anh tự hỏi không biết bản thân mình có năng lực này hay không.

Nhưng còn con nhóc kia thì sao? Tay của cô ta chẳng khác gì cành cây nhỏ, có sức lực để trụ lại không?

Đột nhiên lòng háo thắng lại nổi lên, thấy cô viết chữ lúc trầm ổn tỉnh táo, thân thể nhỏ bé, gương mặt bình thản, lại lộ ra phong cách cao quý bình thường không có, cũng không dám khinh thường, hết sức chuyên chú bắt đầu viết chữ của mình.

Thời gian từng giờ từng phút lướt qua, Tiêu Thành Trác cứ nhất định thức xem bà chị mình xử lý Tiêu Y Đình thế nào, nhưng không chống lại được cơn buồn ngủ mà nằm lên giường của Diệp Thanh Hòa ngủ ngon lành. Tiêu Y Đình chỉ cảm thấy ngón tay càng ngày càng không yên, trán cũng đổ đầy mồ hôi, anh không biết mình rốt cuộc đã viết trong bao lâu, bởi vì cũng không dám phân tâm ngay cả nhìn đồng hồ cũng không dám, sợ rằng chỉ sợ ý một chút, cái chén này liền rơi xuống.

Nhưng cô thì sao? Vẫn còn có thể kiên trì được sao? Tại sao một chút động tĩnh cũng không có? Đối với chuyện thắng thua, anh càng ngày càng không nắm chắc rồi.

Rốt cuộc lòng hiếu kỳ cũng không kìm nén được nữa, anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, muốn biết tình hình hiện tại của cô như thế nào. Vậy mà, vừa liếc mắt sang lại nhìn thấy cô vẫn khí định thần nhàn, an ổn như núi, lòng tin nhất thời bị đánh tan, chỉ vì anh cảm giác đã đến lúc mình không chống đỡ được nữa, cũng bởi vì phân tâm, cũng đồng nghĩa với việc mất lòng tin. Cánh tay của anh bủn rủn nghiêng sang một bên, chén nước liền rơi xuống, hắt hết lên trên giấy, làm ực loang lổ khắp nơi.

Mà cô, lại chậm rãi cầm chén bỏ xuống, lạnh nhạt nói: “Anh thua. Nổi? Hay còn là phục?”

Đúng, anh thua, thua bởi vì trong mắt anh cô chỉ là một con nhóc không có tư chất gì

Anh đưa mắt xem kỹ chữ của cô lần nữa. Người ta đều nói chữ tựa như người, nhưng chữ của cô lại hoàn toàn không tương xứng với vẻ bề ngoài chút nào, nét chữ cứng cáp, khí phách mà không mất đi chừng mực, không câu chấp mà không ít đi sắc bén, sao có thể nhìn ra được đây là chữ của một cô gái mười sáu tuổi đầy yếu ớt chứ?

Có chơi có chịu, khí phách này Tiêu nhị anh vẫn luôn luôn có!

Thu thập mặt bàn, nhặt bút lên, không nói tiếng nào bắt đầu hoàn thành bốn giờ trừng phạt.

Mà cô, thế nhưng cũng không nghỉ ngơi, đứng ở bên cạnh anh, tiếp tục viết.

Cho dù là giận dữ cũng được, không phục cũng được, anh không hề ngăn cản cô, cũng không hỏi tại sao cô lại làm như vậy, trời dần vào đêm, vang vọng trong không gian yên tĩnh chỉ còn có tiếng đồng hồ tí tách tí tách.

22. Chương 22: Thỉnh Cầu.

Bốn giờ trôi qua, anh ném bút xuống, lắc lắc bàn tay bủn rủn, bây giờ trời cũng đã tờ mờ sáng, cha anh đúng là điên rồi, ngày mai anh còn phải đi học nữa cơ đấy.....

“Tôi không có tố cáo. Chỉ là trên đường gặp phải bác Tiêu, nên bác ấy mới chở tôi về.” Giọng nói xa cách, lãnh đạm trước sau như một của cô vang lên bên tai, trong đêm khuya yên tĩnh, trong trẻo như tiếng chuông, leng keng leng keng, mười phần thanh, lại mười phần lạnh.

Giống như bị thứ gì đó lạnh như băng thấm vào trong ngực, anh chợt nhớ tới, lúc rời đi mình đã cầm hết tất cả tiền thì cô lấy tiền ở đâu mà bắt xe về?, “Không phải là cô..... đi bộ về nhà đấy chứ?”

Cô mấp máy môi, nhưng lại không nói gì.

Anh nghĩ nghĩ, rồi đem tiền từ trong túi lấy ra, ném lên bàn.

Có ý tứ gì? Biết sai sao? Diệp Thanh Hòa ngưng mắt nhìn những tờ tiền bị anh vo viên đến nhăn nhúm kia, vẫn không hề nhúc nhích.

“Cái đó..... trả lại cho cô đấy.” Người hiểu con không ai bằng cha cả, anh vừa vào thư phòng, liền bị cha anh hung hăng trừng phạt một trận, sau đó còn công bố, nếu như anh không hòa thuận với Thanh Hòa thì ngay cả một xu tiền tiêu vặt cũng không có.

Anh từng cho rằng cô tố cáo, thì ra là không phải.

Lại nghĩ Tiêu nhị anh uy vũ bất khuất, “Có khả năng sẽ bị tống bản” một thời gian dài..... Vì tiền tiêu vặt, vì quốc kế dân sinh, chỉ có thể nhất thời nhẫn nhịn! Nhưng nếu muốn anh nói xin lỗi con nhóc này, bất luận như thế nào cũng làm không được.....

Hai người yên lặng đứng đó nhưng anh vẫn không hề có ý rời đi.

Diệp Thanh Hòa liếc nhìn đồng hồ, lên tiếng nhắc nhở anh, nam nữ khác biệt, vào thời điểm này anh không thích hợp đứng ở chỗ này nữa.

“Cái này.....” Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, muốn nói lại thôi, dưới cái nhìn của cô lại thấy hơi xấu hổ.

Cô cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng chờ anh nói tiếp.

Anh quanh co một chuyện, rốt cuộc cũng nói ra: “Cuối tuần này, là sinh nhật Tô Chỉ San, cô ấy mời tôi đến dự sinh nhật, vì vậy tôi cần phải mua một món quà cho cô ấy.”

“A.....” Cô giả bộ không hiểu, thì ra là muốn tiền.....

“Cho cô.” Anh lại móc từ trong túi ra một tờ giấy đưa tới.

Cô mở ra nhìn một cái, quả nhiên là văn bản thỉnh cầu.

Thư xin tiền tiêu vặt.

Hiện tại xin cấp trước một nghìn đồng tiền tiêu vặt, mỗi bữa sẽ ăn đồ ăn Trung Quốc ở nhà ăn để tiết kiệm bù vào đó. Xin phê chuẩn, cảm ơn.

Người thỉnh cầu: Tiêu Y Đình

Cuối cùng còn ghi rõ ngày tháng ở bên dưới nữa.

Cô đem tờ giấy thỉnh cầu để xuống, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh nói: “Mua quà những một nghìn thì quá đắt, anh vẫn là học sinh cấp 3.....”

“Một nghìn mà còn đắt? Cô muốn mặt mũi tôi đặt ở nơi nào?”. Đây là giới hạn thấp nhất của anh rồi được không? Anh đã cố gắng tiết kiệm lại! Nếu mà trước kia, thì những đồ mà anh mua không bao giờ có giá trị thấp như vậy!

Cô lẳng lặng nhìn anh mười giây, mười giây sau, lúc anh chuẩn bị nổi giận cô mới nói: “Năm trăm, muốn thì lấy đi, không thì thôi.”

Nói xong, cô lấy ra 500 đồng, đặt lên bàn.

“Cô đang cho tiền ăn xin sao? !”. Rốt cuộc vẫn bị cô chọc giận, theo anh, cô đây chính là vừa biết pha màu đã cho rằng mình có thể mở ngay phường nhuộm chắc! Tiêu nhị anh mới nói nhẹ nhàng với cô mấy câu, thì cô liền xem bản thân trở thành người quan trọng rồi !

“Tôi không muốn! Cô cứ giữ đi!”. Anh vung tay lên, đem tiền hất xuống đất, kể cả giấy và bút mực trên bàn cũng bị rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thật lớn.

Mà anh, liền đạp lên mấy chữ mình mới vừa viết, rồi vọt ra khỏi phòng của cô.

Cô yên lặng cúi người xuống, nhặt 500 đồng kia lên, bên tai lại quanh quẩn những lời Khương Ngư Văn đã nói với cô, có lẽ nào cô đã làm sai?

23. Chương 23: Trân Quý.

Sau khi anh rời đi bỏ lại trên đất một đồng bừa bộn, mà cô lại phải thay anh dọn dẹp tàn cuộc.

Nhặt lên những tờ giấy lộn chữ tán loạn kia, dùng khăn giấy lau chùi nước đọng và vết mực trên sàn nhà.

Đáy mắt chợt xuất hiện nhiều hơn một đôi bàn tay, cũng cầm khăn giấy lên lau chùi.

“Làm sao mà em đã tỉnh rồi hả ? Về phòng của mình ngủ đi.” Cô ngẩng đầu nhẹ nhàng nói với Tiêu Thành Trác. Mới vừa rồi Tiêu Y Đình nổi giận gây ra động tĩnh quá lớn mới đánh thức đứa nhỏ này .

Tiêu Thành Trác tuy vẫn còn đang ngái ngủ, đưa tay lên dụi dụi mắt, nhưng vẫn quật cường mà thân thiết nói: “Không, chị để em giúp đi.”

Diệp Thanh Hòa cũng biết sẽ không bắt buộc được cậu bé nên đành để yên cố gắng tăng nhanh tốc độ dọn dẹp.

Đợi đến lúc thu thập xong tất cả, giấy và bút mực được xếp ngay ngắn trên bàn học, thì cô mới đột nhiên phát hiện ngăn kéo dưới bàn học bị kéo ra một cái khe nhỏ, mà nước ở trên bàn của Tiêu Y Đình đang từ từ chảy vào trong đó.

Cô thất kinh, cuống quýt kéo ngăn kéo ra, lấy khung hình cùng chữ bên trong ra.

Bức hình vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng bộ chữ kia, đã bị nước thấm ướt.

Tim cô như bị kim đâm cực kỳ đau xót, tìm một chỗ khô ráo sạch sẽ trải rộng bức chữ này ra, từng chữ từng chữ quen thuộc mà thân thiết liền hiện ra ngay trước mắt.

“Cái gì Trầm Hương, tiêu cái gì. Tiếng chim tước, xâm lược cái gì. Ánh nắng trải dài, giọt nước xoay tròn, gió thổi nhẹ nhẹ..”. Tiêu Thành Trác nghiêng đầu, ngả người tới phía trước hỏi: “Chị, chữ này là chữ gì? Có ý nghĩa gì?”

Diệp Thanh Hòa không có tâm tình trả lời câu hỏi của cậu bé, cực kỳ cẩn thận, nhẹ nhàng lau đi những chỗ bị nước thấm ướt, chỉ sợ nó bị nhiễm bẩn.

“Cố hương xa, ngày nào đi.” Tiêu Thành Trác đọc đến đây liền mừng rỡ không thôi, phảng phất như chợt hiểu được tâm tình của cô vào lúc này: “Chị à, những lời này nói cố hương ở rất xa, chị đang nhớ nhà sao?”

Nhà?

Động tác của cô đột ngột khựng lại, trong tim đau nhói, như muốn hít thở không thông.

“Ngủ đi, Thành Trác.”. Cô không lộ ra dấu vết, tỏ vẻ lạnh nhạt thờ ơ với bức chữ vẫn xem như trân bảo này.

“Chị, em ở đây thế này, chị có ngủ được không?”. Tiêu Thành Trác hỏi xong cũng không đợi cô trả lời, trực tiếp cút lên giường.

Cô cũng không phản đối, đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu ta ngủ nhờ trên giường của cô rồi.

“Chị, bức chữ này có phải rất trân quý hay không ?”. Cậu bé ngoan ngoãn nằm ở trên giường, mắt thấy hành động cẩn thận che chở kia của cô liền tò mò hỏi.

“Ừ”. Cô xoay người, gật đầu nói tiếp: “Rất trân quý.” Đó chính là bức chữ mà cô yêu quý hơn cả sinh mạng.

Nhất nhất Phong Hà cử.

Sẽ không có ai gọi cô là Phong Hà nữa, sẽ không có mang cô ra ngoài vẽ hoa cỏ rồi.

Sáng sớm chủ nhật, cả Tiêu gia bao trùm trong không khí khẩn trương, nguyên nhân chính là Tiêu Y Đình không lấy được tiền từ chỗ của Diệp Thanh Hòa, quay sang mẹ mình nhờ giúp đỡ, mà Khương Ngư Vãn lại thương con trai lập tức đưa tiền ngay. Nhưng lại bị Tiêu Thành Hưng phát hiện ra, liền lớn tiếng khiển trách vợ cùng con trai, thậm chí còn đưa tối hậu thư cho vợ, nếu mà còn như vậy nữa, thì tương lai bà sẽ phải phụ trách đứa con trai này.

Đối với tương lai của con trai, Khương Ngư Vãn cũng không lo lắng, nhưng vẫn hết sức kiêng kỵ chồng mình, mặc dù bị Tiêu Thành Hưng khiển trách để ặt bà lúc đỏ lúc trắng, lại chỉ cúi đầu nức nở nghẹn ngào, không dám hô háo quá mức.

Vì vậy Tiêu Y Đình càng thêm oán hận Diệp Thanh Hòa, mà càng làm cho thêm nóng nảy đó chính là việc bị cha anh cấm túc, tối nay không được ra ngoài, làm sao mà đi dự sinh nhật Tô Chỉ San được?

24. Chương 24: Bí Mật Nhỏ Của Tiêu Nhị.

Sau khi bị giáo huấn ở phòng khách, anh ủ rũ cúi đầu trở về phòng của mình, mang hết lửa giận trong người phát tiết vào quả bóng rổ, nhằm chán đóng cửa lại một lần lại một lần dùng sức cầm banh đập tới bảng bóng rổ trên vách tường.

Chợt, cửa được mở ra.

Diệp Thanh Hòa xuất hiện ở bên ngoài.

Mà quả bóng kia vừa lúc bay đến đập trúng đầu của Diệp Thanh Hòa.

Cô đau đến mức trước mắt hiện lên đầy sao quay mòng mòng, thiếu chút nữa là chảy cả nước mắt, nhưng nhìn thấy anh bày ra bộ mặt thối lảm bảm một câu: “Đáng đời! Đúng là báo ứng!”

Cô liền nhện đau xoa xoa đầu, mặt nhăn nhó nói với anh: “Anh có muốn đi sinh nhật của Tô Chỉ San hay không?”

Anh chỉ “Hừ” một tiếng, không thèm để ý tới cô, ngửa mặt lên trời nằm vật ra giường.

Cô đi vào phòng, từ trong túi móc ra một xấp tiền: “1000 đồng, cho anh.”

Thấy vậy mắt anh liền sáng lên, ngồi phắt dậy vươn người tới đoạt, kết quả là bị tay cô co về, thu hồi lại.

“Có ý gì? Muốn trêu người tôi sao?” Anh tức giận lớn tiếng quát, rồi lại nằm đi xuống.

“Không phải.” Cô đi tới trước bàn học của anh, phát hiện mặt bàn vô cùng loạn, thê thảm không nỡ nhìn. Hình như tất cả mọi thứ đều được bày hết lên trên này? Còn nữa, dưới đồng sách lớn kia còn lộ ra nửa đoạn tất thối....

Anh đúng là có bản lĩnh....

Không phải mỗi ngày cô giúp việc đều dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp sao? Mà anh còn có thể giày vò thành ra như vậy?

Cô nhăn mũi, nhặt chiếc tất kia bỏ ra ngoài.

“Này, để xuống! Ai cho cô đụng vào đồ của tôi?” Anh từ trên giường nhảy lên, vô cùng lo lắng xông đến.

Cô cứ cho rằng anh chạy tới giành tất, liền lập tức buông tay, thả xuống sàn nhà, ai mà thèm tất thối kia của anh cơ chứ?

Ai ngờ, thế nhưng anh lại hoàn toàn không để ý tới cái tất kia, mà lại trực tiếp nhào về phía bàn đọc sách.

Lại nói mặc dù Diệp Thanh Hòa đeo mắt kính to, nhưng nhìn thấy rõ ràng anh muốn cướp lại vật gì, trong đồng sách này còn có một sổ tạp chí rất “bắt mắt”, mà hình như nam nữ....phía trên....lại không hề mặc quần áo.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, cô nhanh chóng ra tay, cứ nhiên vượt lên trước một bước túm vào một góc của tờ tạp chí, mà anh cũng không chịu thua, nắm lấy một góc khác, trong nháy mắt hai người tranh đoạt giằng co, hình ảnh trần trụi kia lập tức hiện ra lồ lộ trước mắt

Bí mật của Tiêu Y Đình bị phát hiện, vừa thẹn vừa tức, lại cực kỳ lúng túng nữa, còn cô thì ngược lại, xem ra trấn định hơn anh rất nhiều.

“Này, cô đến cùng có phải là nữ sinh hay không hả? Không thấy xấu hổ sao?” Gương mặt tuần tú của anh hiện giờ đã đỏ ửng lên, chỉ muốn mượn tức giận để che giấu khó chịu của mình.

Cô nhẹ nhàng ho một tiếng, hắng giọng đáp: “Khó trách.....anh lại không cho cô giúp việc dọn phòng.....Nếu như bác Tiêu.....”

“Cô dám! Cô thử đi tố cáo xem! Chỉ cần cô dám nói một chữ! Có tin tôi sẽ để cho cô sống không bằng chết hay không?” Anh dùng lực đoạt lại, cuốn tạp chí cuối cùng cũng cầm về trong tay, sau đó liền nắm lấy thật chặt, sợ sẽ bị cô cướp đi chứng cứ.

“Muốn tôi không nói cũng được.....”

“Cô còn muốn ra điều kiện?!” Nghe giọng điệu này cũng biết kế tiếp sẽ chính là từ “Nhưng” Tiêu Y Đình anh thật là càng ngày càng không có “Tiền đề” rồi! Bây giờ còn bị một con nhóc khổng chế nữa?

Cô lại đem một ngàn đồng đặt ở trước mặt anh một lần nữa: “Đúng, tôi có điều kiện, chỉ cần anh thực hiện điều kiện mà tôi nói, thì tôi không những giữ bí mật này giúp anh, mà một ngàn này cũng là của anh, anh thích dùng như thế nào cũng được.”

25. Chương 25: Điều Kiện.

Mặc dù bị người khác kìm chế cảm giác chẳng phải thoải mái chút nào, nhưng sau khi cân nhắc thiệt hơn, anh đành phải tự nói với bản thân là một đại trượng phu có được dân được! Hàn Tín còn chịu nhục chịu khổ đến đâu chứ, anh như thế này đã tính là gì?

“Nói, điều kiện gì?”. Tuy thỏa hiệp nhưng anh vẫn bày ra bộ mặt lạnh lùng, khó chịu.

Cô liền tìm quyển sách tiếng Anh từ đồng hồ độn kia của anh, mở một bài học ra, chỉ cho anh nhìn: “Điều kiện của tôi vô cùng đơn giản, đó chính là nội trong hôm nay anh phải học thuộc hết toàn bộ từ đơn trong bài khoá này, hoàn thành cho tốt bài kiểm tra sắp tới.”

Anh sững sốt, nhìn cô hồi lâu, cảm thấy điều kiện này thật vô cùng buồn cười: “Tôi nói này, việc tôi có qua hay không đối với cô có lợi gì chứ?”

“Chỉ vì không muốn anh kéo chúng ta tụt lại đằng sau mà thôi!”. Cô nghiêm túc nói.

Lúc này anh nhớ tới, không phải cô là tổ trưởng tổ Anh của bọn họ sao? Một cái chức tép riu nho nhỏ, chẳng khác gì cầm lông gà thay cung tên cả.

“Sẽ không học!”. Anh nhìn vào đồng từ đơn kia đã thấy nhức đầu rồi, liền tức giận nói.

“Tôi dạy cho anh.”

“.”

“Bắt đầu đi! Nếu như anh thật sự muốn đi dự tiệc!”. Cô vừa nói vừa bắt đầu dọn dẹp bàn đọc sách của anh.

“Này! Cô đừng động vào đồ của tôi! Cô dọn ngăn nắp như vậy tôi tìm làm sao?”. Anh bắt đầu đoạt sách trong tay của cô kiên nghị.

Nói gì vậy? Chính tề mà còn tìm không thấy sao? Không phải Bác Tiêu nói anh đã từng bị ném vào trong bộ đội để huấn luyện sao? Huấn luyện mà lại ra thành quả như vậy?

Cô lặng lẽ liếc anh một cái, tiếp tục dọn dẹp, đồng thời lên tiếng nhắc nhở: “Từ bây giờ đến bốn giờ chiều còn những sáu tiếng nữa.”

“.” Tốt thôi! Học thì học! Há phải sợ sao! Lại nói Tiêu nhị anh cũng không phải là đồ đàn, học tiếng Anh chẳng khác gì nhai một đĩa đồ ăn, chỉ là lười phải nhớ mà thôi!

Phần lớn từ đơn đều dùng không cần dạy, lần đầu tiên trong đời anh nghiêm túc chăm chỉ ngồi ở bàn học vừa ghi từ đơn vừa học thuộc lòng, thỉnh thoảng có từ nào không biết sẽ hỏi cô một chút.

Mà cô, lại không để ý tới lời nói của anh mà bắt tay vào dọn dẹp cả phòng.

Thời tiết rất tốt, ánh mặt trời như những sợi chỉ vàng chiếu vào làm cho cả căn phòng sáng sủa hẳn lên, toàn bộ đều ngập trong sắc vàng rực rỡ.

Khi cô cầm quần áo anh ném loạn chung quanh cho vào phòng tắm, anh đang lẳng lặng ghi nhớ từ đơn đột nhiên nhảy dựng lên, hét lớn: “Đừng! Không cho phép đi vào!”

Mà cô, không những đã vào trong phòng tắm, còn đem tất cả đồ của anh ngâm trong nước.

Anh liều mạng giữ lại những bộ quần áo kia, mặt sung huyết đỏ bừng: “Đừng động vào, đợi lát nữa tự tôi sẽ giặt.”

Thật là lúng túng đến chết mà. Đến tột cùng là đời trước anh có thù oán gì với cô? Mà đời này mọi sự không hay đều bị cô bắt gặp? Tối hôm qua, sau khi xem những quyển tạp chí kia, kết quả là buổi tối lại nằm mơ thấy mộng xuân, Vì vậy anh không dám đưa quần áo của mình cho cô giúp việc giặt, còn chưa kịp thủ tiêu liền bị cha anh gọi đi dạy dỗ.

Kết quả, là tránh thoát được ánh mắt của cô giúp việc nhưng lại không tránh khỏi bàn tay kia của cô?

Diệp Thanh Hòa đại khái cũng đoán được nguyên do, mặc dù trước sau như một cố làm ra vẻ trấn định, nhưng rốt cuộc vẫn còn là một cô nhóc, nên không tự chủ mà đỏ mặt.

26. Chương 26: Cháu Cũng Đi?

”Cái đó. Tôi đi lấy bài tập tới đây học. “ , cô liền đỏ mặt nói.

Ngẩng đầu, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt dò xét của Tiêu Y Đình, tâm hoảng ý loạn, bức bách bản thân mặt lạnh mà nói: “Có gì ngạc nhiên đâu, trên sách đều viết cả rồi, cũng không phải chưa có học qua.”

Nói xong, liền xoay người đè lại con tim đang bùm bùm nhảy loạn trong ngực, chạy ra khỏi phòng tắm.

Tiêu Y Đình nhìn theo bóng lưng của cô, thầm nhủ sao anh lại phải kinh sợ như vậy chứ? Dầu gì anh cũng là nam sinh mà! Lại bị nữ sinh nhìn một cách đầy khinh bỉ, lại còn khinh thường triệt để thế này?

Nhất thời thấy không phục, hướng theo bóng lưng của cô, nói lớn: “Cô đã có kiến thức như vậy thì đừng có đi! Mau đến giặt cho tôi.”

Lời còn chưa dứt, một cái khăn tắm lớn lập tức bay tới, phủ lên đầu của anh.

Đến bốn giờ chiều, từ lúc Tiêu Y Đình tự đọc sách tới nay thì đây chính là lần đầu tiên trong một ngày có thể nhớ nhiều từ đơn như vậy, lần đầu tiên học thuộc lòng được nguyên một bài khoá, nhất thời có cảm giác thật thành tựu, khó tránh khỏi tự đắc trước mặt của Diệp Thanh Hòa: “Anh đây tự chất thông minh, tài năng thiên phú, chỉ có điều anh không thích trở thành con mọt sách nên mới như vậy.”

Nhưng nghĩ tới việc cô còn có thể đọc sách đến mức xuất quỷ nhập thần trong lúc chờ anh chơi bóng lại cảm thấy thật khó tin.

Cô không phản ứng đến anh, chỉ cầm lấy bài tập của mình, cuối cùng mới nói: “Tôi đã nói chuyện với bác Tiêu rồi, anh đi chuẩn bị thay quần áo thôi.”

“Cô có biện pháp?”. Anh lập tức mừng rỡ. Vốn đang rầu rĩ không thôi vì tiền đã tới tay rồi, nhưng vẫn còn đang bị cầm tức thì đi thế nào được. Anh còn đang tính xem có nên nhảy từ cửa sổ lầu hai xuống hay không, chỉ là làm vậy thì quá nguy hiểm, không chừng lúc trở lại còn được ăn no đòn.

Diệp Thanh Hòa cũng không đáp lại, trực tiếp ôm sách ra khỏi phòng, sau đó đi tới thư phòng của Tiêu Thành Hưng.

Tiêu Y Đình thật tò mò, mặc dù biết con nhóc tầm thường này rất được cha mình tin tưởng, nhưng cô ta lấy biện pháp gì để cho cha già đồng ý chứ?

Nghĩ vậy anh liền đi theo cô đến thư phòng.

Đi đến cửa, anh lập tức nghe thấy giọng của cô vang lên: “Bác Tiêu, hôm nay anh hai biểu hiện thật khá, suốt cả một ngày cũng không ra khỏi phòng, học thuộc hết từ đơn cùng với bài khoá tiếng Anh rồi ạ.”

“Sinh nhật bạn học hả?”, Tiêu Thành Hưng hỏi ngược lại một câu.

“Vâng, đúng vậy ạ.”

“Vậy cháu cũng sẽ đi cùng hả?”. Tiêu Thành Hưng lại hỏi.

“” Diệp Thanh Hòa sững sờ, ấp úng trả lời: “Cái này. cháu còn có bài tập.”

Một người không có tiếng tăm gì như cô, thì làm gì có người mời đến tham dự tiệc sinh nhật chứ, hơn nữa, bản thân cô cũng không thích.

“Cháu có bài tập, thì nó không có chắc?”. Tiêu Thành Hưng liền hỏi ngược lại: “Thế này nhé, nếu như cháu đi thì nó có thể đi, còn nếu cháu không đi, thì nó cũng không cần phải đi nữa!”

“Bác Tiêu à.”, cô còn chưa kịp từ chối, lại nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân, rồi sau đó, đột nhiên có một cánh tay khoắc lên trên vai cô, đồng thời, giọng nói quen thuộc của Tiêu Y Đình vang lên bên tai: “Cha, em gái sẽ đi! Sao em ấy không đi được chứ? Con còn phải tham khảo em ấy xem nên tặng quà gì nữa mà!”

“Bỏ ngay tay của con xuống! Đàn ông con trai kiêu gì vậy chứ!”, Tiêu Thành Hưng cau mày quát lớn. Không biết vì sao, chỉ cần vừa nhìn thấy đứa con trai này ông lại thấy nhức đầu. Theo lý thì thằng con trời đánh này cũng nên sợ ông mới đúng, mỗi lần đánh nó xong người làm cha như ông lại thấy đau lòng, nhưng chỉ cần rời khỏi tầm mắt của ông, nói lại lập tức lại sinh long hoạt hổ, cứ hết sọ liền quên đau.

27. Chương 27: Xó Xỉnh

Tiêu Y Đình giơ tay lên cho Tiêu Thành Hưng nhìn, cà lơ phất phơ cười hì hì không ngừng: “Sạch sẽ, không có mực, cũng không có bùn...”

Có phải cha anh vẫn còn nhớ rõ chuyện xấu anh đã làm khi còn bé đối với em gái Quách hay không? Một đôi tay dính đầy mực nước đen sì mạnh mẽ ôm chầm lấy công chúa nhỏ của nhà họ Quách, in hằn rõ năm đầu ngón tay lên trên chiếc váy trắng như tuyết.

Nhưng Tiêu Thành Hưng thì lại nghĩ là nam nữ khác biệt, nhìn hành động nghịch ngợm không đúng đắn của con trai, liền biết hai đứa nhỏ này vẫn chưa hiểu chuyện, rất thuần khiết sạch sẽ, còn nữa, nghĩ đi nghĩ lại, nếu hai chúng nó thật sự ở lâu sinh tình, Thanh Hòa sẽ trở thành con dâu ngoan ngoãn của mình, cho nên cũng không rồi rắm nhiều lần thả hai người họ ra cửa.

Diệp Thanh Hòa hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể bị Tiêu Y Đình áp chế cùng đi đến bữa tiệc sinh nhật, nhưng nhìn cách anh tỉ mỉ ăn mặc, liền cảm thấy buồn cười, chính cô vẫn một thân áo sơ mi, quần dài đơn giản mộc mạc như cũ, đứng ở bên cạnh anh liền trở nên ảm đạm không có ánh sáng.

Bất ngờ duy nhất chính là trước khi đi, cô còn tiện tay lấy một quyển sách cho vào trong túi xách, dĩ nhiên, hành động này lúc ấy đã bị Tiêu Y Đình chê cười mãi.

Cô và anh vẫn cứ bất đồng như thế.

Hoàn cảnh gia đình của Tô Chỉ San không tệ, dáng dấp cũng xinh đẹp, tổ chức một bữa tiệc sinh nhật mười bảy tuổi mà mời hơn phân nửa bạn học cùng lớp, lúc cô và Tiêu Y Đình đến nơi, không khí ở đó đã rất náo nhiệt rồi.

Thấy anh đến, Tô Chỉ San cực kỳ vui mừng, tự mình ra tận cửa đón.

Vì hôm nay là ngày đặc biệt, nên Tô Chỉ San ăn mặc rất chải chuốt, cởi bỏ bộ đồng phục học sinh nhàm chán, mặc vào người chiếc váy dài mềm mại phiêu diêu, mái tóc đen như thác nước tự nhiên rủ xuống, quả thật không hổ danh là hoa hậu của lớp.

Lại nói, vào học đã lâu như vậy mà cô vẫn không biết Tô Chỉ San là hoa hậu của lớp mình, cho đến lúc nghe thấy Tiêu Y Đình mang cô ra so sánh mới tự nhìn lại mình, quả thật cô chẳng khác gì con bé nông thôn quê mùa cả...

“Tiêu Y Đình! Mình còn tưởng rằng cậu sẽ không thèm nể mặt, không tới tham dự chứ!” Tô Chỉ San trong nháy mắt nhìn Tiêu Y Đình, nhất thời tươi cười rạng rỡ nói.

“Làm sao có thể chứ? Hoa hậu lớp đã nhiệt tình mời, làm sao lại không đến được? Quả thật vô cùng vinh hạnh!” Tiêu Y Đình vừa trêu đùa, vừa nịnh đầm đáp lại, rồi sau đó đưa quà tặng ra: “Sinh nhật vui vẻ.”

Mặt Tô Chỉ San khẽ đỏ lên, nhận lấy quà tặng, lại không che giấu được e lệ và vui sướng trong mắt: “Đi thôi, chúng ta đi cắt bánh, chỉ còn chờ cậu nữa thôi!”

Một đám nữ sinh đi qua, la hét muốn Tô Chỉ San mở quà trước, muốn xem xem rốt cuộc Tiêu Y Đình tặng quà gì.

Tô Chỉ San xấu hổ nhìn sang Tiêu Y Đình hỏi: “Có thể không?”

“Dĩ nhiên có thể, không có gì là không thể cả!” Anh liền hờn hờ cười đáp.

Vì vậy, các nữ sinh liền túm năm tụm ba lại cùng với Tô Chỉ San và Tiêu Y Đình đi đến chỗ để bánh, hình như, không có ai chú ý tới sau lưng anh còn có một người nữa, mà hình như Tiêu Y Đình cũng quên mất, mình còn dẫn theo một người hầu nhỏ đi cùng.

Nhưng tình thế như vậy lại rất hợp với tâm ý của Diệp Thanh Hòa, cô cũng chưa từng muốn mình trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, thừa dịp không có ai để ý, cô liền tự tìm một góc ngồi xuống, lấy sách ra đọc.

Đọc sách, là thời gian tốt nhất để hoạt động trí óc.

Nghe bên kia truyền tới thét chói tai cùng với tiếng hoan hô chắc là món quà của Tiêu Y Đình đã làm ọi người sợ hãi than thán rồi, cô liền bình tĩnh lại, rất nhanh liền nhập hồn vào trong sách, không có ai tới quấy rầy thật là quá tốt.

Vậy mà, không đúng như ý nguyện, mới vừa nhìn được mười mấy tờ cô liền nghe thấy một giọng nam vang lên: “Hi, Diệp Thanh Hòa.”

28. Chương 28: Thú Vị

Cô ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là lớp phó học tập Giang Chi Vĩnh đang bắt chuyện với mình.

Khai giảng hơn một tháng, trong lớp còn có nhiều người cô không nhớ tên, chỉ đặc biệt nhớ cái tên Giang Chi Vĩnh, đó là bởi vì cái tên này gợi cho cô nhớ tới câu thơ: Giang chi vĩnh vậy, không thể phương tư.(Sông nước vẫn thế, không thể hoài niệm)

“Đang xem sách gì vậy?”. Giang Chi Vĩnh cười hỏi, rồi ngồi xuống đối diện với cô.

“Không có gì, sách giải trí mà thôi.”. Cô hời hợt đáp một câu, thoáng qua rồi lại vùi đầu vào trong sách.

Giang Chi Vĩnh đưa mắt lướt qua quyển sách trên tay của cô, thấy đó là quyển về giám định và xem xét ngọc chuyên nghiệp, không khỏi sợ hãi than: “Cái này mà gọi là sách giải trí sao? Diệp Thanh Hòa, cậu thật sự đã làm cho người ta thay đổi cách nhìn đấy!”

Cô ngẩng đầu, đẩy gọng kính lên đáp: “Hứng thú thôi, không làm chậm trễ việc học đâu.”

“Cậu cũng đừng khiêm nhường! Người khác không biết, chứ tớ còn không rõ sao?”. Giang Chi Vĩnh cười nói: “Bài tập của cậu cùng với vở ghi chép đều tốt nhất lớp, mỗi một lần viết ngữ văn và tiếng Anh đều đạt 100%, hơn nữa còn có thể viết chữ đẹp đến như vậy, một lớp phó học tập như mình đây ở trước mặt cậu vẫn thấy hết sức xấu hổ.”

Cô vốn tưởng rằng trong lớp không có bất kỳ người nào chú ý đến mình cả, cho nên, một mực an nhiên tự tại, không ngờ, vẫn có người chú ý?

“Cái đó cũng không thể hiện cái gì cả.”. Cô đáp mà không ngẩng đầu lên.

Bề ngoài của Giang Chi Vĩnh rất tuần tú, thành tích học tập lại cao, ở trong đám nam sinh cũng là một nhân vật nổi tiếng, có lẽ là tính tình trầm ổn kín kẽ, cho nên không có nữ sinh chạy theo như vịt, tuy chưa từng gặp người nào đối xử lạnh nhạt với mình như thế nên lúc này liền thấy hơi mất thể diện một chút. Chỉ là, Diệp Thanh Hòa lại không giống với những nữ sinh khác, cho nên rất nhanh liền thoải mái, còn cười nói: “Diệp Thanh Hòa, không phải tớ đang quấy rầy cậu đấy chứ?”

Nhưng đúng là đang quấy rầy mà!

Diệp Thanh Hòa không chút do dự trả lời: “Đúng vậy”.

“” Giang Chi Vĩnh lập tức bị sặc, người trả lời thẳng thắn trực tiếp như vậy cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy, không nhịn được liền cười phá lên: “Diệp Thanh Hòa, cậu thật là. Thú vị.”

Vốn cô còn tưởng rằng cậu ấy sẽ nói cô mất lịch sự, hoặc là thấy không có gì vui liền tránh ra, không ngờ lại nói cô thú vị, cô như thế này mà cũng có thể coi là thú vị sao?

“Giang Chi Vĩnh, cậu mới thật sự là thú vị.”. Chẳng lẽ không đúng sao?

“Vậy chúng ta ở chung một chỗ không phải sẽ rất thú vị?”. Anh cười hỏi.

Diệp Thanh Hòa liền sững sốt.

Giang Chi Vĩnh cũng cảm thấy lời nói này của mình hơi quá đột ngột, rất dễ làm cho người ta hiểu lầm, liền vội vàng giải thích: “Ý của tớ là, tớ không thích náo nhiệt, mà tớ nghĩ cậu cũng giống như thế, không bằng chúng ta ngồi hàn huyên một chút, để giết thời gian.”

Nói như vậy, cô trò chuyện với cậu ta cũng coi như là giúp người làm niềm vui rồi hả ?

Đều là bạn học, cũng không nên làm quá, cô gấp sách lại, yên lặng chờ nghe cậu ta mở miệng, lại nói tuy cô nguyện ý “Tiếp chuyện”, nhưng lại không muốn tìm đề tài.

“Cậu rất am hiểu về Ngọc sao?”. Cậu ta cầm lấy sách của cô, lật lật vài tờ, liền cảm thấy choáng váng đầu, một chút cũng không nhìn nổi.

“Chưa dám nói tới hiểu, chỉ là thích mà thôi.”

“Vậy tớ có thể nhờ cậu giúp một chuyện được không?”. Mắt của Giang Chi Vĩnh khi nói câu này liền sáng lên.

“Cái gì? Tôi không phải là người trong nghề đâu, thật đấy.”. Cô đoán chừng chuyện cậu ta cần nhờ có liên quan đến ngọc rồi, trong nội tâm không tự chủ liền sinh ra chút mâu thuẫn.

“Sắp tới là sinh nhật của ông nội tớ, nghĩ mãi mà chưa biết tặng quà gì, mà đối với người già quà không gì thích hợp hơn là một món quà chế tác từ Ngọc, nhưng tớ lại không hiểu gì về nó cả, ngày mai cậu có thể đi chọn giúp mình được không?”

Diệp Thanh Hòa do dự một lát, mặc dù có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý, vì vẻ mặt rất thành khẩn kia của Giang Chi Vĩnh, nên rất muốn giúp cậu ấy thể hiện hiếu tâm của mình.

Cũng bởi vì hiếu kính, là chuyện mà cả đời này cô không thể nào có cơ hội để biểu hiện cả.

29. Chương 29

“Vậy thì tốt quá, ngày mai tớ sẽ tới đón cậu? Hay là...”...lúc này cậu chợt nhớ tới quan hệ của cô và Tiêu Y Đình, cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

“Cứ hẹn địa điểm gặp mặt đi.” Ở nhà họ Tiêu, cô vốn là người ăn nhờ ở đậu, nên không muốn gây cho bọn họ thêm bất cứ phiền phức gì.

“Được!” Điều này cũng rất hợp với ý của Giang Chi Vĩnh, nhưng cậu vẫn muốn hỏi cô một vấn đề mà mình vẫn hiểu kỳ bấy lâu nay: “Diệp Thanh Hòa, cậu và Tiêu Y Đình rốt cuộc có quan hệ gì?”

Nếu như là em gái, thì sao lại không cùng họ, còn nếu như không phải thì tại sao cô lại giống như người hầu của cậu ta, gần lấy Tiêu Y Đình như hình với bóng? Ngay cả quét dọn vệ sinh, mỗi lần đều do cô dọn thay cậu ta, tiểu tử kia vừa tan học liền ném cặp sách cho cô, còn bản thân lại chạy đi chơi bóng....

Câu hỏi đột ngột này của Giang Chi Vĩnh khiến cho Diệp Thanh Hòa thật lúng túng, không biết phải trả lời thế nào.

Rốt cuộc cô và anh có quan hệ gì? Bác Tiêu nói cô là em gái của anh, nhưng sẽ là thật sao? Nếu như không phải vậy thì cô ở nhà họ Tiêu với tư cách gì? Có thể không thiện với lương tâm mà hưởng thụ tất cả hay không?

Sự nhạy cảm cùng với kiêu ngạo khiến cho toàn thân của cô lập tức dựng lên một bức tường gai góc, trong nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo để tự bao bọc bảo vệ chính mình.

Giang Chi Vĩnh cũng là người cực kỳ thông minh, bầu không khí này lập tức để cho anh nhận ra rằng mình đã hỏi một điều không nên hỏi, nhưng có lẽ cô bạn này nhất định không biết, trong lớp của họ thậm chí còn là toàn trường, có không biết bao nhiêu người đang tò mò về quan hệ giữa cô và Tiêu Y Đình, các nghị luận xôn xao nổi lên khắp nơi, thậm chí có người ác miệng truyền bá....

Cậu đang suy nghĩ nên nói lời gì để phá tan không khí trầm mặc này thì bên tai lại truyền đến tiếng thét chói tai.

Thì ra là, những người đó đang chơi rất vui vẻ, bọn họ đang chạy về phía này ra sức bôi kem lên trên mặt nhau.

“Đừng, đừng làm rộn.” Theo bản năng cậu muốn đứng ở bên cạnh Diệp Thanh Hòa để bảo vệ cho cô. Cậu cảm thấy, cô nhất định sẽ không thích trò chơi như vậy.

Nhưng tiếc là, vẫn bị chậm một bước, không biết là người nào, đã đem một miếng bơ trát lên trên tóc cô, ngay sau đó, Tiêu Y Đình cũng cầm một miếng bánh kem bôi lên trên mặt của cô, làm mất kính bị rớt xuống, trên đó dính đầy bơ...

“Đủ rồi! Đừng làm rộn!” Giang Chi Vĩnh liền kéo cô từ đám người nhốn nháo kia ra ngoài, bảo hộ ở phía sau lưng mình: “Các cậu chơi đủ chưa!”

Mọi người đang chơi rất high, lúc này mới tỉnh ngộ, trước mắt chính không phải là Diệp Thanh Hòa vô cùng lập dị sao....

“Này, em gái...” Tiêu Y Đình nhìn ra sau lưng Giang Chi Vĩnh vì vóc dáng của cô quá nhỏ, hoàn toàn bị cậu ta che chắn mất, vì vậy liền vòng qua người Giang Chi Vĩnh muốn kéo cô đi ra.

Mà cô thì lại rụt người tránh né.

Đúng! Động tác này hết sức rõ ràng! Cô dám tránh né khỏi tay anh, lại còn đưa lưng về phía anh, giấu mặt ở sau lưng của Giang Chi Vĩnh.

“Cô! Tới đây!” Anh không khỏi cau mày, nắm lấy cổ tay cô, khẽ gắt lên: “Tôi dẫn cô đi gột rửa cho sạch!”

“Không cần! Tự tôi đi được!” Cô nhếch nhác dùng một cái tay khác lau mặt của mình, vẫn quay lưng về phía anh.

“Để cho cậu ấy tự mình đi đi.” Giang Chi Vĩnh giữ lấy cổ tay của Tiêu Y Đình nói.

Động tác này khiến cho Tiêu Y Đình cực kỳ khó chịu, híp híp mắt lại, khiêu khích dâng đầy trong mắt, đáp: “Liên quan gì tới cậu?”

Mắt thấy hai nam sinh này muốn nổi lên tranh chấp, các nữ sinh cũng có chút sợ, hôm nay là sinh nhật hoa khôi của lớp, không nên xảy ra điều gì không hay, liền rối rít bắt đầu khuyên can hai người họ.

Cuối cùng, vẫn là Diệp Thanh Hòa dùng sức rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Tiêu Y Đình, nhỏ giọng nói: “Tôi không sao, đi gột rửa một cái là được thôi, các cậu cứ đi chơi đi...”

30. Chương 30: Kinh Ngạc

Theo bóng lưng Diệp Thanh Hòa vội vã biến mất, nhóm người ngây ngô đứng ở đó một lát, không khí náo nhiệt lúc trước vì chệch mất một khúc nhạc đệm mà nhạt đi rất nhiều.

“Thật mất hứng!”. Có người thì thầm ra tiếng.

Tô Chỉ San nghe thấy lời này liền hốt hoảng, vội liếc nhìn Tiêu Y Đình, dù sao người cũng là do cậu ấy mang tới, cũng không biết Diệp Thanh Hòa có vị trí như thế nào ở trong lòng cậu bạn này nên cô không dám để, càng không thể đắc tội.

“Đừng nói nữa... Chúng ta dọn dẹp một chút đã, sau đó chơi trò chơi thôi.”. Tô Chỉ San cẩn thận dàn xếp.

Chủ nhân đã nói như vậy, những nữ sinh khác cũng không tiện oán giận tiếp, rồi rút tay ra, cầm giấy lau chùi bánh kem trên người mình, bởi vì Diệp Thanh Hòa đang ở trong toilet cho nên bọn họ tình nguyện đợi cô ra ngoài rồi mới vào sau, chẳng biết tại sao, Diệp Thanh Hòa này lại làm cho người ta khó có thể thân cận như vậy.

“Tiêu Y Đình, cậu cũng tới bên này lau cho sạch đi.”. Tô chỉ San đưa khăn giấy cho cậu, tiện thể dẫn cậu đi ra ngoài.

Tiêu Y Đình liếc nhìn về phương hướng toilet, cuối cùng, vẫn cầm lấy khăn giấy, đi khỏi đó.

Giang Chi Vĩnh nhặt cặp mắt kính ở trên đất lên, dùng giấy lau sạch sẽ rồi, đi tới trước nhà vệ sinh để đưa cho Diệp Thanh Hòa. Cầm chiếc kính này ở trong tay, chỉ cảm thấy rất to, so với vóc dáng nhỏ nhỏ của cô thật sự không tương xứng.

Cửa phòng vệ sinh đang đóng chặt. Cậu ta muốn gõ cửa, lại cảm thấy như thế thực không lễ phép, liền đứng bên ngoài chờ.

Mấy phút sau, cửa rốt cuộc cũng mở ra.

“Diệp Thanh Hòa, cậu.”, cậu ta mới nói được nửa câu, liền im bất ngờ ngẩn cả người.

Trong nháy mắt, cậu ta đang hoài nghi mình đã gọi sai người.

Cho đến khi phát hiện cô bạn trước mắt này mặc quần áo giống với Diệp Thanh Hòa, liền nhìn lại một lần nữa, rốt cuộc cũng tin chắc mình không nhận nhầm người.

Chỉ là, đây mới thật là đáng vẻ thật của Diệp Thanh Hòa sao?

Tóc đã được gột qua vẫn còn ướt nhẹp, mái không phủ xuống trước trán giống như bình thường được vén sang một bên lộ ra cái trán sáng bóng.

Không có gọng kính to bự kia che lấp, cả gương mặt liền lộ ra toàn bộ, cái cằm ngày thường nhìn vô cùng thon gầy tuyệt không cảm thấy khô khan chút nào, cộng thêm chóp mũi khéo léo mà tròn trịa, bởi vì bị bắt gặp đột ngột mà trên mặt dâng lên một tầng đỏ ửng. Cảnh này đập vào mắt khiến tâm của cậu rung lên, thì ra một Diệp Thanh Hòa luôn để tóc dài che mặt lại là một cô gái thanh lệ, động lòng người như thế. Đẹp nhất phải kể tới đôi mắt to mà sáng ngời kia, có lẽ bình thường luôn thút thật thận trọng, nhưng giờ phút này bởi vì gặp phải cậu mà lộ ra sợ hãi, lo lắng, ngượng ngùng, cùng với tránh né, để cho cô ở trước mặt của cậu tựa như một con thú nhỏ bị kinh sợ, không có cảm giác an toàn.

Tất cả các cô gái, ai cũng đều thích mình xinh đẹp cả.

Anh vô cùng không hiểu, cô rõ ràng có dung mạo xuất sắc, tại sao lại phải giấu vẻ đẹp đó đi.

Thấy cô hốt hoảng đem tóc mái trên trán gạt xuống, cậu liền đưa kính lại cho cô, phảng phất tựa như mình không nhìn thấy gì cả mà nói: “Diệp Thanh Hòa, cậu quên kính này.”.

“Cám. Cám ơn.”. Lần đầu tiên cô không giữ được tỉnh táo, lần đầu tiên nói chuyện cà lăm như vậy, sau đó liền nhanh chóng đeo kính lên, rồi vội vàng sửa lại mái tóc của mình.

“Bọn họ đang chơi trò chơi, có muốn tới xem một chút hay không?” . Trong nội tâm của cậu tràn đầy nghi ngờ, tuy nhiên lại không nói gì cả, chỉ hy vọng có thể khiến cho cô cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn.

“Được . . . được.”. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, thứ duy nhất không thể che giấu được đó chính là hai má đỏ ửng, bị những sợi tóc phủ lên trên lại càng thêm nóng ran.

31. Chương 31: Nai Con

Cô không thích chơi những trò chơi kia, cũng không phải vì quá thanh cao kiêu ngạo mà có lẽ là bản tính từ trước tới nay đã vậy.

Trời sinh cô đã thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt, huống chi, những chuyện mà cô đã từng trải qua để cho cô càng trở nên thành thực hơn so với những người bạn cùng lứa tuổi của mình. Vì vậy, khi nhìn những người bạn học kia chơi đùa cười nói, cô chỉ cảm thấy những trò đó quá trẻ con, có cố gắng thế nào cũng không hòa vào được.

Miễn cưỡng ở chỗ một lát, cuối cùng vẫn không thấy tự nhiên, vừa lúc đó Giang Chi Vĩnh lại nói muốn đi mua ọi người chút đồ ăn nhờ Diệp Thanh Hòa cùng đi với mình.

Diệp Thanh Hòa liền nhìn về phía Tiêu Y Đình, thấy mặt anh rạng rỡ như ánh mặt trời, chẳng khác gì như cá gặp nước, chơi hết mình, những trường hợp như thế này thật vô cùng thích hợp với anh. Cho nên cô gật đầu một cái, lập tức thôi lui ra khỏi những trò huyền ảo không thuộc về mình.

Giang Chi Vĩnh cũng không đi đến siêu thị, mà tìm một nơi yên tĩnh ở trong tiểu khu, rồi để cho cô ngồi ở đó, rồi tựa như đang làm ảo thuật đem quyển sách giám định ngọc kia đến trước mặt của cô nói: “Cậu ngồi ở đây đọc sách đợi tôi một lát...tôi đi mua đồ về sẽ gọi cậu.”

Sự an bài này hoàn toàn ngoài dự liệu của cô, hơn nữa quyển sách mà cậu ấy vừa lấy ra, làm cho cô cảm thấy đặc biệt bất ngờ, nhưng lại rất hợp ý của cô, không phải sao?

“Cám ơn.” Cô đưa tay ra nhận lấy sách.

“Lát nữa gặp.”Giang Chi Vĩnh khẽ mỉm cười, nhường lại không gian cho cô bạn nhỏ rồi xoay người rời đi.

Diệp Thanh Hòa đưa mắt nhìn theo bóng lưng của người bạn học càng lúc càng xa, không hiểu nam sinh này đến tột cùng có ý gì....

Giang Chi Vĩnh nói một lát, nhưng lại đi thật lâu, một giờ sau cậu mới trở lại, tay xách nách mang, túi lớn túi nhỏ toàn là đồ ăn.

Nhưng đối với cô mà nói, một tiếng này lại trôi qua rất nhanh, vì đọc sách thường thường sẽ khiến cho người ta quên mất thời gian.

“Đi thôi.” Cậu ấy cười thật tươi, nhiệt độ trong mắt lại tựa như ánh mặt trời ở sau lưng vậy, vô cùng chói mắt lại tỏa ra những tia ấm áp.

Không biết vì sao mới có một buổi chiều, mà lại khiến cho cậu ta rất muốn đến gần cô bạn này, con người của cô tựa như một điều bí ẩn, hấp dẫn người khác, trong đầu lại không ngừng suy đoán.

Nhưng lại không dám đến gần quá, sợ cô sẽ hoảng hốt.

Theo suy nghĩ của cậu, cô tựa như một con nai con tự do tự tại ở trong rừng, cô hết sức vừa lòng ở trong cánh rừng thuộc về chính mình, ở trong đó mà vui mừng, chạy nhảy, hít thở bầu không khí không màng danh lợi. Mà người ngoài lại tựa như những người thợ săn, nhất định sẽ khiến cho cô hoảng sợ.

Cho nên, cho dù có dẫn cô ra ngoài, cũng không muốn chạm vào ranh giới kia, chỉ muốn cấp cho cô một khoảng không tự do để cho cô có thể tự tại mà hô hấp, vui vẻ làm những điều mình muốn.

“Được, đi!” Nhìn đã vi lung hoàng hôn, nàng cảm thán bản thân đọc sách mê mẩn, ngày tối cũng không phát hiện...

Hai người một trước một sau mà đi, cùng nhau trở lại nhà của Tô Chỉ San, vừa đúng lúc đến giờ ăn, có Giang Chi Vĩnh mang thêm món ăn tối, khiến đám nữ sinh hoan hô rầm rầm.

Vì có quá nhiều khách, mà chỉ có hai bàn nên hết sức chật chội.

Giang Chi Vĩnh đã sớm chiếm cho Diệp Thanh Hòa một vị trí tốt, để cho cô ngồi ở bên cạnh mình.

Cô lại một lần nữa quay ra liếc nhìn Tiêu Y Đình, anh đã an vị ở một bàn khác, bị nữ chủ nhân lôi kéo ngồi xuống.

Vì vậy cô cũng an tâm ngồi xuống bên cạnh Giang Chi Vĩnh.

Ăn cơm, sẽ không cảm thấy lúng túng, bởi vì có chuyện để làm, chỉ cần vui đầu ăn là được.

Nhưng lại có người không để cho cô yên ổn ngồi ăn.

“Diệp Thanh Hòa, không nhìn ra một người gầy yếu như cậu lại rất tham ăn nha, ăn ngon đến vậy sao? Có phải chưa từng ăn qua những món ngon như vậy hay không?” Một giọng nói tràn đầy ý châm biếm đột nhiên vang lên.

32. Chương 32: Tôi Mang Người Tối.

Nghe thấy thế cô liền dừng động tác lại, điều này rõ ràng là đang cố tình nhắm vào cô đây mà, cũng không biết cô đã đắc tội đến người nào? Không phải cô đa quá nhún nhường rồi sao?

Ngẩng đầu nhìn lên, nhìn vào nơi phát ra tiếng nói không thân thiện đó, trên gương mặt của người kia đang nở một nụ cười đầy châm chọc mà đồ kị.

Người này không phải ai khác mà chính là lớp phó thể dục Trương Manh?

Cô thật không nhớ rõ mình và người này có va chạm cái gì....

Khóe môi khẽ giương, phát ra tiếng nói nhẹ nhàng mềm mại: “Món ăn của nhà Tô Chỉ San thật ngon! Thường thức những món ăn ngon, chính là tôn trọng lớn nhất đối với thịnh tình khoản đãi của chủ nhà, chẳng lẽ không đúng sao?”

Cô không phải một người chua ngoa, dưới con mắt của mọi người, luôn là tứ lưỡng bát thiên cân (Bốn lạng đầy ngàn cân), chỉ muốn yên ổn không muốn gây ra sóng gió cho dù là nhỏ nhất cũng không thích tự tập liên hoan bởi vì sợ mình sẽ phá hỏng không khí, lại càng không thích mình trở thành tiêu điểm chú ý....

Dĩ nhiên, lời này thực sự rất đúng mực, cũng tỏ rõ Diệp Thanh Hòa cô cũng không phải là hạng người mềm yếu vô năng, nếu như Trương Manh là một người thức thời, liền nên bỏ qua, hòa hợp êm thấm. Nhưng lúc này, lại không biết đầu óc của Trương Manh đang suy nghĩ gì, hết sức kích động, giọng nói cũng đề cao vài deciben: “Ý của cậu là tôi không tôn trọng chủ nhà sao?”

Nguyên bản cô không có ý này, nhưng nếu Trương Manh đã muốn hiểu như vậy, thì cũng không thể làm gì, hơn nữa, trong sinh nhật của người khác mà lại cãi cọ nhau thì còn nói gì tới tôn trọng chứ?

Chẳng nói đúng sai liền lắc đầu một cái, tiếp tục cúi đầu ăn đồ của mình.

“Diệp Thanh Hòa! Cậu nói rõ ràng cho tôi!” Trương Manh cảm thấy cô không để ý tới mình chính là đang khinh thường cô ta, liền vỗ bàn một cái, trực tiếp gọi cả họ tên của cô ra.

“Đủ rồi! Trương Manh!” Giang Chi Vĩnh có thể cảm nhận được Diệp Thanh Hòa không muốn tranh chấp với Trương Manh, còn Trương Manh lại cứ cố ý làm lớn chuyện như vậy, không nhịn được nữa liền quát lên bảo cậu ta ngừng lại: “Cậu cho rằng vậy là tôn trọng chủ nhà sao? Ai dạy cậu cách cư xử như vậy chứ?”

Đến nước này quả thật đã đem mâu thuẫn khuếch đại lên rồi. Cả bàn đều không ai ăn cơm, dừng lại nhìn ba người họ cãi vã.

Diệp Thanh Hòa âm thầm kêu khổ, lần này muốn dần xếp ổn thỏa cũng không được nữa rồi...

Trương Manh ở trong lớp cũng là một trong những thành viên của ban cán sự, có lòng tự ái cực cao, bị giáo huấn như vậy, coi như đã bị mất hết thể diện, cách nói chuyện càng thêm kích động cay nghiệt: “Giang Chi Vĩnh, tôi và Diệp Thanh Hòa nói chuyện mắc mớ gì tới cậu chứ? Chắc là thấy cậu ta là người của nhà họ Tiêu nên cũng muốn bợ đỡ rồi hả? Đừng trách tôi không nói cho cậu biết, Diệp Thanh Hòa cùng với nhà họ Tiêu cái rắm quan hệ cũng không có! Cậu ta họ Tiêu sao? Hay là người do nhà họ Tiêu phát thiện tâm bảo bọc, làm một chút sự nghiệp từ thiện để tăng thêm thể diện mà thôi....”

Khi nghe thấy những lời này tay của Diệp Thanh Hòa đang cầm chiếc đũa khẽ run lên.

“Cậu nói cái gì?” Đúng lúc này một tiếng quát to liên vang lên.

Trong nháy mắt tất cả mọi âm thanh nhốn nháo đều ngưng bật.

Tiếng hét lớn này xuất phát từ Tiêu Y Đình.

Bàn bên này động tĩnh quá lớn, anh đang uống rượu với mấy cậu bạn cũng bị hấp dẫn, vừa vặn nghe được câu cuối cùng kia của Trương Manh.

Mặc kệ Diệp Thanh Hòa và anh bình thường có không hợp mắt nhau cỡ nào, nhưng cô cũng là người nhà họ Tiêu anh, là người do anh mang tới, trước mặt anh lại dám nhục nhã cô, chẳng lẽ cô ta coi Tiêu nhị anh là gỗ mục sao?

Sắc mặt anh đỏ bừng, cảm giác hơi say say, đứng lên, sải bước đi tới bên bàn của Diệp Thanh Hòa.

Nam sinh như Tiêu Y Đình, giàu có, sáng sủa, đẹp trai, lại chơi thể thao giỏi, mặc dù thành tích không tốt lắm, nhưng ở trong lớp vẫn có lực thu hút nhất định, hay nói cách khác phần lớn bạn học đều e ngại anh cả.

33. Chương 33: Chúng Ta Đi.

Hơn nữa, hiện tại trong người anh lại có chút men say.

Nhất thời, bầu không khí xung quanh liền trở nên khẩn trương, mọi người thần thờ nhìn người trước mặt, không biết đến tột cùng anh muốn làm cái gì.

Trương Manh cũng bị hù dọa rồi, lúc nói chỉ muốn nói cho sướng miệng, điều nên nói hay không nên nói cũng đã thốt ra hết rồi, giờ phút này nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Y Đình, mới biết rằng mình đã gây họa. Tiêu Y Đình này cũng không phải là học sinh giỏi, nghe nói cũng là bởi vì đánh nhau mới chuyển trường, cậu ta sẽ không đánh mình đấy chứ? Nếu quả thật ra tay, cô ta chỉ sợ bị ăn một cái tát

Trong lòng mặc dù e ngại, nhưng khí thế trên người cũng không nguyện ý thua, liền ưỡn ngực lên, cất cao giọng hỏi ngược lại: “Tiêu Y Đình, cậu dám đánh tôi sao?”

Thật ra thì, chỉ có chính cô ta mới biết, giọng nói của mình có bao nhiêu run rẩy, hai chân cũng ở đang run lên bần bật.

Nhưng, Tiêu Y Đình tựa như không nghe thấy lời khiêu khích này của cô ta, chỉ đi tới bên cạnh Diệp Thanh Hòa, cúi người cầm lấy tay của cô, dùng sức, kéo cô từ chỗ ngồi đứng dậy nói: “Em gái, chúng ta đi!”

Hay cho câu: “Em gái, chúng ta đi”!

Ngắn gọn, kiên định, vang vang, nặng trĩu.

Kèm theo câu nói nặng tựa ngàn cân là sắc mặt đầy căng thẳng u ám, mặc dù không có nửa câu cảnh cáo, nhưng hành động kia rõ ràng là đang nói ối một người đang ngồi ở đây rằng: người nào chọc đến Diệp Thanh Hòa, chính là chọc Tiêu Y Đình anh.

Nhưng lúc này, anh vẫn còn đang u mê ngu ngốc, cũng không biết hôm nay, mình đã coi cô là một thành viên trong gia đình, mà cũng thật lâu về sau, anh cũng có thể vì cô mà từ bỏ tất cả. Nhưng khi đó, đã muộn.

Thoáng một cái, anh và cô biến mất trong tầm mắt của mọi người, phảng phất như có cơn gió thoảng qua, bọn họ chưa từng tới đây bao giờ

“Chúng ta. Tiếp tục đi! Chỉ San, chúc cậu sinh nhật vui vẻ!”, Trương Manh cảm giác ánh mắt của mọi người chung quanh như kiếm vô hình bắn đến, như muốn băm vằm cô ta thành trăm mảnh, cứ làm như cô ta là đầu sỏ gây tội vậy, liền thấy không được tự nhiên, cầm cái ly lên uống, muốn thay đổi không khí căng thẳng này.

Nhưng đám nam sinh bên kia lại có người không chịu nổi mặt mũi rồi, đó chính là Vương Triết một đại vương nghịch ngợm nhất trong lớp, hôm nay đã trở thành đồng đảng của Tiêu Y Đình, đứng dậy đẩy ghế ra: “Các cậu cứ tiếp tục chơi đi, tôi cũng đi đây!”

Vương Triết ở trong lớp lại luôn có một đám người theo đuôi, thấy cậu ta đứng lên đi, cũng rối rít đứng dậy cáo từ, thế là đám nam sinh đã về hơn một nửa.

Không khí của bữa tiệc sinh nhật cứ thế mà xui xuống theo, Trương Manh ngượng ngùng, không vui nhìn sang gia chủ.

Tô Chỉ San thật sự mất thể diện tới cực điểm, cũng không nhịn nổi nữa, mặt lạnh dăm một câu: “Không có đầu óc thì đừng có nói lung tung! Để người khác còn tin tưởng rằng mình có nội hàm một chút!”

Mặc dù lời này không chỉ tên nói họ, nhưng mọi người ai cũng biết nói là người nào, đều đưa ánh mắt dăm về phía Trương Manh.

Trương Manh không cách nào giả vờ như không có việc gì được nữa, hăm hừ quăng một câu: “Giả vờ có nội hàm? Chỉ có Diệp Thanh Hòa mới giả vờ có nội hàm mà thôi! Cả ngày lẫn đêm đều giả bộ thanh cao cái chứ!”

Nói xong, liền dậm chân rời khỏi nhà họ Tô.

Sinh nhật đang vui vẻ tưng bừng, lại kết thúc như vậy.

Lần tụ hội này, bị bắt nạt rõ ràng là Diệp Thanh Hòa, nhưng Tiêu Y Đình so với cô còn kích động hơn nhiều, kéo cô đi thẳng một mạch.

Đôi chân dài sải bước thật nhanh, cô bị anh lôi đi, phải chạy chậm mới theo kịp. Cộng thêm chiều cao hình thể của hai người khác biệt, nhìn từ xa, không hiểu còn tưởng rằng anh đang cầm con điều mà chạy.

Cho đến khi ra khỏi chung cư, anh mới quay đầu lại hung dữ chất vấn cô: “Tôi nói này, cô có ngốc không vậy? Người ta nói cô như vậy...sao không cầm chén nước mà hắt lên trên mặt cô ta? !”

Cô thật vất vả mới điều chỉnh được hô hấp, thở ra nhẹ nhẹ, hai con ngươi sáng chói như sao, xuyên thấu qua đôi kính nhìn anh không chớp.

34. Chương 34: Lấy Độc Trị Độc.

“Anh uống rượu....” cô nhìn chằm chằm vào anh, nhẹ nhàng nói.

Thời gian như dừng lại trong chốc lát, chỉ có tiếng là cây khế lay động trong gió, xào xạc.

Anh như bị đóng băng, giống như một ngọn lửa cực nóng gặp phải núi băng, nhiệt hỏa đang muốn khoe khoang trong phút chốc không còn cách nào bay múa được. Suy nghĩ của anh chợt đình trệ ở nơi nào đó.

Một lát sau, anh mới “sống” lại, nhưng không biết mình nên cười hay nên giận, tại sao lại có cô gái như thế này chứ?

“Tôi nói này, rốt cuộc là cô quan tâm đến cái gì? Mắng cô cũng không thêm nói lại, có phải cho dù có đánh cô thì cô cũng không đánh trả hay không? Ngay cả tự ái bình thường nhất cũng không có sao? Nếu như hôm nay tôi không có ở đây, thì không biết cô bị khinh thường đến mức nào!” Đối mặt với biểu tình như thế của cô, anh không biết làm thế nào cho phải, cuối cùng vẫn nghiêm mặt lại khiển trách.

Mà hiện tại cô đang đứng ở phía đối diện, lẳng lặng nhìn anh.

Anh quá cao, có muốn nhìn thấy ánh mắt của anh cũng có chút khổ cực....

“Ngu ngốc nhìn tôi làm gì?” Anh bị cô nhìn mãi như vậy có chút không tự tại nổi.

Mái tóc dài của cô che khuất một phần gương mặt, tóc mái phủ trên trán, ghét nhất chính là gọng kính màu đen to đùng kia, đã chặn mất đôi mắt của cô, để cho anh có nhìn thế nào cũng không thấy được vẻ mặt không vui không buồn của ai kia.

Trong lòng không hiểu tại sao lại sinh ra kích động nho nhỏ, muốn vén tóc của người nào đó ra, lấy mắt kính xuống nhìn xem một chút.

Vậy mà, mới vừa đưa tay ra, cô tựa như cảm nhận được, liền quay đầu đi, tránh thoát.

Ngón tay của anh cứng đờ giữa không trung, con mắt sắc hơi thu lại, vừa xấu hổ, lại vừa có gì đó không vui.

Anh nhú nhú mày, phiền loạn mà nói: “Được rồi! Về sau có ai khi dễ cô, cứ nói cho tôi biết! Để xem tôi sẽ thu thập người đó ra sao!”

Cô nghe anh nói vậy cũng không lên tiếng đáp lại.

Anh thấy thế không nhịn được nữa mà hét lớn một tiếng: “Có nghe thấy không?”

Hình như âm lượng hơi lớn thì phải? Cho nên mới khiến cho cái mắt kính to đùng từ trên sống mũi cô tuột xuống, giắt lên trên chóp mũi nho nhỏ, khiến cặp mắt kính này càng thêm buồn cười.

Cô không biến sắc đẩy gọng kính lên, vẫn câu nói kia: “Anh uống rượu. Nếu như bác Tiêu mà...”

“Này! Tôi đang giúp cô đấy! Sẽ không vong ân phụ nghĩa như vậy chứ? Nếu như cô dám nói cho cha tôi biết, thì lần sau tôi cũng sẽ không để ý đến cô nữa!” Cảm giác say tựa hồ đã tỉnh một nửa, cha anh đã cấm anh uống rượu, nhưng mấy anh em ở đó đều uống cả..., anh mà không uống không phải sẽ rất mất phong độ sao?

“Không cần tôi phải nói.” Cô hít hít mũi rồi lại nói tiếp: “Tất cả đều là mùi rượu...”

Anh thở ra một hơi, cau mày hỏi: “Thật sao?”

Lại thấy cô xoay đầu né sang một bên, rõ ràng là thái độ chán ghét. Mà chính anh đưa tay lên khước miệng quạt quạt gió cũng ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt như có như không.

“Làm thế nào bây giờ? Về nhà là chết chắc. Có thứ gì đó có thể khử được mùi rượu không?”, anh lo lắng hỏi.

Cô suy nghĩ một lát rồi đáp: “Có, lấy độc trị độc thôi.”

Lấy độc trị độc? Anh không hiểu ý cô là gì, chẳng lẽ muốn anh uống nhiều hơn chút nữa?

Cho đến khi cô dẫn anh đi vào siêu thị, cuối cùng chỉ mua một túi tỏi nho nhỏ, lúc đi ra, anh mới chợt bình tĩnh, cuối cùng đã ngộ ra cái gì là lấy độc trị độc....

“Cô xác định không phải đang đùa tôi đấy chứ?” Anh thật sự muốn xem biểu tình sau tròng kính kia, rốt cuộc có bao nhiêu giảo hoạt.

“Mùi gì lớn hơn, ăn nó vào, dĩ nhiên là để che giấu rồi.” Cô nghiêm trang nói, ngón tay đang móc túi tỏi, lắc lư ở trước mặt anh.

35. Chương 35: Tiếng Cười

“Được!” Anh sáng khoái đồng ý, rồi lột một nhánh tỏi cho vào miệng nhai.

Mùi vị này tất nhiên không hề dễ chịu, thế nhưng anh lại như đang nhai kẹo vậy, chân mày cũng không hề nhíu lại lấy một lần.

Cô nhìn mà choáng váng, cau mũi hỏi: “Ăn ngon vậy sao?”

“Ừm!” Anh đột nhiên cúi người, nhích tới gần mặt cô, mũi của hai người họ dán sát lại gần nhau, sau đó hà hơi một cái “Ngửi thử xem, còn có mùi rượu không?”

Trong nháy mắt, cô lập tức nín thở, sau đó bịt mũi chạy như điên.

Hơi thở nồng nặc mùi tỏi, hòa lẫn với mùi rượu có biết bao nhiêu ghê tởm!

Sau lưng, lại truyền đến tiếng cười vô cùng phóng đảng của anh, cười vô cùng vui vẻ.

Cực kì lâu về sau, khi cô ở trên đất khách quê người, vẫn còn nhớ rõ tiếng cười này của anh trong buổi đêm tịch mịch đó.

Bọn họ cũng không về nhà ngay, vì muốn che giấu mùi vị quái dị trong miệng, nên Tiêu Y Đình sống chết cũng muốn ăn thêm cái gì đó ở bên ngoài vừa mới về, lên tiếng cầu khẩn: “Cô không muốn phải theo tôi luyện chữ nửa đêm nữa chứ? Hay là lại muốn đứng thế trung bình tấn suốt nửa đêm? Ba tôi mà đã phạt thì sẽ không nương tay chút nào đâu!”

Nghe anh nói, cô liền đẩy gọng kính lên, cũng muốn hỏi ngược lại anh rằng, tại sao anh liền kết luận nhất định cô sẽ phải chịu phạt cùng với mình chứ?

“Ai! Cô nói một câu đồng ý đi! Tôi đây đã gấp đến độ... Tôi thật sự phục cô sát đất rồi!” Tính của anh vẫn luôn khấn trương, thấy thái độ của cô như vậy chỉ còn kém gấp gáp đến độ giơ chân nữa mà thôi. “Em gái à, mới vừa rồi hai chúng ta cũng chưa kịp ăn gì cả, nên rất đói bụng! Tôi bụng rỗng uống rượu, nếu không ăn chút gì, đối với thân thể cũng không tốt lắm!”

“Bây giờ mới biết đối với thân thể không tốt? Lúc uống thế nào lại không nhớ rõ?” Cô dừng bước lại, thẳng thắn hỏi anh.

“Tôi... không phải là vui mừng quá nên quên sao?” Anh mỉm cười, âm thầm tỏ vẻ ủy khuất, nếu nói cơ sở kinh tế quyết định kiến thức thượng tầng, khóa chính trị gì gì đó, từng dạy trên lớp thật là chân lý mà, một chiêu này của cha tôi thật quá hung tàn...

Cô khẽ lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Thế nào? Vẫn không được sao?” Anh mồm mép tép nhảy sắp sái cả quai hàm rồi... Nha đầu này có thể đừng keo kiệt như vậy hay không? Ăn bữa cơm lại không tốn bao nhiêu! Anh thật không chịu nổi về tính toán chi lo này của cô nữa rồi!

“Đi thôi!” Cô cất bước, đi ở trước mặt anh.

“Đừng mà! Coi như không ăn, chúng ta cũng từ từ hãy quay về nhà!” Anh không muốn bị cha mình bắt ngay tại trận được!

“Không phải anh muốn đi ăn cơm sao?” Cô quay đầu lại hỏi.

“À? Đi đi đi! Sao không nói sớm!” Anh mừng rỡ, kéo tay của cô chạy đi: “Đi mau! Nhanh quá giang xe thôi! Tôi biết một nhà hàng, cô nhất định sẽ thích!”

Anh họ xa nào đó của Tả Thần An có mở một nhà hàng sang trọng phong cách mèo Hello Kitty, mặc dù danh tiếng không bằng những khách sạn lớn, nhưng rất được các cô gái trẻ tuổi hoan nghênh.

Vì vậy anh mới cố ý dẫn cô đến đó.

Chính Loan Loan đang ở trong tiệm, cười hì hì quan sát Diệp Thanh Hòa: “Ồ, tiểu Nhị, mang bạn gái nhỏ tuổi tới dùng cơm à?”

“Cô ấy?” Tiêu Y Đình tỏ vẻ kinh ngạc đáp: “Không phải, là em gái! Chị Loan Loan, chị nghĩ rằng em sẽ yêu sớm giống chị sao chứ?”

“Nhóc thối! Nói linh tinh gì đấy!” Loan Loan gõ một cái lên đầu anh, rồi đưa thực đơn đến trước mặt bọn họ.

Anh lướt lướt chỉ vài món ăn, sau đó mới sực nhớ tới Diệp Thanh Hòa, liền quay sang hỏi: “Cô muốn ăn cái gì?”

Cô liền lắc đầu trả lời: “Tùy ý đi.” Những thứ anh chọn đã vượt ngoài sức ăn của hai người rồi...

“Món gì gọi là tùy ý chứ? Chủ quán sợ nhất khi khách hàng nói câu tùy ý này đấy. Gọi cái cô thích đi!” Anh liền đưa thực đơn sang cho cô chọn.

Cô suy nghĩ một lát, rồi nói: “VẬY... Có bánh ngọt không?”

36. Chương 36: Sinh Nhật

Mắt Tiêu Y Đình sáng lên nói: “Đúng thế! Mới vừa rồi chúng ta cũng chưa kịp ăn bánh ngọt! Chị Loan Loan, hãy mang bánh ngọt ngon nhất của nhà chị tới đây đi!”

“Được! Chờ chị chút nhé, tiểu Nhị!”. Chị Loan Loan cười cười rời đi, trong ánh mắt rõ ràng đảo qua ranh mãnh.

“Thấy thế nào, chỗ này có đẹp không?”. Cách trang trí toàn màu hồng này, anh vốn cũng không thích cho lắm, lần này hoàn toàn là vì muốn làm vui lòng ai đó nên mới dẫn người đến đây.

Cô liền gật đầu một cái, nhưng vẻ mặt cũng không có biểu hiện gì thái quá cả.

Anh thở dài, cảm thấy thật bất đắc dĩ, nếu như đổi thành cô gái khác, cho dù là hoa khôi lớp Tô Chỉ San, vừa bước vào nhà hàng giống như trong cổ tích này chỉ sợ cũng sẽ sợ hãi than thầm, duy chỉ có cô, vẫn trầm tĩnh như một phiến đá vậy.

Sau khi chị Loan Loan đi, phiến đá kia liền lọt vào tầm mắt vô biên.

“Này, cô bao nhiêu tuổi rồi?”. Ngón tay của anh không an phận gõ gõ lên mặt bàn ăn. Không phải anh có ý vô tâm, mà là khi ở cùng một chỗ với cô anh thật sự ghen cực kỳ, cũng không thấy thú vị chút nào.

Cũng không biết cô đang suy tư đến những chuyện gì, đến mức hoàn toàn nhập thần, bị hỏi đột nhiên như vậy, liền giật mình đáp: “Mười mười sáu” Chẳng lẽ anh lại biết hôm nay là ngày gì?

Anh vừa thưởng thức đồ ăn khai vị vừa được đưa lên, vừa cười nhạo cô: “Mười sáu? Tôi còn tưởng cô đã sáu mươi rồi cơ! So với bà nội tôi còn chừng chục hơn nhiều!” Bà nội già rồi không sai, nhưng cũng không giống như cô suốt ngày mặt ủ mày chau? Ít nhất vẫn có rất nhiều lời có thể nói cùng anh.

Nghe anh nói như thế cô liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không khỏi phiền muộn.

Cô còn tưởng rằng anh biết hôm nay cũng là sinh nhật cô, cho nên mới đột nhiên hỏi như vậy.

Bánh ngọt được bưng lên, rất nhỏ, vừa đủ cho hai người ăn, nhà hàng này đúng là rất có phong cách, chắc hẳn có không ít cặp đôi tới đây ăn cơm.

Thật ra thì, cô tuyệt đối không thích ăn bánh ngọt.

Chỉ là thứ này trong ngày sinh nhật vô cùng thiết yếu, hàng năm cũng sẽ vào ngày như thế này mà xuất hiện.

Lúc trước cô cũng không quan tâm tới những thứ này, nhưng cha cô hàng năm đều mua chúng, hơn nữa mỗi một năm đều có mùi vị khác nhau.

Cha cô nói, ông thích nhìn dáng vẻ con gái bảo bối của mình cầu nguyện ở trong ánh nến, ông còn nói sẽ cố gắng giúp con gái mình hoàn thành những nguyện vọng đó.

Vì thế hàng năm ước nguyện của cô đều hết sức giống nhau, đó chính là một nhà ba người bọn họ vĩnh viễn sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng đến cuối cùng, đó thật sự chỉ là một nguyện vọng mà thôi.

Có thể thấy được, cổ tích thần thoại quả nhiên đều là gạt người.

Vì thế cô không còn niềm tin với ước nguyện nữa.

Nhưng khi không còn người mua bánh sinh nhật ình, cô lại hết sức nhớ nhung đến thứ mà cô vẫn thường cho rằng không cần thiết kia.

Ngưng mắt nhìn hai phần bánh ngọt hình trái tim, ánh mắt ở phía sau lớp kính đột nhiên hiện lên ánh sáng.

Sinh nhật mười sáu tuổi của cô, vẫn được nghênh đón một chiếc bánh ngọt không giống với những chiếc bánh sinh nhật trong quá khứ.

Không có ước nguyện, cũng không có nết, cô cầm đĩa lên, nhẹ nhàng lấy ra một phần nhỏ, ngậm vào trong miệng, tinh tế thưởng thức.

“Ăn ngon không?”. Anh cũng không thích ăn đồ ngọt, cho nên toàn bộ bánh ngọt này đều là của cô hết.

Cô không nói gì, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời.

Anh liền cười tươi, ánh mắt so với những ngọn đèn huỳnh quang ở phòng ăn rạng ngời hơn rất nhiều.

Thật ra thì, cô vẫn không thích mùi vị của bánh ngọt, vừa ngọt, vừa ngấy, mùi vị ở trong miệng thật lâu vẫn không tiêu tan, phẳng phất như trở lại trong ánh nến của những năm trước đây, cha mẹ đang hát bài ca sinh nhật chúc cô sinh nhật vui vẻ.

37. Chương 37

Vì ngày hôm sau là chủ nhật, nên Tiêu Y Đình liền chơi điện tử thâu đêm, đến rạng sáng mới tắt máy đi ngủ, không ngủ thẳng đến buổi chiều chắc sẽ không dậy nổi.

Tiêu Thành Hưng từ sáng sớm đã đi ra ngoài, Diệp Thanh Hòa có hẹn với Giang Chi Vĩnh, liền nói với Khương Ngư Vân một tiếng, cũng ra cửa.

Lúc đến Giang Chi Vĩnh đã ở trước cửa siêu thị Ngọc Thạch đợi cô rồi, vừa nhìn thấy cô ánh mắt liền sáng lên, tiến đến nghênh đón.

“Chờ lâu lắm sao?” Cô đi tàu điện ngầm tới đây, đối với cái thành phố này giao thông lại chưa quen thuộc, nên cũng mất khá nhiều thời gian.

“Không đâu! Cũng không phải đứng chờ lâu, tôi đã đi xem một vòng trước rồi”. Giang Chi Vĩnh vừa nói vừa đưa cho cô một chai nước.

“Sao rồi? Đã chọn được gì chưa? Cô lại nghĩ tới, nếu cứ băng quơ đi dạo cũng không biết Giang Chi Vĩnh định mua quà giá trị bao nhiêu, như vậy nhất định sẽ lãng phí rất nhiều thời gian. Lại nói cô thật không thích đi kiểu mua đồ mù quáng, cũng không phải là thanh cao gì, mà bởi vì cô luôn đặt sẵn mục tiêu ình, phải nhanh chóng trưởng thành, dùng tất cả thời gian mình có để có thể lớn lên nhanh nhất.

Giang Chi Vĩnh liền gật đầu một cái rồi lại lắc đầu: “Tôi không chọn lựa nhiều, nhưng tôi muốn mua đồ gì đó tốt tốt một chút, mua miếng Kê huyết thạch (Ngọc máu gà) hoặc là Hoàng diên thạch cho ông nội tôi khắc một con dấu.”

Diệp Thanh Hòa ngơ ngẩn hỏi: “Chắc chắn chứ?”

“Thế nào?” Giang Chi Vĩnh cam thấy phản ứng của cô hơi khác thường liền hỏi lại.

Cô lằm vào suy tư, bản thân Giang Chi Vĩnh mang phong thái của một người trí thức cùng với sự trầm ổn mà những nam sinh cùng tuổi khác không có, có lẽ là gia thế không tệ, cho nên những loại ngọc như vậy cậu ấy có đủ khả năng để mua.

“Không có, tôi chỉ là cảm thấy...” Cô mới nói được phân nửa, liền cảm giác tốt hơn là mình không nên xen vào việc của người khác, cậu ấy đã cảm thấy hai loại kia thích hợp, thì cô cần gì phải làm điều thừa chứ?

“Diệp Thanh Hòa, cậu cảm thấy cái gì, đừng để ý cứ nói, chúng ta đều là bạn học, đừng có e dè, bởi vì không hiểu, nên tôi mới mời cậu tới, nếu như cậu không nói thật, ngược lại tôi sẽ cảm thấy không được tự nhiên đâu.”

Lời của Giang Chi Vĩnh rất thẳng thắn, cô nghĩ cũng cảm thấy cậu ấy nói cũng có lý, liền nói thẳng ra: “Giang Chi Vĩnh, Kê huyết thạch và Hoàng diên thạch đương nhiên là cực phẩm, nhưng theo tôi nghĩ chúng ta vẫn là học sinh, tặng quà quan trọng nhất chính là tâm ý, hai loại ngọc này... hơi quá mức.”

“Thật sao?” Giang Chi Vĩnh cười đáp: “Tôi chỉ nghe người ta nói hai loại đá này dùng để khắc dấu tốt hơn, cũng chưa nghiên cứu qua, cái cậu nói cũng có đạo lý, tiền tôi bỏ ra không phải là tiền của ba mẹ sao, vậy chờ sau này tự mình kiếm được tiền sẽ mua cho trường bồi đồ gì đó đắt một chút!”

Diệp Thanh Hòa liền gật đầu hưởng ứng: “Nếu như cậu muốn làm con dấu, thì có thể mua ngọc thạch khác, không biết sinh nhật của ông nội cậu là lúc nào, nếu như cậu có thể tự mình học được điều khắc thì càng tốt hơn.”

“Cái này... Tôi không được rồi...” Giang Chi Vĩnh thẹn thùng, gãi gãi đầu nói: “Tôi cũng không phải là người học rộng tài cao, cậu có biết không?”

Cô lập tức trầm mặc, rồi sau đó lắc đầu một cái.

Cha cô đã nói qua, đợi đến khi tốt nghiệp trung học sẽ dạy cho cô điều khắc, nhưng cha vĩnh viễn cũng không nhìn thấy được ngày cô tốt nghiệp rồi.

“Cũng không sao, hiện tại thợ điêu khắc có rất nhiều, cậu nhờ bọn họ khắc, rất nhanh sẽ khắc xong thôi”. Cô liền điều chỉnh cảm xúc rất nhanh.

Hai người đi vòng quanh siêu thị vài vòng, rốt cuộc cũng mua được một khối ngọc, với giá tiền hợp lý, lại còn thích hợp để làm vật liệu khắc con dấu.

Chỉ là, lúc Diệp Thanh Hòa chọn đồ, vừa tỉ mỉ lại chuyên nghiệp khiến cho Giang Chi Vĩnh rất thán phục, cô trông thế mà hiểu rất rõ rất nhiều chủng loại ngọc, vừa lựa chọn phẩm chất, lại còn nghiêm cẩn giống như cá vị chuyên gia, chỉ một miếng ngọc nhỏ thôi mà cô và cậu ta phải loay quanh trong siêu thị đến hơn hai giờ...

Quả thật cậu cảm thấy đúng là không uổng công đi chuyến này, ngay cả bản thân cũng học được không ít kiến thức. Diệp Thanh Hòa này, bình thường thì ít nói, nhưng chỉ cần động đến ngọc thì đạo lý lại rất rõ ràng.

Cậu ta càng thêm thắc mắc, từ đây có thể thấy được Diệp Thanh Hòa không phải là một cô gái bình thường, nhưng tại sao lại phải rơi vào tình cảnh ăn nhờ ở đậu như vậy chứ?

38. Chương 38

Diệp Thanh Hòa từ chối lời mời ăn cơm của Giang Chi Vĩnh, vội vàng trở về nhà.

Theo cô nghĩ, bản thân mình là kẻ ăn nhờ ở đậu nên tất cả mọi việc đều phải có chừng mực của nó, nếu cả ngày không có mặt ở nhà nhất định sẽ mang đến bất tiện cho người nhà họ Tiêu, cũng để cho chủ nhà mất hứng. Ví dụ như, cô không nói không trở về nhà ăn cơm, nếu bị nhà họ Tiêu gọi về ăn cơm trưa, chẳng phải là không chu đáo sao?

Nhưng có lẽ cô đã quá lo lắng.

Khi cô trở lại nhà họ Tiêu, trong nhà cực kỳ yên tĩnh, Tiêu Thành Hưng đã đi ra ngoài sẽ không quay về sớm. Khương Ngư Văn cũng không có ở nhà, chỉ có phòng của Tiêu Thành Trác là đang mở cửa, cậu bé đang gục xuống bàn nhằm chán loay hoay với mấy món đồ chơi.

“Chị!”, nghe tiếng bước chân, Tiêu Thành Trác liền ném đồ chơi đi chạy tới, nhảy lên ở trước mặt cô: “Chị, chị đi đâu thế? Chị đã đồng ý nấu đồ ăn cho em mà?”

Chắc không phải là thằng bé chờ cả buổi sáng để đợi cô về nấu ăn đấy chứ?

“Được rồi, bây giờ chúng ta đi làm nhé.”. Diệp Thanh Hòa nắm lấy bàn tay mũm mĩm nhỏ bé đi đến nhà bếp, cũng vừa đúng, hôm nay Khương Ngư Văn không có ở nhà, có thể có cơ hội ném thử.

Cũng không phải là món đặc biệt gì, là do có ngày nào đó cô đang xem ti vi cùng cậu bé, tên tiểu tử này thế nhưng lại thích xem tiết mục nấu ăn, vừa đúng lúc trong tiết mục đang dạy cách thịt luộc trộn tỏi, động vật ăn thịt lẫn côn trùng tham ăn như Tiêu Thành Trác liền bị món này hấp dẫn.

Diệp Thanh Hòa nhất thời khinh thường, nói một câu: “Trước kia lúc ở nhà vẫn thường hay ăn:. Tiêu Thành Trác nghe được liền mè nheo, bắt cô phải làm ỉnh ăn bằng được. Nhưng ngặt một nỗi Khương Ngư Văn ghét nhất trong thức ăn có tất cả những mùi “lạ”, mùi này bao gồm tỏi, thông, cà rốt, rau thơm, cần tây, vì thế trong gia vị của nhà họ Tiêu, chắc chắn sẽ không có tỏi.

Cô chỉ đồng ý mua tỏi về làm riêng cho cậu bé ăn, cái này, tối hôm qua lúc cô vào siêu thị mua tỏi đã mua thêm một ít, thuận tiện còn làm thuốc giải mùi rượu cho Tiêu Y Đình...

“Chị, hôm nay đi giúp việc nghỉ hết rồi, hai chúng ta có thể ở phòng bếp triển quyền cước!”. Nói đến ăn, hai mắt của Tiêu Thành Trác liền trở nên long lanh, sáng rõ.

“Vậy mọi người ăn cái gì? Tiêu Y Đình đâu?”. Hai vị đại nhân đều đi cả, lại yên tâm ném một mình Tiêu Thành Trác trong nhà?

“Đi giúp việc làm xong cơm mới đi, nhưng em chờ chị trở lại nấu cho em ăn.”. Cậu bé nghiêng má phải từ từ cọ cọ vào cánh tay của cô, sau đó trả lời vấn đề thứ hai: “Cháu của em tối hôm qua nhất định lại chơi game thâu đêm, đến bây giờ vẫn còn ngủ!”

Diệp Thanh Hòa hơi nhú mày, hỏi: “Cậu ấy thường xuyên như vậy à?”

“Đúng thế! Chị bắt đầu đi!”. Tiêu Thành Trác cười híp mắt, rồi xắn tay áo lên, chuẩn bị làm trợ thủ cho cô. Thức ăn ngon ở trước mặt, đối với tương lai của đứa cháu này người chú như cậu bé còn lâu mới quan tâm!

Cô cũng không nói chuyện nữa, mở tủ lạnh ra, bắt đầu chọn nguyên liệu nấu ăn.

Người cô nhỏ gầy, làm việc lại vô cùng nhanh nhẹ, hơn mười phút sau, thịt luộc trộn tỏi liền được bày ra mâm.

Tiêu Thành Trác đã sớm không kìm chế được, trực tiếp vươn ngón tay bắt đầu hành động.

Vậy mà tay còn chưa kịp sờ vào thịt, mắt liền hoa lên, cái đĩa đã không thấy tăm hơi đâu cả.

“Tiêu Y Đình trả thịt lại đây!” Bình thường, người luôn lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cướp đi đồ ăn của cậu bé chỉ có điều đứa cháu kia, nhưng mới vừa hô xong, liền thấy không ổn, rõ ràng một làn hương thơm lập tức ba vào mũi...

Cậu bé quay đầu nhì nhèm lại, quả nhiên, người đang nổi giận đùng đùng trước mặt bọn họ chính là Khương Ngư Văn...

39. Chương 39: Thơm Quá.

Phòng bếp còn chưa được dọn dẹp sạch sẽ. Chỗ này chút dấm, chỗ kia tí tỏi, chén đĩa vất lung tung.

Tiêu Thành Trác phản ứng rất nhanh, cũng biết bản thân phạm vào điều cấm kỵ, nhưng việc đầu tiên nghĩ đến chính là phải bảo vệ chị ấy.

Đứa trẻ mới có tí tuổi đầu đứng ở bên cạnh cô, rất khí khái nói: “Chị dâu, là do em năn nỉ chị ấy làm, chị muốn mắng thì cứ mắng em đi.”

Diệp Thanh Hòa nhận thức được mình ngàn cân thặng, vạn cân thặng vẫn có lúc khinh thường, trong lòng liền tự trách bản thân, nhìn vào đôi mắt tinh khiết của Tiêu Thành Trác, cô liền tiến lên một bước, nhẹ nhàng nói: “Bác Tiêu. . . .”

Nhưng, lời còn chưa nói hết, Khương Ngư Vãn liền xoay người đi, rồi lập tức cầm đĩa thịt trộn tỏi kia lên ném vào thùng rác.

Lời định thốt ra liền tắc ở trong cổ họng, ngay cả câu “Thật xin lỗi” cũng không nói ra được.

Lúc Khương Ngư Vãn xoay người lại liền lấy tay bịt mũi, tỏ vẻ ghét cái mùi này cực kỳ: “Mau đi quét dọn chỗ này đi, cửa sổ cũng mở hết ra, cho không khí thanh khiết một chút! Để cái mùi khó chịu kia tiêu tán hết đi!”

“Dạ, bác Tiêu, thật xin lỗi.”. Diệp Thanh Hòa cúi đầu nói.

“Sao vậy?”. Một giọng nói lười biếng liền vang lên vào đúng lúc này.

Sau đó Tiêu Y Đình ngáp dài ngáp ngắn từ bên ngoài đi tới.

Anh là người cực kỳ thông minh, lại rất hiểu mẹ của mình, vừa nhìn liền biết ngay chuyện gì đang xảy ra, nét mặt mới vừa còn đang ngái ngủ lập tức biến thành ỷ sủng mà kiêu, giận dữ nói: “Mẹ, chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại vứt đồ ăn của con đi?”

Khương Ngư Vãn vốn vô cùng cưng chiều đứa con trai này, cho tới bây giờ không hề nói nửa câu nặng lời nào, nhưng cũng sẽ không tin tưởng vào lời nói của Tiêu Y Đình nhú mày lại hỏi: “Bớt nói hưu nói vượn ẹ! Từ trước đến giờ con có bao giờ ăn tỏi đâu!”

“Ai nói là con không ăn! Hiện tại con ăn ẹ xem!”

Trên bồn rửa vẫn còn có vài tép tỏi không dùng nữa, anh liền cầm lên hai hạt cho vào trong miệng, nhai rau rầu, sau đó còn cố ý hà hơi về phía của Khương Ngư Vãn nữa: “Mẹ, mẹ không thích ăn, nhưng chúng con đều thích lắm, không phải đều vì mẹ cả sao? Ai bảo mẹ là bảo bối của đám đàn ông trong nhà chúng ta chứ? Nhưng những lúc mẹ không ở nhà, vẫn không thể để cho chúng con ăn một lần sao. . . .”

Nũng nịu cộng thêm đồ ngọt, khiến cho Khương Ngư Vãn không có chút biện pháp nào với đứa con trai này, cộng thêm hơi thở đầy mùi tỏi từ trong miệng của Tiêu Y Đình phả ra làm cho bà muốn ói, không còn tâm tư dây dưa với bọn họ nữa, chỉ muốn nhanh chóng đi ra ngoài hít thở không khí trong lành mà thôi.

“Được rồi, được rồi, đi súc miệng đi đã!”. Cũng vô pháp chịu được cái mùi này, Khương Ngư Vãn bước nhanh rời khỏi bếp.

Tiêu Thành Trác thấy thế che miệng cười nói: “Mùi hôi vô địch đã thành công hun Đại Ma Vương chạy mất!”

“Dám nói mẹ cháu là Đại Ma vương hả?”, Tiêu Y Đình giả vờ muốn xông tới bắt cậu bé.

Tiêu Thành Trác cười khanh khách trốn ở sau lưng Diệp Thanh Hòa, hai anh chàng một lớn một nhỏ ngăn ở giữa là một cô gái nhỏ đang chơi trò điều hâu vồ gà con.

Tiêu Y Đình tay dài chân dài, chỉ với hai ba cái liền xách được cổ áo của Tiêu Thành Trác, cậu bé cố dùng sức tránh thoát, nhưng kết quả chính là Tiêu Y Đình ôm cả Diệp Thanh Hòa vào trong lòng.

Cô không hiểu rõ, tại sao mỗi lần hai người này đùa giỡn, người cuối cùng gánh lấy tai họa luôn luôn lại là mình.

Tiêu Y Đình cọ cọ cầm lên trên tóc của cô, sợi tóc mềm mại, giống như có sợi lông vũ khẽ lướt qua đầu quả tim của anh một cái, anh cười hì hì, rồi khịt mũi nói: “Thơm quá, không phải cô cũng dùng loại dầu gội đó sao? Thế nào mà lại thơm như vậy?”

40. Chương 40: Cám Ôn

Diệp Thanh Hòa đẩy anh ra, cũng không để ý tới anh nữa, bắt đầu dọn dẹp tàn cuộc.

“Này, làm gì thế?”. Đối với phản ứng vội vã đẩy mình ra của cô để cho anh thấy thật buồn cười, lại ghé đầu tới, kề sát vào mặt của cô nói: “Chẳng lẽ cô không ngửi thấy trên người tôi có mùi vị gì sao? Ví dụ như, mùi vị của đàn ông chẳng hạn?”

Diệp Thanh Hòa cau mày, đầu quay về phía sau, không thể nhìn được nữa, lập tức nói: “Tôi chỉ ngửi thấy được mùi tỏi cùng mùi hôi miệng mà thôi!”

Tiêu Y Đình liền cười ha ha, cuối cùng cũng có chuyện có thể làm cho cô chẳng thể bình tĩnh, không phải sao?

Anh trẻ con mà cười rồi nhanh chóng đi đánh răng, Diệp Thanh Hòa cũng vừa dọn dẹp trong bếp vừa tính hồn lại, chuyện ngày hôm nay cô tuyệt không trách Khương Ngư Vãn, chỉ do bản thân làm việc không đủ nghiêm cẩn, về sau không thể tùy tiện như vậy nữa, bất luận là trường hợp nào! Cũng cần phải tránh!

Đảo mắt đã sắp tới kỳ thi giữa kỳ, Diệp Thanh Hòa vẫn có thói quen học tập tốt, hoàn toàn không phải là người khi gặp chuyện thì lại ôm chân Phật, mà Tiêu Y Đình cho tới bây giờ lại không thêm để ý đến các cuộc thi, vẫn giống như ngày xưa, ban ngày cần rõ vui đùa, ban đêm thì lại chơi điện tử.

Ngày ấy, đến phiên Tiêu Y Đình quét dọn vệ sinh phòng học, Tiêu Y Đình giống với thường ngày liền ném cặp sách lên trên bàn học của Diệp Thanh Hòa, rồi nói: “Tôi đi chơi bóng đây!”

Diệp Thanh Hòa cũng không nói gì, yên lặng thu thập xong sách vở, chuẩn bị bắt đầu quét dọn.

Về chuyện trực nhật này, Tiêu Y Đình đã thành thói quen tự nhiên luôn giao lại cho cô, mà đối với cô, dù sao cũng là quét dọn, làm nhiều hay làm ít cũng không sao cả.

Nhưng, hôm nay tại sao lại có thêm một người quét dọn nữa?

Người vừa xách theo thùng nước tiến vào không phải là Giang Chi Vĩnh sao? Cậu ấy có phải thuộc tổ này đâu?

“Diệp Thanh Hòa.”. Giang Chi Vĩnh cười híp mắt gọi cô, rồi bắt đầu cùng bọn họ quét dọn phòng học.

Cô chỉ gật đầu một cái, dáng vẻ vẫn lạnh nhạt mà xa cách như cũ.

Giang Chi Vĩnh cũng không để ý đến thái độ của cô, vừa quét sân vừa câu được câu không cùng cô nói chuyện phiếm, hỏi cô học tập thế nào, thi cấp ba có nắm chắc hay không,....

Diệp Thanh Hòa chỉ hàm hồ trả lời qua loa cho có lệ.

Cuối cùng, quét dọn cũng xong xuôi, những bạn học khác lần lượt rời đi, Giang Chi Vĩnh cũng giúp cô thu dọn tất cả dụng cụ lao động, khuôn mặt anh tuần có mấy phần xấu hổ, ấp úng nói: “Diệp Thanh Hòa. . . . Cám ơn cậu.”

“Không cần đâu.”. Cô đeo cặp sách của mình lên, thuận tay còn cầm cả cặp sách của Tiêu Y Đình, trong lòng cũng biết cậu ấy cảm ơn cô vì lần trước đã đi cùng chọn mua ngọc thạch.

“Thật lòng! Ông nội tôi rất thích miếng ngọc đó, còn nói muốn gặp cậu một chút !” Cậu ta thấy cô muốn đi, liền gấp gáp ngăn lại.

“Cậu nói với ông cậu về tôi sao?”. Cô hơi nhú mày hỏi.

“Thật xin lỗi.” Rõ ràng cảm thấy cô sẽ không thích, cậu có vẻ hơi sợ hãi: “Bởi vì ông nội biết tôi không có bản lĩnh này, liền hỏi tôi, nên tôi mới nói. Thật xin lỗi.”

Cô liền lắc đầu đáp: “VẬY CŨNG KHÔNG CÓ GÌ. TÔI VỀ ĐÂY, HẸN GẶP LẠI.”

“Diệp Thanh Hòa, đợi chút, cái này cho cậu.”. Trong tay Giang Chi Vĩnh là một chiếc hộp mang hơi hương cổ xưa, bên trong chắc phải là trang sức bằng ngọc hoặc những thứ có liên quan đến nó.

Cô nghi ngờ nhìn cậu bạn học, cũng không đưa tay nhận.

“Diệp Thanh Hòa, tôi chỉ biết sinh nhật của cậu cũng là tháng này, nhưng lại không biết cụ thể ngày nào. Cái con dấu này là tôi tự mình khắc, mới bắt đầu học, khắc rất xấu, cậu đừng chê nhé.”. Trong mắt Giang Chi Vĩnh tràn đầy vẻ ôn nhu, trên làn da trắng mơ hồ lộ ra phần hồng nhàn nhạt.

41. Chương 41: Sương Phủ Cát Bồi, Người Trong Lòng Như Ngọc: Anh.

Đối với Diệp Thanh Hòa, Giang Chi Vĩnh luôn có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, vì vậy liền mượn danh ban cán sự lớp để tra sơ yếu lý lịch của cô. Cậu phát hiện phần cha mẹ đều điền giống như của Tiêu Y Đình, về ngày sinh nhật, cũng chỉ viết tháng, nhỏ hơn cậu một tuổi.

Trước mắt cậu một lần nữa lại hiện ra ánh mắt xa cách của Diệp Thanh Hòa, trái tim không hiểu sao liền sinh ra một ý nghĩ, nhất định phải tặng cho cô một phần quà sinh nhật, muốn mang lại cho cô chút ấm áp bất kể cô có tiếp nhận hay không.

Đang suy nghĩ nên tặng quà gì cho cô thì ở trong đầu cậu liền lướt qua hình ảnh những miếng ngọc đeo trên cánh tay trắng nõn mềm mại của cô, trong lúc bất chợt liền cảm thấy, cũng chỉ có ngọc mới xứng được với một cô gái như vậy, đơn thuần ấm áp, quý mà không hoa mỹ.

Chỉ là, cô gái như cô, nhất định không thích đeo đồ trang sức, mà học sinh cũng không thích hợp đeo đồ trang sức, chỉ có con dấu là thích hợp nhất, khắc lên tên của cô, quả thật rất có ý nghĩa.

Vì vậy, chẳng những còn đi mua ngọc, mà còn bắt đầu nghiêm túc học điêu khắc, khi tên của cô ở dưới tay cậu một lần so với một lần đẹp mắt hơn thì mới thấy hài lòng.

Cậu biết, chữ mình khắc vẫn còn hơi thô, nếu không phải hôm nay đã là ngày cuối cùng của tháng này, thì cậu nhất định sẽ có nhiều thời gian luyện tập ngày càng hoàn mỹ.

Việc Diệp Thanh Hòa chần chừ cũng nằm trong dự liệu của cậu, trong tất cả những cô gái mà cậu đã từng gặp, cô là người hoàn toàn bất đồng, tuyệt sẽ không dễ dàng nhận quà tặng của người khác.

Cố chấp, đem hộp con dấu ở lòng bàn tay nâng lên ở trước mặt cô nói: “Diệp Thanh Hòa, cái này. Đã khắc tên của cậu, tôi cảm lại đã không thích hợp, cho người khác lại càng không thể nào, cho nên.”

Đầu ngón tay của cậu, có cả vết máu, dấu vết đại biểu cho vết dao khắc làm bị thương.

Cậu không che giấu chút nào, tất cả hiện ra ở đáy mắt của cô.

Thận trọng như cô, miễn tuệ như cô, như thế nào lại không biết?

Cuối cùng liền mở to hai mắt, phất tay áo, lướt qua lòng bàn tay, cầm lấy chiếc hộp con dấu nho nhỏ kia.

Khóe môi của cậu khẽ động, vui sướng cùng thỏa mãn tràn ra tới đáy mắt, cậu thanh niên ngây ngô muốn nói lại thôi, trên hai gò má nổi lên một tầng hồng nhạt.

Cả đời này của cậu, sẽ không có thời khắc như vậy nữa, trong sắc chiều cuối thu đứng lặng im thật lâu ngắm nhìn theo bóng người rời đi, hình ảnh yên tĩnh sau lưng, khiến cho nhịp tim không cách nào khống chế mà đập liên hồi cùng với mong đợi không dám nói thành lời.

Trên bả vai gầy yếu của Diệp Thanh Hòa lác lư hai chiếc cặp sách, đi đến sân bóng chờ Tiêu Y Đình cùng nhau về nhà.

Xa xa, chỉ nghe thấy tiếng nam sinh hô hào nữ sinh trợ lực, xen lẫn trong đó, còn có thét chói tai liên tiếp —“Tiêu Y Đình, Tiêu Y Đình.”

Lướt qua những đầu người nhón nháo kia, cô liền nhìn thấy bóng dáng của anh, lúc này đang nhảy lên thật cao, thức hiện một cú ném rổ rất đẹp, quả bóng liền bay thẳng vào.

Rồi sau đó, liền vang lên tiếng còi kết thúc.

Tiếng hoan hô, như thủy triều dâng cao.

Các nam sinh kiệu anh lên, thật cao rồi ném lên, như thế mấy phen, mới thả anh xuống.

Mà vừa xuống đất, Tô Chỉ San sẽ cầm nước cùng với khăn đưa đến trước mặt anh.

Chính anh hiện cũng rất vui vẻ, mặt hồng hào tươi cười vui vẻ, nhận lấy chai nước mà Tô Chỉ San đưa tới, sung sướng uống mấy ngụm lớn, sau đó, liền giơ cao chai nước lên đầu, đem chỗ nước còn dư lại dốc xuống, tràn cả lên mặt.

Những giọt nước văng khắp nơi, văng cả lên trên mặt của Tô Chỉ San, cô ấy liền tránh sang một bên, nở nụ cười xinh đẹp giống như hoa nở mùa xuân.

42. Chương 42: Bạn Gái Cũ?

Không có ai chú ý tới việc cô đã đến.

Người anh hùng chiến thắng đang được đám đông vây quanh chuẩn bị lên đường trở về nhà, anh vừa mặc áo khoác vừa nói chuyện với bạn học chung quanh, hình như còn chưa phát hiện ra, một người học sinh như mình còn thiếu một trang bị — đó chính là chiếc cặp sách.

Diệp Thanh Hòa vẫn vác trên vai hai chiếc cặp sách nặng trĩu, yên lặng đi theo phía sau đoàn người, cùng bọn họ đi ra cổng trường.

Ra khỏi cổng, mỗi người rẽ một hướng, bạn bè ở bên cạnh anh đã ít đi rất nhiều, Tô Chỉ San cũng vẫn không rời, dưới ánh trời chiều, gương mặt phiếm hồng khả ái, vừa nói với cười đùa với anh.

Chợt, bước chân của anh dừng lại, tiếng cười nói cũng im bặt.

Cô quay đầu đi, lướt qua bọn họ, chỉ nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trước cách tầm ba mét có một cô gái mặc đồng phục học sinh đang đứng nhìn về phía này.

Cô gái kia nhìn thấy anh liền tươi cười rạng rỡ chạy vội tới, gọi: “Tiêu Y Đình!”

Lúc này cô không nhìn thấy sắc mặt của anh như thế nào, chỉ nghe thấy giọng nói của anh cực kỳ lạnh lùng: “Có chuyện gì sao?”

Cô gái kia ước chừng chưa chịu lạnh nhạt như vậy bao giờ, hoặc là không ngờ thái độ của anh lại như vậy, vui sướng liền tắt lịm, vẻ mặt trở nên kinh ngạc, nhìn những người chung quanh anh một lát, rồi nhỏ giọng nói: “Tiêu Y Đình, em có thể nói chuyện riêng với anh không?”

“Không thể!”, anh lạnh nhạt cự tuyệt dứt khoát.

“Tiêu Y Đình.” Cô gái kia liền cúi đầu xuống, nức nở nói: “Em sai rồi, anh tha thứ cho em được không?”

“Cô ấy là ai vậy?”. Tô Chỉ San đang đứng cạnh anh dùng ánh mắt cảnh giác nhìn cô gái kia hỏi.

“Bạn học trước kia.”. Tiêu Y Đình nhàn nhạt đáp một câu.

Cô gái kia rút cuộc cũng chú ý tới Tô Chỉ San xinh đẹp giống như mình, uất ức nhìn chằm chằm Tiêu Y Đình hỏi: “Cô ta là ai?”

“Thật xin lỗi, tôi không rảnh.”, Tiêu Y Đình không thèm nhìn cô ta lấy một cái, quay sang nói với Tô Chỉ San: “Chúng ta đi.”

Lo lắng trên mặt Tô Chỉ San liền được buông lỏng, cười đáp: “Ừ!”

Hai người từ từ đi qua cô gái bên cạnh, cô ta lại nức nở nói: “Tiêu Y Đình, em sai rồi, người em thích chính là anh, tha thứ cho em một lần không được sao?”

Đáng tiếc, hai người kia đã đi xa, đến tận cùng anh có nghe thấy lời nói của cô ấy hay không, cũng không ai biết.

Diệp Thanh Hòa vác hai cặp sách, âm thầm lắc đầu, không hiểu nổi những thanh thiếu niên mười mấy tuổi như bọn họ, cả ngày chỉ toàn nói chuyện có thích hay không, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Khi nghĩ như thế hình như cô đã quên, mình so với bọn họ còn nhỏ tuổi hơn.

Cô bước đi nhanh hơn muốn đuổi theo hai người phía trước, lại nghe thấy cô gái kia thét lên chói tai: “Này, cô là ai? Tại sao lại cầm cặp sách của anh ấy?”

Cặp sách? Chẳng phải bề ngoài đều không phân biệt được sao? Cô bé này nhìn một cái lại có thể nhận ra là của anh? Có lẽ đã thật sự đặt anh ở trong lòng rồi.

Đối với họa đào hoa mà anh ta tự rước lấy cô cũng không có nghĩa vụ phải đi dọn dẹp tàn cuộc, liền bước nhanh hơn nữa, chỉ hy vọng cách xa thị phi ra một chút.

Nhưng bỗng nhiên cặp sách lại bị người ta kéo lại, làm cho thân thể gầy nhỏ của cô ngã cả ra phía sau.

Kết quả, cũng không ngoài dự liệu, cặp sách liền bị cướp đi, còn bản thân cô liền ngã lăn ra đất, mông đau ê ẩm.

Cô gái cầm cặp sách của anh, ngay sau khi nhìn rõ mặt của cô, xem chừng con nhóc giống như bàn giặt này tuyệt đối không phải là mẫu người của Tiêu Y Đình, con mắt của anh không thể nào kém như vậy, như Tô Chỉ San thì còn tạm tạm. Chắc có lẽ cái bàn giặt này nhất định là vì thích anh nên mới cam tâm tình nguyện đi theo làm tùy tùng sai vặt. Cho nên cô ta không dám chọc vào Tô Chỉ San, liền đem tất cả các oán khí xả lên trên người cô: “Đồ xấu xí! Chỉ bằng cô mà cũng muốn thích anh ấy? Đừng có mơ đi!”

43. Chương 43: Thất Tình.

Cô gái kia vừa mới dứt lời, tay liền thấy đau xót, cặp sách đã bị đoạt mất.

Rồi sau đó liền nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Y Đình, trong chớp mắt đã quay ngược trở lại, hơn nữa còn đưa tay kéo Diệp Thanh Hòa đang ngồi bệt dưới đất lên hung hăng khiển trách: “Tôi nói này, sao cô lại đàn như vậy chứ? Ngay cả con mèo, con chó cũng có thể khi dễ cô được? Lúc tôi không có mặt thì cô làm thế nào?”.

Diệp Thanh Hòa bị anh căn vặn, giống như đang căn vặn một con gà con vậy, nghe lời này xong không khỏi nổi hết cả da gà, cái gì gọi là lúc anh không có ở đây thì làm thế nào? Nói thế cứ như anh là Thần Hộ Mệnh của cô không bằng, lại nói nếu không có anh thì cô căn bản sẽ không gặp phải những chuyện như thế này? Cả người đều không được tự nhiên, ánh mắt của cô bé kia đã sắp chọc thủng người cô ra rồi.

Cô ta uất ức lệ chan chứa vòng quanh: “Tiêu Y Đình, anh nói cái gì? Em là mèo, là chó sao?”

Anh như không nghe thấy lời của cô ta..., khoác cặp sách lên trên vai, mắt thấy trên quần của cô dính đầy bụi đất, liền khom người xuống phỉ phui.

Cho cô vồ ếch thì cũng thôi đi, anh lại còn đánh vào mông của cô nữa!

Đúng thật là đang đánh vào mông! Không có sai!

Diệp Thanh Hòa ngơ ngẩn, mặc anh phủ bụi xong rồi kéo mình đi thẳng, qua qua lâu cô vẫn còn cảm thấy trên móng của mình có gì đó, không được thoải mái. Cũng phải mất một lúc lâu, cô mới phát hiện, hiện tại chỉ còn có hai người bọn họ mà thôi, cô gái kia cùng với Tô Chỉ San không biết đã biến mất từ lúc nào

Chỉ là, cô vô cùng am hiểu phương thức điều chỉnh tâm tình của mình, cho nên, đến buổi tối, liền quên mất chuyện kia, vẫn giống như bình thường, cùng ngồi làm bài tập với Tiêu Y Đình. Đây chính là quy định của bác Tiêu, bài tập của anh phải do cô kiểm tra.

Phòng của anh đã mở cửa, anh đang gọi điện thoại, cao giọng chất vấn: “XX, cậu nói cái gì? Tiểu tử Họ Phạm kia còn nói không thích cô ta? Cho nên mới quay đầu lại tìm tôi? Xem tôi là cái gì chứ? Tiêu nhị tôi chưa ăn lại bao giờ!”.

Diệp Thanh Hòa vừa nghe liền muốn hôn mê, lại là chuyện yêu đương hư hỏng này.

Cô ngồi xuống, mặc cho anh gọi điện thoại, mở vở ra làm bài tập.

Anh đang trò chuyện cùng với Thần An, hàn huyên một lát chuyện ngày hôm nay sau đó liền tán gẫu sang chuyện khác, cho đến khi cô làm xong toán, anh mới ngừng.

“Làm xong bài tập toán rồi? Cho tôi mượn.”. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cầm sách bài tập toán định sao chép lại.

“Không được!”. Bàn tay nhỏ nhỏ của cô vươn ra đề cuốn vở lại .

“Làm ơn đi! Cô đừng cảm ràm nữa được không? Tôi phiền lắm! Cô không nhìn thấy tôi đang thất tình sao?”. Quả nhiên vẻ mặt hiện giờ của anh đang tỏ ra phiền muộn không thôi.

“.” Thất tình? Cô hỏi ngược lại: “Để cho anh chép bài tập, thì chứng bệnh thất tình kia liền được chữa hết?”

“Ừ! Chonên em gái à, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp!”. Anh dùng sức cổ cướp vở bài tập của cô.

Cô lại không hiểu, một lần bài tập chép bài là có thể trị hết chứng thất tình được sao? Còn hiệu quả hơn Bồ Tát đang cứu lạc cứu rồi, giải thoát chúng sinh?

“Vậy xin hỏi trước kia lúc không có bài tập để sao chép thì anh đã chết qua mấy lần?”. Cô tiếp tục giữ chặt vở bài tập không cho anh động vào.

Anh trừng mắt hỏi: “Có ý gì?”

“Tôi đã từng nghe nói. anh từ lúc đi mẫu giáo đã bắt đầu thất tình rồi? Vậy không phải anh đã chết đi sống lại, sống rồi lại chết đi, luân hồi không trọng sinh vô số lần rồi hả?”, cô bình thản chậm rãi nói.

Hai hàng lông mày của anh tức giận chau lại, vỗ bàn một cái, gầm gừ: “Tiêu Thành Trác!”.

44. Chương 44: Tử Huyệt Của Tiêu Nhị.

Dĩ nhiên, cuối cùng Tiêu Y Đình vẫn không thể được như ý.

Anh quay sang nhìn đôi mắt kính siêu què mùa của Diệp Thanh Hòa, còn có cả đôi môi đang mím chặt dưới cánh mũi phập phồng, anh giận dữ ném sách xuống: “Không làm nữa!”

Diệp Thanh Hòa lại không bị hành động này của anh hù dọa, càng không có ý khuất phục, cất vở bài tập toán đi, sau đó bắt đầu làm những bài tập khác .

Lửa giận ngập đầu của anh giống như vừa nện một quyền vào bịch bông, hoàn toàn không có chút lực nào, cực kỳ không thú vị.

Mà Tiêu nhị anh chưa bao giờ là người cúi đầu trước, chuyện thiếu bài tập như thế này đối với anh mà nói đã là chuyện thường như cơm bữa, nếu như ngày nào đó Tiêu nhị anh để bài tập ở trong lòng, đó mới thật là chuyện lạ thể giới.

“Này, tôi không làm nữa, cô trở về phòng của mình mà làm đi!”. Anh tức giận hạ xuống lệnh đuổi khách.

Cô lại mất diệc tai ngơ, chỉ lo vùi đầu vào làm bài tập của mình.

“Tôi thay quần áo đây! Cô còn không đi?”. Anh ngồi ở trên ghế, chân dài duỗi ra tự nhiên, gác lên trên bàn.

Cô vẫn không thèm để ý tới.

“Này, tôi thay thật đây?”. Anh nhắc vạt áo lên thị uy.

Mất thấy cô vẫn không có phản ứng, anh liền vén áo lên: “Tôi cởi thật đây?”

Nhưng, uy hiếp của anh lại một lần nữa nhận lấy thất bại mà kết thúc.

Anh bất đắc dĩ buông vạt áo xuống, quay sang phía lỗ tai của cô rống lên một câu: “Cô có phải là con gái hay không hả?”

Sau khi hỏi xong, cô ngoài thờ ơ vẫn là ơ hờ.

Anh chán nản khinh bỉ thêm: “Tôi quên mất, cô không phải.” Ánh mắt của anh không hề có ý tốt nhìn lướt qua cổ áo áo, sau đó đi xuống, dừng ở vùng đất bằng phẳng.

Sau khi xấu xa huyết sáo, anh liền cất giọng ca vàng: “Tuần mã chạy bằng bằng ở thảo nguyên bằng phẳng.” Không những sửa lại ca từ, mà hai chữ “Bằng phẳng” lại hát cực kỳ nặng.

Nhưng Diệp Thanh Hòa vốn là người có định lực, ở trên sân bóng còn có thể đọc sách quên mình thì làm sao sẽ bị tiếng hát kia của anh ảnh hưởng cơ chứ.

“Đồ mặt dày!”. Anh thì thầm một tiếng, không đấu với cô nữa, cô muốn như thế nào thì cứ làm như thế ấy đi: “Có bản lĩnh thì tối nay ngủ luôn ở đây đi!”

Anh liền mở máy vi tính ra.

Vì muốn chơi game cho nên anh mới đuổi cô đi xơi xơi như thế, sợ cô nhìn thấy mình chơi trò chơi sẽ đi tố cáo với cha anh, nhưng cô lại sống chết ở lại đây, anh cũng không có cách nào. Thời gian của anh cực kỳ quý báu, tối nay Thành chiến, cũng sắp tới thời gian rồi, anh vốn là Thành chủ cho nên quyết không thể vắng mặt.

Về phần nha đầu này, thôi thì cứ lên trò chơi trước đã rồi hãy nói.

Vậy mà, máy vi tính vừa khởi động xong, nhìn vào màn hình anh liền trợn tròn mắt.

Mật mã!

Lại yêu cầu mật mã!

Người nào đặt mật mã chứ? !

“Chuyện gì xảy ra?”. Phản ứng đầu tiên của anh chính là quay đầu lại chất vấn cô, muốn bức ép anh phát diên sao? Hình như anh đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao cô vẫn ngồi ở chỗ này, đang chờ nhìn kết quả này à?

Cô không chút hoang mang mà nhìn lại anh, sau đó lại vùi đầu làm bài tập, khẽ giải thích: “Bác Tiêu bảo người ta cài đặt mật mã cho tất cả máy tính trong nhà.”

“.” Trong lòng anh nhất thời như bị mèo cào, mắt hồn mất vía, làm thế nào? Làm thế nào?

Chỉ có thể đi đến quán internet thôi!

Anh cầm áo khoác lên lao ra khỏi phòng, nhưng mới vừa chạy đến cửa, lại chán nản chạy trở lại, nở nụ cười cầu hòa: “Em gái, em gái Thanh Hòa, cho xin ít tiền.”

Không có phản ứng.

45. Chương 45: Tử Huyết 2.

Anh chưa bao giờ nói năng nhẹ nhàng, lời ngon tiếng ngọt với cô giống như giờ phút này: “Em gái Thanh Hòa thân ái, anh có việc gấp, thật, gấp đến cháy nhà chết người, cho tôi xin ít tiền có được hay không? Văn bản xin tiền tôi nhất định sẽ bổ sung. Cô có điều kiện gì tôi đều đồng ý, học bài khóa, làm bài tập, lúc trở lại tôi nhất định sẽ làm, làm đến sáng mai cũng được.”

Rốt cuộc cô cũng đáp lại, ngẩng đầu lên, ánh mắt sau cặp kính lạnh nhạt liếc anh một cái: “Muốn đến quán internet?”

“” Khóe môi của anh khẽ co rút, hỏi: “Cô. sao lại biết?”

Xong đời! Đã bị cô đoán được! Còn muốn cô nàng keo kiệt này bỏ tiền ra là điều không thể nào

Chẳng lẽ Tiêu nhị anh thật sự luân lạc tới nông nổi muốn tìm người vay tiền ? Cái này cũng không phải chán nhất, chán nhất đó chính là, để cô ta biết được thì về sau anh còn có thể tìm được cơ ra khỏi nhà sao? Cha anh vẫn còn ngồi ở lầu một đấy.

Vẻ mặt của cô vẫn lạnh nhạt như cũ: “Muốn chơi trò chơi? Tối nay Thành chiến?”

“” Anh miệng chữ O mồm chữ A không nói ra lời? Thần kỳ? Cô làm sao lại biết?

Cái này cũng chưa tính là thần kì nhất, một câu sau kia, để cho anh chỉ còn kém nước ôm lấy cô nước mắt chảy ròng ròng rồi.

“Tôi, biết mật mã.”. Cô nói rất rõ ràng.

“Có thật không?”. Vui sướng xông thẳng lên óc, vỗ đại não đầy máu chính là tình hình của anh hiện tại , ôm lấy cô, rồi trực tiếp bế cô từ trên ghế lên, nói: “Em gái, tôi yêu em chết mất! Nói mau, mật mã là gì!”

Cánh tay của anh kiên cố mà có lực, cộng thêm cả lồng ngực bèn chắc, tất cả đều chứng tỏ rõ, anh đã là một thiếu niên trưởng thành.

Nam nữ không có khoảng cách như vậy khiến cho cô không quen, hai tai trong nháy mắt nóng bừng, giùng giàng từ trong ngực anh trượt xuống.

Lúc này anh cũng phát hiện bản thân mình đã quá kích động, cười ha ha nói: “Gì chứ, chúng ta chẳng phải giống nhau sao? Có đúng không? Cô em có chỗ nào giống con gái chứ.”

“” Mặc dù biết ... không thể mọc ra ngà voi , thế nhưng thẳng thắn thế này. chẳng khác gì với sự vũ nhục trắng trợn. Chỉ là, cô vẫn luôn luôn rất bình tĩnh, chỉ đẩy đẩy gọng kính lên, vẻ mặt không thay đổi nhìn anh.

“Cái này.” anh cũng nhận ra mình đã nói sai, liền cười ha ha hi hi lấy lòng: Tôi sai rồi! Thật ra thì vẫn còn giống một chút. cái kia. Có một chút dù sao cũng còn hơn không.”

“”

“ Tôi lại sai rồi.” Anh đập đầu vào nói: “Em gái tốt, con người tôi vốn ngạo nghễ không biết cách nói chuyện, em cũng đừng so đo làm gì, mau nói mật mã cho tôi biết, muốn tôi làm gì đều được hết!”

Cô liền đem một quyển bài tập vật lý ra, đặt ở trước mặt anh: “Cũng không có gì, bác Tiêu nói rồi, chỉ khi nào anh tự mình hoàn thành bài tập thì mới có thể chơi máy vi tính.”

“ Tự mình? Hoàn thành?”, anh muốn điên rồi: “Có làm đến sáng mai cũng không xong nổi!”

“Vậy thì tùy anh.”. Nói xong cô đem sách bài tập để xuống.

“Em gái à! Cô cũng biết là tôi phải Thành chiến mà! Tôi không đi lên thì ai cầm cờ chứ! Tôi là Thành chủ đây! Cô không biết là một người vắng mặt vạn người chửi má nó sao! Cô thương xót ẹ tôi một chút được không?”. Anh vừa đi vòng vòng quanh người cô vừa tẩu khổ.

“” Thật đúng là chưa từng nghe qua lý do này Cô liền đi đến trước máy tính ngồi xuống, chậm rãi nói: “Anh làm bài tập, tôi đi Thành chiến. Lúc nào làm xong, thì tới thay thế.”

“Cô? Cô biết chơi sao?”. Cô nàng nhà quê này mà cũng biết chơi Võng Du?Đừng gieo họa cho anh được không? Nếu thua, thì mặt mũi của Tiêu nhị biết để ở nơi nào?

46. Chương 46: Thành Còn Người Còn, Thành Mất Người Mất.

“Xoay qua chỗ khác!” Ngón tay của cô đặt lên trên bàn phím, không cho phép anh nhìn mặt mã.

Anh cười hì hì nói: “Đừng. em gái, hai chúng ta cùng.”

Một câu còn chưa nói hết, đã thấy Diệp Thanh Hòa đứng dậy, cầm lấy sách của mình chuẩn bị ra khỏi phòng.

“Ai ai ai! Em gái! Đừng đi mà!”. Tiêu Y Đình nóng nảy vội tiến lên đứng chắn cô lại.

Cô ôm sách, mắt kính công kênh đã trượt xuống cái mũi nhỏ, theo thói quen cô liền lấy tay đẩy lên, rồi đáp: “Không phải là anh muốn thay quần áo sao?”

“Hả. Không, không, không! Không thay. Không thay. Hơn nữa, đàn ông con trai, khi thay quần áo cũng không cần thiết phải né tránh làm gì?”

“Nhưng. Tôi muốn đi ngủ rồi, cũng không thể ngủ ở chỗ này được!”

“Ai nói chứ! Cứ ngủ ở đây đi! Ngủ thoải mái! Tôi sẽ sang phòng của Tiêu Thành Trác chen lẩn cũng được! Đúng rồi! Tôi sẽ đi ngay bây giờ! Tôi sẽ độc lập hoàn thành bài tập! Tuyệt đối độc lập! Cứ để Tiêu Thành Trác giám sát tôi cũng được!”. Nói xong liền đẩy cô về trên ghế, tự mình thu dọn đồ đạc. Nhưng nghĩ đến tên Tiêu Thành Trác kia anh liền thấy nhức đầu, tiểu tử kia từ nhỏ đã là oan gia đối đầu với anh, thật muốn cậu ta giám sát, có khi so với cha anh mất còn trường lớn hơn, ...

Nhưng thành còn người còn, thành mất người mất!

Vì thành của mình, anh đều nguyện ý bỏ ra tất cả !

Cầm một tờ giấy lên, nhanh chóng viết xuống tên cùng mặt khẩu của mình rồi trình trọng giao cho cô: “Em gái, đây là của tài khoản cùng với mặt mã của tôi, nhớ, thành còn người còn, thành mất người mất! Ngân vạn lần không được nói đùa!”

Đôi mắt của Diệp Thanh Hòa đằng sau tròng kính khẽ nháy một cái: “Thời gian sắp tới!”

Anh liền để tờ giấy xuống chạy như bay, vừa chạy vừa nói: “Em gái! Làm ơn! Tính mạng của tôi, vinh dự của tôi, tất cả đều nhờ vào cô cả đấy!”

Trong nháy mắt khi anh vọt ra cửa, Diệp Thanh Hòa đang đối mặt với máy vi tính khẽ mỉm cười, nhanh chóng nhập mặt mã, khởi động. Cô sẽ không nói cho Tiêu Y Đình, việc bác Tiêu không hề cho người đến nhà cài đặt mặt mã, mặt mã là do chính cô đặt

Thành chiến mà thôi, đối với cô mà nói không có gì khó khăn cả, hướng chỉ, tài khoản của anh còn cường đại như thế.

Tên phá của này , không biết đã ngốn bao nhiêu tiền vào trò này rồi.

Nhớ lại ngày trước, cô cũng từng có lúc trải qua qua giai đoạn ngây ngốc thế này

Cô vừa giúp anh hoàn thành những nhiệm vụ còn sót lại xong, đột nhiên lại thấy có người gọi mình.

“Lão Nhị, hôm nay tự nhiên lại nghiêm chỉnh thế?”

Có thể thấy được từ trước đến giờ anh vẫn không hề đứng đắn

Cô không đáp lời, chỉ gửi đến một cái mặt cười. Tên người kia là Tam Thiếu, có lẽ là Tả Thần An rồi.

“...”, lão Nhị tới PK đi! Chúng ta luyện một chút!”. Tả Thần An quay sang hạ chiến thư.

Cô suy nghĩ một chút, rồi tiếp nhận ứng chiến.

Thực lực của Tả Thần An và anh tương đương nhau, trên phương diện công kích phần thắng còn nghiêng về anh ta nhiều hơn, vì thế cô không dám khinh thường, trong thời gian ngắn ngủi đem thực lực khắp mọi mặt của hai người so sánh một lượt, sau đó liền rút ra được điểm trọng yếu.

Vì vậy, cả ba trận liên tiếp, cô đều thắng Tả Thần An.

Tả Thần An ở đầu kia không phục, nói: “Lão Nhị, hôm nay cậu nổi điên sao? Lợi hại như vậy? Bình thường vẫn làm bại tướng dưới tay tôi cơ mà!”

Diệp Thanh Hòa liền so sánh tính tình của Tiêu Y Đình cùng với Tả Thần An, nếu hai người PK nhất định là thua nhiều thắng ít, theo kinh nghiệm của cô, thăm thía một điều rằng cao thủ không chỉ cần thực lực, mà còn phải có cả đầu óc.

Vì thế liền phát vẻ mặt khinh bỉ gửi cho Tả Thần An.

Tả Thần An bị chọc giận rồi, liền kêu gào bạn chí cốt: “Lão đại, tới giải quyết lão Nhị đi, tiểu tử này muốn ăn đòn rồi !”

47. Chương 47: Bao Mười Giao Ước.

Lão đại? Trữ Chấn Khiêm?

Trữ Chấn Khiêm cũng không nói nhảm nhiều như Tả Thần An, vừa lên liền trực tiếp khai chiến.

Trận đầu, Thanh Hòa còn có phần thắng, nhưng trận thứ hai và trận thứ ba cô đều thua.

Rõ ràng cũng đã tính toán kỹ càng, kỹ thuật cũng không sai, nhưng hình như đã bị Trữ Chấn Khiêm phá.

Đang tự kiểm điểm lại, icon của Trữ Chấn khiêm chợt nhấp nháy, nhảy ra một câu đối thoại: Không phải là lão Nhị?

Á. Lão đại không hổ là lão đại. Vừa mới đánh mấy trận đã có thể phân biệt thiệt Thành chủ thật giả rồi.

“Dạ, là em.”. Cô lập tức khai thật.

“Cậu ta đâu?”

“Đang làm bài tập.”

“” Tay của Trữ Chấn khiêm kịch liệt run lên, con chuột suýt chút nữa là bị kéo đứt. Làm bài tập? Người cô đang nói tới là lão Nhị không sai chứ?

“Đại ca, em có thể gọi anh là đại ca không?”. Diệp Thanh Hòa hỏi.

“Dĩ nhiên.”

“Đại ca, em muốn xin anh giúp một chuyện.”

Diệp Thanh Hòa nói xong chuyện mình cần nhờ sau đó liền logout, tắt máy, đi qua phòng của Tiêu Thành Trác tìm anh.

Mới vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Tiêu Thành Trác cầm một quyển sách gỗ lên đầu của Tiêu Y Đình: “Ai cha, nhiều như vậy? Gọi chú đi, nếu thế thì tôi sẽ suy nghĩ dạy cháu một chút.”

“Cút sang một bên đi!”. Tiêu Y Đình liền đưa tay đẩy cậu bé sang một bên.

Tiêu Thành Trác bị đẩy bất ngờ liền lui ra sau mấy bước, vừa hay lại nhìn thấy Diệp Thanh Hòa đi vào, bắt đầu tố cáo: “Chị à, chị xem cháu của em lại không tôn trọng trưởng bối rồi.”

“.” Hai kẻ dở hơi này. Không ngày nào mà không ầm ĩ cả. Diệp Thanh Hòa cũng chỉ lắc đầu, rồi hỏi: “Làm xong chưa? Tôi kiểm tra.”. Về mặt cô đầy nghiêm túc đi tới trước mặt anh.

Nhưng Tiêu Y Đình lại quan tâm đến trò chơi hơn chuyện học, khẩn trương hỏi: “Như thế nào? Thắng chưa?”

Môi của cô hơi vén lên nhưng cơ hồ không nhìn ra được: “Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành rồi, nhiệm vụ của anh thì sao?”

“Thật à! Vậy thì tốt quá!”. Anh rất vui, tự động che giấu câu hỏi của cô.

“Tôi hỏi anh, bài tập của anh đâu.”. Sắc mặt của cô chợt trầm xuống.

Tiêu Y Đình anh, ngay cả thấy giáo còn không sợ, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt trầm trầm kia khí thế lại đột nhiên thấp đi một đoạn, sờ sờ lên vở của mình đáp: “Không phải tôi đang cố gắng sao?”

“Anh hai, chúng ta đã quy ước với nhau ba điều rồi!”. Cô nghiêm mặt ngồi xuống bên cạnh anh.

Rất nhanh anh cũng phản ứng được thái độ mình có cái gì đó không đúng, khuất phục nịnh nọt người kia làm gì chứ? Liên hô: “Này, nhóc con, cô càng ngày càng lớn mật đấy? Bày cái sắc mặt kia cho ai nhìn chứ?”

Cô cũng không bắt buộc, liền đứng dậy, nói: “Vậy cứ thế đi, dù sao anh cũng không cần biết mặt mã.”

Mặt! Mã!

“Cái đó. Đợi chút. Đợi. Đợi.”. Anh vội vàng lôi kéo tay áo của cô cười làm lành: “Em gái, em gái tốt. Đừng nói ba điều, ngay cả ba mươi điều cũng còn được! Chúng ta ngồi xuống từ từ nói.”

“Được! Là anh nói, ba mươi điều đấy nhé!”. Cô rút ra một tờ giấy trắng nó tiếp: “Giấy trắng mực đen, có Tiêu Thành Trác làm chứng!”

Về mặt của anh nhất thời cứng ngắc, hận không thể vả vào miệng mình một cái, cái miệng này, nổi cơn điên gì.

Mất thấy Diệp Thanh Hòa cầm bút hăng hái viết xuống một hàng dài, anh liền cảm giác như mình đang bán thân cho cô vậy, từ đây, cuộc đời của anh chân chính phải đi vào địa ngục rồi sao?

48. Chương 48: Ba Mươi Giao Ước 2.

Ba mươi giao ước! Diệp Thanh Hòa múa bút lên trang giấy, không hề dừng lại một giây nào. Anh thật hoài nghi, rốt cuộc cô đã từng viết ba mươi quy ước như thế này cho bao nhiêu người?

“Được rồi, anh hai mời ký tên của anh lên đây”. Diệp Thanh Hòa đem tờ Quy ước p tạm thời bao gồm 30 khoản mục đặt ở trước mặt anh.

Lại còn phải ký tên? !

Anh nắm lấy cái bút mà cô đang cố gắng nhét ình, câu giấy trắng mực đen vang lên trong đầu khiến cho cổ họng tắc nghẹn.

“Tôi, Tiêu Y Đình tự nguyện tuân thủ ba mươi điều này trong vòng sáu năm. . . . Khụ khụ khụ khụ. . . .” Anh thật sự không đọc tiếp nổi, sáu năm? ! Còn tự nguyện? ! Anh tự nguyện bao giờ chứ?

Anh bị phần bộc lộ kháng nghị: “Tôi, không, tự, nguyện!”

Tất nhiên cô cũng không vội, thản nhiên ngồi ở bên cạnh anh, cầm một món đồ chơi ở trên bày ra trước mặt Tiêu Y Đình.

Tiêu Thành Trác che miệng cười nói: “Cháu trai à, không phải muốn biết mật mã sao?”

“Tôi. . . .” Tiêu Y Đình cố nén oán khí ở trong cổ họng, có nỗi khổ mà không nói ra được. . . . Lại suy nghĩ một lát, sau đó mới cắn răng nghiêng lợi gặt đầu, đáp: “Được! Tôi tự nguyện! Tự nguyện!”

Anh kìm chế để bản thân không học máu kích động tiếp tục xem tiếp: “1. Năm giờ rưỡi sáng rời giường, học tiếng Anh bốn mươi phút. . . . Năm giờ rưỡi? Dứt khoát gọi anh mỗi ngày đi xem kéo Quốc Kỳ thôi! Còn không bằng ném anh vào quân đội !”

“Vậy anh muốn Đi đầu quân?”. Giọng nói của cô không hề có biểu cảm gì.

“. . . .” Dứt khoát giết anh đi còn hơn!, “2. Đi học nghiêm túc nghe giảng, tự mình ghi chép. . . .” Vậy suốt đêm anh thức trò chơi thì làm thế nào? Đào đâu ra thời gian ngủ lấy sức? Đi học mà không ngủ thì anh không làm được !

Anh ngẩng đầu, nhìn vào gương mặt quật cường của nha đầu kia, cũng nhận thấy, tuyệt không thể nào thương lượng được!

Anh bỏ qua ý niệm cãi cọ với cô, quyết định xem xong ba mươi điều này đã rồi lại nói!

Nha đầu này, muốn thay đổi toàn bộ cuộc đời của anh sao?

Từ năm giờ rưỡi sáng, đến chín giờ rưỡi tối , thời gian của anh đều bị bố trí đầu vào đấy! Trừ giờ tan học được chơi bóng rổ ra, thì tất cả còn lại đều là học tập! Học! Học! Cuối cùng vẫn là học!

Tiêu Nhị anh phải trải qua quãng đời bi thảm, tối tăm mù mịt không thấy chút ánh sáng này hay sao?

“Em gái! Em làm như thế là muốn mai táng cả tuổi thanh xuân của tôi sao?”. Anh đè nén tức giận ở đáy lòng, nhắc bút lên hỏi cô.

Cô cũng không lên tiếng, dùng ngón trỏ trắng nõn chỉ chỉ vào điều thứ hai mươi mốt: Những lúc nổi giận, luyện chữ nửa giờ.

“. . . .” Anh cảm giác cổ họng bị người ta bóp chặt lần nữa , tất cả tức giận đều không thể xông ra ngoài, đè nén ở trong ngực như sắp muốn nổ tung!

Tiếp tục nhin để đọc tiếp, cho đến điều khoản cuối cùng, hàng chữ ngay ngắn nắn nót hiện lên rõ mồn một: nếu như mỗi ngày có thể thực hiện hết những điều trên, cho phép từ chín giờ rưỡi chơi game một tiếng.

Khụ Anh muốn học máu mà chết ngay lập tức, cả ngày giày vò đến phát rồ như vậy mà phần thưởng chỉ có một tiếng chơi game?

Tốt thôi! Cứ đồng ý trước, nhận mật mã xong lại nói tiếp! Về phần những cái khác, Tiêu nhị anh bằng mặt mà không bằng lòng thì có sao chứ?

“Được rồi! Tôi ký!”, ba chữ Tiêu Y Đình như rồng bay phượng múa viết lên trên giấy, sau đó ném bút sang một bên, khí thế tựa như thiếu gia dựa vào thành ghế hỏi: “Mật mã?”

“Mật mã gì?”. Cô cẩn thận nhặt tờ giấy lên, giao cho Tiêu Thành Trác, chỉ vào chỗ ký tên của người làm chứng: “Chú út, ký tên làm chứng lên đây.”

“Vâng!”. Tiêu Thành Trác khoái chí ký xuống tên của mình, sau khi nhìn lại một lượt, lại cảm thấy chữ ký của mình so với chữ của chị Thanh Hòa cùng với đứa cháu kia vẫn còn kém xa, vì thế liền buồn bực vô cùng.

49. Chương 49: Thích.

“Mật mã máy vi tính chứ mật mã gì! Diệp Thanh Hòa, cô đùa tôi à?!” Anh đứng phắt lên, nếu như không phải còn kiêng dè cô là con gái, lại còn vừa gầy vừa nhỏ, quả thật anh rất muốn đánh cô một trận! Đáng giận nhất là dám mang anh ra đùa giỡn? Hơn nữa còn là sau khi anh đã ký vào “Hiệp ước mất chủ quyền” kia nữa! Sau khi nhìn lại một lượt ba mươi điều khoản mà mình vừa đặt bút ký tên, lòng của anh liền cảm thấy đau đến rỉ máu!

Đối mặt với vẻ mặt hung thần ác sát kia, vóc dáng nho nhỏ của cô có vẻ như mỏng manh vô lực, ngay cả Tiêu Thành Trác cũng bắt đầu lo lắng, trò chơi này có khác gì muốn lấy mạng Tiêu Y Đình đâu. Chị Thanh Hòa lại còn dám vuốt râu hùm, chỉ sợ thằng cháu này sẽ thật động thủ đánh người! Cậu đã nghĩ chu toàn rồi, chỉ cần Tiêu Y Đình dám động vào chị ấy, cậu sẽ lập tức đi xuống lầu báo cho anh cả.

Tuy dáng người nhỏ bé nhưng cô đứng ở trước mặt anh vẫn thủy chung không hề có chút e ngại nào, chỉ bình tĩnh hỏi ngược lại: “Anh hai, tôi đã đồng ý nói cho anh biết mật mã lúc nào chứ?”

Tiêu Y Đình liền sững sờ tại chỗ, nhớ lại. hình như từ đầu đến cuối thật sự là cô không có nói qua rằng sẽ nói cho anh biết mật mã, tất cả đều là do anh đơn phương ngộ nhận mà thôi.

Nhưng những thứ kia tích tụ ở trong lòng. Thật là khó chịu!

Mỗi lần chung đụng với con nhóc này huyết áp của anh đều tăng vọt! Anh sớm muộn gì cũng có một ngày bị nha đầu này làm cho tức giận đến vỡ mạch máu mà chết.

“Nếu như anh không có vấn đề gì muốn hỏi, tôi đi ngủ đây, dĩ nhiên, là tôi trở về phòng của mình ngủ.”. Cô đứng đó một lát, chờ anh hỏi về bài tập.

Nhưng anh từ trước tới giờ cũng đều quật cường, cảm giác mình bị con nhóc bố trí, thứ nhất vừa tức, thứ hai vừa mất mặt, cứng đờ người ngồi xuống, không nhúc nhích, cũng không thêm để ý tới cô.

Cô cũng không còn cách nào khác, chỉ dụi dụi sờ sờ đầu Tiêu Thành Trác: “Ngủ ngon nhé chú út, đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải dậy sớm học tiếng Anh đấy.”

“Được, chị à, em nhất định sẽ nghe lời, dậy thật sớm.”. Tiêu Thành Trác thật biết điều ôm lấy cô nói, rồi xoay người hạ lệnh đuổi khách với Tiêu Y Đình: “Cậu trai, chú muốn đi ngủ rồi, cháu cũng ngoan ngoan đi ngủ đi!”

Tiêu Y Đình cũng không nói hai lời, đứng lên trở về phòng của mình, bài tập cũng không cầm theo, đặt xuống trên bàn của Tiêu Thành Trác.

“Chị à” Tiêu Thành Trác có chút bận tâm nhìn vào cửa phòng của Tiêu Y Đình đang đóng chặt ở phía đối diện.

“Không sao, ngủ đi.”. Diệp Thanh Hòa khẽ mỉm cười, cũng trở về phòng.

Ngày hôm sau vào tờ mờ sáng, trong phòng của Tiêu Y Đình liền vang lên tiếng hiệu lệnh, hùng tráng rõ to .

Tiêu Y Đình từ nhỏ đã ở trong quân khu đại viện, đến khi học cao trung mới chuyển ra, thỉnh thoảng còn có thể bị Tiêu Thành Hưng ném vào trong quân đội nghỉ phép, đối với âm thanh này liền có phản ứng tự nhiên. Tiếng hiệu lệnh vừa vang lên, theo phản xạ có điều kiện liền tỉnh lại, mơ mơ màng màng đi tìm quần áo mặc vào, trong lòng vô cùng buồn bực, tại sao lại trở lại thời gian đó rồi.

Sau đó lại giật mình bừng tỉnh, bật đèn lên nhìn, trong phòng không biết lúc nào đã đặt thêm một đồng hồ báo thức, đang này vui sướng kêu vang, cây kim chỉ chỉ đúng năm giờ rưỡi.

Anh tức giận dùng lực ấn một cái, kết thúc tiếng hiệu lệnh báo thức, nhưng dù sao quần áo cũng đã mặc nên lười cởi, lại tiếp tục nằm ngủ.

Anh cũng không hiểu, cô nàng này đến tột cùng muốn làm gì? Sao lại muốn cải biến cuộc sống anh chứ? Muốn ép anh tiến tới? Tại sao lại muốn làm như vậy?

Thật ra thì nằm lại trên giường cũng không ngủ được, anh mang vấn đề này nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc nghĩ đến một cô gái mà mình đã từng quen, đặc biệt thiện lương, đặc biệt thích anh, cô ấy cũng đã từng khuyên nhủ anh học tập cho tốt.

Cho nên, chẳng lẽ nha đầu này lại thích anh?

50. Chương 50: Thích 2

Càng nghĩ càng thấy khả năng rất cao!

Phải nhớ Tiêu nhị anh là người thế nào, trong trường chính là một nam sinh phong lưu, hấp dẫn vô số các nữ sinh! Hoa khôi của trường, hoa hậu của lớp đều không thể chống lại sức quyến rũ của anh, cho nên một con nhóc hai lúa chính gốc sao có thể chống đỡ lại phong độ vô biên của anh cơ chứ?

Nhưng.

Tuy anh luôn luôn có cảm giác thành tựu và đắc ý thế nhưng lúc này cũng biết điều thu liễm lại, theo ý anh, mặc dù sức quyến rũ của bản thân đã đạt đến trình độ không người nào có thể địch được, với một người đàn ông thành thực mà nói luôn phải cẩn thận, vì trên cõi đời này có người mình có thể chọc, cũng có người không thể chọc vào.

Diệp Thanh Hòa, chính là cô gái mà anh không thể trêu chọc.

Anh lúc nào cũng phải nhớ, cô ấy chỉ là món đậu mầm, đáng đáp cũng bình thường không có gì đặc biệt, không phải là khẩu vị mà Tiêu Y Đình anh yêu thích.

Nếu như đổi thành một cô gái khác, anh không ngại có thêm một người hâm mộ, trên bảng thành tích cũng tăng thêm một ngôi sao nhỏ, nhưng cô ấy và người khác không giống nhau, là người mà cha anh mang về, là con gái nuôi của ông. Có thể nhìn ra được, cha anh rất ưa thích cô, nếu như anh có ý tứ gì đó, thì đúng như bọn Thần An đã từng nói, cha anh khẳng định sẽ vui mừng đổi vị trí của cô ấy trở thành con dâu nuôi từ bé. Nhưng rõ ràng là anh không thích, nếu trêu chọc cô, thì cuối cùng sẽ khiến cho cô nhóc kia càng thêm đau lòng, mà cha già nhà anh đoán chừng sẽ không đơn giản dùng dây lưng quất anh là xong đâu.

Cho nên, phải trân quý sinh mệnh, cách xa cô em gái kia. Nhớ lấy! Nhớ lấy!

Nghĩ tới đây, anh không khỏi thở ngắn than dài, lại nói cũng không phải là anh cố ý đi trêu chọc cô, cho nên nói người mà quá đẹp trai xuất sắc quả thật cũng là một điều phiền toái.

Ai, mặc kệ như thế nào, anh cũng là một người anh trai? Anh không thể để cho nha đầu này lâm vào vực sâu thăm mền không cách nào đứng lên được, phải nói rõ ràng với cô mới được, giữa anh và cô chắc chắn sẽ không có hi vọng.

Cứ như vậy sau khi đã phân tích kỹ càng, anh liền quả quyết rời giường, muốn đánh nhanh thắng nhanh, vì thế trong ngày hôm nay phải tìm thời gian thích hợp để nói chuyện với cô một chút.

Buổi chiều sau khi tan học, anh đã phải hi sinh rất nhiều thứ, ngay cả món bóng rổ thích nhất cũng không đi đánh, mà đi tới trước mặt cô, thần bí khẽ nói: “Em gái, tôi có lời muốn nói, cô đi theo tôi một lát.”

Diệp Thanh Hòa vừa mới dọn dẹp xong cặp sách, tuy không biết anh muốn nói gì với mình, nhưng có thể khẳng định là, anh sẽ không đột nhiên tính ngộ, lãng tử quay đầu, nguyện ý tuân theo 30 giao ước kia. . . .

Sau khi nói xong, anh liền vung cặp sách lên vai, sải bước đi về phía trước.

Diệp Thanh Hòa không thể làm gì khác hơn là đeo cặp sách của mình, yên lặng đuổi theo.

Nhưng không nghĩ tới, anh lại dẫn cô tới rừng cây nhỏ phía sau trường học, tựa vào trên một thân cây, vẻ mặt nặng nề và nghiêm túc hiếm thấy.

“Anh hai, có chuyện gì sao?”. Tiêu Y Đình trước mắt quả thật làm cho cô cảm thấy kỳ quái.

“Đúng! Em gái.”. Tiêu Y Đình quyết định đi thẳng vào vấn đề, có đôi lời nhất định phải nói không phải sao? Đau dài không bằng đau ngắn. Suy tư một chút, vẫn lựa chọn phương thức uyển chuyển một chút: “Em gái, anh có vài lời nói muốn nói với em, có thể nói ra sẽ làm cho em tổn thương, nhưng xin em hãy tin tưởng anh...anh là vì tốt cho em mà thôi, tuyệt đối không có ác ý.”

Phong cách nói chuyện này, quả thật là Tiêu Y Đình sao! Cô liền tò mò nhìn anh.

“Em gái, anh biết rõ là em tốt với anh, nhưng em phải hiểu được, anh chỉ xem em như em gái mà thôi, không hề có ý gì khác cả.”. Anh cúi đầu, cũng không nhìn cô, nhanh chóng nói thẳng ra.

51. Chương 51: Khôi Gỗ Mục

“Đợi chút.”. Diệp Hòa Hòa nghe anh nói liền cảm thấy có gì đó không thích hợp, cô suy nghĩ một lát rồi nhìn anh nói: “Anh hai, chẳng lẽ anh cho là em thích anh sao?”

Tiêu Y Đình chợt thấy thở phào nhẹ nhõm, cô chủ động làm rõ cũng tốt, tránh cho anh phải khó xử, lại nói, anh chưa từng thấy khó xử trước một cô nhóc như vậy bao giờ.

Anh hoàn toàn dùng cách thức của người một anh trai mà khuyên cáo cô: “Em gái, anh biết rõ, thích một người là chuyện không có biện pháp, nhưng bây giờ em vẫn còn nhỏ.”

“Anh hai! Anh không lầm chứ?”. Cô kịp thời cắt đứt phán đoán của anh: “Anh hai, đúng như lời anh vừa nói, em còn nhỏ, hoàn toàn không hiểu được chuyện nam sinh và nữ sinh thích tới thích lui có ý nghĩa gì, mà anh từ lúc đi nhà trẻ đến bây giờ đã thích bao nhiêu người rồi, trừ danh tiếng không tốt ra còn lại anh đã thu hoạch được cái gì? Em biết rất rõ rằng giai đoạn hiện tại em nên làm cái gì, không nên làm cái gì, đừng nói rằng em không hiểu biết loại chuyện buồn chán này, coi như có thích người nào đó, nhưng người kia tuyệt đối cũng sẽ không phải là anh! Không sai, em chỉ là một hạt đậu tằm thường, nhưng đậu nành cũng có dinh dưỡng của nó, không giống một thân cây, nếu không có tâm, thì chỉ là một khối gỗ mục mà thôi!”

Tiêu Y Đình bị cô giữa ột trận lập tức ngây người kinh ngạc.

Trong ấn tượng của anh, cho tới bây giờ cô đều là người trầm mặc ít nói, lúc nói chuyện cũng dịu dàng nhỏ nhẹ, ngay cả khi trời có sập xuống cũng sẽ từ tốn, đột nhiên nói một tràng dài như vậy, nhất thời làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Lặng đi một hồi lâu, anh mới phản ứng kịp, không những cô không thích anh, nghiêm trọng hơn nữa là còn khinh thường anh, lại dám so sánh anh với một cây gỗ mục không có tâm!

Cơn giận không khỏi bốc lên, sắc mặt trở nên tái xanh: “Tôi là khúc gỗ mục? Vậy cô còn phí nhiều tâm tư như vậy làm gì? Còn ba mươi giao ước chỗ má kia là gì! Thành tích của tôi tốt hay không tốt có liên quan gì tới cô chứ?”

“Không có quan hệ gì với em! Một chút quan hệ cũng không có! Em chỉ thấy thương cho bác Tiêu mà thôi, cứ mong con mình thành rồng thành phượng, nhưng có vài người lại cứ như con trùng đất! Chỉ là một con côn trùng không bay lên nổi chỉ biết bò dưới đất mà thôi!”. Bởi vì lời nói gay gắt, ngôn ngữ kịch liệt, cảm xúc hơi có vẻ kích động, nên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô liền chuyển sang màu hồng nhàn nhạt .

Tiêu Y Đình rốt cuộc đã hiểu rõ, thì ra cô sát sao thúc đẩy anh học hành là bởi vì người cha già của mình, chỉ có Tiêu nhị anh ở nơi này tự mình đa tình thôi! Cũng khó trách, cha anh là ân nhân của cô, ho nên phải làm chút chuyện để báo đáp công ơn nuôi dưỡng này chứ.

Mặt của anh lúc đỏ lúc trắng, sống mười mấy năm qua, chưa từng mất mặt như thế bao giờ!

Tức giận ngày càng tăng cao, liền ném cặp sách vào trong ngực cô, rồi hét lên: “Không sai! Tôi chính là côn trùng! Tôi thích bò! Tôi chỉ thích cuộc sống của loài bò sát! Cô cứ nói cho cha tôi biết đi! Rằng đứa con trai này của ông ấy không thể cứu được nữa! Cô tự về nhà một mình đi! Đánh bóng rổ xong, tôi sẽ hẹn Tô Chỉ San đi xem phim!”

Anh phát hỏa xong, xanh mặt đi tới sân bóng.

Mà cô, vẫn đang cầm cặp sách của anh, đưa mắt nhìn theo bóng lưng của anh đi xa, ánh trời chiều đem hình bóng kia kéo ra thật dài, thật dài.

Lần này, anh thậm chí còn không hỏi xin tiền cô.

Nếu muốn về nhà nhất định phải đi qua sân thể dục của trường, lúc cô vác hai chiếc cặp sách dần dần đến gần thì anh đã vùi đầu vào trong trận đấu kịch liệt rồi.

Xa xa, vẫn nhìn thấy bóng dáng linh hoạt chơi bóng của anh, vẫn nghe được tiếng hoan hô cùng với tiếng hét chói tai của các nữ sinh, trong đó, dĩ nhiên cũng có tiếng của Tô Chỉ San nữa.

Một người vốn an tĩnh không chơi thân với ai, ở trong lớp cũng thỉnh thoảng nghe được tin đồn của anh và Tô Chỉ San, có thể thấy được hai người họ thật đúng là tiến triển nhanh chóng.

“Diệp Thanh Hòa!”. Trong tiếng huyền não đó, đột nhiên lại nghe thấy có người gọi tên của cô.

52. Chương 52: Giang Chi Vĩnh

Người đó chính là Giang Chi Vĩnh.

Từ lần Giang Chi Vĩnh tặng cho cô con dấu khắc bằng ngọc trở về sau hai người bọn họ rất ít khi tiếp xúc với nhau, tuy bình thường có nói mấy câu, đó cũng bởi vì cậu ta là lớp phó học tập, còn cô là tổ trưởng, có liên quan đến chuyện thúc giục nộp bài tập.

Cô đứng yên tại chỗ, chờ Giang Chi Vĩnh chạy đến gần.

“Diệp Thanh Hòa, lớp chúng ta muốn đóng một vở kịch bằng tiếng Anh, tôi đã viết bản phác thảo rồi, thầy giáo nói tiếng Anh của cậu rất tốt, vì thế xem giúp tôi một chút, chúng ta cùng nhau sửa đổi, có được không?”. Giang Chi Vĩnh thở hổn hển nói một hơi, có lẽ là do chạy hơi gấp.

Cô hơi nhú lông mày, tỏ vẻ không thích.

Giang Chi Vĩnh biết tính của cô vốn dĩ vẫn lạnh lùng, tất nhiên sẽ không thích những hoạt động sôi nổi như, liên khuyên như: “Diệp Thanh Hòa, tôi biết cậu đã đặt cho bản thân mình mục tiêu và phương thức thực hiện, cậu nghĩ rằng chỉ cần dựa vào thành tích tốt thì về sau sẽ có thể thành tài sao? Cái chúng ta cần hơn đó chính là năng lực thực tế, tôi biết cậu không thích náo nhiệt, không thích các hoạt động sôi nổi, nhưng việc biên kịch sẽ không cần phải xuất đầu lộ diện, thì tại sao lại không tham gia để trau dồi thêm chút kinh nghiệm thực tế, cũng coi như là đang kiểm nghiệm lại kiến thức của mình? Dem bản thân hoàn toàn chôn vùi trong những cuốn sách thì hoàn toàn không thể làm được những chuyện lớn đâu!”

Diệp Thanh Hòa nghe xong, đột nhiên ngược mắt nhìn Giang Chi Vĩnh, như có điều suy nghĩ.

Giang Chi Vĩnh cho là mình đã chọc cô giận rồi, liền vội nói: “Nếu như mà tôi đường đột mạo phạm, vậy cậu hãy thứ lỗi, nhưng. Tôi thật tâm nghĩ như vậy.”

“Đi thôi!”. Chợt cô nhẹ nhàng nói.

“À? Cái gì?”. Cậu không tin vào tai mình liền hỏi lại.

“Đi thôi, không phải muốn đi xem kịch bản sao? Đến phòng học?”. Cô đẩy gọng kính lên hỏi.

“Đúng vậy! Được! Đi thôi!”, cậu cực kỳ cao hứng, đưa tay muốn lấy cặp sách của Tiêu Y Đình trên vai cô xuống.

Mà cô lại không dấu vết tránh bàn tay kia của cậu ra, vẫn muốn tự mình đeo.

Bàn tay của cậu cứng đờ ở giữa không trung, khê dừng lại, rồi sau đó liền lắc đầu một cái, mỉm cười. Cậu đã quên mất, cô chính là viên bạch ngọc nhân nhật tản ra ánh sáng ấm áp, bất kỳ hành vi thân mật phạm phu tục tử nào cũng sẽ bị cô che mờ bịt kín.

Tiếng Anh của Giang Chi Vĩnh cũng rất tốt, kịch bản cũng viết hết sức đặc sắc, sau khi đọc xong cô cảm thấy thật thán phục.

“Khiến cậu chê cười rồi.” Anh hơi khấn trương, mỉm cười, “Có lẽ ngữ pháp nhiều chỗ bị sai, có gì cậu cứ việc nói thẳng, không cần nể mặt đâu, nếu không, lúc đem ra biểu diễn mà có vấn đề gì còn mất mặt hơn.”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu đáp: “Cậu quá khiêm tốn rồi, Giang Chi Vĩnh, nếu nói cái này cho những bạn học khác nghe, không biết sẽ nói cậu thế nào nữa.”

“A.” Cậu bắt đầu dĩ cười cười, làm sao cô biết, lời của anh đều vô cùng chân thật, ở trước mặt bất kỳ người nào anh cũng đều có tự tin, chỉ ngoại trừ cô. “Tôi nghĩ, hai người làm dù sao cũng hơn một mình mò mẫm suy nghĩ, cậu cứ nói đi? Tôi hi vọng càng hoàn mỹ càng tốt, đoạn này tôi cũng không hài lòng lắm, cậu giúp tôi nhìn xem, làm sao khiến âu thuẫn càng kịch liệt càng tốt.”

Diệp Thanh Hòa từ trong xương cũng có một chút máu văn nghệ sĩ, kịch bản này của Giang Chi Vĩnh rất hợp với sở thích của cô, vì vậy liền nghiêm túc thảo luận, bất tri bất giác, thời gian trôi qua rất nhanh, chờ đến lúc bọn họ cảm thấy bụng sôi lên ục ục thì đã muộn rồi.

“Hồng rồi! Mãi thảo luận liền quên khuấy thời gian! Đi, tôi mời cậu ăn cơm!”. Cậu vội vã thu dọn đồ đạc, hết sức áy náy nói.

“Không, tôi muốn đi về.”. Cô vừa cầm cặp sách vừa trả lời.

Giang Chi Vĩnh cũng là một người biết lý lẽ, hơn nữa luôn đứng ở lập trường của đối phương để suy nghĩ, có lẽ cô sống nhờ ở nhà họ Tiêu, nên có nhiều việc khó có thể được như ý, cho nên cậu không tiếp tục mời mọc nữa, chỉ bày tỏ rằng mình vô cùng áy náy, cho nên muốn đưa cô về tận nhà.

53. Chương 53: Cô Và Giang Chi Vĩnh.

Tuy cô không muốn, nhưng Giang Chi Vĩnh lại rất kiên trì, cậu nói vì trời tối cho nên bất luận như thế nào cũng sẽ không để cô gái một thân một mình về nhà, hơn nữa còn bảo đảm, chỉ đưa đến gần nhà họ Tiêu, tuyệt sẽ không gây thêm phiền toái cho cô.

Nghe cậu ấy nói như thế, Diệp Thanh Hòa vô cùng lúng túng, giống như Giang Chi Vĩnh có khả năng nhìn thấu tình cảnh của cô vậy.

Loại cảm giác này cô càng không thích, bởi vì, không có cảm giác an toàn.

Nhưng lại không có cách nào cự tuyệt ý tốt này của cậu ấy, không thể làm gì khác hơn đành để Giang Chi Vĩnh đưa về.

Lúc còn khoảng mười mét nữa là đến nhà họ Tiêu, cậu liền dừng bước: “Thanh Hòa, tôi chỉ đưa cậu đến đây thôi.”

“Cám ơn.”. Cô khẽ gật đầu nói, rồi xoay người trở về nhà họ Tiêu.

Cô đi mà không hề quay đầu lại, tất nhiên cũng sẽ không thấy được Giang Chi Vĩnh đã đứng dưới ngọn đèn đường rất lâu, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng của cô nữa mới chậm chạp rời đi.

Bữa tối của nhà họ Tiêu đã sớm kết thúc, trong phòng khách trống không, không có một ai, chỉ có ánh đèn sáng choang.

Như vậy cũng tốt, cô liền thở phào nhẹ nhõm, mãi muộn mới về nhà, dưới ánh mắt chất vấn của chủ nhà sẽ làm cho cô không được tự nhiên.

Cô vác hai cặp sách lên lầu, mới vừa bước lên bậc thang cuối cùng, liền nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai: “Đi đâu?”

Tuy thế nhưng cô không hề giật mình, giọng nói có âm độ quá cao này, trừ Tiêu Y Đình ra còn có ai nữa chứ?

“Có chút việc.”. Cô trả cặp cho anh, rồi chuẩn bị trở về phòng của mình.

Nhưng một cánh tay dài đã vươn ra chống lên tường, chặn mất đường đi của cô.

Ngẩng đầu, người kia tươi cười, khuôn mặt lộ ra ý vị khó tả: “Có chuyện gì thế? Cô và Giang Chi Vĩnh có chuyện gì sao?”

Cô mấp máy môi, hình như không cần thiết phải giải thích với anh về vấn đề này.

Nụ cười của anh càng sâu hơn: “À. Khó trách lại nói sẽ không thích tôi, thì ra người mà cô thích chính là Giang Chi Vĩnh?”

Thật là đủ nhàm chán!

Xuyên qua cặp kính cô trừng mắt liếc anh một cái: “Cuối tuần phải thi giữa kỳ rồi, anh không cần học, nhưng tôi thì cần đấy! Xin nhường nhường!”

“Này, giả bộ cái gì chứ? Đừng có nói với tôi là hôm nay cô và Giang Chi Vĩnh ở bên nhau lâu như vậy vì muốn học tập đấy? Em gái, thích một người cũng không sai.”

Cô trực tiếp cúi đầu, chui qua cánh tay kia, sau đó chạy về phòng, khép cửa lại.

Tiêu Y Đình xoay người đeo cặp sách lên, miệng còn khẽ nhếch, lời chưa nói xong vẫn còn nghẹn ở trong cổ họng. Hừ, hôm nay ở trên sân bóng anh đã tận mắt nhìn thấy cô cùng với Giang Chi Vĩnh đi với nhau, vậy mà vẫn còn ở trước mặt anh đường hoàng nói rất rõ ràng rằng giai đoạn này không muốn nói đến những chuyện gì gì kia.

“Y Đình.”. Sau lưng chợt vang lên tiếng của Khương Ngư Vãn.

Anh lập tức quay đầu lại, cười làm lành: “Mẹ. Ai ôi, mẹ, ngài mới vừa đắp mặt nạ hay sao? Làn da này, cứ trắng như trứng gà bóc vậy!”

Cũng không biết mẹ anh có nghe được những lời anh vừa nói không, trước tiên cứ vỗ mông ngựa đã rồi hãy nói.

Quả nhiên Khương Ngư Vãn thoải mái hơn nhiều, mặt đang nghiêm túc cũng giãn ra mấy phần, dĩ nhiên, bà cũng sẽ không bởi vì chút lời ngon tiếng ngọt này của con trai mà quên đi chuyện muốn giáo huấn: “Mẹ nói này Y Đình, con ở đây nào loạn cái gì? con và Thanh Hòa?”

“Có thể có cái gì sao?”. Anh vừa nghe cũng biết mẹ mình đã hiểu lầm.

“Mẹ đã nói với con, con trai, mẹ biết khi trưởng thành, khó tránh khỏi sẽ có những lúc động lòng này nọ, nhưng bây giờ con vẫn còn là học sinh trung học, nếu để cho ba con biết được con có tâm tư gì đó với Thanh Hòa, thì cứ chờ bị đánh đến trầy da sứt thịt đi!”

“Mẹ, sao có thể chứ! Nhiệm vụ chính của con bây giờ là học tập, ngài yên tâm, con nhất định sẽ phấn đấu hết sức, thi đỗ vào Thanh Hoa, Bắc Đại, Massachusetts, Havard để ẹ được nở mày nở mặt! Mẹ, con về phòng làm bài tập đây!”. Anh vội nhả nói, sau đó đeo cặp sách lên hỏa tốc trở về phòng.

Khương Ngư Vãn không thể làm gì với đứa con trai này, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào cửa phòng của Diệp Thanh Hòa, dần dần trở nên nặng nề.

54. Chương 54: Sủi Cảo

Trước mặt Diệp Thanh Hòa là một đồng lớn sách bài tập cùng với sách giáo khoa.

Cô còn chưa ăn cơm tối, nhưng bữa tối của nhà họ Tiêu đã sớm qua, cô đang suy nghĩ, không biết có nên đi đến nhà bếp tìm thứ gì đó để ăn không?

Nhưng ý niệm này cũng chỉ vụt thoáng qua liền thôi. Dù sao, đây là nhà người khác, nên cô không muốn làm chuyện gây thêm phiền toái cho người ta, lần trước món tỏi trộn thịt luộc vẫn còn nguyên như mới trong trí óc.

Nghĩ như thế, cô liền toàn tâm toàn ý bắt đầu làm bài tập.

Mới làm được một lát, đã có người gõ cửa.

Không biết là người nào? Tiêu Thành Trác sao?

Cô đứng dậy, đi ra mở cửa.

Nhưng thật không ngờ, người gõ cửa lại là dì Vân giúp việc, trong tay của dì ấy, còn bưng một chén sủi cảo nóng hổi.

“Thanh Hòa, chắc vẫn chưa ăn cơm chứ? Nhân lúc còn nóng ăn mau đi.”. Dì Vân đi vào trong phòng, đem sủi cảo đặt lên trên bàn của cô.

“Dì Vân. Cám ơn dì.”. cổ họng Diệp Thanh Hòa hơi tắc nghẹn, thật ra thì cô vốn là một người rất dễ dàng bị cảm động.

Dì Vân cười cười nói: “Cám ơn gì chứ? Cô bé ngoan, cháu đấy, có lúc thật quá hiểu chuyện đến khiến cho người ta phải đau lòng! Ăn đi, ăn xong còn làm bài tập, dì cũng không làm phiền cháu nữa, về sau có chuyện gì không tiện cứ nói cho dì biết.”

“Vâng. Cám ơn dì Vân.”. Sau khi tiễn dì giúp việc ra cửa, cô lặng lẽ đưa mắt nhìn bát sủi cảo trước mặt, cho đến khi hơi nóng bốc hết lên mắt kính, trước mắt đầy sương mù cái gì cũng không thấy rõ, mới dùng giấy lau lau gọng kính, bắt đầu ăn sủi cảo.

Dì Vân khoảng chừng bốn mươi tuổi, bình thường chính là một người vô cùng hòa nhã, thiện lương, có lẽ là thương cảm với tình cảnh đứa trẻ mồ côi như cô, nên đối xử với cô cực kỳ dịu dàng, không hề mắng mỏ cô lần nào, tuy dì ấy luôn nói có chuyện gì không tiện thì cứ nói nhưng cô cũng chưa từng ngờ vả dì ấy lần nào. Cô luôn nghĩ, tuy dì Vân thật lòng thương yêu mình, nhưng dì ấy cũng không phải là người nhà họ Tiêu, chỉ là người giúp việc mà thôi, nếu giúp cô, ai biết được có bị người ta lên án hay không?

Dì Vân đã nói, chưa từng thấy đứa trẻ nào hiểu chuyện hơn cô.

Có lẽ dì ấy đã nói đúng.

Với mỗi một chuyện cô luôn cố gắng phân tích mọi phương diện có liên quan, cố gắng làm cho nó trở nên hoàn mỹ, ví dụ như, bác Tiêu giao cho cô nhiệm vụ quản lý tiền tiêu vặt, thì cho tới bây giờ cô cũng chưa mua ình bất kỳ thứ gì, cho dù là một cái kẹo hay một chai nước.

Cô hiểu rất rõ, có thể có được cuộc sống bây giờ, đã là ân huệ lớn vô cùng, sao dám mơ đến những nhu cầu khác?

Cho nên, hai khoản tiền tiêu vặt kia, thật ra thì đều một mình Tiêu Y Đình tiêu, mỗi một khoản chi, cô đều ghi lại cẩn thận ghi lại. Cô hi vọng, trong khoảng thời gian ở nhà họ Tiêu này, sẽ trở thành kinh nghiệm vô giá trong cuộc đời của mình, hơn nữa, từ sau sự kiện thịt luộc trộn tỏi kia, cô lại càng cẩn thận hơn nữa.

“Thơm quá! Đang ăn cái gì thế?”

Cô vừa mới ăn mấy miếng, đã nghe thấy giọng nói của Tiêu Y Đình vang lên ở phía sau.

Vừa dứt lời, anh liền đi tới bên cạnh cô.

“Vụ mật mã kia, không thể nào đâu!”. Cô lạnh lùng nói. Nghĩ tới quan hệ của Tiêu Y Đình và mình, mặc dù không thể nói là thủy hỏa bất dung, nhưng cũng là Sở, Hán rạch ròi, cô luôn luôn rõ ràng, người như anh nếu không có chuyện sẽ không bao giờ đặt chân đến điện Tam Bảo, cũng sẽ không liên tục tìm cô hai lần trong một buổi tối, cho nên, trừ việc đến đòi mật mã còn có chuyện gì nữa chứ?

“Sủi cảo!”, Ánh mắt anh sáng lên: “Sủi cảo dì Vân làm ăn rất ngon đấy! Chuyện gì đang xảy ra chứ? Thiên vị một mình cô sao? Dì Vân đúng là quá thiên vị rồi!”.

Quả thật cái cô sợ nhất chính là điều này! Sợ rằng một khi dì Vân đối tốt với mình sẽ bị người nhà họ Tiêu bắt bẻ, truy vấn, vì thế liền bối rối trừng mắt nhìn anh đáp: “Đừng nói lung tung!”

Lời này nói ở đây thì thôi đi, cô nhìn ra ngoài, chỉ sợ anh lại thuận miệng nói ra sẽ bị Khương Ngư Văn nghe được.

55. Chương 55: Nước Bọt

Nhưng kì lạ là anh không hề nhắc tới chuyện mật mã, đoạt lấy đôi đũa từ tay cô, rồi nhẹ nhàng gấp lên một cái sủi cỏ, đưa vào trong miệng. Đầu tiên liền cắn thử một cái, sau đó tỏ vẻ hưởng thụ cho vào miệng thưởng thức.

Cuối cùng, còn vẫn chưa thỏa mãn nói: “Ăn sủi cỏ của dì Vân, nhất định không thể dùng đũa đâm thủng vỏ ngoài, phải nhẹ nhàng cắn một cái, cho nước canh chảy xuống. Quá mỹ vị rồi !”

Nhìn dáng vẻ hưởng thụ kia của anh, cô chỉ có thể nói: “Nếu anh thích, thì cứ ăn hết đi!”. Trọng điểm chính là đừng ở chỗ này được không? Ánh mắt liếc xéo vào đôi đũa mà anh đang cầm, phía trên đó đã dính nước bọt của anh, chẳng lẽ cô còn có thể ăn được nữa sao?

Anh nhìn theo ánh mắt của cô, hình như đã hiểu ra điều gì, nụ cười trong mắt càng sâu hơn: “Tôi còn chưa ghét bỏ cô...mà cô đã ghét bỏ tôi như vậy?”

Cô cau mày, về vấn đề vệ sinh cá nhân này, cô luôn có tính sạch sẽ rất nghiêm trọng! Người như anh, bình thường cũng được học qua, làm sao lại không chú trọng như thế?

“Này, gay gắt thế làm gì?”. Anh tỉnh ngộ, thật sự đã đoán đúng rồi, đũa anh đã dùng, cô sẽ không muốn dùng lại. điều này không khỏi khiến người ta không thoải mái, càng nghĩ càng muốn trêu chọc nha đầu này, vì vậy liền cúi người áp sát vào mặt của cô, con mắt sáng nhấp nháy, cười nói: “Lại nói cũng không phải là cô chưa uống qua nước bọt của tôi, ở trường học không phải tôi cũng dùng bình nước của cô sao?”

Đôi môi của Diệp Thanh Hòa càng mím chặt hơn nữa.

Anh không đề cập tới cái này còn đỡ, vừa nhắc tới cô liền buồn bực.

Về vấn đề nước uống ở ở trường học này, tất nhiên là lúc anh muốn uống cái gì cũng có thể lấy tiền của cô đi mua, nhưng cô lại dùng bình nước mang từ trong nhà đi, một chai này, vừa đủ để uống một ngày.

Nhưng người này không biết vào ngày nào đó lên cơn khát, lại cầm bình nước của cô lên uống..., hơn nữa có lần đầu tiên, ắt lại có lần thứ hai, lần thứ ba rồi đến n lần, sau đó liền thuận nước chảy xuôi.

Kết quả là bình nước mà anh đã uống qua, cô không dám uống nữa, khi về nhà còn đem bình nước kia đánh rửa vô số lần.

Nhìn thấy cô chột dạ, cảm giác không thoải mái trong lòng anh , rốt cuộc cũng biến mất, cười lên ha ha, trong tiếng cười tràn đầy tự đắc.

“Cái này. Tôi cầm đi thật đấy?”, anh bê bát sủi cỏ lên, trên mặt cố gắng gượng kìm nén nụ cười trông cực kỳ khó coi.

Cô cau mày nói: “Lấy đi!”

“Mặt đừng ra vẻ chán ghét lộ liễu như vậy chứ! Em gái!”. Hình như anh rất thích trêu chọc để cô phải nổi giận, cô càng như vậy, anh lại càng vui vẻ: “Tôi còn có một vấn đề muốn hỏi cô, em gái, vấn đề này nghiêm túc liên quan đến sinh học.”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Y Đình hỏi cô về vấn đề có liên quan đến phương diện học tập, mặc dù trong lòng hơi không được tự nhiên, nhưng cũng tạm thời áp chế xuống, dù sao anh ta chịu học, cũng coi như cây vạn tuế rốt cuộc cũng ra hoa.

“Vấn đề gì?”. Giọng nói vẫn lạnh nhạt, lạnh nhạt .

“Là như thế này.” Anh kéo dài giọng, mặt rất nghiêm túc: “Nước bọt là một loại chất lỏng do tuyến nước bọt tiết ra, PH của nó từ 6. 6 đến 7. 1, vô sắc vô vị, có đúng hay không?”

Diệp Thanh Hòa nghe anh nói cảm giác thật kỳ quái, người này cũng không phải là không biết gì cả, có thể trong lúc ngủ, mà còn nghe được cả bài giảng của giáo viên? Không khỏi gật đầu đáp: “Đúng.”

Lại thấy anh nở nụ cười quỷ dị: “Như vậy xin hỏi em gái gia sư, tại sao nước bọt của cô vừa thơm lại vừa ngọt chứ?”

Lúc này mặt của Diệp Thanh Hòa đã hồng rực.

Cây vạn tuế này chắc sẽ không thể nở hoa đâu!

Trêu chọc thành công! Tiếng cười càn rỡ vang vọng khắp phòng, vừa bưng sủi cỏ vừa chạy như bay, sau đó còn quay đầu lại hỏi: “Em gái à, mặt của em đỏ như vậy, hiện tượng này trong sinh học nên giải thích như thế nào?”

56. Chương 56: Cơ Ác Mộng 1

Diệp Thanh Hòa cảm thấy tức giận, không phải bởi vì hành động kia của anh, mà bởi vì chính bản thân mình. Tính tình của anh như thế nào cô đã sớm biết rõ ràng, nhất thời khinh thường nên mới bị mắc bẫy của anh, vô duyên vô cớ bị anh mang ra đùa giỡn. Cần phải tỉnh táo lại, nếu bản thân cô không đủ trầm tĩnh, sẽ bị anh nhiễu loạn mất, lại còn đỏ nữa chứ, chỉ riêng cái này đã đủ để cho cô phải đặt ra yêu cầu cho chính bản thân mình rồi —— Mọi chuyện đều không nóng không vội, không loạn sẽ không sợ hãi.

Mà lúc này Tiêu Y Đình vừa chạy về phòng của mình, vui vẻ một lúc lâu vẫn có không cách nào trở lại được như bình thường.

Cho đến khi ăn sủi cỏ xong, anh mới nhớ tới mục đích mình đến tìm cô, vì muốn hỏi rõ cuộc cô và Giang Chi Vĩnh tại sao lại về muộn như thế, kết quả lại bị một chén sủi cỏ kia làm cho quên khuấy đi mất. . . .

Ngoại trừ anh ra, ở trong lớp học cũng chỉ còn có Giang Chi Vĩnh là nam sinh tương đối được chú ý, mấy nữ sinh không hiểu chuyện hâm mộ cậu ta, dĩ nhiên là bởi vì tiểu tử này có thành tích học tập tốt, nếu không thì làm sao so được với anh chứ.

Lại nói Giang Chi Vĩnh yêu ai, ở chung một chỗ với ai, không hề liên quan gì tới anh, nhưng nếu muốn đụng tới cô em gái này, thì anh không thể không nhúng tay được.

Vì anh đã cam kết trước mặt cha, nhất định sẽ bảo vệ em gái thật tốt. Cha đã từng dặn dò như chém đinh chặt sắt, cô em gái này thành tích ưu tú, lại đa tài đa nghệ, về sau sẽ có tiền đồ rộng mở, ngàn vạn đừng có dạy hư.

Cho nên, nếu anh đã không thể dạy hư, thì sao có thể để cho người khác đến phá hư chứ?

Xem ra lần sau cần phải nói chuyện với tên Giang Chi Vĩnh kia một chút, dĩ nhiên cũng phải gõ chuông báo động với em gái nữa, nhưng cứ chờ thi giữa kỳ xong rồi hãy nói.

Ngày mai sẽ phải thi giữa kỳ, cô em gái của anh nhất định luôn muốn có thành tích tốt, cho nên bây giờ tạm thời không ảnh hưởng đến cô nữa, về phần mình, dù cho đọc sách nhiều năm như vậy, nhưng trong tự điển vẫn chưa bao giờ tồn tại hai từ học tập này.

Anh đặt chén sủi cỏ xuống, lấy hộp quà từ trong cặp xách ra ngoài, cái này ngày hôm nay Tô Chỉ San vừa tặng anh, vẫn còn chưa kịp bóc.

Tô Chỉ San thích anh, anh biết;

Trong lớp lời đồn hai người bọn họ yêu sớm, anh cũng biết.

Tô Chỉ San?

Trong đầu anh liền hiện ra gương mặt thanh xuân động lòng người, cũng không tệ lắm.

Anh tiện tay để quà tặng xuống, ngáp một cái, ăn no, liền buồn ngủ.

Thanh thiếu niên trong thời kỳ trưởng thành, luôn có những buổi tối lo lắng bất an như thế, không biết ngủ đến khi nào, cảm giác xao động quen thuộc đó lại bắt đầu, trong giấc mộng, người anh mơ thấy chính là Tô Chỉ San.

Thân hình nóng bỏng của mấy cô gái trên tạp chí lượn lơ xung quanh, sau đó chính là khuôn mặt của Tô Chỉ San, mộng cảnh xa hoa.

Lúc Tô Chỉ San và anh chậm rãi tới gần nhau đột nhiên, mặt của cô gái trước mắt liền thay đổi, biến thành một cô gái để tóc mái bằng che trước trán, ngay trên sống mũi còn mang một gọng kính to.

Em gái!

Anh sợ tới mức giật nảy mình, vội vàng đẩy người kia ra.

Mà ở trong khoảnh khắc chớp nhoáng này, cảm giác phun trào liền ập đến.

Lúc anh tỉnh lại, đã là bình minh, tim của anh vẫn còn đập cuồng loạn trong lồng ngực, tại sao có thể như vậy chứ? Làm sao cô em gái này lại xuất hiện trong giấc mơ của anh? Hơn nữa còn loại mộng.

Vậy về sau nhìn thấy em gái anh phải tự xử như thế nào?

Anh nằm ở trên giường ảo não, đột nhiên, nghe thấy tiếng gọi lạnh lạnh của Tiêu Thành Trác, rồi sau là tiếng đập cửa rầm rầm, hình như là đang gõ cửa phòng của em gái, anh đang muốn rời giường đi ra xem một chút, thì “Rình” một tiếng, cửa phòng liền bị đẩy ra, Tiêu Thành Trác như quả bóng lăn tới đây, còn chui vào chăn của anh, ôm lấy anh nói lảm nhảm: “Tối rồi, tối rồi, tối.”

57. Chương 57: Cơn Ác Mộng 2

Lúc này Tiêu Y Đình mới nhớ tới tối hôm qua Tiêu Thành Trác cứ một mực ngồi xem phim ma trên máy tính, mặc cho anh năn nỉ đến gãy lưỡi, tiểu tử này cũng không nhường mấy vì tính cho anh.

“Sao lại không bắt tiểu tử thối này đi chứ! Mau cút ngay cho tôi!”. Anh gấp gáp nói, tên nhóc này cứ như bạch tuộc quấn lấy anh, cũng sắp sửa chạm đến một chỗ nào đó rồi. Anh thật hối hận! Tối hôm qua mãi mê bưng sủi cỏ mà quên khóa trái cửa.

Tiêu Thành Trác đang đắm chìm trong sự sợ hãi cương thi, nói thế nào cũng không chịu buông tay, dính chặt lấy anh, hai chân còn quấn lấy hông của anh nữa.

Bất chợt, Tiêu Thành Trác lại lần nữa bộc phát, rống to lên: “A ——”

Tiêu Y Đình rất muốn hôn mê, xong rồi, xong đời.

Nhưng mà vào lúc này, chuyện thảm thiết đã hơn xảy ra.

Ở cửa liền xuất hiện bóng dáng của ba người: Tiêu Thành Hưng, Khương Ngư Văn, còn có cả Diệp Thanh Hòa.

Ba người họ nghe Tiêu Thành Trác kêu thảm thiết, hơn nữa cửa phòng của Diệp Thanh Hòa còn bị đập thành thình, không biết đã xảy ra chuyện gì, liền lập tức rời giường ra xem thử, lại đối mặt với một màn này, lại càng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy Tiêu Thành Trác từ trong chăn lập tức nhảy xuống giường, sau đó còn vén chăn lên, chỉ vào Tiêu Y Đình nói: ” Tiêu Y Đình. Cậu ấy. Đái dầm! Lớn như vậy còn đái dầm.”

Đáng thương thay cho Tiêu Y Đình, nửa thân trên trần trụi, cả người cũng chỉ mặc độc một cái quần lót, trên quần lót rõ ràng còn có ấn ký.

Mặt của Diệp Thanh Hòa liền đỏ ửng, cúi đầu xuống không dám nhìn loạn nữa ;

Khương Ngư Văn nhẹ nhàng ho một tiếng, kéo lấy tay Diệp Thanh Hòa.

Tiêu Thành Hưng nghiêm mặt lại, gầm lên với cậu con trai quý tử: “Còn không mau dậy? Chuẩn bị bài vở đi! Hôm nay làm bài thi không được thì xem tôi thu thập anh thế nào!”

Tiêu Y Đình kéo chăn che lấy thân mình, ngửa mặt lên trời thở dài, anh còn có mặt mũi ở lại cái nhà này nữa sao? Nhưng, may mắn trong bất hạnh, đó chính là anh vẫn còn mặc quần lót, thật may là.

Tiêu Thành Trác thắc mắc không có cách nào giải đáp: “Cháu đái dầm à! Sao cha cháu thấy cháu đái dầm mà lại không đánh?”

“Tiêu Thành Trác, mau quay lại đây!”. Anh nổi giận gầm lên, nhắc chân ra quyết đi bắt người bằng được.

Tiêu Thành Trác cho đến bây giờ vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thầm nghĩ thằng cháu này đái dầm bị mình vạch trần, liền thấy mất mặt, sau này khẳng định nhìn thấy cậu một lần sẽ đánh một lần, tốt hơn hết chạy là thượng sách.

Tiêu Y Đình cũng không biết mình đã tắm rửa thay quần áo xuống lầu như thế nào, nghĩ đến chuyện phải đối mặt với cha mẹ, đối mặt Diệp Thanh Hòa, thật là sống còn khó chịu hơn chết! Đáng thương thay cho thời kỳ trưởng thành của anh! Rốt cuộc là đã trêu người nào chọc người nào? Tại sao một chút * cũng không may mắn?

Nặng bước nặng ngàn cân xuống lầu dưới, nhìn quanh quẩn khắp mọi nơi rồi âm thầm thở phào một cái, cha mẹ anh hiện tại đều không ở nhà? Tiểu tử Tiêu Thành Trác kia cũng đi học rồi, chỉ có Diệp Thanh Hòa mặt không đổi sắc ngồi ở cạnh bàn ăn, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Mặc dù áp lực nhỏ đi rất nhiều, nhưng anh vẫn không có đủ can đảm để cùng ngồi ăn sáng với cô, mặt âm trầm giả vờ lạnh lùng, đeo cặp sách lên đi thẳng ra khỏi nhà.

Cô thấy thế, liền cầm bữa ăn sáng đã gói đầu vào đây, xách cặp đuổi theo.

Lúc cô ném bữa ăn sáng cho anh, ánh mắt cũng tỏ ra tránh né, giống như anh là bệnh dịch vậy.

Đầu óc anh như bị rút gân, bụng đầy oán khí, đột nhiên lại giải thích một câu: “Tôi không có đái dầm.”

Nếu như chuyện tới đây kết thúc, thì không nói làm gì, nhưng đúng lúc này cô lại nói tiếp một câu: “Tôi biết.”

Anh cảm thấy thật may mắn vì mình không húp cháo, nếu không nhất định sẽ phun vào mặt cô mất.

Cô thì biết cái gì? Biết anh xuất tinh trong mơ sao? Cái này so với việc đái dầm cũng chẳng vinh quang bao nhiêu!

“Đều do cô cả! Cô quả thực là cơn ác mộng của tôi!”. Anh xấu hổ không thôi, không có chỗ phát tiết, chỉ có thể giận cá chém thớt lên cô, dùng tức giận để che dấu bối rối của mình.

Người thông minh như cô, cũng chỉ có thể đẩy đẩy giọng kính, thật sự không hiểu lời này của anh là có ý gì. Lại nói cô cũng đã từng học qua sinh học có được hay không? Cũng biết xuất tinh trong mơ đối với nam sinh mà nói là một hiện tượng bình thường, có quan hệ gì tới cô chứ?

58. Chương 58: Bình Thường Phát Huy

Kỳ thi giữa học kỳ đã qua được hai ngày, trong hai ngày này Tiêu Thành Hưng cố tình đặc biệt bận rộn, không có thời gian hỏi tới tình hình thi cử của con trai, thật vất vả mới bớt chút thời gian về nhà ăn cơm tối, dĩ nhiên câu nói đầu tiên sau khi về đến nhà của ông chính là: “Đến đây, đến đây, hai người các con mau báo cáo xem kết quả thi như thế nào rồi, Thanh Hòa, con nói trước đi.”

Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình mới vừa bước vào cửa nhà, trên vai vẫn còn đeo cặp sách, đã bị Tiêu Thành Hưng gọi lại hỏi, cũng không dám nói mình làm quá tốt, điều này rõ ràng, cô ở chỗ này chính là vật để tham chiếu, đừng nên chuốc họa cho anh.

Vì vậy liền khiêm tốn nhẹ giọng trả lời: “Dạ. Cũng tạm được thôi.”

Tiêu Thành Hưng đối mặt với thái độ này của cô cũng cực kỳ hòa hoãn, trong ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng: “Cái đứa bé này khiến cho bác thật yên tâm, con đã nói tạm được, đương nhiên là tương đối khá rồi, aiz, nếu như Y Đình bằng được một nửa của con, bác cũng không đến nỗi lo lắng như vậy.”

Rồi sau đó, ánh mắt liền chuyển tới Tiêu Y Đình.

Khi đã có thành kiến với một người thì bất luận người đó làm cái gì cũng đều không vừa mắt cả, ví dụ như hiện tại, Tiêu Y Đình toàn thân hàng hiệu phong lưu phóng khoáng đứng ở bên cạnh Diệp Thanh Hòa, đồng phục học sinh đã sớm cởi ra khoác lên trên cánh tay. So với bóng dáng mộc mạc gầy nhỏ kia, Tiêu Thành Hưng liền giận ghê gớm, hơn nữa, còn nhìn thấy trên vai của Diệp Thanh Hòa lại còn đeo hai cái cặp sách, mà trong tay con trai bảo bối của mình lại chỉ ôm một quả bóng.

“Chát” một tiếng, vỗ tay lên trên mặt bàn, làm bát đĩa ở trên đó cũng rung lên theo: “Tiểu tử khốn khiếp! Vóc dáng to lớn như vậy mà còn phải nhờ em gái vác cặp sách hộ sao? Cả ngày trừ chơi trò chơi chính là chơi bóng! Người cũng hỗn loạn chẳng khác gì quả bóng kia cả!”

Tiêu Y Đình tròn tròn mắt, ai ngờ được cha anh hôm nay lại về nhà chứ? Anh vội vàng đưa tay đoạt lại cặp sách.

“Tên khốn khiếp nhà con! Thi cử thế nào?”. Tuy đang tức giận đùng đùng nhưng Tiêu Thành Hưng cũng không quên nội dung trọng yếu của hôm nay.

“Con. Ha ha.” Anh cười nói: “Con khẳng định. phát huy như bình thường, cha cứ yên tâm đi.”

Dáng vẻ cà lơ phất phơ này của anh càng làm cho Tiêu Thành Hưng tức giận, thuận tay cầm lên một cái đĩa trên bàn ăn ném tới: “Phát huy như bình thường? Bình thường tài nghệ của anh cũng chỉ có thể tiếp tục treo đèn đỏ mà thôi?”(Ý của bác Hưng là anh lại tiếp tục bị không điểm ấy ạ, cứ nhìn cái đèn lồng có hình gì thì khắc biết, ^^)

Tiêu Y Đình sớm bị dọa phải né người trốn sang một bên, cho nên cái đĩa tất nhiên không trúng vào người anh mà lại rơi bộp vào vai của Khương Ngư Văn chẳng biết xuất hiện sau lưng anh từ lúc nào.

Khương Ngư Văn đau đớn ôm lấy vai kêu lên một tiếng.

Lúc này, Tiêu Thành Hưng cũng chẳng có tâm trạng giáo huấn con trai nữa, sải bước chạy tới đỡ vợ của mình dậy, vẻ mặt đầy lo lắng không thể tả, rồi rít nói: “Như thế nào, có đau không?”

Khương Ngư Văn lắc đầu, đôi mày nhíu chặt lại, rõ ràng rất đau nhưng lại không đành lòng để cho chồng mình phải áy náy, Tiêu Thành Hưng lại càng thêm tự trách: “Đi lên lầu, bôi thuốc đi.”. Nói xong, liền quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn Tiêu Y Đình quát lên: “Cuộc thi lần này mà còn không tiến bộ nữa thì xem tôi xử anh như thế nào!”

Mặt Tiêu Y Đình như đưa đám, ngồi ở trên ghế, cảm xúc hiếm khi xuống thấp như vậy.

Tuy Tiêu Y Đình từ nhỏ lớn lên dưới chính sách áp bức của cha già, tất cả đều dùng cách xử phạt về thể xác, rèn luyện thân thể trở thành sắt thép, nhưng dù sao quá trình luyện ra sắt thép này vẫn rất khổ sở.

Anh nhìn chằm chằm Diệp Thanh Hòa đang ngồi ở đối diện, không khỏi suy nghĩ, đầu của cô rốt cuộc được làm bằng cái gì? Tuy nhỏ như vậy, lại có thể chứa được rất nhiều thứ?

Trong kỳ thi, trường học bố trí ngồi theo tên từ cao xuống thấp, hai người bọn họ lại là học sinh chuyển trường, nên được xếp vào phòng thi cuối cùng, chỗ ngồi còn một trước một sau, lúc thi anh ngồi ở phía sau, chỉ nhìn thấy cô vùi đầu vào làm bài, viết không ngừng nghỉ.

59. Chương 59: Bảo Vệ Cái Mông Không Biết Xấu Hổ.

Anh cũng không hiểu, cô làm thế nào để đem những thứ vốn rất khô khan kia nhồi nhét vào trong đầu được?

Cô đang ngồi lẳng lặng ăn sáng hình như cũng cảm nhận được ánh mắt của anh, chắc chắn không được tự nhiên, liền ngẩng đầu lên nhìn.

Anh cuống quýt dời ánh mắt, giả vờ nhìn đi nơi khác.

Kể từ đêm đó, cô đã đi vào trong mộng của anh, hơn nữa còn hại anh làm trò cười cho thiên hạ. Cô chính là một vương mắc lớn, một chướng ngại về tình cảm, chỉ cần nhìn thấy cô, anh lại sẽ liên tưởng tới một màn khiến cho bản thân lúng túng đến chết kia, thậm chí, một buổi tối, khi xem những tập tranh về mỹ nữ, mặt của bọn họ cũng sẽ đột nhiên biến thành bộ dáng của cô, sau đó, cảm giác gì cũng không có.

Anh nghiêm trọng hoài nghi, không biết có phải cô đã khiến cho lòng anh sinh ra ám ảnh không. Nếu như, về sau cứ nhìn bất kỳ cô gái nào cũng có thể biến thành dáng vẻ của cô, không lẽ anh sẽ mất đi chức năng kia hay sao?

Dáng thương cho anh, còn chưa được hưởng qua tư vị đấy.

Mà cô, đeo mắt kính vừa dày vừa nặng, căn bản không nhìn rõ ánh mắt dưới tấm kính đó trông như thế nào, mỗi lần, anh luôn sẽ nghĩ, ánh mắt kia đang cười nhạo bản thân mình? Hay là nhục nhã? Hay còn là miệt thị?

Đến nỗi, để cho anh hận không thể che giấu ở trước mặt cô.

Anh nghĩ, nếu đổi thành bất cứ kẻ nào khác cũng không có biện pháp xử lý vấn đề. Anh có thể ở xấu mặt trước mắt cha già, cũng có thể chấp nhận tiết lộ thanh xuân ở trước mặt mẹ già của mình, nhưng ai có thể ngờ được một màn trần trụi khó xử nhất quả đất kia hiện ra lộ liễu ở trước mặt một cô gái nhỏ hơn mình hai tuổi?

Cho nên, hai ngày nay anh vẫn luôn tránh né ánh mắt của cô, ngay cả trong phòng thi có cơ hội thiên thời địa lợi nhân hòa như thế, anh cũng đều bỏ qua, không lợi dụng ưu thế này tham khảo đáp án của cô.

Nhưng, chuyện bây giờ đã quá khẩn cấp, giống như chỉ mảnh treo chuông, da mặt quan trọng hay là cái môn quan trọng hơn đến lúc rơi vào thời khắc mấu chốt đều bắt buộc phải đưa ra lựa chọn!

Sau vài phút ngẩn ngui tự hỏi thăm, cuối cùng vẫn lựa chọn bảo vệ cái môn không biết xấu hổ.

Sáng ngày hôm sau, anh thức dậy thật sớm, ăn sáng xong, cầm một quyển sách tiếng Anh ở trong phòng khách đọc bô bô.

Sau khi lịch sự đợi ăn sáng xong xuôi, đưa mắt tìm bình nước chung quanh nhưng mãi không thấy đâu, lúc bấy giờ mới lên tiếng.

” Em gái! Bình nước ở chỗ này!”, Anh gấp quyển sách tiếng Anh lại, giơ bình nước lên cười nói.

Vô sự hiến ân cần?

Quá đảo điên, quá khả nghi rồi !

Cô xách cặp sách đi tới.

“Em gái, để anh cầm cho! Em cực khổ rồi!”. Anh cười lấy lòng, đoạt lấy cặp sách của cô, đeo lên trên vai mình.

Đôi mày Diệp Thanh Hòa lúc này nhíu lại càng sâu.

Lúc đến trường học, bắt đầu vào phòng thi, mới hiểu ra đáp án của tất cả mọi điều khác thường kia.

“Em gái, em đã từng nhìn thấy cha đánh anh bao giờ chưa?”, anh ngồi phía sau vỗ vào vai của cô nhỏ giọng hỏi.

Đang ngồi chuẩn bị cho cuộc thi, cô chỉ quay mặt lại lắc đầu không đáp.

“Đấy, em xem đi, xem đi! Những vết sẹo, còn có cả những thứ này, tất cả đều là do ba anh đánh cả đấy.”, anh vung tay áo lên, trận đòn trong kỳ nghỉ hè này quá độc ác, mặc dù đã sớm khỏi hẳn, nhưng vẫn còn để lại chút ấn ký trên làn da của anh.

“Vì thế em gái à, một người thiện lương như em, nhất định sẽ không đành lòng nhìn anh bị đòn thảm đâu nhỉ?”

“Cho nên sao?”, Diệp Thanh Hòa nhẹ nhàng nói: “Nếu như trên cửa của anh treo đèn đỏ lần nữa, thì liền bị bác Tiêu cho ăn đòn đúng không? Anh hi vọng sẽ được chép đáp án của tôi trong lần thi tiếp Anh này đúng chứ?”

60. Chương 60: Cam Kết

“Suýt.” Tiêu Y Đình giơ ngón tay giữa lên, đặt bên môi, hai mắt cẩn thận liếc nhìn bốn phía xung quanh một vòng, hạ thấp giọng nói: “Em gái à, sao lại nói thế chứ? Là chia sẻ! Chia sẻ đây hiểu chưa? Hai chúng ta có quan hệ thế nào? Anh em! Không! Tuy không phải là anh em ruột! Nhưng so với anh em ruột còn thân hơn!”. Nói tới chỗ này, anh lại nghĩ tới một màn lúng túng kia, không sai, quả thật so với anh em ruột còn thân hơn, cho dù là anh em ruột cũng sẽ không nhìn những thứ không nên nhìn.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm nghĩ đến chuyện này, anh lắc lắc đầu, xua hết cảnh tượng trong đầu kia đi, tiếp tục nói: “Em gái, chúng ta chính là ngủ cùng nhà, ăn chung nồi, ngồi chung mâm dĩ nhiên cũng nên dùng chung một câu trả lời, chẳng lẽ không đúng sao?”

Cách giải thích, toàn thế giới cũng chỉ mình Tiêu Y Đình anh có thể nói ra ngoài.

Cô đẩy gọng kính lên, trầm ngâm không nói.

Anh phát hiện, cổ rất thích động tác đẩy gọng kính như thế này, phẳng phất như mắt kính vừa đẩy vừa nặng gác lên trên sống mũi thanh tú của cô chẳng khác gì một gánh nặng khổng lồ, vội cười nói: “Em gái à, cái mắt kính quả thật không thích hợp với em đâu, sống mũi nhỏ sắp bị đè bẹp rồi, đồng ý đi, sau này anh sẽ mua cho em một cái kính khác đẹp hơn, như thế nào?”

Cô nhìn anh, nhàn nhạt hỏi ngược một câu: “Anh có tiền không?”

“.” Nháy mắt người nào đó liền bị giết chết.

Nhưng, không thể dễ dàng buông tha như vậy được, anh xóa đi cảm giác thất bại trong lòng, tiếp tục vì mục tiêu, mặt dày mày dạn cầu xin: “Hiện tại không có tiền, không có nghĩa là về sau sẽ không có, cho anh nợ có được hay không? Chờ đến lúc anh có năng lực, chỉ cần em muốn, tất cả đều cho em hết!”

Anh vẫn còn trẻ, không buồn không lo, lại không rành việc đời, phiền não lớn nhất cũng chỉ là việc swoj bị cha đánh cho tê người, cũng chưa từng suy nghĩ qua, lời hứa của mình nên thực hiện như thế nào, đến nỗi, thật lâu về sau, khi cô nhắc tới lời cam kết khi còn trẻ này, nhắc tới vật cô cần tìm, thì anh cho dù không muốn cũng không có cách nào không cho cô

Giờ phút này, anh giống hệt như những cậu thiếu niên cùng lứa tuổi, mà cô cũng không nghĩ tới đến lúc anh có năng lực mình sẽ yêu cầu những thứ gì, có điều vẫn hỏi ngược lại: “Tôi muốn cái gì, anh đều cho?”

“Phải.” Mặc dù hơi do dự, nhưng dù sao vẫn còn trẻ, bất chấp hứa hẹn vì ích lợi trước mắt cũng là chuyện bình thường, đáp xong liền cười nói: “Chỉ cần em đừng nói muốn giả cho anh.”

Nghe anh nói thế sắc mặt của cô hơi tối lại, định xoay người đi.

Nhưng anh vội vàng ẩn bả vai của cô lại nói: “Em gái, em gái, anh nói sai rồi, anh thật đáng đánh!”, nói xong còn đưa tay vỗ lên miệng mình một cái.

Cô khẽ thở dài đáp: “Tôi muốn gì, anh đều cho, bất luận là bao nhiêu?”

“Đúng thế! Bất luận là bao nhiêu!”, lúc này anh cũng hiểu, với giọng điệu này, rõ ràng bản thân vẫn còn có hi vọng, cứ qua được cửa ải này trước đã lại nói!

“Được rồi, ba mươi giao ước!”, cô giơ ba đầu ngón tay lên.

“Cái gì? !”

“Thực hiện ba mươi giao ước tạm thời của chúng ta.”

“Một hai ba. . . .” Anh nhìn ba ngón tay trắng mịn đang giơ lên của cô âm thầm đếm, những ba mươi giao ước, muốn lấy mạng của anh sao. . . . , nhưng đó cũng là chuyện sau này, trước hết nên tránh cho cái mộng nở hoa đã rồi hăng nói!

“Được! Ba mươi liền ba mươi!”, anh tóm lấy ngón tay của cô, trái tim tựa như có gió gào thét lướt qua, như trắng sứ đang bị chặt tay vậy.

“Nhưng nếu có người nghĩ ăn vạ, học hành chậm chạp, thì phải bỏ một vòng trước mặt bạn học cả lớp đấy!”. Chững chạc như cô mà cũng có lúc nói ra điều kiện trẻ con như vậy.

61. Chương 61: Kỳ Thi

“. . . .” Nha đầu này, muốn bức anh đến đường cùng sao? Nhưng, Tiêu Y Đình cho tới bây giờ đều tin tưởng rằng trời không tuyệt đường người! Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng! Hi vọng cũng sẽ nở hoa!, “Thành giao! Anh đồng ý! Hoàn toàn đồng ý!”.

Tâm lý cũng vui vẻ hơn nhiều, một tay vẫn nắm ngón tay của cô, một tay khác đập vào tay cô lập lời thề.

Anh vui vẻ cười ra tiếng, mà trên mặt của cô bây giờ, cũng tự nhiên lộ ra ý cười .

Chợt, ngoài cửa vang lên tiếng gọi giòn giã: “Tiêu Y Đình!”

Hai người đưa mắt nhìn sang, thấy hoa hậu lớp Tô Chỉ San đang đứng ở cửa phòng thi cuối cùng, cô ấy cũng là một thí sinh xuất sắc của phòng thi số một, hai ngày nay liên tiếp chạy tới phòng thi này của bọn họ.

Vóc người của cô ấy cao gầy, yếu điệu thướt tha, mang theo nụ cười thanh xuân làm say lòng người chạy tới, gương mặt ửng hồng tự nhiên, như hoa đào trong gió xuân. Chỉ là, lúc ánh mắt rơi vào hai bàn tay đang nắm chặt của bọn họ, nụ cười kia khê cứng lại: “Hai người. . . .”

Hai người bọn họ lúc này mới sực tỉnh, cấp tốc bỏ tay ra.

“Có chuyện gì sao?”, Tiêu Y Đình trêu chọc hỏi.

Tô Chỉ San thay đổi rất nhanh, lại nở nụ cười, nhiệt tình đáp: “Mình tới tìm Thanh Hòa. Thanh Hòa, mình mang một ít trái cây tươi ngon ở nhà đến, cho cậu đấy.”

Một túi dâu tây được rửa sạch sẽ, tươi mơn mớn được đặt lên trên bàn của Thanh Hòa.

Diệp Thanh Hòa nhường nhường mày, không hề nói gì.

Không biết từ khi nào, Tô Chỉ San đột nhiên thân thiết với cô một cách khác thường như vậy, thỉnh thoảng lại mang đồ ăn cho cô

Lại nói, cô thật không cảm nhận được hai người họ có thể thân mật đến mức này.

Nhưng, cái gọi là có dụng ý khác, chút tiểu xảo này của Tô Chỉ San, cô vẫn có thể hiểu được, cho nên, rất tự giác đem túi trái cây ngon lành kia chuyển giao cho người khác, nhưng người khác lại không thích ăn đồ ăn vặt, cuối cùng, tự nhiên cũng rơi vào bụng của cô, tuy nhiên khi ăn ở trong miệng, cũng không cảm nhận được mùi vị gì.

Mà hôm nay trái dâu này, haiz, thật sự cô không thể nào ăn nhiều như vậy được.

Mất thấy sắp đến thời gian thi, Tô Chỉ San sau khi hàn huyên mấy câu cùng với Tiêu Y Đình cũng chuẩn bị đi, trước khi đi còn không quên cười lấy lòng Diệp Thanh Hòa.

Trong cuộc thi tiếng Anh này, Tiêu Y Đình cũng đã được như nguyện, chép được tất cả đáp án của cô, vì phòng ngừa việc bài thi của họ quá giống nhau, anh còn cố ý làm sai mấy câu, nài luận cũng không dám viết, chấp vạ lung tung, viết linh tinh mấy câu, bài thi như vậy , kết quả tuyệt đối không có vấn đề.

Anh hài lòng nộp bài thi của mình, chỉ đợi thành tích nữa thôi.

Những học sinh giống như anh, sau khi thi xong cũng tương đương với việc được giải phóng. Phải biết rằng, trong nhiều năm như vậy, trải qua nhiều lần thi học kỳ, nhưng lúc có kết quả cũng đồng nghĩa với ngày tận thế tới gần, vì vậy tranh thủ ngày cuối cùng này điên cuồng thêm một chút?

Vì vậy, sau khi thi xong, sáng sớm chủ nhật anh đã đi ra ngoài, hơn nữa còn biến mất cả ngày.

Anh đã quên bém lời hứa với Diệp Thanh Hòa, đó chính là bắt đầu từ hôm nay sẽ phải làm việc và nghỉ ngơi theo thời gian biểu cô đã đặt ra, ngay cả chủ nhật cũng không ngoại lệ.

Buổi chiều, trong quán internet.

Anh và Tả Thần An ngồi ở trước máy vi tính chiến đấu hăng hái, bên cạnh máy tính, vẫn dư lại hai hộp cơm mà bọn họ đã ăn trước đó, mùi thịt thừa canh cặn tỏa ra xung quanh, cộng thêm khói thuốc lá trong quán Internet, lại có những người mùi hương không dễ ngửi, không khí vô cùng ngột ngạt.

Tả Thần An cực kỳ khó chịu, day day huyết thái dương: “Thôi, về đi? Nếu không thì đến nhà tôi chơi?”

Tiêu Y Đình đã lâu không được chạm vào máy vi tính, càng chơi càng hăng, sao có thể dễ dàng logout được? Mắt nhìn chăm chăm màn hình, lên tiếng cự tuyệt: “Đại ca mà phát hiện thì lại dài dòng, quán internet vẫn tự do tự tại hơn!”.

Tả Thần An bất đắc dĩ, đầu ngửa về phía sau, ấn ấn cái cổ đau nhức, cũng trong chớp nhoáng này, hai mắt liền kinh ngạc tròn to, không nhận được liền đưa tay giật giật ra hiệu cho Tiêu Y Đình đang chơi vô cùng nhập tâm.

62. Chương 62: Cô Dâu Nhỏ

“Làm gì thế! Đừng rộn! Cậu có thể chuyên tâm một chút được không?”. Anh đang cùng Tả Thần An hợp thành một đội khiêu chiến BOSS, đối với sự “Không chuyên tâm ” này của Tả Thần An, anh tỏ ra hết sức bất mãn.

Tả Thần An thấy thế liền ngậm miệng, bày vẻ mặt muốn xem kịch vui nhìn chăm chú vào tình thế phát triển.

Tiêu Y Đình vẫn chưa hay biết là có gì đó không đúng, vẫn chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình, tay liên tục tác trên bàn phím.

Chợt nghe được sau lưng một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến: “Năm giây sau BOSS sẽ nổ, dùng biện pháp hôn mê phá giáp.”

“” Đúng là cao thủ! Giây kế tiếp đã có thể tính ra? Nhưng lại mơ hồ cảm thấy giọng nói này rất quen tai, còn là giọng nữ nữa, tuy nhiên giờ phút này mọi chú ý của anh đều tập trung trên người BOSS, cũng không rảnh đi phân tích làm gì.

Đợi đến khi thu thập BOSS xong, quay đầu lại chuẩn bị làm quen với vị cao thủ kia, trong khoảnh khắc đó nét mặt đột nhiên cứng đờ.

Lại là cô!

Cái gọng kính đen vừa dày vừa nặng chính là dấu hiệu đặc trưng của cô, tóc mái bằng che trước trán nên không thấy rõ rớt cuộc về mặt hiện giờ là như thế nào.

“Em. Làm sao có thể tìm tới chỗ này?”, anh không giải thích được, trong bụng đột nhiên dâng lên cảm xúc chột dạ

Cô đang đứng đằng sau ghế của anh, lẳng lặng nhìn, không nói tiếng nào.

“Giờ chứ. tự nhiên lại chạy lung tung làm gì? Lạc đường làm thế nào?”. Rõ ràng là đang chột dạ, lại cứ sưng mặt lên để giáo huấn cô, cố gắng đánh đòn phủ đầu.

Nhưng cô cũng không bị giọng nói hung hăng này hù dọa, vẫn vô cùng bình tĩnh, cánh môi khẽ nhúc nhích, chỉ thốt ra hai chữ: “Rùa đen.”

“” Sắc mặt anh liền biến đổi, hận không thể che kín cái miệng nhỏ nhắn của cô, sợ lão Tam biết được ước định mùa đen này của anh và cô, không cười chết anh mới là lạ.

“Được rồi, được rồi, về nhà lại nói!”. Anh vội vàng từ trên ghế đứng dậy, vội vàng quay sang giao phó cho Tả Thần An: “Tôi đi trước, cậu ở lại khắc phục hậu quả!”

Nói đến khắc phục hậu quả dĩ nhiên là trả tiền rồi.

Lâu không được chạm vào máy vi tính, nên hôm nay anh liền bắt taxi đi tìm Thần An, để cho cậu ta trả tiền xe, rồi bắt cậu ta đi cùng mình đến quán internet chơi, vốn định chơi cho hết cơn thèm, chơi đến tận tối, nhưng hiện tại không ngờ kết quả lại thành thế này.

Trong một quãng thời gian rất dài sau đó, anh đều nghĩ không ra, tại sao lúc ấy mình lại ngây ngốc ảo não cùng cô đi về chứ?

Tả Thần An cũng bị hành động này của anh làm cho kinh ngạc, cô em gái này đến tốt cùng là có bao nhiêu bản lĩnh chứ? Chỉ một câu “Mùa đen” kia lại có thể gọi được cậu ta đi về? Lại còn ngoan ngoãn nhu thuận như thế chứ? Cái này so với bác Tiêu tự mình đến bắt còn hiệu quả hơn nhiều! Bác Tiêu nhiều lắm thì chỉ làm cho cậu ta sợ đến chạy trốn chết mà thôi, nào có ngoan ngoãn chủ động mà tự giác đi về nhà như vậy?

Bà chủ quán Internet cũng rất quen thuộc với bọn họ, liếc thấy Diệp Thanh Hòa đi ra, liền cười trêu ghẹo nói: “Ồ, bình thường nhà người ta đều là cha mẹ đến tìm con, mà nhà này là ai tới tìm chứ? Cô dâu nhỏ sao?”

“Di à, di nói mò gì thế! Đây là em gái cháu, gọi cháu về nhà có chút chuyện!”. Mặt anh đỏ tới tận mang tai ra sức giải thích, nhưng trong thâm tâm lại cực kỳ buồn bực! Nhưng sự thực đúng là như thế chẳng sai tí nào. Nhà người ta đều do cha mẹ đến tìm con, thế nào mà tới phiên anh lại bị một tiểu nha đầu như cô xử lý?

Tuy có oán khí, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, đi theo cô trở về nhà.

Từ quán internet ra, mãi cho đến lúc về đến nhà, cô thủy chung vẫn không nói với anh một câu nào.

Như vậy thì cũng thôi đi, dù thế nào đi nữa anh cũng đã sớm quen với sự trầm mặc này của cô, nhưng hôm nay sự trầm mặc này không giống với bình thường, giữa bọn họ bao trùm một không khí đè nén nồng nặc, tựa như cánh môi đang mím chặt thành một đường kia của cô, chặt đến nỗi khiến cho người khác không thể tiêu dao tự tại nổi.

63. Chương 63: Em Lâm Từ Trên Trời Rơi Xuống

“Này, nói một câu đi chứ.” Vừa vào đến trong nhà, dừng khi lúc đánh đòn phủ đầu cô như ở trong quán Internet đã bay biến đi đâu không rõ, hai người ngồi ở phòng khách chờ người lớn về nhà.

Cô vẫn không thèm để ý tới, đoan đoan chính chính ngồi đối diện với anh, giống hệt như một cây non không cách nào rung chuyển.

“Ah, sao mà lại trầm trọng như vậy?”. Tiêu Thành Trác từ bên ngoài chơi đi vào, rõ ràng cũng cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng.

Tiêu Y Đình liếc mắt nhìn cậu một cái, không lên tiếng.

Một con nhóc đã quá rối loạn, lại cộng thêm một Tiêu Thành Trác, lại càng thêm phiền.

Trên mặt Tiêu Thành Trác hiện ra ý cười nhàn nhạt, hài hước đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tiêu Y Đình, đưa tay huých huých vào người anh, đồng tình nói: “Cháu trai à, chú biết rồi, vừa thi giữa kỳ xong, có phải đang sợ cuộc họp phụ huynh sắp tới không hả?”

“Đi, đi, đi! Đi sang một bên!”, anh đã đang phiền sẵn, Tiêu Thành Trác tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội như thế này.

Tiêu Thành Trác che miệng cười, rồi sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, giả bộ phong phạm của một bậc trưởng bối: “Như vậy đi, cháu trai, chú sẽ đi họp cho cháu? Nói thế nào, chú cũng là chú của cháu đấy!”

“Tiểu tử thôi! Còn có liêm sỉ không hả?”, anh giận dữ gầm lên.

Tiêu Thành Trác hình như cũng đã dự liệu được phản ứng này của anh, liền chạy biến đi, hi hi ha ha lên lầu trở về phòng.

Tiêu Y Đình cũng không đứng dậy đuổi theo như thường ngày, trong lòng tự dưng buồn chán ngao ngán, ở trước mặt cô lại tiếp tục giả trò mè nheo: “Này, đừng như vậy nữa, phải cho người ta một cơ hội để sửa sai chứ? Không phải cũng vừa mới thi xong hay sao?”

Cô vẫn không thèm để ý tới.

Điều khiến anh buồn bực nhất chính thái độ này của cô, làm cho người ta không thể nhìn thấu được cô đang suy nghĩ cái gì, lại nói nếu tức giận cô cứ phát hỏa một trận thì có chết ai?

Anh nghiêng mắt nhìn sắc mặt của cô, mong rằng có thể nhìn ra chút manh mối, nhưng chỉ nhìn thấy chớp mũi nho nhỏ của cô, cùng cái gọng kính quá cỡ ở trên đó.

Bất chợt lại nhanh trí nói: “Này, chính em nói, điều thứ hai mươi mốt, nếu gặp lúc tức giận, phạt luyện chữ nửa giờ.”

Cái môi đang mím chặt của cô lúc này mới khẽ động, vậy mà, vẫn không lên tiếng, chỉ đứng dậy, đi thẳng lên lầu.

Tiêu Y Đình không biết cô muốn làm gì, liền gấp gáp đi theo, thấy cô trở về phòng, bỏ giấy mực ra, quả thật bắt đầu luyện chữ.

“Em gái à, anh chỉ đùa thôi, em viết thật à?”. Lại nói, nếu quả thật nếu truy cứu ngọn ngành ra thì người phạm sai lầm ở đây phải là anh mới đúng, không lý do gì lúc đang êm đẹp, cô lại trừng phạt mình.

Tiêu Y Đình anh dù cho có thế nào, vẫn là một người đàn ông, quyết không bao giờ để ột cô gái phải gánh chịu hậu quả thay mình.

Mà cô, tính tình lại quá quật cường, một khi đã nhận định mình làm đúng, ai cũng không thay đổi được.

Anh lo lắng cùng với bất đắc dĩ đứng ở bên cạnh. Cuối cùng, không thể làm gì khác hơn là cũng lấy giấy bút ra, cùng nhau viết.

Đã nói luyện chữ nửa giờ, theo đúng kế hoạch làm việc, chuyên tâm viết trong nửa giờ, sau đó cô liền gác bút, nhìn anh lạnh nhạt mà xa lánh thốt lên từng chữ rõ ràng: “Tôi, đã nói là làm, nếu bản thân làm không được tuyệt đối sẽ không yêu cầu anh.”

“Thật sao? Vậy ba mươi giao ước kia, em cũng sẽ cũng làm theo chứ?”, anh vừa nói vừa cúi đầu nhìn chữ của cô.

“Đúng! Tôi cùng với anh! Đều làm!”, cô trả lời như chém đinh chặt sắt.

Mà lúc này, ánh mắt của anh lại bị những chữ viết của cô hấp dẫn.

Không thể không thừa nhận, mỗi một lần nhìn chữ cô viết, anh đều cảm thấy vui tai vui mắt.

Hoàn toàn hạ bút thành văn, nguyên bài từ của Lý Thanh Chiếu(1), bút pháp mạnh mẽ không hề câu chấp, uyển chuyển hàm súc mà không mất đi khí chất, so với anh thủy chung vẫn cao hơn một bậc.

(1): Lý Thanh Chiếu: Có biệt hiệu Dị An cư sĩ (), là nữ tác gia chuyên sáng tác các bài Từ nổi tiếng thời nhà Tống, (Trung Quốc). Theo đánh giá của nhà văn Lâm Ngữ Đường , thì bà chính là nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa.

Ah, câu cuối cùng này viết cái gì?

Nảy mầm mà chẳng ra hoa, tốt mã giẻ cùi!

Đây là đang mắng anh sao?

Đây chẳng phải là lời mà Lâm Đại Ngọc đã mắng Giả Bảo Ngọc hay sao?

Thật sự cho rằng anh không có học thức sao chứ?

Nghĩ đến chuyện cô cũng là người em gái từ trên trời rớt xuống, anh nghịch ngợm bắt đầu hát lên một câu Việt kịch(2): “Trên trời rơi xuống em gái Lâm, tựa như một đoá phù vân mới thành.”

(2) Việt kịch: Một loại ca kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang, Trung Quốc.

Dưới cặp mắt kính, ánh mắt của cô chợt biến đổi, sau đó liền xoay người đi ra khỏi phòng.

64. Chương 64: Họp Phụ Huynh

Kết quả của kỳ thi giữa kỳ rất nhanh phát được công bố, vì thế cuộc họp phụ huynh cũng nhanh chóng được triệu tập.

Đêm đó, Tiêu Y Đình ở nhà buồn bực bất an, mỗi một lần đến kỳ họp phụ huynh, mỗi một giây đối với anh đều dài như một năm

Vì vậy lúc cha anh trở lại liền quyết biểu hiện một phen, hóa giải tâm tình không tốt của ông. Anh mở một quyển sách tiếng Anh trong tay, mò mẫm đọc câu có câu không, tuy thể nhưng tai lại vén lên nghe ngóng động tĩnh, cẩn thận chú ý để nghe được tiếng phanh xe cùng với tiếng bước chân của cha già.

Rốt cuộc, tiếng động cơ ô tô cũng đã truyền đến tai, giọng đọc tiếng Anh của anh cũng ngày càng lớn, rồi sau đó, có tiếng mở cửa, quả nhiên là Tiêu Thành Hưng đã trở lại.

Tiêu Y Đình vừa lớn tiếng đọc chậm rãi, vừa âm thầm tra xét nét mặt của cha mình.

Tiếng đọc sách của anh trong nháy mắt khi Tiêu Thành Hưng vừa bước vào cửa liền im bật.

Cha anh lại đang cười! Mặt mày cực kỳ hớn hởi! Đây là lần vui vẻ đầu tiên trong nhiều năm qua khi đi họp phụ huynh về!

Khương Ngư Vãn cũng phát hiện ra điều này, sự lo lắng bất an rốt cuộc cũng lắng xuống, mấy ngày trước bà mới hy sinh bả vai để cứu con trai, đang rầu rĩ không biết tối nay nên hy sinh cái gì.

Vì thế bà vội vàng mang cho chồng mình một cốc trà mà ông thích nhất, nhẹ nhàng cười nói: “Hôm nay tâm tình quả thật không tệ.”

Tiêu Thành Hưng nhận lấy cốc trà cười ha ha đáp: “Không sai! Mặt cũng dài ra rồi ! Hôm nay đúng thật là hãnh diện!”

“Tôi biết ngay học kỳ này Y Đình chắc hẳn sẽ có tiến bộ! Ông xem, thằng bé đọc tiếng Anh cũng nghiêm túc lắm!”, Khương Ngư Vãn dịu dàng cười nói.

Ai ngờ Tiêu Thành Hưng lại nhìn con trai một cái rồi hừ lạnh: “Đời này dựa vào nó? Không bằng chẳng trông cậy vào! Tôi nói người khiến tôi hãnh diện là Thanh Hòa! Thi đứng đầu cả lớp! Con trai của bà? Không đứng thứ nhất từ dưới lên là tôi đã cảm tạ tổ tông phù hộ rồi!”

Sắc mặt của Khương Ngư Vãn liền thay đổi, bắt mẫn oán trách: “Cái gì mà con bà? Chẳng lẽ không phải là con trai của ông chắc? Rốt cuộc ai mới là con ruột của ông chứ?”

Diệp Thanh Hòa nghe được lời này, hai vai gầy yếu khẽ run lên.

Tiêu Thành Hưng thấy thế lại càng thêm mất hứng, tâm tình vốn đang tốt đột nhiên lại bị phá hư, trả ly trà trong tay lại cho Khương Ngư Vãn nói: “Tôi cũng không hiểu nổi, tại sao mình lại có một đứa con trai không ra hồn như vậy! Bà thử nhìn lại xem, một đại gia tộc như nhà họ Tiêu chúng ta sao lại lẫn vào một đứa như nó chứ? Nếu đi ra ngoài tôi thật sự không có mặt mũi nào nói đó là con trai của mình!”

“Tiêu Thành Hưng! Ông như vậy là có ý gì? Ông nói thằng bé giống tôi ý muốn ám chỉ đến cái gì? Theo lời của ông thì chỉ có Thanh Hòa mới giống như con gái ruột của ông thôi sao?”. Khương Ngư Vãn rất ít khi chống đối lại chồng mình, giờ phút này trong lòng thật chua chát, vô cùng không có cảm giác, nhất thời xúc động, mới thốt lên những lời này.

“Nói hươu nói vượn! Trước mặt các con mà nói năng không suy nghĩ!”. Một câu nói kia khiến Tiêu Thành Hưng vô cùng tức giận.

Khương Ngư Văn bị chồng quát, cũng không dám nhiều lời nữa, trong mắt ngân ngấn lệ, quay người đi lên lầu.

Tiêu Thành Hưng liếc nhìn hai người bạn trẻ đang đứng đó, gọi: “Thanh Hòa, đến thư phòng với bác.”

“Dạ, bác Tiêu.”. Diệp Thanh Hòa giống như chưa từng nghe được cái gì, nhu thuận đứng lên.

Tiêu Y Đình chỉ ước gì cha mình không dòm ngó đến bản thân anh, tận lực an tĩnh, giảm bớt cảm giác tồn tại của chính mình. Nhưng lúc Tiêu Thành Hưng đứng ở trên cầu thang vẫn không bỏ qua cho anh, dừng chân lại, nói: ” So với ngày trước vẫn có tiến bộ, ít nhất ngữ văn còn đạt yêu cầu, về phần tiếng Anh như thế nào.” ông khẽ nói tiếp: “Trong lòng của con hiểu rõ nhất!”

Tiêu Y Đình âm thầm tắc lưỡi hít hà, quả đúng là gừng càng già càng cay, ngay cả thầy giáo cũng còn không phát hiện ra, thế mà cha anh đã biết rồi.

65. Chương 65: Hoài Niệm

Cũng may Tiêu Thành Hưng không nói thêm gì nữa, chỉ gọi Thanh Hòa lên lầu, anh lại nghĩ, không phải cha anh gọi Thanh Hòa lên mắng ột trận đấy chứ? Liền nói vọng theo bóng lưng của cha mình: “Cha, cha đừng làm khó dễ em gái, là con đã ép buộc em ấy cho con chép bài!”

Tiêu Thành Hưng không để ý đến anh, trực tiếp đi lên lầu, Diệp Thanh Hòa cũng theo sát phía sau.

Trong thư phòng, Tiêu Thành Hưng ngồi xuống ghế, đồng thời cũng bảo cô ngồi xuống, vui vẻ nói: “Thanh Hòa, bác Tiêu thấy thật hãnh diện vì con, cuối cùng cũng không phụ ủy thác”

Nỗi bi thương trong lòng Diệp Thanh Hòa liền dâng lên, cúi đầu xuống, tầm mắt cũng trở nên mờ hồ: “Bác Tiêu, cảm ơn bác.”

“Không cần cảm ơn bác, con bé này, bác thật sự hi vọng cháu chính là con gái ruột của mình, đáng tiếc là bác không có cái phúc phận này. Có lẽ chỉ xứng để cho tên tiểu tử giày vò thôi.”. Ông bất đắc dĩ lắc đầu: “Không đề cập tới nó nữa! Bác chỉ muốn nói vài lời với con. Con tới Bắc Kinh cũng đã được nửa học kỳ rồi, bác lại quá bận rộn, vừa vô tâm, con là con gái, nên rất nhiều chuyện bác không thể quan tâm hết được, rất sợ con sẽ bị thua thiệt. Như thế nào, đã quen thuộc chưa?”

Cô ra sức gật đầu: “Quen rồi ạ! Tất cả đều tốt vô cùng!”

Tiêu Thành Hưng khẽ mỉm cười nói: “Bác biết con là đứa bé hiểu chuyện, bác gái có nhiều lúc nói chuyện không đúng mực, con cũng đừng để ở trong lòng, bà ấy cũng chỉ nhầm vào bác thôi, không có ý gì khác cả. Về phần anh hai của con, mặc dù có hơi quậy phá, nhưng tâm địa cũng không xấu.”

“Cháu biết mà, bác Tiêu.”

“Cháu thật hiểu chuyện! Một đứa nhỏ thông minh lanh lợi như cháu, có chuyện gì mà không hiểu chứ?”, Tiêu Thành Hưng vừa cảm khái, lại lộ ra mấy phần lo lắng: “Nhưng Thanh Hòa này, bác Tiêu vừa vui mừng lại thấy rất khổ tâm, chỉ có cháu là hiểu bác, chỉ tiếc. Ai.”. Ông lại thở dài, con người luôn luôn sống trong mâu thuẫn, vừa hi vọng cô quên hết quá khứ, sống thật vui vẻ nhưng thật thâm lại hiểu rất rõ, quá khứ như vậy sao có thể quên được chứ?. “Tóm lại, bác Tiêu hi vọng cháu sẽ nhanh chóng trưởng thành, trở thành người như cha cháu vẫn kỳ vọng.”

Cái đề tài này, ngày thường cũng tránh không nói ra, sợ bản thân cô sẽ đau lòng. Những lúc con người ta thấy đau lòng, nếu có thể khóc một trận có thể sẽ thoải mái hơn, nhưng đứa nhỏ này thật là quật cường, từ khi sự tình kia xảy ra cho đến lần đầu tiên gặp mặt, rồi đến hiện tại, ông cũng chưa thấy cô khóc bao giờ.

Người từng trải như ông, làm sao không hiểu được, không khóc ra cũng không hẳn là không đau lòng? Có lúc nỗi đau dồn đến nỗi không khóc nổi còn ghi tâm khắc cốt hơn nhiều việc khóc to một trận rồi thôi.

Diệp Thanh Hòa cũng không cho phép nước mắt của mình chảy xuống, che dấu tất cả đằng sau lớp kính, nước mắt tuy đã hoen mi nhưng thủy chung vẫn không rơi xuống, chỉ cố gắng dùng giọng nói thông thả trả lời: “Bác Tiêu, bác cứ yên tâm, cháu biết rồi, cháu hiểu rõ mình nên làm như thế nào.”

Vì không muốn đàm luận về đề tài này nữa, cô liền nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: “Bác Tiêu, thật ra thì bác cũng nên kiên nhẫn với anh hai một chút” Cô chưa bao giờ thấy Tiêu Thành Hưng lời ngon tiếng ngọt với Tiêu Y Đình bao giờ, hai cha con ông cứ giống như oan gia đối đầu với nhau vậy.

Tiêu Thành Hưng nghe cô nói thế, quả nhiên lại hừ một tiếng: “Nó sao? Mỗi ngày gây ít họa, ba ngày lại thành một đại họa đấy! Nếu đối xử tốt với nữa không chừng nó còn đốt luôn cả cái nhà này ấy chứ!”

“Không phải đâu! Bác Tiêu à, giống như bác đã nói, thật ra thì anh hai có tâm địa rất tốt, cũng thông minh, chỉ không có động lực học tập mà thôi, nếu bác khích lệ anh ấy, nói không chừng còn hiệu quả hơn nhiều? Có lúc con ta cũng cần phải khích lệ mới tạo nên động lực được.”

Cô chưa nói xong, Tiêu Thành Hưng liền bật cười: “Con bé này, cháu lại muốn dạy bác phải quản con trai mình thế nào sao? Được, vậy bác liền giao nó cho con có được hay không? Nghe nói giữa các con còn có ba mươi giao ước tạm thời nữa?”

Diệp Thanh Hòa im lặng không nói.

Dáng vẻ trầm mặc của cô, cực kỳ giống một người.

Tiêu Thành Hưng lẳng lặng nhìn cô, trong lòng bi thương vô cùng, cũng chỉ có thể cố gượng cười, cùng cô nói chuyện về trường lớp, lại dặn dò thêm mấy câu, mới để cho cô trở về phòng.

Diệp Thanh Hòa mang theo tâm sự nặng nề, sau khi trở về phòng ngồi liền ngồi trước bàn học gần người rất lâu, sau đó lại đem bộ chữ trong ngăn kéo lấy ra, mở rộng ở trên mặt bàn, mỗi một chữ, mỗi một nét bút, đều nghiêm túc tỉ mỉ thưởng thức, mang theo hoài niệm, sùng kính cùng đau đớn, nước mắt ở trước mặt Tiêu Thành Hưng không dám rơi xuống, giờ phút này rốt cuộc chảy ra.

Lại sợ nước mắt rơi xuống trên giấy, nên cô vội vàng bỏ mắt kính ra lau, cũng đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, Tiêu Y Đình chợt xông vào như cơn gió.

66. Chương 66: Nơi Đây Chính Là Nhà Của Em

Liếc mắt liền nhìn thấy cô đang lau mặt, mặc dù bị tóc dài che mắt, không nhìn rõ biểu tình như thế nào, nhưng cho dù là heo cũng có thể đoán được là cô đang khóc. Anh lập tức khẳng định chắc chắn vì mình cho nên cô mới bị cha anh khiển trách nặng nề như thế.

Với tính tình như cô, ngay cả trời sập xuống cũng vô cùng trấn định, giờ phút này lại có thể khóc thành ra như vậy, chắc hẳn là cha anh đã trách móc hết sức nghiêm khắc. Thấy thế không khỏi có chút đau lòng.

Vì vậy anh liền đi vòng qua trước mặt cô, cúi đầu tìm kiếm khuôn mặt đang chứa chan nước mắt kia.

Đây cũng là lần đầu tiên cô ở trước mặt anh tỏ vẻ hốt hoảng, thủy chung vẫn cúi thấp đầu tránh né ánh mắt sắc soi của anh, hơn nữa nhanh chóng đeo mắt kính lên.

Việc cô tránh né cùng với những giọt nước mắt kia, khiến cho phẩm chất đang ông trong anh kịch liệt bành trướng, cộng thêm với việc đau lòng, liền đưa tay lên lau nước mắt cho cô: “Em gái, đừng khóc, đều là lỗi của anh cả? Anh sẽ đi nói chuyện với cha, để cho ông ấy mắng anh, đánh anh, trả lại trong sạch cho em!”.

Anh càng như vậy, cô càng không muốn để anh nhìn thấy vẻ mặt của mình, chỉ chăm chăm cúi xuống liều mạng lắc đầu, thấp giọng nói: “Em không sao, thật đấy, bác Tiêu cũng không có mắng em, anh cứ ra ngoài trước đi.”

“Ai nói không có việc gì chứ? Em nhìn em xem, nước mắt còn đọng lại ở đây này !”. Tay của anh vừa sờ lên cằm của cô, đầu ngón tay ướt ướt đã nói rõ tất cả.

Cô cũng không ngại biện nữa, quay người nhìn về phía anh nói: “Không sai, thật sự của em đang khóc, nhưng cũng không phải bởi vì bị bác Tiêu mắng đâu! Thật đấy.”.

“Thật sự không mắng sao?”. Anh vẫn không tin tưởng lắm, trừ việc bị bề trên trách cứ, còn có cái gì để cho cô đau lòng nữa chứ? Thành tích của cô ưu tú như vậy, tính tình lại trầm ổn như thế. Chẳng lẽ. . . . một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu: “Có phải tiểu tử Giang Chi Vĩnh kia khi dễ em hay không?”

Cô thấy thật tức cười, sao anh có thể liên tưởng.

“Tên khốn này! Người của ông mà cũng dám chọc! Ngày mai lại muốn ông đây đánh ột trận đến cha mẹ cũng nhận không ra chắc!”. Anh tức giận đứng lên, lúc này trong đầu đang nghĩ đến việc sẽ đi liên lạc với Trữ Chấn Khiêm cùng với Tả Thần An.

Cô bị tính khí này của anh dọa sợ, xoay người lại nắm chặt lấy ống tay áo của anh: “Đừng náo loạn nữa được không? Sao lại tự dưng lại nhắc đến cậu ấy? Em chỉ là. Chỉ là nhớ nhà.” Dưới tình thế cấp bách, cô liền thốt ra lời thật lòng.

“” Anh sửng sốt, quả thật, từ khi cô tới nhà anh, không bao giờ nghe thấy cô đề cập tới người nhà của mình, anh cũng chưa từng hỏi đến, cha mẹ của cô ở đâu, tại sao lại tới ở nhà anh. “Em gái, nhà của em.”

Lâm Đại Ngọc đi tới Giã phủ, là bởi vì cô đơn không nơi nương tựa, còn cô vào nhà họ Tiêu, chẳng lẽ cũng là bởi vì. Nếu không, tại sao chưa bao giờ cô nhắc tới ba mẹ? Cho nên, lời này chỉ hỏi được một nửa, không cách nào hỏi tiếp được nữa.

Cô cũng không muốn nói tiếp chuyện này, trong phòng bao trùm trong bầu không khí trầm muộn.

Cuối cùng, anh cười cười, giang rộng hai cánh tay nói: “Em gái, nơi này chính là nhà của em.”

Lúc đó trời cũng đã chuyển sang thu, anh đứng trước bàn đọc sách bằng gỗ lim, trông ngọc thụ lâm phong(*) cực kỳ. Nụ cười trong sáng biểu lộ ra vẻ chân thành và nhiệt tình của một thanh niên mới lớn. Những làn gió nhẹ thổi qua khiến rèm cửa sổ khẽ tung bay, hương hoa quế thoang thoảng trong sân nhà cũng theo đó ùa vào.

(*)Ngọc thụ lâm phong “, nghĩa là ”cây ngọc đón gió“. Người con trai có nét kiêu hùng tao nhã, phóng khoáng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa. ” Ngọc thụ lâm phong” trong tướng học là một tướng quý.

Cô không biết, đây là thực hay là mơ, có phải anh đang ôm cô vào trong ngực hay không?

Thật lâu về sau, khi ở trên đất khách quê người, dưới ánh trăng vắng vặc, mỗi lần nhớ tới cái danh từ nhà này, nhớ tới một đêm mùa thu như vậy, cô vẫn không xác định, lúc đó, anh thực sự muốn tặng mình một cái ôm sao?

Bất luận là phải hay không phải, điều duy nhất mà cô hiểu rõ đó chính là cô chỉ có thể cùng anh nhìn nhau như vậy, giữa không gian thơm mùi hương hoa quế kia làm cho người ta đặc biệt phiền muộn, tựa như một bức tường mong manh mềm mại nhưng không có cách nào xông phá được. Cô cũng không có sức lực xuyên qua bức tường đó mà đi về phía anh. Bây giờ không có, nhiều năm về sau, vẫn không có.

“Em muốn. luyện chữ”. Tiếng của cô vang lên phá vỡ hương quế thơm nồng trong gian phòng .

“Được. thì luyện! Anh cũng sẽ luyện!”. Anh giúp cô bày giấy lên trên bàn , liếc thấy bài từ ở trên đó, đại khí dào dạt, thành thực chững chạc, lại có mấy phần giống với chữ của cô, nhưng trình độ cao hơn hẳn, hiển nhiên không phải cô viết, nhìn lại phần đề tên trên bức chữ, đột nhiên nhìn thấy tên Đào Nhiên Cư sĩ.

Mơ hồ cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, cũng không nhớ ra được rốt cuộc là ai, nhưng rõ ràng quan hệ của người này với cô không cạn.

“Em gái à, chữ này là do ai viết?”. Không kìm chế được tò mò, anh liền hỏi.

Nhưng lúc này cô đã bắt đầu mài mực, vẽ mặt chuyên chú mà trang Nghiêm.

Anh biết, có hỏi nữa cũng không được gì, liền bỏ qua, toàn tâm toàn ý luyện chữ cùng với cô.

Bức đề từ của Tô Mặc Già đã bị anh nhìn thấy, nên cô cũng không thu lại nữa, vẫn trải ở trên bàn, vung bút bắt đầu viết.

Cô viết: “Cố hương xa, ngày nào đi”, rồi lại viết “Nhà ở cửa Ngô, Trường An cách bao xa”, “Khua nhẹ mái chèo, mộng nhập Phù Dung phổ”

Câu từ quen thuộc, nét chữ quen thuộc, đã không cần nhìn lại, vẫn viết giống y nguyên, nhưng vẫn muốn đem bức chữ này đặt ở trước mắt, tựa như khi còn bé, vừa chậm rãi đọc, vừa họa một nét lên giấy.

Chẳng qua là viết đi viết lại không ngừng bài từ này.

Trong đầu một loạt các hình ảnh lại không ngừng hiện lên, ngực cũng bành trướng đau đớn, ảnh hưởng đến cảm xúc, ảnh hưởng đến ngòi bút, một lần lại lặp lại một lần, ban đầu còn được, càng về sau càng rối, viết xong lại còn khê thờ dốc.

“Em gái.” Người bên cạnh chợt gọi cô.

Cô đưa mắt nhìn sang, anh thế nhưng cũng viết bài từ y chang cô, bởi vì cố ý bắt chước, cho nên chữ viết ra mất đi phong cách không câu chấp vẫn thuộc về anh, nhưng lại bù đắp được sự trầm ổn mà anh thiếu hụt, chỉ là, trình độ vẫn còn thiếu sót.

“Không tệ.” , cô sờ sờ lên trán cùng cổ của mình, liền thấy có chút mồ hôi.

“Em gái, em có tâm sự.”. Anh nhìn chằm chằm vào chữ của cô nói.

Chữ, có linh tính của nó, không chỉ bộc lộ cá tính chủ nhân, cũng có thể bộc lộ cảm xúc của người viết, không nghi ngờ chút nào, ở trên phương diện này anh đặc biệt có thiên phú và nhạy cảm.

Cô cũng không lên tiếng, đem chữ của mình viết vào thành một cục, rồi ném vào thùng rác.

Cô vẫn luôn xa cách như thế, ngay cả vào ngày hôm nay, khi cảm xúc đặc biệt kích động, cũng không cho phép người khác dòm ngó nội tâm của mình.

Anh cũng là người thông minh, chẳng qua vẫn còn trẻ nên không có kinh nghiệm mà thôi, nhưng điểm này vẫn có thể thấy rõ cũng có thể suy đoán sau lưng của cô nhất định có một câu chuyện xưa nặng nề. Vì thế liền sinh ra đồng tình, nhưng chung quy lại vẫn cảm thấy cô như vậy quá mức trầm muộn, đáng vẻ không hề giống với một cô gái còn trẻ tuổi nên có. Mà anh thì vẫn còn trẻ, càng không biết tình cảnh này nên nói cái gì mới có thể trấn an được cô, thậm chí anh còn cảm thấy, ở trước mặt cô ngược lại bản thân còn có vẻ ngây thơ hơn. Cảm giác này anh không thích chút nào, cũng bó tay luống cuống, vì vậy liền lựa chọn trốn tránh.

“Em gái, không muốn nói thì thôi, đi nghỉ ngơi sớm chút đi, nếu đã tới đây, thì anh chính là anh của em, cha mẹ anh chính là cha mẹ em, có chuyện gì mọi người cùng gánh vác!”. Đây là lời duy nhất mà anh có thể nói, tuy có vẻ hơi qua loa lấy lệ.

Cô gật đầu không đáp.

Vì vậy, lúc anh rời đi, cô vẫn tiếp tục ngăn người, một đêm mùa thu cuối cùng cũng kết thúc như vậy.

Sau kỳ thi giữa kỳ chính là đại hội thể dục thể thao, những bạn học thích vận động trong lớp rồi rít hăng hái ghi danh, hoạt động sôi nổi như vậy thế nào làm sao có thể vắng bóng Tiêu Y Đình cơ chứ? Anh đặc biệt có tài năng trong những môn vận động này, dựa vào bản lĩnh cầu thủ bóng rổ tốt nhất trường, tốc độ nhanh, nhảy cao, lực bật phát mạnh, sức chịu đựng cũng tốt, cơ hồ có thể ôm đồm được tất cả hạng mục của đại hội thể dục thể thao, đáng tiếc, mỗi người chỉ được đăng ký hai hạng mục, nên anh chỉ có thể chọn nhảy cao cùng với chạy nước rút một trăm mét.

Mà tất cả những điều này đều không hề liên quan tới Diệp Thanh Hòa.

Từ nhỏ cô đã yếu ớt nhiều bệnh, mấy trò vận động tiêu hao thể lực này cô không đủ sức, cũng không cảm thấy hứng thú, thậm chí, ngay cả thú vui quan sát cũng không hề có.

Cho nên, mặc cho khí thế ghi danh trong lớp đang nóng lên hừng hực, cô vẫn chỉ ở trong thế giới thuộc về mình đó chính là sách vở.

Hào quang duy nhất cô giành được trong kỳ thi giữa kỳ cũng đã thu hút một chút chú ý của các bạn học, một cô gái vóc dáng nho nhỏ không có tiếng tăm gì như cô bỗng đứng lại giành được vòng nguyệt quế, còn học nhảy cấp nữa, chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ đặt một chân vào cửa chính đại học Thanh Hoa rồi.

Mặc dù như thế, những người dám thân cận với cô vẫn là rất ít, trừ Tô Chỉ San, trong lớp cũng chỉ có người nổi danh thứ hai — Giang Chi Vĩnh, về phần lớp phó thể dục Trương Manh lần trước đã từng có mâu thuẫn với cô, mỗi lần gặp mặt đều ngẩng cao đầu, không che giấu chút nào sự khinh bỉ cùng ghen ghét của mình.

Người nào gần người nào xa, người nào náo người nào tĩnh, đều chưa từng nhiễu loạn đến cô.

Cô không phải là mầm đậu như Tiêu Y Đình vẫn hình dung, mà ngược lại tựa như một cái cây nhỏ, lặng yên ở dưới bầu trời của chính mình phơi nắng phơi sương, mặc cho gió táp mưa sa, thì rễ vẫn cũng cắm thật chặt ở trong đất, cố gắng sinh trưởng.

Ngày hôm sau chính thức bước vào đại hội thể dục thể thao rồi, tiết cuối cùng là tiết tự học, trong lớp đã hoàn toàn rơi vào trạng thái sôi trào, hoàn toàn không có biện pháp nào để an tĩnh lại.

Diệp Thanh Hòa đang cầm sách, tóc dài tản mát che phủ khuôn mặt, đứng ngoài tất cả mọi chuyện.

“Thanh Hòa, tôi thật sự bội phục cậu, ồn như vậy mà vẫn có thể học được.” Tô Chỉ San đi tới bên cạnh cô nói.

Cô ngẩng đầu, hơi mỉm cười, coi như đáp lại.

Người người đều biết tính tình hướng nội, Tô chỉ San cũng đã quen với thái độ này của cô, liền lơ đãng, lấy ra một quyển bài tập toán, chỉ vào một đề hỏi: “Cái đề này phải giải như thế nào, mình đọc mãi mà không rõ ý của nó.”

Bài tập toán Diệp Thanh Hòa đã hoàn thành xong rồi, lấy một tờ giấy nháp ra, vừa viết phụ trợ vừa giảng giải, trong phòng học tiếng ồn ào rất lớn, cô phải cố hết sức mới có khiến Tô Chỉ San nghe được.

Thật vất vả, mới giảng cho cô bạn hiểu rõ, liền thấy Trương Manh cầm một cuốn sổ sổ ghi chép đi vào, sau đó gõ thình thình lên bảng nói to: “Yên lặng! Tất cả yên lặng hết ỉnh!”

Chuyện Trương Manh muốn tuyên bố chắc là chuyện quan trọng nên lớp học rất nhanh liền yên tĩnh lại, lặng lẽ chờ Trương Manh phát mã số trên sổ ghi chép.

Mã số của nam sinh ở phía trước, Tiêu Y Đình lại là người lấy mã số đầu tiên, lúc đi lên liền nhận được một tràng vỗ tay, giống như anh đã giành được giải nhất vậy.

Tô Chỉ San cũng có tham gia, hạng mục cũng là nhảy cao, trước đây mỗi ngày đều lôi kéo Tiêu Y Đình cùng nhau luyện tập vào buổi trưa, trong giờ thể dục cũng ra sức luyện tập, sau lại phát triển thành hết giờ học cũng luyện tập.

Bọn họ luyện thì kệ bọn họ, Diệp Thanh Hòa thật không quan tâm, nhưng mỗi ngày sau khi tan học còn phải đợi anh cùng nhau về nhà, nên không thể ở lại ngồi chịu tội chờ bọn họ cùng nhau tập luyện. Sau khi tan học chuyện mà cô muốn làm nhất, chính là không bị ai quấy rầy yên lặng ngồi đọc sách.

Cũng may, đại hội thể dục thể thao nhanh chóng cử hành, luyện tập cũng nên kết thúc, rốt cuộc không cần cầm cặp của Tiêu Y Đình ngồi ở trên ghế, vừa ngồi vừa làm bài tập nữa.

Vốn tưởng rằng chuyện này không liên quan gì tới cô nhưng lại đột nhiên nghe Trương Manh kêu tên của mình: “Diệp Thanh Hòa, số 299.”

“ ” Đầu óc liền hoang mang, cô báo danh lúc nào chứ?

Cô quay đầu lại tìm kiếm Tiêu Y Đình, chỉ thấy anh cũng tỏ vẻ kinh ngạc, còn cười chạy tới trêu ghẹo cô: “Em gái, thế mà cũng len lén báo danh cơ đấy? Báo cái gì? Đứng vừa chạy vừa học thuộc lòng đấy!”

Anh cũng không quên đem chuyện cô vừa xem anh chơi bóng vừa đọc sách ra trêu chọc. Níu lấy không thả thừa cơ lấy ra báo thù chính là đây.

“Em không báo mà!”. Cô đứng lên nói, muốn cô tham gia đại hội thể dục thể thao? Thì thà lấy cái mạng nhỏ này của cô thì hơn!

Trương Manh đem mã số trên sổ ghi chép đưa đến trên bàn của cô, về mặt giả vờ kinh ngạc: “Diệp Thanh Hòa, chính cậu báo mà, lần trước tôi hỏi cậu đại hội thể dục thể thao tham gia hạng mục gì, cậu đã báo là chạy 1500 mét!”

Lại còn 1500 mét? !

“Trương Manh, tôi báo danh lúc nào? Tôi không hề báo!”

“Diệp Thanh Hòa, cậu không thể hại tôi vậy chứ! Cậu đồng ý thì tôi mới báo lên trên chứ! Hiện tại danh sách cũng in ra rồi, mã số cũng phát đến tay, cậu bảo tôi phải làm thế nào? Muốn tôi bị ăn mắng sao? Nếu không cậu thử hỏi xem, có ai nguyện ý chạy thay cậu hay không, tôi sẽ đi tìm thầy giáo nói thử một chút, thay thành người khác! Tôi cũng muốn đi thay cậu, nhưng tôi đã tham gia hai hạng mục rồi!”. Trương Manh tỏ vẻ kích động, gấp đến độ như sắp khóc đến nơi.

Trong phòng học trong nháy mắt an tĩnh lại, tất cả mọi người đều đổ dồn vào một màn này, nhưng không có ai lên tiếng cả.

Không người nào nguyện ý chạy 1500 mét, huống chi còn chạy thay cô.

Diệp Thanh Hòa không ngờ Trương Manh thù dai đến thế, lại dùng đại hội thể dục thể thao để trả thù mình, cô biết, dù có nói thế nào cũng là vô dụng, Trương Manh vẫn một mực chắc chắn chính cô đã báo danh, hơn nữa, bây giờ đã thành sự thật, nhiều lời cũng vô ích.

Tiêu Y Đình cảm thấy được tình hình khác thường, tất nhiên anh tin em gái mình, liền quay về phía Trương Manh hung dữ nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Trương Manh ngày thường dù có bất hòa với Diệp Thanh Hòa, nhưng chỉ giới hạn ở hừ mũi lạnh mặt, cũng không dám công khai tranh cãi, vì sợ Tiêu Y Đình.

Lần này lại dám làm chuyện này, vì nghĩ đây chuyện công của cả lớp, coi như Tiêu Y Đình có náo loạn lên, cô ta cũng vẫn có thể đi tìm giáo viên che chở, cho nên, mới ăn gan hùm mật gấu, giờ phút này bị Tiêu Y Đình quát như vậy, liền lui về phía sau mấy bước, giả vờ khóc: “Thật sự chính cậu ấy nói mà! Có lẽ là tôi nghe nhầm rồi, cũng có lẽ là cậu ấy quên mất, nhưng mà tôi đã đăng ký cho cậu ấy chạy 1500 mét, vậy làm sao bây giờ? Tôi cũng vậy không có biện pháp.”

Tiêu Y Đình sao có thể tin lời giải thích này? Liền túm lấy cánh tay của cô ta, chỉ thẳng mặt sừng cò nói: “Trương Manh, lần trước tôi đã bỏ qua, còn cho là cậu thông minh, không ngờ cậu là người không thức thời như vậy! Xem ra không giáo huấn cậu thì cậu không biết chữ Tiêu viết như thế nào đúng không! Đừng cho là tôi không dám đánh con gái!”

Trương Manh hét rầm lên, che đầu khóc nức nở.

Tô Chỉ San và Diệp Thanh Hòa đều sợ Tiêu Y Đình sẽ thật sự đánh người, hai người vừa một lôi một kéo, nhưng hai nữ sinh như bọn họ làm sao ngăn nổi anh? Huống chi Tô Chỉ San có ý với Tiêu Y Đình cố ý, nên cũng không dám tiếp xúc quá thân mật, chỉ có Diệp Thanh Hòa liều mạng lôi anh, sau đó lại ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

Trong phòng học nhất thời rơi vào hỗn loạn, cho nên Vương Triết người anh em mới của Tiêu Y Đình, liền dẫn mấy người đứng ra duy trì trật tự, không để cho người khác đến khuyên can, Trương Manh trong nháy mắt liền bị cô lập.

“Chuyện gì đang xảy ra? Tất cả đều trở về chỗ ngồi cho tôi!” Cửa phòng lúc này đột nhiên lại vang lên một tiếng quát to.

Không biết người nào đã nhanh chân đi mời thầy Trần chủ nhiệm lớp tới.

Mà tình hình trước mắt cực kỳ tệ.

Tiêu Y Đình hung dữ túm chặt lấy tay của Trương Manh, còn thân hình nhỏ bé của Diệp Thanh Hòa lại đang giữ chặt lấy ngang hông Tiêu Y Đình, rõ ràng là châu chấu đá xe, Tô Chỉ San đứng ở một bên bó tay hết cách, Trương Manh thì bị dọa sợ khóc oa oa, mắt vừa nhìn thấy thầy giáo, càng khóc thê lương hơn nữa.

Thế cục mạnh yếu đối lập, rất dễ dàng tạo thành ảo giác cho người khác, cảm giác đầu tiên của thầy Trần liền có khuynh hướng nghiêng về phía Trương Manh.

“Còn không mau buông ra? ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”. Thầy Trần bước nhanh về phía trước, tách hai người họ ra.

Tiêu Y Đình mặc dù buông lỏng cánh tay, nhưng ánh mắt vẫn hung dữ nhìn chằm chằm vào Trương Manh như cũ .

Trương Manh uất uất ức ức tránh sau lưng thầy giáo, trong ánh mắt tất cả đều là sợ hãi: “Thưa thầy, đều là sai lầm của em, có thể là do em nghe nhầm, nên đã báo danh sai cho Diệp Thanh Hòa, vì thế Tiêu Y Đình liền muốn đánh em.”

Diệp Thanh Hòa nhú nhú mày, đây là nhận sai sao? Thế nào mà một cô gái từng tuổi này lại có tâm cơ như thế? Cho nên hiện tại, cô có kiên trì nói mình không có ghi danh cũng vô ích, người ta đã thừa nhận là mình nghe lầm.

“Tôi còn tưởng rằng là chuyện gì ! Thôi được rồi, trở về chỗ ngồi hết đi!”. Thầy Trần trước tiên liền duy trì lại trật tự sau đó mới có thể giải quyết vấn đề.

“Thưa thầy, thầy nhìn xem, em gái em gầy như vậy yếu có thể chạy được 1500 mét sao? Chạy xong xảy ra chuyện gì, trường học sẽ chịu trách nhiệm chắc?”. Diệp Thanh Hòa hoàn toàn đã bị chút mưu kế của Trương Manh chấn trụ, vẫn còn ôm hông của Tiêu Y Đình không phục hồi lại tinh thần, anh thuận tay chụp tới, liền ôm được bả vai của cô.

Tô Chỉ San liếc nhìn hai người đang ôm nhau, trên mặt có chút không tự nhiên.

Trên mặt Thầy Trần cũng hơi lúng túng, hai người này mặc dù là người một nhà, nhưng dù sao không phải là anh em ruột, hành động thân mật như vậy hình như không được thích hợp cho lắm, nhưng lại không thể nói gì, người ta rõ ràng rất thuần khiết, là anh em trong sáng, cũng đã nói như thế rồi, không lẽ người có tư tưởng xấu xa này ngược lại chính là một thầy giáo như ông hay sao?

67. Chương 67: Máu...!

“Tiêu Y Đình, em cứ về chỗ ngồi trước đi đã, sau đó trình bày lại cho rõ ràng!”. Lấy uy nghiêm của thầy giáo tách hai học sinh này ra rồi giải quyết tiếp.

Tiêu Y Đình vẫn không cam lòng, bị Diệp Thanh Hòa mạnh mẽ đẩy về chỗ ngồi.

Rồi sau đó, thầy Trần liền bắt đầu điều tra nguyên nhân xảy ra, Trương Manh khóc lóc đem lời khi trước lặp lại một lần nữa.

Tiêu Y Đình nghe xong lập tức nổi giận, đứng lên nói: “Em gái em đã nói, con bé không có ghi danh thì sẽ không ghi danh!”

Tính tình của anh, trước sau như một không sợ trời không sợ đất, cho dù là thầy giáo, anh cũng sẽ lý sự đến cùng.

Hành động khiêu khích đến uy nghiêm của thầy giáo này, cũng là phương thức không sáng suốt nhất , thầy Trần liền nổi giận, vỗ bàn quát: “Tiêu Y Đình! Em yên tĩnh một chút cho thầy!”

Diệp Thanh Hòa sợ nhất chính là tính khí mạnh mẽ này của anh, chống đối lại thầy giáo không những không giải quyết được vấn đề, mà còn khiến cho tình trạng càng xấu hơn, vì vậy liều mạng nháy mắt với anh, thế nhưng anh lại như không nhìn thấy, đứng ở đó mà nhấn mạnh: “Sức khỏe của em gái em không tốt, không thể chạy 1500 mét được, dù sao nếu chạy mà có vấn đề gì, thì em sẽ đề nghị trường học phụ trách.”

Trương Manh vừa nghe, lại đứng lên khóc nói: “Thưa thầy Trần, là do em làm không tốt chuyện ghi danh, mới vừa rồi em đã hỏi các bạn nữ trong lớp rồi, xem có ai tình nguyện đổi cho Diệp Thanh Hòa hay không, nhưng không có nạn nào đứng ra cả, có thể các bạn ấy cũng không chạy 1500 mét được sức khỏe.”

Không biết là ai ở bên dưới, lại nói thầm một câu: “Tại sao Diệp Thanh Hòa không thể chạy còn muốn người khác chạy thay? Diệp Thanh Hòa yếu như vậy sao?”

Ánh mắt của Tiêu Y Đình bén nhọn xẹt qua nơi phát ra âm thanh, lập tức chỗ đó liền im lặng.

“Thầy Trần nếu không để em chạy 1500 mét, em sẽ đổi 200 mét sang cho bạn khác , như thế thì sẽ dễ dàng hơn một chút.” Tô Chỉ San đột nhiên đứng lên nói.

“Nhưng, Tô Chỉ San, ở cuộc thi 200 mét bạn còn có thể giữ chắc được thứ hạng, nhảy cao còn có cơ hội đạt được giải nhất, còn 1500 mét. Cậu quên chuyện học kỳ một chạy 1500 mét rồi sao? Thiếu chút nữa té xỉu.” Trương Manh giả vờ như đang quan tâm, tiếp tục chen lời.

“Cũng đúng, Tô Chỉ San, em không thể chạy thay được.” Thầy Trần lập tức hủy bỏ đề nghị của cô, cuối cùng lên tiếng: “Như vậy đi, những bạn học khác ở lại lớp tự học, Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình đi theo tôi lên phòng giáo vụ.”

Tiêu Y Đình mang theo vẻ mặt cực kì không cam lòng, cùng với Diệp Thanh Hòa đi tới phòng giáo vụ.

Sau khi đi vào, đầu tiên thầy Trần liền phê bình thái độ của Tiêu Y Đình ở trong phòng học một trận, anh muốn cãi lại, nhưng bị Diệp Thanh Hòa dùng sức bấm vào mu bàn tay một cái, không cho phép lên tiếng.

Rồi tiếp đó, thầy Trần bắt đầu giảng đạo lý cho cô: “Diệp Thanh Hòa, em là học sinh ưu tú nhất lớp, thầy chỉ hi vọng em sẽ làm gương cho các bạn khác trong lớp, chẳng những về phương diện học tập, còn bao gồm các phương diện khác nữa, đại hội thể dục thể thao này em chỉ cần tham dự, cũng không phải nhất định cần có giải thưởng gì, chỉ cần làm hết năng lực của mình là tốt rồi, em cứ nói đi?”

Ngụ ý chính là bắt buộc cô tham gia không phải sao?

“Thưa thầy, em đã nói rất nhiều lần rồi, em gái em không thể chạy được, Tô Chỉ San như thế mà lúc chạy còn ngất đi, thầy nhìn em gái em xem tay chân lẻo khoẻo, không chết mới là lạ!”. Tiêu Y Đình liền giơ cánh tay của cô lên cho thầy giáo nhìn.

“Đừng có nói linh tinh! Chết sống cái gì chứ?”, thầy Trần ở văn phòng so với lúc ở trong lớp hòa khí hơn nhiều, cũng không rống lên với Tiêu Y Đình, chỉ tiếp tục khuyên giải: “Tiêu Y Đình, thầy biết rõ em xót em gái, nhưng thầy cũng chỉ muốn em ấy lượng sức mà làm, cố gắng hết năng lực của em ấy là tốt rồi, cuối cùng chạy có như thế nào, kết quả cũng không quan trọng.”

“Thật sao? Chỉ cần chạy một vòng liền nghỉ cũng được?”. Anh cố ý cà lơ phát phờ nói.

Làm một người giáo viên, lời này không thể trả lời thành thật được, chỉ có thể mơ hồ nói: “Tóm lại, hết năng lực của em ấy là được, Diệp Thanh Hòa, em thấy thế nào?”

Mọi việc đều đã được quyết, còn có thể nói thế nào đây? Là thầy giáo, dĩ nhiên là muốn xử lý công bằng, mặc dù cái công đạo này lại được thành lập trên cơ sở tính toán của Trương Manh.

Diệp Thanh Hòa liền gật đầu đáp: “Em hiểu, được, em sẽ chạy.”

Cuộc thi 1500 mét diễn ra vào buổi chiều ngày hôm sau, buổi sáng là lễ khai mạc , sau đó sẽ tổ chức thi đấu điền kinh hạng mục 100 mét đấu loại trực tiếp, buổi chiều sẽ là trận chung kết.

Buổi sáng đấu loại Tiêu Y Đình dễ dàng lấy được thành tích tốt, buổi trưa, mặt trời cũng dần dần gay gắt hơn, chỉ thoáng hoạt động một chút cũng sẽ ra đầy mồ hôi, trong lớp đã chuẩn bị thùng lớn nước, còn chuẩn bị mấy cái ly, cho vận động viên uống nước.

Nhưng trong lớp nhiều bạn học như vậy, lúc uống nước cũng rất hỗn loạn, cái ly cũng không được sạch sẽ cho lắm, bạn nữ phụ trách trông coi nước cũng hết cách rồi, chỉ có thể đem cái ly rửa sơ qua rồi lại trả về vị trí cũ.

Trong trận chung kết 100 mét, có rất nhiều người đến xem, chạy đến hai bên ngoài đường biên là các đội cổ động viên của các lớp, Tiêu Y đình không thể nghĩ ngờ chính là vận động viên có vẻ ngoài xuất sắc nhất trong sáu lớp, hấp dẫn tất cả ánh mắt của nữ sinh, có một số bạn nữ vốn đến cổ vũ cho bạn nam lớp mình, cũng không kìm hãm được mà chuyển ánh mắt qua anh.

Phát súng hiệu lệnh vừa vang lên, sáu nam sinh đã chạy đi như gió, Tiêu Y Đình vọt đến đích đầu tiên, toàn trường dậy lên những tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Thành tích truyền đến, không những đứng thứ nhất, còn sản sinh ra nhiều danh hiệu mới.

Anh mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, dưới ánh mặt trời cười thỏa mãn mà sảng khoái, làm chói hết mắt của tất cả mọi người, ngay cả những giọt mồ hôi trên trán, cũng cũng trở nên lấp lánh lóe sáng, một nháy mắt kia, anh chẳng khác gì một chàng kỵ sĩ, một bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái.

Lúc trở lại chỗ của lớp mình, mấy nữ sinh liền đưa nước cho anh uống..., trong đó có cả Tô Chỉ San, đứng gần anh nhất. Mà Diệp Thanh Hòa, lại không hề hòa vào đám đông đang ồn ào chung quanh, yên tĩnh ngồi một chỗ, chìm đắm trong thế giới của riêng mình, trên đầu gối còn để một quyển sách, chính lúc này đang nhìn về phía trước, đưa bình nước của mình lên uống.

Tiêu Y Đình lại nhớ tới ly nước bữa bãi kia, vô cùng tự nhiên mà đoạt lấy bình nước từ trong tay của Diệp Thanh Hòa, ừng ực ừng ực rót vào trong cổ họng.

Sau khi uống xong, liền đem bình nước trả lại cho cô, nhìn nét mặt thất vọng những nữ sinh kia, anh phong độ xua xua tay nói “Thật xin lỗi, tôi có bệnh thích sạch sẽ.” Rồi sau đó, ngồi xuống băng ghế bên cạnh ở Diệp Thanh Hòa.

Thốt ra lời này, không phải càng kéo thêm thù hận cho cô sao?

Diệp Thanh Hòa liếc anh một cái, im lặng triệt để.

Các nữ sinh kia lâu bầu mấy tiếng rồi rót nước lại, thích sạch sẽ mà còn uống nước của Diệp Thanh Hòa?

Sắc mặt Tô Chỉ San cứng ngắc trong tay vẫn còn đang cầm một bình nước, mới mua xong, chưa hề có ai uống.

Tiêu Y Đình lại không chú ý tới những thứ này, ngồi ở bên cạnh Diệp Thanh Hòa nghiêng đầu sang hỏi: “Lại đang đọc sách? ! Nóng như vậy mà em cũng có thể học được?”. Anh ngược nhìn lên mặt trời trên cao, rồi nhìn lại cái nón trên đầu cô, đối với sự yêu sách quá mức nhiệt tình này của cô anh thật sự không thể giải thích được lý do, sách này làm gì có trò gì thú vị chứ? Lại nói nếu như cô chỉ là học gạo không thôi, anh cũng tạm chấp nhận, nhưng rõ ràng vừa chơi trò chơi cừ lại vừa học giỏi thì anh còn có tí mặt mũi nào nữa? Thôi, anh ở trước mặt cô vẫn luôn luôn không có thể diện như thế, trừ khi ở trên sân vận động. . . .

“Em gái, vừa nãy đã nhìn thấy chưa?”, thứ duy nhất anh có thể khoe khoang ở trước mặt cô chính là thiên phú vận động của mình, mới vừa rồi một khoảnh khắc kia, khi được toàn trường hoan hô nhiệt liệt, chắc cũng có thể vãn hồi chút mặt mũi trước cô đi?

“Không có chú ý, mãi đọc sách quá.” Cô trả lời cũng không thèm nhìn anh.

Mọi kiêu hãnh trong nháy mắt liền tiêu tán, nhìn chăm chăm vào một bên mặt của cô, chỉ nhìn thấy tóc dài đen nhánh, dưới ánh mặt trời lóe lên như một dải gấm đen.

Vì thế trong lòng không khỏi tức giận, anh đã dần dần đối đãi với cô như em gái của mình, bảo bọc cô về mọi mặt, mà ở trong mắt cô, anh lại giống như không tồn tại vậy, mới vừa rồi toàn trường đều sôi trào lên vì anh, còn cô lại không hề để mắt! Trừ sách, trong mắt của cô còn có cái gì? !

Vì thế liền giận dữ hất quyển sách trên đầu gối của cô ra đất.

Cô không giải thích được, ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên thấu qua đôi kính nhìn anh chăm chăm.

Anh liền hừ một tiếng, cầm áo khoác từ trên ghế sau lưng cô lên liền đi mất.

Cô im lặng không nói nhặt sách của mình lên, tiếp tục xem.

“Thanh Hòa, đi nào, Vương Triết lớp chúng ta nhảy xa ở bên kia, chúng ta cùng đi xem một chút!”. Nụ cười của Tô Chỉ San tựa như ánh mặt trời, kéo tay của cô lôi đi.

Tuy không thích xem, nhưng lại bị Tô chỉ San kéo đi, cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Vương Triết có làn da hơi đen, ngũ quan cường tráng, anh tuấn cực kỳ, tuy vẻ đẹp có hơi bất đồng so với Tiêu Y Đình nhưng cũng thuộc vào hàng trai đẹp, về mặt tính cách, sở thích lại tương tự như Tiêu Y Đình quả thật đúng là “Ngưu tầm ngưu” không hề sai chút nào. Họ đều thích bóng rổ, thích chơi Vồng Du, duy chỉ có một thứ không thích chính là học tập, đúng là vật hợp theo loài người chia theo nhóm, lúc Tiêu Y Đình vừa chuyển đến lớp này, liền bị phong cách đồng nhất “Hấp dẫn” lẫn nhau, càng tiếp xúc càng thêm gần gũi, hai người một nói nhiều, một nói ít, ngược lại còn có thể hỗ trợ cho nhau ấy chứ

68. Chương 68: Vẻ Đẹp Của Cô

“Đừng nói chuyện! Chảy máu như vậy mà còn không đi khám bác sĩ sao được? Không phải anh đã dặn em rồi sao? Không chạy được thì đừng miễn cưỡng, em có bị ngốc không vậy? Mới chạy được mấy bước mà lại chảy nhiều máu như thế!”. Anh lại nổi tính thiếu gia quay sang cô mà gào thét, nhưng bước chân vẫn không hề ngừng lại.

Mặt cô hiện tại đã hồng rực như mặt trời: “Thật không cần đi đâu. Chúng ta về nhà là tốt rồi. . . .em.”

“Em cái gì mà em? Từ khi nào lại trở nên áp a áp úng như vậy chứ?”. Cô ở trong ấn tượng của anh vẫn luôn là người cực kỳ bình tĩnh, làm việc gì cũng rất quyết đoán.

“Thật không cần đi đâu. Đó không phải là máu.” giọng của cô nhỏ như muỗi kêu, ngay cả cổ cũng chuyển sang hồng thắm.

“Không phải máu thì là cái gì?”, anh ngơ ngẩn chất vấn.

“Phải là máu. nhưng có điều.”, cô khó khăn mở lời, vẻ mặt lại càng kỳ quái.

Là máu? Lại không phải là máu?

Tiêu Y Đình liền ngẫm nghĩ một lát, rồi bình tĩnh, tự nhiên cũng có chút lúng túng, nhưng lại cố gắng trấn định: “Đi khám chân xem thế nào đã!”

Cuối cùng cô vẫn bị anh bế tới phòng y tế, sau đó nhẹ nhàng hạ xuống đất: “Như thế nào? Có thể đứng được không?”, anh vẫn đỡ lấy người cô không dám buông tay.

Chân trái vẫn hơi đau, nhưng cũng không có vấn đề gì, vì thế cô liền gật đầu một cái.

“Ngồi xuống cho tôi khám một chút”. Cán bộ y tế chỉ chỉ vào cái ghế nói.

Diệp Thanh Hòa hơi do dự, nếu cứ ngồi xuống như vậy, không phải trên ghế cũng sẽ bẩn sao.

Tiêu Y Đình suy nghĩ một lát, rồi cởi áo khoác của mình xuống gấp lại, làm đệm cho cô ngồi: “Ngồi đi.”

“.” như thế này thì ngồi thế nào?

“Ngồi đi!” Tiêu Y Đình nhanh chóng đè bả vai cô, bắt ngồi xuống.

“Anh. Có thể đi ra ngoài một chút được không?”, Tóc mái của cô mướt mát mồ hôi, từng sợi tóc dính vào trên trán, mái tóc dài cũng bởi vì đổ nhiều mồ hôi dính vào nhau, làm lộ ra gò má đỏ bừng.

Anh cảm thấy hôm nay cô có chỗ nào đó không giống với mọi ngày, nhưng lại không biết diễn tả thế nào, có lẽ là do biểu tình chẳng, mặc dù khuôn mặt bị mắt kính che khuất một nửa, nhưng ít nhất vẫn nhìn thấy dáng vẻ quần bách của cô, còn có thể nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng vì xấu hổ kia nữa.

Thì ra cô cũng có lúc xấu hổ, cũng có lúc đỏ mặt.

Lúc này mới giống với một cô gái bình thường.

Chắc là bởi vì vấn đề không tiện kia nên cô mới bảo anh đi ra ngoài? Vì thế anh liền hiểu ý cười một tiếng, ra đợi ở bên ngoài phòng y tế.

Vừa vặn thầy Trần chủ nhiệm lớp cùng với Giang Chi Vĩnh và Tô Chỉ San cũng tới.

Tô Chỉ San vừa thấy anh liền hỏi: “Thanh Hòa có sao không?”

“Không việc gì.” Anh liền miễn cưỡng trả lời.

“Vương Triết nói, cậu còn chưa thi nhảy cao xong.” Tô Chỉ San sâu kín nói.

Tiêu Y Đình liền giật mình nhớ ra, quả thật anh đã quên mất vụ này rồi.

Lúc ấy tình thế cấp bách, anh bỏ cả cuộc thi, không xin nghỉ, cũng không nói bỏ cuộc: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Bọn mình đã xin phép cho cậu, nói lý do là em gái cậu bị thương, nếu như Thanh Hòa không có chuyện gì, thì bây giờ cậu mau chạy tới thi đi, chắc vẫn còn kịp, bọn họ đang đợi cậu đấy.”

“Tôi đi ngay đây!”, anh nói xong liền co cẳng chạy, mới chạy được hai bước lại lộn trở lại, xông vào phòng y tế, hỏi: “Em gái, thật không sao chứ?”

Cán bộ y tế đang cởi giày cùng với tất của cô ra để xem chân, cô vẫn không hiểu ý của anh, lại cho rằng anh muốn hỏi chân của mình có vấn đề gì hay không, liền gật đầu đáp: “Cũng may, chỉ hơi sái thôi, cũng không bị thương tổn đến gân cốt.”

“Anh không phải hỏi cái này.” đưa mắt nhìn bác sĩ, rồi cúi người nói thầm bên tai cô: “Cái kia Máu đó. Thật sự không sao chứ?”

Mặt của Diệp Thanh Hòa trong nháy mắt lại hồng thắm, lắc đầu không đáp, cái kia nào có hết nhanh như vậy?

“Tiền đâu?”, anh lại hỏi.

Cô không biết anh muốn làm gì, ví tiền lại đang để ở trong cặp xách, mà cặp sách lại ở trong phòng học đang khóa, trong túi của cô hiện giờ chỉ còn vài đồng lẻ, móc hết ra đưa cho anh: “Đủ chưa? Không đủ thì đi lấy ví tiền.”

“Anh sao biết được có đủ hay không. anh lại thì thầm một tiếng.” Sau đó cầm tiền đi ra ngoài, đưa cho Tô Chỉ San nhờ vả: “Cậu cầm tiền. Đi mua thứ mà con gái vẫn hay dùng ấy.” Anh kín đáo đưa tiền cho cô bạn, mặt đã hồng lên như giống y như gan heo.

“Hả?” hiển nhiên Tô Chỉ San không hiểu ý của anh là gì.

Anh chật vật không nói nên lời, muốn một nam sinh như anh ở trước mặt bạn nữ nói đến cái này, chỉ hận không thể độn thổ ngay lập tức, nếu như không phải vội đi thi đấu, thì có lẽ tự anh đi mua sẽ tốt hơn?

“À Cái đó. là thứ mà. Mỗi tháng các cậu đều có vài ngày như vậy.”, anh ngắc ngứ nói, mặt đã đỏ tới tận mang tai.

Tô Chỉ San rút cuộc cũng hiểu được, liền đáp: “Tôi biết rồi, để tôi đi.”, cô nói xong cũng không cầm lấy tiền, chút đồ này cần gì phải khách khí như vậy.

“Cầm đi!”. Anh kín đáo đưa tiền cho cô, rồi chạy như bay đến sân vận động, có cảm giác như đang hoảng hốt mà chạy trời chết vậy.

Tô Chỉ San cầm tiền, trong đầu đều là dáng vẻ xấu hổ vừa rồi của Tiêu Y Đình, một nam sinh phóng khoáng anh tuấn, thế nhưng cũng sẽ có lúc xấu hổ như vậy. Có lúc, cô thật rất hâm mộ Diệp Thanh Hòa, mặc dù cô ấy chỉ là em gái của cậu.

Buổi chiều trong cuộc thi nhảy cao, Tiêu Y Đình không tốn nhiều sức lực đã giành được hạng nhất, tranh tài kết thúc, anh và Vương Triết vừa đi vừa bàn chuyện.

“Cậu có nhìn rõ ai va vào em ấy không?”, anh lau mồ hôi hỏi.

“Đâu chỉ thấy rõ ràng, còn biết rõ là ai nữa!”, tuy Vương Triết không cùng đến phòng y tế nhưng trong khoảng thời gian này cậu cũng không hề nhàn rỗi chút nào.

“Ai?”. Anh cảnh giác hỏi.

“Là Giao Chân Ngôn, lớp mười hai.”

“Chúng ta và anh ta biết nhau sao?”, em gái không thể nào là người gây chuyện được, vì vậy người gây chuyện ra chuyện này chỉ có bọn họ mà thôi, chẳng lẽ đã làm liên lụy tới cô?

Vương Triết lắc đầu đáp: “Tôi không có, còn cậu có hay không thì không biết, có điều người này ở trong trường học của chúng ta so với cậu và tôi còn nổi danh hơn nhiều. Vừa quậy phá vừa học kém, đã mấy lần trường học muốn khai trừ, nhưng cuối cùng cũng được khoan hồng rồi, mấy lần bị gọi lên kiểm điểm rồi, nghe nói, anh ta giúp người khác làm việc để nhận tiền.”

“Ý cậu là có người thuê anh ta? Người nào? Trương Manh?”. Trong đầu của anh liền thoáng qua cái tên này, người có hiềm khích với cô hình như chỉ có cô ta.

Vương Triết thấy anh nhíu mày, không đồng ý cũng không phản bác.

“CMN!”, anh cắn răng xỏ một câu nói tục: “Ông đây sẽ không bỏ qua cho cô ta! Tôi đi đón em gái về nhà đã! Cậu cứ đi trước đi!”

Nói xong anh sải bước đi vào trong phòng học thu thập cặp sách của cô, vì hôm nay là đại hội thể dục nên cũng không có nhiều người mang theo cặp sách, hình như chỉ có bạn nữ mang cặp thôi, hầu hết trong cặp sách của bọn họ đều đựng đồ ăn vặt, cũng chỉ có cô mới mang nhiều sách như thế.

Cầm lấy 42 cặp sách đi đến phòng y tế, bên trong rất an tĩnh, thầy Trần cũng đã trở lại sân vận động rồi, chắc hẳn những người khác cũng đã đi hết rồi.

Vậy mà, khi anh đi vào phòng vừa nhìn, liền thấy Diệp Tha19nh Hòa đang nằm ngủ ở trên giường, còn người ngồi bên cạnh lại là Giang Chi Vĩnh.

“Này, sao cậu lại ở chỗ này?”, anh để cặp sách xuống, rồi cất giọng chất vấn Giang Chi Vĩnh, tron73g lời nói mang theo vào phần khó chịu.

Giang Chi Vĩnh nhìn anh làm động tác dừng lên tiếng, sau đó nhỏ giọng nói: “Cậu ấy vừa ngủ thiếp đi.”

Ánh mắt của anh lúc này mới rơi vào trên mặt cô, trong nháy mắt đó, trong đầu như có thứ gì nổ tung, vang lên ầm ầm vang lên, sững sờ ngay tại chỗ.

Người này là em gái sao?

Anh không thể nào tin nổi vào con mắt của mình.

Mắt kính của cô đã được bỏ ra, đặt ở trên tủ đầu giường, tóc mái hơi ướt, toàn bộ vén sang một bên, những lọn tóc đen nhánh luôn che kín hai bên má cũng tản ra trên gối, trải ra như gấm.

Khuôn mặt của cô, lần đầu tiên hoàn toàn không che giấu hiện ra ở trước mặt anh, mặt mũi thanh tú, màu da sáng trong, hai má lộ vẫn còn hồng rục, vì hai mắt đang nhắm nghiền nên không nhìn ra hình dáng như thế nào, nhưng lông mi lại phi thường dài, lại còn hơi vểnh lên, khiến cho gương mặt này càng tăng thêm mấy phần xinh đẹp, chóp mũi xinh xắn cùng cánh môi thật mỏng vô cùng quen thuộc, tất cả ngũ quan kết hợp với nhau tạo nên một hiệu ứng tuyệt không bình thường.

Một lời không thể diễn tả hết được, nói tóm lại em của anh chính là một mỹ nữ chính cống! Dĩ nhiên, trừ việc trở mã không được tốt lắm ra.

Nhưng tại sao cô ấy lại muốn che giấu vẻ đẹp này của mình không để cho người ta nhìn thấy chứ?

Nghĩ tới đây, anh đột nhiên thấy phần nộ. Vẻ đẹp này của cô! Đã không muốn để người khác nhìn thấy! Lại bị tên Giang Chi Vĩnh thấy rõ mồn một! Hơn nữa còn nhìn thấy trước cả người làm anh này! Quả thật tên Giang Chi Vĩnh này không có ý tốt rồi!

“Cậu đi ra đây với tôi!”. Anh vỗ vỗ vào vai của Giang Chi Vĩnh nói.

Giang Chi Vĩnh cũng nhận ra giọng nói của anh có vẻ không vui, tuy nhiên lại không hề sợ sệt, đi theo ra khỏi phòng y tế.

Trước khi đi ra ngoài, Tiêu Y Đình vẫn cảm thấy không ổn, liền cầm cái kính ở đầu giường đeo lên cho cô.

Bên ngoài sân vận động gần phòng y tế, Giang Chi Vĩnh lặng lẽ đứng đó, nhìn Tiêu Y Đình ra ngoài, đi thẳng đến trước mặt cậu ta, rồi lập tức dừng lại.

Hai anh chàng thanh niên mới lớn chẳng khác gì hai con gà chọi, rồi Tiêu Y Đình bắt chợt tung một cú đấm nện lên trên sống mũi của cậu ta: “Tiểu tử! Tôi muốn tấn cậu từ lâu rồi!”

Trước mặt Giang Chi Vĩnh bỗng tối sầm, máu mũi lập tức trào ra.

Cậu đưa tay lau đi, nhìn đối phương đầy xem thường: “Đồ dã man, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển!”

“Cậu nói ai đầu óc ngu si, tứ chi phát triển hả?”. Tiêu Y Đình bị chọc giận, lại ập tới một quyền.

Giang Chi Vĩnh lúc này đã có chuẩn bị, liền tránh thoát, cười lạnh đáp: “Tôi nói cậu đấy! Đơn giản thô bạo không có đầu óc! Diệp Thanh Hòa có người anh như cậu cũng thật xui xẻo! Trừ việc gây ra phiền toái cho cô ấy cậu còn có thể làm cái gì?”

“Cậu lặp lại lần nữa xem nào!”. Anh níu lấy cổ áo của Giang Chi Vĩnh, dùng sức đẩy, đẩy cậu lên trên vách tường ở sau lưng mình, đồng thời, đưa tay đặt lên trên cổ của cậu ta.

Mặt của Giang Chi Vĩnh đã đỏ lựng lên, nhưng lại không hề khiếp đảm tí nào, trong ánh mắt tràn đầy giễu cợt: “Tôi nói đều là sự thật! Chẳng lẽ cậu đánh tôi rồi có thể thay đổi được sự thật sao?”

Tiêu Y Đình vô cùng tức giận, nắm chặt tay lại, rồi chỉ vào cậu ta phản kích: “Chỉ có Thư sinh mới không dùng được mà thôi! Ông đây hôm nay sẽ ày ném thử chút, về sau nhớ cách xa em gái của tao ra! Nếu để cho tao nhìn thấy mày đến gần con bé, gặp một lần đánh một lần! Còn nữa, việc mày nhìn thấy gương mặt của em ấy cấm được nói lung tung!”

Giang Chi Vĩnh lạnh lùng nhìn anh đáp: “Tôi là người hay nói lung tung sao? Muốn nói thì tôi đã sớm nói từ lâu rồi!”

Tiêu Y Đình thiếu chút nữa hộc máu! Ý của cậu ta chính là trước kia đã từng nhìn thấy dung nhan xinh đẹp kia của cô? Thế mà lại biết sớm hơn anh lâu như vậy? !Quan hệ của cậu ta và cô đã đến mức độ nào rồi? Tức giận liền tăng vọt, quả đấm vừa chuẩn bị đập xuống, lại nghe thấy tiếng nói truyền đến từ phía sau: “Anh hai, anh làm gì ở đây thế?”

Rồi sau đó, liền nghe tiếng bước chân đi đến.

Anh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diệp Thanh Hòa mặc trên người một cái quần dành cho bệnh nhân ở phòng y tế, nhảy lò cò đi tới với vẻ mặt hết sức nóng nảy.

Anh không để ý đến Giang Chi Vĩnh nữa, tiến lên đỡ cô, tức giận vẫn chưa tiêu tán: “Em ra ngoài làm gì?” Tóc của cô được vén gọn gàng ra đằng sau, mặc dù đeo mắt kính nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn không hề mất đi vẻ xinh đẹp vốn có.

Anh vội vàng chải lại tóc cho cô, để cho cô khôi phục lại dáng vẻ bình thường .

Đối với tính khí thiếu gia này của anh, từ trước đến giờ cô cũng không quá để ý tới , bản thân anh buồn bực nhưng cô vẫn là chính cô nước chảy mây trôi phiêu diêu tự tại.

Giờ phút này, cô đang lườm hắn, rồi đẩy hắn ra, dịch bước đi đến trước mặt của Giang Chi Vĩnh, nhìn thấy máu mũi của cậu ấy còn chưa lau sạch, không khỏi quay đầu lại trợn mắt nhìn Tiêu Y Đình một cái, mới hỏi: “Cậu không sao chứ? Thật xin lỗi, anh ấy vốn vẫn xấu tính như vậy, chắc hiểu lầm cái gì thôi.”

“Không việc gì.” Đối với việc cô thay Tiêu Y Đình xin lỗi mình, cậu thật không thoải mái chút nào, sửa sang lại quần áo: “Trong lớp sắp đến giờ học, tôi về trước đây.”

Nhìn Giang Chi Vĩnh rời đi, gương mặt tuần tú của Tiêu Y Đình tối lại, vô cùng mất hứng.

Mà cô, vừa nhìn anh, vừa nhẹ nhàng hỏi: “Lại đánh người?”

Trong lòng của Tiêu Y Đình vóng đang khó chịu, đối với việc ăn cây táo rào cây sung, nói giúp người khác này của cô thật buồn bực, phản công lại: “Anh đánh đây, giờ sao?”

Cô gật đầu đáp: “Trở về luyện chữ, hai giờ.”

Thân hình cô suy yếu, đứng đối diện với anh mà cứ lung lay như sắp đổ, nói chuyện thì thở gấp, nhưng anh lại sơ ý không nhìn ra, cho đến khi cô lão đảo tí ngã mới kéo cô lại: “Đi đâu vậy? Anh đã xin thầy Trần nghĩ rồi, cặp sách cũng lấy rồi, chúng ta về nhà đã, một lát nữa tài xế sẽ tới đón.”

“Em không muốn nói chuyện với người nói mà không giữ lời!” Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên lạnh lùng, hất tay của anh ra, nhưng bởi vì dùng quá nhiều sức, thiếu chút nữa ngã xuống.

Anh nhanh tay đỡ lấy cô, ảo não nói: “Anh nói không giữ lời khi nào chứ? Em đừng náo loạn nữa có được hay không? Anh có nói lúc trở về không chịu phạt đâu!”

Nghe anh nói thế lúc này cô mới đứng vững, điều chỉnh hơi thở.

“Anh đi lấy cặp sách, chúng ta về nhà. Em đứng đợi ở đây không sao chứ?” anh để cho cô dựa vào tường rồi hỏi.

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Trở lại phòng y tế, lấy cặp sách của mình, liền phát hiện cô đã cho quần của mình và áo của anh vào trong túi nhựa, sau khi cảm ơn cán bộ y tế, trên mặt đã hồng đến phát sốt, không cách nào đối mặt với ánh mắt của mọi người ở đây!

Anh nhét toàn bộ quần áo vào trong cặp sách, đi ra bên ngoài, đưa lưng đến trước mặt của cô: “Để anh công em đi ra ngoài.”

“Không cần...chúng ta đi chậm một chút là được...” cô băn khoăn đáp.

“Em còn ngại cái gì! Người nặng bao nhiêu chứ? Nhanh lên đi! Dù sao anh...” Nhớ tới vừa rồi Giang Chi Vĩnh bảo mình đầu óc đơn giản tứ chi phát triển kia, trong lòng vẫn cực kỳ tức giận.

Cuối cùng, cô vẫn nằm trên lưng của anh, thăm nhủ, không sao đâu, dù sao, cô cũng chỉ là em gái của anh mà thôi...

Lúc đến nhà họ Tiêu, anh vẫn muốn công cô lên lầu, nhưng lần này cô sống chết cũng không đồng ý, cũng không biết Khương Ngư Vãn sẽ nghĩ thế nào...

Thật may mắn là cô đã lựa chọn đúng, khi Tiêu Y Đình đỡ cô vào cửa, lập tức liền đón lấy ánh mắt khác thường của Khương Ngư Vãn, bà nhìn bọn họ hỏi: “Sao vậy?”

“Mẹ, em gái bị trượt chân trong đại hội thể dục thể thao.” Anh vội đáp.

Khương Ngư Vãn nhíu nhíu mày nói: “Thân thể thế kia, còn tham gia đại hội thể dục thể thao? Chị Vãn, chị Vãn, chị mau tới đây, đỡ Thanh Hòa lên lầu đi.”

“Đến đây!” Di Vãn từ trong phòng bếp đi ra, đỡ lấy Thanh Hòa từ trong tay Tiêu Y Đình.

Tiêu Y Đình muốn đi theo họ lên lầu, nhưng lại bị Khương Ngư Vãn gọi lại.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng Diệp Thanh Hòa trên lầu hai nữa, bà mới khẽ nói với Tiêu Y Đình: “Con trai à, Thanh Hòa bị thương, con đỡ con bé làm gì? Con bé là con gái, con là con trai, phải chú ý đúng mực mới phải chứ! Để bạn học và thầy giáo nhìn thấy sẽ nói thế nào?”

Tiêu Y Đình không giải thích được nên mẹ mình nói: “Mẹ, không phải mẹ đã xem nhiều phim truyền hình quá đấy chứ? Bạn học và thầy giáo đều biết em ấy là em gái của con!”

Khương Ngư Vãn bị lời này của con trai làm cho tắt nghẹn, nhưng vẫn không nhịn được mà nói: “Con trai, con cũng biết rõ là không phải mà! Nhớ phải chú ý một chút! Các cô đều trưởng thành rồi, ngộ nhỡ con đối xử quá tốt với Thanh Hòa, khiến cho con bé phát sinh tình cảm với con, hai anh em các con, sẽ thật khó xử.”

“Mẹ, cái này mẹ cứ an tâm! Em gái mới 16 tuổi! Quả thật mẹ đã xem quá nhiều phim truyền hình rồi! Hơn nữa, em ấy có thích ai cũng sẽ không thích con đâu!” Không phải cô đã nói rồi sao? Sẽ không thích một cây gỗ mục không có tâm, cho nên thỉnh thoảng anh mới dám đùa giỡn với cô một chút.

Khương Ngư Văn còn muốn nói thêm cái gì, liền bị anh phiền não che lời: “Mẹ, không có việc gì thì nên đi ra ngoài đánh bài đi, đừng buồn bực ở trong nhà mà đoán mò, bọn con vẫn còn nhỏ, nhiệm vụ chủ yếu chính là học tập! Để cho cha nghe thấy con và mẹ nói những chuyện này, thì lại bị ăn đòn! Được rồi, tham gia đại hội thể dục thể thao đầm đìa mồ hôi rồi, con lên lầu đi tắm đây!”

Khương Ngư Văn nghe thất thế đành phải đem những lời còn sót lại nuốt vào trong, cau mày, trơ mắt nhìn con trai đi lên lầu.

69. Chương 69: Đêm Xao Động.

Tắm rửa sạch sẽ, xóa đi một ngày mệt mỏi và bụi bặm, ăn cơm tối xong, trở về phòng của mình, ban đêm yên tĩnh lại tới.

Diệp Thanh Hòa cảm thấy không quá thoải mái, toàn thân vô lực, đầu thì choáng váng khó chịu, bụng vẫn còn rất đau, nên muốn nằm lên trên giường nghỉ ngơi, nhưng cô không thể làm thế, bởi vì Tiêu Y Đình còn phải tới đây thực hiện hình phạt luyện chữ trong hai tiếng.

Không lâu sau, Tiêu Y Đình ôm băng chữ mẫu cùng với giấy mực tới.

Cô dịch sang một bên ghế nhường chỗ cho anh.

“Anh bắt đầu viết đây.”. Không có ai tỏ ra vui mừng khôn xiết khi phải nhận hình phạt cả, vì thế trong giọng nói của anh không khó nghe ra chút tức giận kèm theo bất đắc dĩ vốn có.

“Bắt đầu đi.”. Cô cũng bày giấy ra, cùng viết với anh.

“Em viết cái gì chứ? Người bị phạt chính là anh mà! Mau đi nằm đi!”. Lúc về, anh đã cảm thấy người cô không được khỏe cho lắm, thế mà vào lúc này còn theo anh giằng co cái gì chứ?

Cô không lên tiếng, chỉ hơi nhếch môi, tay cầm bút bủn rủn vô lực.

“Người làm gì thế?”. Anh quay sang giành lấy bút lông của cô.

Cô nhẹ nhàng tránh ra, rồi nhàn nhạt nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Em đã nói rồi, tất cả những việc yêu cầu anh phải làm, em đều sẽ làm cùng với anh, em cũng không phải là một người nói ra rồi lại nuốt lời!”

“Anh biết rõ em không phải là nuốt lời rồi được chưa! Nhưng bây giờ không phải em đang bị bệnh sao? Bệnh nhân thì phải được nghỉ ngơi! Tự anh viết là được rồi! Anh bảo đảm, bản thân cũng không phải là một người nuốt lời!”, gặp một người quá quật cường như vậy anh thật phiền não đến chết mất!

“Đàn ông con trai, ít nói nhảm dài dòng!”. Cô vẫn cầm bút, tiếp tục viết.

Ở chung với nhau một thời gian, nên anh đã quá quen với tính cách của cô, vừa bướng bỉnh vừa cố chấp, ai nói cũng không được, không thể làm gì khác hơn là làm theo, hi vọng này hai tiếng này trôi qua thật nhanh.

Cũng không ai lên tiếng nữa, tựa như lần đầu tiên cô và anh cùng nhau viết phạt bốn giờ, mặc cho thời gian yên lặng trôi qua.

Vì thế lúc Tiêu Thành Hưng về nhà đến xem hai bọn họ, liền nhìn thấy một màn luyện chữ vô cùng nghiêm túc, trong lòng thật vui mừng, cũng không quấy rầy bọn họ, lập tức trở về thư phòng.

Tiêu Thành Trác cũng tới loay hoay một vòng, bị Tiêu Y Đình không nhận được đuổi ra: “Đi, đi, đi, em gái đang không thoải mái, đừng tới làm loạn thêm!”

“Không thoải mái? Còn luyện chữ? Có phải bị cháu chọc tức hay không?”. Tiêu Thành Trác tuy còn nhỏ tuổi, nhưng luôn có thể nói trúng tim đen, chỉ ra mấu chốt của vấn đề.

Nếu không phải Diệp Thanh Hòa thật sự không thoải mái, Tiêu Y Đình thật muốn đánh cậu bé này một trận, nhưng vào lúc này, chỉ có thể trừng mắt đuổi đi: “Mau lặn xa chỗ này! Nếu muốn em ấy khỏe hơn, thì chú cũng nên đi luyện chữ đi!”

Tiêu Thành Trác vẫn vì chuyện chữ của mình không bằng chị và cháu trai mà phiền não, cho nên trước đây không lâu cũng bắt đầu học luyện chữ rồi, nghe Tiêu Y Đình nói như thế, cảm thấy lần này thằng cháu này của mình nói rất có đạo lý, hơn nữa trông chị đang rất yếu, cậu muốn luyện thật giỏi chữ, để cho chị ấy vui mừng, vì thế liền ngoan đi về phòng của mình.

Diệp Thanh Hòa cố gắng chống đỡ nhưng...

Một tiếng còn có thể chịu đựng được, đến tiếng thứ hai, tay bắt đầu run rẩy nhũn ra, toàn thân càng ngày càng không còn chút sức lực nào, lại còn thấy buồn nôn, bụng cũng càng ngày càng đau.

Không gắng gượng được nữa liền khom người xuống, ôm bụng, ngã ngồi ở trên ghế dựa. “Em gái, em làm sao vậy?”, anh bị giật mình, ném bút ra, đỡ lấy cô hỏi.

“Em không sao. Tiếp tục viết đi.” hàm răng nhỏ của cô cắn môi dưới, đôi môi ở dưới ánh đèn trở nên xám xịt. Cố gắng ngồi thẳng dậy lần nữa, sau đó cầm bút lên đang muốn viết, đột nhiên bụng lại truyền đến cảm giác đau đớn co rút kịch liệt, đau đến mức phải rên lên, đồng thời, chữ viết xiên sẹo lung tung.

Anh thấy thế, vừa vội vừa giận: “Đã như vậy, còn viết cái gì mà viết?”

Rồi đoạt lấy bút của cô, ném lên trên bàn, mạnh mẽ ôm lấy cô từ trên ghế xuống.

Quả thật cô thật rất nhẹ, bế ở trên tay không hề nặng chút nào.

“Không được! Còn phải viết!”, cô vẫn tiếp tục kiên trì, tuy nhiên không còn sức để làm gì, mặc cho anh đặt mình lên trên giường, rồi đắp chăn lên.

“Em cứ ngủ một lát, anh đi gọi ba mẹ!”, anh cũng không để ý tới cổ chấp của cô, vô cùng lo lắng muốn đi gọi người giúp đỡ.

“Đừng!” . Cô níu lấy tay của anh nói: “Đừng gọi, em không sao, em hiểu rất rõ cơ thể của mình.....”. Cô chỉ bị đau bụng kinh mà thôi, nhưng lần nào cũng đều đau dữ dội, làm sao có thể kinh động đến Khương Ngự Văn được? Lại càng không thể nói cho Tiêu Thành Hưng biết?

“Vậy rốt cuộc em bị làm sao? Tự nhiên lại đau thành ra như vậy?”, anh xoay người lại, ngồi ở bên mép giường, lo lắng hỏi.

Cô vội lắc đầu đáp: “Không có gì quan trọng đâu, anh cứ đi viết chữ đi, không cần phải để ý đến em.”

“Sao có thể mặc kệ em được?”, anh sờ sờ lên trán của cô, thấy nóng như phải bỏng: “Hình như bị sốt rồi, anh đi tìm thuốc cho em đã.”

Lần này, cô không thể ngăn anh lại được, trơ mắt nhìn anh bước nhanh xuống lầu.

Đến lúc anh quay lại liền thấy cô đau đến mức lặn qua lộn lại ở trong chăn, không nhin được mà khê kêu ra tiếng.

“Em thấy sao rồi hả? Nếu không thì anh đưa em đi bệnh viện?”. Nếu cô không muốn để cho ba mẹ biết, vậy một người anh như anh nên đảm đương trách nhiệm này không phải sao?

“Không! Không cần đi đâu!”, cô sao có thể trở thành người đầu tiên chỉ bởi vì đau bụng kinh mà đến bệnh viện được chứ? Chẳng phải là sẽ bị cười nhạo đến chết sao?

“Cái người này đau đến thế rồi! Không đi bệnh viện làm sao được?”. Anh không biết phải làm sao, ngay cả đo nhiệt độ cũng không biết phải đo cho cô bằng cách nào?

“Không sao! Con gái ai cũng đều như vậy cả! Anh đừng xía vào là được rồi!”. Thân thể đã đang khó chịu sẵn, lại còn giày vò đau đớn, bắt cô nói chuyện chẳng khác nào như bị tra tấn, đừng để ý tới cô, để cho cô mình chịu đau không phải tốt hơn sao?

Một câu con gái nào cũng đều như vậy cả của cô đã thành công khai sáng cho anh, bất chợt liền hiểu rõ, nhưng thật sự các cô gái đều bị như vậy sao? Hình như anh chưa từng bao giờ nhìn thấy đáng vẻ đau đến chết đi sống lại như thế này từ các bạn nữ trong lớp.....

“VẬY..... Anh đi ra ngoài mua thuốc? Mua thuốc giảm đau được không?”, anh cẩn thận hỏi.

“Không bằng..... dùng.....”. Cô nghĩ đến trà gừng nấu với đường đỏ, từ lúc có kinh lần đầu đến bây giờ lần nào cô cũng đau đến chết đi sống lại như thế, mẹ vẫn nấu cho cô uống cái này, nhưng lúc này đã là ban đêm, một đại thiếu gia như anh làm sao có thể nấu? Phiền toái người khác cô lại càng không muốn.....

“VẬY cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng thôi sao? Quá không khoa học rồi!”, anh liền cau mày oán trách: “Nếu không..... Nếu không anh xoa xoa cho em nhé, xoa xem có thoải mái hơn chút nào không.....” Đây là biện pháp duy nhất mà anh có thể nghĩ tới, cũng không để ý cô có đồng ý hay không, đã đưa tay vào trong chăn, tìm bụng của cô mà xoa.

Đây là lần đầu tiên anh chạm vào thân thể của con gái, đây cũng là lần đầu tiên cô bị con trai vuốt ve.

Nhưng, một người đang đau đến chết đi sống lại, một người lại bị sợ hãi đến kinh hồn bạt vía, cũng không có ai nghĩ đến phương diện “đen tối” này.

“Là chỗ này sao? Hay là chỗ này?”, dưới lớp áo ngủ bằng cotton, bàn tay của anh mở rộng kê đặt lên bụng của cô, cẩn thận, từ từ thử dò xét, lúc ban đầu chỉ là đặt lên trên đó, sau lại thấy cô không kháng cự, liền nhẹ nhàng xoa xoa thành vòng tròn.

Lòng bàn tay của anh ấm áp, động tác lại nhẹ nhàng êm ái, cũng không biết là xoa bóp có tác dụng thật, nhưng khi đau đớn mãnh liệt phát tác một hồi, mười mấy phút sau, quả nhiên đã giảm bớt, nét mặt của cô dần dần thả lỏng, cũng sẽ không dùng răng cắn chặt cánh môi tái nhợt nữa.

Mà không biết từ khi nào, chiếc áo ngủ theo động tác của anh liền vén lên trên, còn tay của anh trực tiếp dính lên trên làn da của cô rồi, càng xoa chuẩn xác vào vị trí đau đớn của cô hơn, một nửa tay của anh hiện đang nằm trong quần nhỏ của cô.

Đang đau đớn cùng với lo lắng cực độ, cho nên ai cũng không chú ý đến vấn đề này, nhưng, khi tất cả mọi điều đều đã được hóa giải, ý thức dần dần tỉnh táo lại, hai người họ mới phát hiện ra hình như bọn họ đã thân mật quá giới hạn.....

Trong phút chốc, tay của anh chợt khựng lại, cũng không dám lộn xộn nữa. Dưới lòng bàn tay, là làn da trơn mềm nhẵn nhụi của cô, chỗ tiếp xúc của hai người chính là ở rốn, cái bụng bằng phẳng, cái hông thon gầy, trên tay vẫn còn nguyên xúc cảm, tất cả đều như đang nhắc nhở anh, đây chính là thân thể của một cô gái đang trong thời kỳ trưởng thành.

Trong lòng không khỏi xao động lo lắng.

Mà cô, cũng không dám ngo ngoáy nữa, thậm chí còn không dám há miệng hô hấp, bàn tay của phái nam đang dính vào bụng của cô kia chỉ cần dịch xuống một chút xíu nữa thôi là có thể chạm được vào tư mật nhất của cô.

Cả người đột nhiên nóng ran lên, càng thêm khó nhịn.

“Khá hơn chút nào chưa? Còn đau không?”, anh cố hết sức đem xúc cảm nào đó trong cơ thể đang kích động ép xuống, đồng thời còn thăm mắng mình, cô chính là em gái của anh, là một người con gái còn chưa trở mã hoàn toàn, anh đang suy nghĩ lung tung gì chứ!

“Ờ. ờ hơn nhiều rồi.” giọng của cô hơi run rẩy, cùng lúc đó, cũng thăm trách mắng mình, anh chỉ đơn thuần, tâm vô tạp niệm muốn xoa dịu đau đớn ỉn, thế mà cô còn suy nghĩ lung tung, thật là xấu xa!

“VẬY thì tốt.” Anh liền rút tay lại hỏi: “Đo nhiệt độ nhé?”

“Được.” Trong đầu cô đang hoảng loạn, lúc này bất luận anh có nói gì, cô cũng đều nói được cả.

Nếu như anh biết nhất định sẽ hối hận, tại sao mình lại không nói, tha cho anh đi, đừng bắt anh luyện chữ nữa rồi.

Anh cầm nhiệt kế đưa cho cô, rồi bảo cô kẹp vào nách, nhiệt kế lạnh lẽo, lại khiến cho thần trí của cô rã ràng hơn một chút.

“Em nghỉ ngơi một lát, bao giờ được anh sẽ gọi.”, anh vẫn túc trực ở bên cạnh, chỉ sợ cô sẽ thấy đau nữa.

Cô ngoan ngoãn nghe lời nhắm mắt lại, cảm giác bụng thật ấm áp, như đang có một bàn tay phủ lên trên vậy.

Mấy phút sau, anh tưởng rằng cô đã ngủ thiếp đi, liền nhẹ nhàng vén chăn lên, muốn nhiệt kế ra, nhưng mới vừa động vào góc chăn, cô đã mở mắt ra.

Trải qua một màn vừa rồi kia, cô còn có thể không tăng cường cảnh giác được sao?

Cô tự lấy nhiệt kế ra, vừa muốn xem lại bị anh đoạt đi, đưa dưới ánh đèn nhìn cho rõ, sau đó cả kinh nói: “ Em gái à, ba mươi tám độ sáu đấy, phải đi bệnh viện thôi!”

Đêm khuya lại đến bệnh viện, không phải sẽ dày vò lên lụy người khác sao? Làm kinh động đến cả nhà thật không tốt?

Vì thế cô liền lắc đầu đáp: “ Không cần đâu, em uống thuốc là được rồi, anh tìm thuốc giúp em đi.”

“ Được! Uống thuốc gì? Để anh đi tìm!”, anh nhớ trong nhà hình như là có một hộp thuốc, bên trong thuốc gì cũng có cả.

“ Tìm loại thuốc kháng sinh, tiêu viêm, thêm thuốc hạ sốt nữa là được, sau đó rót cho em một ly nước ấm.” Cô hơi nhíu nhíu mày nói, bụng hình như lại bắt đầu đau mãnh liệt?

“ Ủ, để anh đi!”, anh đáp xong liền đứng dậy đi tìm thuốc.

“ Đừng kinh động đến ba mẹ của anh.”, cô còn cố ý dặn dò thêm một câu.

“ Anh biết rồi!”, lời này của cô ở một góc độ nào đó khiến cho anh thấy thật vui mừng, tựa như anh đã trưởng thành rồi, có thể làm chỗ dựa cho người khác.

Sau đó anh xuống lầu, tìm theo lời cô nói, nhưng có điều anh thật sự không biết loại nào mới là tiêu viêm, loại nào là hạ sốt, có vào loại tuy có đề kháng khuẩn tiêu viêm, cũng có rất nhiều thuốc đều có tác dụng hạ sốt, vì vậy không thể làm gì khác hơn là mang toàn bộ những loại thuốc có liên quan lên để cho cô tự mình chọn.

Quả thật đưa bụng kinh lại ập tới một lần nữa, cô đau cực kỳ khó chịu, trên nét mặt lại xuất hiện vẻ đau đớn, co rúm.

Lúc Tiêu Y Đình quay lên, đập vào mắt chính là dáng vẻ này của cô, liền đặt thuốc sang một bên ân cần hỏi: “ Lại đau?”

Cô liền gạt đầu, đáp nhỏ: “ Không sao đâu, cũng không đau như vừa rồi, đưa thuốc cho em xem nào.”

Cầm trong tay một đồng thuốc, cô chọn ra những loại mình muốn, rồi đưa cho anh nói: “ Hai loại này, đưa cho em xem hướng dẫn sử dụng.”

“ Được.....” Tay chân vội vàng lấy hướng dẫn đưa cho cô, thế nhưng ở trong này lại không viết rõ là uống mấy viên? Chỉ đề uống lượng thuốc theo thể trọng của bệnh nhân mà thôi, cái này không phải cần tính toán sao? Mà môn toán của anh.....không phải là anh không tin tưởng chính mình nhưng đây chính là chuyện liên quan đến mạng người nên cũng không dám khinh thường! Vì thế vội vàng lấy giấy bút xem như đang đối mặt với chuyện đại sự mà hỏi: “ Em gái, em nặng bao nhiêu cân!”

“ 82 cân.....” Cô suy yếu đáp.

“ Nhẹ như vậy.....” Anh sợ hãi than thầm, khó trách lúc bé cô lên chẳng hề thấy xi nhê gì cả....Sau đó bắt đầu vui đùa vào tính toán 82*.....sau khi nhìn đến kết quả liền giật mình, không đúng, sao lại nhiều viên như vậy? Cần thận kiểm tra lại một phen, liền ảo não rửa mặt một tiếng rồi lại hí hục tính đi tính lại nhưng

đến lúc ra kết quả lại phát hiện vẫn chưa đúng, nhủ thầm trong lòng: “ Sao mãi vẫn không đúng nhỉ? Phải uống nhiều như vậy sao?”

Thấy anh hỗn loạn, cô không kìm được nữa, liền nhìn đau nhỏ giọng nói: “ 82 cân! Bằng 41kg!”

“ Ô! Đúng đúng! Quên mất!”, anh thử đặt bút lần nữa, kết quả lần này thì đúng trăm phần trăm rồi!

“ Trong giờ toán anh đã làm gì??” Cô lại bắt đầu cảm râm giáo dục anh.

Thật ra thì cái này thật không thể trách anh được, vì quá khắt trương cho nên mới thế, cũng không phải là không biết.....Xem ra đời này anh tuyệt đối không thích hợp với ngành y, tuyệt đối không thích hợp.....

Rốt cuộc cũng thuận lợi cho cô uống thuốc, anh như trút được gánh nặng, đỡ lấy người co để cho cô từ từ nằm xuống.

Mỗi lần nhìn cô phải vác theo cặp kính dày cộp trên sống mũi, anh cũng thấy mệt mỏi thay, dưới mắt không thoải mái, có phải còn mệt mỏi hơn không? Vì vậy liền tự chủ trương, lấy kính của cô xuống.

Lúc này cô tựa như mất đi lớp bảo vệ, kinh hoàng hô lên thất thanh.

Anh để kính sang một bên, nhăn nhó nói với cô: “ Anh đã sớm nhìn thấy rồi! Tểu mỹ nữ, còn muốn ngăn cản cái gì nữa!”, một khác vừa nhìn được gương mặt thật của cô liền thấy thật xinh đẹp, nhưng sau cũng không có quá nhiều cảm giác nữa, hình như bất luận dáng vẻ của cô có thế nào, thì vẫn cứ là Diệp Thanh Hoà đó, một Diệp Thanh Hoà ung dung tự tại, một Diệp Thanh Hoà luôn lạnh nhạt lại nghiêm khắc với anh, so với dáng vẻ kia của cô thật không có bao nhiêu quan hệ.....

Cô cũng không còn hơi sức đâu mà đi so đo với anh, có điều bỏ kính ra như thiếu đi vật chống đỡ, vẻ mặt khổ sở của cô cũng không có gì cản trở nữa, anh nhìn vào đó, lại một lần nữa cảm thấy vô cùng lo lắng: “ Sao rồi? Lại đau à? Nếu không anh lại....”

“ Anh hai, nhà mình có túi chườm nóng không?”, cô vội vàng chuyển hướng đề nghị, tuyệt đối sẽ không thể để cho anh và mình tiếp xúc thân mật như vậy nữa.

“ Túi chườm nóng? Có!”

“ Đem túi chườm nóng lên cho em được không?”, với năng lực vận động của một đại thiếu gia như anh thì chuyện này vẫn còn có thể làm được.

“ Được! Anh đi đây!”

Ở dưới lầu kiểm tra toàn bộ mọi nơi mọi lúc, anh mới tìm được túi chườm nóng, sau đó cho nước nóng vào, thử nhiệt độ trước, thấy không đến nổi bỏng da, mới đưa lên cho cô.

“ Cám ơn, anh đi viết chữ đi!”, cô đặt túi chườm nóng lên trên bụng, thở phào nhẹ nhõm, lúc này mệt mỏi lại ập tới.

“ À?”, vào thời điểm như thế này mà cô còn không quên chuyện đó?

Nhưng thấy cô bệnh tình thành ra như vậy, cũng không thể không nghe lời, bèn ủ rừ cúi đầu tiếp tục viết chữ.

Trong phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh, cô cực kỳ mệt, tuy nửa mê nửa tỉnh, nhưng làm thế nào cũng vẫn không ngủ được, nhất định túi chườm nóng đã hết tác dụng, không còn nóng nữa, vì vậy cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo lại ủa về khiến cho cô vô cùng không dễ chịu.

Cho đến mãi về sau, khi thuốc đã phát huy tác dụng, toàn thân ra đầy mồ hôi, mới cảm giác dễ chịu hơn một chút, nhiệt độ cũng đã hạ, mà anh, cũng đã viết xong, giờ phút này đang trông coi cô, đặt trên trán củ cô một cái khăn lạnh.

“ Anh hai, vẫn chưa đi ngủ sao?”, cô xoay người hỏi làm chiếc khăn rơi xuống.

Anh bèn nhặt khăn lên rồi cười cười, đáp: “ Chưa, mới vừa viết chữ xong không bao lâu, anh nhớ khi còn bé bị sốt, mẹ anh vẫn thường chườm trán như thế này.”

“Cám ơn anh.”, túi chườm nóng hiện tại cũng đã lạnh, cô liền bỏ ra, đặt lên trên đầu giường, nói: “Chữ của anh đầu rồi, đưa cho em xem một chút.”

Đầu của anh liền đỏ mồ hôi lạnh.....

“Em như vậy mà còn muốn kiểm tra chữ? Coi như xong đi!”, anh bị tinh thần kia của cô chấn động.....

“Tốt hơn nhiều rồi, lấy tới đây đi.”, cô liền quả quyết nói, hoàn toàn không muốn thương lượng.

Thấy cô kiên định như vậy anh chỉ có thể thở dài, xoay người đi đến bàn đọc sách lấy chữ vừa viết xong, đồng thời còn cầm cả bút đỏ đến cho cô nữa.

Mỗi lần kiểm tra việc luyện chữ cô đều làm như thế, lấy bút chỉ ra những điểm còn thiếu sót trong chữ viết của anh.....

Cô nằm ở trên giường, tỉ mỉ kiểm tra từng tờ từng tờ, càng xem mày nhíu lại càng chặt, bút trong tay cũng không ngừng vẽ vòng tròn: “Chuyện gì xảy ra vậy? Những chữ này toàn bộ đều viết cầu thả, nửa bộ sau thật sự quá tệ!”

70. Chương 70: Đêm Xao Động 2

“Đó không phải là. . . . vì em bị bệnh, cho nên anh không thể ngồi yên luyện chữ được hay sao?”. Anh liền lên tiếng giải thích. Sự thật vốn là thế mà, một lát lại thay khăn cho cô, một lát lại thử túi chườm nóng xem còn nóng không, sao có thể chuyên tâm luyện chữ được cơ chứ?

“Viết lại!”, đối mặt với những chữ xấu không thể tả này của anh, cô liền sinh ra cảm giác như gió thu vừa cuốn hết lá vàng vậy, giọng nói cũng không thể hiện chút tình cảm nào.

Anh cầm lấy tờ giấy vừa bị cô ném về phía mình, không còn lời nào để nói.

Đồng hồ báo thức trên tủ ở đầu giường đã dịch đến số mười một, chợt nhớ ra anh vì mình mà cực khổ nửa đêm, cô liền hạ giọng khai ân: “Để ngày mai hãy viết! Anh về phòng ngủ đi.”

Anh đứng bên mép giường của cô một lát, rồi nói: “Thôi cứ viết luôn cho xong, em ngủ đi.”

Cô cũng không còn hơi sức để tranh cãi với anh cho nên liền nghe theo.

Sau khi hạ sốt, sức lực toàn thân như bị rút hết ra vậy, cộng thêm đau bụng kinh hành hạ, cô đã mệt mỏi không muốn nói thêm nữa chữ.

Cô cũng không biết làm sao mình lại phát sốt, lại còn vừa vặn tiếp xúc thân thể với người khác phái nữa. Bản thân cô từ nhỏ đến lớn thể trạng đã yếu hơn người khác, ngay cả đau bụng kinh cũng nghiêm trọng hơn, lúc còn bé, cứ ba ngày hai bữa lại vào thăm hỏi bệnh viện.

Chỉ là lúc ấy, cô còn có mẹ, có ba.

Cô nhớ đến không biết bao nhiêu lần, vào lúc đêm khuya vắng vẻ, cô đột nhiên phát sốt liền được ba công ở trên lưng, chạy thẳng tới bệnh viện.

Cảm giác bị bệnh, rất khó chịu, nhưng bây giờ nghĩ lại, cảm giác tựa vào bờ vai vững chãi của ba, cùng với mùi hương trên người ông tản mát ra thì sẽ không thấy sợ nữa.

Mười ba tuổi, lần đầu tiên từ khi lớn lên cô trải qua khổ sở như thế, mẹ ôm lấy cô, dịu dàng nói cho cô biết, công chúa nhỏ của bọn họ đã trưởng thành rồi. Sau đó vào mỗi tháng, đau đớn cũng sẽ không định kỳ mà tới, khi đó, cô có thể ôm cổ của mẹ làm nũng, có thể ở trong lòng mẹ mà khóc thút thít, ngay cả trà gừng mẹ nấu với đường đỏ cũng có thể tùy hứng không uống, nhưng cũng chưa bao giờ thấy sợ.

Có lẽ, trong tiềm thức của cô vẫn luôn cho rằng ba mẹ sẽ giống như ngọn núi sừng sững vững chãi vĩnh viễn tồn tại ở phía sau của mình, cho nên, mới không biết sợ hãi điều gì, vậy mà, ngọn núi này, một ngày nào đó lại bị sụp đổ, sẽ không có người công cô chạy trong đêm tối khi cô bị bệnh, sẽ không có người bế tới bát trà gừng dự dỗ cô uống..., sẽ không có ai nói cho cô nghe: Tiểu Hà, đừng sợ.

Thật ra thì, cô cũng biết sợ.

Tựa như tối nay, đột nhiên lại bị ốm, sợ bóng tối này cùng với đau đớn không bến bờ, sợ, thế giới rộng lớn chỉ còn lại một mình mình mà thôi....

Nước mắt âm ẩm đã viền quanh hốc mắt, mắt của cô khe khẽ mở ra, ánh đèn trên bàn sách đang tỏa ra tia sáng nhu hòa lại mang đến ấm áp mơ hồ, trong căn phòng an tĩnh như thế, âm thanh lúc anh viết chữ trên giấy truyền vào trong tai thật rõ ràng....

Trong phút chốc, nước mắt liền tràn mi, cô không có cách nào kìm chế được bản thân mình, tiếng nức nở trong đêm khuya yên tĩnh nghe rõ mồn một.

“ Em làm sao vậy? ”, anh nghe thấy, lập tức hạ bút, tiến đến bên giường, dưới ánh đèn, liền phát hiện những giọt nước mắt trên mặt của cô: “ Khóc? ”

Cô xoay người sang chỗ khác, dùng chăn che kín đầu, mỗi người đều có một mặt muốn ẩn giấu, giờ phút này lý do khiến mình rơi lệ bất luận như thế nào cô cũng sẽ không nói ra.....

“ Đây, em che làm gì chứ? Không có không khí để thở đâu! Ra ngoài đi! ”, anh lật chăn của cô, để cái đầu nho nhỏ lộ ra bên ngoài.

Cô nghiêng đầu lại vùi mặt vào trên gối.

“ Có phải vẫn còn rất đau hay không.... ”, anh chưa từng suy đoán về tâm tư của con gái bao giờ, cho nên cũng không biết cách an ủi như thế nào, chỉ có thể vụng về về chủ quan suy đoán.

“ Ừ.... ” Chôn mặt trong gối, cô buồn buồn đáp, cứ coi như là thế đi.....

“ Anh đi đổi nước nóng nhé. ”, anh cầm túi chườm nóng đi xuống lầu, lần đầu tiên tận mắt chứng kiến nỗi đau đớn mà con gái phải chịu, không hiểu tạo hóa sao lại bất công như vậy, đây chính là điểm bất đồng giữa nam sinh và nữ sinh hay sao?

Hiện tại đã là đêm khuya, nên các thành viên trong nhà đã sớm tiến vào mộng đẹp, nah đổi nước, rồi rón rén đi tới phòng của cô, sau đó đóng cửa lại, đem túi chườm nóng đưa lại cho cô.

Cô ôm lấy, đặt ở trên bụng, mặc cho nhiệt độ này làm cho lưng ươn mướt mồ hôi, mang lại chút hơi ấm cho thân thể lạnh lẽo.

“ Khá hơn chút nào không? ”, anh lại hỏi.

Cô chỉ gật đầu, không lên tiếng đáp lại.

Anh bứt rứt đứng ở đó, tuy hai người họ không nói gì, nhưng anh vẫn không bỏ đi, tiếp tục trở lại bàn học vừa viết chữ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô một chút, đến khi nhìn thấy cô nhắm mắt lại, hô hấp nặng nề, mới thăm đoán cô đã ngủ.

Sau khi cẩn thận viết lại toàn bộ xong xuôi đầu đấy, anh vẫn không dừng lại, đứng ở bên bàn, tiếp tục luyện tập, cũng không cảm thấy mệt mỏi, trong không khí hòa lẫn mùi hương hoa quế thoang thoảng, trong tiếng hít thở đều đều của ai kia, cả người cũng dần dần trầm tĩnh lại.

Không biết đã qua bao lâu, khí đêm lạnh lẽo ngấm vào da thịt, đến lúc toàn thân cảm thấy lạnh, anh mới hạ bút, đi đến chỗ cửa sổ đóng lại, cũng tiện thể nhốt lại mùi hương quế ở bên ngoài.

Mà lúc này ở trên giường, cô đang khẽ râm rì gọi: “ Mẹ, mẹ.... ”

Lần đầu tiên nghe thấy cô gọi mẹ, lại vô cùng rõ ràng.

Anh đi nhanh đến bên giường, phát hiện hai gò má cô ửng hồng, sờ sờ lên mặt của cô, lại thấy nóng dần lên, có lẽ là lại sốt nữa rồi.....

Cô vẫn còn đáng mê man ngủ, anh cầm cặp nhiệt độ lên, đưa lên phía cổ áo của cô.

Lúc sắp vào áo ngủ của cô, anh chợt dừng lại một lát, tầm mắt lia đến cần cổ mảnh khảnh trắng nõn, còn có xương quai xanh đẹp dễ nữa.

Sau vài giây do dự ngẩn ngủ, anh vẫn quyết tâm vén áo lên, sau đó nâng cánh tay của cô đặt cặp nhiệt độ xuống dưới nách.

Quá trình diễn ra vô cùng nhanh chóng, nhưng vẫn kịp nhìn thấy hai bầu ngực còn chưa trở mã hết của cô, cùng với hai nụ hoa hơi hồng hồng.

Thân hình của cô, tựa như đứa bé, hoàn toàn không thể nào mang ra so sánh với thân hình bốc lửa của mấy cô nàng trên tạp chí kia, nhưng không hiểu tại sao hô hấp lại trở nên nặng nề, nhịp tim cũng đập nhanh đến khác thường, trong đầu không tự chủ mà hiện lên làn da trắng nõn, bộ ngực bằng phẳng của cô trong đêm tối nhìn thoáng qua chẳng khác gì một viên bạch ngọc.

Anh vội bước vào trong phòng tắm, vốc nước lạnh lên mặt, mới đem hình tượng kia cuốn khỏi tâm trí, những giọt nước lạnh như băng đã khiến anh tỉnh táo lại, rồi tự nhìn mình trong gương âm thầm tự trách: Tiêu Y Đình, mày đúng là có tiềm chất của cầm thú!

Ở trong phòng tắm đợi đến thời gian lấy nhiệt kế, anh mới đi ra. Lúc cầm nhiệt kế ra, anh không hề cúi đầu nhìn, nhanh chóng lấy ra ngoài, mà hiện tại nhiệt độ của cô lại một lần nữa tăng vọt tới hơn ba mươi tám độ.

Nhưng thời gian uống thuốc còn chưa tới, anh không biết nên làm thế nào, chỉ biết túc trực bên cạnh trông chừng, chườm mát cho cô, hi vọng sẽ có hiệu quả.

Lúc đặt chiếc khăn lạnh lên trán cô trong nháy mắt, cô liền nhăn mày lại, trong miệng lẩm bẩm rên rỉ: “ Mẹ, hát cho Tiểu Hà nghe đi, mẹ....”

Tiểu Hà? Anh thầm nghĩ cái tên này chắc là bình thường người nhà vẫn hay gọi cô?

Trong mộng cô đột nhiên kích động, toàn thân lo lắng giãy giụa, trong miêng càng không ngừng kêu lên: “ Mẹ, mẹ....”

Cô đang gặp ác mộng sao? Anh vội lay vai của cô, đánh thức người nào đó đang đắm chìm trong cơn mơ: “ Em gái! Em gái tỉnh đi!”

Cô mở mắt ra, hốc mắt cũng phấp phồng, hơi thở nóng rực phả vào mặt anh.

Ý thức ở ngẩn ngui trong nháy mắt liền trở nên mơ hồ, không biết bản thân mình đang ở nơi nào, cũng không thấy rõ trước mắt mình là người nào, chỉ gọi theo bản năng: “ Mẹ....”

“ Em gái, là anh, em đang nằm mơ sao?”. Mặt của anh ở ngay trước mặt cô, tầm mắt cũng dần dần trở nên rõ ràng.

Cô kinh ngạc nhìn nhìn anh, đột nhiên nói một câu chẳng ăn nhập gì: “ Anh hai, đọc sách cho em nghe đi.”

Anh không hồi liếc mắt nhìn cô, nhưng cũng không hỏi tại sao, chỉ hỏi: “ Đọc sách gì?”

“ Tùy anh, sách Tiếng Anh cũng được.”

Anh lại càng ngạc nhiên, không hiểu nổi cô có ý đồ gì, là bị bệnh đến mức hồ đồ không biết thời gian hiện tại là lúc nào, hơn nữa đêm còn muốn anh học Tiếng Anh sao? Hay là muốn nghe Tiếng Anh để ru ngủ?

“ Lấy sách Tiếng Anh đi, anh hai.” Giọng nói của cô tuy yếu đuối nhưng không kém phần kiêu định, ý muốn cho anh biết, cô thật sự không nói đùa.

Anh là đàn ông con trai, cũng là một thiếu niên đã trưởng thành, dĩ nhiên sẽ không so đo với một cô gái nhu nhược lại còn đang bị bệnh muốn anh đọc Tiếng Anh thì liền độ thôi!

Anh lấy sách Tiếng Anh ra, mở ra khóa thứ nhất hỏi: “ Đọc bài khóa thứ nhất sao?”

“ Ừm....” Cô mở to mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Vì vậy sau khi anh mở sách ra đọc, vừa đọc xong một bài lại phát hiện mắt của cô đã nhắm lại, cứ tưởng cô đã ngủ, liền ngừng lại.

Vậy mà, mới vừa dừng lại cô liền mở mắt ra, trong mắt mơ hồ mấy phần gấp gáp: “ Anh hai, đọc tiếp đi, đọc đi.”

“ Ừ....” Phản ứng của cô làm cho người ta không thể không cảm thấy kinh ngạc, anh nhìn cô một cái, rồi tiếp tục đọc bài khóa thứ hai.

Mặt cô có vẻ hơi khấn trương, khi nghe anh đọc mới chậm rãi thả lỏng, vốn định cố gắng mở mắt không ngủ, tuy nhiên không tìm được mỗi mệt, lại tiếp tục ngủ, trong mơ mơ màng màng, tiếng anh đọc bài khóa vẫn vang lên đều đều....

71. Chương 71: Tình Cảm Giữa Chúng Tôi Chậm Chạp Giống Như Rùa

Kể từ ngày cuối cùng của đại hội thể dục thể thao cộng thêm cả chủ nhật nữa thì bọn họ có tận ba ngày để nghỉ ngơi.

Cô ở nhà họ Tiêu luôn luôn yên lặng, Tiêu Thành Hưng lại bận rộn, Tiêu Thành Trác thì vẫn còn nhỏ, không có người nói, Khương Ngư Văn cũng không tự nhiên chú ý đến việc cô có bị bệnh hay không, buổi tối hôm đó đã trở thành một bí mật giữa bọn họ.

Tiêu Y Đình hai ngày nay cũng xin nghỉ ở nhà, ban ngày đều đi ra ngoài chơi bóng với đám Tả Thần An, mỗi buổi chiều khi quay về nhà, bởi vì vận động mà người đầm đìa mồ hôi, có thể thấy được, là anh thực sự đã đi chơi bóng rồi về.

Ba ngày, cũng đủ để cô dần dần bình phục, sáng thứ hai lúc đi học, trừ việc cảm thấy mệt mỏi, thì căn bản đã không việc gì rồi, cuộc sống vẫn diễn ra theo quỹ đạo của nó vốn có.

Sau khi thi giữa kỳ, so với trước kia anh đã ngoan hơn rất nhiều.

Bởi vì không còn cơ hội thức suốt đêm để chơi trò chơi, cho nên, tinh lực thực dồi dào, lúc đi học tự nhiên sẽ không còn ngủ gật.

Diệp Thanh Hòa mỗi ngày đều kiểm tra bài vở của anh, thật hết cách, vụng về hầu như đều là sao chép. Nếu như không sao chép thì. Thở dài một tiếng, tất cả đều là nước mắt.

Anh nhớ, có một ngày anh cướp một quyển manga của một bạn ngồi cùng bàn, mê mải đọc trong suốt một tiết hóa, kết quả ngày đó không có bài ghi chép.

Vì chuyện này mà suốt ba ngày cô không thèm để ý tới anh, cuối cùng liền phạt anh ở tư thế “Giang rộng chân tay” trong hai giờ, hơn nữa còn vẽ hình con rùa dính vào trên trán của anh nữa.

Tình cảnh như vậy Tiêu Thành Trác sao có thể bỏ qua? Phòng của ba người bọn họ ở sát cạnh nhau, Tiêu Thành Trác vừa thấy anh như thế liền cười lăn cười lộn trên mặt đất, còn dùng máy chụp hình chụp lại khoảnh khắc hiếm có này, nói là muốn lưu lại để làm kỷ niệm, bày ra dáng vẻ rằng, nếu như anh lại phạm sai lầm, liền đem hình này dán lên diễn đàn của trường học bọn họ.

Ngày ấy, Diệp Thanh Hòa cũng bật cười, nhìn anh rất thân thiết, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nói: “Đây chỉ là trừng phạt nhỏ, lần tới nếu tái phạm sẽ bị trừng phạt mạnh hơn.”

Biện pháp mạnh này chính là đóng giả thành con rùa ở trước mặt bạn học cả lớp bò một vòng sao?

Đồ con rùa đáng chết!

Anh thật vô cùng hối hận vì bản thân đã nhất thời ầm đầu đồng ý với điều kiện này của cô! Chẳng những không có lừa gạt cha già, mà còn để cho anh rơi vào trong cạm bẫy này mà không có cách nào thoát ra được!

Nhiều năm về sau, Tiêu Thành Trác đã hỏi anh, cháu trai, một người không sợ trời không sợ đất, ngay cả thầy giáo và anh cả cũng hết cách bó tay, tại sao chỉ một lần liền nghe lời của chị ấy như vậy?

Anh ngồi im lặng hồi lâu, còn không phải là do cái hiệp nghị con rùa đã bắt trời anh lại hay sao?

Tiêu Thành Trác vừa nghe, chỉ cười cười.

Có vài người, có một số việc, phải trải qua thời gian rất dài mới có thể nghĩ ra, chuyện cũng không phải tựa như vẽ bề ngoài của nó.

Nếu có may mắn nghĩ ra, thì hãy còn có thể cứu chữa; nếu có người ngốc đến mức cả đời cũng nghĩ không thông, thì kết cục chờ đợi họ cũng chỉ có mất đi mà thôi...

Sự thay đổi của anh, khiến cho thầy giáo rất ngạc nhiên, liên tiếp khen ngợi anh ở trên lớp, có thể khiến cho người ta ngạc nhiên không chỉ ở biểu hiện tập trung trong giờ học, mà còn cả việc anh bắt đầu làm bài tập ở nhà nữa!

Nhắc tới bài tập, đó chính là nỗi đau thương nhất của anh!

Anh không biết làm!

Nhưng không biết làm vẫn có người buộc anh phải làm bằng được!

Cô tự tay vẽ đầy những con rùa dính lên trên tường trước bàn học của anh!

Chúng lúc nào cũng nhắc nhở anh, kết quả không phục tùng cô sẽ thảm đến thế nào!

Vậy anh có thể tham khảo không? Lấy đáp án của cô tham khảo một chút, tài nguyên phải cùng hưởng không phải sao...

Nhưng mà, làm như vậy cũng không được!

Cô nói với anh cần phải cùng nhau làm bài! Anh phải chịu biết bao nhiêu tội?! Mấu chốt là có lúc làm xong thì cũng đã qua chín giờ rồi! Hết thấy chỉ có một giờ để chơi trò chơi! Thời gian ít đến đáng thương?! Hiện tại anh hoàn toàn không có thời gian để luyện cấp nữa? Nếu không phải có lão Tam luyện thay anh thì anh đã sớm bị người ta bỏ rơi ở góc đường rồi!

Mà anh khổ cực như vậy, cuối cùng thì sao chứ? Còn không phải là cho ra đáp án giống y như đực với cô sao! Trăm sông đổ về một biển, làm sao lại không thể để cho quá trình đơn giản hóa một chút?!

Cũng không phải là anh chưa từng phản kháng qua

Anh đã từng thực hiện kháng nghị! Cũng không thêm làm bài tập! Anh tình nguyện nằm ở trên giường lãng phí thời gian, lãng phí sinh mạng cũng không thêm làm!

Nhưng cho dù có kháng nghị thì một chút tác dụng cũng không có...

Vậy không phải anh sẽ càng đáng thương hơn một giờ cũng không thể chơi sao?

Hơn nữa, cô vẫn ngồi ở phòng của anh, liều chết với anh, ngay cả con rùa nhỏ rứt đầu khốn kiếp kia cũng đang nhìn anh chăm chăm, muốn đấu với anh suốt đêm sao?

Nhìn chăm chăm vào bóng lưng mỏng manh lại trắng tấp kia hồi lâu, không biết vì sao, lại nhớ lại cảnh cô đau đớn lặn lội ở trên giường đêm hôm ấy, nhớ lại cảm xúc khi lòng bàn tay của anh chạm vào làn da mềm mại của cô một khắc kia...

Anh phẫn hận, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi mà ngồi bật dậy, rồi đi đến ngồi vào bên cạnh cô.

Vì vậy, từ đó các thầy giáo càng có thêm nhiều chủ đề để thảo luận với nhau say sưa: nhìn Tiêu Y Đình làm bài tập thật là hưởng thụ, chữ viết vừa đẹp, đáp án lại chính xác, cậu bé này đúng là biến hóa đến nghiêng trời lệch đất!

Bài tập của anh còn được dán lên bảng học tập của trường, đón nhận ánh mắt sùng bái của đám Vương Triết, chẳng khác như người anh em của mình đã tu thành chính quả cưới hạc trở về, tựa như khoảng cách của bọn họ cũng càng ngày càng xa khiến cho anh cảm thấy không được tự nhiên. Anh thật sự không muốn tốt lên như thế? Thật sự không muốn!

Tờ giao ước tạm thời với ba mươi điều, thường sẽ bị Diệp Thanh Hòa lấy ra so sánh, nếu anh được hạng nhất, cô sẽ đánh dấu phía sau, dần dần, đánh dấu càng ngày càng nhiều, những điều còn lại, cô cũng không nóng vội, muốn thay đổi một con người, không phải chuyện một sớm một chiều.

Mấy ngày sau, vào một buổi sáng sáng sớm, trong phòng của Tiêu Y Đình vang lên hiệu lệnh hào hùng.

Đây là chuông báo thức mà Diệp Thanh Hòa đặt cho anh, mỗi ngày đều sẽ vang lên rất đúng lúc, nhưng mỗi lần đều bị anh vô tình tắt đi, sau đó lật người tiếp tục ngủ.

Hôm nay, cũng không ngoại lệ.

Anh nhắm mắt lại từ trong chăn vươn tay ra, dựa vào cảm giác liên tắt đồng hồ báo thức đi, trong dạ âm thầm buồn bực, mỗi sáng anh đều tắt bỏ đồng hồ báo thức đi, nhưng con bé này mỗi ngày đều chạy sang gọi anh dậy!

Vừa mới chuẩn bị thu tay lại tiếp tục ngủ, liền nghe trong phòng vang lên giọng nói mềm mại nhưng rất rõ ràng: “Anh hai, dậy đi.”

“À?! Đứng có vào? Anh không mặc quần áo đâu!”, anh nắm chặt chăn đắp lên người mình, muốn nằm im giả chết. Cô bắt anh dậy sớm để luyện tiếng Anh, còn để cho anh đường sống nữa hay không đây!

Có thể cho anh chút thời gian cùng không gian hay không? Thật sự muốn nhúng tay vào tất cả sao? Cô có biết rằng đã chiếm đóng anh ban ngày, buổi tối còn xâm chiếm giấc mơ của anh nữa hay không? Đã liên tục trong nhiều buổi tối anh luôn nằm mơ thấy cô, nhưng tuyệt không sắc tình chút nào! Thật sự! Hiện tại cuộc sống của anh không khác gì cao tăng khổ hạnh cả! Cho nên đã không còn tâm tư nghĩ lung tung nữa rồi! Mỗi lần ở trong mơ, anh đều thấy cô cười trên lưng con rùa nhỏ đuổi theo phía sau buộc anh phải làm bài tập! Con rùa kia lại chạy thật nhanh...

“Anh hai, lần trước anh cũng đâu có mặc.” Rất dễ nhận thấy, cô sẽ không bởi vì cái cơ vô sỉ này mà chạy trốn.

Anh thật muốn phát điên rồi!

Lần trước? Lại còn nhắc đến lần trước? Có thể không đề cập tới chuyện lần trước nữa hay không? !

“Anh cũng không mặc quần! Ngủ lỏa thể! Em mau đi ra đi!”, anh vẫn khư khư cố chấp! Dù sao nên nhìn hay không nên nhìn, cô cũng đều nhìn thấy rồi. Chỉ cần không vén chăn lên ép anh rời giường là được!

Ai ngờ, cô lại đi tới bên giường ngồi xuống, nhỏ giọng gọi: “Anh hai.”

“Hả?” Không dậy nổi! Nói gì cũng không nghe! Anh tự nhủ với mình rồi nhắm chặt mắt lại.

“Anh hai, dậy đi, cùng chạy bộ với em!”, cô lại nói.

“Không.” Ah, không phải luyện tiếng Anh sao? Anh kinh ngạc mở mắt ra hỏi: “Em muốn chạy bộ?”

“Đúng vậy! Em cảm thấy thể chất của mình quá kém! Muốn rèn luyện thêm!”.

Thì ra là vậy. Anh vẫn còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ mơ màng màng: “Em có chạy bộ được không đấy? Đừng có cố chạy để lại bị bệnh!”

“Chính là bởi vì không rèn luyện thường xuyên cho nên mới muốn tập! Con người ta, mỗi một bước đi đều muốn vượt qua khuyết điểm của mình! Để không trở thành gánh nặng về sau”.

Cái này giống như đang mượn chuyện của mình để giáo dục người khác thì phải.

Anh cũng lười muốn nghe!

“Được rồi, rời giường thì rời giường!”, vừa nói anh vừa vén chăn lên.

“Ah, không phải anh nói mình không mặc quần sao?”, cô kêu lên, đáy mắt sau lớp kính lộ ra ý cười.

“À? Ha. anh quên, thì ra là có mặc. Ha ha.”, anh cười gượng hai tiếng rồi rời giường, mái tóc bình thường được chải chuốt hết sức gọn gang lúc này trở nên rối bù, gương mặt vẫn còn ngái ngủ, cùng với lúc ở bên ngoài luôn để ý ngoại hình, hoàn toàn đảo ngược, mặc dù ánh sáng không tốt chút nào, nhưng cũng thấy rất anh tuấn?

Nhưng anh lại không hề để ý đến điều này, chân không bước xuống giường, nửa người trên để trần, từ trong tủ quần áo tìm ra một bộ thể thao rồi đi vào phòng tắm.

Năm phút sau, hình tượng thiếu niên đẹp trai như ánh mặt trời lại trở về, quay sang cô phát tay nói: “Đi thôi, em gái!”.

Buổi sáng mùa thu, mặt trời vẫn còn chưa lên cao, đập vào mặt không khí man mát dịu dịu, nhưng là, hòa lẫn với mùi hoa quế thơm nồng, thật giống như bản thân của hai từ mùa thu này, chan chứa biết bao cảm xúc.

Hai người chạy bộ dọc theo lối dành cho người đi bộ ở tiểu khu, rồi chạy đến bờ sông.

Thể chất của cô quá kém, tế bào vận động lại là số lẻ, chạy đến chỗ này đã là cực hạn, thở hồng hộc nói: “Anh hai, hôm nay chạy tới đây thôi, em không được.”

Anh cười đáp: “Anh thấy em quả thật quá kém cỏi! Được, dừng lại nghỉ ngơi một lát đi!”

Người cô đang đầm đìa mồ hôi, trông kính phủ lên một tầng sương mù, hoàn toàn không thấy rõ.

Vì vậy liền lấy kính xuống lau.

Bởi vì sợ buổi sáng mùa thu sẽ có gió to, mà cô lại mới vừa lành bệnh, thân thể không chịu được khí lạnh, nên mặc hơi nhiều quần áo, vận động một chập, mồ hôi cơ hồ đủ để rửa mặt rồi, mái tóc thật dày dán lên trên mặt, cực kỳ khó chịu.

Cô lấy khăn ra, lau mắt kính xong, liền đưa lên lau mặt, vén hết tóc mái về phía sau, sau khi lau xong được những cơn gió mát thổi vào mặt, thấy thật mát mẻ sáng khoái. Muốn hưởng thụ mát mẻ này thêm chút nữa, cô liền buộc hết mái tóc dài ra sau đầu, cực kỳ thoải mái....

Lúc đó, mặt trời đã lộ dạng phía chân trời, phát ra từng tia sáng hồng rực, nước sông bên bờ thường xanh hơn cả bụi cây, trên những phiến lá tròn trịa còn đọng lại những giọt sương mỏng manh, nước chảy trong vắt, vạn vật như vừa bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, hoạt bát vang dội, khoe khoang những ánh sáng li ti nhàn nhạt.

Sáng sớm, tất cả mọi vật đều trở nên tươi mới mà mát mẻ.

Mùi hoa quế bên bờ sông đã trở nên rất nhạt, rất nhạt, trong không khí trong lành, còn mang cả hơi thở khác, là đêm ấy, là mùi hương thoang thoảng trên người cô hòa lẫn trong mùi mồ hôi nhàn nhạt.

Đều nói đàn ông đều không tốt, khó trách! Cô gái đẹp chính là một đại danh từ, ngay cả ra mồ hôi, cũng thơm đến vậy....

Anh không khỏi cười một tiếng, muốn đùa giỡn mấy câu, trong nháy mắt chợt ngưng một lần nữa.

So với lần trước ở phòng y tế thì giờ phút này cô càng làm cho người ta kinh ngạc.

Trong phòng y tế, hai mắt của anh tỏa sáng khi lần đầu nhìn thấy diện mạo thật của ai đó, nhưng bởi vì bị bệnh nên không nhìn ra được khí chất của cô.

Còn cô gái trước mắt anh bây giờ, da thịt trong suốt trắng nõn, lông mày sắc như vẽ, môi đỏ như son, nhưng đẹp nhất vẫn là đôi mắt, rất sáng, ánh mặt trời khúc xạ vào đôi đồng tử màu đen của cô phát ra ánh sáng lấp lánh, khiến cho anh nghĩ đến chiếc vòng mã não cùng những hạt châu đen lấp lánh dưới ánh đèn của bà nội mình, còn cô chung quy lại vẫn dùng mắt kính để chống đỡ....

Sau khi vận động, hai má hồng rực khỏe mạnh không còn nhợt nhạt như trước đó, đứng trong màn sương mù, toàn thân tỏa ra hơi thở thanh xuân, tựa như một đóa hoa sen đang nở nhụy.

Từ trong thâm tâm anh thầm cảm than: “Em gái, thật là phí của trời!”

“Cái gì?”, cô nhìn anh, môi hồng răng trắng, trong mắt lấp lánh châu quang làm cho người ta không cách nào thích ứng.

“Lá lách xanh tươi và rậm rạp, sương trắng xóa phủ khắp mọi nơi, người mà đấng nói hiện thời, ở vùng nước biếc cách với một phương. Cảnh hay ý đẹp như vậy, lại bị em cố tình phá hoại, luôn luôn đeo cái kính rách nát kia làm gì? Còn cả tóc mái kia nữa, đúng là dân hai lúa chính gốc, tuyệt không thích hợp với em!”

Cô vừa nghe anh nói như vậy, vội vàng đeo kính lên, cũng không đáp lại câu gì.

“Em gái!”, anh tự tay chém giết mắt kính của cô: “Càng nói em lại càng cố chấp rồi! Đi mua cặp kính mới đi! Nếu không thì đeo kính sát trùng cũng được!”

Nàng cúi đầu chui qua phía dưới cánh tay của anh, sau đó hất cằm lên nói: “Anh hai, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, buổi sáng tốt như vậy, không bằng, chúng ta luyện tiếng anh đi!”

“À?”, anh tuyệt đối tin tưởng, cô đã mang cái từ đẹp này hủy diệt đi tất cả! Đừng là kẻ hủy diệt! Không chỉ phá tan vẻ đẹp của mình mà còn phải phá hủy đến triệt triệt để để! Còn phá hủy cả một ngày tốt như hôm nay nữa! Phá hủy tâm tình của anh! Phá hủy cả cuộc sống của anh!

Có lẽ việc chạy bộ buổi sáng tốt đẹp này chính là một âm mưu! Một âm mưu đã có dự mưu từ sớm rồi! Quả là như thế! Người vạch ra âm mưu ngay cả sách tiếng Anh cũng mang ra rồi!

Anh đúng là số khổ mà...

Anh muốn kêu cha gọi mẹ!

Mà lúc này cô đã mở sách, nhàn nhạt cười nói: “Anh hai, vậy em gọi bác Tiêu tới đây giúp anh nhé?”

Hả....Anh lập tức cảm mồm. Cha anh tới đây?

Chẳng phải lại hung hăng đập cho anh một cú.....

Cuối cùng, vẫn bị cô ép buộc học thuộc một bài khóa, lúc trở về bước chân của người đó thật nhẹ nhàng, mà bước chân của anh thì ngược lại, ôi cuộc sống này, thật là tịch mịch như tuyết....

Trong chung cư người dậy tập luyện cũng đã nhiều hơn, có cụ ông, cụ bà, cũng có cả những đứa trẻ hoạt bát vui vẻ.

Một đứa nhỏ mập mạp, trong tay đang cầm một sợi dây, đứng ở đó dậm chân kêu: “Nhanh lên một chút! Tiểu Nhị, nhanh lên một chút!”

Tiểu Nhị? Gì thế? Đứa nhỏ này có vật gì thế?

Hai người bọn họ đều sinh lòng hiếu kỳ, vừa nhìn theo sợi dây, liền thấy Tiểu Nhị thì ra là một con rùa.....

Trên thế giới này có dất chó đi dạo, mang chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch nhưng chưa từng thấy qua dất rùa đi dạo bao giờ! Hơn nữa con rùa này có tên là Tiểu Nhị!

Lúc ấy, cô liền bật cười, cười ra thành tiếng.

Cô tới nhà anh lâu như vậy, cũng chưa từng thấy cô cười không hề giữ kẽ như thế.

Đó là tiếng cười mà một cô gái tuổi này nên có, không mang vẻ chững chạc, tỉnh táo, thanh thúy dễ nghe, lại tùy ý.....

“Cười cái gì mà cười?! Không được cười!”, ngược lại với sự sung sướng của cô, là vẻ mặt căng thẳng đầy uy hiếp của anh.

Cô lại càng cười vui vẻ hơn, rồi ngồi xổm xuống, lấy tay chạm vào đầu con rùa nhỏ.

“Chị, chị thích tiểu Nhị của em sao?” đứa bé nghiêng đầu vui vẻ hỏi.

“Thích chứ! Thật đáng yêu!”, đối mặt với đứa bé cùng “Tiểu Nhị” khả ái thế này, cô liền tháo bỏ vẻ chững chạc vẫn thường ngày ngụy trang, biểu hiện ra tính trẻ con của mình: “Tại sao lại gọi nó là Tiểu Nhị chứ?”, cái tên này quá thích hợp.

“Em là con cả trong nhà, nó chính là đứa thứ hai!”, đứa bé nhiệt tình giải thích cho cô.

“À....Có đạo lý....Con lớn nhất, con nhỏ hơn....” cô kéo dài giọng nói, đồng thời cười hì hì nháy mắt với Tiêu Y Đình.

Mặt của anh lúc này càng cứng lại, thật không rõ, trên thế giới tại sao có thể có loại động vật rùa này! Tức giận nói: “Em bé! Mau dất rùa về nhà đi! Nào có ai dất rùa đi dạo bao giờ?”

Đứa trẻ chớp mắt hỏi: “Bởi vì rùa chạy chậm hơn thỏ! Cho nên phải rèn luyện thân thể cho nó có thể chạy nhanh hơn!”

Hắn vừa nghe, liền cười bò, ngồi xổm xuống ôm vai của cô nói: “Có nghe thấy không? Chạy chậm mới là rùa....”

“Ừ!”, cô gật đầu nói: “Vậy ngày mai chúng ta sẽ chạy tiếp!”

Hả? Anh còn đang thăm nhủ, ngày mai không bao giờ lấy lý do chạy bộ ra ngoài với cô nữa, kì thực muốn hành hạ anh làm thú vui mà!

“Đi thôi! Về nhà!”, anh cầm cổ tay cô kéo đi.

Cô vừa đi vừa quay đầu lại, lưu luyến nhìn con rùa nhỏ: “Rùa nhỏ thật sự rất đáng yêu!”

Đứa trẻ kia cười hì hì vẫy tay nói với cô: “Chị à, ngày mai em cũng dắt rùa nhỏ tới chạy bộ, chị cũng tới nhé!”

“Được! Chị cũng sẽ mang rùa theo!”, cười đồng ý.

Tiêu Y Đình nghe thấy thế liền lườm cô một cái, lời cô đi càng nhanh hơn.

72. Chương 72: Thanh Thanh Tử Khâm

Khi về đến nhà, mọi người cũng đã thức dậy, thấy anh từ bên ngoài đi vào cảm thấy thực tò mò, nhất là Tiêu Thành Trác, chỉ sợ bọn họ trốn đi chơi trò gì hay ho, bỏ quên cậu ta, cho nên liền tiến đến quần lấy Diệp Thanh Hòa hỏi: “Chị à, hai người đi đâu vậy? Sao không cho em đi cùng?”

Diệp Thanh Hòa cầm tay cậu bé, mắt lại nhìn Tiêu Thành Hưng và Khương Ngư Văn giải thích: “Cháu và anh hai cùng chạy bộ, buổi sáng không khí rất tốt, anh hai còn học thuộc được một bài khóa tiếng Anh nữa đấy? Bác trai, bác gái, quả thật anh hai phát âm tiếng Anh rất dễ nghe, chẳng khác gì MC trên kênh quốc tế cả.”

Lần đầu tiên cô ở trước mặt Khương Ngư Văn nói nhiều như thế, hơn nữa còn toàn tâm toàn ý ca ngợi Tiêu Y Đình, nói xong liền thấy trên mặt của bà lộ vẻ dương dương tự đắc: “Tất nhiên, Y Đình của chúng ta từ nhỏ đã học tiếng Anh với anh trai của nó, lúc ấy thầy giáo cũng khen nó có thiên phú ngoại ngữ, trời sinh đã có tướng là phiên dịch viên rồi!”

Liền đó lại có một tiếng hừ lạnh truyền đến, Tiêu Thành Hưng lên tiếng: “Chuyện khi còn bé còn nói tới làm gì? Không thấy mấy năm nay nó đã thành cái dạng gì rồi à?”. Tiểu tử này khi còn bé quả thật thông minh lanh lợi, khả năng nói tiếng Anh cũng khiến ông nở mày nở mặt không ít, nhưng càng lớn lại càng làm cho người ta nhức đầu.

Nói tới chỗ này, Tiêu Thành Hưng chợt nhớ tới lời mà Diệp Thanh Hòa đã nói với mình lần trước, liền nhìn sang cô nhóc này, quả nhiên đang bĩu môi với ông cơ đấy.

Ông cau mày, cố gắng thả lỏng khuôn mặt cứng ngắc ra một chút, mặc dù trông rất kỳ cục, nhưng rốt cuộc vẫn nặn ra một nụ cười: “Tuy nhiên, gần đây rốt cuộc cũng không tệ, hiện tại cố gắng vẫn còn kịp, buổi sáng đi ra ngoài tập luyện còn thuận tiện học tiếng Anh, thói quen này quả thực rất tốt. Ngư Văn, tôi thấy hai chúng ta về sau cũng dậy sớm một chút rèn luyện thân thể cùng với chúng nó, tôi với bà cũng đều có tuổi, tăng cường sức khỏe vẫn vẫn là quan trọng nhất.”

Khương Ngư Văn khẽ mỉm cười, dịu dàng ra mặt, với những lời quan tâm săn sóc của chồng mình cảm thấy rất hưởng thụ: “Được, ngày mai chúng ta bắt đầu dậy sớm tập thể dục buổi sáng cùng với chúng nó.”

“Em cũng muốn đi! Em cũng muốn đi!” Tiêu Thành Trác là một không chịu nổi cô đơn, hoạt động náo nhiệt như thế sao có thể thiếu cậu được chứ?

Mọi người ở nơi này đang nhiệt huyết sôi trào, người duy nhất cảm thấy ngày Tận thế đang đến gần chỉ có Tiêu Y Đình.

Cha anh muốn đi theo để dụ dỗ gì đây? Thế thì sao anh còn có cơ hội lười biếng nữa chứ?

Mà Diệp Thanh Hòa giờ phút này lại cực kỳ yên lặng, khiến cho anh cảm thấy có gì đó không đúng?

Có ngày, khi Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình tan học trở về, vừa vào cửa nhà, đã thấy Khương Ngư Vãn và Tiêu Thành Hưng đang bàn luận vấn đề gì đó, thần thái phấn khởi cực kỳ vui mừng.

“Mẹ, chuyện gì vui vẻ như vậy?”, Tiêu Y Đình thấy Khương Ngư Vãn vui vẻ như thế, vừa về tới nhà tới liền quay sang hỏi.

Khương Ngư Vãn thiết tha lôi kéo con trai ngồi xuống bên cạnh, rồi nói: “Con trai à, cơ hội của con tới rồi! Cuộc thi Thư pháp của thanh thiếu niên toàn quốc đã gửi thư mời tới nhà, hãy mau chuẩn bị một bộ chữ, đưa đi dự thi!”

“Mẹ.” Tiêu Y Đình vừa nghe đã cảm thấy nhức đầu, liền viện cớ: “Hiện tại học tập rất bận rộn, cũng không cần tham gia những cuộc so tài như thế này, con cũng không còn là trẻ con.” Từ nhỏ anh đã bị mẹ lôi kéo tham gia hết cuộc so tài này đến tranh tài nọ, mỗi lần nhận phần thưởng liền trở thành công cụ để mẹ khoe khoang ở trước mặt người thân, bạn bè của mình, hiện tại anh cũng sắp mười tám rồi, có thể đứng ngậy thơ như vậy nữa hay không?

Khương Ngư Vãn vừa nghe lập tức mất hứng: “Vậy thì có ảnh hưởng gì đến học tập đâu cơ chứ? Vậy thì con luyện chữ làm gì? Hơn nữa, đây chẳng phải vì lót đường cho tiền đồ sau này của con hay sao! Không chừng trở thành thư pháp gia nữa đấy?”

“Mẹ. khoảng cách của con đến nhà thư pháp quả thật là rất xa đấy. Hơn nữa mục đích con luyện chữ không phải là vì muốn lấy thành tích gì, mà là vì muốn rèn tính nhẫn nại! Không tin mẹ cứ hỏi cha xem, cha, không thể vì chữ viết hơi tốt một chút, mà trở nên kiêu ngạo, có đúng hay không? Con phải học được tính kín kẽ, học được thâm tàng bất lộ, có phải hay không, hả cha? Hơn nữa, hiện tại bây giờ con mới hiểu rõ được chữ viết của mình cũng không tính là gì, Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân(*), trong nhà chúng ta, chữ của em gái còn tốt hơn con gấp bao nhiêu lần!”

(*): Câu này còn có nghĩa là bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người hay có người khác hay hơn. Tương đương với câu tục ngữ “vỏ quýt dày có móng tay nhọn” hoặc “cao nhân đắc hữu cao nhân tri”.

“Thành Hưng!”, Khương Ngư Vãn hết sức tức giận, trừng mắt nhìn chồng mình, nếu như ngay cả ông cũng đứng về phía của con trai, thì coi như xong! Trước đó đã nói với thằng bé chuyện này, nhưng nó lại nói rằng bản thân không muốn mưu cầu danh lợi.

Tiêu Thành Hưng nhận tín hiệu của vợ liền miễn cưỡng nói: “Có thể biết thấu hiểu được điểm này ngược lại không tệ, muốn con học viết chữ chỉ là vì muốn hun đúc tính tình của con, về phần chữ viết thì so với con quả thật còn có khối người tốt hơn. Có điều, mẹ con cũng vì muốn tốt cho con, có ưu điểm phải biểu hiện ra, như vậy đi, con đã nói rõ chữ của Thanh Hòa so với con còn đẹp hơn thì tốt hơn hết hai đứa cùng đi chuẩn bị một bộ tác phẩm để dự thi thôi.”

“.” Đây chính là sự bất đắc dĩ của đáng sinh thành trước mặt con trẻ nhà mình, Tiêu Y Đình vô cùng không vui đi lên nhà, vừa đi còn vừa lẩm bẩm: “Sau này khi làm cha, quyết không để cho con mình luyện này luyện nọ, cũng nhất định không buộc nó học tập, để cho nó muốn làm sao thì làm, chơi trò chơi, không cần làm bài tập, cũng không cần thi có thành tích tốt.”

Tiêu Thành Hưng thấy con trai giở tính trẻ con ra làm cho tức cười, nói: “Nói gì đó! Con cũng không còn nhỏ nữa lại có thể thốt ra những câu ngây thơ như vậy? Cái gì mà sau này khi làm cha? Tiền đề là trước tiên con có thể làm cha mới được! Nhưng với tính tình hiện tại của con, có người nào đồng ý gả cho con chứ?”

“Cha.” Tiêu Y Đình vốn muốn nói rằng cha cũng không biết đấy thôi, người thích con có mà xếp cả một hàng dài còn chưa hết ấy chứ, nhưng nghĩ lại, nếu như bị cha anh phát hiện đang đi học mà lại yêu sớm, thì không đánh mới là lạ, tốt nhất là thôi đi. Trong lòng lại âm thầm tự nhủ, cha ơi cha, là con trai của ngài có mắt nhìn xa trông rộng, nếu không thì hiện tại ngài cũng có thể trở thành ông nội rồi!

Mặc dù bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn cùng Diệp Thanh Hòa, mỗi người viết một bức chữ chuẩn bị dự thi, trong lòng thấy rất áy náy, vì đã lôi em gái vào trong chuyện này.

Sau khi viết xong, kiểm tra lại một lượt, rồi lấy con dấu bằng ngọc của mình ra, ấn lên trên tờ giấy. Cái dấu này là một phần thưởng trước đây anh được nhận, mẹ đưa cho anh, chỉ là một mảnh ngọc vỡ mà thôi,

nhưng nghe nói nó rất đáng tiền, sau khi nhận lấy liền tùy ý ném vào một góc, thật lâu cũng không nhớ đến, lúc muốn dùng cũng không biết tìm ở đâu.

“Được rồi, em thì sao? Viết xong chưa?”, anh quay đầu sang nhìn rồi hỏi.

Cô cũng đã hoàn thành xong tác phẩm của mình, nhưng còn chưa đóng dấu lên trên.

“Ấn dấu? Có con dấu không?”, anh chỉ chỉ lên vị trí ấn dấu.

Cô suy nghĩ một lát, sau đó lấy ra cái hộp mà Giang Chi Vĩnh đã tặng ỉnh.

Cái con dấu bằng ngọc này, từ khi nhận lấy từ tay Giang Chi Vĩnh cũng chưa từng mở ra.

“Cái hộp này thật đẹp!”, anh liền cất lời khen. Vừa nhìn liền biết đây chính là thứ đồ mà các cô gái thường dùng, hộp gỗ nhỏ tinh xảo, trên nắp hộp còn khắc hoa văn phức cổ, lại còn khảm một viên đá hồng ngọc nữa. “Để anh đóng cho!”

Anh nói xong liền đoạt lấy cái hộp, vừa mở ra, một tờ giấy nhỏ màu hồng gấp làm bốn ở trong rút ra.

Anh nhặt tờ giấy lên, nhìn Diệp Thanh Hòa một cái.

Diệp Thanh Hòa cũng cảm thấy thật kinh ngạc, đến nỗi phản ứng cũng chậm lại một nhịp, vừa muốn ngăn cản thì đã không kịp rồi, anh đã mở tờ giấy ra xem.

“Gửi Thanh Hòa, Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm(*). Giang Chi Vĩnh?”, anh dùng giọng điệu chất vấn, quay đầu lại nhìn cô tức giận hỏi: “Cái này Giang Chi Vĩnh tặng cho em?”.

(*): Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm là một câu trong Kinh Thi có nghĩa là: Tà áo xanh xanh, anh luôn nhớ em.

Cô chỉ hơi hơi khựng lại, ngay sau đó liền thản nhiên trả lời: “Vâng”

Anh phiền loạn xé tờ giấy kia nát bấy, sau đó ném vào thùng rác: “Em có ngu ngốc hay không đấy? Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm có ý gì không hẳn không biết? Chẳng lẽ là em thích cậu ta sao?”

73. Chương 73: Em Gái

Nụ cười trên mặt Tiêu Y Đình trong nháy mắt liền đình trệ.

“Cái này. . . . em gái à. anh không bắt em đưa tiền đâu.” Trong lòng vẫn cảm thấy có chút ủy khuất

Tất nhiên là cô biết anh không bắt mình đưa tiền, không, nói đúng ra thì đó cũng không phải là tiền của cô, mà là tiền của anh, cô chỉ là người cầm hộ mà thôi.

Thậm chí cô còn biết.

Cô không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn anh, đôi môi mím chặt, chiếc cằm cứng rắn trông bén nhọn hơn hẳn.

Gọng kính to quá cỡ lại thành công chắn lại ánh mắt của cô một lần nữa, dưới ánh đèn sáng choang, không hiểu sao anh lại cảm thấy thật âm u.

“Này. em gái à. anh thật sự không bắt em đưa tiền mà, không tin em đếm thử đi. Tiền này là tự tay anh kiếm được đấy.”, anh cũng không biết tại sao, từ sâu trong thâm nội tâm lại dấy lên cảm giác sợ hãi, nhưng lại muốn thẳng thắn đem những chuyện đã gạt cô nói cho rõ ràng.

Vậy mà, cô vẫn chưng ra vẻ mặt như thế, không nói không rằng, lơ đi không để ý tới anh.

Anh đứng trước mặt cô một lát, sau đó liền ngồi xuống giải thích: “Rất nhiều đơn vị phải tham gia thi đấu bóng rổ, nhưng nội bộ lại không có cầu thủ tốt, phải tốn tiền mời người ở bên ngoài, ba người bọn anh liền đi đánh bóng thuê cho bọn họ, vừa có tiền, lại không làm chuyện xấu.”

Mỗi tuần đánh hai trận, liên tục hơn một tháng, cũng kiếm được một khoản tiền không nhỏ, tuần trước anh vốn định dùng tiền đó để mua một loại vũ khí cực phẩm trong trò chơi, nhưng lại do dự thật lâu, số

tiền này anh ở trên cầu trường mồ hôi đổ như mưa mới kiếm được, cũng là khoản tiền đầu tiên tự tay kiếm được vì thế mà thấy rất tiếc.

Lại nói từ nhỏ đến lớn anh luôn xài tiền như nước, chưa từng có ý niệm đau lòng như thế này.

Anh móc hóa đơn trong túi ra, nói tiếp: “Em xem cái này đi, còn cả cái này nữa, chỉ còn lại từng này, cho em hết. anh cũng nhớ, điều thứ mười hai trong giao ước đó chính là không được phép xài tiền bậy bạ. Nhưng mua đồ cho em cũng không coi là phung phí, lại nói, tiền này là tự anh kiếm được”

Cô nhìn vào những thứ trên tay anh, trừ hóa đơn, còn có hai tờ một trăm đồng, với mấy tờ mười đồng nữa, nói cách khác, sau khi mua con dấu kia xong anh chỉ còn lại từng này.

Cô cầm hóa đơn lên nhìn, yên lặng tính toán một chút, thầm nghĩ có lẽ thật là như thế.

Sau đó liền thu hóa đơn, tiền, cùng với cả con dấu huyết kê kia cho vào trong ngăn kéo, rồi khẽ nói: “Nếu như chưa ăn cơm tối, thì em đi nấu sủi cảo cho anh ăn.”

Nói xong, cô liền cúi đầu đi qua mặt hắn, ra khỏi phòng .

Lúc đó anh cũng không thể nhìn thấy, khi ra khỏi phòng nước mắt của cô liền rơi xuống như mưa.

Sâu tận đáy lòng đột nhiên dâng lên nỗi vui sướng không kìm chế được, anh quay về phía bàn đọc sách giờ giờ ngón giữa lên, ý là muốn khi dễ con rùa kia, lần này em gái không có phạt anh vi phạm nội quy! Anh không cần phải học điệu bộ của rùa nữa! Nhưng nhìn một lát mới phát hiện đây là căn phòng của em gái, trên tường căn bản không có rùa! Đúng là anh đã mắc chứng sợ hãi rùa thật rồi! Rất muốn cười lên đầu nó!

Chợt nhớ

74. Chương 74: Đã Có Anh Gánh Vác!

Kịch bản do Giang Chi Vĩnh chấp bút, có nội dung tương tự với Romeo và Juliet của Châu Âu, kết hợp với phiên bản Lương Chúc cổ đại, hơn nữa còn có yếu tố của cô bé lọ lem vô cùng hoa lệ.

Vai nữ chính đương nhiên thuộc về hoa khôi lớp Tô Chỉ San, về phần nam chính, vốn Tô Chỉ San ra sức đề cử Tiêu Y Đình, nhưng với tính tình của anh, đương nhiên là cự tuyệt thẳng thừng, không hề có nửa điểm lưu luyến, còn làm ra vẻ bản thân thành thực đẹp trai nên xem thường những trò trẻ con này.

Tô Chỉ San không biết nghĩ như thế nào, lại đẩy Diệp Thanh Hòa đến khuyên nhủ anh, kết quả anh liền trợn mắt đe dọa, thuận tiện còn xách cô rời đi, đã thế còn quăng lại một câu: “Kịch bản đáng chết này rốt cuộc cũng soạn xong rồi, nếu em không có chuyện gì thì đi về nhà!”.

Cuối cùng, đành phải chỉ định Vương Triết làm nam chính. Vương Triết trừ hơi đen hơn Tiêu Y Đình ra, nhưng bù lại vẻ ngoài vừa đẹp trai lại vừa lại lạnh lùng hơn một chút.

Về phần nữ phụ, dành cho Trương Manh biểu diễn, những người Giáp Ất Bính Đinh diễn vai phụ qua đường cũng đã được bố trí xong xuôi.

Nhưng dù thế Diệp Thanh Hòa cũng không thể thoát khỏi tổ diễn kịch, làm một thành viên trong đó, cô vừa phải từ biên kịch chuyển thành đạo diễn, vừa giúp đỡ sửa sang lại đạo cụ, cùng trao đổi với các bạn diễn, nhân tiện còn có thể kịp thời đổi từ ngữ phù hợp.

Tiêu Y Đình đối với việc lần này cực kỳ bất mãn, luôn trừng mắt hỏi cô rằng: “Không phải là em không thích nói chuyện ở trong lớp sao? Không phải chỉ thích một thân một mình vui đầu đọc sách sao? Hiện tại kịch bản cũng đã sửa xong, em vẫn còn dính vào làm cái gì?”

Cô không trả lời anh, chỉ yên lặng làm chuyện của mình. Cô muốn may thêm một đường viền hoa trên váy của nữ chính, ngày mai đã phải thử phục trang rồi, tối nay phải nhanh tay hơn thì mới kịp.

Không lấy được kết quả như mong, anh lại giở tính trẻ con giành lấy chiếc váy trong tay cô, chất vấn: “Em gái à, anh phát hiện em có sự thay đổi!”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, anh giận dỗi ném trả váy lại cho cô: “Em nói nói cười cười với bọn họ! Nhưng lại không muốn nói chuyện với anh là có ý gì? Trước kia còn tưởng rằng em là người không thích nói chuyện, nhưng đến bây giờ mới biết, em chỉ không thích nói chuyện với một mình anh mà thôi! Lại nói có phải em thích cái tên Giang Chi Vĩnh đó hay không?”

Cô nhặt cái váy lên, vẫn im lặng, anh chàng này, người gì đâu mà kỳ cục như vậy chứ?, “Bài tập của anh còn chưa có làm xong đâu, mau đi làm bài đi!”

Quả thật, trong quá trình sửa kịch bản cùng với Giang Chi Vĩnh, bản thân cô hình như đã thay đổi ít nhiều, nhưng hoàn toàn không quan hệ đến việc thích người nào. Cô đã bị một câu của Giang Chi Vĩnh cảnh tỉnh đó chính là muốn trở thành một cường nhân, nhất định phải toàn diện về mọi mặt, có đầy đủ năng lực. Năng lực này dĩ nhiên cũng bao gồm việc được đại đa số thành viên trong xã hội công nhận, bao gồm cả việc đối nhân xử thế, xử lý các mối quan hệ như thế nào, mà cô lại quyết không cho phép mình có chút khuyết điểm nào!

“Không biết làm! Toàn bộ đều không biết!” anh cầm sách đặt lên trên bàn học ủa cô, ngênh ngang ngồi xuống còn vắt chéo chân chờ cô dạy mình nữa.

Từ giữa học kỳ tới nay, anh đã có thay đổi rất lớn, không còn giống như lúc bắt đầu ngay cả một đề đơn giản cũng không làm được. Bài tập hôm nay bài tập cô đã làm xong rồi, rất đơn giản, không đến nỗi toàn bộ anh đều không biết làm....

“Lấy ra cho em xem, bài nào?” Cô thật hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là để cái váy trong tay xuống, quay sang vỗ về tâm tình của Đại thiếu gia trước mắt.

“Cái này, cái này, cái này, cả cái này nữa, tất cả đều không biết làm!” ngón tay của anh bắt đầu chỉ lung tung trên sách bài tập.

Rõ ràng là quấy rối mà!

Cô ngồi bên cạnh anh, trầm mặc không nói.

Một khi không có tiếng động nào, không khí trong phòng đặc biệt trầm muộn, anh lén nhìn cô một cái, cảm giác lo sợ đột nhiên lại trào lên trong lòng, vừa định gấp quyển bài tập lại, đã nhìn thấy ngón tay nhỏ bé xanh nhạt chỉ về trên sách, giọng nói ôn hòa của cô cũng theo đó vang lên, một bài rồi lại một bài kiên nhẫn giảng cho anh hiểu, tựa như lúc mới đầu vậy....

Cho đến khi anh hoàn thành xong tất cả bài tập, cũng vừa đến thời gian anh được phép chơi trò chơi rồi, mới vội vã thu thập sách bài tập trở về phòng, trước khi đi lại nghĩ tới cái gì, liền quay đầu lại hỏi: “Em vẫn chưa trả lời anh đâu đấy, có phải em thích Giang Chi Vĩnh hay không?”

Cô bất đắc dĩ, nhưng vẫn phải trả lời cho ai đó hài lòng...

“Không có! Không phải em đã nói với anh rồi sao? Em sẽ không giống các anh tham gia các trò chơi nhàn chán vô vị kia đâu!” rồi cô cúi đầu xuống, tiếp tục công việc dang dở của mình.

“Ừ! Thế thì tốt! Nếu như em dám yêu sớm, thì anh sẽ mách cho cha biết!, nhưng dù vậy anh vẫn chưa hài lòng lắm, mới vừa đi, quay đầu lại nói” Em gái, mấy ngày nay có vào game của anh chơi không? Có phát hiện bang của chúng ta mới có một Mục Sư cực kỳ lợi hại hay không? Con gái mà đang ký nhân vật này thật đúng rất ít, anh đang nghi ngờ người kia là nhân yêu ấy!”

“.....” Nhân yêu.....vừa nghe thấy hai từ này liền bị chệch mũi đâm vào đầu ngón tay.

Ngày hôm sau chính là lúc thử đồ rồi, tất cả các trang phục của các nữ sinh khác đều đã hoàn thành, mà nữ chính Tô Chỉ San vốn là một người có yêu cầu hoàn mỹ, nếu không cũng sẽ không giao trang phục của mình cho Thanh Hòa làm, vì muốn trang phục đạt hiệu quả cao, nên tất cả đồ trang sức cô ấy đều là đồ thật lấy từ nhà cô ấy tới.

Vậy mà, sau khi tan học trong khi thử đồ, lại xảy ra một chuyện kinh thiên động địa, dây chuyền của cô ấy không thấy đâu nữa.

Diệp Thanh Hoa nhớ rõ lúc cô lấy sợi dây ra cho bạn học xem qua, đó là một sợi dây chuyền kim cương rất đắt giá, rất phù hợp để đi kèm với dạ phục hoặc là áo cưới...

Mặt của Tô Chỉ San lúc này đã trắng bệch ra, cố gắng hồi tưởng lại xem mình đã để sợi dây đó ở chỗ nào.

Mà lúc này, một người bạn tên là Mặc Phi lại đề nghị: “mình thấy nên lục soát chỗ này! Mỗi người ở đây đều đáng nghi cả! Bây giờ sẽ lục trong cặp sách trước! rồi soát người sau!”

Tô Chỉ San hơi do dự nói: “Cái này không được đâu, làm như vậy chẳng khác gì đang xâm phạm người khác. Quyền...”

“Tô Tô!” Bởi vì Tô Chỉ San ở trong lớp rất được mọi người yêu mến, cho nên các bạn nữ ở trong lớp đều gọi cô là Tô Tô, Mặc Phi cũng không ngoại lệ.” Tô Tô! Đồ của cậu đã bị người ta lấy mất! Người đó có nghĩ đến cậu không. Nhân quyền thì sao? Cậu lại còn suy tính họ ăn trộm à. Nhân quyền gì chứ?”

“Không thể nói như thế, chưa nhất định đã bị trộm mất, nói không chừng là do mình đánh rơi ở đâu đó! Thanh Hòa, cậu cảm thấy thế nào?”, Tô Chỉ San lại quay ra hỏi Diệp Thanh Hòa, Diệp Thanh Hòa là một người vô cùng thông minh hơn nữa lại rất lý trí, không giống như những cô bạn cùng tuổi khác.

Diệp Thanh Hòa đang do dự, chuyện như vậy cô luôn không muốn dính vào, nhưng Tô Chỉ San đã hỏi cô, vậy nên trả lời thế nào mới phải?

Thế nhưng cô chưa kịp nghĩ kỹ nên đáp lại như thế nào, đã nghe thấy Mặc Phi hừ lạnh cất tiếng:” Hỏi cậu ấy thì có ích lợi gì? Hiện tại ưng không ai biết rốt cuộc là người nào cầm đi! Mình thấy, mỗi người ai cũng khả nghi cả! Đây là mình suy nghĩ vì các cậu mới nói vậy, nếu quả thật chúng ta không phải ăn trộm, thì làm như thế không phải sẽ trả lại trong sạch cho tất cả hay sao? Nếu như người ăn trộm nằm trong số chúng ta , thì không thể bỏ qua được! Thật sự không có cảm giác an toàn rồi! Cứ lục soát thôi trước đi!

Cô ta nói xong liền lấy cặp sách ra, dốc ngược lên, để cho tất cả bên trong rơi ra ngoài.

Cô ta lại còn giữ giữ mấy cái còn nói:” Nhìn kỹ đi, toàn bộ đều trống không! Mời tất cả các bạn nam đi ra ngoài, Tô Tô cậu tới soát người mình đi!”

“Không cần....” Tô Chỉ San cảm thấy Mặc Phi làm như vậy có phần hơi quá rồi.

Giang Chi Vĩnh cũng nói:” Soát người thì không cần, tôi nghĩ không thể nào là các bạn học trong lớp chúng ta, Tô Chỉ San, không bằng các cậu cùng nhau tìm lại một lượt nữa, cậu hãy nhớ lại xem xem mình đã cái đi đâu, rồi bắt đầu tìm từ những chỗ đó!”

“Giang Chi Vĩnh! Cậu đây là muốn che chở cho ai chứ? Hơn nữa, coi như có rơi đi chẳng nữa thì hiện tại đã sớm bị người ta nhặt mất rồi! Bây giờ người không nhặt của rơi cũng quá hiếm.....” lời này của Mặc Phi thốt ra đã thấy có mấy phần ẩn ý.

Tô Chỉ San ngẫm nghĩ một lát, rồi khó xử nhìn Giang Chi Vĩnh nói:” Mình chẳng đi đâu cả, từ tiết học đầu tiên của buổi chiều sợi dây chuyền vẫn còn ở đây, mà suốt cả một buổi chiều mình đều ở trong lớp.....”

“Nhìn đi, nhìn đi!” Tôi đã nói người trong lớp rất khả nghi mà! Cứ lục soát đi!” Mặc Phi đã chứng minh bản thân trong sạch, nên lại càng lớn tiếng yêu cầu kiểm tra,

“Nếu đã như vậy, thì tôi cũng đồng ý lục soát! Chứng minh mình trong sạch quan trọng hơn!”, người vừa nói lời này chính là Trương Manh, cô ta cũng dốc ngược cặp sách của mình lên đổ hết đồ đạc ra.

Cứ như thế, những bạn học khác ai cũng không lo lắng. Rồi rít theo đuôi Trương Manh, muốn chứng minh bản thân mình trong sạch.

Cuối cùng đến phiên Diệp Thanh Hòa.

Trong trào lưu của tập thể này, cô nhìn rất rõ tình thế của mình, không cần thiết phải chơi trội mà làm trái lại. Bản thân cô cũng là một người nhàn nại, cho nên, không chút do dự lấy cặp sách của mình ra, đem mọi đồ vật bên trong lấy từng cái từng cái ra ngoài.

Nhưng lại không hề nghĩ tới ngón tay của cô lại chạm vào một hộp trang sức.

Cô khẽ nhú mào, trong lòng lóe lên một suy nghĩ, nhanh chóng xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy Mặc Phi và Trương Mạnh đang nhìn nhau cười thầm.

Tay của cô dừng lại bất động, cố ý hăm dọa, tình ngày lý gian, cho dù trăm miệng cũng nói không rõ.

“Diệp Thanh Hòa, cậu làm sao vậy?”, Mặc Phi vẫn một mực ồn ào hung hăng nhất làm sao có thể bỏ qua thời khắc này: “Lấy ra đi!”.

Ánh mắt của mọi người đều hồ nghi đổ dồn lên cô còn Giang Chi Vĩnh vẫn ân cần đứng ở bên cạnh.

Cô hít một hơi, đem hộp trang sức kẹp ở giữa quyển sách lấy ra, quả nhiên là hộp đựng sợi dây chuyền kia.

Xung quanh là một mảnh xôn xao.

“Không thể nào!”, Giang Chi Vĩnh lập tức nói.

Diệp Thanh Hòa đặt hộp trang sức lên trên bàn, nhìn Tô Chỉ San nói: “Tôi không có lấy, cứ gọi thầy giáo đi.”. Cô tuy có chút bối rối, nhưng khôi phục lý trí rất nhanh, trường hợp như thế này không phải chỉ một học sinh như cô có thể không chế được, hơn nữa đây còn là cố ý gài tang vật, bất luận là giải thích hay là điều tra, đều phải có người có tiếng nói mới có thể ngăn chặn, nếu không sẽ càng loạn hơn.

“Gọi thầy giáo tới?”, Mặc Phi cười lạnh nói: “Đừng có làm chuyện mất mặt, Diệp Thanh Hòa, cậu cho rằng thành tích tốt thì thầy sẽ tin tưởng nhân phẩm của cậu sao? Chỉ sợ thầy giáo tới đây cậu lại càng mất mặt đấy! Cậu chính là kẻ cắp chuyên nghiệp! Hơn nữa còn là một kẻ cắp chuyên nghiệp vong ân phụ nghĩa! Đừng có giả bộ thanh cao, giả vờ vô tội để lừa gạt mọi người, hiện tại chỉ sợ ngay cả thầy giáo cũng sẽ không tin tưởng cậu nữa rồi!”

“Có ý gì?”, dù thế nào cô cũng có thể nhin, nhưng những lời đả thương người khác đến trình độ này cũng đã đến cực hạn của cô rồi.

“Có ý gì thì trong lòng của cậu hiểu rõ nhất! Đừng có dám làm mà lại không dám nhận! Lại nói nhà họ Tiêu đối xử với cậu tốt như vậy, tạo điều kiện cho cậu ăn ở, tạo điều kiện cho cậu mặc quần áo tốt, còn tạo điều kiện cho người đi học, không cảm ơn thì cũng thôi đi, lại còn trộm tiền của nhà họ nữa, cậu không biết xấu hổ là gì à?”.

Những lời Mặc Phi vừa nói ra kia, lại một lần tạo nên cơn sóng nghị luận ồn ào, cả tổ diễn kịch người đều đang sôi nổi thảo luận, đối với thân thể của cô, mối quan hệ của cô và Tiêu Y Đình vốn đã khiến nhiều người rất tò mò, giờ phút này chie hận không thể đeo thêm đôi kính hiển vi để nhìn cho rõ ràng, ngay cả Tô Chỉ San cũng dùng ánh mắt chất vấn để nhìn cô.

Diệp Thanh Hòa dù có bình tĩnh thế nào, thì cũng chỉ là một cô bé, một cô bé mới mười sáu tuổi, huống chi, chuyện này còn liên lụy tới nhà họ Tiêu, vì thế sắc mặt nhất thời trắng bệch, giận đến phát run, không biết lời đồn có liên quan đến nhà Tiêu này từ đâu mà đến.

Cô nói chuyện với người khác luôn luôn nhẹ nhàng, làm việc cũng khiêm tốn, giờ phút này cảm thấy những ánh mắt và những tiếng nghị luận kia tựa như một bầu khí lưu khổng lồ, đè nặng xuống ngực, khiến cho cô thở không nổi, càng không thể cất nên lời biện minh, chỉ có cánh tay cầm cặp sách đang khẽ run lên.

Chỉ có Giang Chi Vĩnh, đang đứng bên cạnh cô dùng sức vỗ bàn, rống to: “Tất cả yên lặng cho tôi! Tô Chỉ San, cậu cất dây chuyền xong, thì mau đi tìm thầy Trần! Những người khác cầm miệng lại cho tôi! Đối với chuyện này đừng có mò mẫm ồn ào lên nữa! Tôi tuyệt không tin Diệp Thanh Hòa là ăn trộm!”.

Giang Chi Vĩnh là cán bộ lớp, lại vừa là nam sinh, khí thế hung hăng đứng đó vỗ bàn, mặt cũng đỏ bừng lên, rất cuộc cũng có tác dụng nhất định, lại công thêm phản ứng gay gắt của Tiêu Y Đình mỗi khi có người khi dễ Diệp Thanh Hòa thì cũng không dám quá can rỡ, dần dần yên tĩnh lại.

Thị phi mà Mặc Phi không dễ dàng tạo lên vừa chuyển biến tốt lại bị đè xuống rồi, vì vậy liền không phục, tiếp tục nói: “Các cậu đang nghĩ rằng tôi bịa chuyện sao! Đây là lời của người nhà họ Tiêu đã nói đấy! Là mẹ của Tiêu Y Đình mang chứng cứ tới trường học tìm thầy Trần nói chuyện, bị người khác nghe thấy! Không tin thì lúc thầy Trần tới đây chính các cậu thử hỏi thầy ấy đi!”

Bác Tiêu.....

Trong đầu Diệp Thanh Hoà nổ bùng một tiếng, xem ra Mặc Phi không giống như đang nói dối, nếu không tuyệt sẽ không nhắc đến bác gái, nhưng có điều tại sao bác ấy lại muốn làm như vậy? Căn cứ vào cái gì chứ?

Những bạn học khác trong tổ diễn kịch cũng giống như cô, đối với lời nói của Mặc Phi càng thêm tin tưởng, tiếng nghị luận lại nổi lên rào rào.

Giang Chi Vĩnh lập tức vỗ bàn chan chát nói: “Không nên nghe và tin một phía! Không có việc gì thì tan học về nhà đi, hôm nay không tập luyện nữa! Chúng tôi ở lại đợi thầy Trần đến!”

Mặc Phi biết lời nói của mình đã có tác dụng, liền cười nói: “Giang Chi Vĩnh, tôi thật sự cảm thấy kì quái! Đến mức này mà cậu vẫn còn che chở cho Diệp Thanh Hoà, cậu ta rốt cuộc là gì của cậu? Hay là cậu ta trộm tiền của nhà họ Tiêu đưa cho cậu tiêu chung?”

Cô ta vừa dứt lời, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy một cơn gió lốc ập tới, rồi sau đó là một tiếng vang thanh thúy, trên mặt vô cùng đau xót, cả người cũng mất thăng bằng, ngã lăn trên đất.

Cô ta ôm mặt, chưa kịp ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Tiêu Y Đình xanh mặt đứng ở đằng trước, tiếng vang mới vừa rồi, cơn đau đớn kia, chính là bị do một bạt tai mà Tiêu Y Đình mang lại....

Trong phòng học nhất thời yên tĩnh như tờ....

Ngay cả Mặc Phi cũng sợ đến quên cả khóc lóc, cũng không có ai dám đi đến đỡ cô ta....

“Nếu như cậu là nam sinh, thì hôm nay sẽ không có cơ hội bò dậy đâu!”, Tiêu Y Đình chỉ tay về phía cô ta, hung dữ nói, vẻ mặt dữ tợn hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình anh tuấn như ánh mặt trời thường ngày...

Rồi sau đó, anh di chuyển ánh mắt hung dữ về phía Diệp Thanh Hoà, đem các quyển sách đang nằm ngổn ngang nhét vào trong cặp, dùng sức kéo tay cô, quát lên: “Em chính là con heo! Đến nơi nào cũng bị người ta khi dễ! Em không có chân hay không có tay hả? Nói không lại thì không biết đánh sao? Đánh không lại thì lấy ghế mà đập! Chỉ cần không đập chết, thì tất cả anh đều gánh vác hết cho em!”

Anh như một cơn gió mạnh mẽ tràn qua, các bạn học mới vừa rồi còn ở lại xem náo nhiệt thì hiện tại từng người một ai nấy cũng đều run lên, đứng yên tại chỗ không dám có một cử động nhỏ nào.

“Đi! Về nhà! Ngu ngốc!” Anh kéo tay cô, tựa như đang lôi kéo một con gà, gạt đám người kia đi ra.

Các bạn học đứng xem náo nhiệt cũng sợ đến choáng váng, yên lặng tự động tránh đường, để cho bọn họ đi qua.

Mà cô đang cúi đầu bị anh lôi đi lúc này sương mù đang dâng đầy trên mắt kính, mới vừa rồi bị người ta vu khống ăn trộm dây chuyền cô cũng không khóc, lúc tất cả mọi người dùng ánh mắt chất vấn nhìn vào mình cô cũng không khóc, lúc nghe thấy bác Tiêu tới trường học tới tổ cáo cũng không khóc, nhưng khi anh giống như hung thần ác sát sát mắt cô ‘ngu ngốc’ thì trong chớp nhoáng này, không hiểu sao nước mắt lại rơi xuống như mưa.....

“Chuyện gì xảy ra?”

Phía trước liền vang lên một giọng nói uy nghiêm.

Tô Chỉ San đã mời thầy Trần tới....

Lúc này Mặc Phi mới phản ứng được, từ dưới đất đứng dậy khóc lóc: “Thưa thầy, Tiêu Y Đình đánh người!”

Cô ta nói xong liền bỏ bàn tay đang ôm má ra, chứng cứ xác thực, Tiêu Y Đình cũng đừng mong chối cãi, năm dấu tay đỏ tươi vẫn còn in ở trên mặt, đã thế mặt còn sưng vù lên, một tát này, quả thật dùng rất nhiều lực.....

Có điều, anh không hề có ý định phủ nhận, giơ cánh tay của Diệp Thanh Hoà lên, ngẩng cao đầu, với vóc dáng một mét tám của mình, anh còn cao hơn thầy giáo rất nhiều: “Không sai! Người là em đánh! Em cứ đánh! Thích đánh thì làm thế nào! Tốt nhất đừng để có lần sau, nếu không, thì không đơn giản như vậy

đầu!” Anh chỉ thấy hối hận, lúc ấy mình không nên gọi Vương Triết đi chơi bóng, nếu không, mỗi lúc tập luyện Vương Triết cũng ở đây, thế nào cũng sẽ không để người khác thừa nước đục mà khi dễ cô!

Mỗi một khoá, mỗi một lớp, cũng đều sẽ có mấy học sinh cá biệt như vậy, thầy Trần dạy học nhiều năm, nhìn cũng quen lắm rồi, mà Tiêu Y Đình không nghi ngờ chút nào chính là một học sinh cá biệt điển hình.

Đối phó với học trò như vậy, bằng kinh nghiệm quyết không thể vuốt râu hùm, càng không thể lấy cứng chọi cứng, bình thường, những cậu nhóc này đều thích mềm chứ không thích cứng.

Cho nên, đối với kinh nghiệm đã trải qua thầy Trần cũng không tỏ thái độ tại chỗ, chỉ nói: “Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hoà tới phòng giáo vụ, Trương Manh dẫn Mặc Phi tới phòng y tế xem trước một chút, có vấn đề gì thì đến phòng làm việc tìm tôi, những cô cậu khác, mau tan học!”

75. Chương 75: Trong Sạch!

Lúc đi vào phòng giáo vụ Tiêu Y Đình vẫn còn nắm lấy tay của Diệp Thanh Hoà, với chiều cao chênh lệch trông bọn họ chẳng khác gì phụ huynh và học sinh cả. Bước chân của anh rất nhanh, Diệp Thanh Hoà sắp bị xách lên đến mức chân không chạm đất rồi.

Hai người bước vào phòng làm việc của thầy Trần, đứng lại ở trước bàn làm việc, lúc này anh mới buông cô ra, nhưng đầu vẫn ngẩng cao thủy chung chưa từng thấp xuống.

Thầy Trần trước tiên để cho bọn họ kể lại đầu đuôi sự việc, Tiêu Y Đình vốn đang bực bội nên khóa chặt miệng, không nói câu nào.

Diệp Thanh Hoà cảm thấy chuyện này bắt nguồn từ mình mà ra, lẽ ra phải do cô nói rõ, vì vậy liền bắt đầu từ việc Tô Chỉ San mất dây chuyền, sau khi kể lại đầu đuôi, lại nói đến chuyện Tiêu Y Đình đánh người: “Anh hai chỉ vì ầm ục thay em, nhất thời xúc động mới tát Mặc Phi, đánh người dĩ nhiên là không đúng, em sẽ khuyên nhủ anh ấy, nói xin lỗi Mặc Phi, hơn nữa xin bảo đảm về sau sẽ không bao giờ đánh người nữa, nhưng mà thưa thầy, em thực sự bị oan”.

Mặc dù bình thường cô không hay nói nhiều, nhưng mồm miệng vẫn rất lanh lợi, nói đâu vào đấy, vừa che chở cho Tiêu Y Đình, lại còn chủ động nhận sai nói xin lỗi. Với tình huống thông thường, thầy giáo sẽ nhìn nhận thái độ nhận sai này của cô, cơn tức theo đó mà tiêu đi một nửa, sau đó cùng lắm thì nói xin lỗi với Mặc Phi, thầy Trần sẽ đứng ra giảng hòa cho hai bên, như vậy thì vấn đề của Tiêu Y Đình cũng không sao rồi, về phần bản thân mình, dĩ nhiên là phải tra cho rõ, dây chuyền đó không phải do cô lấy! Mà chuyện bác gái, cứ về nhà rồi hãy nói. Nghĩ tới đây, trong nội tâm vẫn dâng lên chua xót. . .

Thầy Trần nghe Diệp Thanh Hoà trình bày xong liền gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi, hai người các em xem một vật này trước đã”.

Nói xong thầy Trần mở ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một cái hộp.

Cái hộp này hai người cũng quá quen mắt! Không phải là chiếc hộp đựng con dấu huyết kê sao? Làm sao lại ở trong tay của thầy ấy?

Lại nhớ lại lời của Mặc Phi, hai người họ hình như cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Thầy Trần lại lấy ra một tờ hóa đơn, đặt chung một chỗ với con dấu huyết kê kia, trên hóa đơn đã ghi rõ giá trị của con dấu bằng ngọc này.

Trong đôi mắt của Tiêu Y Đình lại dâng lên hai ngọn lửa tức giận, chạy đến trước việc máy điện thoại bấm số gọi, đường dây vừa thông, anh liền nói với người ở đầu kia: “Mẹ à, là con, mẹ gọi cho cha rồi lập tức đến trường học! Chuyện rất nghiêm trọng! Con không giải quyết được!”.

Chỉ có nói hết sức khẩn cấp như vậy thì mới có thể gọi phụ huynh đến ngay lập tức, anh cơ hồ có thể đoán được vẻ mặt của cha mình khi tới trường học sẽ như thế nào.

“Thưa thầy Trần, con dấu kia.” Diệp Thanh Hoà đang muốn giải thích rõ với thầy giáo.

Thì Tiêu Y Đình liền tron mắt cắt đứt: “Đừng nói! Chờ mẹ anh tới rồi hãy trình bày!”.

Vì vậy, hai người ở trong phòng làm việc của thầy Trần Lão Sư không nói thêm một câu nào, cuối cùng, thầy giáo không thể làm gì khác hơn là tận tình khuyên bảo: “Diệp Thanh Hòa, em là học sinh có thành tích tốt nhất trong lớp, mà nửa học kỳ này Tiêu Y Đình lại có tiến bộ kinh người, phải tiếp tục kiên trì nhé, hai em sẽ có tiền đồ rất lớn đấy, có thể khích lệ lẫn nhau là tốt, nhưng chỉ sợ hai em tuổi còn nhỏ, không kìm chế được sẽ tự hủy đi tương lai của bản thân.”

Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hòa đều là người thông minh, đều cảm nhận được lời này của thầy chủ nhiệm hình như đã trạch hưởng? Nghe cứ thấy là lạ.

Tiêu Y Đình vội trả lời thầy: ” Thưa thầy, thầy có lời gì thì cứ nói, đừng hàm súc như vậy! Không phải thầy muốn nói em và em ấy đừng yêu sớm đấy chứ? Cái từ tuổi còn nhỏ này ngài có thể đổi lại được không? Có khác gì nói chúng em yêu sớm đâu? Nhưng thầy không cần phải nhọc lòng nhắc nhở chúng em như vậy đâu! Em ấy là em gái của em mà!”.

“ Tiêu Y Đình, đây lời mà một học sinh có thể nói với thầy giáo hay sao?” , thầy Trần tự nhận là đã cung cấp đủ bậc thang cho Tiêu Y Đình bước xuống, nhưng thái độ này thật sự làm cho người khác tức giận, không nhận được liên nghiêm nghị trách móc.

Tiêu Y Đình còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng lại bị Diệp Thanh Hòa liếc mắt trừng mắt cảnh cáo, mới rút cuộc nuốt lời muốn nói xuống, sau đó, không nói thêm một câu nào, mặc cho thầy Trần giảng giải đạo lý.

Rốt cuộc vợ chồng Tiêu Thành Hưng cũng đã tới.

Tiêu Thành Hưng đối với việc bị gọi đến tới trường học như thế này đã căm thù đến tận xương tuỷ, nói thế nào thì nhà họ Tiêu cũng là một gia tộc có máu mặt mà Tiêu Thành Hưng ông cũng được xem như một thương nhân thành công, chỉ vì thằng con trai khốn kiếp kia mới phải cúi đầu trước mặt thầy giáo. Lần này cũng bởi vì gây họa mà chuyển trường đã là cực hạn mà ông có thể chấp nhận, kết quả còn chưa học xong một học kỳ, lại bị gọi đến thế này? Lần này ông sẽ không nhận nữa! Tính tình nóng nảy không cách nào khống chế được, cũng không để ý tới việc giữ gìn mặt mũi cho con trai, vừa vào phòng làm việc liền chạy thẳng tới, đập vào lưng của thằng con trời đánh.

Diệp Thanh Hòa đứng ở bên cạnh thấy phụ huynh hùng hổ chạy đến, liền lên tiếng: “Bác Tiêu bác đừng đánh anh ấy.” , hơn nữa còn chạy lên trước muốn ngăn cản.

Nhưng, Tiêu Thành Hưng đã tức giận cực điểm, xuống tay vừa nhanh vừa nặng, Diệp Thanh Hòa đột nhiên lao vào giữa hai người, liền linh tron một cái tát này, vừa đứng đập lên trên mặt, mắt kính cũng bị hất bay.

Tiêu Y Đình thấy thế, vừa vội vừa giận: “Cha, người gây họa là con! Cha đánh em ấy làm gì? Em ấy đã quá đáng thương rồi !”.

Tiêu Thành Hưng cũng không ngờ Diệp Thanh Hòa lại chạy ra đỡ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa đỏ vừa sưng, cũng đau lòng, lại càng thêm tức giận với con trai: “Còn không phải bởi vì anh! Anh lại gây họa gì mà gọi chúng tôi đến đây? !”.

Tiêu Y Đình bất bình thay cho Diệp Thanh Hòa, trong lòng rất tức giận, nhặt kính lên cho cô, giúp cô đeo vào, ánh mắt nhìn về phía Khương Ngư Vãn nói: “Cha, lần này gây họa không phải là con, mà là mẹ.”

“Có ý gì hả?”, Tiêu Thành Hưng không hiểu, đưa ánh mắt dò hỏi nhìn lại vợ của mình.

Khương Ngư Vãn đã nhìn thấy con dấu huyết kê trên bàn làm việc, liền hiểu tại sao, cũng không cho là mình làm sai, liền nói: “Được rồi, Y Đình, nếu như là vì chuyện này, chúng ta nên về nhà nói thì hơn, việc xấu trong nhà không nên nói ra ngoài”.

“Mẹ!” Tiêu Y Đình mặc dù bướng bỉnh, nhưng từ nhỏ đã nuôi dạy trong khuôn khổ, lúc nói chuyện với bề trên, có thể tranh cãi, có thể khiếu nại, tuy nhiên không thể cãi giận, cho nên mới khắc chế bất mãn mà nói với Khương Ngư Vãn: “Mẹ nếu đã biết không nên nói ra ngoài, tại sao còn mang tới trường học chứ?”.

Sắc mặt của Khương Ngư Vãn liền trầm xuống: “Con thì biết cái gì? Đây chính là liên kết với nhà trường để có thể quản lý về tương lai của các con mà thôi!”.

“Quản lý tương lai sao? Chưa điều tra tìm hiểu rõ đã tùy tiện kết luận là không có trách nhiệm sao? Mẹ?”, anh liền hỏi ngược lại.

“Điều tra? Con trai à, con đừng có ngu ngốc như vậy! Con đã nói thế, vậy thì hôm nay cha con cũng ở đây, chúng ta liền nói cho rõ ràng! Cha con đưa tiền tiêu vặt cho Thanh Hòa quản lý, đây vốn là tiền tiêu vặt của hai người các con, Thanh Hòa bình thường chỉ tiêu tiết kiệm, nếu như chỉ vì muốn tiết kiệm, thì cũng thôi đi, đây là thói quen tốt, nhưng lại rõ ràng là cắt xén tiền để mua đồ ỉn! Có lẽ là thấy Y Đình nhà chúng ta có một con dấu huyết kê nên mới đỏ mắt không phải sao? Cho nên con bé cũng muốn mua một cái? Thanh Hòa, chuyện này cũng chẳng có vấn đề gì! Bác Tiêu dẫn cháu về nhà, vốn xem cháu như là con gái nuôi của mình, nếu cháu muốn, thì chỉ cần mở miệng ra nói, sao bác Tiêu không mua cho cháu được chứ? Cần gì làm chuyện như vậy?”

Diệp Thanh Hòa mím môi, không nói gì, hiểu lầm này thật là lớn rồi.

“Mẹ, quả thật là mẹ nghĩ sai rồi! Em gái ở bên ngoài ngay cả nước cũng không dám bỏ tiền mua một chai mà uống..., em ấy sẽ đi mua dấu huyết kê sao? Con dấu này là con mua, đưa cho em ấy, là con chơi bóng kiếm được tiền!”. Tiêu Y Đình chờ Khương Ngư Văn nói xong, sau đó mới bình tĩnh giải thích, chính anh cũng không biết tại sao, vào giờ khắc này, con giận dữ trong lòng đột nhiên lại bình tĩnh lại, tựa như cách nói chuyện của Thanh Hòa với anh vậy, chỉ một câu êm ái lại đủ để nói trúng tim đen người khác.

Mặt của Khương Ngư Văn nhất thời biến thành màu gan heo, hoàn toàn không có biện pháp chống đỡ: “Con. Làm sao con lại không sớm nói ẹ biết?”

“Con cũng không ngờ mẹ sẽ đi lục đồ của em ấy. Mẹ, chúng con đã trưởng thành rồi, không phải đứa bé, có thể có chút quyền riêng tư không?”, đây chính là vấn đề mà Tiêu Y Đình vẫn luôn thấy nhức đầu, mẹ anh luôn cho rằng anh vẫn còn nhỏ, không có việc gì cứ thích đi lục lọi phòng của anh.

“Được rồi! Đừng nói nữa! Về thôi!”, Tiêu Thành Hưng cảm thấy mặt mũi của mình cũng sắp mất hết! Cái chuyện xấu hổ này, lại vẫn bị phơi bày ra trước mặt thầy giáo còn ra thể thống gì nữa!

“Cha, cha không biết đau, hiện tại bạn học cả lớp, ai cũng biết chuyện em gái là ăn trộm, bảo em ấy ở trong lớp thế nào đây? Nếu chuyện xảy ra ở trường học, đương nhiên phải tới đây để giải thích rõ, trả lại trong sạch cho em ấy”.

Người nhà trong lại thành như vậy, thầy Trần cũng từ đó mà rút ra kinh nghiệm, có điều ông có thể hiểu được dụng ý của Khương Ngư Văn. Cậu bé Tiêu Y Đình này đối với cô em gái của mình vô cùng tốt, tốt đến mức khiến ẹ của cậu ấy phải lo lắng. Bà ấy tới trường học ngoài mục đích phản ánh tình huống của Diệp Thanh Hòa, còn có mục đích muốn tìm hiểu xem con trai mình có dấu hiệu yêu sớm hay không, còn nhờ vả ông quan sát hai học sinh này nhiều hơn. Dù sao, có rất nhiều học sinh bị hủy hoại tiền đồ cũng chỉ vì yêu sớm.

“Như vậy đi, ông bà Tiêu, Diệp Thanh Hòa, Tiêu Y Đình, con dấu huyết kê này cũng chỉ là một hiểu lầm, tôi thấy mọi người nên về nhà giải thích với nhau cho rõ. Về phần Tiêu Y Đình nửa học kỳ này so với học kỳ trước rõ ràng tiến bộ rất nhiều, chúng tôi là giáo viên cũng cảm thấy rất vui mừng, nhưng có điều, hôm nay lại đánh một em nữ sinh, nên tôi mới muốn hai bên phụ huynh gặp mặt nhau, nếu hai vị đã đến đây, không bằng ngồi đợi một chút, để tôi đi liên lạc.”

Thầy Trần vội vàng mời hai vị phụ huynh ngồi xuống, đang định gọi người đến tìm Mặc Phi, liền thấy Mặc Phi ôm mặt dẫn theo một người đàn ông đi tới, thì ra cô bé đã báo cho cha của mình.

“Tới rồi.”, thầy Trần liền tiến lên đón.

Vị phụ huynh của Mặc Phi trên mặt giăng đầy bão táp tiến vào trong phòng làm việc, nhưng cũng e ngại thầy giáo có mặt ở đây, cũng không tiện phát tác, chỉ đẩy con gái mình đến nói: “Thầy Trần à, nghe nói một nam sinh trong lớp đã đánh con gái thành thế này, con cái nhà nào mà không có gia giáo, ra tay ác như vậy?”

76. Chương 76: Hả Giận

Một câu không có gia giáo kia, khiến Tiêu Thành Hưng và Khương Ngư Văn mặt xanh như tàu lá.

Nhà bọn họ chỉ có hai đứa con trai, đây là lần đầu tiên bị người ta nói không có gia giáo!

Ánh mắt của Tiêu Thành Hưng bắn qua, tựa như muốn xé xác Tiêu Y Đình ra vậy.

Tiêu Y Đình đối với những lời này cũng cực kỳ phản cảm, dù sao vẫn còn trẻ nên tính nhẫn nại vẫn còn kém, mặt trầm xuống, trực tiếp nói: “Vậy thưa chú, chú ở nhà có bao giờ tùy ý nhục mạ cha mẹ người khác hay không?”

“Cái gì? Cái tên tiểu tử thói này! Cậu là cái thá gì?! Có ai lại đi nói chuyện với người lớn như vậy không?!” , vị phụ huynh kia vừa nghe thấy thế liền tức giận bùng bùng, cũng lập tức ý thức được đây chính là người đã đánh con gái nhà mình.

“Người lớn thì phải có phong phạm của người lớn chứ!”.

Nói thế chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, ông chú kia vớ lấy cái chổi muốn đánh anh: “Cái đồ khốn kiếp này! Hôm nay tôi phải thay cha mẹ cậu giáo huấn cậu mới được!”.

Thầy Trần thấy thế vội vàng đứng ngăn ở giữa hai người, Tiêu Thành Hưng cũng đưa tay kéo Tiêu Y Đình qua, nghiêm mặt khiển trách: “Con cầm miệng cho cha!”. Tuy ngoài mặt quát mắng con trai nhưng trong lòng ông cũng cực kỳ tức giận, mặc dù Tiêu Y Đình đánh người là không đúng, nhưng nghe thấy con mình bị mắng không có gia giáo, mắng là đồ khốn kiếp, giọng điệu này làm sao lại khó nghe đến vậy? Ông có thể mắng con trai mình xối xả, có thể đánh cho nó cả người bầm dập, nhưng cũng chỉ có ông mới có quyền được mắng được đánh mà thôi!

“Cha, chuyện như vậy con không thể ngậm miệng được!”, Tiêu Y Đình giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi tay của cha mình, lại nói tiếp: “Cha! Con muốn trả lại trong sạch cho Thanh Hòa! Em ấy bị người ta vu cáo trộm dây chuyền!”.

“Thật sao?”, Nếu như nói Tiêu Thành Hưng luôn vừa tức vừa đau đối với những hành động việc làm của Tiêu Y Đình, thì khi vừa nghe nói chuyện này liền nóng ruột nóng gan. Một Khương Ngư Văn đã khiến Diệp Thanh Hòa bị uất ức thì cũng thôi đi, đằng này ở trên lớp còn có người khi dễ con bé, như vậy thì thật sự không thể nào chấp nhận được! Vì vậy liền quay sang nói với thầy Trần: “Thầy chủ nhiệm, những chuyện khác của con bé tôi không nói, nhưng với phẩm hạnh cực kỳ đoan chính của Thanh Hòa, thì cho dù có nói con gái tôi ăn trộm đồ tôi cũng không tin, mà cũng không đồng ý! Kính xin thầy hãy điều tra tìm hiểu rõ chuyện này!”.

Ông chú kia vừa nghe thế, giận dữ nói: “Ai lại đi bao che khuyết điểm cho con mình như vậy? Đánh người chính là đánh người! Lại còn bẻ cong sự thật tìm lý do! Khó trách con cái không có gia giáo như vậy!”.

Một câu lại một câu không có gia giáo, khiến sự nhẫn nại của Tiêu Thành Hưng đi đến cực hạn, vội vàng kéo Diệp Thanh Hòa tới, tựa như đại bàng bảo hộ gà con dưới đôi cánh của mình, trầm mặt nói: “Con tôi thì tôi phải bảo vệ chứ! Con gái của tôi như thế nào tôi rất rõ ràng! Con gái nhà ai mà không phải là con gái? Con gái nhà anh thì không được đánh, chẳng lẽ con gái nhà tôi có thể tùy ý bị người khác khi dễ sao?! Một cái tát cũng chỉ làm bị thương ngoài da, còn bị vu hãm thì lại khác. Nếu đã đến chỗ của thầy giáo thì tất cả liền nghe theo thầy ấy! Nên như thế nào tôi đều đồng ý! Nói xin lỗi cũng được, bồi thường cũng được, tôi đều sẵn sàng gánh chịu! Nhưng có điều, xin thầy chủ nhiệm nhất định phải trả lại sự trong sạch cho con gái của tôi! Danh tiếng của một cô gái so với bất cứ cái gì đều quan trọng hơn!”.

Tiêu Y Đình nghe thấy lời này, có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cha của anh ở bên ngoài che chở cho con của mình, phải biết rằng, ngày trước kể cả anh có xảy ra chuyện gì, mặc kệ là ai đúng ai sai, ở trong mắt ông toàn bộ đều là lỗi của anh, về nhà trước sau đó lại nói. Có thể thấy được, con gái và con trai thực sự chênh lệch quá lớn, cha của anh cũng thật thiên vị.

Ông chú kia nghe thế cũng giận đến mặt mũi trắng bệch: “Con gái của anh không thể bị khi dễ? Vậy con nhà tôi có thể tùy tiện để cho người khác đánh sao? Thầy giáo, thầy cứ theo đó mà làm thôi!”.

Lúc này thầy Trần cũng thấy thật đau đầu, sợ nhất chính là gặp phải những nhà như vậy.

“Như vậy đi, chuyện của Diệp Thanh Hòa tôi sẽ sớm điều tra, nhất định sẽ cho hai vị phụ huynh một cái công đạo, về phần mặt của Mặc Phi.”.

“Thầy chủ nhiệm! Mặt của cô bé này chúng tôi sẽ phụ trách! Đi bệnh viện kiểm tra xem thế nào! Tất cả chi phí kiểm tra chúng tôi sẽ trả! Chúng tôi sẽ không để cho thầy khó xử đâu! Về phần trong sách của con gái tôi, xin thầy hãy tra xét kỹ càng, nhất định phải trả cho con bé một công đạo! Đúng sai đều phải xử lý!”. Tiêu Thành Hưng nói chuyện rất mạnh mẽ, một lòng muốn bảo hộ cho Diệp Thanh Hòa, đến nỗi hoàn toàn đã phá vỡ hình tượng khiêm tốn thường ngày của mình.

Dĩ nhiên, kinh ngạc nhất vẫn là Tiêu Y Đình, đây chính là cha của anh sao?

Thấy vậy liền lập tức nói: “Thưa thầy, không cần phải tra xét trong lớp đâu ạ, em biết rõ chuyện gì xảy ra!”.

“Em biết?”, thầy Trần kinh ngạc hỏi ngược lại: “Vậy em nói trước đi.”.

Ánh mắt của Tiêu Y Đình quét qua mặt Mặc Phi, nhận rõ được sự bối rối ở trong mắt của cô ta.

“Thưa thầy, chuyện này hoàn toàn chính là tuồng kịch mà Mặc Phi cùng với Trương Manh đạo diễn lên, một xướng một họa! Người bỏ sợi dây chuyền vào cặp sách của em gái em chính là bọn họ! Người lên tiếng bắt lục cặp sách cũng là họ nốt!”. Anh trả lời cực kỳ khẳng định.

Vu Mặc Phi nghe thấy thế càng thêm hốt hoảng: “Không có! Tôi không có! Cậu nói vậy!”.

“Tôi không hề nói vậy, cứ gọi nhân chứng đến là biết ngay! Buổi chiều có tiết thể dục, lúc Vương Triết trở về phòng học muốn thay quần, nhưng chưa kịp đi vào, liền phát hiện trong phòng học có người, hơn nữa bọn họ còn đang đứng ở chỗ ngồi của Thanh Hòa, đang lấy thứ gì đó ở trong ngăn bàn ra. Lúc ấy cậu ấy cũng không nghĩ nhiều như vậy, nếu đã có bạn nữ ở trong đó thì không thể thay quần được nữa, vì vậy liền đi đến nhà vệ sinh để thay, cho đến lúc hộp thấy có người muốn gài tang vật vu oan giá họa, mới bừng tỉnh hiểu ra! Nếu thầy không tin có thể gọi Vương Triết đến hỏi là được.”.

Mắt của Tiêu Y Đình khẽ híp lại, nhìn chòng chọc vào Vu Mặc Phi, nhận thấy rõ cô ta đang vô cùng sợ hãi

“Vậy thì xin phiền thầy gọi em học sinh Vương Triết này tới đây”. Tiêu Thành Hưng nghe thấy vậy càng thêm tức giận.

“Xin các vị chờ một lát, tôi sẽ bảo người đi gọi Vương Triết”. Thầy Trần vẫn luôn lo lắng hai bên gia đình như nước với lửa, sau khi ông đi sẽ náo loạn lên, nên liền đi đến cạnh cửa sổ gọi một học sinh bên ngoài chạy đi tìm Vương Triết.

Trong quá trình chờ đợi, sắc mặt của Vu Mặc Phi càng ngày càng hoảng hốt.

Thầy Trần cũng quay sang hỏi: “Vu Mặc Phi, em đã nghe bạn ấy nói rồi đấy..., tôi cũng không thể nghe lời nói của một phía được, hiện tại em có gì thì nói đi”.

“Em.”, ánh mắt Vu Mặc Phi khẽ dao động, chần chừ không quyết: “Dù sao. Dù sao cũng không phải là em làm.”.

Tiêu Y Đình thấy thế lập tức nói chen vào: “Đúng! Dây chuyền không phải do cậu bỏ vào! Nhưng giúp đỡ Trương Manh ăn trộm còn vu oan cho người khác chính là cậu! Chủ ý này do ai nghĩ ra tôi không biết, nói không chừng người đó chính là cậu cũng nên. Trương Manh này đầu óc không thông minh lắm đoán chừng không nghĩ ra được!”.

“Không có! Tôi không có hiến kế! Là Trương Manh tự mình nghĩ ra chủ ý này!”. Vu Mặc Phi nóng lòng phủ sạch nỗi oan ình, bật thốt lên, rồi sau đó, mới khiếp đảm nhìn cha mình một cái, ủy khuất giải thích: “Trương Manh chơi với con rất thân, cậu ấy bảo con giúp một tay nên con không tiện cự tuyệt, đồ không phải là con thả vào trong cặp sách của Thanh Hòa, con chỉ là người đứng ra nói muốn khám cặp khi Tô Tô phát hiện không thấy sợi dây chuyền kia mà thôi.”.

Vừa vặn lúc này, người mà thầy Trần sai đi tìm Vương Triết cũng đã trở lại, thông báo rằng Vương Triết đã về nhà.

“Biết rồi, em cũng về nhà đi!”. Bây giờ cũng không cần thiết gọi Vương Triết tới đối chứng nữa rồi. Thầy Trần quay sang nói với Tiêu Thành Hưng: “Anh Tiêu, hiện tại các học sinh cũng đã tan học về nhà, ngày mai đi học tôi sẽ tìm Trương Manh làm rõ ràng chuyện này, cũng sẽ ở trước lớp trả lại trong sạch cho Diệp Thanh Hòa, điểm này mong anh cứ yên tâm. Nhưng, việc Tiêu Y Đình đánh người cuối cùng vẫn là không đúng, hi vọng em ấy có thể nhận ra được sai lầm của mình, sau này sử dụng phương thức chính xác mà xử lý vấn đề, giữ gìn quan hệ tốt với các bạn học chung quanh”.

Tiêu Thành Hưng nghe vậy, liền sảng khoái đáp ứng: “Thật xin lỗi, thầy chủ nhiệm, là con trai tôi không tốt, đã gây thêm phiền toái cho thầy rồi! Còn bạn học này cùng với phụ huynh của em ấy, chuyện con trai tôi đánh người là không đúng, tôi thật sự rất áy náy, hiện tại chúng ta liền mang cô bé đi bệnh viện kiểm tra, đến khi bác sĩ xác nhận hoàn toàn không có việc gì mới thôi”.

Sắc mặt của ông Vu thoát xanh thoát trắng, đối với hành động không có tiền đồ của con gái thực sự mất hết thể diện, cũng không còn ồn ào la lối nữa, chỉ bình tĩnh, bảo toàn tự trọng của mình: “Không cần đâu! Chút tiền này nhà chúng tôi cũng không thiếu!”.

Tiêu Thành Hưng lại cười nói: “Dĩ nhiên, từ cách nói năng của anh tôi có thể nhìn ra được, nhưng chúng tôi phải làm gì đó bày tỏ tâm ý không phải sao?”, ông vừa nói vừa lấy ra một xấp tiền, đặt ở trên bàn làm việc của thầy Trần: “Nếu không đi bệnh viện, thì đây coi như cho cô bé mua chút đồ bỏ”, ông lại biểu đạt sự áy náy một lần nữa.

Ông Vu lúc này đành mặt lại không lên tiếng.

Tiêu Thành Hưng thấy thế lại nói: “Thầy Trần, từ đầu đến cuối, chúng ta cũng đều đã nghe rõ ràng, vô tội nhất vẫn chính là cô con gái nhỏ của tôi đây? Đứa nhỏ này nhất gan nhu nhược, thân thể lại không tốt, gió vừa thổi qua cũng có thể ngã nghiêng chao đảo, lần này quả thật đã dọa cho con bé sợ hãi rồi! Con trai tôi đã nói một câu rất đúng, từ này về sau, con bé làm sao có thể ngẩng cao đầu ở trong lớp chứ? Coi như giải thích sự thật, người khác còn tưởng rằng con bé là người dễ bắt nạt, ai ai cũng có thể khi dễ, vậy thì làm thế nào?”.

Nói xong, âm lượng liền từ từ lên cao, giọng nói cũng trở nên nghiêm nghị.

Vu Mặc Phi ở một bên lắng nghe, nghĩ thầm, từ nay về sau còn có ai dám khi dễ cậu ta chứ? Về mặt khi tát mình của Tiêu Y Đình vẫn còn khắc sâu trong đầu, đáng vẻ dữ tợn dường như muốn xé xác cô ta ra thành trăm mảnh vậy Nghĩ tới đây, không khỏi nhìn trộm Tiêu Y Đình, chỉ thấy anh hùng hăng trừng mình một cái, đã thấy sợ đến rùng cả mình.

Thầy Trần không biết Tiêu Thành Hưng có dụng ý gì, nhưng cảm thấy vị phụ huynh này lòng dạ thật khác thường, ngoài mặt xử lý sự việc chu đáo, lời nói cũng hết sức xuôi tai, nhưng bên trong chắc chắn vẫn còn phát hỏa, nếu không, ai lại vừa nói xin lỗi lại vừa cho tiền, hơn nữa từ đầu đến cuối cũng không hề nói rằng Tiêu Y Đình không đúng, cũng không bắt Tiêu Y Đình đứng ra xin lỗi, chỉ sợ trong lòng đang âm thầm nói “Thật đáng đánh”

“Ý của anh Tiêu là.” Thầy Trần định hỏi thẳng ra.

“Thầy Trần, chuyện này nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, tuổi còn nhỏ đã ăn trộm đồ, lại còn thiết kế hãm hại người khác, thế nào cũng phải báo lên ban giám hiệu, để xử lý thích đáng chứ?”, thái độ của Tiêu Thành Hưng chợt cứng rắn.

Ông Vu vừa nghe thấy thế, liền trưng ra dáng vẻ không cam chịu, hừ nói: “Vị phụ huynh này, nói chuyện thật dễ nghe, nếu như muốn phân xử mà nói thì con trai của anh cũng không thoát khỏi liên quan đâu! Mặc kệ như thế nào, đánh người chính là sai!”.

“Cho nên tôi mới nói, để ban giám hiệu xử lý! Con trai tôi là một nam sinh! Cũng chuẩn bị tròn mười tám tuổi rồi! Chuyện của mình làm thì bản thân nên tự mình gánh chịu! Phân xử! Khai trừ! Trường học quyết định thế nào tôi cũng đều đồng ý! Chỉ cần xử lý thật công bằng!”.

Diệp Thanh Hòa nghe xong cả kinh, ngẩng đầu nhìn Tiêu Thành Hưng, chỉ thấy gân xanh bên thái dương của ông khê giết, quả nhiên là đang hết sức tức giận Bác Tiêu làm thế, phải chăng là muốn liêu một phen, dù cho hai bên tổn hại cũng phải để cho cô hả giận?

Khương Ngư Văn cũng thất kinh, mãnh liệt nháy mắt với chồng mình, nhưng Tiêu Thành Hưng lại không để ý đến bà, cộng thêm chuyện bà đã làm sai, nhất thời viêm mắt nóng lên, thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

Chỉ có Tiêu Y Đình, vẫn trấn định coi như không có chuyện gì xảy ra, những năm này anh đã chịu vô số phê bình, đã sớm trở lì từ lâu, phân xử thì phân xử, da mặt anh dày, cùng lắm thì lại đối trường học. . . .

Sắc mặt của ông Vu vốn cao ngạo rốt cuộc lúc này mới hoàn toàn tụt xuống: “Vị phụ huynh này, bọn nhỏ chúng đều có lỗi, nhưng chung quy chỉ là đứa bé, nặng thì giáo dục chứ đừng xử lý kỷ luật. Anh nói có đúng không, một lần bị xử phạt không chừng cả đời sẽ bị phá hủy. . . .”

“Cái gì mà gọi là bọn nhỏ đều có lỗi? ! Con gái của tôi không hề sai! Thành tích của con bé ưu tú, phẩm hạnh đoan chính, mọi thứ nổi trội, lỗi ở chỗ nào chứ? Tôi không biết lần lượt phân xử có thể phá hủy cả đời hay không, tôi chỉ biết, con gái của tôi nếu như bị người ta vu oan giá họa cho cái tiếng ăn trộm này, thì thanh danh đời này của nó sẽ bị phá hủy!”. Tiêu Thành Hưng cao giọng nói, âm thanh vang vọng trong phòng làm việc tranh tối tranh sáng, nghe vào tai rõ mồn một.

Thầy Trần đau hết cả đầu, nhà họ Tiêu đã nói thế này, nếu như ông không báo cho trường học, chỉ sợ cũng sẽ đến tai của ban giám hiệu, hai vị phụ huynh này, ai cũng khăng khăng bảo vệ cho con của mình, khiến cho người thầy giáo như ông vô cùng khó xử.

Nhưng cho dù có khó khăn đi chăng nữa cũng phải đứng ra giải quyết, ông nhắm mắt nói: “Anh Tiêu, anh Vu, hai anh đừng kích động, như vậy đi, bây giờ trời cũng đã trời sắp tối rồi, lãnh đạo trường học cũng đã về hết, không bằng chờ đến ngày mai đến lớp tìm Trương Manh, sau đó gặp qua phụ huynh của em ấy. Hai vị cứ bình tĩnh về nhà đi đã, ngày mai chúng ta sẽ đưa ra quyết định cuối cùng, nhất định sẽ phải xử lý, nhưng sẽ xử lý lần lượt từng người, các vị thấy sao?”

Hiện tại, đến phiên Tiêu Thành Hưng bắt động.

Sắc mặt của ông Vu cũng hết sức khó coi, nhưng một nữ sinh, nếu quả như bị nêu tên trước toàn trường, coi như không bị xử phạt, cũng đủ mất mặt rồi! Quay lại nhìn con gái của mình, bị dọa sợ mà khóc mãi, vẫn luôn hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ, giống như đang nói..., ba, con không muốn phân xử lần lượt. . . .

Trong lòng ông ta cũng mềm nhũn, hành vi liền mềm mỏng hơn: “Vị phụ huynh này, con gái của tôi làm chuyện như vậy là không đúng, nhưng xin anh nể tình nó là con gái, mà chừa cho nó chút thể diện, ở chỗ này nói xin lỗi cùng với quý Thiên Kim đây. . . .”

“Con gái? Con gái của tôi không phải con gái chắt? Lại còn là một cô gái mềm yếu, nhu nhược nữa!”, Tiêu Thành Hưng liền đẩy Diệp Thanh Hòa ra nói.

Ngoại hình của Diệp Thanh Hòa quả thật dễ dàng làm cho lòng người sinh ra thương cảm, vốn đã nhỏ tuổi hơn bạn học cùng lớp, vóc dáng càng nhỏ bé hơn nhiều, trên mặt lại sưng sưng hồng hồng, đẩy ra như vậy, nếu có người khác, thực sự sẽ khiến tâm tình khê động sinh ra áy náy.

Tiêu Y Đình nhìn em gái mình, nhướng nhướng mày, nhu nhược? Nha đầu này bề ngoài nhìn thì nhu nhược, nhưng ở trước mặt anh cái gì cũng vượt lên trên cả.

“Cho nên. Nếu anh cũng giống tôi đều đau lòng vì con gái mình, thì đại nhân đại lượng, chuyện này chỉ xử lý trong phạm vi lớp học thôi, chúng ta cùng với thầy Trần giáo dục tốt một phen, thật đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, anh thấy có đúng không?”, ông Vu gần như lấy lòng, đồng thời đẩy con gái mình tới, lên tiếng khiển trách: “Mặc Phỉ, mau nói xin lỗi bạn học của con đi, về nhà sẽ phải viết kiểm điểm, về sau không bao giờ được tái phạm nữa!”

Vu Mặc Phỉ ủy ủy khuất khuất, vẫn còn không nguyện ý nói xin lỗi.

“Có nghe thấy không? Quý nha đầu! Lại muốn gây họa sao!”, ông Vu đánh lên trên đầu con gái một cái, có điều, sức lực cũng không lớn lắm.

Vu Mặc Phỉ lúc này mới òa khóc lên, thút tha thút thít nói: “Diệp Thanh Hòa, thật xin lỗi. về sau. Về sau tôi sẽ. Không khi dễ cậu nữa. . . .”, nói đi nói lại cô ta về sau sao còn dăm nữa. . .

. . .

Sắc mặt của Tiêu Thành Hưng lúc này mới hòa hoãn đi một ít, nói: “Vu tiên sinh đừng như thế, không phải nói sẽ giáo dục sao? Tội gì phải đánh con trẻ chứ. Được rồi, dựa vào câu nói đáng thương cho lòng cha mẹ trong thiên hạ này của anh, chúng tôi liền giao chuyện này cho thầy Trần xử lý, nhưng nhất định phải giải thích, nói xin lỗi ở trước mặt cả lớp, con gái của tôi bị vu hãm!”

“Phải Đó là chuyện tất nhiên.” ông Vu liền lên tiếng phụ họa.

“Vậy chúng ta đi về thôi, sắc trời cũng không còn sớm, làm trễ nãi thời giờ quý báu của thầy Trần, thật sự không phải, có chuyện gì cần chúng tôi hỗ trợ, thầy cứ gọi điện thoại, chúng tôi sẽ tới ngay”. Nói xong, liền gật đầu chào thầy Trần, rồi tự mình cầm lấy cặp sách của Diệp Thanh Hòa, một nhà bốn người rời khỏi phòng làm việc.

Suốt chặng đường từ trường học về nhà, không khí vẫn luôn trầm mặc.

Tiêu Thành Hưng tuy thoáng buông lỏng sắc mặt ở phòng giáo vụ, nhưng sau khi lên xe lại trở nên căng thẳng. Khương Ngư Văn ngồi ở bên cạnh ông, một tiếng cũng không dám thốt, hai tay gắt gao nắm chặt lấy túi sách của mình.

Diệp Thanh Hòa cũng rơi vào cục diện lúng túng, một mặt thái độ đó của Khương Ngư Văn khiến cho cô như ngồi trên đồng lửa, nhưng trong nội tâm cũng ghim chặt một cái gai; thêm vào đó không khí khấn trương giữa Tiêu Thành Hưng và Khương Ngư Văn lại làm cho cô càng thêm lo lắng, thậm chí cô còn nghĩ đến việc đến tận cùng mình có nên ở lại nhà họ Tiêu hay không nữa.

Chỉ có Tiêu Y Đình, đã chuẩn bị tinh thần bị đánh bị mắng, tuy sắp có sấm vang chớp giạt nhưng cũng vẫn thản nhiên đối mặt.

Sau khi vào đến cửa nhà, Tiêu Thành Hưng liền nói: “Thanh Hòa, tới thư phòng của bác. Ngư Văn, bà về phòng chờ tôi.”

Duy chỉ có Tiêu Y Đình là không được nhắc đến.

Điều này làm cho anh rất không tự nhiên, không phải chuyện này liên quan đến anh sao? Lần đầu tiên làm việc sai lại được xem nhẹ, thật sự thấy không quen. Anh thật sự mắc bệnh cuồng ngược mà

Diệp Thanh Hòa cúi đầu cùng Tiêu Thành Hưng đi vào thư phòng.

Tiêu Thành Hưng quan sát mặt của cô, nhìn vào chỗ cô bị mình đánh trúng, liền thở dài, xoa xoa mi tâm, sau mới lại ngẩng đầu hỏi: “Thanh Hòa, còn đau không?”

Diệp Thanh Hòa vội lắc đầu. Mặc dù đau thật, nhưng cô cũng sẽ không thừa nhận, bác Tiêu đối xử với cô tốt như vậy, thật sự không có gì để bắt bẻ.

77. Chương 77: Quà Tặng

“Thanh Hòa, thật xin lỗi.”, giọng điệu của Tiêu Thành Hưng vô cùng khẩn thiết.

“Bác Tiêu, cháu biết bác chỉ vô tình thôi, vốn là bác muốn đánh anh hai mà”, Diệp Thanh Hòa nghĩ rằng ông đang xin lỗi mình vì chuyện cái tát kia, vội nói.

Tiêu Thành Hưng lắc đầu đáp: “Cái tát kia đánh vào trên mặt cháu, quả thật làm cho lòng bác vô cùng đau xót. Nhưng, càng đau lòng hơn chính là chuyện mà bác gái cháu đã làm.”

Đây cũng nổi đau đớn trong lòng cô, vì thế trong nháy mắt liền trầm mặc.

“Thanh Hòa, tin tưởng bác Tiêu, chuyện như vậy sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa, đừng suy nghĩ quá nhiều, bác đã nói cháu là con gái của bác thì chính là như vậy, không biết một người ưu tú như con, có ghét bỏ một người không đủ tư cách làm cha như ta hay không?”.

“Dĩ nhiên sẽ không. . . .” bề ngoài tuy là người khá lạnh lùng, nhưng con tim thực sự không phải là gỗ đá, khi Tiêu Thành Hưng ở trong phòng giáo vụ luôn miệng gọi cô là con gái thì trong lòng liền trào dâng một dòng nước ấm áp.

“Vậy thì tốt, hãy tha thứ cho bác gái một lần được không?”.

Diệp Thanh Hòa trầm mặc, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Bản thân cô cũng hiểu được, không có lý do gì khiến ột người lại yêu thương con của người khác xuất phát từ nội tâm cả, Khương Ngự Văn không thích mình, cũng là chuyện bình thường.

Tiêu Thành Hưng cười nói: “Bác biết ngay mà, chẳng có đứa trẻ nào so với con hiểu chuyện hơn cả, có thể chăm sóc con mấy năm là phúc khí của bác, cũng là. phúc khí của anh hai con. Thanh Hòa, bác đã thề, sẽ xem con như con ruột của mình mà chăm sóc con đến lúc trưởng thành, bác sẽ cố gắng làm được, về sau bác cũng sẽ tận lực bớt chút thời gian ở bên cạnh con và Y Đình nhiều hơn, đưa hai đứa ra ngoài thăm thú một chút.”

Nhắc tới Tiêu Y Đình, Diệp Thanh Hòa không nhịn được liền nói: “Bác Tiêu à, cháu sợ chuyện buổi chiều nếu như đến tai của ban giám hiệu thì anh hai nhất định sẽ bị xử phạt, cháu thật sự rất áy náy.”

Tiêu Thành Hưng bật cười thành tiếng, phát tay nói: “Yên tâm, sẽ không đâu! Bác thật sự không ưa nổi vị phụ huynh nhà kia, đánh thì sao chứ? Dám can đảm khi để con gái của ta thì xứng đáng bị đánh! Nếu bác ở đó bác cũng sẽ hành động như vậy! Anh hai con từ nhỏ đến lớn số lần đánh nhau thật không đếm hết, chỉ có lần này mới thấy tốt một chút! Có điều, lời này con đừng nên nói với nó, nếu không nó sẽ không biết mình họ gì đâu!”.

Diệp Thanh Hòa cũng khẽ giương giương khóe môi, đưa mắt nhìn dáng vẻ từ ái của Tiêu Thành Hưng, trong tim lại hiện lên gương mặt của cha mình liền không đành lòng rời khỏi thư phòng.

Tiêu Thành Hưng từ trong túi công văn lấy ra hai tờ chứng nhận, đưa cho cô: “Đây là giấy chứng nhận giải thưởng mà con và Y Đình lần trước tham gia trong cuộc thi thư pháp, con được giải vàng, còn nó đoạt giải bạc, có con ở đây xem thằng bé còn kiêu căng thế nào!”.

“Bác Tiêu, thật ra thì anh hai không xấu đến nỗi như vậy đâu, anh ấy rất tốt”. Mỗi lần Tiêu Thành Hưng đều xem Tiêu Y Đình như con ngựa bất kham, cô nghe thấy thế không khỏi muốn mình oan cho anh.

Hai mắt của Tiêu Thành Hưng sáng lên, vui vẻ nói: “Con cảm thấy nó tốt thật sao?”.

“Đúng vậy ạ, anh ấy chính nghĩa, nhiệt tình, như ánh mặt trời, trừ mải chơi ra, thì không có gì không tốt? Hơn nữa, anh ấy cũng đã sửa chữa điểm này rất nhiều, mỗi ngày đều chăm chỉ học tập!”. Cô mải mê nói không hề chú ý đến tia sáng vừa lóe lên trong mắt Tiêu Thành Hưng.

Nụ cười trong mắt ông càng thêm thần bí, nói: “Được, con cảm thấy tốt là được! Thanh Hòa, lát nữa bác sẽ bảo bác gái mang thuốc thoa mặt tối cho con, bây giờ con trở về phòng nghỉ ngơi đi, lúc nào rảnh rồi hai bác cháu ta lại cùng nhau uống trà, được không?”.

“Vâng, cháu đi đây, bác Tiêu”. Có mấy lời, cô không tiện nói ra miệng, có chút ý kiến, cũng quá không thực tế, có lẽ nên để chúng chìm xuống thì hơn.

Tiêu Thành Hưng đi ra khỏi thư phòng liền trở về phòng của mình, nơi đó, Khương Ngự Văn vẫn đang chờ ông.

Cô không biết Tiêu Thành Hưng nói những gì với Khương Ngự Văn, nhưng ông đã nói, về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, có lẽ, bác gái sẽ nghe lời của ông, không làm khó cho cô nữa, nhưng muốn hai người vốn không hiểu nhau mà hòa hòa thuận thuận, dễ vậy sao?

Trên mặt, chỗ bị tát vẫn nóng hừng hực như cũ, cô ôm má, trở về phòng.

Tiêu Thành Trác tựa như cái đuôi dính đằng sau cũng tiến vào theo, thấy cô ôm má, liền kinh hãi hô lên: “Chị, mặt của chị sao vậy?”

“Không có gì, bị va vào thôi.”, cô xoa tóc ra, che kín mặt lại.

“Chị, để em xem qua một chút.”, cậu bé nhảy nhảy lên, bàn tay nhỏ bé đẩy tóc của cô ra.

Cậu nhóc mũm mĩm mới vừa tắm xong, trên người vẫn còn mùi sữa tắm thoang thoang, thơm ngát cả căn phòng.

Cô khẽ mỉm cười, mặc cho ngón tay út của cậu bé sờ sờ lên trên mặt mình: “Không việc gì, không đau”.

“Chị, lần sau nhớ cẩn thận một chút”, cậu chu môi lên, thổi phù phù lên má cô.

Gương mặt của Tiêu Thành Trác tròn trịa hồng hào, cái miệng nhỏ nhắn chu ra hết sức đáng yêu, cộng thêm với mấy tháng này ở trong nhà, nên làn da vốn đen nhẻm hồi hè đã trắng ra không ít, làm cô không nhận được vươn tay véo má cậu một cái: “Biết rồi, cái mông nhỏ!”.

Tiêu Thành Trác liền giơ hai cánh tay ra ôm lấy cổ của cô rồi ịn lên mặt cô một ấn ký đầy nước miếng: “Chị thân yêu ngày mai sẽ tốt hơn thôi!”.

“Ừm! Khăng định tốt lắm!”, Diệp Thanh Hòa chỉ cảm thấy trên mặt ẩm ướt mềm mềm, hai tay khẽ vuốt vuốt khuôn mặt mũm mĩm của cậu bé.

Chợt, một bàn tay to duỗi tới, xách Tiêu Thành Trác ở trước mặt cô ra xa, lại còn vỗ lên gáy của cậu bé một cái nữa: “Tiểu tử hư đốn! Cái tốt không học lại đi học thói lưu manh! Chiếm tiện nghi của em gái hả?!”.

Người vừa đến chính là Tiêu Y Đình, trong tay đang cầm tuýp thuốc cùng với miếng bông băng, gõ xong anh còn dùng lực xoa nhẹ lên đầu cậu bé một cái nữa.

“Tiêu Y Đình! Tôi là chú của cậu đấy! Là chú của cậu!”, cậu nhóc giận dữ kháng nghị, tiếc rằng thực lực chênh lệch quá xa, chỉ có thể mặc cho anh giày xéo.

Tiêu Y Đình bỏ tay ra, ngồi xuống trước mặt Diệp Thanh Hòa “Ừ” một tiếng: “Cậu cũng biết là chú tôi cơ đấy? Già mà không kính, cợt nhả gái nhà lành là có ý gì?”.

Diệp Thanh Hòa nghe đoạn đối thoại của hai chú cháu nhà này, mà thấy ong hết cả đầu óc?

Trên mặt chợt thấy lạnh buốt, cô không nhận được khẽ kêu “Á” một tiếng, thì ra là Tiêu Y Đình đang lấy đá chườm lên mặt cho cô.

“Thật xin lỗi, người cha muốn đánh vốn dĩ là anh, lại hại em gánh thay. . . .” Anh nhìn khuôn mặt vẫn còn sưng đỏ của cô liền nhíu mày nói: “Cha đạo này cũng quá nóng nảy rồi, già như vậy mà còn không đổi tính. . . . phải cho ông luyện chữ mới đúng!”

Diệp Thanh Hòa nghe thấy thế không nhận được liền cười phì.

Thế nhưng anh lại hung hăng nhìn cô chăm chăm: “Còn cười! Đã như vậy rồi còn cười! Bình thường cũng không thấy em cười mấy tiếng?”

Diệp Thanh Hòa vội vàng thu nụ cười lại. . . .

“Tiêu Y Đình, cậu nhẹ một chút! Chị ấy đau đấy!”, Tiêu Thành Trác thò đầu vào gấp gáp nói.

“Mau làm bài tập đi! Hôm nay đã luyện chữ chưa đấy?”, anh hung dữ hỏi.

Từ lần trước khi anh và Diệp Thanh Hòa mang tác phẩm đi dự thi, Tiêu Thành Trác liền cực kỳ hâm mộ, quyết tâm luyện chữ càng kiên định hơn, Tiêu Y Đình cũng coi như tìm được chỗ có thể khoe khoang.

“Luyện xong rồi, tôi không giống như cậu đâu!”, ánh mắt của Tiêu Thành Trác tràn ngập khinh bỉ, rồi sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm vào mặt của Diệp Thanh Hòa.

“Anh hai, hôm nay cảm ơn anh”, Diệp Thanh Hòa chen lời vào, ngăn cản trận chiến sắp sửa bắt đầu.

“Làm sao mà phải cảm ơn! Em là em gái của anh! Khi dễ em không phải là khi dễ anh sao?”. Anh lấy tuýp thuốc đến bôi lên mặt cho cô: “Là do con nhỏ Mặc Phỉ đó chưa từng đánh nhau, mới tát một cái mà đã gục không dậy nổi!”

“Anh hai Về sau ít động đến quả đấm thôi.”. Một màn trong phòng học kia, không những dọa cho các bạn kinh sợ, ngay cả cô cũng sợ đến ngáy người, nếu xảy ra chuyện gì, người chịu trách nhiệm không phải là anh sao!

“Em yên tâm đi! Anh biết rõ nặng nhẹ mà! Có những người muốn phân rõ phải trái cũng vô dụng! Nếu thế thì phải dựa vào quả đấm thôi! Em đừng cử động, lộn xộn nữa là thuốc chấm vào trong miệng đấy!”, anh đề đầu cô lại nói.

Cô bị tay anh đè lại đau đến nhả mày. Mặc dù anh đã tận lực nhẹ nhàng rồi.

“Thật may là có Vương Triết nhìn thấy chuyện đã xảy ra, nếu không, muốn hỏi ra chân tướng thì không biết mất bao nhiêu công sức”. Cô không khỏi cảm thán.

Anh cười đáp lại: “Em cho rằng Vương Triết nhìn thấy thật sao?”.

Cô mở to hai mắt, ngộ ra: “Chẳng lẽ là anh gạt người?”.

“Đúng là lừa gạt đấy! Với đồ ngốc Mặc Phi đó, chỉ cần lừa gạt một chút liền nói ra hết!”. Anh vui mừng giải thích, hai mắt cũng lóe lên nét tinh ranh sáng rõ.

Nguy hiểm thật! Cô sợ hãi than thầm, thật may là Vương Triết đã về nhà, nếu quả thật bị gọi vào phòng giáo vụ không phải sẽ bị lộ sao? Có điều, nghĩ đi nghĩ lại, với quan hệ của anh và Vương Triết, bằng sự nhanh trí của hai người họ, nếu thật sự gặp nhau, cũng sẽ tùy cơ ứng biến mà không bị lộ

“Anh tìm người làm chứng giả!”, xuyên thấu qua tròng kính cô đưa mắt nhìn anh hỏi.

“Làm chứng giả thế nào? Chỉ cần khiến thật giả lẫn lộn thì giả cũng chính là thật!” anh lơ đãng đáp lại.

Sự kiện ăn trộm cứ như thế mà trôi qua, ngày hôm sau quả nhiên thầy Trần đã mời cha mẹ của Trương Mạnh đến trường, sau đó đem toàn bộ sự tình đã điều tra rõ ràng nói qua một lần, Trương Mạnh cùng với Mặc Phi đều bị viết kiểm điểm, rồi đứng lên đọc ở trước lớp, hơn nữa còn phải công khai xin lỗi Diệp Thanh Hòa.

Về phần trong nhà, Khương Ngự Văn là bậc trưởng bối, tất nhiên sẽ không chủ động nói xin lỗi, nhưng buổi tối hôm ấy cũng tự tay xuống bếp làm hai món ăn, cộng thêm Tiêu Thành Hưng ở giữa dàn xếp, chuyện này cũng coi như chấm dứt.

Mặt khác vở kịch của lớp bọn họ trong hội diễn mừng năm mới đạt được hiệu quả rất tốt, cuối cùng đạt được giải đặc biệt, mọi người trong tổ diễn kịch liền thương lượng muốn ăn mừng một phen, mà qua năm mới cũng chính là sinh nhật của Tiêu Y Đình, cho nên Tô Chỉ San liền ra chủ ý lấy ngày ấy làm ngày tổ chức liên hoan luôn thể.

Nghe thấy thế cũng không có ai có dị nghị liền thống nhất chọn ngày này.

Diệp Thanh Hòa còn không biết sinh nhật của Tiêu Y Đình là ngày nào, Tô Chỉ San làm thế nào lại biết được? Từ đó có thể thấy được tâm ý của cô ấy với Tiêu Y Đình như thế nào.

Hiển nhiên Tiêu Y Đình cũng không suy nghĩ sâu về vấn đề này, cũng không thắc mắc chuyện tổ diễn kịch ăn mừng với sinh nhật của mình có quan hệ gì, chỉ hào hứng nhắc nhở Diệp Thanh Hòa: “Em gái, sinh nhật anh nhớ phải tặng quà đấy!”. Nói xong, lại nghĩ tới cái gì, liền vỗ vỗ gáy nói: “Đúng rồi, em gái, bao giờ sinh nhật em?”

Thấy anh hỏi thế cô liền ngẩn ra, đáp: “Em. không nhớ.”

“Không nhớ?”, nào có ai không nhớ được sinh nhật của mình chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, anh cảm thấy rất có thể là cô không muốn nói, bởi vì nhắc đến sinh nhật tất nhiên sẽ liền nhớ đến cha mẹ của mình nên khó tránh khỏi đau lòng, vì thế anh liền không hỏi nữa, cũng không tiện nhắc lại chuyện tặng quà sinh nhật ỳnh, chỉ nói: “Em gái, đi thôi, chúng ta cùng làm bài tập!”.

Hi vọng, thấy anh nghe lời thế này có thể để cho cô bớt được chút phiền não.

Bởi vì chuẩn bị bước vào kỳ thi cuối, nên vốn dĩ Tiêu Thành Hưng không cho phép Tiêu Y Đình đi ra ngoài ăn mừng sinh nhật, nhưng bởi vì có Diệp Thanh Hòa đi cùng cho nên ông mới chấp nhận. Đưa cho con trai một ít tiền, để mời bạn học ăn cơm, dĩ nhiên, tiền này vẫn một tay Diệp Thanh Hòa quản lý.

Hai anh em họ cùng đi đến phòng ăn đã được đặt sẵn từ trước, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đi tới cửa phòng rồi lịch sự mời vào.

Đẩy cửa ra, bên trong lại tối đen như mực.

Rồi sau đó, ca khúc mừng sinh nhật đột nhiên vang lên, một cánh cửa nhỏ bên cạnh được mở ra, trong ánh nến, một nhóm người đẩy bánh sinh nhật ra ngoài, đi đầu, chính là Tô Chỉ San.

“Tiêu Y Đình, sinh nhật vui vẻ!”. Tô Chỉ San một thân váy màu trắng, dưới ánh nến càng thêm nổi bật, chói mắt như một nàng công chúa.

Mặc dù cách tổ chức không mới lạ, nhưng vẫn khiến cho người khác cảm động, ai nấy đều thấy được, đây là do Tô Chỉ San tỉ mỉ chuẩn bị, Tiêu Y Đình nhìn cô ấy, nói: “Cám ơn!”.

Mọi người nhao nhao muốn Tiêu Y Đình ước nguyện, nhưng làm thế nào anh cũng không chịu, nói việc này chỉ có con gái mới làm thôi, sau đó một hơi thổi tắt nến, bật đèn cắt bánh ngọt, mời mọi người ngồi vào chỗ.

Sau đó, bắt đầu đến màn tặng quà.

Hầu hết các bạn nữ đều chuẩn bị quà, ngay cả Trương Manh cùng với Mặc Phỉ cũng có một phần, trong chốc lát, trước mặt Tiêu Y Đình của liền màu sắc rực rỡ đông thật ột đông.

Tiêu Y Đình cười cười, xoay người hỏi Diệp Thanh Hòa: “Em gái, quà của anh đâu?”

Diệp Thanh Hòa nhú nhú mày, vốn không muốn đưa cho anh trước mặt nhiều người như vậy, thế nhưng lại bị anh chỉ mặt điểm tên thế này!

Mà tất cả mọi người ở đây đều đang hướng ánh mắt chờ mong về phía cô, nhất là Tô Chỉ San. Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn liền lấy một hộp quà chỉ bé bằng hai ngón tay từ trong túi ra: “Tặng cho anh. Tốt nhất về nhà mới nên bóc ra!”.

“Thứ gì thần bí như vậy?” Tô Chỉ San cười hỏi.

Tiêu Y Đình nhìn hình dáng cái hộp, đại khái cũng đoán được là cái gì, liền nhận lấy bỏ vào trong túi, nói: “Cám ơn nhiều! Trở về anh sẽ nhìn lại!”

Tô Chỉ San nhất thời cảm thấy thất vọng.

Còn những nam sinh ví dụ như Vương Triết mà nói..., chỉ vỗ vỗ vai Tiêu Y Đình nói: “Người anh em, tặng quà như con gái đàn ông con trai như bọn tôi không làm được, vậy mời cậu hai chén coi như tỏ rõ tâm ý”.

Uống rượu?

Tiêu Y Đình không kìm hãm được liếc nhìn Diệp Thanh Hòa bên cạnh, lúc ra khỏi nhà, cha anh đã dặn dò qua, muốn cô quản lý anh đừng cho uống rượu.

Hành động này bị Vương Triết nhìn thấy rất rõ ràng, liền cười nhạo nói: “Không thể nào? Tiểu tử cậu thật không có tiền đồ! Bị Diệp Thanh Hòa quản thành quy củ! Hiện tại uống ly rượu cũng phải nhìn sắc mặt của cậu ấy?”

“Không phải.” Tiêu Y Đình muốn giải thích, nhưng rõ ràng có thể cảm thấy bên cạnh truyền tới ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình chằm chằm, tất cả giải thích cũng trở nên vô lực.

“Không đúng ? Vậy thì uống cho tôi xem!”, Vương Triết ngồi xuống bên kia, đồng thời đặt chai rượu lên bàn.

“Cái này.” Tiêu Y Đình đưa mọi quà tặng cho Diệp Thanh Hòa, cười nói: “Em cầm giúp anh đi”.

Diệp Thanh Hòa nghe vậy cũng chỉ lạnh lùng nhìn anh, không nói chuyện.

Lại như vậy.

Không phải anh luôn thua dưới ánh mắt này của cô sao?

Không thể làm gì khác hơn là đẩy quà tặng về phía cô, rồi xoay người nói với Vương Triết: “Được, nhưng sắp thi cuối kỳ rồi, tối nay cha tôi vẫn đang ở nhà chờ, tôi mà uống say khướt trở về, không bị ông bỏ. . . . mới là lạ”. Thật ra thì cha anh không có ở nhà, bọn họ chân trước vừa ra ngoài, cha anh chân sau cũng muốn đi theo, nhưng dù sao sợ cha cũng còn tốt hơn sợ em gái.

Vương Triết vừa nghe anh nói như vậy, cũng không cậy mạnh ép buộc nữa, cổ vừa nâng lên liền thả xuống nói: “Cậu không uống còn có ý nghĩa gì! Dầu gì cũng phải uống một hớp chứ!”

Các bạn nam trong tổ diễn kịch vốn không bằng nhiều nữ sinh, Giang Chi Vĩnh không biết vì sao vẫn chưa tới, chỉ mấy nam sinh lèo teo, khiến Vương Triết cảm thấy không có ý nghĩa.

Tô Chỉ San sợ không khí trùng xuống, lập tức bảo nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, tích cực khơi lên náo nhiệt: “Mình cũng cảm thấy sắp thi cuối kỳ rồi tốt nhất không nên uống rượu, hơn nữa các bạn nam uống nhiều rượu quá làm sao đưa các bạn nữ về nhà được? Không bằng như vậy đi, chúng ta uống nước ngọt, rồi chơi trò chơi là được, như thế nào?”

Các nữ sinh đều tán thành, Vương Triết vốn không có hăng hái cũng chợt lên tinh thần, bày tỏ đồng ý.

Bữa cơm này ăn vô cùng vui vẻ, ngay cả Mặc Phi và Trương Manh cũng đều mời rượu cho Tiêu Y Đình, chân thành biểu đạt sự hối hận của mình.

Trường hợp như vậy, coi như trong lòng có gì không thoải mái, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ hài hòa, Tiêu Y Đình cũng thuận nước đẩy thuyền đón nhận sự áy náy này của họ.

Từ sáu giờ đến chín giờ, một đám người trẻ tuổi náo loạn hơn ba giờ, mới xem như kết thúc.

Tiêu Y Đình vốn là một người trọng nghĩa khí, trường hợp như vậy rất dễ nhất khơi lên tâm tình của anh, sau khi tàn cuộc cũng là lúc anh tận hứng, vốn là buổi liên hoan của tổ diễn kịch, nhưng chủ nhân bữa tiệc lại biến thành một mình anh. Hả hê nói: “Được rồi, hôm nay tôi sẽ thanh toán, em gái, mau đi tính tiền.”

Vương Triết lúc ấy liền cười trêu: “Nhìn chút tiền đồ của cậu này! Đáng may râu lại còn bắt con gái đi thanh toán!”

Tiêu Y Đình nhất thời cứng họng, thật là vui mừng quá nên hồ đồ rồi. Cười gượng hai tiếng, đáp: “Cha tôi chính là như vậy, đàn ông kiếm tiền, phụ nữ tiêu tiền chứ sao.” Nói xong, bản thân cũng tự cảm thấy lý do này cũng thật sự sứt sọ, chỉ có điều hẳn Vương Triết còn không biết, ngay cả tiền mua một bình nước anh cũng để cho em gái chi tiền.

Diệp Thanh Hòa xách một túi quà lớn đi ra ngoài, lại nghe được tiếng nói của Tô Chỉ San vang lên sau lưng: “Tiêu Y Đình, tặng cậu này, về nhà hãy mở nhé!”

78. Chương 78: Hoảng Sợ!

Bước chân của cô chợt khựng lại.

Cùng lúc đó, nghe thấy anh gọi: “Em gái”.

Cô quay đầu lại, liền thấy anh cười cười lắc lắc món quà trong tay: “Chỗ này còn một món nữa”. Nói xong, liền nhét quà tặng vào trong túi của cô.

Cô cũng nhìn thấy, phía sau anh, ánh mắt của Tô Chỉ San chợt trầm xuống.

Lúc trở về, Vương Triết, Tô Chỉ San và hai nữ sinh khác cùng một đường, mấy người họ liền cùng nhau đi, những nữ sinh khác sẽ có mấy... nam sinh khác đưa về.

Tô Chỉ San thân thiết kéo tay Diệp Thanh Hòa, Tiêu Y Đình đi bên cạnh Vương Triết, những người khác nắm tay đi chung với nhau.

Trên tay Diệp Thanh Hòa là một túi quà tặng thật lớn, Tô Chỉ San quay đầu lại nói đùa với cùng Tiêu Y Đình: “Tiêu Y Đình, sao cậu có thể để cho con gái xách nhiều đồ như vậy chứ?”

Tiêu Y Đình cùng với Vương Triết đi ở phía sau, dưới ánh đèn đường híp mắt lại miễn cưỡng nói: “Ừ, em gái chính là thư đồng¹ của tôi, em ấy không xách đồ cho tôi thì là ai chứ?”

¹Thư đồng: Người hầu hạ đèn sách.

“Cậu bắt nạt Thanh Hòa!”, Tô Chỉ San quay ra làm một cái mặt quỷ, hết sức đáng yêu.

Tiêu Y Đình chỉ cười, nhưng trong lòng âm thầm kêu khổ, hình như nha đầu này khi dễ anh nhiều hơn mới phải! Có điều, chỉ cần không liên quan đến học tập, cô nhóc này vẫn rất dễ nói chuyện.

“Tiêu Y Đình, hiện tại thời gian vẫn còn sớm, không bằng chúng ta đi xem phim đi! Tôi mời!”. Tô Chỉ San vẫn lắc lắc cổ quay về phía sau nói chuyện.

Diệp Thanh Hòa âm thầm lắc đầu, thả chậm bước chân, chờ hai nam sinh kia sóng vai cùng đi, để tránh cô nàng uốn éo sẽ đau cổ.

Tiêu Y Đình không hứng thú lắm, liền đáp: “Phim ảnh có gì hay chứ? Không bằng về nhà chơi game còn hơn!”.

“Vây. Vây chúng ta cùng đến quán internet chơi game?”. Đối với Tô Chỉ San mà nói, đây chính là một khiêu chiến, giống như cô ấy là một cô gái ngoan ngoãn chưa từng đến quán internet lần nào.

“Các cậu?”. Tiêu Y Đình nhìn lướt qua nhóm nữ sinh cười nói: “Coi như xong!”.

“Vây. Chúng ta đi hát?”. Tô Chỉ San lại đề nghị.

“. Được rồi!”, cuối cùng anh cũng đồng ý.

Tô Chỉ San rất vui vẻ, quay ra gọi những nữ sinh khác: “Đi, đi hát nào!”.

Đoàn người đang chuẩn bị đổi đường, chợt thấy một chiếc xe taxi dừng lại ở ven đường, mấy người trẻ tuổi từ trong xe bước ra.

Bọn họ cũng không chú ý, cho đến khi mấy người kia đi tới trước mặt, Tiêu Y Đình lúc này mới phát hiện, một người trong số đó là Giao Chân Ngôn.

Trực giác nói cho anh biết không ổn, liền hô: “Vương Triết cẩn thận!”. Đồng thời kéo Diệp Thanh Hòa về phía sau, che chở cho cô.

Giao Chân Ngôn thật sự muốn nhắm vào anh, dẫn mấy người trợ thủ cầm theo gậy gộc vung về phía anh.

Anh liền buông Diệp Thanh Hòa ra, dùng sức đẩy cô về phía sau, cách mình một khoảng khá xa, đồng thời hô to gọi Vương Triết: “Mang mấy bạn nữ đi đi!”.

Các nữ sinh đã sớm bị một màn này dọa sợ đến thét chói tai chạy tán loạn, Diệp Thanh Hòa trong chớp mắt cũng bị hoảng sợ .

Ngược lại Tô Chỉ San bình tĩnh hơn một chút, nói với các bạn nữ đang chạy tán loạn: “Đừng chạy lung tung! Mau đón xe về nhà!”. Còn bản thân cô chạy đi tìm chỗ gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lúc này người nguy hiểm nhất chính là Tiêu Y Đình!

Vương Triết bắt chập người khác, gia nhập chiến đoàn, giúp Tiêu Y Đình đang bị vây xung quanh thoát ra ngoài.

Tiêu Y Đình lấy một địch năm, đã bị trúng mấy gậy, lúc Vương Triết gia nhập mới có cơ hội phản công.

Hai người địch lại năm người, mặc dù vẫn ở thế yếu, nhưng vẫn dễ dàng hơn nhiều.

Hai người bọn họ biết rõ thực lực có chênh lệch, lại còn có những cô gái ở đây, không muốn cùng bọn họ khiêu chiến nhiều, chỉ muốn nhanh nhanh mang người chạy trốn, nhưng làm thế nào cũng không đột phá được.

Trong năm người kia, có người phát hiện ra Tô Chỉ San đang gọi điện thoại, liền mắng to: “Đàn bà thối, còn dám báo cảnh sát!”. Rồi sau đó, xoay vòng cây gậy trong tay chạy đến phía đó.

Vương Triết thấy thế chạy tới ngăn cản. Hai người một chọi một, Vương Triết chiếm ưu thế về chiều cao, nên kìm chế người nọ rất dễ dàng, nhưng tên kia cũng bị chọc giận, cây gậy trong tay mãnh liệt bay ra ngoài, đánh lui Vương Triết, rồi sau đó, liền chạy đuổi theo Tô Chỉ San lúc này đang chạy trốn, Vương Triết cầm lấy cây gậy cũng tăng tốc đuổi theo.

Vì vậy, chỉ còn lại Tiêu Y Đình một người địch bốn người.

Cho dù Tiêu Y Đình đã nhờ Vương Triết mang em gái mình đi, nhưng Diệp Thanh Hòa vẫn đứng yên ở đó, mà hiện tại Vương Triết đã đuổi theo Tô Chỉ San rồi.

Tiêu Y Đình rất lo lắng cho cô, nhưng lại không dám lớn tiếng gọi, chỉ sợ những tên khốn kiếp này sẽ đặt sự chú ý lên người của cô, không thể làm gì khác hơn là ôm đầu tận lực hướng cách xa chỗ cô một chút, hi vọng nha đầu này thông minh mau mau trốn đi.

Nhưng, lại đột nhiên nghe được có người hét thảm.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, không biết Diệp Thanh Hòa lấy được hai thùng nước sôi từ đâu, một thùng đã xối lên trên một người, một cái thùng khác vẫn còn ở trên đất.

Ngay cả cô cũng đã bị hắt ướt, thật không biết với vóc dáng nhỏ nhỏ đó, làm thế nào có thể xách được hai thùng nước kia.

Anh cố gắng vươn người đã bị đá thương, linh hoạt chuyển qua bên người cô, nhấc thùng nước lên, dội lên trên người Giao Chân Ngôn.

Giao Chân Ngôn theo bản năng bèn vươn tay lên để che, nước sôi kia toàn bộ tạt vào trên cánh tay của cậu ta.

Cậu ta đau đớn rút tay về, nhìn lại thì đã thấy Tiêu Y Đình đang kéo Diệp Thanh Hòa lên bắt đầu chạy.

Trong lòng liền giận dữ, thét lên “Mau đuổi theo”, rồi sau đó liền dẫn đầu đuổi theo, một người trong đó bị bỏng nước sôi ở lưng và chân, vẫn ngời chồm hồm trên đất kêu la.

Tiêu Y Đình chân dài chạy nhanh, Diệp Thanh Hòa bị anh lôi đi, giữa hai người thể lực cách nhau rất lớn, tuy cố hết sức chạy trốn, nhưng đau đớn trên chân khiến cho chân cô khó có thể chịu được, lại vì để tránh cho bị bắt lại, liền cắn chặt răng chạy theo anh.

Lúc Giao Chân Ngôn đuổi theo, đầu tiên túm được chính là bả vai của cô.

Cô quay đầu nhìn lại, trong tay Giao Chân Ngôn đã có thêm con dao găm, cậu ta thật sự đâm xuống sao?

“Giao Chân Ngôn! Cậu không phải muốn đi học nữa sao? Cậu điên rồi?!” Cô quát to nói.

Ánh mắt của Giao Chân Ngôn đầy căng thẳng, con dao dừng lại ở giữa không trung.

Không phải bởi vì những lời cô vừa nói, mà bởi vì nhìn tóc cô ướt đầm mồ hôi, vẫn còn đang thở dốc. Còn nữa, cậu ta cũng nhìn thấy ống quần của cô thấm ướt, nếu như không có đoán sai, thì chân cô cũng đã bị nước sôi tạt vào.

Mắt kính của cô đã rơi mất, lộ ra đôi mắt thật đẹp, cực kỳ tinh khiết, ngân ngấn ánh lệ, trên mặt của cô hiện giờ đều là nước mắt, hẳn là đã khóc. Nhưng là, chỉ có cô đơn, không hề có sợ hãi.

“Giao Chân Ngôn! Cậu sắp phải thi tốt nghiệp trung học rồi! Cậu không cần tiền đồ nữa sao! ?”, cô cho rằng cậu ta dừng lại là bởi vì điều này, liền tiếp tục lớn tiếng nói, hy vọng có thể thuyết phục được người này.

Tiêu Y Đình lại đá vào bụng cậu ta một cú, nói: “Nói lời vô dụng này với cậu ta làm gì! Chạy mau!”.

Lúc này, phía sau không biết từ đâu đã có một nhóm người đuổi tới, ba chân bốn cẳng khác chế đám người Giao Chân Ngôn.

Tiêu Y Đình không biết những người từ đâu tới, với kinh nghiệm đánh nhau của anh, hình như không có người giữa đường rảnh rỗi mà nguyên ý tham gia vào những chuyện như vậy. . . .

Diệp Thanh Hòa lại lau nước mắt nói: “Cám ơn các chú, các chú tốt cuộc vẫn tới.”

Một chú trong số đó liền nói: “Ai, cô nhóc, nhìn cháu đáng thương nên chúng ta mới giúp, nếu không những tiểu tử còn đồ đánh nhau cứ trực tiếp chờ cảnh sát tới là được rồi”

Diệp Thanh Hòa lại cố chấp nói: “Không đâu, bọn họ không phải là những tên côn đồ đâu ạ!”.

“Đi thôi đi thôi, mau đưa chúng đến đồn công an thôi”, ông chú kia còn nói: “Cô gái nhỏ, chân của cháu nên đến bệnh viện khám đi!”.

“Chân thế nào?”, Tiêu Y Đình vẫn không chú ý, hiện tại mới nhìn thấy ống quần của cô ướt đầm, liền ngồi xổm xuống lau cho cô, mới vừa chạm vào, đã nghe thấy cô kêu “ai” một tiếng.

“Đau không?”, anh cau mày hỏi.

Cô liền lắc đầu đáp: “Cậu đừng động vào. Đừng động.”

“Cô nhóc này mới vừa bị nước sôi hắt vào đây!”, ông chú kia lại nói.

Bọn họ chính là gia đình mở tiệm mì ở ven đường, cô nhóc này chạy vào xin bọn họ giúp một tay, nói là có người đánh anh của mình, nhưng những chuyện như vậy từ xưa đến nay ít có người muốn can thiệp vào, cho nên đã không đồng ý. Cô gái kia liền bắt đầu khóc lóc van xin, khiến cho bọn họ không đành lòng, nhưng vẫn không muốn mang phiền toái trên người.

Sau đó, cô nhóc liền buông tha ý định nhờ vả chỉ hỏi bọn họ có nước nóng hay không?

Cái này thì bọn họ vẫn phải có, với vóc dáng nho nhỏ đó của mình mà có thể xách hai thùng nước đi ra ngoài, ngay cả ống quần của mình cũng làm ướt, còn lưng la lưng lay nhưng vẫn cố kiên trì, chính một màn này, mới đã động đến bọn họ quyết định chạy ra giúp một tay.

Tiêu Y Đình tốt cuộc cũng nghĩ đến nguyên nhân vì sao, đã thế mới vừa rồi anh còn kéo cô chạy như điên, liền trừng mắt mắng: “Làm sao em lại dấn như vậy chứ?”

Khó trách cô lại khóc! Anh còn tưởng rằng cô hoảng sợ!

Cô cắn cắn môi nói: “Anh bị người ta đánh! Em đánh không lại liền lấy ghế đập, nhưng em sức yếu, kể cả có đánh bọn họ cũng không đau.”

“Em.”, anh im lặng rồi nói tiếp: “Anh bị em làm cho tức chết rồi! Lần sau đừng đánh nữa! Lúc cần chạy! Thì phải chạy! Nhớ kỹ chưa?”.

Cô nhóc này, về mặt học tập thì cơ trí như vậy, nhưng lúc đánh nhau thật đúng là ngu ngốc mà! Đánh không lại nhất định phải chạy chứ! Anh nói đánh không lại thì cầm ghế đập hồi nào chứ?

“Ngu ngốc!”, anh ngồi xổm xuống, công cô lên nói: “Đến bệnh viện trước đã!”

“Phải đến đồn cảnh sát trước chứ? Còn có Tô Chỉ San cùng với Vương Triết ở đó nữa mà?”. Diệp Thanh Hòa nói.

Hiện tại Tiêu Y Đình mới nhớ tới hai người kia, mà lúc này, đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát, thì ra là, nhận được điện báo của Tô Chỉ San nên cảnh sát đã tới.

Trên xe cảnh sát đã có một người mới vừa rồi đuổi theo Tô Chỉ San, vậy còn hai người họ đâu?

”Thưa chú, xin hỏi, còn hai bạn học nữa đâu ạ? “, Tiêu Y Đình không thấy bóng dáng của hai người kia liền bật hỏi.

“Nam sinh kia bị thương, đi bệnh viện rồi”. Cảnh sát đem mấy người được quần chúng bắt được dẫn vào xe cảnh sát.

Vốn hai người Tiêu Y Đình cũng muốn đi đến đồn công an làm biên bản, nhưng bởi vì chân Diệp Thanh Hòa bị bong, liền đến bệnh viện trước, kể cả Giao Chân Ngôn cùng một người khác bị phỏng cũng được đưa đến đó.

Trong bệnh viện, họ liền gặp được Vương Triết cùng với Tô Chỉ San, Vương Triết bị dao găm đâm trúng vai trái, chảy rất nhiều máu, nửa bên áo cũng ướt đầm máu, nhưng vết thương đã được xử lý tốt, cũng đã đeo băng lên, Tô Chỉ San đứng ở một bên hiển nhiên là đang khóc, cảnh sát thì đang đặt câu hỏi.

Quần cùng với bấp chân của Diệp Thanh Hòa đã dính vào nhau, chỉ kéo một cái liền đau, bác sĩ phải dùng kéo đem cắt bỏ ống quần đi, sau khi cắt xong liền thấy bấp chân đỏ bừng một mảng, phía trên là vết nước phỏng lên, nhiều cái còn bị vỡ ra.

Tiêu Y Đình thấy thế không nhịn được lại bắt đầu nổi giận: “Đồ đầu heo! Anh nói em chính là heo mà!”.

“Nhưng, em vì giúp anh mới thế, không phải sao?”, Diệp Thanh Hòa không phục, lần này cô đã lập công không nhỏ.

“Anh. em như vậy mà coi là đến giúp? Trở về anh không bị cha đánh ột trận mới lạ? Cái này mà coi là giúp sao?”. Thật ra thì, anh không phải muốn nói như vậy, mắng cô là heo cũng không phải bởi vì sợ cô liên lụy lúc về bị cha đánh.

Cô liền không lên tiếng, vẫn trầm mặc như bình thường, chỉ cái cằm hơi nhon lộ ra vẻ quật cường.

Xử lý tốt vết thương xong, bọn họ lại cùng cảnh sát trở về đồn công an làm biên bản.

Quá trình rất đơn giản, bởi vì Giao Chân Ngôn đã nhận hết trách nhiệm, chỉ nói là không ưa Tiêu Y Đình bình thường quá cao ngạo, mới tìm người đánh anh.

Bởi vì bọn họ vẫn còn là học sinh, nên cảnh sát liền thống nhất báo cho phụ huynh tới đón.

Siêu Thành Hưng bưng bưng lửa giận, cha của Tô Chỉ lại rất nóng nảy, nhưng ít ra đều tới, chỉ có điện thoại nhà của Vương Triết là không thể gọi được.

Dưới sắc mặt như mưa giông bão táp của cha mình, Tiêu Y Đình không thể không về nhà trước, có điều vẫn thấy hơi lo lắng cho Vương Triết.

“Tôi không sao, lát nữa là về được rồi.”, Vương Triết vỗ vỗ vai của anh, không muốn anh phải phân vân.

Anh bắt đắ dĩ, gật đầu nói: “Có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho tôi!”.

Nói xong, đang muốn công Diệp Thanh Hòa lên xe, lại thấy cô đã được cha anh công lên.

Làm con gái thật là tốt. Trong trí nhớ của anh, từ nhỏ đến lớn cha cũng chưa từng công anh bao giờ.

Diệp Thanh Hòa nằm ở lưng Tiêu Thành Hưng, lại một lần nữa mà nhớ đến cha của mình, ông cũng có chiếc áo khoác màu như thế này, lúc công cô, cô đặc biệt thích đưa tay sờ lên đường may ở trên cổ áo. . . .

“Đen đủ như vậy, có đau hay không?”. Tiêu Thành Hưng đột nhiên hỏi.

“À, vâng? Không đau!”. Suy nghĩ bị cắt đứt, cô vội vàng đáp lại.

Trong nháy mắt này, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng: “Anh hai, quà tặng của anh! Toàn bộ đều ném trên đất chưa nhặt về!”. Vì nghĩ biện pháp cứu anh nên cô đã tiện tay để túi quà lại rồi.

“Thôi!” Tiêu Y Đình nào còn có tâm tình muốn những thứ này? Cô mà không đề cập tới thì anh đã sớm quên!

Tay vươn vào trong túi sờ sờ, cái hộp nhỏ cô tặng vẫn còn ở đó!

Thở phào một cái, móc ra cho cô nhìn: “Cái này vẫn còn là tốt rồi! Nếu không lại phải đòi thêm một phần nữa!”.

Tô Chỉ San cùng với cha mình cùng bọn họ đi về phía bãi đậu xe , nghe những lời này, trong con người lại ảm đạm xuống lần nữa.

“Thanh Hòa, hẹn gặp lại! Chúng tôi lên xe đây!”, cô ấy nhẹ nhàng nói.

Diệp Thanh Hòa đang nằm ở trên lưng Tiêu Thành, cũng đáp lại: “Hẹn gặp lại.”

Tô Chỉ San không để ý đến Tiêu Y Đình, liền chui vào xe nhà mình.

Tiêu Y Đình cũng không chú ý tới những thứ này, chỉ lo cho Diệp Thanh Hòa, sau khi mở cửa xe ra, giúp cha đỡ cô đi vào, rồi sau đó bản thân cũng chui vào trong xe, ngồi ở bên cạnh cô.

Tiêu Thành Hưng sau khi lên xe không tránh được liền bắt đầu giáo huấn: ” Tiểu tử khốn khiếp! Một lần so một lần càng huyền ảo hơn! Hôm nay lại cho cha anh đến tận đồn công an cơ đấy? Anh thật cho cha anh mặt mũi quá nhỉ! Trở về xem tôi thu thập anh thế nào!”.

“Lúc đó không thể trách con được! Cha à!”. Tiêu Y Đình lớn tiếng giải thích: “Con hoài nghi chuyện lần này là bởi vì muội muội bị khi dễ mới thế! Nhưng Giao Chân Ngôn sống chết đều không nguyện nói thật ra! Con và Giao Chân Ngôn không thù không oán, cho nên cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ tới đánh con! Nhất định là Trương Manh nhờ vả rồi! Thật đấy! Giao Chân Ngôn kia vẫn luôn làm những chuyện này, người nào bỏ tiền ra nhờ cậu ta, thì cậu ta giải quyết thay người đó! Con cũng đã cảm thấy kỳ quái, Trương Manh cùng với Mặc Phi kia sẽ tốt bụng tặng quà sinh nhật cho con sao chứ?”.

Tiêu Thành Hưng hừ nói: “Kẻ thù của anh có nhiều lắm! Dù là nhờ vả, cũng không biết là người nào đã nhờ đâu! Tóm lại trở về chịu phạt đi!”.

Tiêu Y Đình không nói lại được, coi như xong đời. Không khỏi nói thầm: “Cha, đến cùng con có phải là con ruột của cha hay không?”.

“Nói hươu nói vượn cái gì đấy? Càng ngày càng kỳ quái!”. Tiêu Thành Hưng giận dữ quát lên.

“Nào có ai đối với con trai thân sinh lại như vậy? Cha xem đi, con cũng bị đánh đến toàn thân bị thương, trở về còn phải thoa rượu thuốc đấy, ngài là cha con, không đau lòng thì cũng thôi đi, còn muốn cho con thương càng thêm thương, rắc muối lên trên vết thương. Đối với em gái lại tốt như vậy”, anh không khỏi uất ức tố trạng.

Tiêu Thành Hưng hừ hừ đáp: “Con có một người em gái biết điều như vậy, cha cũng vậy thấy đau lòng thay! Con da dầy thịt thô, cũng chỉ xứng làm măng xào thịt!”.

Măng xào thịt? Tiêu Y Đình buồn bực cực kỳ: “Còn không bằng dây lược thịt đâu Hồng Quân sao qua được ông lão truyền thống chứ”

“Con lại đang nói gì đấy?”. Tiêu Thành Hưng nhất thời không nghe rõ.

“Không có. Không có gì.” Tiêu Y Đình có đánh chết cũng sẽ không nói mình nguyện ý làm dây lược thịt.

Trong tay còn nắm quà tặng của Diệp Thanh Hòa đưa ình, cô bắt anh về nhà mới được mở ra nhìn, bây giờ có thể mở ra sao?

Anh quan sát chiếc hộp, có lẽ là con dấu.

“Có phải con dấu hay không?”, anh cười hỏi, đây cũng là đáp án chính xác nhất, anh tặng cô một con dấu, cô lại tặng lại anh một cái.

“Phải” Nét mặt của cô thể nhưng có chút quái dị.

Anh hồ nghi, quyết định hiện tại mở ra xem.

Cởi sợi dây nơ bằng lụa đỏ, anh mở hộp ra, vừa nhìn, quả nhiên là con dấu không tẻ lắm, nhưng không phải bằng ngọc cũng không phải làm từ đá, mà là con dấu gỗ.

“Bằng gỗ, nhưng đứng ghét bỏ nha.”, cô hơi cong cong môi nói. Ngọc đá gì đó cô không thể mua được, chỉ có thể tự tay khắc một con dấu bằng gỗ cho anh mà thôi.

Anh lấy ra nhìn, Tiêu Y Đình ấn mấy chữ triện tên mình rất đẹp trên đó, có điều con dấu này có chỗ nào đó kỳ lạ, bốn bên đều được khắc một con rùa nhỏ là có ý gì?

79. Chương 79: Đêm Đông

Anh mím mím môi, nhìn cô chăm chăm, cô làm như vậy khiến cho cả đời này chỉ có thể cỡi rùa sao?

“Anh không muốn! Đổi cái khác đi!”, anh nhét con dấu vào trong tay cô, không cần con rùa! Kiên quyết không nhận!

Hành động mờ ám của hai người họ bị Tiêu Thành Hưng qua kính chiếu hậu nhìn thấy rất rõ ràng, không nhịn được nói chen vào: “Thế nào không tốt sao? Quả tự tay làm là có ý nghĩa nhất, so với cái dấu bằng huyết kê mẹ con cho còn tốt hơn nhiều! Còn nhỏ tuổi, bản thân chỉ là tiểu kỹ sinh trùng, lại còn muốn dùng những thứ cao cấp hay sao? Tay nghề của Thanh Hòa thật không tệ, khắc thêm cho bác Tiêu một cái đi!”.

“Dạ, bác Tiêu”, Diệp Thanh Hòa nắm con dấu vào trong lòng bàn tay, cánh môi hồng hơi mấp máy, phảng phất như đang nói..., có lấy hay không, nếu không lấy thì em thu lại.

Tiêu Y Đình tức giận, cuối cùng vẫn đoạt con dấu lại, lầu bầu: “Dù sao có cũng còn hơn không. hừ!”.

Bởi vì Diệp Thanh Hòa bị bỏng, nên địa điểm học tập liền chuyển từ phòng của Tiêu Y Đình sang phòng của cô, nhưng, cái chân bị thương thoa đầy thuốc của cô đặt ở chỗ đó, anh không có cách nào tập trung được, một lát lại hỏi cô có đau hay không, một lát lại giáo huấn, chỉ còn thiếu nước mỡ mang thêm cho cô về kinh nghiệm thực chiến khi đánh nhau nữa mà thôi.

Cô bắt đầu dĩ chỉ vào sách của anh: “Những chỗ này đều phải học hết đấy! Tối nay không hoàn thành bài tập thì anh cũng đừng nghĩ mở máy vi tính!”.

Đến lúc này anh mới đành hoàng cảm quyền sách lên, nhìn một lát, rồi lại quay đầu nhìn vào chân của cô, buổi học tối nay phải đến tận chín giờ rưỡi mới kết thúc. Cuối cùng, Diệp Thanh Hòa xiu mặt quả nhiên không để cho anh chơi game. Đáng lẽ ra anh phải thấy tức giận mới đúng, nếu như trước kia, khẳng định anh sẽ rất tức giận, nhưng thế nào mà tối nay, lần đầu tiên anh không hề thấy khó chịu thậm chí còn cảm thấy không chơi một tối cũng không có gì. . .

“Được rồi, không chơi thì không chơi, lúc ngủ nhớ cẩn thận chú ý cái chân một chút”. Anh thu dọn sách vở, lúc chuẩn bị quay về phòng còn cố dặn thêm một câu. Trong lòng anh, tồn tại một phần áy náy, nếu như không phải bởi vì cứu anh, chân của em ấy cũng sẽ không bị thương, cho nên, không nên cãi cò với cô lúc này, không phải chỉ nghĩ chơi game một tối thôi sao?

Sự kiện đánh nhau lần này cuối cùng vẫn được thông báo đến trường học, quá trình xử lý như thế nào, tất cả mọi người đều không rõ ràng lắm, nhưng kết quả cuối cùng đó chính là Giao Chân Ngôn tự động nghỉ học. Trong trường mọi người đồn rằng Giao Chân Ngôn đã khai ở đồn công an rằng không ưa Tiêu Y Đình nên mới gọi thêm mấy tên côn đồ bên ngoài trường tới đánh anh.

Về phần Vương Triết, cũng đã hơn một tuần lễ không đi học, từ lần đánh nhau đó về sau cũng chưa gặp qua cậu ta, vì thế mọi người thấy rất lo lắng.

Đi đến hỏi thầy Trần, thì thầy ấy lại nói Vương Triết xin nghỉ bệnh.

Qua một tuần, vết bỏng trên chân Diệp Thanh Hòa cũng đã kết vảy, đỡ đi hơn trước nhiều, vì thế Tiêu Y Đình định cùng cô đến nhà Vương Triết xem thế nào, vừa vặn Tô Chỉ San cũng muốn đi theo, vì vậy ba người họ liền hẹn nhau sau khi tan học sẽ cùng đi.

Trong số họ không có ai đã đến nhà Vương Triết, nên Tô Chỉ San phải tìm địa chỉ ở trong danh sách lớp học.

Lần theo địa chỉ kia, bọn họ đi tới một con ngõ nhỏ.

Nơi này vẫn còn vương lại dấu vết của Bắc Kinh xưa, một dãy nhà tứ hợp viện cũ kỹ, trong ngõ hẻm có mấy đứa trẻ đang chạy, làm cho người ta có cảm giác như mình vừa xuyên qua từ hiện đại về cổ đại.

Địa chỉ trong tay Tô Chỉ San chỉ đến chỗ này, chi tiết hơn thì không có, bọn họ không thể làm gì khác hơn là đi hỏi từng nhà một, cuối cùng, trong một tứ hợp viện nhỏ đã tìm được nhà của Vương Triết.

Ngôi nhà này so với những nhà khác lại càng lộ vẻ cũ kỹ, vết sơn trên cửa chính tróc ra rơi xuống, vòng cổng thì hen gỉ, tất cả đều thể hiện rõ cái nhà này đã thật lâu không được cải tạo rồi.

Đi vào bên trong, đập vào mắt là cái sân không lớn lắm, trên sân chất đầy đồ vật lẩn lộn, tất cả đều là hàng phế liệu. Theo hàng xóm chỉ, thì đây chính là nhà của Vương Triết.

“Vương Triết! Vương Triết!”, Tiêu Y Đình đứng ở ngoài cửa gọi.

Nếu đây chính xác là nhà Vương Triết, vậy thì coi như cũng sạch sẽ, cửa mặc dù cũ kỹ, tuy nhiên nó đã được lau chùi không nhiễm một hạt bụi.

Cửa mở ra, đứng ở bên trong cửa quả nhiên là Vương Triết, trên vai vẫn còn quần băng gạc, mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Các cậu. Vì sao lại tới đây?”

“Vương Triết, mấy ngày nay cậu không đi học, chúng tôi cũng không biết cậu ra sao nên rất lo lắng”. Tô Chỉ San nói.

“Tôi đã nói rõ với thầy Trần, thầy ấy cũng đã tới nhà tôi thăm hỏi rồi”, Vương Triết đứng ở cửa nhà, tay gác lên trên cửa, dường như không có ý mời bọn họ vào nhà.

Tiêu Y Đình cười nói: “Người anh em, không phải cậu định cho chúng ta vào nhà ngồi một lát, uống ly trà sao?”

Vương Triết có lẽ thật sự không có ý này, bị Tiêu Y Đình hỏi vậy, trên mặt liền lộ vẻ lúng túng , cuối cùng, rốt cuộc cũng hạ tay xuống, mở rộng cửa ra.

“Nhà nhỏ, lại bừa bộn, các cậu đừng chê”, ương mặt tuần tú đen gầy của Vương Triết mơ hồ đồ ửng lên

“Làm sao có thể? Chúng tôi là người nào chứ!”, Tiêu Y Đình ngồi lên chiếc sô pha hơi sồn nói.

Đệm ghế sô pha đã rất cũ kỹ, có lẽ có giặt thế nào cũng không ra được màu gốc của nó, tuy nhiên đã được nhà bọn họ trải thêm một tầng vải bố lên trên.

Vương Triết hơi bối rối, tìm chung quanh xem còn cái ghế đôn nào có thể ngồi được hay không, chờ cậu ta lấy được hai chiếc ghế vuông từ một gian phòng khác ra thì đã thấy Diệp Thanh Hòa và Tô Chỉ San đã yên vị ở trên ghế sô pha từ bao giờ.

“Các cậu. Hai cậu ngồi ở đây đi!”, cậu ta để hai chiếc ghế xuống, lại dùng tay lau lau, mặc dù phía trên một chút bụi cũng không có.

Tô Chỉ San lại trừng mắt liếc cậu ta nói: “Ôi trời, cậu lo lắng cái gì? Đều là bạn học với nhau! Bọn tôi ngồi ở đây là được rồi! Không phải vai cậu vẫn còn bị thương sao? Ngồi xuống đi!”.

“Không phải... Ha ha...” Vương Triết nhìn chiếc ghế sô pha cũ mèm của nhà mình, lại nhìn đến Diệp Thanh Hòa và Tô Chỉ San, vừa vặn hôm nay cả hai người đều mặc áo màu trắng, không khỏi ngượng ngùng cười một tiếng, đầy ỉu rù.

“Vương Triết, cậu còn đứng ngây đó làm gì? Không đi rót nước cho chúng tôi sao?” Tiêu Y Đình là nam sinh, vả lại dù sao cũng là một cậu bé choai choai, không thể nào hiểu hết được tâm tình của Vương Triết giờ khắc này, suốt đoạn đường tìm nhà, tốn mất bao nhiêu nước bọt để hỏi đường, quả thật khát khô cả cổ.

“A, đúng rồi, tôi quên mất!”, Vương Triết đỏ mặt đứng lên.

Tô Chỉ San lại nói: “Tiêu Y Đình, cậu không thấy Vương Triết bị thương sao? Muốn uống nước thì sao không tự mình đi lấy? Còn bảo là anh em!”

Lúc này, một giọng nói khác lại vang lên: “A Triết, ai tới thế?”

“À.... Là bạn học của con.” Vương Triết quay về phía cửa đáp một tiếng, rồi sau đó mới nói với bọn họ: “Là mẹ tôi.”

Một người phụ nữ trung niên từ ngoài cửa bước vào, tóc ngắn đến ngang tai, ăn mặc mộc mạc sạch sẽ, nụ cười lại cực kỳ hòa ái.

Ba người vội vàng đứng lên chào.

“Là bạn học của A Triết sao, mau ngồi đi, để dì mang nước đến cho các cháu! Thằng bé này thật là tuyệt không hiểu chuyện chút nào!” Mẹ Vương Triết nói xong liền đi qua rót nước.

Mẹ Vương Triết mang nước ra, dùng ba cái ly khác nhau, một ly thủy tinh, hai chén sứ trắng.

Vương Triết nhớ nhà Tô Chỉ San có đầy đủ dụng cụ pha trà, cũng nhớ Tiêu Y Đình đã từng nói cậu ấy ưa sạch sẽ, mặt nóng lên, nói: “Đợi lát nữa, tôi đi ra ngoài mua ba chai nước lọc.”

“Vương Triết! Cậu làm sao thế? Tôi sắp chết khát rồi, chờ cậu mua nước về đây chắc đã khô hết cổ?”, Tô Chỉ San là người đầu tiên bưng ly trà lên.

Lúc này Tiêu Y Đình mới hiểu ra, không khỏi xem thường nhìn Vương Triết nói: “Tiểu tử cậu thật không phải là đàn ông!” Mắng xong, bản thân cũng cầm chén nước lên uống..., đồng thời nhét cái ly cuối cùng vào trong tay Diệp Thanh Hòa...

Diệp Thanh Hòa cho tới bây giờ vẫn luôn là một người ý tứ, nếu như không có bác Tiêu, có thể hiện tại ngay cả cuộc sống như Vương Triết cô cũng không có. Có điều, biểu hiện của Tô Chỉ San đã nằm ngoài dự liệu của cô, vốn cho rằng với gia cảnh gia đình không tệ, cộng thêm điều kiện ưu việt của bản thân, sẽ có chút bệnh của những thiên kim tiểu thư, nhưng hóa ra cô ấy chẳng những có vẻ ngoài xinh đẹp mà trong lòng lại vô cùng rộng rãi.

Tâm tư của Vương Triết bị mọi người nhìn thấu, sắc mặt càng đỏ hơn, liền ngồi xuống cùng bọn họ.

Trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng ho khan kịch liệt, Vương Triết liền nói nhỏ: “Đó là cha tôi, ông đang bị bệnh.”

Thấy tình cảnh nhà Vương Triết như thế, nhất thời tất cả lâm vào trầm mặc.

“Vương Triết, lúc nào thì cậu đi học lại thế? Không có cậu chơi bóng cùng tuyệt không thoải mái tí nào!”, Tiêu Y Đình cười nói, cố gắng làm cho bầu không khí sôi nổi lên.

Vương Triết tỏ thái độ phức tạp, xấu hổ, lúng túng, dường như có cả ử rữ...

“Tôi... Không có ý định đi học lại, cũng đã trình bày với thầy Trần rồi.” Cuối cùng cậu ta vẫn khó khăn nói ra những lời này, so với trước mặt thầy giáo lời này càng khó nói hơn.

“Vương Triết, đừng!”, Tô Chỉ San để cái ly xuống, kích động nói, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ửng đỏ lên, mắt cũng cực kỳ sáng: “Vương Triết, có khó khăn gì thì cứ nói ra, chúng ta cùng học một trường lại cùng một lớp, mọi người sẽ giúp cậu vượt qua! Nhưng đừng nhẹ nhàng nói buông tha có được không?”

Vương Triết là nam sinh, lời này khiến cho cậu cảm thấy không được tự nhiên lắm, trên mặt có chút khó coi.

Tiêu Y Đình cũng đứng lên đập cậu ta một cái: “Đừng giả vờ ra vẻ đàn ông với tôi lúc này! Bạn bè giúp nhau một tay thì chẳng có gì mất mặt cả! Gặp chuyện mà không vượt qua nổi, chỉ biết lui về phía sau mới chính là mất mặt đấy!”

Bị anh đập một cú, Vương Triết chỉ cúi đầu nói một câu: “Dù sao thành tích của tôi kém như vậy, nhất định sẽ thi không đậu, có học nữa cũng chỉ lãng phí tiền.”

“Khốn kiếp!” Tiêu Y Đình lại đập cậu ta một cái: “Kém? Chẳng lẽ tôi không kém? Tôi còn có thể học được, cậu lại không thể học sao? Vương Triết, tôi nói cho cậu biết, kỳ thi lần này tôi sẽ thoát khỏi khu vực đèn đỏ cho cậu xem! Cậu cũng có thể, nhất định có thể được!”

Mấy người bọn anh luôn gọi những cuộc thi cuối kỳ là khu đèn đỏ, bởi vì đèn đỏ treo trên cao chứ sao...

Nhưng, Tiêu Y Đình thế nào cũng không ngờ đến, có một ngày anh lại đi khuyên người khác phải chăm chỉ học hành, hơn nữa còn lấy chính mình ra làm gương...

Đây là Tiêu Y Đình sao? Không phải từ trước tới nay anh vẫn không đặt các kỳ thi cùng đại học để trong mắt sao?

Vương Triết lúng túng giương nhẹ khóe môi, không nói gì.

Tô Chỉ San ngược lại càng thêm nóng nảy, đứng lên ngăn giữa hai người: “Tiêu Y Đình, cậu đừng có hờ một tí là đập người! Cậu ấy đang bị thương đấy!”

“Đàn ông con trai đang nói chuyện, cậu đứng qua một bên đi!” Tiêu Y Đình không nguyện ý nghe khuyên bảo, vươn tay đẩy người sang một bên.

“Vương Triết! Đã là anh em thì cậu nên thẳng thắn cho tôi! Cậu còn không hiểu tính cách của tôi sao? Tôi ghét nhất là dây dưa lằng nhằng! Hôm nay chúng tôi ở lại đây ăn cơm! Có lời gì thì cứ nói rõ ở trên bàn cơm!”. Nói xong anh quay sang nói với hai cô gái: “Hai người đi giúp dì nấu cơm đi, Tô Chỉ San cậu có biết nấu ăn hay không?”

Anh hiểu rõ tình cảnh nhà Vương Triết, không muốn tạo khoảng cách thêm xa, muốn ở lại ăn cơm là muốn nói cho Vương Triết biết, cho dù nhà cậu ta có như thế nào, đều là an hem cả, không hề có gì khác, nhưng lại không muốn gây thêm phiền toái cho dì Vương, cho nên mới bảo hai cô gái đi làm việc, em gái nhà anh thập hạng toàn năng, mọi thứ đều là sở trường, còn Tô Chỉ San thì không biết thế nào...

“...Tôi cũng làm được!”, Tô Chỉ San chần chừ nói.

“Vậy hãy nhanh đi đi!”, anh phát phát tay, đuổi các cô đi. Phản ứng của Tô Chỉ San chỉ cần nhìn một cái liền biết rằng không biết làm, nhưng không có con gái ở đây, mới dễ dàng tâm sự với Vương Triết.

Vì vậy, sau khi hai cô gái tránh ra, Tiêu Y Đình càng hiểu rõ thêm hoàn cảnh nhà Vương Triết, quả thật rất khó khăn, cha hàng năm đều nằm trên giường, mẹ của cậu ấy dựa vào quán hàng nhỏ ở đất du lịch này nuôi sống gia đình. Nếu để chi tiêu bình thường thì cũng tạm tạm, nhưng tiền thuốc men cho cha cậu ấy thật sự quá cao, một mình mẹ cậu ấy gánh vác cả nhà, đã cố hết sức, nếu như cậu ấy có thành tích tốt, thì dù cho có khổ cực hơn nữa vẫn đáng giá, nhưng thành tích của cậu ấy luôn đứng bết lớp, còn không bằng thôi học sớm một chút đi tìm việc làm, cho nhà giảm bớt gánh nặng.

Tiêu Y Đình nghe xong, lặng yên không lên tiếng.

Rồi sau đó, mở cặp sách của Diệp Thanh Hòa trên ghế ra, lấy ví tiền, rồi móc tất cả tiền ở bên trong ra đếm, cô nhóc này thật may là còn mang theo hơn một ngàn đồng.

Sau đó anh đặt toàn bộ số tiền kia vào tay Vương Triết.

Vương Triết muốn từ chối, nhưng lại bị Tiêu Y Đình ngăn lại: “Đây là tôi với em gái đến thăm chú Vương, tối hôm đó chúng ta cùng nhau kể vai sát cánh, nếu cậu xem tôi là an hem thì đừng khách khí với tôi! Còn nữa, nếu như cậu thật sự muốn tìm việc làm, tôi sẽ về hỏi cha tôi xem có công việc nào thích hợp với cậu hay không. Nhưng cậu phải nhớ, chỉ là bán thời gian, không phải làm cả ngày, cậu còn phải quay lại học nữa! Không phải cậu muốn giúp trong nhà giảm bớt gánh nặng sao? Giúp thế nào đây? Chỉ bằng cậu bây giờ đi ra ngoài một tháng có thể kiếm được mấy đồng? Người an hem, nam tử hán chúng ta phải làm ithub mạnh hơn mới có tư cách gánh vác trách nhiệm!”.

Rất nhiều người hình như cũng đã từng như thế này, thời điểm giáo dục người khác đạo lý rất rõ ràng, nhưng lại sẽ không dùng đạo lý đó để áp dụng cho bản thân mình...

Tiêu Y Đình nói xong những lời này, bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc, đây là lời của Tiêu Y Đình anh nói ra sao?

Vương Triết cười khổ đáp: “Cám ơn cậu, người anh em!”

Biết cậu ấy không bị thuyết phục, Tiêu Y Đình lại tiếp tục nói: “Mặc kệ như thế nào, cũng phải đi con đường này tới cùng, thắng hay thua đều phải đi hết, nam tử hán đại trượng phu tuyệt không bỏ dở giữa chừng! Cậu thử suy nghĩ đi? Về sau em gái tôi sẽ phụ đạo thêm cho cậu, tôi đây này, hãy nhìn tôi xem, tôi bị em ấy rèn giữa thành như vậy đấy!”

Lần đầu tiên, anh thấy cảm kích “cuộc sống không phải người” mà cô đã đặt ra cho anh, lần đầu tiên, cảm thấy được trở thành tấm gương là chuyện thật tốt...

“Để cho tôi.... Suy nghĩ một chút....”, Vương Triết nhìn Tiêu Y Đình, nặng nề nói.

“Ngày mai! Tôi muốn nhìn thấy cậu xuất hiện ở trên lớp! Bớt nói nhảm cho tôi nhờ!”. Tiêu Y Đình tự động ra mệnh lệnh cho người bạn tốt của mình: “Chỉ cần không phải chú và dì không cho cậu đi học, thì cậu phải học tiếp! Nếu như trong nhà có trở ngại, tôi sẽ đi nói chuyện với bọn họ!”

“Không, đừng đi, đó là chủ ý của tôi...”

Mà lúc này cửa lại bị đẩy ra, bóng dáng xinh đẹp của Tô Chỉ San đứng ở ngoài: “Vương Triết, quay lại học đi, chúng tôi đều rất hi vọng cậu trở về.”

Ánh mắt của Vương Triết rơi vào chiếc áo khoác trắng như tuyết của Tô Chỉ San, dưới ánh hoàng hôn u ám, trắng như vậy, khuếch tán trước mắt cậu, vừa mù mịt lại vừa sáng rõ....

Lúc trở về, Tô Chỉ San muốn đi đến nhà của cậu mình nên không cùng đi với bọn họ, mà bắt xe đi theo hướng ngược lại.

Tiêu Y Đình cúi đầu đi ở bên cạnh Diệp Thanh Hòa, nói: “Em gái, chúng ta không có tiền, đi bộ trở về được không?”

Toàn bộ tiền đều đã đưa cho Vương Triết, không biết người này sẽ tức giận cỡ nào, nhưng anh cũng âm thầm thề trong lòng, nếu như cô vì chuyện đó mà tức giận..... thì anh sẽ không để ý tới cô em gái này nữa!

Đêm mùa đông, khí lạnh vẩn vút xung quanh, ánh đèn đường trong trời phản xạ trên mặt đất thành những cũng lạnh như băng.

Thái độ của Diệp Thanh Hòa cùng với ánh đèn này rất giống nhau, yên tĩnh mà nhẹ nhàng.

“Em gái, anh nói với em đấy!”, trong giọng điệu của anh lộ vẻ không kiên nhẫn, rốt cuộc đây là thái độ gì chứ? Vì thế liền nói thẳng ra: “Tiền anh đưa cho Vương Triết hết rồi! Cùng lắm thì tháng sau anh không ăn cơm trưa!”

Diệp Thanh Hòa đột nhiên dừng bước, xoay người đứng ở trước mặt anh, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Thế nào?”, anh lo lắng hỏi....

Diệp Thanh Hòa lại đột nhiên nhón chân lên, nhẹ nhàng thổi lên mặt của anh một cái.

“Làm gì vậy?”, anh ngửi thấy được làn hương thanh mát, có chút văng vát.

“Có trông thấy được không? Hơi thở ra cũng sắp đóng băng rồi! Còn không đi nhanh một chút!”. Cô nói xong còn cong môi lên giễu anh nữa.

Anh đang sững sờ vì hương thơm u nhã kia, thật vất vả mới phản ứng kịp, em gái thật sự không tức giận! Không khỏi mừng rỡ, đáp: “Được! Chúng ta đi mau! Để anh công em!”

Trong khoảng thời gian chân của cô bị thương, đều là anh công cô đi học, đến ngày hôm qua mới ngừng...

“Chân em đã đỡ nhiều rồi...”

Lời còn chưa nói hết, cũng đã bị anh công trên lưng, sải bước chạy về phía trước. Thật ra thì, anh nói không có tiền bắt xe, đơn thuần là nói dối mà thôi, không đến nỗi ngay cả tiền xe cũng không để lại, có điều, giờ khắc này, anh lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ, vì em gái hiểu việc làm của mình, bỗng dưng, rất muốn công cô chạy như điên trên đường phố trong đêm đông tịch liêu này...

Diệp Thanh Hòa nằm ở trên lưng, ở phương hướng anh không nhìn thấy, khoe môi khẽ cong lên, điềm tĩnh, mà tốt đẹp.....

80. Chương 80: Tuổi Thanh Xuân!

Ngày hôm sau, khi Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình bước vào phòng học, hành động đầu tiên đó chính là đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi của Vương Triết.

Khi nhìn thấy cậu thanh niên gầy gò, da hơi đen, đang ngồi thẳng tắp trên chỗ của mình thì hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Tô Chỉ San hiện đứng ở bên cạnh, không biết đang nói với gì với cậu ta, nụ cười trên môi như đóa hoa bách hợp nở rộ trong sương sớm

“Tiểu tử cậu! Cuối cùng cũng đến rồi!”, Tiêu Y Đình rất hưng phấn, đập lên bàn học, liên tục nhảy qua vài cái bàn đi tới bên cạnh Vương Triết, dùng phương thức chạm vai của nam sinh để chào hỏi.

Vương Triết ôm bả vai, toét miệng cười, trên mặt phẳng phất nét ngây thơ xấu hổ đúng với độ tuổi của mình.

Tô Chỉ San dường như là người vui vẻ nhất, nắm tay Diệp Thanh Hòa, ánh mắt tha thiết, nói: “Thật tốt quá! Thanh Hòa! Chúng ta cùng nhau giúp bọn họ học tập được không? Mình tin rằng, chỉ cần bọn họ đủ cố gắng nhất định có thể đuổi kịp rất nhanh!”.

Diệp Thanh Hòa nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, dáng vẻ trầm ổn đoan trang, khác hẳn với sự hoạt bát nhanh nhẹn của Tô Chỉ San.

Vương Triết quay trở lại lớp không bao lâu đã tới ngày thi cuối kỳ, quả nhiên những ngày Diệp Thanh Hòa “Nghỉ ép” Tiêu Y Đình không hề uống phí, những cố gắng của anh cũng không uống phí tí nào, thành tích trong cuộc thi rất có tiến triển, lý hoá đạt tiêu chuẩn, tiếng Anh được những bảy mươi điểm, còn những môn khác tất cả đều vượt trên tám mươi.

Thành tích này đối với Tiêu Thành Hưng mà nói là một tin cực kỳ vui, lần đầu tiên ông cất lời khen ngợi con trai, dĩ nhiên, đối với Diệp Thanh Hòa lại càng thêm tán thưởng, coi tất cả công lao này đều thuộc về cô.

Thấy con trai được Tiêu Thành Hưng khích lệ, trong lòng Khương Ngư Văn cũng rất vui mừng, ngày nhận được phiếu báo điểm liền tự mình xuống bếp làm vài món ăn, coi như khao thưởng hai đứa bé.

Về phần Vương Triết, vì học chậm hơn một chút, nên cuộc thi lần này vẫn không có gì khởi sắc, có điều dưới ánh mắt khích lệ của ba người bạn học, cậu ta cũng không thoái chí, đồng ý với bọn họ trong kỳ nghỉ đông nhất định sẽ cố gắng.

Nương theo hơi thở mùa xuân dần dần dày đặc, mọi học sinh chính thức bước vào kỳ nghỉ đông.

Kỳ nghỉ đông này Tiêu Thành Trác muốn đi Tân Cương đón lễ mừng năm mới, cho nên vừa buông sách vở xuống liền không chút lưu luyến mà thẳng bước đi. Cái gọi là lưu luyến không rời, kỳ thực là không nỡ rời Diệp Thanh Hòa mà thôi, trước khi đi còn vào phòng cô hồi lâu, nếu không phải nửa năm không được gặp người cha mà mình thương nhớ thì cậu bé tuyệt sẽ không rời đi.

Tiêu Y Đình thi cuối kỳ đạt được chút thành tích, cho nên Tiêu Thành Hưng càng kiên định muốn con trai mình quyết tâm hơn, liền lệnh cho Diệp Thanh Hòa trong kỳ nghỉ đông này lập cho anh một chế độ học tập cận kề.

Vừa vặn Vương Triết cũng cần phải trau dồi thêm, Tô Chỉ San liền mời hai người đến nhà Vương Triết cùng nhau học.

Tiêu Y Đình là con trai, nên tâm tư không được tinh tế cho lắm, cũng không màng suy nghĩ tại sao Tô Chỉ San nhất định phải đến nhà Vương Triết, nhưng Diệp Thanh Hòa thì lại rất hiểu, chỉ có như vậy thì Vương Triết mới có thể tự tại hơn.

Vương Triết không hoạt bát như Tiêu Y Đình, hầu hết thời điểm đều trầm mặc ít nói, lòng tự ái lại cực lớn, vô luận là đến nhà họ Tô hay là nhà họ Tiêu, cũng đều có hoàn cảnh ưu việt nên có thể sẽ khiến Vương Triết không được tự nhiên, Tô Chỉ San thận trọng như vậy tất cả đều là đứng trên góc độ của Vương Triết mà suy nghĩ.

Mối quan hệ của bọn họ dần dần thân mật, cũng hiểu rõ tâm tính của nhau hơn, Diệp Thanh Hòa cũng càng ngày càng thích Tô Chỉ San. Tính tình cô trong trẻo lạnh lùng không thích hợp để kết giao bạn bè, nhưng Tô Chỉ San thì lại nhiệt tình vô cùng, trùng hợp bổ sung cho nhau. Mỗi lần Tô Chỉ San nói chuyện mặt mày hớn hở, cô đều an tĩnh lắng nghe, tính cách đặc biệt yên tĩnh cùng trầm ổn này, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ có tín nhiệm.

“Thanh Hòa, cậu thật tốt. tôi chơi với rầy nhiều bạn trong lớp, nhưng chân chính có thể bộc bạch nỗi lòng , cũng chỉ có cậu.”, có lúc Tô Chỉ San còn ôm thân hình gầy nhỏ của cô, vai kề vai, đầu tựa đầu mà tâm sự.

Diệp Thanh Hòa tuy không quá vui vẻ và thân mật cùng với người khác nhưng khi Tô Chỉ San làm vậy với mình, cô cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại sẽ hơi tươi cười.

Trong bầu không khí hữu nghị đó, Tô Chỉ San đã nói với cô một bí mật, “Thanh Hòa, mình thích Vương Triết rồi, cậu ngàn vạn đừng nói cho người khác biết nhé!”.

Diệp Thanh Hòa mím môi cười, còn đừng nói cho người khác biết sao? Ai nấy đều thấy rõ ràng rồi có được hay không?

“Cậu cười cái gì? Không được cười mình!”, Tô Chỉ San xấu hổ đỏ bừng mặt, đưa tay ra chọc chọc vào người cô.

Cô sợ nhất là bị nhột, trốn đi trốn lại, bị cù cho cười ha ha hi hi không ngừng, cuối cùng liền đầu hàng xin tha, “Được được được, mình không cười nữa! Mình thật sự không cười cậu đâu!”.

“Thanh Hòa, cậu ấy là ân nhân cứu mạng của mình. Cậu biết không? Ngày đó người lẽ ra bị đâm vốn là mình mới đúng, nhưng Vương Triết, đã bất chấp tất cả đỡ thay một dao, một khắc kia, mình cảm thấy cậu ấy thật man, thật đẹp trai.”. Ánh mắt của Tô Chỉ San long lanh sáng chói như lưu ly, tràn ngập ước ao và sùng bái, cả người tràn ngập trong một tầng ánh sáng như mộng ảo, cực kỳ xinh đẹp.

Anh hùng cứu mỹ nhân, xưa nay vẫn thế.

Thiếu nữ mười bảy tuổi, chính là độ tuổi mơ mộng, Tô Chỉ San một phút trước còn thích Tiêu Y Đình, giờ phút này lại hâm mộ Vương Triết, cũng chẳng có gì kì quái, thuở thanh xuân vốn là như vậy, rực rỡ chói lóa, trái tim nở rộ thành những đóa hoa, cho dù chỉ trong một khoảnh khắc, hoặc là lâu hơn, thì sau này khi bọn họ trưởng thành, có gặp được một người khác, một tình yêu khác đi chẳng nữa cũng không thể nào quên được tuổi thanh xuân vùng đại đó.

Diệp Thanh Hòa đưa mắt nhìn nụ cười tươi rói của Tô Chỉ San trầm nghĩ như thế.

Cũng không phải là cô không có lòng tin với Vương Triết và Tô Chỉ San, mà sự chững chạc hơn tuổi thực của mình khiến cho cô cảm thấy tình cảm khi mười bảy, mười tám mặc dù rất đẹp, nhưng cũng không đủ đáng tin...

“Thanh Hòa, mình đang nói chuyện với cậu đấy!”, lần đầu tiên Tô Chỉ San thổ lộ tâm sự của mình trước mặt bạn tốt, rất muốn nghe được vài lời đánh giá.

Diệp Thanh Hòa trước sau như một vẫn trấn định tĩnh táo, đẩy đẩy gọng kính, nói: “Chỉ San, chúng ta chuẩn bị lên lớp mười hai, cho nên phải...”

“Ai da, Thanh Hòa à...” Tô Chỉ San vừa nghe nửa câu đầu đã biết cô muốn nói gì, kéo tay cô nũng nịu nói tiếp: “Đừng nói với mình bằng giọng điệu của thầy Trần nữa! Mình biết rõ! Cho nên sẽ học tập thật tốt lên! Cậu cũng không cần mất hứng! Mình muôn dùng hành động thực tế để chứng minh, tình yêu của học sinh trung học bọn mình cũng rất đáng tin đấy!”

Diệp Thanh Hòa không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trầm lặng. Cô cũng không chắc tình cảm của học sinh cấp ba có đáng tin cậy không, nhưng trước mắt, khi Tô Chỉ San và Vương Triết ở chung một chỗ ít nhất vẫn có tác dụng tốt.

“Thanh Hòa, cậu có tán thành không? Tại sao lại không nói gì?” Tô Chỉ San đỏ mặt khẽ cong môi lên.

Muốn cô nói gì đây? Diệp Thanh Hòa chỉ có thể thở dài đáp “Không có, mình đang cảm thán, anh hai của mình lại thất tình...”

Tô Chỉ San vừa nghe đến đây, mặt đỏ như gấc, cầm cánh tay nhỏ của cô nói: “Cậu đừng nói bậy! Mình nhưng không có thích anh hai nhà cậu đâu...” Nói xong thấy vẻ mặt sáng tỏ của Diệp Thanh Hòa, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận. “Được rồi, mình thừa nhận, mình đã từng thích anh hai của cậu, ai bảo anh hai của cậu là nam sinh vạn người mê, nhưng người này, mặc dù sáng sủa nhiệt tình, nhưng nếu muốn tiếp cận cậu ấy, có làm thế nào cũng không gần được... Trừ cậu ra, tôi thấy không có bất kì nữ sinh nào có thể gần gũi cậu ấy, mặc dù mình sớm đã nghe nói cậu ấy là người đào hoa, trước đó đã có không biết đã có bao nhiêu bạn gái rồi, nhưng tôi thấy cậu ấy chẳng đặt ai vào lòng cả!”

Diệp Thanh Hòa thấy đề tài đã chuyển tới bản thân, gương mặt khẽ nóng lên, cúi đầu xuống đáp, “Mình là em gái anh ấy mà!”

“Đúng vậy! Cậu là em gái mà cậu ấy yêu thương nhất!” Tô Chỉ San cười nói, “Cậu không biết đau, trước đây mình đã hâm mộ cậu biết bao! Hâm mộ cậu có thể cùng cậu ấy đi học rồi lại cùng nhau về nhà, có thể cùng cậu ấy uống một chai nước, ăn chung một chén cơm, có thể cầm cặp sách cho cậu ấy...”

“Đợi chút...” Diệp Thanh Hòa đẩy gọng kính lên nói: “Cái này mà cậu cũng hâm mộ? Làm sao cậu không nói sớm chứ? Mình sẽ lập tức đưa cặp sách cho cậu đeo!”

“Ha ha ha...” Tô Chỉ San không nhịn được cười lớn.

Diệp Thanh Hòa đeo cặp kính lớn, cũng cong môi phối hợp với tiếng cười của Tô Chỉ San.

Mà thời gian này họ cũng không dành tất cả cho việc học tập, Diệp Thanh Hòa đã đồng ý với Tiêu Y Đình, trong kì nghỉ đông được phép chơi trò chơi, cho nên bọn họ chỉ học ở chỗ Vương Triết vào buổi sáng, đến trưa, hai anh em họ sẽ trở về nhà mình. Tiêu Y Đình hoặc chơi trò chơi, hoặc luyện chữ, nếu muốn anh đọc sách anh cũng rất vui lòng. Có người bạn như Vương Triết, Tiêu Y Đình so với trước càng thêm cố gắng hơn...

Trước Tết âm lịch, Tiêu Thành Hưng muốn mở tiệc mời một người bạn mới quen đức cao vọng trọng đến chơi, vì thế trong nhà từ sáng sớm đã tất bật chuẩn bị cho bữa tiệc này.

Buổi tối, khi vị khách kia đến dự tiệc, cả nhà họ Tiêu, bao gồm cả Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hòa đều đi ra nghênh đón, nhưng vị khách này, lại khiến cho Diệp Thanh Hòa thất kinh! Người đến chính là Giang Chi Vĩnh cùng một người đàn ông lớn tuổi, chắc hẳn đây là người bạn mà Tiêu Thành Hưng đã nhắc tới.

Giang Chi Vĩnh cũng rất mừng, sau khi các trưởng bối giới thiệu nhau xong, không nhịn được chen lời: “Ông nội, đây chính là Diệp Thanh Hòa lần trước cháu đã nhắc với ông, người chọn ngọc thạch để làm con dấu kia”.

Ông nội chỉ nói hôm nay dẫn cậu tới dự tiệc, cũng không có nói tới nhà ai, trước kia cũng không nghe qua ông nội và nhà họ Tiêu có giao tình, lần này vô tình gặp được, thật là làm cho người ta mừng rỡ.

Tiêu Thành Hưng nghe nói hai đứa trẻ nhà mình là bạn học của cháu trai ông Giang cũng rất mừng, lúc họp phụ huynh cũng nghe thấy tên của Giang Chi Vĩnh, là một nhân tài có thành tích nổi trội, rất được Tiêu Thành Hưng tán thưởng, dĩ nhiên, cũng chưa từng quên dặn dò Tiêu Y Đình học tập theo người ta.

Tiêu Y Đình dĩ nhiên không phục, nhưng vẫn cố tình giả vờ khiêm tốn, tuy hết sức ầm ục.

Ông Giang cười ha hả tán dương Diệp Thanh Hòa, khen ngợi cô mới chính là nhân trung long phượng.

Các gia đình gặp gỡ nhau chính là như vậy, đều tán dương đứa trẻ của đối phương, rồi lại bốn cọt con cái nhà mình không đáng giá một đồng, thành công thể hiện sự khiêm tốn của mình, Diệp Thanh Hòa vẫn tỏ ra thần nhiên, Tiêu Y Đình thì lại không thoải mái như vậy.

Ông Giang hiển nhiên cảm thấy hứng thú với Diệp Thanh Hòa nhất, sau khi hàn huyên, liền lôi kéo Diệp Thanh Hòa ngồi bên cạnh mình, nói chuyện về ngọc, nói về vẽ, nói về thư pháp.

Diệp Thanh Hòa tự nhiên trả lời, tựa như thảng thẩn nói chuyện không hề có ý khoe khoang, phần lớn thời gian chỉ lắng nghe, nghiêm túc như đang nghe giảng trên lớp vậy, để tỏ lòng tôn trọng của mình đối với

“thầy giáo”, thỉnh thoảng sẽ trả lời, không ngây thơ, không khoe khoang, tất cả đều hết sức đúng mực.

Ông Giang hiển nhiên rất vui, hưng phấn nói với Tiêu Thành Hưng: “Đã sớm dự liệu cô nhóc này không đơn giản, quả nhiên rất có phong phạm, nhà họ Tiêu giao dục trẻ con thật làm cho người ta không thể khinh thường!”

Tiêu Thành Hưng cực kì há hê, rõ ràng đã quên mất đây không phải là con gái ruột của mình: “Cháu nó còn nhỏ, chỉ thích mò mẫm đọc sách suy nghĩ, đã bêu xấu trước mặt ông Giang đây rồi!”

“Mò mẫm suy nghĩ có thể biết lùi biết tiến giống như con bé sao? Nghiêm túc còn được? Cô bé Thanh Hòa này, đã từng nghĩ sau khi tốt nghiệp trung học sẽ thi ngành gì chưa? Thư pháp? Hay là mỹ thuật đây?”. Ông Giang đã biết thư pháp của con bé tương đối khá, nghe nói hội họa cũng rất khá, hạt giống tốt như vậy, ông rất muốn nhìn thấy cô trở thành một nhà thư pháp hoặc họa sĩ trẻ tuổi.

Diệp Thanh Hòa thì lại chưa từng nghĩ tới muốn thi thư pháp hoặc là mỹ thuật, học hai thứ này, cho tới bây giờ chỉ với mục đích giống như Tiêu Y Đình, chính là tu thân dưỡng tính, hun đúc tình cảm...

Vì vậy cười nói: “Ông nội Giang, bây giờ vẫn còn sớm mà, sang năm rồi hãy nói thì tốt hơn!”

“Có lẽ thế...Thì cái gì cũng là quyết định của nhà họ Tiêu...”, ông Giang nghe xong liền tỏ vẻ không vui, lí tưởng của cô bé này không nằm ở nơi này: “Có điều, cô nhóc à, lão già ta khó có khi gặp được một tri kỉ như cháu, bạn vong niên, cháu có thể đáp ứng bởi ông nội chơi nhiều một chút đấy!”

“Cái này... Được ạ...” Diệp Thanh Hòa cũng không thể không đồng ý.

Có hứa hẹn này, vào tầm xế chiều Diệp Thanh Hòa không thể không thường lên xe của nhà họ Giang, bởi ông Giang đi xem đồ cổ, thường tranh chữ.

Những lúc như thế, Giang Chi Vĩnh hiển nhiên cũng đi theo, còn mang theo một quyển vở nhỏ, ghi chép lại cuộc nói chuyện của bọn họ.

Hôm nay, Diệp Thanh Hòa đang đi dạo phố ở chỗ mua bán ngọc thì nhìn thấy một người – Giao Chân Ngôn.

Cậu ta nghiêm túc chen chúc trong đám người, nghe một người trung niên nói về cách giám định Ngọc Thạch và nhận biết đồ cổ, người nọ còn tăng bốc bản thân mình lên tận cấp chuyên gia.

Giao Chân Ngôn đã nghỉ học, lại ở chỗ này làm gì?

Cô không tự chủ thả chậm bước chân, nghe người trung niên kia thổi phồng.

Tất nhiên ông ta nói cũng không sai, nhưng những thứ đó chỉ là những kiến thức đơn thuần mà thôi.

Có một số người hiểu biết vậy đến xem liền phản bác lại, người nọ nổi giận, chuẩn bị xông lên cãi vã, đám người vây xem thấy vậy cũng tự khắc giải tán, trên đường lớn có chút hỗn loạn.

“Ông nội, cẩn thận!”, Diệp Thanh Hòa đỡ tay ông Giang, chỉ sợ sẽ có xô phải ông.

Càng lo lắng cái gì, thì việc đó càng muốn xảy ra, Giao Chân Ngôn bị mấy người chạy tán loạn đẩy ra, liền ngã về phía của ông Giang ở bên này.

“Giao Chân Ngôn, cẩn thận!” Diệp Thanh Hòa hô lên, Giang Chi Vĩnh cũng vội vàng đỡ cánh tay kia của ông nội mình.

Giao Chân Ngôn cảm thấy giọng nói này thật quen tai, rất vất vả mới đứng vững, sau đó liền quay đầu nhìn lại.

81. Chương 81: Đồng Cảm!

“Diệp. . . . Thanh Hòa?”, Giao Chân Ngôn nhìn thấy cô, mắt chữ O mồm chữ A ,hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc.

Phản ứng này thật sự khiến cho Diệp Thanh Hòa cảm thấy rất buồn cười, cô đáng sợ như thế sao? Chẳng phải anh ta còn đáng sợ hơn nhiều sao? Với thanh danh của mình, rất nhiều bạn học trong trường chỉ nghe đến tiếng “Giao” là lập tức biến sắc.

“Xin chào, Giao Chân Ngôn.”, cô nhẹ nhàng gật đầu nói.

“Chuyện này. người bạn nhỏ này là?”, ông Giang cười hỏi.

“Ông nội, cậu ấy là bạn học của chúng cháu!”, cô đơn giản giới thiệu, thấy ông Giang cũng không bị kinh sợ, cũng yên lòng.

“À? Vậy cùng đi uống trà chứ?”, đây là thói quen của ông Giang, cứ đến khoảng ba giờ, sẽ đi chung quanh đây tìm một quán trà để thư giãn.

“Không ạ.” Giao Chân Ngôn cúi đầu xuống, đột nhiên cứ thế chạy ra, nhanh đến mức làm cho người ta không phản ứng kịp.

“Người bạn học này. Thật là kỳ quái.”, ông Giang lão không khỏi cười nhận xét.

Diệp Thanh Hòa cũng cảm thấy kinh ngạc, lúc này Giang Chi Vĩnh lại nói: “Có thể là cậu ấy cảm thấy tự ti!”.

“Tự ti?” Diệp Thanh Hòa lập tức hiểu được ý của cậu ta: Giao Chân Ngôn vốn là học sinh đã thôi học, nên trước mặt bọn họ cảm thấy mất hết mặt mũi.

Nhưng, có thật sự như vậy không? Giao Chân Ngôn thực sẽ nghĩ như vậy?

Cũng chưa hẳn. . .

Có điều đây chỉ là một người bạn học gặp thoáng qua ở trên đường, cho nên cô cũng không suy nghĩ sâu xa, cùng với ông Giang đi vào quán trà.

Quán trà này rất có cảm giác của Bắc Kinh xưa cũ, bàn cổ, tách trà có nắp đậy, cửa sổ thiết kế từ gỗ khắc hoa, trong hành lang còn có người kể chuyện, hát đại cổ. Lúc này ông Giang cũng rất hăng hái, ở bên ngoài nghe một khúc, nếu mệt mỏi, sẽ vào trong phòng, uống tách trà, trò chuyện với hai người bạn nhỏ.

Hôm nay, ông Giang vừa đến đã đi thẳng lên lầu hai, hiển nhiên là mệt mỏi.

Bởi vì là khách quen, cho nên nhân viên phục vụ cũng rất quen thuộc, lập tức liền mang lên một bình Long Tỉnh mà ông Giang vẫn yêu thích.

Sợ hai người bạn trẻ ngồi không uống trà sẽ không thú vị, nên lần nào ông Giang cũng sẽ gọi cho bọn họ chút đồ ăn vặt, có điều Diệp Thanh Hòa ăn rất ít.

Ông Giang nâng chung trà, nhẹ nhàng dùng nắp gậy gậy lá trà, làn khói trong chén vẩn vút xung quanh, sau đó cười nói: “Cô bé à, có ngại ở chung với ông già buồn chán như ta không?”.

“Ông nội, làm sao có thể chứ?”, câu trả lời này của Diệp Thanh Hòa quả thật xuất phát từ nội tâm. Lúc mới đầu ra ngoài cùng với ông Giang là vì ngại mặt mũi của Tiêu Thành Hưng, nhưng qua mấy lần tiếp xúc, cô dần phát hiện ông Giang là người cơ trí từ ái, thông thái vô cùng, ở chung một chỗ với ông Giang, không chỉ có thể học được rất nhiều thứ, còn có cảm giác an ổn cùng với lệ thuộc không tài nào diễn tả được. Cô cũng không biết cảm giác này từ đâu mà đến, có lẽ là bởi vì không có gia đình, lại mất đi cha mẹ cho nên càng muốn ở chung với những người lớn tuổi.

“Vậy tại sao lại còn khách khí như vậy? Cảm thấy gò bó sao?”, ông Giang rất yêu thích cô gái nhỏ dịu dàng ít nói trước mắt này, không giống như các đại đa số các cô gái cùng tuổi luôn luôn âm ỉ. Nói thật, tuổi ông đã lớn, rất sợ âm ỉ, ồn ào, chỉ thích không khí an tĩnh, mà cô gái này lại có phong thái đoan trang uyển chuyển hàm xúc, rồi lại làm cho không người nào có thể coi thường sự tồn tại của mình, nếu như, cô nhóc này có thể trở thành cháu gái của ông thì tốt biết bao nhiêu, không biết Chi Vĩnh lớn lên có khả năng này hay không.

“Ông nội, không phải đâu. Thanh Hòa rất thích nói chuyện với ông, mỗi lần đều kiếm được ích lợi không nhỏ.”

Mặt mũi của ông Giang như nở hoa, nói: “Vậy thì tốt, bây giờ mọi người, đều bận rộn hết cả, ông lão này cũng bị lãng quên ở xó xỉnh nào rồi, khó có được hai người như các cháu không ngại buồn chán. Thanh Hòa, nhắc tới cũng thật là có duyên, ông cảm thấy cháu rất hợp ý, chúng ta như vậy là trở thành bạn vong niên rồi!”

“Đúng ạ thưa ông, Thanh Hòa cũng có cảm giác như vậy!”, mắt thấy cốc trà của ông Giang đã vơi đi một nửa, cô liền đứng lên thuận thực rót thêm nước vào.

Ông Giang cười ha ha nói: “Đồng cảm cái gì? Đồng cảm ta là lão già à?”

“Ông nội. Thanh Hòa không phải ý này!”, cô vội vã giải thích, lộ ra tính cách của cô gái nhỏ khó có được.

Giang Chi Vĩnh vừa nhìn thấy thế, liền lặng lẽ cười cười.

“Thanh Hòa, thư pháp cùng với hội họa của cậu đều có cơ sở rất tốt, không muốn tiếp tục học sao?”, Giang Chi Vĩnh đã nhìn qua bức thư pháp của cô, đã từng nhìn thấy bài mỹ thuật rất đẹp của cô nữa, vì hiểu rõ cho nên mới sợ hãi than thầm rằng cô gái này thật đa nghệ đa tài, sở trường nào cũng giỏi cả.

Diệp Thanh Hòa lắc đầu đáp: “Không có.”

“Tại sao lại không muốn học tiếp chứ? Ông nội Giang thu cháu làm đồ thì sao?”, ông Giang cũng đã nghe cháu trai nhắc qua việc này, từ sớm đã có dự tính thu nhận người học trò này.

Mắt Diệp Thanh Hòa vẫn đặt lên ly trà ở trước mặt, lá trà xanh biếc xoay tròn trong chén rồi chìm xuống dưới đáy, suy nghĩ của cô cũng theo đó mà chìm vào những hồi ức kia: “Cám ơn ông nội Giang, Thanh Hòa học nghệ không tinh, lại sợ chịu khổ, thư pháp ... học khi còn bé cũng chỉ vì muốn rèn luyện tính tình, giảm bớt nóng nảy mà thôi, thực không hề có chút thiên phú nào, có lẽ ông nội Giang quá coi trọng rồi.”

Lời này, coi như là đang uyển chuyển cự tuyệt chẳng.

Nói bản thân mình không có thiên phú, sợ chịu khổ, thật sự là cái cớ quá tệ.

Tuy thế nhưng ông Giang cũng không cưỡng cầu, nhớ nhân viên phục vụ lấy cờ vây ra, đánh ván bài cùng Giang Chi Vĩnh.

Cờ vây này, Diệp Thanh Hòa thật sự không tinh thông, nhưng cũng không cảm thấy nhàm chán, lẳng lặng nhìn một lát, cũng dần dần có thể hiểu một chút, có lúc không để ý quy củ cắt đứt ván cờ hỏi vài vấn đề hơi ngốc nghếch, thường chọc cho hai ông cháu họ bật cười, không khí quả thật rất vui vẻ.

Thời gian một buổi chiều trôi qua rất nhanh, lần nào ông Giang cũng đều mời cô cùng đi ăn tối, nhưng cô luôn cự tuyệt, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đưa cô về tận nhà.

Mới ra khỏi quán trà, Diệp Thanh Hòa loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, vừa trốn vào trong góc.

Cô nhú nhú mày, cùng với ông Giang và Giang Chi Vĩnh ra tới đầu đường.

Nhưng, đi được một đoạn ngắn, vẫn luôn cảm giác có người đi theo đằng sau, cô nghi ngờ quay đầu nhìn lại, lại không thấy ai cả.

Ông Giang dường như cũng phát hiện ra, nói với cô: “Thanh Hòa, người bạn nhỏ kia tìm cháu kia?”

Lời này của ông Giang đã xác nhận suy đoán của cô, quả thật là Giao Chân Ngôn...

Cô xoay người, quay về phía con hẻm nhỏ vắng lặng hô to: “Giao Chân Ngôn, cậu đi ra đi!”

Vẫn tĩnh lặng như cũ.

Mấy giây sau, một bóng dáng từ đằng sau tường đi ra. Gầy, cao lênh lênh, áo sơ mi mở cổ rộng, hai tay đút ở trong túi quần, tóc ngắn xốc xếch bay bay trong gió, có mấy sợi rủ xuống che đi ánh mắt của cậu ấy, khiến cho khuôn mặt thoắt mang theo sắc thái chán chường.

Cậu ta đi về phía cô, mấy lần định lùi bước lại, cũng có thể nói gương mặt kia còn mang theo vài phần sợ sệt.

Đi đến chỗ cách cô khoảng hai mét, cậu ta liền đứng lại. Không lên tiếng, cũng không đi về phía trước nữa.

“Cậu đang tìm tôi sao?” Diệp Thanh Hòa đứng ở phía đối diện, hỏi.

Cậu ta gầy vải sợi tóc dính trên trán lên, người con gái ở trong tầm mắt càng thêm rõ ràng, sau đó trầm mặc, liếc mắt về phía hai ông cháu nhà họ Giang.

Ông Giang là người thông minh, liền hiểu đây là ý gì, cười nói: “Lão già này cản trở hai người các cháu nói chuyện sao? Vậy chúng ta về trước đây, cậu phải phụ trách đưa Thanh Hòa về nhà đây!”

Giang Chi Vĩnh nghe thấy thế vội la lên: “Không được! Ông nội! Không thể để cho Thanh Hòa ở cùng một chỗ với cậu ta được! Cậu ta sẽ bắt nạt Thanh Hòa đây!”

“Hả?”. ông Giang đưa mắt dò hỏi Giao Chân Ngôn, dĩ nhiên, trong ánh mắt nhiều thêm vài tia sắc bén.

“Cháu sẽ không đánh cô ấy!”, lần đầu tiên Giao Chân Ngôn mở miệng nói chuyện, tốc độ rất chậm, trầm trầm, giống như vùng khí áp thấp trong thời tiết rét lạnh vậy.

“Chẳng lẽ cậu muốn xin lỗi?” ông Giang lại mỉm cười hỏi.

Giao Chân Ngôn cúi đầu lần nữa, di di mũi chân của mình không lên tiếng.

Diệp Thanh Hòa cũng cho là như vậy, chỉnh lại khăn quàng cổ đang rung rinh trong gió, nói: “Nếu như muốn nói xin lỗi thì không cần đâu, Giao Chân Ngôn, tất cả đều đã qua hết rồi”.

Giao Chân Ngôn vẫn như cũ không lên tiếng, nhưng cũng không chịu rời đi, cố chấp đứng ở đó, cách xa cô tầm hai mét.

“...” Diệp Thanh Hòa đợi mấy giây, thấy cậu ta không phản ứng gì liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Vừa mới rục rịch, lại nghe Giao Chân Ngôn lên tiếng giữ lại: “Diệp Thanh Hòa, đợi chút”

Cô dừng bước quay đầu lại.

Giao Chân Ngôn bước lên trước hai bước, đi tới bên cạnh cô, ánh mắt vội vàng: “Diệp Thanh Hòa, tôi có việc cần nói cho cậu biết”.

Rốt cuộc cũng thấy sốt ruột sao.

Cô âm thầm lắc đầu, nói với ông cháu nhà họ Giang, “Ông nội Giang, Giang Chi Vĩnh, cháu muốn ở lại một lát, hai người cứ đi trước đi, không có việc gì đâu ạ”.

Giang Chi Vĩnh dù thế nào cũng không yên tâm để cô ở lại một mình, tiếng tăm của Giao Chân Ngôn ở trường học quá tệ: “Thanh Hòa, tôi ở lại cùng với cậu”.

“Không cần đâu, Giang Chi Vĩnh, tôi không sao đâu! Cho dù thật sự có người muốn đánh tôi thì Giao Chân Ngôn khẳng định lợi hại hơn cậu nhiều! Cậu cùng ông nội đi trước đi!”

Giang Chi Vĩnh không muốn nói, người cậu ta sợ chính là Giao Chân Ngôn kia chứ chẳng phải ai khác?

Nhưng thái độ của Diệp Thanh Hòa kiên quyết như thế, sự kiên trì của cậu ta có hữu dụng không?

Cuối cùng, vô cùng không cam lòng ra về với ông nội mình, còn vừa không ngừng quay đầu nhìn lại.

“Được rồi, Giao Chân Ngôn, có gì thì cứ nói đi!” Cô đứng đối diện với cậu ta, tóc mái bị thổi bay tán loạn.

Cậu ta nhìn thấy khuôn mặt bị kính mắt che khuất lạnh đến đỏ bừng của cô, nhìn thấy cô lúc nói chuyện trong miệng thở ra từng làn khói trắng, không nhịn được, hỏi, “Cậu có lạnh hay không? Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói đi”.

Diệp Thanh Hòa dĩ nhiên là rất lạnh, mùa đông gió rét căm căm này, hai người đứng ở trên đường nói chuyện phiếm, đừng nói người khác, ngay cả chính cô cũng sẽ cho rằng mình có bệnh!

Cho nên cô cũng không cự tuyệt, đi theo Giao Chân tới một quán cơm nhỏ.

Giao Chân Ngôn nhường cô gọi thức ăn.

Nói thật, cô cũng không muốn ăn cơm ở bên ngoài, nhưng đã vào đây, cũng không thể chỉ uống chén nước được? Qua loa gọi hai món ăn khiến cho Giao Chân Ngôn rất mất hứng: “Cậu định tiết kiệm tiền cho tôi sao?”

“Không phải, chỉ có hai người ăn mà thôi, không cần thiết lãng phí. Hơn nữa tôi ăn rất ít!”. Đây là một nguyên nhân trong số đó, nguyên nhân nữa là vì cô không muốn thiếu nợ Giao Chân Ngôn cái gì....

Sau khi nghe cô nói những lời này, Giao Chân Ngôn liền tỏ vẻ đồng ý, “Cũng đúng, cậu nên ăn nhiều một chút, cho béo lên, hiện tại quá gầy! Gầy đến...”, cậu ta định nói, gầy đến mức cậu ta không xuống tay được. Nhưng câu này ở quanh quẩn ở trong miệng một vòng lại nuốt trở về.

Nhớ lại mục đích của mình đến tìm cô, chần chờ một lát, mới lấy dũng khí nói: “Diệp Thanh Hòa, tôi muốn xin lỗi cậu!”

Lời này trước đó cô đã dự liệu được, lắc đầu đáp: “Không cần phải thế đâu, Giao Chân Ngôn, tôi đã nói rồi, tất cả đã qua hết rồi!”

“Không, tôi xin lỗi không chỉ vì chuyện đánh nhau ngày đó, mà còn vì tôi đã che giấu một sự thật!”

Diệp Thanh Hòa cảm thấy suy nghĩ của cậu ta rất kỳ quái, nếu biết không nên giấu diếm thì tại sao phải giấu diếm chứ? Nếu che giấu, hiện tại lại tới nói xin lỗi, thì giấu diếm lại có ý nghĩa gì? Cô lại lắc đầu nói: “Thôi, Giao Chân Ngôn, tôi tin cậu giấu diếm nhất định là có lý do, không cần thiết phải nói xin lỗi”. Dù sao hiện tại Trương Mạnh cùng với Mặc Phi cũng đã bình thường trở lại, hơn nữa vừa nhìn thấy cô và Tiêu Y Đình thì liền tránh như tránh cọp vậy.

Vốn chỉ là một qua loa lấy lệ, không ngờ Giao Chân Ngôn lại nghĩ là thật, gương mặt kỳ quái lóe sáng nhìn cô, lại bị mấy sợi tóc trên trán che kín: “Diệp Thanh Hòa, bọn họ đều nói cậu không giống những cô gái bình thường, quả thật vậy...”

“...” Nào có gì không giống chứ? Nhiều hơn một cái mũi hay nhiều hơn một cái mồm?

“Thật đấy, từ xưa đến nay chưa từng có ai nói với tôi như thế, ở trong mắt mọi người, tất cả mọi chuyện tôi làm đều là sai, nói tóm lại lỗi lầm đều do tôi cả!” Cậu ta vuốt vuốt tóc, hất hết những sợi tóc dính vào trong mắt ra: “Diệp Thanh Hòa, cảm ơn cậu đã chịu nghe tôi giải thích. Tôi giấu diếm, là bởi vì tôi đã đồng ý với bọn họ sẽ không nói tên của họ ra. Chuyện mà Giao Chân Ngôn tôi đáp ứng nhất định sẽ làm được!”

Quả nhiên là logic kì quái....

“Cho nên, dù cho có sai cậu cũng muốn làm?” Cô không nhận được hỏi ngược lại.

Cậu ta mở to hai mắt đáp: “Tôi đã từng làm lúc nào chứ?”

“.....” Được rồi, cô bỏ qua đối thoại với cậu ta, cúi đầu uống nước.

“Diệp Thanh Hòa, tôi biết rõ là mình sai, cho nên tôi mới nghỉ học”.

Cô vừa uống một ngụm nước thiếu chút nữa là phun ra ngoài: “Cậu nghỉ học... là do biết sai mà sửa sao?” Logic hiện tại của cô cũng hỗn loạn theo rồi? Rốt cuộc như thế nào mới đúng?

“Không phải... Tôi muốn nói, tôi nghỉ học là vì trừng phạt bản thân mình”. Cậu ta liền lên tiếng giải thích.

“...” Trừng phạt này hình như cũng hơi quá mức rồi..... Chẳng lẽ cậu ta là người cuồng tự ngược sao? “Giao Chân Ngôn, cậu không cần thiết phải làm như vậy, sắp sửa phải thi tốt nghiệp trung học rồi...”

“Dù sao thì tôi cũng thi....!”

“....” Đây là lần thứ hai cô nghe được lời như thế này, nhưng nghĩ lại không thể không thừa nhận đó là sự thật, Vương Triết còn một năm rưỡi để có thể cố gắng, còn Giao Chân Ngôn ... “Vậy, cậu định như thế nào?” Tuy không thích xen vào chuyện của người khác nhưng cô không khỏi hỏi nhiều thêm một câu, cậu ta đứng ở trong chợ mua bán ngọc thạch, là muốn chuyển sang nghề này sao?

Ánh mắt cậu ta sáng lên: “Đây chính là mục đích thứ hai tôi tìm gặp cậu. Diệp Thanh Hòa, cậu làm sự phụ cho tôi đi!”

“Sư! Phụ!” Cô đang nghe lầm sao?

“Đúng! Tôi bái cậu làm thầy, có điều hiện tôi không có tiền, nếu cậu không chê thì chờ sau này tôi kiếm được nhiều tiền, sẽ báo đáp cậu gấp bội!”

Diệp Thanh Hòa lúc này mới thật sự tin rằng mình thật sự không nghe lầm: “Nhưng... Tôi có thể dạy được cho cậu cái gì?”

“Ngọc! Diệp Thanh Hòa, cậu am hiểu về ngọc! Có đúng hay không?” Giao Chân Ngôn đưa ánh mắt cuồng nhiệt đánh giá về phía cô, quả thật đã xem cô thành thần tượng để sùng bái.

“Tôi... chỉ biết sơ sơ mà thôi... Thật đấy...” Cô cảm thấy mình nói chuyện cũng khó khăn, bình thường cũng chưa từng khoe khoang bao giờ, sao Giao Chân Ngôn lại biết cô hiểu biết về ngọc chứ?

“So với tôi không biết chút gì thì tốt hơn nhiều rồi! Sư phụ! Cứ quyết định như vậy nhé! Tôi sẽ gọi cậu là sư phụ! Giao Chân Ngôn tôi là một người khoáng đạt! Về sau nhất định sẽ hiểu kính cậu thật tốt!”

“...” Còn có chuyện nào buồn cười hơn chuyện này sao? Cơ mặt cô co quắp đến đáng thương: “Giao Chân Ngôn, tôi mới 16 tuổi, thật sự không cần ai hiểu kính...”

“Vậy tôi sẽ bảo vệ cậu! Có tôi ở đây, về sau ai cũng không thể khi dễ cậu nữa! Như thế nào?”

“... Giao Chân Ngôn, tại sao cậu lại thấy hứng thú với ngọc như vậy?”, cô có chút tò mò hỏi.

Thế nhưng lúc này Giao Chân Ngôn lại trầm mặc đáp: “Tôi xem cậu như thầy của mình mới nói sự thật này. Tôi không phải là con ruột của ba mẹ tôi, chỉ là một đứa trẻ mồ côi được bọn họ nhận tuiệc viện Phúc Lợi, cha mẹ đối với tôi rất tốt, mặc dù thu nhập không tốt, nhưng đều tạo điều kiện cho tôi những thứ tốt nhất, bọn họ trông cậy vào tiền đồ sau này của tôi. Đáng tiếc, tôi không phải là người ham học, khiến cha mẹ thất vọng. Sau này, mẹ lại sinh thêm em gái, con bé thông minh xinh đẹp, học hành thành tích cũng tốt, mẹ tôi liền chuyển tất cả yêu thương sang cho con bé. Từ lúc đó trở đi, tôi bắt đầu thay đổi, trở nên hư hỏng, chơi bời với đám người bên ngoài xã hội, cả ngày gây chuyện, chỉ vì hi vọng có thể được mẹ tôi chú ý hơn, lại quan tâm đến tôi...”

Những lời này đã khơi gợi lên từng gợn sóng lăn tăn trong lòng Diệp Thanh Hòa, thì ra là, cậu ấy cũng như cô, cũng là đứa bé không có cha mẹ....

“Chẳng qua tôi biết, đây cũng là bởi vì tôi không có tiền đồ nào mới thế, sau này tôi cũng đã thử cố gắng, muốn có thành tích tốt như em gái để cho cha mẹ chú ý, nhưng bất luận tôi có cố gắng cỡ nào, thì những bài giảng của thầy giáo ở trên lớp vẫn nghe không hiểu, bài thi đối với tôi mà nói chẳng khác nào với sách trời...”

Giao Chân Ngôn rũ mí mắt xuống không nói tiếp.

Diệp Thanh Hòa không dám nhìn cậu ấy như vậy, sợ ở trên mặt của cậu lại thấy một “phiên bản” khác của mình. Cô cũng không biết trong đôi mắt đang rũ xuống kia, có nước mắt hay không, ít nhất, sau cặp kính cận của cô là có...

Cô là một người trong trẻo lạnh lùng, nhưng tính tình không hẳn đã thế, chỉ cần đánh trúng điểm yếu ột nhất trong lòng cô thì nước mắt cũng từ đó giã giụa theo ra...

82. Chương 82: Cô Cô

“Diệp Thanh Hòa, tôi muốn học thêm kinh nghiệm, tôi nhất định phải làm nên đại sự, tôi muốn kiếm tiền! Kiếm thật nhiều tiền! Để có thể mua nhà cho ba mẹ, tạo điều kiện để em gái tôi lên đại học! Tôi muốn cho người nhà có một cuộc sống tốt nhất!”. Giao Chân Ngôn đưa ngón tay vén những sợi tóc đang rũ xuống trán, hùng hồn nói.

Diệp Thanh Hòa nghe thấy thế liền kinh ngạc, cô cứ tưởng, rơi vào tình huống như thế Giao Chân Ngôn sẽ sinh ra oán trách cha mẹ nuôi của mình, đối với em gái cũng sẽ có thành kiến, nhưng cậu ta lại nói những lời này, làm cho cô không thể không cảm thán, tâm tư mình quá hẹp hòi, đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

“Diệp Thanh Hòa, cô làm sư phụ tôi đi!”, cậu ta thành khẩn nhìn cô, đề nghị.

Vào lúc này, cô đã không cách nào mở miệng nói ra chữ “không” được nữa, trịnh trọng gật đầu, đáp: “Giao Chân Ngôn, danh sư phụ thật không dám nhận, nhưng chúng ta có thể cùng nhau học tập!”.

Giao Chân Ngôn vốn là một người cứng đầu, thấy Diệp Thanh Hòa đồng ý, liền ghi nhận cô chính là thầy của mình, nâng chung trà lên, kính cẩn nói: “Sư phụ! Tôi nói sư phụ thì chính là sư phụ! Hiện tại lấy trà thay rượu mời cô! Chờ đến lúc tôi có tiền, thì ngày ngày sẽ mời đi đến quán cơm ngon nhất của thành Bắc Kinh này!”.

Đối mặt “học trò” cố chấp như thế này, Diệp Thanh Hòa còn có thể nói gì được? Ngày ngày đến quán ăn đệ nhất Bắc Kinh, tuy cũng không muốn, nhưng ly trà kia, có lẽ vẫn uống được. . .

Giao Chân Ngôn ở phương diện này thật đúng là một người ham học hỏi, lập tức bắt đầu đặt ra một đồng lớn câu hỏi, xin cô hướng chỉ bảo.

Diệp Thanh Hòa kiên nhẫn giải thích cho cậu ta từng vấn đề một, cuối cùng nói cho anh biết, những vấn đề này không phải ngày một ngày hai là có thể hiểu hết được, một hơi không ăn hết được cả đồng, phải chậm chậm tích lũy mới được.

Giao Chân Ngôn xấu hổ cười đáp: “Không phải tôi đang rất gấp sao?”

“Giao Chân Ngôn, tôi có mấy quyển sách, trước tiên có thể cho cậu mượn xem qua một chút, có cái gì không hiểu, chúng ta sẽ cùng nhau giải đáp”, cô nói.

“Được! Vậy ngày mai chúng ta lại tới nơi này gặp mặt sao?”, cậu ta mừng rỡ lại gấp gấp, lúc nói xong mới phát hiện ra bản thân luống cuống, gượng gạo chữa lại: “Sư phụ, cô xem tôi. Tôi lại sốt ruột. Vậy thì cô xem ngày nào rảnh rồi. . . .”

“Được! Ngày mai đi! Chiều mai ba giờ, cậu chờ tôi ở chỗ này!”, Diệp Thanh Hòa sảng khoái nói.

“Được! Thật tốt quá! Không gặp không về!”, Giao Chân Ngôn vỗ tay nói, vì bản chất tùy tiện, khi vui vẻ liền bắt đầu quay sang trêu ghẹo: “Sư phụ, sao học trò lại cảm thấy có ý tứ hẹn hò ở đâu đây?”.

Diệp Thanh Hòa thực sự cũng không xem cậu ta là người tốt, danh tiếng trong trường học chẳng lẽ còn không đủ thổi nát sao? Gây gổ đánh nhau, làm chuyện xấu, tán gái gì gì đó, đều có phần của cậu ta cả. . . .

Cho nên bình tĩnh nhìn cậu ta đáp: “Có phải cậu muốn ngày đầu tiên đã bị trục xuất ra khỏi sư môn không?”.

Giao Chân Ngôn đã lộ rõ bản tính, nên càng không muốn giấu giếm nữa, cười ha ha đáp: “Không có gì là không thể cả? Dương Quá và cô cô của mình không phải cũng yêu nhau sao? Nếu không về sau tôi gọi cô là cô cô nhé, gọi sư phụ thì hơi già!”.

“Cũng có thể gọi là bà nội!”, Diệp Thanh Hòa nhấp một ngụm trà, bình tĩnh đứng dậy nói.

Giao Chân Ngôn càng ngày càng cảm thấy người sư phụ này, không, cô cô thì đúng hơn, ngày càng thú vị. Cậu ta dù sao cũng đã gặp qua rất nhiều cô gái, ở ngoài hay trong trường, hầu như đều có da mặt dày, mặc kệ cậu ta có ô ngôn ướm ngữ thế nào cũng muốn xán tới bên cạnh; Nếu không như thế thì lại là các cô gái thanh cao xem mình như công chúa, cậu còn chưa nói câu gì đã tránh như tránh tà. Người như cô cô, bị cậu đùa giỡn mặt cũng không đỏ sặc, vững như Thái Sơn, lại chưa từng thấy qua bao giờ! Cậu thích! Người thầy này quả nhiên không có nhận sai!

Diệp Thanh Hòa muốn một mình đi về, nhưng Giao Chân Ngôn sao có thể đồng ý? Bởi cậu ta đã âm thầm thể trong lòng rằng phải bảo vệ sư phụ!

Vì vậy, Giao Chân Ngôn cùng đi với cô đến trạm xe buýt, lúc đến nhà họ Tiêu thì trời đã tối đen như mực rồi. Tiêu Thành Hưng cũng đã về nhà, đang ngồi ở trong phòng khách, dường như cố ý muốn đợi cô, vừa thấy được cô bước vào liền lập tức đứng lên, tươi cười rạng rỡ nói: “Về rồi à! Cuối cùng cũng đã về!”.

“Thật xin lỗi, bác Tiêu, cháu về trễ.”, thấy Tiêu Thành Hưng lo lắng nhìn như thế cô cũng cảm thấy rất áy náy.

“Không sao, về là tốt rồi! Ăn cơm chưa?”, Tiêu Thành Hưng hỏi xong, không đợi cô trả lời, đã quay về phía nhà bếp gọi: “Chị Vân, Thanh Hòa về rồi, mau hâm đồ ăn lại cho con bé!”.

“Không cần đâu! Bác Tiêu, cháu đã ăn qua rồi!”, cô vội ngăn lại.

“Ăn với ông Giang rồi à? Được! Vậy thì Chị Vân, không cần hâm lại nữa!”, ông lại cao giọng nói.

“Bác Tiêu, vậy cháu lên lầu trước ạ!”. Trong phòng khách cũng không thấy Tiêu Y Đình, khiến lòng cô dâng lên một dự cảm xấu.

“Đi đi! Anh hai của con lo lắng cả buổi tối đấy!”, Tiêu Thành Hưng cười nói.

Diệp Thanh Hòa không lên tiếng, cúi đầu vội vã từ đi qua mặt ông, lên lầu.

Không ngờ chính là, Tiêu Y Đình lại đang ở trong phòng cô

Hơn nữa, còn đang luyện chữ

Nghe thấy cô bước vào, mắt cũng không thèm liếc nhìn cô một cái.

“Khụ. Anh hai.”, cô gọi.

Người nào đó vẫn trầm tĩnh tiếp tục luyện chữ. Hình như trầm tĩnh quá mức rồi, dưới ánh đèn, sắc mặt đen như đất nồi.

Đây không phải là phong thái thường ngày của cô đối với anh sao?

Cô cũng không có xen vào nữa, cởi áo khoác và khăn quàng cổ treo lên.

Sắp sửa vào học rồi, cô phải kiểm tra lại đồng bài tập một lượt, xem mình có bỏ sót gì hay không, dĩ nhiên, còn có cả anh nữa.

Vì vậy, trong vòng mười phút đồng hồ, bọn họ ai cũng không lên tiếng, anh viết chữ của anh, cô kiểm tra bài tập của cô.

Mười phút sau, nghe được sau lưng vang lên một tiếng “bụp” nho nhỏ, sau đó là âm thanh xé rách tờ giấy.

Hắn là Đại Thiếu Gia vứt bút đi rồi?

Lại đang muốn bộc phát tính khí thiếu gia sao....

Cô không quay đầu lại, tiếp tục lật bài tập của mình.

Rốt cuộc, cũng có người không nhịn được nữa, xông đến đoạt lấy bài tập của cô ném xuống dưới đất.

“Trở lại ngay cả một câu cũng không nói? Ở cùng người khác nói nhiều quá rồi chứ gì?”

Anh đây là phát điên gì chứ?

Cô trừng mắt nhìn anh, cúi người nhặt sách bài tập lên.

“Đã nói với em bao nhiêu lần rồi! Tránh ở cùng một chỗ với tên tiểu tử Giang Chi Vĩnh kia đi! Cậu ta rõ ràng có dụng ý khác với em! Có phải em ngốc quá hay không đấy?” Anh hầm hừ hỏi.

“Em chỉ ở cạnh ông Giang.....”, cô bắt đầu dĩ giải thích. Cái vấn đề này, dường như đã tranh cãi qua rất nhiều lần, mỗi lần cô và ông nội Giang đi ra ngoài, lúc quay về anh đều không có sắc mặt tốt.....

“Chẳng phải là một sao?”, anh không nhịn được nói tiếp: “Thật không hiểu nổi em nữa! Ra ngoài cùng với một ông lão có cái gì hay để chơi chứ? Còn đi mỗi ngày như vậy! Vừa đi là đi hết cả một buổi chiều! Đến giờ cơm tối cũng không về ăn! Di Vân làm nhiều món như vậy không rất lãng phí sao?”

“.....” Cô đẩy gọng kính lên, bày tỏ nghi ngờ, mỗi bữa cô chỉ ăn như mèo, hết bao nhiêu đồ chứ? Thế nhưng lại còn gây trở ngại cho dì Vân....Hơn nữa, nào có ngày ngày đi ra ngoài?, “Có phải ngày nào em cũng đi đâu?”

“Em lại còn muốn ngày ngày đi ra ngoài à? Em xem cái nhà này là gì? Muốn về thì về muốn đi thì đi?”, anh quay sang cô nói giận đùng đùng.

“.....” Lời này chẳng phải là lời lẽ trước kia bác Tiêu đã mắng anh sao? Anh vận dụng rất thành thực đấy! Hơn nữa, việc này đã được bác Tiêu đồng ý rồi mà.....Anh ở đây gào thét gì chứ.....

“Anh hai, sắp tới giờ rồi, em mở máy tính cho anh?”, cô nhìn nhìn đồng hồ. Chuẩn bị đến thời gian bang chiến rồi, mà mặt mã vẫn nằm trong không chế của cô! “Em đừng có mà chuyển đề tài!”, anh mất hứng ngăn ở trước mặt cô nói: “Còn nói muốn dạy bổ túc cho Vương Triết! Tô Chỉ San so với em tấn chức hơn nhiều!”

“.....” Tô Chỉ San dĩ nhiên nhiệt tình hơn cô rồi! Nếu như cô mà giống như Tô Chỉ San đối với Vương Triết mà nói, đó mới là vấn đề! Nhưng lại không có cách nào nói rõ ràng với anh! Vì thế lấy quần áo trong tủ ra, ôm ở trước ngực, nói: “Nếu anh không muốn mở máy tính, thì em đi tắm đây, anh cũng về phòng của mình đi!”

Anh nhìn cô chằm chằm, lửa giận vẫn chưa tiêu bớt, đáp: “Sao anh phải đi về? Chẳng lẽ anh sẽ nhìn lên em sao? Em đáng giá để anh nhìn lên sao?”

Lời này khiến cô nhớ lại những tờ tạp chí kia trong phòng của anh. Quả thật, cô kém xa rồi.....

“VẬY TÙY ANH.....”, nói xong liền cất bước đi tới phòng tắm.

“Mở máy tính cho anh! Anh muốn chơi ở đây!”, anh cảm tức quay về phía bóng lưng của cô nói.

“.....” Mặc dù cảm thấy anh rất khó hiểu, nhưng cô vẫn bật máy tính lên cho anh rồi mới đi tắm.

Đợi cô tắm giặt xong ra ngoài, Đại Thiếu Gia vẫn còn đang chiến đấu hăng say!

Cô dùng khăn bông lau tóc vừa đến gần vừa nhìn, anh đang gõ gõ điên cuồng lên bàn phím, kêu gào trong kênh thể giới: Nhất Nhất Phong Hà, lăn ra đây!

“Làm gì vậy? Nhất Nhất Phong Hà kia đắc tội với anh sao?”, cô cũng đâu có làm gì chọc giận anh trong trò chơi kia đâu?

“Cô ấy không online!”, tối nay hình như anh đối với ai cũng cực kỳ nóng nảy.....

Cô dĩ nhiên biết Nhất Nhất Phong Hà không có ở trên mạng, không phải vừa mới tắm xong sao? Cho nên mới cảm thấy kỳ quái.....”Người ta không có ở trên mạng anh còn gọi làm gì?”

“Anh nhầm chán được không?”, anh ném bàn phím qua một bên, tức giận nói, “Người nào cũng không ở đây! Muốn tìm một người nói chuyện cũng không có!”

“.....Đại ca và Thần An đâu?”, cô hỏi xong mới nhớ Thần An đã trở về nhà bà ngoại rồi, còn đại ca dường như thời gian này cũng không chơi trò này nữa.....Có điều Tiêu nhị côn tử anh ở trong trò chơi còn thiếu hồng nhan tri kỷ sao? Rất nhiều nhân vật nữ đuổi theo nhận anh làm anh trai đấy.....

“Thôi! Không chơi nữa! Không có ý nghĩa! Em tới đánh bang chiến đi!”, anh để bàn phím xuống, đứng dậy rồi đi....

Cô vẫn một mực im lặng, không thể là gì khác hơn là ngồi xuống, nhặt con chuột cùng với bàn phím lên.....

Tiêu nhị công tử cũng có lúc không hứng thú với game cơ đấy.....

Nghĩ đến kỳ nghỉ đông này, quả thật anh đã chơi xả láng còn gì, xế chiều mỗi ngày cũng đều nhiệt tình chơi đến khi tận hứng, hoàn toàn không có gì gò ép cả.....

Không tệ, thời gian này lập tức sẽ kết thúc, sắp tới ngày tựu trường rồi, cuối học kỳ lớp mười một, không còn cơ hội cho anh chơi như vậy, thành tích của anh cũng phải cao hơn kỳ trước mới được!

Có thể nói, học kỳ này, là những ngày tháng thuận lợi nhất của Tiêu Y Đình trong mấy năm qua, thuận lợi vượt qua bài tập kiểm tra, kết quả tốt, nhưng lại khiến cho anh không cách nào thích ứng nổi, vì mỗi lần bước vào học kỳ mới chủ nhiệm lớp không trái gây khó khăn thì phải gây khó dễ, không phải sao?

Ngay cả Vương Triết sau khi báo danh xong cũng vui vẻ ra mặt, phẳng phất như nhặt được vàng vậy, đủ loại tư vị, cũng chỉ có những người bạn cùng tiến như bọn họ mới có thể hiểu được.....

Học kỳ mới, mục tiêu mới, bốn người họ đã ước định, tất cả đều là sự khởi đầu hoàn toàn mới.

Có điều Tiêu Y Đình gần đây phát hiện một hiện tượng kỳ quái, mỗi lần đánh bóng xong đều không nhìn thấy bóng dáng của Diệp Thanh Hòa đâu cả.

Cô không thích xem bóng rổ, tất nhiên anh cũng biết điều đó, nhưng dù là thế cô cũng sẽ đến sân bóng tìm anh! Mỗi lần đánh bóng xong, cũng sẽ thấy cô đeo cặp sách xuất hiện cực kỳ đúng lúc, hình như là đã căn chuẩn thời gian để tới, mặc dù điều này làm cho anh cực kỳ khó chịu, nhưng ít ra cô còn có mặt kịp thời, mà hiện tại, thậm chí trình diện cũng không thêm, rốt cuộc đang bận rộn gì chứ?

Anh đến lớp học tìm, không thấy đâu.

Lại nghĩ cô đến giúp thầy Trần làm việc, kết quả phòng làm việc cũng không có.....

Anh bảo Tô Chi San và Vương Triết đi trước, còn thì mình ngây ngốc đứng đó, chờ mãi cuối cùng cũng thấy cô từ nơi hẻo lánh nào đó tự động chui đi ra tìm anh.

Hỏi cô đi nơi nào, cô luôn miệng nói sân bóng quá ồn, nên tìm một chỗ yên tĩnh đọc sách.....Có lúc lên thư viện, có lúc đến vườn hoa, có lúc tìm một góc nhỏ nào đấy.....

Hỏi còn đi đâu nữa, cô lại đáp, không nhất định, nơi nào khokoong có ai thì yên lặng tùy tiện ngồi vào.....

Trả lời như vậy sao có thể làm cho người ta hài lòng?

Anh hoài nghi! Nghiêm trọng hoài nghi cô nhóc này có chuyện gạt mình! Đã vướng vào tình yêu? Cùng với Giang Chi Vĩnh? Nhớ tới tên Giang Chi Vĩnh này anh liền nghĩ đến “Thanh thanh tử cầm du du ta tâm”, rồi sau đó ngọn lửa không hiểu xuất phát từ đâu lại bùng lên.....

Vì vậy, một ngày nào đó, anh quyết định điều tra một phen.

Sau khi tan học, giống như thường ngày anh và Vương Triết lao ra khỏi lớp đi chơi bóng, nhưng, đi được nửa đường, anh lại lộn lại, lặng lẽ nấp ở trước cửa lớp, muốn xem cô đi đến chỗ nào.

Quả nhiên, không bao lâu sau, cô liền thu dọn sách vở ra khỏi phòng học.

Anh âm thầm đi theo phía sau.

Cô không đi thư viện, cũng không đến vườn hòa nhỏ, ngược lại đúng là đi về hướng tĩnh lặng vắng người —— chính là rừng cây nhỏ phía sau trường học!

Cô tới nơi này làm gì? Hẹn hò với Giang Chi Vĩnh sao?

Hỏa từ tâm bốc ra!

Gia tăng nhanh bước chân.

Trong rừng cây quả nhiên có người đang đợi cô!

Hơn nữa còn là một nam sinh!

Có điều, cũng không phải là Giang Chi Vĩnh!

Mà cô, quả nhiên đi tới để gặp người kia!

Kếp tiếp hai người họ liền tìm một chỗ ngồi xuống, cầm trong tay một quyển sách cùng nhìn chung! Đầu của hai người họ cũng sớm chạm vào nhau!

Nhóc thối! Thật đúng là đám yêu sớm! Nói cho cha biết thôi!

Anh nổi giận xông thẳng tới, muốn thấy rõ ràng xem tên nam sinh hư hỏng kia là ai! Lại dám câu dẫn em gái từ nhân phẩm đến học vấn đều ưu tú của nhà mình!

Khi anh đến gần, thế nhưng lại phát hiện người kia lại là.....Giao Chân Ngôn!

Thật là giỏi quá mà!

Xin cô yêu sớm cũng nên chọn đối tượng tốt một chút! Sao có thể là người so với anh còn rác rưởi bỏ đi hơn?! Nếu là Giang Chi Vĩnh thì còn tạm được!

Dĩ nhiên! Đáng hận nhất vẫn là Giao Chân Ngôn! Lại dám khi dễ em gái của anh! Chán sống rồi chứ!

“Giao Chân Ngôn! Mày là tên khốn kiếp!”, anh giận dữ, xông thẳng đến trước mặt hai người, đưa tay túm lấy cổ áo Giao Chân Ngôn, xách cậu ta lên. Rồi sau đó, một quyền vung tới trực tiếp đâm thẳng vào cằm cậu ta đánh bật ra thật xa.

Giao Chân Ngôn sờ vào chỗ đau, bò dậy, nhìn thẳng vào người thanh niên đang tức giận trước mặt.

“Anh hai! Đừng đánh! Anh hãy nghe em nói trước đã!”, Diệp Thanh Hòa ngăn ở giữa hai người nói.

“Nói gì mà nói? Anh nói đầu em có phải làm từ bùn nhão hay không? Người như vậy mà cũng có thể bị lừa?”. Anh tỏ vẻ hoài nghi trí thông minh của cô! Giang Chi Vĩnh thì cũng thôi đi! Người có tiếng xấu như Giao Chân Ngôn mà cô lại dễ dàng mắc câu như thế, không biết vì sao thi cử lại đạt điểm cao như thế chứ?

Giao Chân Ngôn nhìn hai người bọn họ, cười cười nói: “Cô cô, hôm khác tôi trở lại thôi.”

“Mày gọi cô ấy là cái gì? Cô cô? Vậy không phải cũng là cháu trai của tao sao?! Bớt ở chỗ này nhận họ hàng thân thích đi! Cách xa em gái tao ra một chút!”. Anh giận dữ, chuẩn bị xông lên đánh cậu ta lần nữa.

Diệp Thanh Hòa không thể làm gì khác hơn là ôm chặt lấy hông của anh, can ngăn: “Anh hai, anh đừng kích động có được hay không? Cậu ấy không phải có ý vậy đâu! Cậu ấy chỉ bái em là thầy dạy cậu ấy học thôi!”

Tiêu Y Đình vừa nghe càng thêm tức giận hơn: “Cái gì? Bái thầy? Vậy ý của hai tiếng cô cô này.....mày muốn làm Quá nhi rồi hả? Tao thấy tiểu tử mày chán sống rồi đấy!?”

Giao Chân Ngôn gần đây nhận Diệp Thanh Hòa làm thầy, nên cho dù có như thế nào cũng sẽ không ra tay đánh nhau với Tiêu Y Đình, liền ôm quyền nói: “Anh hai, trước kia đã đắc tội, kính xin anh đại nhân đại lượng tha thứ, hôm nay tôi đi trước, lần tới nhất định mời cô cô cùng với anh hai đây tụ họp một chút, chính thức biểu đạt sự áy náy của tôi!”. Bối phận này là gì chứ?! Toàn bộ đều rối loạn hết cả rồi?! Anh ta gọi cô là cô cô! Nhưng lại gọi anh là anh hai! Rốt cuộc ai là ai chứ, đầu óc anh lập tức loạn cả lên! Trong mớ bòng bong đó, chỉ nhớ rõ một điều. “Giao Chân Ngôn! Tên khốn kiếp! Mày lớn hơn ta mà còn gọi tao là anh hai sao?! Mày muốn làm gì?! Tao đã nói với mày.....đừng mở tưởng làm quen với tao! Chỉ cần tao còn ở đây! Thì đừng có nghĩ đến gần em gái tao.....Thanh Hòa, em mau buông anh ra! Để anh đánh cho nó một trận.....”

Anh vội vàng nói! Trơ mắt nhìn Giao Chân Ngôn cứ như thế nghênh ngang rời đi, mà cô vẫn gắt gao ôm hông của anh, khiến cho anh không thể động dậy!

“Giao Chân Ngôn! Đừng để tao gặp lại mày lần nữa! Khốn kiếp!”. Cuối cùng, Giao Chân Ngôn cũng biến mất khỏi tầm mắt của anh, cho nên anh chỉ có thể phát tiết hết lửa giận còn sót lại với không khí mà thôi.

Diệp Thanh Hòa vẫn còn ôm hông của anh không thả, anh thấy thế càng bốc hỏa hơn, cúi đầu nhìn cô quát lớn: “Bây giờ có thể buông anh ra được chưa? Đồ ăn cây táo, rào cây sung! Khó trách người ta đều nói nữ sinh hưởng ngoại mà!”

Anh dùng lực đẩy tay của cô ra, sải bước đi về phía trước.

Còn cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, thở dài.....

83. Chương 83: Em Gái Quân Nghiêm!

Tiêu Y Đình cùng với Giao Chân Ngôn chính là kẻ thù trong truyền thuyết, có lẽ đối đầu đến lúc chết.

Không, đúng ra mà nói thì chỉ có Tiêu Y Đình xem Giao Chân Ngôn là tử địch mà thôi, mỗi lần gặp mặt đều kích động đến vung tay múa chân.

Mà Giao Chân Ngôn so với anh lại bình tĩnh hơn nhiều, mỗi lần đều cười gọi “Anh hai”, làm cho anh nổi trận lôi đình, hận không thể đâm một trận cho sảng khoái, nhưng chung quy lại là Diệp Thanh Hòa vẫn giúp Giao Chân Ngôn!

Anh cũng không hiểu! Tiểu tử Giao Chân Ngôn kia đã cho uống thuốc gì nữa?

Cứ va va chạm chạm như vậy, thời gian vùn vụt trôi qua.

Dưới sự kèm cặp gắt gao của Diệp Thanh Hòa và Tô Chỉ San trong cuộc thi đầu kỳ Tiêu Y Đình đã được lọt vào trong top 20 của lớp, mà Vương Triết cuối cùng cũng không xếp cuối bảng thành tích nữa.

Thêm vào đó cho dù Tiêu Y Đình có nổi trận lôi đình thế nào đi nữa thì Diệp Thanh Hòa vẫn cứ cách mấy ngày liền “Ước hẹn” cùng Giao Chân Ngôn ở trong rừng cây nhỏ một lần. Giao Chân Ngôn lại còn muốn ăn đòn quay sang trêu chọc Tiêu Y Đình rằng cô cô đang dạy cậu ta đọc môn bí tịch, Ngọc Nữ Tâm Kinh. . . .

Đây đối với Tiêu Y Đình mà nói, không khác nào thêm dầu vào lửa, còn Giao Chân Ngôn thì sao? Lại còn cười ha ha nghênh ngang rời đi, để anh đứng đó giờ tay giờ chân cùng với Diệp Thanh Hòa.

Mà mỗi chủ nhật, ông cụ Giang cũng thường phái người tới đón cô đi ra ngoài, đối với việc này anh cũng ghét vô cùng.

Nhưng điều khiến cho Diệp Thanh Hòa vui mừng chính là mỗi lần từ bên ngoài về, người này chung quy lại vẫn cố gắng ở trong phòng cô, cố gắng kìm nén bức bối .

Cô cũng không muốn vạch trần.

Có thể chính anh cũng không phát hiện ra, bản thân đã từ từ quen dần với cuộc sống mới.

Hơn năm giờ sáng sẽ rời giường, cùng với cô ra ngoài chạy bộ, hít thở không khí trong lành, mà cô sẽ cùng với anh luyện từ đơn tiếng Anh.

Cô cũng dưỡng thành cho anh thói quen ghi bài học trên lớp, hiện tại cô cũng không cần phải ép, chữ của anh đã viết rất đẹp, vở ghi chép cũng hết sức có Logic, còn có thể cho Vương Triết mượn để tham khảo.

Mà bất luận là bình thường tan học, hay còn là chủ nhật ở nhà, không cần cô phải đốc thúc, anh đã tự giác biết lúc nào thì nên làm cái gì, tuy vẫn ham mê chơi bóng, chơi trò chơi, nhưng làm việc và nghỉ ngơi đều rất có quy luật, thực hiện theo đúng 30 giao ước, tựa như đã được lập trình sẵn, tuyệt sẽ không loạn nữa .

Nếu như nói cuộc sống trước kia của anh vô cùng rối loạn không theo một trình tự nào, thì Diệp Thanh Hòa chính là lập trình viên trong sinh mệnh của anh, biên soạn trình tự cho anh lần nữa, cưỡng chế thi hành mệnh lệnh, mà ngay cả bản thân anh, đối với thay đổi này, vẫn hồn nhiên không biết.

Mùa hè đến, nghênh đón kỳ thi cuối của lớp mười một, Diệp Thanh Hòa vẫn đứng thứ nhất không đổi, mà Tiêu Y Đình lại không ngoài ý muốn đứng ở vị trí mười lăm của lớp.

Đây là việc trước kia anh chưa từng nghĩ đến, nhưng lại là trong dự liệu.

Ánh mắt cha nhìn anh cũng thay đổi, không còn cả ngày mắng anh khốn kiếp giống như trước kia, mỗi lần thấy anh đều tỏ vẻ tán thưởng, khích lệ: Tiểu tử! Cố gắng lên! Có tiền đồ!

Có lúc anh lại lâm vào mê mang, như bây giờ là có tiền đồ sao? Cảm giác duy nhất đúng chính là cuộc sống thoải mái dù sao cũng còn hơn cả ngày bị mắng!

Cuộc sống như thế, coi như cũng xuôi gió xuôi nước, học kỳ này kết thúc sẽ phải phân khoa, bước vào lớp mười hai, anh nên theo khoa gì đây?

Vấn đề này, Lão Đại và Thần An đang hỏi anh.

Lão Đại và Thần An đều muốn thi vào học viện quân sự, còn anh về sau sẽ thế nào?

Đúng rồi, Lão Đại, Lão Tam vào trường quân đội cũng sẽ không có thời gian chơi trò chơi với anh, không phải anh sẽ trở nên rất cô đơn sao? Bây giờ mặc dù có người anh em mới Vương Triết, nhưng cậu ấy không giống với bọn họ, dù sao, ba người họ từ lúc còn quần tã đã ở cùng nhau.

“Lão Nhị, thành tích của cậu bây giờ thi đại học đã không thành vấn đề, muốn học ngành gì?”, Trữ Chấn Khiêm ở trong trò chơi hỏi anh.

“Không biết! Chưa từng nghĩ! Để suy tính xem thế nào đã!”, đối với vấn đề này anh cũng không hứng thú lắm.

Bạn tốt Thần An liền gửi đến một icon mặt cười ngoác miệng: “Không phải muốn thương lượng với em gái Thanh Hòa của cậu đấy chứ?”

Tiêu Y Đình cảm thấy tên Thần An này cười đến là đểu, đáp: “Lão Tam, cậu có cảm thấy mình rất cần ăn đòn hay không?”

Thần An vẫn cười to như cũ: “Tôi chỉ nghe nói bị vợ quản nghiêm, chưa từng nghe qua bị em gái quản nghiêm bao giờ, cậu chính là nhân vật điển hình đấy!”

“Tả Thần An! Tỷ vô đi!”, Thành chủ uy nghiêm gặp phải khiêu khích! Chỉ có thể dùng nắm đấm tìm lại uy phong!

“Lão Nhị, anh đây không đến đây! Cậu không phải là đối thủ của anh đây đâu! Bảo em gái Thanh Hòa của cậu đến có khi còn thắng được!”. Nói đến chuyện này, ai cũng đều biết, lần tỷ vô Tiêu Y Đình có thể thắng cậu ta là bởi vì em gái Thanh Hòa khai đao, đồng nhất cũng trở thành yếu điểm mà bọn họ mang ra trêu chọc anh.

Tiêu Y Đình tức nhất là khi bị nhắc đến việc này! Anh là nam tử hán đại trượng phu cũng có tôn nghiêm của mình! “Lão Tam! Không phải tới phiên cậu làm con rùa rút đầu! Còn dám tự xưng là anh thật sao? Anh đây để cho cậu nhìn cho kỹ, rốt cuộc ai mới là anh của ai!”

Tả Thần An cười to, đáp: “Lão Nhị, đừng ngây thơ như vậy được không? Thôi, chúng ta nói vào chủ đề quen thuộc đi!”

“Cái gì? Lão Tam cậu đừng mơ tưởng lãng sang chuyện khác!”

“Lão Nhị, cậu thử nói xem, có phải cậu thích em gái Thanh Hòa rồi không? Nếu không phải, tại sao một năm nay cũng không thấy cậu có xì căng đan gì!”. Tả Thần An nói đến vấn đề bộc phá. Đây quả thật làm cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bên người Tiêu nhị thiếu lại không hề có cô gái nào. . . .

Tiêu Y Đình gửi đến icon cười lạnh: “Có phải thị lực của cậu có vấn đề hay không? Con mắt nào của cậu phát hiện Thanh Hòa là loại hình tôi thích chứ? Cô ấy là em gái tôi! Em gái đấy! Cậu có hiểu không?”. Về phần tại sao anh không có xì căng đan, là bởi vì làm gì có thời gian rảnh chứ! Mỗi ngày đều bị Diệp Thanh Hòa nghiền ép, còn có thời gian cùng mấy cô em kia oanh oanh yến yến sao?

Lão Đại Trữ Chấn Khiêm lúc này lại lên tiếng: “Đừng có nói càn ở chỗ này! Để cho người ta nhìn xem chuyện cười!”

Cùng lúc đó, anh liền gửi đến icon an ủi với Nhất Nhất Phong Hà đang online .

Mà nhất nhất Phong Hà chỉ gửi lại cho anh một icon cười mỉm: Đại ca, em log out rồi.

“Bọn họ chỉ nói hươu nói vượn thôi, em đừng để ở trong lòng”. Trữ Chấn Khiêm nói những lời này xong, liền được hệ thống nhắc nhở: người chơi hiện không có ở đây . . .

Nhanh như vậy?

Sau đó anh liền ném bom trong kênh nói chuyện phiếm: Nghỉ! Hai người các cậu cũng rút ngay!

“Tôi lẩn đây! Sáng mai còn có việc !”, Thần An cũng hỏa tốc logout.

“Này! Này! Các cậu đều đi rồi hả?”, Tiêu Y Đình kêu hai tiếng, không có ai đáp lại, không thể làm gì khác hơn là kêu gọi: “Nhất nhất Phong Hà! Ra ngoài nói chuyện phiếm!”

Vẫn không có người để ý.

Thật không thú vị!

Anh hậm hực đập máy.

Sáng sớm ngày hôm sau, một trận mưa lớn ào ạt trút xuống, vạn vật như được tắm mình sạch sẽ, bầu trời trong xanh không một gợn mây, sau cơn mưa ngay cả những phiến lá cây dưới ánh mặt trời cũng lộ ra một tầng kim quang óng ánh.

Tiêu Y Đình cùng Diệp Thanh Hòa vừa từ nhà Vương Triết ra ngoài, đang chuẩn bị thương lượng một chuyện quan trọng, nhưng còn chưa mở lời, Diệp Thanh Hòa đã bảo anh đi về trước, cô có chuyện muốn đi đến chỗ khác.

Cô thì có thể có chuyện gì? Không phải gặp gỡ Giao Chân Ngôn thì chính là đi gặp Giang Chi Vĩnh, vẻ mặt của anh lập tức đen như đất nồi.

Nhưng anh có thể ngăn trở được không? Nhất định cô sẽ giữ bộ mặt lạnh nhạt, không thêm quan tâm đến lý lẽ với anh.

Đi thì đi đi! Anh theo dõi phía sau còn không được sao? Cũng không phải là chưa từng

Diệp Thanh Hòa đích xác là đi gặp Giao Chân Ngôn .

Từ sau khi Tiêu Y Đình phát hiện hai người bọn họ ở chung một chỗ liền quyết định ra tay giáo huấn nhưng đều gặp phải tình cảnh dở khóc dở cười. Vì thế anh không bao giờ vọt thẳng đến trước mặt Giao Chân Ngôn lên tiếng dạy dỗ nữa, tất cả đều vô dụng, dù sao Diệp Thanh Hòa sẽ luôn che chở cho cậu ta! Anh muốn chờ cậu ta đi một mình mới ra tay! Đúng! Một mình!

Giao Chân Ngôn trả sách lại cho cô nói: “Xem xong rồi, cảm ơn cô cô.”

“Nhanh như vậy? Giao Chân Ngôn, tôi cũng sắp không có đồ để dạy cậu nữa rồi!”. Diệp Thanh Hòa thu hồi quyển sách nói. Cho nên người ta mới nói, hứng thú chính là một người sư phụ tốt nhất. Giao Chân Ngôn cảm thấy hứng thú với việc này nên học thật nhanh.

Giao Chân Ngôn cười cười, đáp: “Cô cô đừng khiêm nhường, Quá nhi một ngày nào đó sẽ vượt qua cô cô, nhưng cô cô vĩnh viễn là cô cô của Quá nhi!”

Đối với những từ “Cô cô, Quá nhi” này, Diệp Thanh Hòa đã sớm miễn dịch từ lâu, kệ cậu ta thích nói như thế nào thì nói.

“Cô cô, hôm nay tôi tới đây là muốn từ biệt, tôi muốn đi ra ngoài một thời gian!”, Giao Chân Ngôn lại nói.

“À Vậy, chúc cậu lên đường thuận buồm xuôi gió!”, cô cũng không hỏi cậu ta đi đâu. Mặc dù bọn họ đã dần dần tiến lại gần, nhưng cô thủy chung vẫn không thích tham dự vào chuyện riêng của người khác.

“Cô cô không hỏi tôi đi nơi nào sao?”, Giao Chân Ngôn không nhịn nổi nữa liền lên tiếng hỏi.

Diệp Thanh Hòa liếc cậu ta một cái, nói: “Cậu nói đi”.

“Tôi đi Vân Nam, tôi muốn đi tìm ngọc!”.

“Cái gì? !” Diệp Thanh Hòa mở to mắt mà nhìn cậu ta, cậu ta muốn đi tìm ngọc? “Cậu thông thạo sao?”

“Hiểu một ít! Tôi muốn đi thử một chút!”

“Vân Nam. tìm ngọc”, móng tay Diệp Thanh Hòa cầm thật chặt vào trong lòng bàn tay, chợt ngẩng đầu nhìn cậu ta nói: “Giao Chân Ngôn, tôi cũng đi! Được không?”

“.” Giao Chân Ngôn ngây ngẩn cả người: “Cô cô, cô đi làm gì? Rất nguy hiểm.”

“Giao Chân Ngôn! Tôi thật sự rất muốn đi! Mang tôi đi chung đi!”, cô chủ ý đã định, kiên quyết khác thường .

“Nhưng. tại sao cô lại muốn đi?” Giao Chân Ngôn không hiểu, một cô gái bình thường như cô, ở nhà họ Tiêu không thiếu ăn không thiếu mặc..., đi mạo hiểm như vậy làm gì.

“Tôi. Tôi muốn.” Diệp Thanh Hòa do dự đáp: “Giao Chân Ngôn, cậu cũng biết đấy, tôi chỉ ở nhờ nhà họ Tiêu mà thôi, sắp phải vào lớp mười hai rồi lên đại học, tôi muốn sớm độc lập, không muốn nhận quá nhiều ân huệ của người ta. Tôi với cậu cùng đi tìm ngọc, chúng ta chỉ đi lần này, thành bại chỉ một lần này! Như thế nào?”

84. Chương 84: Cùng Ngủ Một Giường

Giao Chân Ngôn chưa từng hỏi Diệp Thanh Hòa tại sao lại ở nhà họ Tiêu, cũng không hỏi về người nhà của cô, nhưng ở trong lòng đã thật sự xem cô và Tiểu Long Nữ là một. Biểu cảm của cô lúc nào cũng lạnh nhạt, tựa như không dính khói bụi trần gian, chẳng khác nào tiên tử hạ phàm, tuy nhiên kể cả cô là tiên tử đi chăng nữa cũng đều có bí mật của mình, tư vị ăn nhờ ở đậu như thế nào cậu ta là người nắm rõ nhất. . .

“Cô cô, cô không cần phải đi đâu, cô là sư phụ tôi, tôi kiếm được tiền cũng như cô kiếm được tiền, chỉ cần tôi thăng quan phát tài rồi, không quản sự nghiệp lớn hay là nhỏ, thì tài sản của tôi đều là phân nửa của cô!”. Giao Chân Ngôn chỉ tay lên trời thề thốt.

Tính tình của thiếu niên này vẫn thay đổi kích động hơn đơn thuần, sau khi quen biết hơn nửa năm, tình cảm của Giao Chân Ngôn đối với Diệp Thanh Hòa cực kỳ phức tạp. Trong đó có cảm kích, cảm kích cô chưa bao giờ coi thường cậu ta, cảm kích cô không sợ hãi bản thân mình, cảm kích cô chỉ bảo cho cậu ta rất nhiều thứ, nhưng nhiều nhất vẫn là rung động khó nói nên lời. Rung động mong đợi đến mỗi một lần họ gặp mặt, sự mong đợi này từ từ phát triển trở thành khát vọng được nhìn thấy, khát vọng mỗi một phút đều được ở chung một chỗ cùng cô, nghe tiếng nói êm ái diễn giải về thế giới của ngọc, mỗi khi giọng nói đó vang lên, một chớp mắt kia ánh mặt trời dường như cũng trở nên sáng rõ hơn nhiều, tất cả mọi ồn ào náo nhiệt đều trở nên yên tĩnh lại, tim của cậu ta, cũng theo đó trở nên an bình.

Cậu ta muốn mang đến cho cô những gì tốt nhất.

Vì vậy bản thân cậu liền hiểu được, đây chính là yêu.

Có lẽ, bây giờ không phải là thời điểm tốt nhất để yêu, nhưng, một ngày nào đó, cậu ta sẽ tạo đủ tư cách để nói với cô một tiếng “Yêu” này, một ngày nào đó, cậu ta sẽ dâng cả thế giới tốt đẹp nhất ở trước mặt cô . . .

Vì thế cậu ta không muốn cô phải mạo hiểm.

Nhưng, thái độ của cô lại vô cùng kiên quyết: “Không, Giao Chân Ngôn, tôi không muốn một nửa tài sản của cậu, tôi chỉ muốn đi Vân Nam! Mang tôi đi Vân Nam, nếu không, kể từ bây giờ tôi sẽ không tới gặp cậu nữa!”

“Được!”, Cậu sáng khoái đồng ý.

Cô mừng rỡ, hỏi: “Vậy lúc nào chúng ta lên đường?”

Cậu ngưng mắt nhìn cô, đùa giỡn đáp: “Xuất phát? Tôi sẽ không dẫn cô đi Vân Nam! Sau này cô đừng tới gặp tôi, để tôi tới tìm cô thôi!”

Lần đầu tiên cậu cảm thấy, thì ra cô cô của mình cũng có lúc ngẩn ngơ như vậy . . .

“Giao Chân Ngôn!”. Diệp Thanh Hòa lần đầu tiên tức giận.

Cô là một người lạnh nhạt, ban đầu cho dù Tiêu Y Đình có không nghe lời thế nào, thậm chí, gặp phải đối xử bất công gì, cũng chưa từng cáu giận, lần này cũng chỉ là quá khát vọng đi đến Vân Nam.

“Được! Cậu không dẫn tôi đi! Vậy tôi tự đi!”. Cô nói xong, liền xoay người rời đi.

“Đợi đã nào...!” Giao Chân Ngôn lúc này mới nóng nảy, cậu ta thật hối hận vì đã nói với cô chuyển đi tìm thạch này, không ngờ cô cô cũng có tiềm chất mê tiền. . . Tự mình đi. Cậu không chắc chắn đây có phải là phép khích tướng của cô không, nhưng cậu lại không dám đánh cược, nếu như cô thật đi một mình, vậy còn không bằng dẫn cô đi cùng.

“Được rồi, tôi dẫn cô đi!”, cậu rút cuộc cũng thỏa hiệp.

Cô quay đầu lại, cặp mắt ở sau tròng kính liền bừng sáng: “Cám ơn cậu! Lúc nào thì lên đường?”

“Chiều nay, tại trạm xe lửa! Tôi sẽ đi mua vé! Hy vọng còn có thể mua được!”. Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ phấn khởi như thế này của cô, tựa như hiện tại vậy, hai gò má ửng sáng, khóe môi giương lên, vui vẻ lộ ra hàm răng trắng mịn. Quả thật không phải cô gái mà cậu ta vẫn biết, giống như một đứa bé vậy . . .

Cậu cảm giác được cô vội vã muốn đi Vân Nam không phải vì tìm ngọc cầu tài, vậy thì là vì cái gì đây?

“Được! Vậy tôi về nhà chuẩn bị một chút!”. Cô cố gắng kìm chế vui sướng trong lòng, chuyển đi này, còn phải mượn cơ nói cho thỏa đáng với nhà họ Tiêu nữa . . .

Hai người vội vã nói lời từ biệt. Diệp Thanh Hòa cũng không biết Tiêu Y Đình đang theo dõi mình.

Chờ sau khi cô đi, Tiêu Y Đình từ chỗ trốn ra ngoài, sau đó khoác lên vai Giao Chân Ngôn.

“Anh hai!”, Giao Chân Ngôn liền tặng cho anh một nụ cười tươi rói.

“Đừng gọi tôi là anh hai!”, đời này anh sẽ không làm thân thích với người này, “Giao Chân Ngôn, tôi cảm thấy hai chúng ta nên thảo luận cho rõ ràng, lần trước không phải còn chưa phân thắng bại sao?”

Giao Chân Ngôn thì ngược lại ôm bờ vai của anh đáp: “Anh hai, xin đừng! Anh đã tròn mười tám tuổi chưa? Tròn mười tám tuổi mới được xem như trưởng thành, trò đánh đấm mà trẻ con hay chơi, chúng ta không nên dùng làm gì! Suy nghĩ duy nhất của tôi bây giờ chỉ là phải làm như thế nào mới có thể để cho cô gái mình thích có cuộc sống tốt nhất !”

“Mày? Chỉ bằng mày? Mày muốn cho em gái tôi cuộc sống tốt?”, Tiêu Y Đình hiện nay đã khẳng định Giao Chân Ngôn thích Thanh Hòa rồi, điều này làm cho anh rất tức giận: “Giao Chân Ngôn! Mày đừng nằm mơ! Mày là người thế nào! Tao đã quá hiểu! Người như mày sao có thể cho em gái tao một cuộc sống tốt ? Mau chóng lẫn xa cho tao!”

Giao Chân Ngôn khoác vai anh cười nói: “Cho nên, tôi mới nói, cuộc sống tùy hứng như đứa trẻ trước đây thật chẳng hay ho gì! Tôi muốn phấn đấu! Tôi muốn trước khi cô cô trưởng thành sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng ở đất Kinh Thành này! Có đủ tư cách để đứng bên cạnh cô ấy!”.

Nếu như nói, lúc ban đầu khát vọng thành công là động lực muốn cho người nhà có hoàn cảnh sống tốt hơn thì hiện tại, Diệp Thanh Hòa trở thành người tác động chính, để cho toàn thân cậu ta nhiệt huyết sôi trào, không cách nào dừng lại.

“Tư cách? Mày nghĩ có tư cách đó sao? ! Tao ày biết, mày vĩnh viễn không có tư cách này! Bởi vì tao không cho phép!”, anh nói xong liền tung một quyền vào bụng Giao Chân Ngôn .

Giao Chân Ngôn đau đến nhúu mày, nhưng cũng không so đo với anh, che bụng, khẽ mỉm cười: “Anh hai, mau trưởng thành đi! Rồi anh sẽ biết, đối với một người đàn ông mà nói, quả đấm tất nhiên hữu dụng, nhưng cũng không phải chứng cứ xác thực chứng tỏ họ cường đại nhất! Còn nữa, anh hai à, anh không có tư cách quản cô cô, không phải sao? Anh không phải là gì của cô ấy cả!”

Hôm nay Tiêu Y Đình xem như đã bị Giao Chân Ngôn làm cho tức muốn xì khói, đầu tiên, tới giáo dục anh thế nào mới là đàn ông, thế nào mới được gọi là đàn ông cường đại? Cậu ta không xứng! Sau đó, lại còn nói anh không có tư cách trông nom em gái? Anh mà không có tư cách thì còn có người nào có tư cách?

“Giao Chân Ngôn! Tao không có tư cách sao? ! Tao và Thanh Hòa uống cùng bình nước! Ăn cùng một chén cơm! Ngủ trên một cái giường! Mày còn nói tao không có tư cách sao?”. Nói xong anh liền ngăn người ra, dường như bản thân hơi lỗ rồi . . . Chuyện ngủ trên cùng một giường này trừ lần cô bị bệnh không thoải mái kia về sau vẫn chưa từng có

Giao Chân Ngôn nghe xong cười ha ha, nói: “Anh, uống cùng bình nước, ăn cùng một chén cơm, tôi còn tin tưởng, không phải là anh giả trò sao? Về phần ngủ cùng một giường . . . đừng có mà lừa gạt! Cô cô sẽ đáp ứng sao?”

Tại sao không có chứ? Thật sự đã từng có rồi được không?

“Giao Chân Ngôn! Tao sẽ ày xem chứng cứ! Sau khi xem xong phải cách xa em gái tao ra!”, anh chỉ vào mũi Giao Chân Ngôn đe dọa.

Giao Chân Ngôn nhẹ nhàng gạt ngón tay của anh ra, cười nói: “Anh hai, đừng ngây thơ nữa! Mau lớn lên đi!”.

Buồn cười! Còn nói anh ngây thơ? !

Anh nhất định sẽ chứng minh cho cậu ta xem!

Nhà họ Tiêu.

Diệp Thanh Hòa đã xếp mấy bộ quần áo, cất vào trong cặp sách. Nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy bất luận cô có lấy lý do gì để “Xin nghỉ” với Tiêu Thành Hưng, thì bác Tiêu nhất định cũng sẽ không đồng ý để cô một mình ra cửa, cho nên cuối cùng liền quyết định tiền trăm hậu tấu, ngày mai để lại một tờ giấy thôi. . . .

Sau khi đã quyết định như thế, liền tính toán đi ngủ sớm một chút, dưỡng sức cho ngày mai.

Gió từ ngoài cửa sổ, mạnh đến nỗi làm cho rèm cửa không ngừng tung bay, thời tiết, dường như lại muốn mưa to rồi, mấy ngày nay mỗi đêm đều như vậy, nhưng ban ngày lại nắng ầm ỹ , hi vọng ngày mai trời đẹp một chút.

Cô đi tới, đóng cửa sổ lại, sau đó trèo lên giường.

Có điều ngày nghỉ đến chuyện ngày mai lên đường, tâm trạng liền phập phồng không yên, làm thế nào cũng không ngủ được, chuyện cũ như gió lốc tràn về, không ngừng lặn lội trong đầu, những đề nén đau đớn kia, đau lòng, xem lẫn tức giận, cũng theo ngày mai mà bộc phát.

Ở trên giường lăn qua lộn lại thật lâu, quả nhiên trời bắt đầu mưa như thác đổ. Một tia chớp xẹt qua, rồi sau đó là sấm chớp cuộn cuộn, qua ô cửa sổ không ngừng vang vọng chớp lóe.

Nhớ khi còn bé cô cũng rất sợ sấm mưa, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền cái gì cũng không sợ, bởi vì, cô quyết không cho phép mình lại sợ hãi.

Chợt một tiếng vang lớn truyền vào tai, có người vừa mở cửa phòng của cô.

Cô cứ tưởng là Tiêu Thành Trác.

Từ lần Tiêu Thành Trác gặp ác mộng trở về sau, liền khẩn cầu cô đừng khóa cửa phòng, để thỉnh thoảng bị cưỡng thi cùng với quỷ quái quấy nhiễu thì cậu bé có thể trong thời gian ngắn nhất tìm kiếm sự bảo vệ.

Vậy mà, nương theo ánh sáng của một tia chớp lóe lên định thần nhìn ra, lại là một người lớn gấp đôi Tiêu Thành Trác . . .

Hơn nữa, trong tay kẻ kia còn ôm một cái gối, vút một cái liền chui lên giường của cô, trong miệng la hét: “Em gái, anh sợ, ngủ cùng đi!”.

“ ” Tâm tư bấn loạn bởi vì ngày mai lên đường trong phút chốc đọng lại, đây là chuyện so với sấm chớp bên ngoài còn có sức oanh tạc hơn . . .

“Anh hai. . .”, toàn thân cô cứng ngắc. Chẳng lẽ anh không hiểu được nam nữ khác biệt sao? Mặc dù trong mắt nam sinh mà nói hai từ ” phụ nữ ” so với cô còn có chút chênh lệch, nhưng về mặt khái niệm phân loại cô thuộc về phái nữ không sai.

Tiêu Y Đình chui vào trong chăn của cô, cánh tay đặt trước ngực người nào đó nói: “Ừm ừm, ngủ đi! Không sợ!”.

Anh hy vọng cô nhanh chóng đi vào giấc mộng biết đường nào, sau đó anh mới có thể lấy máy chụp hình ra, chụp lại hình ảnh hai người ngủ chung, như vậy liền có thể hoàn toàn giết chết Giao Chân Ngôn trong nháy mắt, nói cho cậu ta biết cái gì mới gọi là tư cách!

Diệp Thanh Hòa không biết trong lòng anh lại có chủ ý này, nếu không có đánh chết cũng sẽ không khi dễ sự ngây thơ của người tội tệt nào đó vào lúc này. Lại nghĩ, đàn ông con trai sợ sấm đánh cũng là chuyện bình thường, giống như có những người đàn ông sợ độ cao hay thấy máu là choáng, . . .

Có lẽ ở trong mắt của anh hai, cho tới bây giờ cô quả thật không phải là một người con gái đúng nghĩa

85. Chương 85: Nửa Đêm Canh Hai!

Vào giờ phút này, thứ mà Tiêu Y Đình duy nhất nghĩ tới chính là thu thập chứng cứ, cho nên, đối với cô quả thật không có tà niệm gì cả.

Cánh tay đặt chỗ trước ngực kia, thực bình thường, còn không có nhiều thịt hơn ngực của anh, xương sườn còn đâm vào đầu ngón tay ấy. Hơn nữa, còn phải tập trung chú ý giấu kỹ máy chụp hình, không để cho cô phát hiện ra, vì vậy, trông đầu lấy đầu ra sức lực để sinh ra tà niệm chứ?

Diệp Thanh Hòa vốn đã không ngủ được, bị anh náo loạn như vậy, càng thêm khó ngủ, nhưng anh lại cố tình không ngừng thúc giục: “Em gái, chưa ngủ sao? Em gái! Mau ngủ đi! Mau ngủ đi!”

Bị anh lải nhải ở bên tai như vậy, cô thật lo lắng các bậc phụ huynh trong nhà sẽ bị đánh thức, nhìn thấy bọn họ ngủ cùng giường thế này còn ra thể thống gì?

“Đừng làm rộn! Anh náo loạn vậy làm sao em ngủ được chứ!”. Cô đẩy anh ra xa một chút, không để cho anh hà hơi thổi khí vào tai mình nữa.

“Vậy em muốn thế nào mới có thể ngủ đây? Ca hát? Hay là đọc tiếng Anh? Anh đọc bài khóa cho em nghe nhé!”. Anh nhớ tới tuyệt chiêu dụ dỗ cô ngủ lần trước. Hiện tại bản thân đã có thể nói lưu loát không cần phải cầm sách đọc. . .

“Anh hai! Anh an tĩnh một chút! Yên lặng không nói lời nào được không?”. Còn muốn đọc bài khóa! Hát hò nữa sao chứ!

“Được rồi, anh không nói, em mau mau ngủ đi! Ngủ nhanh đi!”. Anh nhắm mắt lại, đầu ngả lên trên vai cô, tiến vào trạng thái im lặng như tờ.

Đầu của anh rất nặng, đè lên bả vai gầy yếu của cô, sao có thể an nhiên ngủ được?

Cô đẩy đầu của anh ra, kêu khổ: “Anh hai, anh bỏ đầu ra đi. . .”

Anh liền dịch sang bên gối đầu, thầm nói: “Tất cả toàn là xương, còn không thoải mái bằng gối đầu. . . .”

“. . . .”, cô không muốn tiếp lời trực tiếp bỏ qua, nhắm mắt lại.

Rốt cuộc cũng an tĩnh lại, nhưng ngay sau đó lại có tiếng sấm sét vang lên, mưa to như trút xuống. Cửa phòng của cô lại một lần nữa bị mở toang, một quả cầu thịt lập tức lăn tới.

“Chị, chị à, thật là đáng sợ, em muốn ngủ cùng với chị. . .”. Tiêu Thành Trác trèo lên giường, lại phát hiện trên giường còn có thêm một người.

“Tiêu Y Đình?! Sao cháu lại ở chỗ này?”. Cậu bé vừa nói vừa chen, rốt cuộc cũng thành công xen vào giữa hai người, đẩy Tiêu Y Đình ra ngoài rìa giường, hơn nữa lập tức tìm kiếm cảm giác an toàn ôm lấy Diệp Thanh Hòa, vênh cái mông tròn tròn về phía người nào đó.

Tiêu Y Đình bị người chú nhỏ bất tự * xung khắc này chọc tức, bất luận anh có làm chuyện gì cũng không thuận như vậy chứ? Cảm tức hung hăng bóp lên mông cậu bé một cái, nói: “Đi xuống! Cút cho trở về phòng của mình đi!”.

*) Bất tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi), là một cách xem số mệnh của người Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bất tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bất tự”.

“Tại sao? Không đi!” Tiêu Thành Trác dịch dịch cái mông, tạo điều kiện ngủ thoải mái hơn một chút, chiếm cứ được địa thế có lợi, nên cơn buồn ngủ rất nhanh đã kéo đến.

“Sao trắng gì? Đã là chú người ta lại còn ngủ với con gái?”. Anh dùng sức bấm lên mông Tiêu Thành Trác, tròn tròn đầy đà béo thật đã tay.

Tiêu Thành Trác bị anh bóp đầu, mơ mơ màng màng trong bóng tối kêu rên: “Khi dễ người! Người lớn bắt nạt trẻ con! Không phải cháu cũng đang ngủ cùng với chị ấy sao?”

Lúc này mới nhớ tới mình là trẻ con sao? ! Cả ngày bày ra phong thái chú chú cháu cháu, thế nào lại quên chuyện này chứ?

“Cậu là chú của tôi đấy! Trẻ con ở chỗ nào?”. Anh hận không thể ném Tiêu Thành Trác ra ngoài, cậu ta như vậy anh còn chụp hình thế nào được?

Tiêu Thành Trác bị anh bóp đầu cũng tỉnh táo lại, đưa mắt nhìn anh, lại nhìn sang Thanh Hòa, chợt ngồi dậy, rút cuộc ngộ ra cái gì, ngón tay chỉ chỉ vào hai người bọn họ khoa tay múa chân: “Hai người. . . hai người. . . Cứ nhiên ngủ chung? ! Không được! Tôi phải nói cho anh cả biết! Hai người đang làm chuyện xấu!”.

Diệp Thanh Hòa không cách nào bình tĩnh nổi nữa, vội vàng dè Tiêu Thành Trác lại: “Em đừng nói bậy! Chị và anh ấy không hề làm gì cả! Anh ấy cũng giống như em, chỉ sợ sét đánh mà thôi!”

Sợ sét đánh? Tiêu Thành Trác sững sờ, không sai, bản thân cũng vì nguyên nhân này mới chạy đến tìm chị, nhưng Tiêu Y Đình. . . cậu ta cao những 1m8 mà còn sợ sét đánh?

“Không có đâu! Hè năm ngoái cũng có sấm sét mà cậu ta vẫn ngủ một mình đấy thôi! Còn cười em nữa mà!”. Vạch trần sự thật bại hoại chính là nghĩa vị cao cả của mỗi một đứa trẻ ngoan! Tiêu Y Đình rút cuộc muốn làm cái gì? “Người này . . . Sắc lang!”

Tiêu Y Đình nổi giận, bát tự của tiểu tử này tuyệt đối xung khắc với anh!, “Sắc cái đầu cậu! Còn nhỏ tuổi biết cái gì gọi là sắc lang sao? Tôi có sắc cũng sẽ không tới sắc cô ấy! Trên người cô ấy còn không có cái móng cằm thoải mái như của cậu đâu!”

Chăn đã theo động tác ngồi dậy của anh mà vén lên, trong ánh sáng mờ mờ, Tiêu Thành Trác cúi đầu nhìn qua vóc dáng của Diệp Thanh Hòa, trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, cũng may là đêm tối, nên Diệp Thanh Hòa không thể thấy rõ ràng.

“Vậy cháu tới đây làm gì? Mặc kệ cháu tới làm gì, đều là có mưu đồ bất chính, tôi sẽ đi nói cho anh cả!”. Tiêu Thành Trác tuổi còn nhỏ, nhưng tuyệt đối là người có nguyên tắc, nếu như cháu trai dám làm ra chuyện hư hỏng làm hại danh dự của chị Thanh Hòa, thì cậu nhất định sẽ vì Đại Nghĩa Diệt Thân!

Trong khi đó có người còn nhanh nhẹn hơn, vội trở mình nhảy xuống giường, cùng lúc đó, vang lên tiếng “Lạch cạch”, có cái gì đó vừa rơi xuống.

“Cái gì vậy?”, Tiêu Thành Trác ngồi dậy bật đèn, đập vào mắt là một chiếc máy ảnh nằm lăn lóc trên đất. . . .

“Máy ảnh của tôi!”, Tiêu Y Đình cúi người nhặt lên, đồng thời cảm giác được có bốn luồng ánh mắt lạnh buốt đang đánh thẳng lên trên người mình.

Dưới ánh đèn sáng rực, quả thực không có chỗ nào che giấu.

“Tôi. . . trở về phòng ngủ đây!”. Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách. Hoàn toàn không có thời gian để đau lòng việc máy ảnh mới có vấn đề gì hay không, chạy trốn trước rồi lại nói.

Tiêu Thành Trác sờ sờ đầu nói: “Chị à, Tiêu Y Đình muốn chụp trộm chị sao?”

Cô nhú nhú mày, suy nghĩ của người này không phải người bình thường có thể hiểu được

Tiêu Thành Trác vội vã đi ngủ, cũng không nghĩ nhiều nữa, cun cút trèo lên giường, tiếp tục ôm cổ Diệp Thanh Hòa: “Chị à, ngày mai em phải đi Tân Cương rồi, chắc là mất khoảng hai tháng, chị phải nhớ tới em nha.”

Vừa đến kỳ nghỉ, cậu bé sẽ đi Tân Cương, hai tháng mới trở lại, đoán chừng lại phơi nắng đen xì rồi.

Diệp Thanh Hòa dịu dàng sờ đầu cậu bé một cái, ngày mai, ngày mai cô cũng phải rời khỏi đây. . .

Ngày hôm sau, vừa rạng sáng Tiêu Thành Trác đã rời đi, buổi sáng Diệp Thanh Hòa vẫn cùng Tiêu Y Đình đến nhà Vương Triết học bài, buổi trưa trở về nhà họ Tiêu ăn cơm xong mới đeo cặp sách lên chuẩn bị ra cửa, tựa như bình thường vẫn ra ngoài gặp mặt ông Giang vậy.

“Em lại muốn đi đâu đấy?”, Tiêu Y Đình trầm mặt hỏi. Dù sao không phải đi gặp tên họ Giang, thì chính là đi gặp Giao Chân Ngôn!

Trong nội tâm chợt trầm xuống, hơi hơi khản trương, nhưng vẫn giả bộ trấn định, không để ý đến anh, tiếp tục đi về phía trước.

Anh chỉ nghĩ rằng cô vẫn còn đang tức giận mình tối hôm qua, cho nên đến tận trưa hôm nay cũng không thêm nói với anh một câu nào . . .

Bởi vì tự cảm thấy có chút đuối lý, nên anh không đi theo cô, chỉ ở đằng sau nói: “Trở về sớm chút! Anh còn rất nhiều vấn đề cần hỏi em đấy!”.

Bước chân cô vẫn không ngừng lại. Khoảng thời gian này, Tiêu Thành Hưng và Khương Ngư Văn đều không ở nhà, nên cô chỉ chào hỏi dì Vân một tiếng sau đó liền ra khỏi nhà.

Lúc ra cửa, dì Vân còn nói với cô: “Trở về sớm một chút, buổi tối đi sẽ làm món cá chấu thích”.

“Vâng!”, cô vội đáp, để tránh cho dì Vân sinh nghi. Thật ra thì, cô không hề thích ăn cá, chỉ là đứng dịp mấy lần ăn cơm, món cá đặt ở trước mặt cô mà thôi, tính cô vốn cẩn thận dè dặt, chắc chắn sẽ không bởi vì đặc biệt thích ăn mà đứng lên cố ý đi lấy .

Tiêu Y Đình cũng nghe thấy cô đáp “Vâng” liền nghĩ tới buổi tối sẽ quay lại hỏi cô đề mục thì cô nhất định không tức giận nữa, chiều này trăm thử trăm trúng, vì thế tâm lý liền thả lỏng, muốn trở về phòng chơi trò chơi, nhưng hình như cô chưa cho anh mở máy vi tính!

Buồn cười! Nha đầu xấu xa! Vậy trừ làm bài đọc sách anh còn có thể làm gì nữa chứ? Cũng không thể ra chơi bóng để bị cảm nắng trong thời tiết này được!

Khi nào thì, thú tiêu khiển của Tiêu Nhị thiếu gia anh trở nên ít ỏi như vậy cơ chứ? Những cuốn tạp chí trên bàn cũng đã thật lâu không lật xem, ngay cả bản thân anh cũng quên mất. . .

Anh thở dài một hơi, cũng không đi đọc sách! Cũng không đi làm bài!

Thay quần bơi, ở trong hồ bơi âm ỉ một hồi, cuối cùng mệt mỏi, một mình bơi cũng chẳng thú vị gì, liền phần nộ lên bờ, vẫn nên trở về phòng đọc sách thì hơn . .

Thói quen, thật là một thứ đáng sợ. Làm sao anh lại quen với cuộc sống như thế cơ chứ?

Người đã bồi dưỡng cho anh thói quen này lại càng đáng sợ hơn.

Lúc Diệp Thanh Hòa đi ra khỏi nhà họ Tiêu tìm thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài, chỉ sợ Tiêu Y Đình sẽ đi theo .

Cô để lại cho Tiêu Thành Hưng một bức thư, nhét qua khe cửa cửa thư phòng, đến khuya lúc ông về nhà vào thư phòng mới có thể nhìn thấy, khi đó, cô cũng đã lên xe lửa, bọn họ có tìm cũng không được nữa, bởi vì, trên giấy cô chỉ nói, muốn về thăm ông bà một chút.

Cô cũng không suy nghĩ hậu quả của việc làm như vậy là gì.

Khi nghe được hai chữ “Tìm ngọc” từ miệng Giao Chân Ngôn, thì tất cả mọi lý trí đều bị đánh tan, trong lòng giống như có tiếng gọi: Địa phương kia! Nhất định phải đi! Không thể đợi nữa!

Mà tiếng gọi đó, vào giờ phút này đang điên cuồng gào thét trong lòng cô, đôn đốc cô chạy thẳng tới trạm xe lửa.

Vào đến cửa, đã thấy Giao Chân Ngôn đang đợi, cùng với cậu ta, còn có một người trẻ tuổi nữa, chính là người lần trước cùng đi đánh nhau với cậu ta, Diệp Thanh Hòa vẫn còn nhớ rõ.

“Đến rồi!”, Giao Chân Ngôn đi đến đón, nhận lấy cặp sách trên vai cô.

“Ừm! Đi thôi!”, cô lau mồ hôi trên trán. Trời nóng như vậy, tóc mái lại dày cộp, cảm giác trên trán muốn mọc mụn đến nơi.

“Đây là Điền Giản, lần trước đã gặp, anh em của tôi, sẽ đi cùng với chúng ta!”, Giao Chân Ngôn giới thiệu đơn giản.

“Chị . . .”, Điền Giản vừa mới cất lời đã bị Giao Chân Ngôn tặng ột cái trừng mắt, liền nuốt lại lời đang định nói đổi thành: “Tôi có thể giúp hai người chạy đi chạy lại, chuyện lần trước xin. . . . cô thông cảm”.

Sau lưng Điền Giản vẫn một mực gọi cô là chị dâu, Giao Chân Ngôn cũng vui vẻ nghe, mỗi lần nghe thấy đều cười đến ngây ngô, đột nhiên lại muốn sửa miệng, Điền Giản vẫn không biết nên gọi cô thế nào mới tốt.

“Đừng có mà cô ơi cô à, gọi tôi là Thanh Hòa thôi”. Diệp Thanh Hòa đã cùng với Giao Chân Ngôn biến chiến tranh thành tơ lụa, dĩ nhiên cũng sẽ không so đo với những người anh em của cậu ta, chỉ đơn giản một câu, liền xóa cừu hận rồi.

“Lên tàu trước đi!”, trong tay Giao Chân Ngôn, lại chỉ nắm hai tờ vé xe lửa.

“Ba người chúng ta.”, cô nghi ngờ hỏi.

“Chỉ có hai tấm, không mua được vé! Điền Giản chút nữa lên tàu sẽ mua vé bổ sung!”. Hai tay Giao Chân Ngôn dang ra xung quanh người cô tạo thành một vòng bảo vệ, không để người ta đụng vào cô.

Không có thời gian do dự cùng với khách khí, một là muốn mau mau lên tàu, hai là sợ người nhà họ Tiêu phát hiện trước thời gian, đuổi theo, Diệp Thanh Hòa quả quyết dưới sự bảo vệ của Giao Chân Ngôn bước nhanh lên xe lửa.

Giao Chân Ngôn mua vé giường nằm, bọn họ trực tiếp đến toa giường nằm, nhưng Điền Giản lại không thể vào cùng bọn họ.

“Không sao, tiểu tử kia năng lực sinh tồn rất mạnh, đến đâu cũng sống được hết, chỉ cần mua được vé đứng, cậu ta cũng có thể đứng ở cửa nhà vệ sinh để đến Vân Nam!”. Giao Chân Ngôn an ủi cô, hàng mày hơi nhíu lên, tựa như đang nói..., nam tử hán đại trượng phu, chịu chút khổ đáng là gì? !

Vé xe lửa khó mua, Giao Chân Ngôn có thể mua được hai tấm đã là rất tốt rồi, mặc dù đều là giường trên, nhưng phía trên cũng không có ai quấy rầy, cũng chưa chắc không tốt.

Lòng của Diệp Thanh Hòa vẫn một mực cuồng loạn, cho đến khi xe lửa lăn bánh chuyển động tâm tư mới thả lỏng xuống.

Thở ra một hơi, xác định sẽ không còn ai đuổi theo nữa . . .

“Có mệt hay không? Muốn lên ngủ một chút không?”. Giao Chân Ngôn hỏi cô.

Cô quả thật có chút mệt mỏi, không phải mệt mỏi về thể xác, mà là tinh thần, khẩn trương lâu như vậy, rốt cuộc cũng buông lỏng xuống.

Vì vậy liền gật đầu đáp: “Vậy thì tôi đi ngủ một lát.”

“Tôi lên trước đón cô cô”. Giao Chân Ngôn sợ thân hình mỏng manh kia của cô sẽ không leo lên được.

Cô liền lắc đầu, ý bảo không cần, tự mình vịn vào thang cuốn trèo lên, thế nhưng cậu ta lại thủy chung không yên lòng, hai tay giang ra, muốn che chở cho cô, phảng phất như, chỉ cần cô sơ ý rớt xuống, là có thể tiếp được ngay.

Có điều cô cũng không đến nỗi kém cỏi như vậy, thuận lợi trèo lên, gỡ chân ra nằm xuống. May mắn là cô đã dự kiến trước, ra cửa không mặc váy, nếu không nằm dưới cảnh tượng này, sao có thể trèo được?

Tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, vừa nghe xe lửa xình xịch chạy trên đường ray, đung đưa một cách có tiết tấu dần dần chìm vào mơ hồ.

Lại mơ hồ nghe thấy người ở giường dưới nói chuyện với cậu ta:

“Tiểu tử, đi Vân Nam à?”

“A, vâng”.

“Đi chơi?”

“Đúng vậy.”

“Giường trên đó là gì của cậu? Bạn gái?”

“ Phải”

“Tiểu tử cậu thực cứng chiều cô bé. . .”

“”

86. Chương 86: Đi Chung Đường.

Sau đó bọn họ còn nói gì nữa, nhưng Diệp Thanh Hòa cũng nghe không vào, tiếng toa tàu xình xịch đã lấn át tất cả, tiếp theo đó, tất cả mọi âm thanh đều trở nên mơ hồ, cuối cùng, cái gì cũng không nghe thấy, cô chìm vào mộng đẹp.

Một lúc lâu sau, cô lại bị một những tiếng kêu la đánh thức, phục vụ viên trên xe lửa đang đẩy xe đồ ăn đến các toa để chào mời.

Cô mở mắt ra, không biết từ lúc nào Giao Chân Ngôn đã trèo lên chiếc giường đối diện ngủ, giờ phút này cũng đã tỉnh lại, đôi mắt đen nhánh mở to nhìn cô không chớp.

Có lẽ ngày trang đã quen, mỗi lần có người nhìn mình chằm chằm thời, cô đều không khỏi cảm thấy hoảng hốt, chuyện đầu tiên muốn làm là đi tìm mắt kính. Đối với chiếc kính này, đã sinh ra tính ý lại, giống như chỉ cần đeo nó vào liền khoác thêm được một tầng phòng hộ, có thể giữ vững trấn định.

Nhưng, sờ sờ ở bên gối, lại không thấy nó đâu, vội vàng chống người lên tìm.

“Tìm cái gì?”, cậu ta thấy thế liền hỏi.

“Kính! Kính mắt của tôi không thấy đâu cả!”, cô khê vuốt vuốt tóc mái rối loạn nói.

Cậu ta linh hoạt nhảy xuống giường, lần mò trên mặt đất tìm cho cô.

Nhất thời chưa tìm được, cô đã nhìn thấy trước, chỉ vào góc dưới giường: “Ồ kia!”.

Cậu ta nhìn cô một cái, rồi nhặt lên, đưa cho cô.

Cô lập tức đeo lên, lại sửa lại tóc mái một chút, giờ mới yên lòng.

“Xuống ăn cơm tối!”, cậu ta liền nói với cô.

“Ừm!”, cô dời xuống cuối giường, chuẩn bị trèo thang xuống.

Cậu ta vẫn theo thường lệ, đi tới dưới chân che chở cho cô.

Cô vừa rời giường, đã cảm thấy đầu có chút nặng, vừa xuống thang gác, cảm thấy choáng váng liền ập tới.

Cô thầm kêu không tốt, thể chất của cô vẫn luôn luôn yếu ớt, bình thường ngàn cẩn thận vạn cẩn thận chỉ sợ ngã bệnh. Hôm nay vội vã lên đường, cả người đổ đầy mồ hôi, mà máy điều hòa trên xe lửa lại để nhiệt độ quá thấp, giường trên nhiệt độ còn thấp hơn nữa, cứ như vậy liền ngủ, có lẽ là bị cảm.

Cô nắm chặt tay vịn, tận lực ổn định thân thể của mình, nhưng choáng váng vẫn đánh tới, cơ hồ là huyệt chân, muốn ngã xuống.

Cô nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, cũng may, không bị ngã nhào ra đất, mà được Giao Chân Ngôn ôm lấy, vững vàng đặt cô ngồi lên trên trên ghế nhỏ bên cửa sổ.

Trừ Tiêu Y Đình ra, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với người khác phái, tuy trấn định đã quen, cũng vẫn không nhịn được mà đỏ mặt tới mang tai.

Giao Chân Ngôn ngược lại là một chính nhân quân tử, không mượn cơ hội này mà chắm mút cái gì, chỉ đặt cô ngồi xuống, rồi sau đó tìm kiếm giày của cô ở xung quanh.

Giày sớm đã bị qua người khác đá vào dưới gầm giường, cậu lấy ra ngoài, đặt ở trước mặt cô, muốn đi vào cho cô.

Khi mất cá chân của cô bị cậu ta cầm lấy liền dùng sức rút về một chút, nhưng, ngón tay của cậu ta thực khỏe, không thể tránh thoát, bị cậu ta đặt giày vào chân, rồi sau đó, đưa ngón tay hơi đen thô ráp thắt dây giày lại.

Chuỗi hành động này quá nhanh, cô không có kịp phản ứng, đến khi ý thức ra thì một bên chân đã gọn gang nằm bên trong giày rồi.

Cậu ta cầm chiếc thứ hai lên chuẩn bị đi vào cho cô, nhưng lúc này, cô không thể nhún nhường được nữa, cúi người xuống, đoạt lấy giày trong tay cậu ta, vội vàng đi vào chân mình.

Cậu ta đứng lên cười cười.

Giao Chân Ngôn cậu chỉ quỳ xuống đất lạy trời, lạy cha mẹ, cũng chưa từng cúi đầu trước bất kỳ người nào khác.

Đây là lần đầu tiên cúi người phục vụ người khác, lần đầu tiên mang giày ột cô gái, cậu thầm nghĩ, đây cũng là người duy nhất, đời này sẽ không có thứ hai. . .

Đợi cô đi giày xong lúc ngẩng đầu lên, mặt vẫn còn đỏ ửng.

Điều này làm cho cậu ta cảm thấy thật vui vẻ.

Sư phụ của cậu, lúc nào cũng ra dáng của tiểu đại nhân, chín chắn, cẩn trọng, cả ngày bày ra khuôn mặt nghiêm túc, đối với mọi người, bao gồm cả cậu ta nữa cũng đều thanh thanh đạm đạm , nếu không sao cậu ta lại so sánh cô với Tiểu Long Nữ trong cổ mộ đây? Thì ra là, cô gái này cũng có thời điểm ngây thơ như vậy . . .

Cô vốn nên có dáng vẻ này, dù sao, cô mới mười sáu tuổi, không phải sao?

Cậu cười cười, cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Cô cô, mắt cô không phải cận thị?”

Cô kinh ngạc nhìn cậu, làm sao cậu lại biết?

Cậu ta bật cười ha ha, mắt cận thị mà cư nhiên nhìn tốt hơn mắt người thường? Còn phát hiện ra kính rớt ở góc giường trước cả cậu ta? Nhưng, tại sao cô lại muốn ngụy trang thành bộ dáng này? Cô ấy có biết khi đeo mắt kính gọng đen kia lên sẽ xấu xí hơn nhiều không? Dáng vẻ cô lúc không đeo kính đẹp thế nào, cô có biết không?

“Rửa tay! Ăn cơm đi!”, cậu ta cũng không nói gì, điếm tới liền dừng, cười cười đi tới phòng vệ sinh.

Diệp Thanh Hòa ngồi ở đó ngơ ngẩn cả người, tại sao hôm nay cô lại dễ vì những thứ này mà có nổi nóng hay buồn bực chứ. Cô và anh hai chẳng phải cũng cùng ngủ một giường sao, Giao Chân Ngôn cũng chỉ đi giày giúp, cô ở nơi này đỏ mặt cái gì?

Rốt cuộc, Giao Chân Ngôn cũng chỉ là nam sinh xa lạ mà thôi.

Nếu như, anh hai đi giày cho cô, nhất định cô sẽ không có phản ứng như thế.

Cô lắc đầu, không thêm nghĩ nữa, hiện tại cảm giác đầu hơi nặng nề, mới chính là vấn đề phiền toái, ngàn vạn đừng chưa tới Vân Nam mà bản thân đã ngã bệnh trước!

Nhưng, vị tiên sinh cảm cúm này tuy không được hoan nghênh nhưng một khi đã muốn tới thăm người nào thì chủ nhà không thể nào cự tuyệt được.

Khi cô cầm trên tay hộp cơm Giao Chân Ngôn mua cho, một chút khẩu vị cũng không có, không thể không đầu hàng, cô thật sự đã bị bệnh, hơn nữa không lâu sau, lỗ mũi cũng đã bị nghẹt chặt rồi.

Cô lắc đầu một cái, bỏ hộp cơm xuống.

“Không muốn ăn?”, Giao Chân Ngôn cho là cô không quen, vừa đúng lúc đoàn xe vào ga, ngoài cửa sổ có người bán gà quay, cậu ta liền gọi lại, mua thêm hai cái đùi gà.

Cô vẫn lắc đầu, nói: “Không cần đâu, cậu ăn, tôi không có khẩu vị.”

“Không có khẩu vị cũng phải ăn! Cần phải dưỡng sức, mấy ngày tới, còn khổ cực lắm!”. Cậu thả đùi gà lại trong hộp, khuyên cô ăn thêm.

Đúng vậy! Cậu ta nói không sai! Cô nên biết được điểm này chứ!

Có điều, hộp cơm kia hơi nhiều mỡ nên có chút ngấy, cô thật sự ăn không trôi, dùng chiếc đũa đâm tới, cố gắng ăn, vừa ăn hai miếng ớt, mới có cảm giác muốn ăn một chút, lúc này mới bắt đầu ăn cơm.

Cậu ta khẽ than một tiếng, lấy toàn bộ thịt mỡ trong hộp cho vào trong bát mình, rồi chọn cho cô mấy thứ cô thích ăn: “Đúng là con gái, đều không thích ăn thịt mỡ, cô nhìn mình xem, gầy như vậy rồi, từ giường trên rút xuống cũng chẳng có tí sức nặng nào! Ăn nhiều một chút mới có thể béo lên được!”.

Lời như thế, trước kia cha cô cũng thường hay nói. . . .

Luôn nói cô ăn quá ít, không phát triển được, vẫn luôn hi vọng cô tăng thêm vài ba cân thịt nữa . . .

Cổ họng chợt nghẹn lại, cúi đầu ăn cơm thật nhanh.

“Đùi gà cũng phải ăn!”, nhặt lấy một miếng thịt mỡ cuối cùng trong hộp, trong đầu chợt nghĩ đến, lần sau gặp Tiêu Y Đình có phải cũng có thể khoe khoang chiến công hay không đây? Cậu ta và cô, cũng chân chính ăn cùng một chén cơm.

Nghĩ tới đây, nụ cười liền nở rộ trên môi.

Diệp Thanh Hòa cũng không nói gì, yên lặng giải quyết đùi gà sạch sẽ.

Hôm nay Giao Chân Ngôn dường như không giống với bình thường.

Bình thường cậu ấy, vẫn luôn là học sinh ngoan biết nghe lời, cô nói gì, cậu đều tin, và làm theo;

Hôm nay, thế nhưng lại mơ hồ có chút bá đạo, mạnh mẽ đi giày cho cô, còn khuyên cô ăn cơm, ép cô ăn đùi gà.

Nói thật, bá đạo như vậy cũng không làm cho người ta chán ghét, ngược lại còn khiến cô cảm thấy ấm áp khó diễn tả, cảm giác này đã lâu chưa nhận được, vì ở nhà họ họ Tiêu cảm giác ấy không tới.

Có lẽ là do bị cảm, lại đang đi chung đường, nên cả người liền yếu đuối một chút.

Từ khi đến Bắc Kinh đến nay, cô luôn dựng lên hình vẻ ngoài thành thực không phù hợp với độ tuổi của mình chứng chạc cùng kiên cường mà sống, cô luôn dùng lý trí chỉ đạo bản thân mỗi một ngày, mỗi một bước đi phải làm như thế nào, cũng chỉ đạo người khác mỗi một ngày, mỗi một bước phải đi thế nào, đột nhiên lại có thêm một người tới ra lệnh cho cô phải làm thế này thế kia, bản thân liền có chút lười biếng rồi, cứ như vậy duỗi thẳng lưng, khiến thân thể căng thẳng buông lỏng một chút, dường như cũng rất thoải mái.

Đêm xuống, người trong toa xe đã an vị, cô lại tạm thời không muốn trèo lên giường trên, vì thế Giao Chân Ngôn liền đưa cho cô một cái MP3, để cho cô thư giãn, còn móc từ trong túi ra mấy thứ đồ ăn vặt vội đưa tới cho cô ăn.

Trước đây cô cũng không ăn cái này nhiều lắm, kể từ sau khi bước chân vào nhà họ Tiêu, thói quen ăn đồ ăn vặt này hoàn toàn đã sửa lại, nhìn cậu lấy ra mấy thứ chua chua ngọt ngọt mà con gái thường thích ăn, cô một chút khẩu vị cũng không có, lại cộng thêm buổi tối nhiệt độ xuống thấp, toàn thân nổi lên một tầng da gà, hơn nữa bắt đầu nhảy mũi.

“Cô bị cảm?”, sau khi nhìn thấy cô như thế, cậu liền rất lo lắng.

“Không có. chỉ một chút thôi.”. Cô không hy vọng mang đến phiền toái cho bất luận kẻ nào.

“Còn nói không có! Tại sao lạnh mà không nói?”. Cậu gỡ túi đeo lưng của cô xuống, cũng may, nha đầu này không đến nỗi đại dột, còn niết mang theo áo dài tay! Không phải cậu đối với nữ sinh có thành kiến, theo ý cậu, cô cô cũng được coi như là nữ sinh thông minh hạng nhất rồi, nhưng về phương diện sống, luôn có chỗ không thể bằng nam sinh, xem ra, nữ sinh trời sinh luôn muốn nam sinh tới chăm sóc, lời này quả không tệ.

Vì thế liền lấy ra một cái áo dài tay để cho cô mặc vào, sợ cô lạnh ngay cả áo khoác ngoài cũng cởi ra đưa cho nàng.

Cô hơi choáng đầu, nên không để ý nhiều lắm, bây giờ cũng không phải là thời điểm ngại ngùng, chỉ cần không để bệnh tình nặng thêm làm trễ nãi đại sự là tốt rồi!

Tiếp đó, Giao Chân Ngôn liền bắt đầu bận bịu rồi, đi chung quanh tìm nước nóng cho cô, còn tìm cả nhân viên xe lửa để xin thuốc cảm, huyên náo đến nỗi cả toa xe đều biết bạn gái nhỏ của chàng trai nào đó bị cảm.

87. Chương 87: Tìm Ngọc!

Mặc dù Giao Chân Ngôn hết lòng chăm sóc, nhưng cơn cảm lạnh này vẫn hung hăng cần quét không tha.

Lúc xuống xe lửa, nhiệt độ nóng bỏng bên ngoài đối lập rõ rệt với không khí mát mẻ trong toa xe, mặt đường bốc lên khí nóng hầm hập, thiếu chút nữa làm cô bất tỉnh.

Vì vậy, vừa đến nơi việc đầu tiên bọn họ làm là đi tới bệnh viện.

Diệp Thanh Hòa đối với thân thể yếu ớt này của mình vô cùng tức giận, nhưng Giao Chân Ngôn và Điền Giản lại vẫn luôn an ủi, như thế càng làm cho cô thêm đau lòng, bởi vì cứ bệnh một ngày, là phải trì hoãn công việc một ngày, đồng nghĩa với việc bọn họ ở chỗ này phí mất một ngày, hơn nữa, cô ngã bệnh, càng làm tăng thêm chi phí.

Cô cũng biết, Giao Chân Ngôn có thể đi tới chỗ này cũng không dễ dàng gì.

Gia cảnh cậu ấy không tốt lắm, trước một mực đi học, trong khoảng thời gian nửa năm nghỉ học này thì đi làm ở bên ngoài, tiền lương kiếm được, một nửa đưa cho cha mẹ, một nửa để dành, cộng thêm chút ít lộ phí của mấy người an hem khác, mới dám lên đường đi tìm ngọc.

Cô thật không hy vọng, mình trở thành gánh nặng của cậu.

Cho nên, không tiêm chích gì lại càng không nằm viện, chỉ đến khám rồi mua ít thuốc, sau đó liền kiên trì muốn đi đến nhà trọ.

Theo ý cô, chỉ nên thuê phòng ở một nhà trọ nhỏ là được.

Nhưng, Giao Chân Ngôn lại dẫn thẳng cô đến khách sạn.

“Đừng nói nhiều nữa! Những chỗ đó không biết có sạch sẽ hay không! Cô lại bị ốm, đừng để bệnh tiến triển nghiêm trọng hơn!”. Cậu cau mày, hiển nhiên là hết sức bất mãn với việc cô dài dòng không muốn ở chỗ này.

“Giao Chân Ngôn! Cậu rốt cuộc.”

“Tôi nói cô rốt cuộc là nghĩ linh tinh gì thế? Sao tôi có thể để cho”. Cậu ta nhất thời dừng lại kịp, thiếu chút nữa đã nói ra miệng: “Tôi sao có thể để cô gái ở những chỗ không tốt chứ?”, rất may là dừng lại đúng lúc, trầm giọng đổi hai chữ “Cô gái” thành ” sư phụ”

“Nói nhảm nữa là tôi ném cô ra gầm cầu cùng ở với tên ăn xin bây giờ!”. Đây là một câu khẳng định chắc nịch, rồi sau đó đi vào trong khách sạn trực tiếp thuê phòng.

Diệp Thanh Hòa đứng dưới ánh mặt trời chói chang, bởi vì cảm, trong mắt vẫn còn hơi ươn ướt, cô cũng không phải sợ ở gầm cầu , chỉ là.

Ngưng mắt nhìn theo bóng lưng của Giao Chân Ngôn, cuối cùng cũng yên lặng vào theo.

Họ thuê hai phòng, một phòng cho cô, phòng còn lại là của Giao Chân Ngôn và Điền Giản.

Sau khi vào phòng, cô lập tức uống thuốc, nghỉ ngơi một lúc, sau đó liền thúc giục hai người kia bắt tay vào việc chính.

Mới đầu, Giao Chân Ngôn còn băn khoăn đến tình trạng sức khỏe của cô, nhưng thấy cô quật cường, nhất quyết đi cùng, lần này cực kỳ kiên định: “Các cậu không đi thì tôi đi!”.

Giao Chân Ngôn cũng hiểu rõ tính cô, bá đạo của anh chỉ có ranh giới cuối cùng, hôm nay rốt cuộc, đã bị tính quật cường này của cô quật ngã, trừ phi đánh cô ngất đi, nếu không sẽ không kéo lại được, nhưng nếu mà đánh cô ngất xỉu thì trừ phi cậu không muốn sống nữa.

Diệp Thanh Hòa nhỏ tuổi hơn bọn họ, lại là lần đầu tiên đi tìm ngọc, đối với địa phương này hoàn toàn xa lạ, cho nên, cô mới lên kế hoạch từng bước: trước hết là quan sát thêm mấy ngày, hiểu rõ mảnh đất này thêm một chút nữa.

Mục tiêu của cô không phải là tìm ngọc, cũng không phải muốn làm giàu trong một đêm, nhưng, thấy dọc đường đi Giao Chân Ngôn quan tâm chăm sóc mình hết mực, liền cảm thấy có chút tội lỗi, nên rất muốn cậu ấy thu hoạch được chút thành quả mang về. Cô chỉ hận mình không có dị năng, để có thể nhìn thấu những phiến đá kia, giúp cậu ta tìm được mảnh ngọc nào đó đẹp một chút.

Trong vòng vài ngày đầu, bọn họ chỉ xoay quanh tìm hiểu xung quanh bằng cách dò hỏi những người ở đây.

Ánh mắt của Diệp Thanh Hòa không hề bỏ qua cho bất kỳ người đàn ông nào trong hội tìm ngọc, từ người những hòn đá mà công nhân khai thác được, ánh mắt của cô đều nhất nhất xẹt qua tay mỗi người, tìm kiếm mục tiêu của mình, nhưng thủy chung vẫn không tìm được đôi bàn tay kia.

Tìm người như vậy, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Cô biết bản thân mình hơi kích động, chuyến đi Vân Nam lần này quả thật không nên đi, có điều, lúc ấy thể nào cũng không chống lại được cảm giác kích động này, còn kéo cả Giao Chân Ngôn xuống nước.

Phải biết, tìm ngọc thạch, tất nhiên có người chột giàu chỉ trong một đêm, nhưng cũng có người trong một đêm táng gia bại sản.

Mấy ngày nay, bọn họ chính mắt nhìn thấy, có người ra khỏi cửa động liền tuyệt vọng chém đứt một cái tay của mình.

Hình ảnh máu thịt be bét lúc ấy, khiến cho Diệp Thanh Hòa đầu vầng mắt hoa, chỉ muốn nôn mửa.

Đêm đó trở lại khách sạn, toàn bộ cơm vừa ăn vào liền phun ra, nhớ tới hình ảnh kia, vẫn không ngừng nôn ọe, cuối cùng, suy yếu nhìn Giao Chân Ngôn, thỉnh cầu: “Giao Chân Ngôn, hứa với tôi, đây là lần cuối chúng ta đi tìm ngọc, về sau đừng nên đánh cuộc nữa.”

Giao Chân Ngôn phục vụ cô cả một đêm, vừa múc nước, vừa lấy thuốc, nhìn dáng vẻ yêu kiều ngấn lệ của cô, không khỏi lộ vẻ xúc động: “Cô cô, cô đang sợ tôi cũng như vậy sao? Tôi không biết.”. Nam tử hán đại trượng phu, có chơi có chịu, có được cũng ắt có thua! Sẽ không lấy chính thân thể mình ra để xả giận!

Diệp Thanh Hòa lắc đầu đáp: “Giao Chân Ngôn, cậu không hiểu, cậu vì muốn cho người nhà mình cuộc sống tốt nhất nhưng cậu có biết điều tốt nhất với cuộc sống của họ là cái gì không? Không phải là ăn ngon mặc đẹp, không phải là nhà ở cao cấp, đi xe đẹp, mà cuộc sống yên ổn, mà là sự bình an và khỏe mạnh của cậu. Nếu như cậu luôn khiến người nhà lo lắng, thì cho dù cậu có cho họ nhiều tiền hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không hạnh phúc.”

Cậu kinh ngạc nhìn cô chăm chú, nhìn cô gái mệt mỏi nằm ở trên giường bệnh, nơi nào đó trong lòng vừa mềm lại vừa chua xót, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nảy sinh cảm giác như thế này, mềm đến ê ẩm, đau đến bành trướng, đến nổi, không cách nào cự tuyệt.

“Được! Tôi đồng ý với cậu, đây là lần đầu tiên! Cũng là lần cuối cùng! Tôi bảo đảm, về sau nhất định sẽ bình an, khỏe mạnh, không để cho bất kỳ ai phải lo lắng!”. Vào giờ phút này, anh đang nghĩ tới người nhà của mình, nghĩ tới cô. Chờ cô lớn lên, chờ sự nghiệp của cậu thành công, cô sẽ vì lo lắng cậu mà không cảm thấy hạnh phúc chăng? Không, chuyện cô không thích, cậu nhất định sẽ không làm.

Cô gật đầu nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi, cậu cũng sớm đi ngủ một chút đi, ngày mai là bắt đầu hành trình rồi, cậu phải dưỡng tinh thần cho tốt”.

“Ừ, có chuyện thì gọi tôi”, rồi cậu cầm một hộp sữa tươi đặt ở bên gối cô: “Nghỉ ngơi một lát rồi uống cái này vào”. Cơm tối cô đều đã nôn sạch rồi, mấy ngày nay khẩu vị của cô vẫn không tốt, hi vọng có thể uống được ít sữa tươi, bổ sung dinh dưỡng.

Cầm chìa khóa phòng cô trong tay, rồi đi ra khỏi đó.

Mấy ngày nay, chìa khóa phòng của cô vẫn ở trong tay cậu, cô cũng biết, cậu ta lo lắng buổi tối cô có chuyện, có thể dễ dàng chạy tới.

Với mỗi người, lúc ngủ cũng chính là thời điểm không có cảm giác an toàn nhất, hoàn toàn không có trạng thái phòng hộ, thế nhưng cô lại có thể dễ mặc cho cậu ra ra vào vào?

Cô cảm thấy gan mình thật lớn. Tuy nhiên, cô lại tin tưởng vào ánh mắt của mình, Giao Chân Ngôn là người đáng giá để tin tưởng, giống như Tiêu Thành Trác và “anh hai” cũng có thể tự nhiên ra vào phòng của cô vậy.

Có điều, cô không biết chính là mỗi đêm Giao Chân Ngôn đều sẽ tới phòng này mấy lần, xem cô có mở máy điều hòa quá lạnh hay không, xem cô có đạp chăn ra hay không, xem xem cô có bị sốt hay không.

Dù thế nào thì cậu cũng rất am hiểu về chuyện này. Ở nhà, cậu chính là anh cả. Cậu rất thương yêu em gái mình, cũng muốn báo đáp ân tình của cha mẹ nuôi lên trên người em gái, rất lâu trước đây, em gái bị ngã bệnh, đều là một tay cậu chăm sóc. Còn biết nấu món cháo thanh đạm, biết đút thuốc, đo nhiệt độ.

Ngày hôm sau, theo chút ít kinh nghiệm bọn họ tích lũy được mấy ngày vừa qua, đi chọn một hang động, chuẩn bị cho công cuộc tìm ngọc lần đầu tiên của mình.

Diệp Thanh Hòa không đem toàn bộ tinh lực đặt ở trong chuyện này giống như mấy ngày trước, mấy ngày vừa qua, đối với người kia, cô càng ít hy vọng, nhưng cũng nhất định không thấy khó mà lui, cuối cùng cũng dồn tâm trí vào giúp đỡ Giao Chân Ngôn tìm ngọc.

Giao Chân Ngôn là con trai, trời sinh đã có máu mao hiểm, đối với chuyện kích thích sắp tới, luôn kích động mà chờ đợi, cộng thêm với mong muốn mau làm quấy phá, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào những tảng đá lớn kia.

“Cô cô, cái này như thế nào?”, Giao Chân Ngôn cũng đã học từ Diệp Thanh Hòa chút ít kỹ năng tìm ngọc, nhìn chăm chăm vào một khối đá hình tam giác hồi.

Diệp Thanh Hòa đưa mắt nhìn kỹ, quả thật không sai, theo như trên sách viết, chất liệu của khối cát đá này có tiềm năng cực cao, phẩm màu xanh lá cây hình thành những vân sọc bên trên, hơn nữa vết rạn ở trên chỗ lồi ra hơi ít.

Nhưng, nếu như tất cả đều giống y như trên sách viết, thì công cuộc tìm ngọc này tại sao sẽ có nguy hiểm chứ? Không ít người có kinh nghiệm lão luyện cũng đều có thời điểm nhìn nhầm, làm sao lại đến phiên hai đứa trẻ trâu như bọn họ nhìn một phát liền trúng ngay chứ?

Cô lắc đầu, ý bảo cậu không nên kích động, vẫn nên đợi đã.

Bọn họ không hành động, lại bị một người khác mua nó xuống. Người kia vừa mở ra xem tại chỗ, quả nhiên là thượng phẩm!

Giao Chân Ngôn có chút ảo não, cảm giác đã bỏ lỡ một cơ hội tốt!

Diệp Thanh Hòa trừng mắt liếc cậu ta một cái, cậu cũng không dám nhiều lời, nhưng lại khó nén vẻ tiếc hận, Diệp Giản cũng trợn tròn mắt, ở một bên nói thầm, thế nào mà không túm lấy ngay chứ?

“Giao chân ngôn, những thứ đồ này đều là vật ngoài thân, được mất đã có định số, không nên nhất thời vì chút lợi này mà ảnh hưởng đến tâm trạng của mình! Không phải cậu còn muốn làm chuyện lớn sao? Không phải muốn rạng danh ở Bắc Kinh sao? Mới có chút gió quét qua, đã rầm rầm rào rào, làm sao làm được đại sự?”. Thân thể cô suy yếu, vừa nói một hơi đã phải liên tục thở gấp.

Giao Chân Ngôn vừa yêu thương, vừa âm thầm tự ti mặc cảm, một người con trai như cậu, còn không tiêu sái bằng một cô gái nhỏ sao!

“Dạ, đồ nhi xin ghi nhớ lời cô cô dạy bảo!”. Tất nhiên trong lời này có một nửa là trêu chọc, nhưng cũng có một nửa là nghiêm túc ghi nhớ.

Cuộc đời của cậu ở thời điểm tuổi thanh xuân phơi phới gặp được một cô gái bình tĩnh thông dong như vậy thật sự vô cùng cảm kích, không chỉ dạy cậu rất nhiều thứ, còn từng bước điều chỉnh phương hướng của cậu, để cậu có thể thấy rõ những gì nặng nhẹ trong cuộc sống, cho dù sau này có vì cô tán gia bại sản cũng sẽ không tiếc.

Lúc đầu, Điền Giản còn vì Giao Chân Ngôn gọi cô là cô cô mà cảm thấy buồn cười, hiện tại lại cảm nhận rõ ràng, đến ngay cả bản thân mình cũng theo đó gọi cô cô.

Mất thấy dáng vẻ tâm phục khẩu phục của Lão đại đối với cô cô, cậu ta âm thầm tắc lưỡi hít hà, khó trách Lão đại lại bị cô nhóc này thu phục. Vốn còn tưởng rằng cô chỉ có thành tích tốt, lại không e ngại Lão đại, nên Lão đại mới cảm động đến rơi nước mắt, nhưng sau mấy ngày này chung đụng, mới phát hiện ra cô gái trước mắt không chỉ có thể nhẫn nhịn phi phạm, mà cả tấm lòng, so với con trai bọn họ còn rộng rãi phóng khoáng hơn.

Bọn họ tiếp tục quan sát tình huống, lại nhìn thấy một khối nguyên thạch cực tốt xuất hiện, nhưng cô chưa gạt đầu, Giao Chân Ngôn nào dám động, trái tim vẫn bùm bùm nhảy loạn, vì thế sau khi mảnh đá này được người khác thu mua, cậu vẫn có một chút tiếc hận, nhưng không ngờ, lúc khai quật ra, lại là một Hạ Phẩm chẳng mấy tiền!

Cậu ghen hòng nhìn trần trời, âm thầm kêu may mắn, thật may là không có mua, nếu không đã mất hết cả vốn!

“Tin vào sách, nhưng không thể tin tưởng hoàn toàn. . . . Giao Chân Ngôn, cõi đời này chưa bao giờ có hai tảng đá hoàn toàn giống nhau như đúc, quá phức tạp.”. Chính cô cũng thấy hơi nhụt chí rồi, khối đá này cô cũng rất coi trọng, nhưng khi mở ra thì lại như vậy, khó trách có người ta thường nói chuyện tìm ngọc này, mười lần đánh cuộc chín lần thua.

Rốt cuộc cô cũng nghĩ ra một ý hay.

Ngày hôm đó, cô không để cho Giao Chân Ngôn bỏ tiền ra mua đá, mà sau khi kết thúc cuộc khai phá, liền lôi kéo cậu ta đến bãi phế liệu tìm kiếm, những thứ kia đều là những phế liệu bị người ta vứt bỏ, bị người ta coi là đá chết, trừ những khối đá cực tốt, thì đa số chất lượng đều chênh lệch, người tìm ngọc bình thường cũng hay xem thường.

Ba người họ tìm được một đồng lớn, ôm về mời người mở ra.

Tất cả có trên trăm viên đá lớn nhỏ, cuối cùng cũng tìm ra được một khối ngọc Phỉ Thúy cực tốt, có điều hơi nhỏ một chút, không có giá trị lớn.

Nhưng, như thế này cũng xem như vận số cực tốt rồi, ít nhất là lần đầu khai phá cũng có tí thành tựu. . . . Hơn nữa, còn chưa dùng đến tiền vốn!

Ba người đem đó hưng phấn không thôi, Giao Chân Ngôn và Điền Giản liền mở một chai rượu ăn mừng.

Diệp Thanh Hòa rốt cuộc đã giúp được Giao Chân Ngôn, cảm giác áy náy trong lòng cũng vì thế giảm đi không ít, cho nên cũng không ngăn cản hai người kia, chỉ nói: “Nếu như ngày mai trúng lớn, thì các cậu không được uống nữa, một mình tôi vác tảng đá kia thế nào được?”

Điền Giản mừng rỡ: “Ngày mai tìm được món lớn?”.

Tâm tính của cậu ta vẫn y như đứa trẻ, rất thích đương đầu với thử thách, đối với giấc mộng mà Giao Chân Ngôn đã miêu tả với mình lúc trước thủy chung chưa từng buông tha.

“Vì thế các cậu hôm nay cũng nên uống ít một chút!”, thật ra thì Diệp Thanh Hòa cảm thấy mỗi ngày đều có thể như hôm nay nhặt được bảo bối trong thứ đồ bỏ đi cũng không tồi.

Ngày hôm sau, ba người lần nữa đi tới hang động kia.

Vẫn lấy xem xét làm chủ đạo, nhưng hôm nay, từ buổi sáng mãi cho đến gần tối, suốt cả một ngày, cũng không tìm được gì đáng giá cả.

Không ít người thất vọng đi ra ngoài, lúc đại hội tìm ngọc chuẩn bị giải tán, thì đột nhiên ánh mắt Diệp Thanh Hòa bị một tảng đá hấp dẫn.

Khối đá này xem ra thật bình thường, nhưng cô lại có một cảm xúc vô cùng mãnh liệt, không thể nào nói rõ ra được, con tim như có vật gì đó va chạm vào, hết sức kích động.

Cô cố gắng nhắc nhở bản thân phải tỉnh táo, không thể làm việc bằng cảm tính được, cho nên kìm chế kích động xuống, cẩn thận quan sát, cẩn thận tỉ mỉ đến nỗi con ngươi muốn rớt cả ra ngoài.

88. Chương 88: Không Thấy Người ?

Khối đá này bề ngoài phủ một lớp nấm mốc như vỏ của quả trứng muối, tuy đã từng được lau chùi qua nhưng vẫn chưa thấy màu sắc lộ ra ngoài.

Cô cha mình đã từng nói qua, loại như trứng muối này các loại hình dáng đều có, nhưng đặc biệt là loại trứng muối màu sắc không tươi, hơi có màu xanh xanh như thế này. Phần lớn người đi khai phá nếu bình thường sẽ không chọn trứng những hòn đá như vậy, nhưng trong số này có 5% là bảo thạch, chỉ có 5%. . . .

Ngày hôm nay thứ cô muốn đánh cược chính là chỗ 5% cơ hội này

Cô nhìn lớp màng màu vàng phủ bên ngoài tảng đá, theo biện pháp của cha cô mà quan sát thật kỹ, nghe nói, đây là bí quyết độc môn của ông.

Thậm chí, cô còn không dám lấy kính lúp ra nhìn, chỉ sợ sẽ khiến người khác chú ý đến mình.

Cuối cùng, môi cô bắt giác lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó ra dấu tay với Giao Chân Ngôn, ám chỉ chính là nó!

Giao Chân Ngôn gần đây cũng có lòng nghiên cứu chuyện khai thác ngọc, cũng đã có chút kiến thức về chuyện này, vì thế đối với khối đá tầm thường kia ban đầu cũng không hề để tâm, nhưng từ sự sùng bái và tin tưởng của cậu với cô, cậu liền không chút do dự xuất tiền, mua lấy nó.

Bởi vì không có ai coi trọng khối đá này, cho nên giá tiền bỏ ra cũng không đắt, Giao Chân Ngôn lần đầu tiên đi tìm ngọc, mặc dù không có lòng tin lắm với khối đá này, nhưng vẫn không muốn đợi được về đến Bắc Kinh mới lấy được đáp án, trong lòng ôm thất bại muốn làm mở khối đá thử xem xem thế nào.

Vậy mà, Diệp Thanh Hòa lại ngăn cản: “Đừng, về Bắc Kinh hãy mở ra”.

Cô nói vậy vì hiện tại bản thân rất bận rộn.

Mở khối đá này ra chỉ có hai kết quả, một là cực phẩm, còn không thì chính là phế liệu. Bất luận kết quả có ra sao, cô đều không hy vọng công bố ở chỗ này.

Nếu như là cực phẩm, vậy thì ba người bọn họ mang đại bảo bối này về nhà thế nào? Đoạn đường dài đằng đẵng này, nào biết có an toàn hay không?

Cô thật không dám tưởng tượng.

Nếu như là phế liệu, thì mở ở đâu cũng không hề liên quan, nhìn nét mặt của Giao Chân Ngôn, có lẽ cậu ta cũng không mấy hi vọng vào nó.

Giao Chân Ngôn đang ôm khối đá chuẩn bị rời đi, thì đột nhiên lại có người tiến tới ngăn cản bọn họ.

“Chào cô cậu, ông chủ của chúng tôi cực kỳ kính nể ánh mắt của các vị, vì thế muốn nói vài câu với mọi người, không biết ba vị có hứng thú hay không?”. Một người đàn ông mặc tây trang đen tiến tới nói.

“Thật xin lỗi, chúng tôi còn có chuyện quan trọng”. Giao Chân Ngôn nâng cao cảnh giác, một tay ôm tảng đá, một tay theo bản năng che chở cho Diệp Thanh Hòa.

Người kia dường như cũng đã đoán trước cậu ta sẽ phản ứng như vậy, liền cười cười nói: “Các bạn nhỏ, ông chủ chúng tôi cũng không thích quanh co lòng vòng, vậy tôi xin nói thẳng. Ông chủ chúng tôi cảm thấy rất hứng thú với khối đá này của mọi người, nên có ý thu mua, đây chẳng phải là mục đích cuối cùng của các bạn sao? Chúng ta có thể thương lượng về giá cả một chút?”.

Nói thật, Diệp Thanh Hòa thật sự không có hứng thú với giá tiền của bọn họ, bởi vì Tiêu Thành Hưng có công ty buôn bán ngọc, chỉ cần đem khối đá này về, vô luận là cực phẩm hay là phế liệu, cứ giao cho ông thì với Giao Chân Ngôn mà nói sẽ không bị thua thiệt gì, mặc dù để bác Tiêu biết cô tới đây để tìm ngọc, chắc chắn sẽ rất tức giận.

“Thật xin lỗi, chúng tôi thật không có hứng thú”. Diệp Thanh Hòa thay Giao Chân Ngôn cự tuyệt trước.

Nhưng người nọ lại hoàn toàn không để cô ở trong mắt, dù sao bề ngoài của cô chẳng khác nào một đứa con nít, vì thế bàn chuyện làm ăn đương nhiên sẽ nhận định Giao Chân Ngôn là người làm chủ, liền cười nói với cậu ta: “Chàng trai này, nghe khẩu âm của mọi người chắc là người Bắc kinh rồi, đoạn đường này đường xá xa xôi, mấy người mang tảng đá theo, không cảm thấy gánh nặng sao?”

Lời nói này, ngược lại đâm trúng tâm lý của bọn họ.

Mục đích cuối cùng của Giao Chân Ngôn khi đi tìm ngọc cũng chính là bán để kiếm tiền, hơn nữa cậu rất muốn biết rốt cuộc khối đá này có giá trị bao nhiêu, nếu như là đồ tốt, thì khi quay về so với mang theo tảng đá không bằng bán đứt sang tay. Còn nếu như là phế liệu, vậy thì ngày mai cậu còn phải tiếp tục vào hang động tìm kiếm. Cậu đã đồng ý với cô cô, đây là lần cuối khai phá ngọc, cho nên cậu rất mong đợi có thu hoạch để mang về.

“Được! Tôi sẽ đi bàn với các ông!”. Giao Chân Ngôn tự động làm chủ.

Diệp Thanh Hòa muốn nói gì đó, cuối cùng cũng buông tha, dù sao, đây chính là tảng đá Giao Chân Ngôn.

“Có điều, địa điểm cùng phương thức sẽ do chúng tôi quyết định!”, Giao Chân Ngôn lại nói.

Người nọ liền cười đáp: “Đó là đương nhiên!”

Giao Chân Ngôn cẩn thận, đưa mắt liếc quanh bốn phía, sau đó kết luận: người đàn ông này làm việc theo lệnh của ông chủ, vậy thì người đó chắc chắn đang ở trong chiếc xe phía trước kia, nên cậu tuyệt sẽ không thương lượng trên xe của họ.

Suy nghĩ một lát, liền quyết định: “Chúng ta đi đến nhà hàng ở phố Kim Phong trước mặt đi”.

Hai ngày nay họ cũng đã dần quen với thành phố nhỏ bé này, cho nên mới chọn nhà hàng kia, mặt khác cũng bởi vì cách đó khoảng mười mét có một đồn công an.

Người nọ hình như cũng hiểu dụng ý của cậu, cười đáp: “Cậu nhóc này, ý thức đề phòng thật cao, chúng tôi vốn là người làm ăn nghiêm chỉnh mà. Vậy. . . . chúng tôi chờ cậu đi, hay là cậu tự đi?”

“Tự chúng ta đi! Mười phút sau, gặp nhau ở sảnh nhà hàng”, Giao Chân Ngôn nói.

“Được!”, vừa đáp xong, người đàn ông mặc tây trang đen liền sảng khoái rời đi.

Mười phút sau, chỉ có Giao Chân Ngôn và Điền Giản cùng đi đến đó, còn Diệp Thanh Hòa đã được đưa về khách sạn trước, vì không biết lần gặp gỡ này có nguy hiểm gì hay không, cho nên càng không muốn cô cô phải mạo hiểm.

Lần này Diệp Thanh Hòa cũng không kiên trì nữa, chỉ dặn dò Giao Chân Ngôn mấy việc cần chú ý, cô cũng hiểu, nếu quả thật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì sự có mặt của cô chỉ càng làm vướng chân vướng tay bọn họ.

Trong đại sảnh, người mặc tây trang đen cùng với một người đàn ông tầm tuổi trung niên đã đứng chờ sẵn.

“Xin chào, mời ngồi”. Người đàn ông trung niên thấy bọn họ đến, liền đứng dậy nghênh đón.

Không vào phòng riêng mà giao dịch ngay trong đại sảnh cũng chính là điều kiện mà Giao Chân Ngôn đưa ra.

“Tôi họ Tất, đối với ánh mắt của hai cậu thực sự rất kính nể, không biết hai cậu xưng hô như thế nào?”. Người đàn ông trung niên đưa danh thiếp của mình ra, ông ấy chính là Tổng giám đốc của một công ty ngọc thạch có tiếng, có tên là Tất Phạm.

“Giao Chân Ngôn”, cậu ngắn gọn tự giới thiệu mình.

Tất Phạm gật đầu, nở nụ cười khen ngợi: “Cậu nhóc thật sáng khoái! Khó trách ánh mắt thật đặc biệt”.

Trước khi đến đây Diệp Thanh Hòa đã dặn dò rằng phải tỏ ra mình rất hiểu biết về giá trị của khối nguyên thạch này.

Nghe Tất Phạm nói vậy, tất nhiên cậu sẽ không ngu gì lại đi giải thích người có con mắt tinh đời không phải là mình mà là Diệp Thanh Hòa, như vậy đối với cô mà nói quá nguy hiểm.

“Có thể nếu để cho chúng tôi xem qua tảng đá kia một chút không?”, Tất Phạm cười hỏi.

Giao Chân Ngôn không chút do dự đặt tảng đá lên bàn.

Tất Phạm lấy kính lúp ra, bắt đầu nghiên cứu một phen, rồi sau đó cười nói: “Cậu nhóc, tôi thật sự tò mò, cậu nghĩ thế nào lại đi mua khối đá này”.

Giao Chân Ngôn cũng cười, giả vờ thật thà mà ngây thơ: “Tôi nghĩ thế nào? Tôi lại không có tiền, người lớn các chú đánh cuộc lớn tôi không theo nổi, khối đá này không ai muốn, nên tôi đành mua vậy. Tìm ngọc, khai đá, không phải là đánh cuộc sao? Không chừng tôi có thể dựa vào khối đá này mà phát tài! Lúc ấy tôi tôi chỉ nghĩ như vậy!”.

“Ha ha!”, Tất Phạm cười gượng hai tiếng, đáp: “Vậy vì sao cậu lại cẩn thận như thế? Coi nó như bảo vật vậy?”.

Giao Chân Ngôn lại tiếp tục giả vờ: “Vốn tôi còn không biết là bảo vật, nhưng các ông lại tìm tới cửa, vậy tất nhiên nó chắc chắn có giá trị rồi!”.

Tất Phạm không còn lời nào để nói, lần nữa cười gượng: “Nói như vậy, là chúng tôi ngu? Ha ha, không sao, cậu nhóc, tảng đá kia cậu định bán bao nhiêu?”.

“Ông chủ có thể ra giá bao nhiêu?”, cậu hỏi ngược lại. Diệp Thanh Hòa đã từng nói cho cậu ta một mức giá thấp nhất.

“Cái này. chuyện tìm ngọc vốn dĩ trong hư có thật, trong thật có hư, thật thật giả giả, thiên biến vạn hóa, tôi cũng giống như cậu coi trọng nó, nhưng đến tột cùng nó như thế nào, ai cũng không nói trước được.” Tất Phạm thở dài nói.

Giao Chân Ngôn cười hỏi lại: “Cho nên...?”

“Cho nên. Tôi sẽ trả cậu gấp năm lần giá cậu đã mua trước đó, như thế nào?” Tất Phạm đưa ra năm ngón tay .

Gấp năm lần? Cũng chỉ được có mấy ngàn. Thật coi cậu ta là trẻ con

Cậu thu hồi tảng đá, chuẩn bị đứng lên rời đi.

“Cậu bạn nhỏ! Đây là như thế nào? Có lời gì cứ bình tĩnh nói!”, Tất Phạm cười giữ lại.

“Ông chủ, như vậy đi...” Giao Chân Ngôn nói tiếp: “Các ông là người trong nghề, không bằng ở chỗ này chúng ta lập tức mở nó ra, nhìn ngọc nói chuyện, như thế nào?”

“Ha ha, người bạn nhỏ quả thực lợi hại! Được!”. Tất phạm vẫy vẫy tay, để thuộc hạ của mình đi gọi người khai đá.

“Người của các ông, tôi không tin”. Giao Chân Ngôn cười nói: “Tôi đã dẫn theo người tới đây rồi”. Đây cũng là do Diệp Thanh Hòa dẫn trước, bảo cậu bỏ tiền đi mời một người mở đá, sẽ không bị Tất Phạm quản chế.

Tất Phạm cảm thấy buồn cười, hỏi: “Cậu không tin tôi sao?”

Giao Chân Ngôn liền cười lạnh, đáp: “Với việc ngài ra giá gấp năm lần số tiền tôi đã bỏ ra, thì ngài cảm thấy mình đáng giá để tin tưởng?”

Chỉ một câu nói lại làm cho Tất Phạm cực kỳ lúng túng.

Trong khi bọn họ nói chuyện, Điền Giản đã mời người mở đá tới.

Sau đó người khai thác đá lấy dụng cụ chuyên nghiệp của mình ra, tiếp đến cẩn thận lau chùi, khi lớp màng màu vàng bên ngoài được lau chùi sạch sẽ, liền lộ ra sắc phỉ thúy xanh biếc.

Mặc dù Giao Chân Ngôn đã chuẩn bị tâm lý, nhưng trong bụng lại vui như mở cờ, trong mắt của Tất Phạm cũng lóe lên ánh sáng.

Cuối cùng, nguyên thạch cũng được mở ra, bên trong là sắc ngọc bích tinh khiết nhẵn nhụi, quả nhiên là thượng phẩm.

Người mở đá cũng sợ hãi than thẳm, không ngờ bề ngoài xấu xí như vậy nhưng bên trong lại là bảo vật.

“Ngài ra giá bao nhiêu?”, Giao Chân Ngôn tận lực giữ trấn định, nhưng vẫn không cách nào khống chế được sự kích động của mình, giọng nói hưng phấn đến phát run.

Tất Phạm cũng hiểu, lúc này không thể nào nữa khi để chàng trai này được nữa, vì vậy liền ra giá bảy con số.

“Đồng ý! Tiền chuyển khoản tới cái tài khoản này”. Giao Chân Ngôn đáp ứng vô cùng sảng khoái. Mặc dù, cái giá này cách cái giá cao nhất mà bọn họ đặt ra còn có khoảng cách, nhưng cậu cũng không phải là người có lòng tham, chỉ cần cao hơn giá thấp nhất liền thỏa mãn, hôm nay này nguyên thạch đã được mở, cầm ở trên tay là một gánh nặng, chuyển thành tiền là thực tế nhất.

“Được! Đúng là chuyên nghiệp!”, Tất Phạm liền chuyển khoản ngay tại chỗ.

Giao Chân Ngôn sau khi kiểm tra tài khoản, liền giao tảng đá cho Tất Phạm.

Tảng đá đã bán được rồi !

Khi ở trong nhà hàng, Giao Chân Ngôn vẫn cố khống chế tâm tình của mình, ngụy trang thành một người đàn ông trưởng thành, nhưng vừa ra khỏi cửa, liền bắt đầu chạy như điên trên đường, trong lòng mừng rỡ hô: Mình có tiền rồi! Mình có tiền rồi! Rất cuộc cũng có tiền rồi!

Cậu có thể dùng số tiền kia mua quà tặng cho cô cô! Mua quà tặng cho người nhà ! Có thể bắt đầu sự nghiệp của chính mình!

Đến nỗi, không hề chú ý tới ánh mắt của Tất Phạm đang nhìn bóng lưng của mình chằm chằm, mang theo suy nghĩ sâu xa.

Cậu một đường chạy như điên, phải nhanh chóng về khách sạn báo tin tức tốt này cho cô cô, nhưng gõ cửa phòng một lúc lâu, vẫn không thấy ai ra mở.

Cậu nghi ngờ móc thẻ phòng ra, quét qua ổ khóa, nhất thời sửng sốt tại chỗ, trong phòng, không có ai. . . .

Cô ấy đã đi đâu rồi?

89. Chương 89: Cậu Và Cô Ấy Không Giống Nhau.

Cô ấy đang bị bệnh! Vẫn còn hơi sốt ! Mấy ngày nay vẫn cố gắng chống đỡ đi cùng với cậu đến các mỏ đá! Cô có thể đi đâu được chứ?

Giao Chân Ngôn xông đến quây lễ tân, hỏi thăm nhân viên phục vụ xem có nhìn thấy cô hay không có người đến khách sạn tìm cô hay không?

Nhân viên phục vụ cũng không rõ lắm, chỉ nhớ mang máng rằng có cô gái từ trong phòng đi xuống đường như có vẻ rất khó chịu, thiếu chút nữa đã ngã xuống, cũng may là có bảo an đỡ kịp, đặt cô lên trên ghế sofa nghỉ ngơi một lát, sau đó cô đã đi đâu thì họ cũng không biết.

Giao Chân Ngôn hối hận vô cùng, sớm biết như vậy, cậu tuyệt sẽ không đi bán tảng đá kia!

Hơi suy tư, cậu cảm thấy chuyện này chỉ có thể liên quan đến việc tìm ngọc mà thôi, vì vậy liền phân phó Điền Giản, hai người chia nhau hành động, trở lại các mỏ đá để tìm thử!

Có điều tìm kiếm không có mục đích như vậy chẳng khác nào mò kim đáy bể?

Chạy qua chạy lại khắp các nơi, mắt thấy sắc trời tối dần mà cô thì chẳng thấy tăm hơi lại càng thêm bồn chồn lo lắng.

Vẫn cố gắng tìm kiếm đến chín giờ tối, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Cậu tuyệt vọng, tính toán về khách sạn xem thử một chút, xem xem cô có quay trở lại hay không.

Vừa vào cửa khách sạn, vừa đúng lúc gặp phải Điền Giản cũng tìm kiếm không công như mình, thấy cậu ta nhìn mình chậm rãi lắc đầu, tim của cậu liền xám xịt một mảnh.

Ôm một tia hi vọng cuối cùng trở về phòng tra xét, hi vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện .

Ra khỏi thang máy, ủ rũ cúi đầu đi đến phòng của cô, lại phát hiện cửa phòng đang mở!

Máu toàn thân như bay vọt, sải bước chạy vào, hô hớn: “Cô cô!”

Trong phòng, người đang thu xếp đồ đạc liền quay đầu lại, cũng không phải Diệp Thanh Hòa, mà là.
. Tiêu Y Đình.

“Sao lại. Là cậu?”, Giao Chân Ngôn này lần đầu tiên gặp mặt anh đã thấy ngứa mắt, lần này, lại dám mang em gái của anh bỏ trốn mất dạng

Mặt Tiêu Y Đình tối tăm, nhìn cậu ta, không nói hai lời, trực tiếp xông lên tung một đấm.

Giao Chân Ngôn đã từng “Thưởng thức” qua cú đấm của Tiêu Y Đình, nhưng bọn họ đã trưởng thành, không nên lại dùng đến phương pháp giải quyết vấn đề ngây thơ như vậy.

Nhưng, giờ phút này, lại không nói ra thành lời, đúng là cậu ta không phải là người đàn ông có trách nhiệm, không thể chăm sóc tốt cho cô cô, Tiêu Y Đình có đánh thế nào, cậu ta cũng đều không oán hận.

“Cô cô. Ở nơi nào?”, trước mắt, cậu chỉ muốn quan tâm đến sự kiện này.

“Ở nơi nào? Tao còn chưa hỏi mày mang em gái tao đi đâu đâu!”, trong cơn giận dữ Tiêu Y Đình lại tặng thêm cho cậu ta một quyền, nặng nề đánh vào trên bụng: “Giao Chân Ngôn! Tao mặc kệ mày muốn làm gì! Phát tài cũng được, hủy diệt cũng tốt! Lên trời cao cũng được! Xuống đất cũng không sao! Nhưng nhớ cách xa em gái tao ra một chút! Em ấy với mày không cùng một loại người!”

Anh không muốn dài dòng với Giao Chân Ngôn, bỏ hết đồ đạc của Diệp Thanh Hòa vào trong ba lô, đeo lên vai chuẩn bị rời đi.

Giao Chân Ngôn liền chặn anh lại hỏi: “Anh đã tìm được cô ấy thật sao? Cô ấy rất an toàn đúng không?”

Nếu như không phải đang vội vã rời đi, quả thật anh rất muốn hung hăng đánh cho Giao Chân Ngôn một trận!

Lấy tay đẩy Giao Chân Ngôn ra, lửa giận ngút trời: “Đúng! Em ấy chỉ ở chung một chỗ với chúng tôi mới an toàn! Mày cũng không cần trở lại tìm em ấy nữa! Đi cùng với mày mấy ngày, xem thử xem em ấy đã bệnh thành cái dạng gì rồi hả ? ! Mày có tư cách gì để hỏi em ấy thế nào?”

Diễn Giản thấy Lão Đại nhà mình bị khi dễ, trong nội tâm rất không cam lòng , xông lên muốn giúp Lão Đại hả giận, nhưng lại bị Giao Chân Ngôn ngăn lại.

“Đừng làm rộn!” Giao Chân Ngôn sờ sờ khoe môi, nơi đó vẫn còn đang rỉ máu, đó là một quyền do Tiêu Y Đình ban tặng, nhưng cậu không thèm để ý, chỉ cần biết Cô Cô an toàn vậy là đủ rồi.

Tiêu Y Đình oán giận trừng mắt liếc cậu ta một cái, rồi sải bước rời đi.

Anh cũng không cách nào hình dung tâm tình của mình lúc đó ra sao nữa.

Khi anh chờ mòn chờ mỏi không thấy cô trở lại, chờ tới khi cha anh tìm thấy trong thư phòng một tờ giấy cô để lại với nội dung hết sức ngắn gọn: Cháu muốn về quê với ông bà.

Trong nháy mắt đó, lòng anh như bị móc rỗng, lung lay mơ hồ, co thắt lại; rồi sau đó, lập tức vừa căng vừa đầy! Trần đầy tất cả đều là lửa giận!

Con nhóc thối này! Cứ như vậy mà đi không thèm nói tiếng nào, muốn chơi trò hoàn toàn mất tích sao? Không phải đã đồng ý với dì Vân trở lại ăn cơm tối sao? Anh vẫn còn ngồi chờ cô về kiểm tra bài tập đấy! Thì ra tất cả đều là âm mưu! Cô đã sớm mưu tính từ trước đó rồi!

Nhưng tại sao lại phải đi? Là do anh đối với cô quá hung dữ sao? Hay là mẹ anh đã làm cô tổn thương?

Quê của cô, nhà của cô, đối với anh mà nói tựa như một điều bí ẩn. Thế nhưng khi anh đang chìm đắm trong nghi ngờ, nhìn thấy ánh mắt khẩn trương của ông, hơn nữa, quyết định của ông càng làm cho anh giật mình không thôi—— người bạn rộn như cha anh thế nhưng lại lập tức quyết định đi tìm cô.

Anh đã mãnh liệt yêu cầu đi theo ông, vì vậy, đây chính là lần đầu tiên anh đặt chân tới quê hương của cô—— Vùng sông nước Giang Nam cổ kính xinh đẹp.

Bọn họ ở lại Giang Nam mấy ngày, trong mấy ngày này, cuối cùng anh cũng từ trong miệng của ông nghe được chuyện mà bản thân đã từng suy đoán trước đó: Cha của cô đã qua đời, mà mẹ của cô, bởi vì mắc bệnh tim, nên khi biết tin cha cô qua đời, cũng phát bệnh mà mất.

Không người thân nào khác, may mắn là còn có người bạn thân là cha anh, trong giây phút cuối cùng vẫn luôn ở bên cạnh cha cô. Đáp ứng nhờ vả của cha Diệp Thanh Hòa, Tiêu Thành Hưng đã dẫn cô trở về Bắc Kinh, làm theo dặn dò của cha cô lúc lâm chung, muốn cô cách xa Giang Nam, cách xa cuộc sống trước đây, bình an mà lớn lên.

Nghe xong câu chuyện, Tiêu Y Đình vẫn cảm thấy mê hoặc: “Cha, sao cha lại có người bạn thân này, bọn con cũng chưa bao giờ nghe nói qua? Tại sao con lại chưa từng gặp qua em ấy bao giờ?”

Sắc mặt Tiêu Thành Hưng khê biến, hơi trầm xuống, không đưa ra câu trả lời.

Mấy ngày tìm kiếm quanh thành cổ, cũng không phát hiện ra tung tích Diệp Thanh Hòa.

Tiêu Thành Hưng lại cảm thấy cô bé tinh ranh này có lẽ là đang lừa bọn họ? Giương đông kích tây? Nghĩ như thế, trong bụng liền thầm kêu không được! Liền hỏi Tiêu Y Đình, mấy ngày nay em gái có gì khác thường hay không?

Tiêu Y Đình cũng không nghĩ ra cô có gì khác thường, liền mang hành tung mỗi ngày của cô nói cho Tiêu Thành Hưng, khi Tiêu Thành Hưng nghe được hai chữ ngọc thạch, tâm liền chấn động, lập tức đổi đường đi lên Vân Nam.

Ông chỉ dựa vào suy đoán đi tới Vân Nam tìm kiếm cô, lại quả nhiên tìm được.

Anh cũng không biết cha mình tìm được cô bằng phương pháp gì, chỉ cảm thấy ông đang cố ý gạt mình, cố ý sai khiến mình đi làm chuyện khác, rồi sau đó, quả thật đã tìm được em gái, rồi gọi điện thoại bảo anh đi tới bệnh viện.

Vừa vào trong bệnh viện, đập vào mắt là hai má đỏ bừng vì phát sốt của cô gái đang nằm trên giường bệnh.
.....

Thể chất của Diệp Thanh Hòa vẫn không tốt, lần trước ngã bệnh đã làm anh sợ gần chết, nhìn dáng vẻ gầy yếu kia, luôn làm cho người ta sinh ra ảo giác, chỉ cần có một cơn gió nhẹ thoảng qua tùy thời cũng có thể bị cuốn theo

Nhìn thấy dáng vẻ này của cô, tự dưng anh lại thấy rất tức giận, ở trong nhà không tốt thì thôi lại muốn tới Vân Nam này chuốc khổ vào người làm cái gì? Nếu như cô đang tỉnh, nhất định anh phải mắng một trận cho hả!

Y tá đến khám xét một hồi lâu, cuối cùng cô cũng tỉnh lại, mắt kính đã bị gỡ ra rồi, chỉ còn lại một đôi mắt long lanh nhìn về phía anh và Tiêu Thành Hưng, một khắc kia, thể nhưng anh lại không thể thốt nên lời. .
.....

Cô lên tiếng gọi “anh hai”, giọng nói khàn khàn, khuôn mặt nhỏ nhắn chưa bao giờ sáng rõ như thế.

Anh có thể hiểu được một cái chớp mắt kia của cô đã đông đầy vẻ xúc động, đó là vui mừng cùng thân thiết chỉ khi nhìn thấy người thân mới có. Thì ra là cô nhóc này vẫn còn có cảm tình, không phí công anh đã đối xử tốt với cô! Bình thường vẫn luôn trưng ra dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng, anh còn tưởng cô là người máu lạnh cơ đấy.

Lúc cô và Tiêu Thành Hưng mắt đối mắt với nhau, trong mắt của cô mới toát ra vẻ khiếp sợ, nhỏ giọng kêu: “Bác Tiêu” Rồi sau đó, liền rũ mắt xuống, lông mi thật dài hơi rung động, lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu ngày thường không bao giờ thấy.

Sao Tiêu Thành Hưng có thể mắng cô được chứ? Ông còn sai Tiêu Y Đình đi thu dọn đồ của cô ở trong khách sạn, nhanh chóng muốn đuổi anh ra khỏi chỗ này.

Sau khi Tiêu Y Đình rời khỏi phòng bệnh, không khí một lần nữa yên tĩnh lại.

Tiêu Thành Hưng cuối cùng cũng ngồi xuống bên cạnh cô, sờ sờ lên cái trán vẫn còn hơi hâm hấp, thở dài nói: “Có chuyện gì cũng tự mình gánh chịu cả? Con đã bị bệnh bao lâu rồi? Sức khỏe vốn đã không tốt, nếu có gì ngoài ý muốn, con bảo bác Tiêu ăn nói với ch con thế nào đây? Con quên những gì bác đã nói với con rồi sao? Nếu như không thể tự chăm sóc tốt ỳnh, thì khi trưởng thành sẽ không có chút giá trị nào!”

Diệp Thanh Hòa rũ mắt, nói: “Thật xin lỗi, bác Tiêu”, cô đã khiến cho bác Tiêu lo lắng, hơn nữa còn cùng với anh hai từ Bắc Kinh đuổi tới tận đây.

“Con bé ngốc ngếch này, sao lại muốn xin lỗi bác làm gì? Thế nào mà đến tận bây giờ vẫn còn khẳng khẳng như vậy?”. Tiêu Thành Hưng nhìn cô gái trước mắt, cảm giác đau lòng chân chân thực thực lan tràn khắp trái tim, không kìm được lấy tay vén tóc mái sang một bên cho cô, khẽ trách: “Đứa bé ngốc, làm sao con lại có lỗi với bác chứ? Một năm qua, con đã mang đến cho bác Tiêu biết bao hạnh diện cùng vui vẻ, tâm nguyện của bác và cha con đều giống nhau, muốn con có thể bình an trưởng thành, sau đó giao lại ột chàng trai đáng giá để con phó thác, sinh con dưỡng cái, yên ổn cả đời”.

Nhắc tới cha mình, hốc mắt của Diệp Thanh Hòa có chút nóng lên: “Bác Tiêu, cháu biết là mình sai rồi, cháu chỉ vì nhất thời xúc động, cháu. Hôm nay ở trong đại sảnh khách sạn nghe thấy ai đó đang nổi giận, nói có người làm giả nguyên thạch, hại ông ta bị mắc lừa, vì thế cháu nhịn không được mới đi tìm.”

“Kết quả thế nào?”, trong mắt Tiêu Thành Hưng tràn đầy cương chiều, cất giọng hỏi.

Diệp Thanh Hòa cũng không phản bác chuyện người làm giả nguyên thạch có rất nhiều, nhưng dù thế nào cô cũng muốn tìm thử xem sao?

Chẳng những không tìm được người cô muốn tìm, lại còn bị người ta phát hiện, sắp sửa bị bắt lại, nếu như không phải bác Tiêu kịp thời tới cứu thì không biết cô sẽ phải ném bao nhiêu đau khổ đấy.

“Không cho phép gạt bác làm bất cứ chuyện gì lần nữa!”, Tiêu Thành Hưng nghiêm nghị, trong giọng nói cũng không có ý trách cứ, mà chỉ có thương yêu nồng đậm.

“Vâng, bác Tiêu.”

“Được rồi, có một số việc, con gái không nên một thân một mình động tay động chân! Nhiệm vụ của con bây giờ là phải sống thật tốt, học tập thật tốt, đến lúc trưởng thành thì nhanh chóng lập gia đình!”

Diệp Thanh Hòa hơi hơi quăn bách, gọi: “Bác Tiêu.”

Tiêu Thành Hưng liền cười hỏi: “Thế nào? Xấu hổ? Gái lớn ai mà chẳng phải gả chồng! Bác Tiêu nhất định sẽ tìm cho con một chàng thanh niên tương xứng, có thể chăm sóc cho con cả đời!”

“Bác Tiêu, đừng nói đến vấn đề này nữa.” Mặt của cô cũng đã hồng thắm rồi.

Trong phòng bệnh liền vang lên tiếng cười ha ha, chợt lại nghe thấy: “Cha, ngài nghĩ cũng quá xa rồi đấy, hiện tại đã vội vã muốn gả em gái ra ngoài rồi? Cha nói cho con nghe một chút, không phải trong lòng đã chọn được người thích hợp rồi đấy chứ?”

Người vừa nói chính là Tiêu Y Đình, vừa từ khách sạn lấy đồ của cô mang về đây, liền nghe thấy cha anh nói muốn tìm một người có thể chăm sóc cho cô cả đời, cũng nhìn thấy vẻ mặt quăn bách của Diệp Thanh Hòa, không nhịn được liền trêu ghẹo.

Tiêu Thành Hưng liền hừ một tiếng, đáp: “Sao cha không thấy ở phương diện học tập anh để ý như vậy chứ? Nói đến chuyện này liền hào hứng bừng bừng? Còn nhỏ tuổi biết thì cái gì?”

“Con không hiểu? Cha, cha nói gì vậy? Nếu quay về thời dân quốc, ở tuổi con, con trai đã biết treo cây rồi ấy chứ!”

“Cho nên sao? Anh muốn có con trai hử?”. Tiêu Thành Hưng hừ lạnh, nhưng thật ra không hề tức giận.

“Sao có thể chứ.”, Tiêu Y Đình thấy cha mình không tức giận, liền cợt nhả cười ha ha: “Không phải cha đang muốn gả em gái đi sao? Anh hai là con đây còn chưa có thành gia lập nghiệp, cha lại vì em ấy suy tính chẳng phải quá sớm rồi sao!”

Tiêu Thành Hưng buồn cười, mặt giả vờ nghiêm lại, hỏi: “Cũng không biết anh có bản lãnh Thành gia hay không đấy!”. Trong lời nói, lại mang theo ý thở dài: “Lão Nhị, cha muốn giao Thanh Hòa ột người có thể mang lại hạnh phúc cho con bé!”

Tiêu Thành Hưng nói này lời có vẻ hơi sớm thì phải, vốn ông cũng không muốn nói ra sớm như vậy, có điều ngày hôm nay nhìn dáng vẻ kia của Thanh Hòa, không khỏi hơi cảm tính một chút.

Diệp Thanh Hòa mặc dù bị bệnh, nhưng nghe những lời này của Tiêu Thành Hưng, cũng mông lung cảm thấy hình như ông đang muốn ám chỉ điều gì đó?

Định nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Lại nghe thấy Tiêu Y Đình nói: “Ah? Cha, trong lòng đã chọn được người rồi sao? Nhưng không cần biết ngài chọn người nào, cũng phải hỏi trước ý kiến của con một chút! Con là anh hai của em ấy mà!”

Tiêu Thành Hưng hơi kinh ngạc, hừ hừ hai tiếng, dứt khoát không để ý tới anh nữa.

Thế nhưng, anh lại càng thêm hăng hái, đối với việc kén rể của cha mình trong lòng tràn ngập tò mò: “Cha nói đó, trong lòng ngài, người kia rốt cuộc là ai?”

Tiêu Thành Hưng cau mày không đáp.

Người nào đó lại bắt đầu quay vòng vòng suy đoán: “Chẳng lẽ là Đại ca? Đại ca vốn là người ưu tú nhất, nhưng cậu ấy lại đang ở nước ngoài! Hai người nghĩ thử xem, dì Vân làm đồ ăn ngon như vậy, mà Thanh Hòa vẫn ăn ít như mèo, nếu như ra nước ngoài, không phải sẽ bị hành hạ đến da bọc xương sao?”

Tiêu Thành Hưng thấy thế liền trừng mắt với anh.

“Không đúng ? Vậy sẽ là người nào đây? Không lẽ cha lại muốn chọn lựa từ mấy người anh em tốt của con? Trữ Khiêm quá ít nói, em gái cũng y như vậy, về sau hai người ở chung một chỗ chẳng khác nào hai cọc gỗ đứng bên cạnh nhau? Quá không thích hợp rồi!”. Anh bẻ mấy đầu ngón tay phân tích.

Con người Tiêu Thành Hưng cũng sắp lòi hẳn ra, quay sang nói một câu: “Tiểu Tam Tử cũng không tệ! Chăm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, ca hát cũng tốt, có công ty âm nhạc nhỏ, so với con bé đa tài đa nghệ vô cùng xứng đôi, hai đứa nó cầm sắt hòa hài, tuyệt sẽ không tịch mịch. Thần An vừa mở cửa hàng ẩm thực, ở phương diện này cũng không cần quan tâm, có lẽ sẽ bảo hộ được em gái con vui vẻ bình yên cả đời!”

“Nói cũng phải.”, Tiêu Y Đình cực kỳ miễn cưỡng đáp ứng, nhưng, nhưng lại không thể không thừa nhận đạo lý trong lời cha anh nói, cũng nhìn ra được, Thần An và em gái thật sự rất xứng đôi.

“Thằng nhóc này! Đây là vấn đề cần con suy tính sao? Còn không cút ra ngoài mua đồ ăn! Nhớ phải thanh đạm một chút đấy! Em con không thể ăn quá nhiều dầu mỡ!”. Tiêu Thành Hưng không khỏi phát hỏa.

Tiêu Y Đình lúc này vẫn còn đang rối rắm, bị Tiêu Thành Hưng hò hét như vậy, sợ hết hồn, không hiểu nổi tại sao đột nhiên ông lại nổi giận đùng đùng như vậy, mới vừa vẫn còn tốt mà.

Diệp Thanh Hòa đang giả bộ ngủ, nhưng hai má đã đỏ rực, như sắp cháy đến nơi, hai cha con này nói chuyện vẫn thẳng thừng như vậy, xem cô là không khí rồi sao.

Tiêu Thành Hưng cũng đang bốc hỏa, nói tới đây rồi mà thằng con trai ông lại còn chưa hiểu ra, đúng là đầu đất. Từ năm đầu trung học, giáo viên đã gọi ông đến nói chuyện, thông báo rằng con trai ông có dấu hiệu yêu sớm, lên năm thứ hai lại càng không biết gây ra biết bao nhiêu thị phi, thằng nhóc này có kinh nghiệm như thế, mà khi nghe ông nói đến thế rồi vẫn cứ đực ra như đầu đất?

Buổi tối, Tiêu Thành Hưng và Tiêu Y Đình đều ở bệnh viện cùng với Diệp Thanh Hòa.

Mà lúc này ở bên ngoài bệnh viện, Giao Chân Ngôn cùng với Điền Giản đã đứng gần một tiếng đồng hồ.

“Đại ca, vào đi thôi!”, Điền Giản dường như không chịu đựng được nữa rồi, tình yêu đúng là thứ hành hạ con người ta mà? Sau này cậu nhất quyết sẽ không dính vào nó thì tốt hơn!

Giao Chân Ngôn vẫn chăm chăm nhìn qua cánh cửa sổ, không nói một lời.

Điền Giản là một cậu nhóc sảo quyết, từ lúc Tiêu Y Đình rời đi, cậu ta liền đi theo, một mực theo thẳng đến bệnh viện, sau đó chạy vội tới báo cáo với Đại ca, đã thành công thăm dò được tung tích của chị dâu.

Giao Chân Ngôn cũng lập tức chạy tới bệnh viện, thậm chí sau khi hỏi thăm phòng bệnh từ y tá, đi đến nơi, mấy lần muốn xông vào bên trong nhìn cô một chút, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Lời của Tiêu Y Đình, vẫn một mực vang vọng bên tai cậu ta: Mây và cô ấy không phải một kiểu người! Cách xa em gái tao ra một chút!

Đúng vậy

Cậu ta và cô không phải cùng một kiểu người.

Cô là hoa trên đỉnh Tuyết Sơn, là mây trên trời cao, là tiên nữ hạ phàm trần, mà cậu ta, chỉ là một hạt cát bình thường đến không thể nào bình thường hơn được nữa

“Thôi, đi thôi”, rốt cuộc cậu đã hạ quyết tâm.

“Cứ. Cứ đi như thế?”, Điền Giản không phục, nhưng thấy Giao Chân Ngôn xoay người, không quay đầu lại, liền nhanh chóng đuổi theo hỏi: “Đi đâu? Đại ca?”. Giao Chân Ngôn đã trả phòng ở khách sạn, cậu ta cứ cho là bởi vì Đại ca tiếc tiền, nếu Cô Cô không ở đó nữa, thì hai người bọn họ cũng không cần ở lại nơi tốt như vậy làm gì.

“Về Bắc Kinh!”

“Trở về. Về Bắc Kinh?”. Điền Giản kinh ngạc hỏi tiếp: “Nhưng vẫn chưa mua vé!”.

“Tùy tiện mua một vé đứng! Nam tử hán, đại trượng phu cần giường mềm làm gì?”. trong lòng Giao Chân Ngôn như đang có lửa thiêu đốt, mãnh liệt dâng cao, hận không thể một giây kế tiếp được đặt chân đến

Bắc Kinh!

90. Chương 90: 90.1 Phượng Nở Hoa.

Đêm hôm ấy, từ lúc rời khỏi Bắc Kinh, bệnh tình của Diệp Thanh Hòa trở nên nghiêm trọng nhất, dường như tất cả các chứng bệnh đều muốn bộc phát hết.

Cha con Tiêu Thành Hưng vẫn luôn trông chừng ở bên cạnh không rời.

Ban đêm, cô không ngừng đổ mồ hôi, không ngừng nói mê sảng, kêu “Ba mẹ”, rồi lại kêu “Tiểu Hà sợ” . . .

Hai người đàn ông ở một bên không biết nên làm thế nào, mỗi một lần lại một lần gọi y tá. Bọn họ cũng rất kiên nhẫn giải thích rằng những thuốc nên dùng đều đã dùng cả rồi, nhưng khỏi bệnh cần có một quá trình, không nên quá nóng lòng.

Nhưng có thể không sốt ruột được sao? Người bị bệnh cũng không phải là người nhà của họ? Tiêu Y Đình thiếu chút nữa đã bật thốt lên những lời này rồi, nhưng lại bị Tiêu Thành Hưng trừng mắt đe dọa.

“Tối đây đi, nghĩ biện pháp cho Thanh Hòa uống chút nước!”. Tiêu Thành Hưng nhìn cánh môi khô khốc của Diệp Thanh Hòa mà sốt hết cả ruột, lóng ngóng cầm cái muỗng, không biết làm thế nào để đút được cho cô uống.

Tiêu Y Đình khó xử gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ đến biện pháp mà nam chính trong phim thần tượng vẫn thường áp dụng cho nữ chính, nhưng phương thức như vậy dường như hơi tà ác thì phải, nếu như anh làm theo đoán chừng sẽ bị cha anh đánh thành đầu heo mất

Nhìn chân tay cha mình vụng về, toàn bộ nước đều thấm hết lên cổ áo của em gái, anh không khỏi cau mày hỏi: “Cha, chuyện như vậy, cha so với con phải có nhiều kinh nghiệm hơn mới phải Ngài cũng là cha của hai đứa bé rồi. . . .”.

Mặt Tiêu Thành Hưng tối sầm, ông đã chăm sóc trẻ con bao giờ đâu? Chăm sóc con cái không phải là chuyện của phụ nữ hay sao? Có điều, lời như thế này không thể nói trước mặt con trai được.

“Còn không mau tới giúp một tay? Thanh Hòa không phải là trẻ con sao?”. Tiêu Thành Hưng sầm mặt, dùng uy nghiêm để che giấu tất cả.

“A vâng.” Tiêu Y Đình cũng không biết cuối cùng mình đã đút nước cho Diệp Thanh Hòa thế nào, chỉ biết là trên giường cũng bị vấy đầy nước, trên đất cũng tung tóe nước, đã thế còn làm cho Diệp Thanh Hòa bị sặc nhiều lần.

“Đút nước cũng chẳng dễ dàng gì. . .”, Tiêu Thành Hưng cuối cùng cũng cảm khái thốt ra một câu.

Diệp Thanh Hòa liên tục mấy ngày chỉ sốt nhẹ nhưng không hiểu sao tối nay đột nhiên tăng cao, sau khi uống thuốc hạ sốt thì hai tiếng sau lại sốt cao trở lại, hai người đàn ông một lớn một nhỏ luống cuống chân tay, trong mấy giờ đồng hồ đã làm vỡ hai cái nhiệt kế, một bình hoa tinh xảo, trong phòng bệnh không ngừng vang lên tiếng lũng lừng xúng lểng xéng.

Thật may, Diệp Thanh Hòa không tiếp tục gặp ác mộng nữa, giấc ngủ rất sâu, nếu không Tiêu Thành Hưng cũng không biết phải dỗ cô thế nào nữa.

Đến rạng sáng, hai người họ đều mệt mỏi không chịu nổi, mệt không phải vì cả đêm không ngủ, mà bởi vì tâm mệt mỏi.

Tiêu Y Đình càng mệt hơn, không chỉ phải lo lắng cho em gái mà còn phải lo bị cha mình bắt ngờ giáo huấn

Lại nói, đêm đó một mình anh chăm sóc em gái cũng không loạn như vậy.

Sắc trời dần sáng, Diệp Thanh Hòa sau khi ngủ say lại bắt đầu khe khẽ lên tiếng, trong miệng vẫn luôn gọi “Ba”

Tiêu Thành Hưng ngồi ở bên giường, nắm lấy bàn tay không có kim truyền của cô nhẹ giọng gọi: “Thanh Hòa, Thanh Hòa đừng sợ, bác Tiêu ở chỗ này.”

Diệp Thanh Hòa rót cuộc cũng tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy mơ hồ, giấc mơ cứ thi nhau lướt qua đầu, chỉ nhìn thấy hình dáng của người đàn ông trước mắt, nước mắt không khống chế được liền tuôn rơi, thốt lên: “Ba.”

“Ai! Cha ở đây!” , Tiêu Thành Hưng nhìn vẻ mặt cô như thế, trong lòng thương yêu không thôi, đứa bé này, ông vốn đã muốn nhận làm con gái mình từ lâu rồi! Thuận thể liền đồng ý .

Cô nghe thấy giọng nói không đúng, mới từ từ định thần nhìn lại, thì ra là bản thân vẫn còn đắm chìm trong giấc mơ vừa rồi

Nhìn tình hình này, nhất định là bác Tiêu và anh Hai đã chăm sóc cô suốt cả đêm, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, liền mỉm cười nhìn Tiêu Thành Hưng nói: “Bác Tiêu, thật xin lỗi, cháu đã nhận lầm rồi.”

“Không sai! Nào có sai chứ! Chỉ cần con không ghét bỏ, thì bác Tiêu chính là cha của con!” , Tiêu Thành Hưng vỗ vỗ lưng cô nói.

Diệp Thanh Hòa chợt nhớ lại cuộc nói chuyện giữa ông và Tiêu Y Đình tối hôm qua, trong mắt chợt lóe lên vài tia lúng túng rồi biến mất.

Cũng may, Tiêu Thành Hưng chỉ mãi vui mừng việc cô đã tỉnh lại, nên không chú ý nhiều, bảo Tiêu Y Đình ở lại trông chừng cô để ông đi mua bữa sáng.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, cả người cảm thấy thật mệt mỏi, có lẽ tuổi đã cao thể lực không thể bằng được đám thanh niên trai tráng, mới thức một đêm mà đã mệt thế này.

Nghĩ tới đây, liền rút điện thoại ra gọi về nhà.

Đúng lúc Khương Ngư Văn nghe máy, bà mới vừa rời giường không lâu, nghe được giọng nói của ông dường như rất vui.

“Ngư Văn”, ông gọi tên của bà.

“Hả? Sớm như vậy, có chuyện gì sao?”. Khương Ngư Văn đã sống bên ông mấy chục năm, cũng hiểu rõ tính tình của chồng mình, cũng hiểu ông vốn là người không thích nói những lời ngon tiếng ngọt.

“Không việc gì. Ra ngoài mấy ngày, nên gọi muốn gọi về thôi”. Ông nhỏ giọng đáp.

Khương Ngư Văn hơi kinh ngạc, chuyện này xưa nay chưa từng gặp bao giờ, sống bên nhau hơn nửa đời người, chuyện ông đi ra ngoài làm ăn cũng là chuyện thường xảy ra, có bao giờ gọi điện về cho bà đâu? Chứ nói chỉ là gọi về nhà?

“Thành Hưng? Ông không việc gì đấy chứ? Đừng làm tôi sợ!” , bà lo lắng hỏi lại.

Tiêu Thành Hưng dở khóc dở cười, nhưng cũng không thể không tự kiểm điểm lại bản thân: “Ngư Văn, tôi thật sự không có việc gì, chỉ muốn nói với bà một tiếng, những năm qua, bà đã cực khổ rồi!”.

Là vợ chồng với nhau hơn hai mươi năm, bất luận lúc tuổi còn trẻ đã trải qua tình cảnh như thế nào, nhưng để có thể chống đỡ được cái nhà này, cũng có một phần công lao của bà. Đối với hai đứa con trai, mặc dù bà vô cùng nuông chiều thằng Hai, nhưng tấm lòng người mẹ ông cũng có thể hiểu, hơn nữa, sau khi đã trải qua một đêm như vậy, xem như đã cảm nhận được việc bà tự tay nuôi nấng hai đứa bé là chuyện khổ cực cỡ nào.

Khương Ngư Văn thụ sủng nhược kinh, nắm chặt điện thoại, trong lòng thấy thật ảm áp: “Thành Hưng, đừng nói như vậy, nếu nói đến cực khổ, thì ông mới là người cực khổ nhất!”.

Tiêu Thành Hưng cười cười đáp: “Được rồi, vậy thì đều không nói đến nữa, mấy ngày nữa chúng tôi mới trở về được, đã tìm thấy Thanh Hòa rồi, nhưng con bé lại đang bị bệnh”.

“Ừm, được, ở bên ngoài chú ý an toàn, chú ý bảo trọng sức khỏe”.

Hai vợ chồng hiếm có khi nói lời sẵn sóc lẫn nhau thế này, vừa cúp máy nhưng Khương Ngư Văn còn không nỡ để xuống.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình, bầu không khí cũng dễ chịu thư thái hơn hẳn.

Tiêu Y Đình một lát lại hỏi cô có muốn uống nước không, chốc lại hỏi cô có ăn trái cây không, rất có dáng vẻ của một người anh.

“Anh Hai, Giao Chân Ngôn đâu?”, cô không muốn ăn uống gì, lên tiếng hỏi.

Tiêu Y Đình vừa nghe thấy cái tên này, liền buông dao gọt trái cây đang cầm ở trong tay liền xuống, sắc mặt tối sầm lại: “Làm sao mà vừa mới tỉnh đã hỏi đến cậu ta? Em đã bệnh thành ra như vậy, người chăm sóc em suốt đêm qua là anh cùng với ba! Trong khi đó em chỉ nhớ đến cậu ta là sao?”.

“Anh hai! Anh đừng thành kiến với Giao Chân Ngôn nữa! Cậu ấy không phải là người hư hỏng như vậy đâu! Cậu ấy đối xử với người khác tốt vô cùng! Mấy hôm em bị bệnh đều do cậu ấy chăm sóc cả!”. Sao cô có thể không lo lắng cho Giao Chân Ngôn được chứ? Tầng đá kia rốt cuộc cậu ta đã bán bao nhiêu?! Lúc bán đá có thuận lợi hay không? Có gặp phải nguy hiểm hay không? Những điều này cô đều không biết tí gì! Vậy sao có thể yên tâm được?

Tiêu Y Đình cả giận nói: “Em còn hỏi nữa! Bây giờ, anh thấy thật hối hận vì đã đánh cậu ta quá nhẹ rồi! Khi nào về Bắc Kinh, phải dạy cho tên nhóc kia một bài học mới được!”.

“Anh lại đánh cậu ta? ! Anh Hai! Anh có thể chín chắn hơn một chút được không? ! Lúc nào cũng giơ quả đấm ra thì có thể giải quyết vấn đề gì? Huống chi, lại vô duyên vô cớ đánh người ta?”

“Tại sao à? Chỉ bằng việc cậu ta dám to gan bắt cóc em có được không?!”

“Cái gì mà bắt cóc chứ? Là em xin cậu ấy dẫn mình tới đây! Là do em uy hiếp cậu ấy dẫn đi! Cậu ấy không liên quan gì cả! Ngược lại là em đã liên lụy đến cậu ấy!”.

Lời cô nói là sự thật, nhưng nghe vào tai người nào đó thì chuyện lại không đơn giản như thế.

Tiêu Y Đình thấy thế liền ném quả táo mới gọt được một nửa đi, tức giận nói: “Tốt lắm! Không ngờ em lại che chở cho cậu ta như thế! Là em cầu xin cậu ta dẫn tới Vân Nam! Vậy việc tôi và cha tôi tìm đến đây đã làm hỏng chuyện của hai người rồi đúng không?! Xem ra đã thực sự làm ảnh hưởng, trì hoãn đến chuyện hai người? Vậy chúng tôi đi là được! Để tôi đi gọi cậu ta tới đây, rồi chúng tôi sẽ lập tức về Bắc Kinh! Không ở lại đây làm kì đà cản mũi ai đó nữa!”.

Anh nói xong liền lập tức xông ra ngoài.

“Anh Hai! Anh Hai!”, Diệp Thanh Hòa ở đằng sau cố sức gọi anh lại, nhưng quả thực lực bất tòng tâm. . . .

Cô vô cùng ảo não, nhưng chẳng thể làm gì, vì tay vẫn còn cầm kim truyền, không thể nào gắng sức. . . .

Tiêu Y Đình đi lần này, cho đến tận khi Tiêu Thành Hưng quay trở lại vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Tiêu Thành Hưng hỏi cô, nhưng cô lại không dám nói thật, chỉ dám nói anh đi mua đồ ình mà thôi.

Mua đồ gì mà mãi đến tận trưa, anh mới xụ mặt trở lại.

Diệp Thanh Hòa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lại thấy anh lung la lung lay đi đến trước mặt mình, buồn bực nói: “Cậu ta trả phòng rồi ! Có lẽ đã sớm về Bắc Kinh từ lâu!”.

Diệp Thanh Hòa sững người lại, không thể tin anh lại đi tìm Giao Chân Ngôn thật?

“Nhìn anh làm gì?”, anh tức giận nói: “Anh muốn đến đây đánh cho nó một trận! Nhưng tên nhóc này lại nhanh chân chạy trốn mất dạng! Nếu không anh nhất định sẽ đánh cho cậu ta rã ròi đây đây!”

“Tìm cái đầu con! Đi những đâu? Mà cả một buổi sáng cũng không biết đường trở lại?”. Tiêu Thành Hưng lại tiếp tục hét lên: “Bảo chăm sóc em gái thì lại lười biếng! Em gái muốn tìm một người giúp đỡ cũng không tìm được!”.

“Em ấy cũng không cần chúng ta giúp”

Trong lời nói của người nào đó chứa đầy vị dấm chua, đã bị Diệp Thanh Hòa nhạy cảm bắt được.

“Hừ, con còn chuẩn bị bắt tàu về Bắc Kinh rồi ấy chứ.” Người nào đó lại tiếp tục bày tỏ bất mãn.

“Vậy sao không về luôn đi?”, Tiêu Thành Hưng không tài nào hiểu được hai đứa nhóc này đang nháo cái gì, ông mới rời đi một lát, đúng thật không được tinh tâm mà! Mặc kệ là nháo cái gì, nhất định là lỗi của thằng con trai trời đánh rồi!

Tiêu Y Đình bị đàn áp, rất muốn phản kháng: Con thực sự muốn làm thế lắm ấy chứ! Chẳng phải đã đi đến ga tàu rồi sao! Nhưng trên người lại không có đồng nào cả! Không một xu dính túi thì mua vé thế nào? Mà tiền thưởng đầu bóng rổ đợt trước, anh lại đưa cho cô cầm hộ cả rồi!

91. Chương 90: Phượng Nở Hoa.

Đêm hôm ấy, từ lúc rời khỏi Bắc Kinh, bệnh tình của Diệp Thanh Hòa trở nên nghiêm trọng nhất, dường như tất cả các chứng bệnh đều muốn bộc phát hết.

Cha con Tiêu Thành Hưng vẫn luôn trông chừng ở bên cạnh không rời.

Ban đêm, cô không ngừng đổ mồ hôi, không ngừng nói mê sảng, kêu “Ba mẹ”, rồi lại kêu “Tiểu Hà sợ”

Hai người đàn ông ở một bên không biết nên làm thế nào, mỗi một lần lại một lần gọi y tá. Bọn họ cũng rất kiên nhẫn giải thích rằng những thuốc nên dùng đều đã dùng cả rồi, nhưng khối bệnh cần có một quá trình, không nên quá nóng lòng.

Nhưng có thể không sốt ruột được sao? Người bị bệnh cũng không phải là người nhà của họ? Tiêu Y Đình thiếu chút nữa đã bật thốt lên những lời này rồi, nhưng lại bị Tiêu Thành Hưng trừng mắt đe dọa.

“Tối đây đi, nghĩ biện pháp cho Thanh Hòa uống chút nước!”. Tiêu Thành Hưng nhìn cánh môi khô khốc của Diệp Thanh Hòa mà sốt hết cả ruột, lóng ngóng cầm cái muỗng, không biết làm thế nào để đút được cho cô uống.

Tiêu Y Đình khó xử gãi gãi đầu, đột nhiên nghĩ đến biện pháp mà nam chính trong phim thần tượng vẫn thường áp dụng cho nữ chính, nhưng phương thức như vậy dường như hơi tà ác thì phải, nếu như anh làm theo đoán chừng sẽ bị cha anh đánh thành đầu heo mất

Nhìn chân tay cha mình vụng về, toàn bộ nước đều thấm hết lên cổ áo của em gái, anh không khỏi cau mày hỏi: “Cha, chuyện như vậy, cha so với con phải có nhiều kinh nghiệm hơn mới phải Ngài cũng là cha của hai đứa bé rồi. . . .”.

Mặt Tiêu Thành Hưng tối sầm, ông đã chăm sóc trẻ con bao giờ đâu? Chăm sóc con cái không phải là chuyện của phụ nữ hay sao? Có điều, lời như thế này không thể nói trước mặt con trai được.

“Còn không mau tới giúp một tay? Thanh Hòa không phải là trẻ con sao?”. Tiêu Thành Hưng sầm mặt, dùng uy nghiêm để che giấu tất cả.

“A vâng.” Tiêu Y Đình cũng không biết cuối cùng mình đã đút nước cho Diệp Thanh Hòa thế nào, chỉ biết là trên giường cũng bị vấy đầy nước, trên đất cũng tung tóe nước, đã thế còn làm cho Diệp Thanh Hòa bị sặc nhiều lần.

“Đút nước cũng chẳng dễ dàng gì. . . .”, Tiêu Thành Hưng cuối cùng cũng cảm khái thốt ra một câu.

Diệp Thanh Hòa liên tục mấy ngày chỉ sốt nhẹ nhưng không hiểu sao tối nay đột nhiên tăng cao, sau khi uống thuốc hạ sốt thì hai tiếng sau lại sốt cao trở lại, hai người đàn ông một lớn một nhỏ luống cuống chân tay, trong mấy giờ đồng hồ đã làm vỡ hai cái nhiệt kế, một bình hoa tinh xảo, trong phòng bệnh không ngừng vang lên tiếng lũng xũng lừng xềng.

Thật may, Diệp Thanh Hòa không tiếp tục gặp ác mộng nữa, giấc ngủ rất sâu, nếu không Tiêu Thành Hưng cũng không biết phải dỗ cô thế nào nữa.

Đến rạng sáng, hai người họ đều mệt mỏi không chịu nổi, mệt không phải vì cả đêm không ngủ, mà bởi vì tâm mệt mỏi.

Tiêu Y Đình càng mệt hơn, không chỉ phải lo lắng cho em gái mà còn phải lo bị cha mình bắt ngờ giáo huấn.

Lại nói, đêm đó một mình anh chăm sóc em gái cũng không loạn như vậy.

Sắc trời dần sáng, Diệp Thanh Hòa sau khi ngủ say lại bắt đầu khe khẽ lên tiếng, trong miệng vẫn luôn gọi “Ba”

Tiêu Thành Hưng ngồi ở bên giường, nắm lấy bàn tay không có kim truyền của cô nhẹ giọng gọi: “Thanh Hòa, Thanh Hòa đừng sợ, bác Tiêu ở chỗ này.”

Diệp Thanh Hòa rốt cuộc cũng tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy mơ hồ, giấc mơ cứ thi nhau lướt qua đầu, chỉ nhìn thấy hình dáng của người đàn ông trước mắt, nước mắt không khống chế được liền tuôn rơi, thốt lên: “Ba.”

“Ai! Cha ở đây!”, Tiêu Thành Hưng nhìn vẻ mặt cô như thế, trong lòng thương yêu không thôi, đứa bé này, ông vốn đã muốn nhận làm con gái mình từ lâu rồi! Thuận thế liền đồng ý .

Cô nghe thấy giọng nói không đúng, mới từ từ định thần nhìn lại, thì ra là bản thân vẫn còn đắm chìm trong giấc mơ vừa rồi.

Nhìn tình hình này, nhất định là bác Tiêu và anh Hai đã chăm sóc cô suốt cả đêm, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, liền mỉm cười nhìn Tiêu Thành Hưng nói: “Bác Tiêu, thật xin lỗi, cháu đã nhận lầm rồi.”

“Không sai! Nào có sai chứ! Chỉ cần con không ghét bỏ, thì bác Tiêu chính là cha của con!”, Tiêu Thành Hưng vỗ vỗ lưng cô nói.

Diệp Thanh Hòa chợt nhớ lại cuộc nói chuyện giữa ông và Tiêu Y Đình tối hôm qua, trong mắt chợt lóe lên vài tia lúng túng rồi biến mất.

Cũng may, Tiêu Thành Hưng chỉ mãi vui mừng việc cô đã tỉnh lại, nên không chú ý nhiều, bảo Tiêu Y Đình ở lại trông chừng cô để ông đi mua bữa sáng.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, cả người cảm thấy thật mệt mỏi, có lẽ tuổi đã cao thể lực không thể bằng được đám thanh niên trai tráng, mới thức một đêm mà đã mệt thế này.

Nghĩ tới đây, liền rút điện thoại ra gọi về nhà.

Đúng lúc Khương Ngư Văn nghe máy, bà mới vừa rời giường không lâu, nghe được giọng nói của ông dường như rất vui.

“Ngư Văn”, ông gọi tên của bà.

“Hả? Sớm như vậy, có chuyện gì sao?”. Khương Ngư Văn đã sống bên ông mấy chục năm, cũng hiểu rõ tính tình của chồng mình, cũng hiểu ông vốn là người không thích nói những lời ngon tiếng ngọt.

“Không việc gì. Ra ngoài mấy ngày, nên gọi muốn gọi về thôi”. Ông nhỏ giọng đáp.

Khương Ngư Văn hơi kinh ngạc, chuyện này xưa nay chưa từng gặp bao giờ, sống bên nhau hơn nửa đời người, chuyện ông đi ra ngoài làm ăn cũng là chuyện thường xảy ra, có bao giờ gọi điện về cho bà đâu? Chứ nói chỉ là gọi về nhà?

“Thành Hưng? Ông không việc gì đấy chứ? Đừng làm tôi sợ!”, bà lo lắng hỏi lại.

Tiêu Thành Hưng dở khóc dở cười, nhưng cũng không thể không tự kiểm điểm lại bản thân: “Ngư Văn, tôi thật sự không có việc gì, chỉ muốn nói với bà một tiếng, những năm qua, bà đã cực khổ rồi!”.

Là vợ chồng với nhau hơn hai mươi năm, bất luận lúc tuổi còn trẻ đã trải qua tình cảnh như thế nào, nhưng để có thể chống đỡ được cái nhà này, cũng có một phần công lao của bà. Đối với hai đứa con trai, mặc dù bà vô cùng nuông chiều thằng Hai, nhưng tấm lòng người mẹ ông cũng có thể hiểu, hơn nữa, sau khi đã trải qua một đêm như vậy, xem như đã cảm nhận được việc bà tự tay nuôi nấng hai đứa bé là chuyện khổ cực cỡ nào.

Khương Ngư Văn thụ sủng nhược kinh, nắm chặt điện thoại, trong lòng thấy thật ảm áp: “Thành Hưng, đừng nói như vậy, nếu nói đến cực khổ, thì ông mới là người cực khổ nhất!”.

Tiêu Thành Hưng cười cười đáp: “Được rồi, vậy thì đều không nói đến nữa, mấy ngày nữa chúng tôi mới trở về được, đã tìm thấy Thanh Hòa rồi, nhưng con bé lại đang bị bệnh”.

“Ừm, được, ở bên ngoài chú ý an toàn, chú ý bảo trọng sức khỏe”.

Hai vợ chồng hiếm có khi nói lời sắn sọc lẫn nhau thế này, vừa cúp máy nhưng Khương Ngư Văn còn không nỡ để xuống.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình, bầu không khí cũng dễ chịu thư thái hơn hẳn.

Tiêu Y Đình một lát lại hỏi cô có muốn uống nước không, chốc lại hỏi cô có ăn trái cây không, rất có dáng vẻ của một người anh.

“Anh Hai, Giao Chân Ngôn đâu?”, cô không muốn ăn uống gì, lên tiếng hỏi.

Tiêu Y Đình vừa nghe thấy cái tên này, liền buông dao gọt trái cây đang cầm ở trong tay liền xuống, sắc mặt tối sầm lại: “Làm sao mà vừa mới tỉnh đã hỏi đến cậu ta? Em đã bệnh thành ra như vậy, người chăm sóc em suốt đêm qua là anh cùng với ba! Trong khi đó em chỉ nhớ đến cậu ta là sao?”.

“Anh hai! Anh đừng thành kiến với Giao Chân Ngôn nữa! Cậu ấy không phải là người hư hỏng như vậy đâu! Cậu ấy đối xử với người khác tốt vô cùng! Mấy hôm em bị bệnh đều do cậu ấy chăm sóc cả!”. Sao cô có thể không lo lắng cho Giao Chân Ngôn được chứ? Tầng đá kia rốt cuộc cậu ta đã bán bao nhiêu?! Lúc bán đá có thuận lợi hay không? Có gặp phải nguy hiểm hay không? Những điều này cô đều không biết tí gì! Vậy sao có thể yên tâm được?

Tiêu Y Đình cả giận nói: “Em còn hỏi nữa! Bây giờ, anh thấy thật hối hận vì đã đánh cậu ta quá nhẹ rồi! Khi nào về Bắc Kinh, phải dạy cho tên nhóc kia một bài học mới được!”.

“Anh lại đánh cậu ta? ! Anh Hai! Anh có thể chín chắn hơn một chút được không? ! Lúc nào cũng giơ quả đấm ra thì có thể giải quyết vấn đề gì? Huống chi, lại vô duyên vô cớ đánh người ta?”

“Tại sao à? Chỉ bằng việc cậu ta dám to gan bắt cóc em có được không?!”

“Cái gì mà bắt cóc chứ? Là em xin cậu ấy dẫn mình tới đây! Là do em uy hiếp cậu ấy dẫn đi! Cậu ấy không liên quan gì cả! Ngược lại là em đã liên lụy đến cậu ấy!”.

Lời cô nói là sự thật, nhưng nghe vào tai người nào đó thì chuyện lại không đơn giản như thế.

Tiêu Y Đình thấy thế liền ném quả táo mới gọt được một nửa đi, tức giận nói: “Tốt lắm! Không ngờ em lại che chở cho cậu ta như thế! Là em cầu xin cậu ta dẫn tới Vân Nam! Vậy việc tôi và cha tôi tìm đến đây đã làm hỏng chuyện của hai người rồi đúng không?! Xem ra đã thực sự làm ảnh hưởng, trì hoãn đến chuyện hai người? Vậy chúng tôi đi là được! Để tôi đi gọi cậu ta tới đây, rồi chúng tôi sẽ lập tức về Bắc Kinh! Không ở lại đây làm kì đà cản mũi ai đó nữa!”.

Anh nói xong liền lập tức xông ra ngoài.

“Anh Hai! Anh Hai!”, Diệp Thanh Hòa ở đằng sau cố sức gọi anh lại, nhưng quả thực lực bất tòng tâm.

Cô vô cùng ảo não, nhưng chẳng thể làm gì, vì tay vẫn còn cầm kim truyền, không thể nào găng sức.

Tiêu Y Đình đi lần này, cho đến tận khi Tiêu Thành Hưng quay trở lại vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Tiêu Thành Hưng hỏi cô, nhưng cô lại không dám nói thật, chỉ dám nói anh đi mua đồ cho mình mà thôi.

Mua đồ gì mà mãi đến tận trưa, anh mới xụ mặt trở lại.

Diệp Thanh Hòa cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lại thấy anh lung la lung lay đi đến trước mặt mình, buồn bực nói: “Cậu ta trả phòng rồi ! Có lẽ đã sớm về Bắc Kinh từ lâu!”.

Diệp Thanh Hòa sưng người lại, không thể tin anh lại đi tìm Giao Chân Ngôn thật?

“Nhìn anh làm gì?”, anh tức giận nói: “Anh muốn đến đây đánh cho nó một trận! Nhưng tên nhóc này lại nhanh chân chạy trốn mất dạng! Nếu không anh nhất định sẽ đánh cho cậu ta răng rơi đầy đất!”

“Tìm cái đầu con! Đi những đâu? Mà cả một buổi sáng cũng không biết đường trở lại?”. Tiêu Thành Hưng lại tiếp tục hét lên: “Bảo chăm sóc em gái thì lại lười biếng! Em gái muốn tìm một người giúp đỡ cũng không tìm được!”.

“Em ấy cũng không cần chúng ta giúp”

Trong lời nói của người nào đó chứa đầy vị dấm chua, đã bị Diệp Thanh Hòa nhạy cảm bắt được.

“Hừ, con còn chuẩn bị bắt tàu về Bắc Kinh rồi ấy chứ.” Người nào đó lại tiếp tục bày tỏ bất mãn.

“Vậy sao không về luôn đi?”, Tiêu Thành Hưng không tài nào hiểu được hai đứa nhóc này đang nháo cái gì, ông mới rời đi một lát, đúng thật không được tinh tâm mà! Mặc kệ là nháo cái gì, nhất định là lỗi của thằng con trai trời đánh rồi!

Tiêu Y Đình bị đàn áp, rất muốn phản kháng: Con thực sự muốn làm thế lắm ấy chứ! Chẳng phải đã đi đến ga tàu rồi sao! Nhưng trên người lại không có đồng nào cả! Không một xu dính túi thì mua vé thế nào? Mà tiền thưởng đầu bóng rổ đợt trước, anh lại đưa cho cô cầm hộ cả rồi!

Diệp Thanh Hòa ở bệnh viện dưỡng bệnh mấy ngày, sau khi sức khỏe khá hơn liền theo cha con nhà họ Tiêu lên tàu về Bắc Kinh.

Sau khi trở về, cô rất muốn đi tìm Giao Chân Ngôn để hỏi về tình huống của tảng đá kia một chút. Đó là bước khởi đầu cho sự nghiệp của cậu ấy, là thành tựu lần đầu tiên bọn họ đi khai phá ngọc, nhưng cũng lại là lần cuối cùng.

Tuy nhiên, cô lại phát hiện, mình không thể nào tìm được Giao Chân Ngôn.

Bọn họ mỗi một lần gặp mặt, đều hẹn thời gian và địa điểm ở lần gặp trước, sau đó trực tiếp đi đến đó.

Đột nhiên mất đi liên lạc, còn cậu ta cũng như biến mất khỏi thế gian, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Trong nhiều ngày liên tục, cô tìm đến chỗ bọn họ thường xuyên gặp mặt, nhưng cũng không gặp qua cậu ấy lần nào. Cô thật sự rất hoài nghi, có phải lúc bán ngọc hoặc là trên đường về bọn họ đã xảy ra chuyện hay không ?

Cô thậm chí còn nghĩ việc tới nhà cậu ấy tìm, nhưng khổ nỗi lại không biết đại chỉ nhà ở đâu.

Tuy thế cô vẫn chưa chết tâm, trong lúc nghỉ hè thỉnh thoảng sẽ đi ra ngoài một lần, hy vọng có thể gặp lại cậu ta ở nơi nào đó.

Cậu ta cũng đã từng nói, tiền khai thác ngọc này thậm chí cả tư sản sau này của cậu ta nữa, đều sẽ thuộc về cô một nửa.

Tất nhiên là cô không cần tiền của cậu ta, cũng chưa từng nghĩ tới khoản tiền kia, nhưng một người đang sống sờ sờ như vậy mà lại biến mất không thấy tăm hơi, thì không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng rất nhanh cô liền thoát khỏi trạng thái mù mờ này.

Đây không phải là thứ mà Diệp Thanh Hoa cô muốn.

Cô luôn nhắc nhở bản thân rằng: Diệp Thanh Hòa, cần phải giống như tên của mày, nhẹ nhưng không vướng víu.

Vì vậy, tâm trạng liền bình thường trở lại, tính tình cũng theo đó mà trở nên lạnh nhạt hơn.

Giữa người với người, gặp nhau cũng chỉ là thoáng qua, mà cậu ta, chẳng qua cũng chỉ là người đi qua đường, nếu đã đi qua, thì việc quay đầu lại tìm kiếm đã không còn cần thiết nữa.

Tâm tình bình ổn, toàn tâm toàn ý cùng nhau chạy nước rút cho năm học lớp mười hai cùng với anh Hai, vì thế kỳ nghỉ hè rất nhanh liền kết thúc.

Lên lớp mười hai, phải chia lớp lần nữa, cô, Tô Chỉ San, và Tiêu Y Đình được phân cùng một lớp, duy chỉ có Vương Triết, phải sang lớp khác.

Chuyện này quả thật không có biện pháp nào.

Việc chia lớp ở lớp mười hai nhất định phải dựa theo học lực để bảo đảm tỉ lệ lên lớp. Vương Triết đã rất nỗ lực, nhưng về kiến thức cơ bản so với Tiêu Y Đình còn kém hơn nhiều, đã thế thời gian tập trung vào việc học cũng muộn hơn, cho nên, mặc dù cố gắng qua được kì thi, nhưng vẫn không thể nào đứng ở trên cùng một đường với bọn họ được.

Nhưng sự việc lại biến chuyển ngoài dự liệu của bọn họ, đó chính là: Tô Chỉ San thế nhưng lại chủ động yêu cầu chuyển lớp.

Chuyện này đã gây nên xôn xao rất lớn, các thầy cô giáo cũng rất nhạy cảm, lập tức ý thức được yêu sớm chính là nguyên nhân mấu chốt, vì vậy, liền gọi Tô Chỉ San và Vương Triết lên phòng giáo vụ tân tình khuyên bảo.

Tuy nhiên, thầy Nhâm chủ nhiệm có nói đến khô cả nước bọt thì Tô Chỉ San lại không hề dao động chút nào, vẫn kiên định yêu cầu chuyển tới lớp của Vương Triết, nếu như nhà trường không đồng ý, cô ấy liền chuyển trường.

Thầy chủ nhiệm không còn biện pháp nào, không thể làm gì khác hơn là xuất một chiêu cuối cùng —— thông báo cho phụ huynh.

Tình cảnh nhà Vương Triết, Tô Chỉ San rất rõ ràng, lúc này mà gọi phụ huynh của cậu ấy tới, chỉ trăm hại chứ không có một chút lợi nào.

Vì vậy trên đường về nhà liền kiên định nói: “Vương Triết! Cậu không phải mời phụ huynh lên đâu! Là do mình muốn chuyển lớp, không phải cậu! Thầy chủ nhiệm muốn mời, chính là mời cha mẹ của mình thôi! Mình có thể giải thích cho ba mình hiểu!”.

Không ngờ Vương Triết lại dao động: “Tô Chỉ San, thật ra thì cậu không cần thiết chuyển tới đâu, bản thân tôi có thể tự học tập tốt.”

“Vương Triết! Cái người này, cậu sao có thể như vậy!”. Tô Chỉ San vừa cảm thấy uất ức lại vừa thấy rất tức giận, cô đã cố gắng kiên trì như vậy, người khác không ủng hộ đều không sao cả, nhưng sao cậu ấy có thể không tin tưởng cô cơ chứ?

Nhất thời, nước mắt hoa lệ chảy xuống như mưa.

Vương Triết thấy cô bật khóc, liền luống cuống tay chân: “Tô Chỉ San, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ sợ cậu bị uất ức, thật đấy, cha mẹ cậu mà biết thì..., , đối với cậu không tốt đâu, chuyện này huyền não đến mức ai nấy cũng đều biết, đối với con gái như cậu lại càng không dễ dàng gì.”

“Cậu cũng biết mình là nữ sinh sao?! Mình là con gái, còn dũng cảm thế kia, làm sao cậu có thể chưa làm trận đã lùi bước được!”. Tô Chỉ San rưng rưng trừng mắt nói tiếp: “Mình không uất ức! Vương Triết, mình thích cậu”.

Đây là lần đầu tiên Tô Chỉ San mở miệng nói thích một người.

Mặc dù chơi với nhau lâu như vậy, những hành động việc làm của cô đều chứng tỏ cô thích cậu ấy, nhưng chính miệng nói ra, cảm giác lại hết sức bất đồng.

Thời gian đó vào giữa trung tuần tháng chín, thời tiết rất đẹp, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, ánh mặt trời rực rỡ, không gian vẫn còn vương hương sắc của mùa hè chưa kịp rút đi.

Quang cảnh thật tươi đẹp, phác họa thành một bức tranh lung linh rực rỡ sắc màu.

Nhưng tất cả cảnh sắc mỹ lệ này, trong mắt cậu, không thể nào sánh được với ánh mắt của Tô Chỉ San một khắc kia

“Chỉ San.”, lần đầu tiên cậu dịu dàng gọi tên cô, sự khô cứng đã được giảm bớt, êm ái chẳng khác nào bông hoa phượng rung rinh trong gió.

Không biết vì sao, lúc ấy cô lại nghĩ tới loài hoa này, đỏ rực như lửa, chập chờn theo gió, tựa như tâm tình nóng bỏng của cô giờ phút này.

Nhưng có một điều, cô lại quên, đó chính là hoa Phượng, chỉ luôn nở vào mùa hè, mùa ly biệt.

“Vương Triết!”, Mặt của cô hiện tại giống hệt như bông hoa phượng kiêu diễm nở rộ: “Nếu như cậu thật sự sợ mình bị uất ức, thì cậu phải hứa với mình, học tập cho tốt! Nỗ lực phấn đấu! Dùng sự thực chứng minh cho tất cả mọi người thấy, chúng ta không hề sai! Có được hay không?”

“Được!”, một khắc kia, nhiệt huyết sôi trào, tràn đầy năng lượng, chỉ vì người con gái như bông hoa nở rộ trước mắt này.

“Cậu yên tâm đi, để mình nói chuyện với ba mình! Ông ấy là người hiểu rõ mình nhất, từ nhỏ đến lớn, chưa từng nói chữ không với mình bao giờ!”. Tô Chỉ San có được cam kết của cậu, liền cười vui vẻ nói. Cô nhất mực tin tưởng, chuyện giữa cô và cậu chỉ là chuyện của hai người họ, chỉ cần bọn họ kiên trì, thầy giáo cũng được, phụ huynh cũng được, kể cả những thành kiến kia nữa, đều không thể ngăn cách.

Sau đó, quả thật thầy chủ nhiệm đã mời cha của Tô Chỉ San tới trường học, nhưng có điều, thầy giáo lại không ngờ, Tô Chỉ San mấy hôm trước đã thẳng thắn được khoan hồng rồi. Cha cô ấy tới để nói với nhà trường, bọn họ tôn trọng lựa chọn của con em mình, ông tin rằng con gái của mình cho dù không học ở lớp chọn cũng có thể thi được thành tích tốt.

Nếu phụ huynh cũng đã nói như vậy, thì nhà trường còn có lý do gì để phản đối đây?

Tô chỉ San thuận lợi chuyển đến lớp Vương Triết. Sự kiện này của họ cũng đã làm oanh động toàn trường, cũng góp phần tăng thêm quyết tâm cho rất nhiều cặp đôi yêu sớm. Nhưng không ai biết, Tô Chỉ San vì muốn thuyết phục cha mình, đã dùng hết các biện pháp uy hiếp, cho đến cuối cùng đành phải dùng đến chiêu tuyệt thực mới khiến cho bà nội cô ấy hoảng hồn, mắng cha Tô độc ác, sau đó liền nói giúp Tô Chỉ San. Theo quan điểm của bà, chuyện quan trọng nhất của người phụ nữ không phải là lập gia đình, với thành tích của Tô Chỉ San, chuyện thi đại học cũng không thành vấn đề, chẳng lẽ nhất định còn bắt con bé phải thi vào Thanh Hoa, Bắc Đại mới được sao? Trong nhà cũng chẳng thiếu thốn khổ sở gì, cũng chẳng cần con bé phải hồi báo, kể cả nó không làm gì, thì việc nuôi đứa cháu gái này cả đời, nuôi con của nó cả đời cũng không thành vấn đề, đã như thế, sao còn phải ép cháu gái của bà như vậy.

Dưới tình huống này, cha Tô mới thỏa hiệp, thỏa mãn nguyện vọng của con gái.

92. Chương 91: Đêm Không Trăng, Hoa Đơn Độc: Chúng Ta Cùng Đi Đến Tận Cùng Thế Giới!

Khi Diệp Thanh Hòa cho rằng, Giao Chân Ngôn đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của mình, thì vào một buổi chiều lớp mười hai, cậu ta lại xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Lúc đó vừa tan học chuẩn bị về nhà, Tiêu Y Đình đánh bóng xong vẫn chưa thỏa mãn vừa đi vừa vỗ quả bóng, lại bị Vương Triết đột ngột nhào đến giành lấy.

Diệp Thanh Hòa hai tay cầm hai cặp sách, cùng với Tô Chỉ San đi ở phía sau bọn họ.

Ra đến cổng trường, bốn người họ sẽ tách ra đi về hai hướng khác nhau, đúng lúc đó Diệp Thanh Hòa lại nhìn thấy một bóng dáng: Người đó mặc quần jean, cùng với áo sơ mi màu đen, đơn giản, nhưng rất sạch sẽ nhẹ nhàng, tóc cắt kiểu húi cua, đôi mắt đang nhắm trông cực kỳ có phong cách, thân hình vì thế lại càng có vẻ cường tráng cao lớn hơn.

Nhìn thấy cô đi ra, nụ cười từ khóe môi cậu tràn ra, lan đến tận lông mày, ánh trời chiều sau lưng cậu trải dài, để cho nước da đen bóng, hay mỗi một lọn tóc cũng đều trở nên sắc sảo loá mắt.

“Nhìn xem! Giao Chân Ngôn đấy!”

“Cậu ta tới làm gì? Không phải đã nghỉ học sao?”

Cậu như vậy, lại càng khiến người khác chú ý, hấp dẫn không ít ánh mắt của các nữ sinh. Một học sinh như cậu, thần bí làm người ta sợ hãi, nhưng lại để cho đại đa số nữ sinh tràn ngập hâm mộ không giải thích được. Tuy đã nghỉ học, hình tượng cũng đã thay đổi so với trước đây, chỉ một năm không thấy, so với nam sinh trong trường, cậu thành thực hơn rất nhiều, thu hút đứng ở nơi đó, làm sao không khiến người ta chú ý cho được?

Chỉ có bốn người bọn họ mới biết, người cậu đang đợi là ai.

Tô Chỉ San và Vương Triết không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Tiêu Y Đình, quả nhiên nhìn thấy mặt của anh nhất thời dài như cái bươm . . .

Hai người này, là thiên địch. Quả thật không sai.

Diệp Thanh Hòa lạnh nhạt xem cậu như người qua đường bình thường, nhưng trong nháy mắt vừa liếc thấy cậu kia, cảm xúc vẫn không tự chủ được mà nổi sóng.

Có chút kinh ngạc, chút vui sướng, chút cảm khái, từ đáy lòng bắt đầu thản nhiên sinh sôi, tựa như chú cá dưới mặt hồ sâu thăm thẳm, vọt khỏi mặt nước, khẽ hít bọt khí, nháy mắt, mặt nước hào quang chói lòa.

Đứng bình tĩnh mấy giây, cô liền đưa cặp sách cho Tiêu Y Đình, rồi từ từ đi tới.

Tiêu Y Đình không chịu nhận, sắc mặt cực kỳ khó coi như có người vừa thiếu anh mấy triệu .

Diệp Thanh Hòa âm thầm lắc đầu, đưa cặp sách sang cho Tô Chỉ San: “Chỉ San, cầm giúp mình một lát, mình đi tới đó một chút”.

Đối với người “Có thù oán” cùng với bọn họ, lại cứ dây dưa không rõ với Diệp Thanh Hòa này, Tô Chỉ San cũng cực kỳ mâu thuẫn, nhận lấy cặp sách, do dự nói: “Thanh Hòa, nếu không, thì đừng đi nữa.”

“Không việc gì”, Diệp Thanh Hòa nói nhỏ.

“Em đi đi! Cứ thử đi xem!”, mặt Tiêu Y Đình đen lại, đã dùng tới giọng uy hiếp.

Nhưng, uy hiếp của cậu có bao giờ có tác dụng với cô chứ?

Cô nhàn nhạt nhìn anh phảng phất như đang nói: Anh hai, đừng ngây thơ nữa được không? Rồi sau đó, không thèm quay đầu đi về hướng Giao Chân Ngôn.

“Em.”, Tiêu Y Đình giận đến nắm chặt quả đấm: “Cánh cứng cáp thật rồi sao? Lời nói của anh trai nói cũng không thèm nghe rồi ! Trở về sẽ xử lí em!”

Anh cố ý lớn tiếng nói, cố ý để cô nghe thấy, cũng muốn Vương Triết và Tô Chỉ San nghe được.

Đáng tiếc, Tô Chỉ San chỉ đồng tình nhìn anh một cái, ai mà không biết người anh trai này ở trước mặt em gái mình chính là một con cọp giấy chứ?

Nếu như Tiêu Thành Trác biết đến sự so sánh “Con cọp giấy” này, nhất định sẽ cười khoát tay phản bác: không, con cọp giấy còn không bằng, cùng lắm chỉ là một con rùa giấy mà thôi!

Trước mắt bao người, Diệp Thanh Hòa bình tĩnh đi đến trước mặt Giao Chân Ngôn, không cười, không làm khó, không sợ hãi, tựa như cậu chưa từng biến mất qua, chẳng khác nào bọn họ mới gặp mặt ngày hôm qua vậy: “Giao Chân Ngôn, có chuyện gì sao?”

Cậu liền mỉm cười.

Đây quả thật là cô cô của Giao Chân Ngôn.

Đây mới chính là cô cô của cậu.

Hoàn toàn bất đồng với những người khác.

Cậu từng nghĩ tới, khi gặp lại lần nữa, cô sẽ phản ứng như thế nào.

Hỏi cậu tại sao lâu như vậy không liên lạc? Hỏi cậu sau khi bán ngọc trở về như thế nào? Hoặc là, hy vọng xa vời qua giống như những cô gái khác tức giận, cũng có thể là oán giận, sao lại đi lâu như vậy.

Thậm chí, cậu còn len lén ảo tưởng rằng, nếu như cô giận mình, cậu nên làm như thế nào để dỗ cô.

Nhưng, quả thật là cậu đã suy nghĩ nhiều rồi, làm sao cậu lại quên, cô cô của mình, là người lạnh nhạt như nước.

“Không có chuyện thì không thể tới tìm cô sao?”, mặt cậu tràn đầy ý cười, còn cố ý trêu chọc một câu: “Cô cô, cô nghĩ tới tôi sao?”

“ ” Diệp Thanh Hòa sững sờ, ngay sau đó liền thoải mái trả lời: “Nghĩ.”

Vì vậy người lúng túng liền đảo lại thành Giao Chân ngôn rồi. Thẳng thắn mà không hề ngượng ngùng nói “ nghĩ ” nhất định không phải là “Nghĩ” mà cậu muốn rồi.

Quả thật không có ý nghĩa.

Đáy lòng hơi mất mát, tuy nhiên, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của cậu nhiều, liền mỉm cười nói: “Cô cô, cô không hỏi xem bây giờ tôi đang làm gì sao? Không muốn biết tảng đá kia cuối cùng như thế nào?”

“Bán được giá tốt! Hơn nữa cậu cũng đã làm được chuyện cần làm rồi !”, cô không chút nghĩ ngợi đáp.

“Làm sao cô biết? Thật thần kỳ! Cô cô đúng là cô cô!”. Giao Chân Ngôn kinh ngạc nhìn cô nói.

“Nhưng đến tốt cùng là sự nghiệp gì?”, Diệp Thanh Hòa hỏi. Cái này còn phải nói sao? Nhìn hình dáng cậu ta thay đổi từ đầu tới đuôi, nhất định là xuân phong đắc ý rồi.

“Tôi gây dựng một đội kiến trúc, mua chút thiết bị, muốn nhận thầu công trình, tôi sẽ kiếm nhiều tiền bằng con đường này”, cậu hời hợt đáp.

Thật ra thì, hiện tại cậu cũng được coi là thành công bước đầu rồi, cái công trình trên tay nếu thuận lợi hoàn thành thì tiền trong tay sẽ được trở mình một phen. Cậu cũng đã ra kế hoạch lâu dài, trước mắt cứ phát triển theo khuynh hướng này, sau khi tiền vốn kha khá sẽ thành lập công ty bất động sản, còn cậu sẽ trở thành Tổng giám đốc chân chính. Trên thực tế thì Điền Giản và những người anh em kia đã bắt đầu gọi cậu là Tổng giám đốc, chức vị này mang đến cho cậu tràn đầy lòng tin cùng hư vinh, tâm tràn đầy cảm giác bành trướng.

Nhưng trước mặt cô, không biết vì sao, cũng không dám tự cao tự đại như vậy. Ánh mắt của cô, nét mặt của cô chẳng khác nào một dòng nước mát lạnh, mỗi khi tới gần, cảm giác mát lạnh cùng sạch sẽ phủ vào mặt, gột rửa sạch sẽ những hư vinh, vật chất tầm thường trên người cậu.

Tóm lại, cứ bước vào tầm mắt của cô, tựa như lạc vào một thế giới khác, mọi phồn hoa hư vinh nơi thế tục trong nháy mắt biến thành nước chảy mây trôi

Diệp Thanh Hòa tất nhiên cũng thấy vui mừng dùm cho cậu, nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Giao Chân Ngôn, làm rất tốt! Tôi tin tưởng cậu nhất định có thể gây dựng được sự nghiệp của chính mình! Tuy nhiên, cậu đừng quên phải tăng cường học tập! Có thời gian nên tham gia các lớp bổ túc ban đêm hoặc học thêm về chuyên ngành cậu đang làm việc!”.

“Ừm!”, quả thật cậu cũng cảm thấy kiến thức hiện tại không đủ dùng, nhưng trên thế giới này còn có giáo viên nào tốt hơn so với cô sao? Vì thế liền cất tiếng bông đùa: “Cô cô, thật hy vọng, cô vẫn có thể dạy cho tôi!”.

Diệp Thanh Hòa cũng biết cậu ta đang nói giỡn, liền đáp: “Tôi tình nguyện dạy, chỉ cần cậu không sợ toàn bộ phòng ốc mà cậu xây sẽ.”

Cậu ta nghe vậy liền ha ha cười lớn, cô cô cũng không phải là vạn năng, nhưng cậu rất thích cảm giác này, cuối cùng thì cũng có lĩnh vực cậu mạnh hơn so với cô

Tiếng cười kia của cậu vô cùng khoa trương, thu hút không ít ánh mắt của người qua đường, cũng nhận được ánh mắt không hề có tí thiện cảm nào của Tiêu Y Đình, trong lòng bọn họ đều đang nghi ngờ: Sao người như Giao Chân Ngôn lại có thể nói chuyện vui vẻ cùng Diệp Thanh Hòa đến như vậy? Hai người họ sẽ có tiếng nói chung sao?

Dưới ánh trời chiều, hai người họ đứng đó, hoàn toàn không bận tâm đến ánh mắt của người khác, hơn nữa Giao Chân Ngôn nở nụ cười dịu dàng cúi đầu nhìn cô gái nhỏ, tựa như xem cô gái trước mặt như trân bảo thế gian

“Cô cô, hôm nay tôi tới là có đồ muốn đưa cho cô!”, Giao Chân Ngôn nói xong liền xòe tay ra.

Trong tay cậu vẫn nắm chặt một vật, trong lòng bàn tay toàn bộ đều là mồ hôi.

Trong lòng bàn tay của cậu là một sợi dây chuyền, có mặt hình hoa sen được làm từ ngọc phỉ thúy xanh biếc, nhẵn nhụi, không lẫn một tia tạp chất.

Diệp Thanh Hòa nhận ra được, thứ này chính là ngọc Phỉ thúy mà trong ngày đầu tiên bọn họ đi tìm ngọc ở Vân Nam tìm được ở trong hàng trăm đồng phế liệu.

“Cô cô, tôi đồng ý, không bao giờ đi khai thác ngọc nữa, cái này, cứ xem như một vật kỷ niệm thôi!”. Cậu mở chốt dây chuyền ra, đeo lên cổ cho cô, sau đó giúp cô khóa lại.

Hai cánh tay vòng quanh cổ của cô, nhìn từ xa , tựa như cậu đang ôm lấy cô vậy.

Có người mặt đối mặt nhìn nhau, cũng có người mắt đang phóng hỏa.

Sợi dây chuyền mặt ngọc kia, Diệp Thanh Hòa lại thần nhiên đón nhận.

Theo như lời cậu ta nói, nó không phải là quà tặng, chưa từng định giá, cũng chưa nói tới quyền sở hữu. Nó, chỉ là một vật kỷ niệm mà thôi.

Cậu ta một lòng đưa cho cô, vì thế cô cũng có tư cách nhận lấy, về phần khác, cũng không nên suy nghĩ nhiều làm gì.

“Cô cô, tôi đã từng nói, bất luận kiếm được bao nhiêu tiền, cô đều có một nửa! Tôi sẽ luôn luôn nhớ đến lời hứa này. Có thể, sau này sẽ không thường thường tới thăm cô, nhưng, chỉ cần cô cần, tôi nhất định sẽ có mặt”. Nói xong, cậu từ trong túi lấy ra một tờ giấy: “Đây là số điện thoại của tôi, nếu có người khi dễ cô cứ gọi điện cho tôi nhé!”.

Diệp Thanh Hòa nhìn vào tay cậu, chỉ là một tờ giấy mà không phải là danh thiếp, tuy nhiên cô lại không cầm lấy, cô cảm thấy về sau mình sẽ không nhờ sự giúp đỡ từ cậu, nói đúng hơn là cô sẽ không nhờ bất kỳ ai giúp đỡ.

Cậu không nói hai lời liền cứng rắn nhét tờ giấy vào trong tay cô, rồi liếc mắt nhìn ra xa: “Tôi đi đây, nếu không đi thì anh hai nhà em đã tâm muốn giết người đều đã bùng lên bùng bùng rồi, hẹn gặp lại! Cô cô, lần sau gặp lại hi vọng cô mập thêm một chút!”.

Nơi xong, liền đi đến bên chiếc mô tô dựng bên đường, trèo lên, quay đầu lại phất tay chào tạm biệt với cô.

Những lời cô mới vừa nói với cậu, rốt cuộc là nghe hay là không nghe? Có tiếp nhận hay là không chịu tiếp nhận?

Cô đứng đó nhìn theo bóng dáng cậu rời đi, dần lâm vào trầm tư.

“Người đã đi rồi! Còn nhìn!”, giọng nói bất mãn của ai đó vang lên bên tai.

“Còn cả cái này nữa!”

Diệp Thanh Hòa bỗng nhiên cảm thấy trên cổ đau nhói, sợi dây chuyền mặt ngọc đã bị anh giật xuống.

“Đó là của em!”. Cô sờ lên gáy thăm oán người này có thù oán gì với ngọc không biết, lần trước là con dấu bằng ngọc, lần này là dây chuyền mặt ngọc, tất cả đều bị tịch thu .

“Em?”, anh giơ sợi dây chuyền mặt ngọc ở trước mắt cô nói: “Trường học có quy định, học sinh trung học không được phép đeo trang sức! Muốn đeo nó hãy chờ đến lúc thi lên đại học rồi hãy nói!”

Khi nào thì ông anh này trở nên chần chừ, tuân thủ quy định như vậy? Lời này hình như chính là lời kịch kinh điển mỗi khi thầy giám thị tịch thu tiểu thuyết hoặc MP3 của học sinh không phải sao? Muốn cầm lại cái gì, chờ thi lên đại học lại nói.

“Lại còn dám tùy tiện nhận quà tặng của con trai! Khi về nhà anh sẽ nói cho ba biết chuyện này!”. Anh gắt gao nắm chặt sợi dây chuyền trong tay như chuẩn bị bóp nát nó tới nơi!

Diệp Thanh Hòa bĩu môi, thích mách thì cứ mách cô tuyệt không tin bác Tiêu sẽ trách mắng mình.

Tô Chỉ San cầm cặp sách qua cười nói: “Hai người các cậu muốn gây gỗ thì về nhà mà gây, bọn mình phải đi rồi! Cầm cặp sách này!”. Nói xong, trực tiếp ném cặp cho Tiêu Y Đình, đối với việc Diệp Thanh Hòa xách cặp hộ anh, cô vẫn luôn thấy bất bình thay.

Một tay Tiêu Y Đình ôm quả bóng rổ, một tay cầm hai cặp sách, quay sang trợn mắt nói với Diệp Thanh Hòa: “Còn không cầm lấy? !”

Diệp Thanh Hòa liếc anh một cái, không nói không rằng, trực tiếp đi thẳng.

Tiêu Y Đình bốc hỏa, mắng to: “Buồn cười! Rồi xem, ...”

“Trở về sẽ xử lý em!”, Tô Chỉ San lập tức cướp lời, rồi sau đó cười chế nhạo: “Tiêu Y Đình, ngày mai mình thật vô cùng chờ mong cậu báo lại kết quả dọn dẹp cậu ấy đấy!”.

Tiêu Y Đình sầm mặt lại, mỗi vai đeo một cặp sách, lại còn vác thêm một quả bóng rổ tăng nhanh bước chân đuổi theo bóng lưng của người con gái phía trước, trong bụng oán thăm: Với Giao Chân Ngôn thì nói nói cười cười, còn đối với mình thì mặt lại lạnh te, có ý gì chứ?!

Buổi tối hôm đó, tất nhiên Tiêu Y Đình cũng không trừng trị cô như đã nói.

Khi hai người cùng nhau làm bài tập trong phòng của anh xong, cô thu dọn sách vở, rồi ngồi thẳng lưng, hỏi anh: “Không phải muốn thu thập em sao?”.

Anh đang tập trung nhìn vào màn hình chờ cô gõ mật khẩu cho, chợt bị hỏi đến liền cười ha ha đáp: “Có sao? Anh có nói như vậy à? Em nghe lầm rồi! Khăng định là vậy!”.

Thật sao? Được rồi! Cô cũng như mình đã nghe lầm đi!

Mở máy vi tính lên cho anh xong, cô cũng trở về phòng của mình lên mạng, đăng nhập vào trò chơi.

Hôm nay không có hoạt động, thế nhưng anh cũng không vội vàng làm nhiệm vụ thăng cấp như bình thường, mà đứng ở trên đỉnh tuyết sơn, nhìn băng phong ngàn dặm, lẳng lặng không nói gì.

Các kênh thi nhau chém gió, hết chuyện này lại chuyện kia, chỉ có anh, một chữ cũng không nói.

Nhẹ nhàng “Ting” một tiếng, nhắc nhở: bạn tốt Nhất Nhất Phong Hà login.

Bạn thân của anh: Nhất Nhất Phong Hà, đã tới Tuyết Sơn.

Sau đó, anh muốn mời cô họp thành một đội.

Trên người cô khoác một bộ xiêm y màu trắng, cùng hai cánh trắng nổi trên lưng, men theo điểm màu xanh dương trên bản đồ, nhẹ nhàng tung người lên, chẳng khác nào bông hoa tuyết rơi vào huyền nhai vô tận, đáp xuống bên cạnh anh.

“Tôi gọi bạn là Nhất Nhất được không?”, anh đánh chữ, không có tiêu điểm, cũng không có vẻ mặt, mỗi khi buồn bã anh cũng không thích dùng bất kỳ ngôn ngữ xa hoa bay bướm gì.

“Được!”, câu trả lời của cô đơn giản lạnh lạnh, giống như bông tuyết ngập trời trên không trung.

“Tôi cảm thấy mỗi lần gọi bạn là Nhất Nhất chẳng khác nào như đang gọi chính mình vậy!”, anh nói. Bởi vì trong tên của anh cũng có một chữ “Y”.

Cô cũng không đáp lại.

Suy nghĩ một chút, vẫn gửi đến một icon mặt cười.

“Nhất Nhất, làm sao bạn lại luôn yên tĩnh như vậy?”, anh hỏi.

Cô liền đáp: “Đêm không trăng hoa cô độc.”

Đây cũng chính là câu thơ hai ngày trước anh vừa mới đọc thoáng qua ở đâu đó.

Anh cười nói: “Tôi không làm được. Nhất Nhất, tôi chỉ thích náo chứ không thích tĩnh, chỉ thích tụ chứ không thích tán. Nhất nhất, tôi sợ cô độc”.

Thật ra thì, người càng sáng sủa hoạt bát thì lại càng sợ cô độc.

Giống như anh, vốn đã quen náo nhiệt làm sao có thể ngồi yên một chỗ? Hay là do đạo này không thường xuyên gặp mặt Đại ca và Thần An nên mới vậy? Hai người kia đều đã vào Trường Quân đội, nên bọn họ không có cơ hội vân du đây đó với nhau nữa.

Cô muốn nói gì đó, ngón tay đặt trên bàn phím gõ gõ một hồi, xóa rồi lại đánh, đánh rồi lại xóa, rồi lại đánh lại, cuối cùng, trong khung Chat chỉ để lại một câu: Anh hai, em sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Rồi sau đó, ngón tay đặt lên nút Enter, nhưng thủy chung lại chưa từng nhấn xuống.

“Nhất Nhất, Đại ca và Tiểu Tam Tử đều không chơi nữa, mấy huynh đệ trong bang vẫn cùng nhau đánh quái cũng ngày càng ít đi, người thành chủ này hiện tại càng ngày càng không có đất dụng võ nữa rồi!”.

“Nhất Nhất, tôi cũng muốn không chơi nữa, nhưng đối với trò chơi này vẫn có chút lưu luyến”.

“Nhất Nhất, bạn định chơi tới khi nào?”

Đầu ngón tay của cô dao động ở trên bàn phím, cuối cùng, xóa đi câu vừa mới đánh, đổi thành: Thành chủ, tôi sẽ chơi nhiều hơn bạn một ngày. Rồi sau đó, gõ nút Enter thật nhanh.

Khi câu nói kia vừa nhảy ra, tim của cô, liền lỡ mất một nhịp, thậm chí, trong chốc lát còn cảm thấy hồi hận.

Anh hồi lâu cũng không nói gì.

Kênh chat riêng trong bang liền trầm mặc thật lâu.

Cô thật sự hối hận, vội vã gõ mấy chữ: Thành chủ, hẹn gặp lại.

Cảm giác bản thân mình như đang chạy trời chết, lúc chuẩn bị logout, chỉ thấy anh hồi đáp mấy chữ: Nhất Nhất Phong Hà, cảm ơn bạn. Chúng ta cùng đi đến tận cùng thế giới nhé!

Những lời này, bị anh liên tục ghim lại trong kênh, chiếm đoạt loa bằng tần, một cái rồi lại một cái, ước chừng phải hơn nửa giờ.

Thấy thế cô liền gửi thư ngăn anh lại, nhưng anh đều xem như không thấy, kiên trì chủ ý bá đạo của mình. Có người xông vào trêu chọc: Lão đại, anh cản trở việc làm ăn của chúng tôi rồi, bồi thường đi!

Cũng có người ồn ào lên, muốn cùng ở chung một chỗ.

Cho dù có như thế nào, thì đây cũng chính là một thời khắc kỷ niệm đáng giá, khi anh mê mang mà cô độc trong đêm, đã từng nói với cô rằng: chúng ta hãy cùng đi đến tận cùng thế giới.

Kể cả, đó là một thế giới ảo đi chăng nữa.

93. Chương 91: Chương 91.1 + 2

Khi Diệp Thanh Hòa cho rằng, Giao Chân Ngôn đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của mình, thì vào một buổi chiều lớp mười hai, cậu ta lại xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Lúc đó vừa tan học chuẩn bị về nhà, Tiêu Y Đình đánh bóng xong vẫn chưa thỏa mãn vừa đi vừa vỗ quả bóng, lại bị Vương Triết đột ngột nhào đến giành lấy.

Diệp Thanh Hòa hai tay cầm hai cặp sách, cùng với Tô Chỉ San đi ở phía sau bọn họ.

Ra đến cổng trường, bốn người họ sẽ tách ra đi về hai hướng khác nhau, đúng lúc đó Diệp Thanh Hòa lại nhìn thấy một bóng dáng: Người đó mặc quần jean, cùng với áo sơ mi màu đen, đơn giản, nhưng rất sạch sẽ nhẹ nhàng, tóc cắt kiểu húi cua, đôi mắt đang nhắm trông cực kỳ có phong cách, thân hình vì thế lại càng có vẻ cường tráng cao lớn hơn.

Nhìn thấy cô đi ra, nụ cười từ khóe môi cậu tràn ra, lan đến tận lông mày, ánh trời chiều sau lưng cậu trải dài, để cho nước da đen bóng, hay mỗi một lọn tóc cũng đều trở nên sắc sảo loá mắt.

“Nhìn xem! Giao Chân Ngôn đấy!”

“Cậu ta tới làm gì? Không phải đã nghỉ học sao?”

Cậu như vậy, lại càng khiến người khác chú ý, hấp dẫn không ít ánh mắt của các nữ sinh. Một học sinh như cậu, thần bí làm người ta sợ hãi, nhưng lại để cho đại đa số nữ sinh tràn ngập hâm mộ không giải thích được. Tuy đã nghỉ học, hình tượng cũng đã thay đổi so với trước đây, chỉ một năm không thấy, so với nam sinh trong trường, cậu thành thực hơn rất nhiều, thu hút đứng ở nơi đó, làm sao không khiến người ta chú ý cho được?

Chỉ có bốn người bọn họ mới biết, người cậu đang đợi là ai.

Tô Chỉ San và Vương Triết không hẹn mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Tiêu Y Đình, quả nhiên nhìn thấy mặt của anh nhất thời dài như cái bươm . . .

Hai người này, là thiên địch. Quả thật không sai.

Diệp Thanh Hòa lạnh nhạt xem cậu như người qua đường bình thường, nhưng trong nháy mắt vừa liếc thấy cậu kia, cảm xúc vẫn không tự chủ được mà nổi sóng.

Có chút kinh ngạc, chút vui sướng, chút cảm khái, từ đáy lòng bắt đầu thản nhiên sinh sôi, tựa như chú cá dưới mặt hồ sâu thăm thẳm, vọt khỏi mặt nước, khẽ hít bọt khí, nháy mắt, mặt nước hào quang chói lòa.

Đứng bình tĩnh mấy giây, cô liền đưa cặp sách cho Tiêu Y Đình, rồi từ từ đi tới.

Tiêu Y Đình không chịu nhận, sắc mặt cực kỳ khó coi như có người vừa thiếu anh mấy triệu .

Diệp Thanh Hòa âm thầm lắc đầu, đưa cặp sách sang cho Tô Chỉ San: “Chỉ San, cầm giúp mình một lát, mình đi tới đó một chút”.

Đối với người “Có thù oán” cùng với bọn họ, lại cứ dây dưa không rõ với Diệp Thanh Hòa này, Tô Chỉ San cũng cực kỳ mâu thuẫn, nhận lấy cặp sách, do dự nói: “Thanh Hòa, nếu không, thì đừng đi nữa.”

“Không việc gì”, Diệp Thanh Hòa nói nhỏ.

“Em đi đi! Cứ thử đi xem!”, mặt Tiêu Y Đình đen lại, đã dùng tới giọng uy hiếp.

Nhưng, uy hiếp của cậu có bao giờ có tác dụng với cô chứ?

Cô nhàn nhạt nhìn anh phảng phất như đang nói: Anh hai, đừng ngây thơ nữa được không? Rồi sau đó, không thèm quay đầu đi về hướng Giao Chân Ngôn.

“Em.”, Tiêu Y Đình giận đến nắm chặt quả đấm: “Cánh cứng cáp thật rồi sao? Lời nói của anh trai nói cũng không thèm nghe rồi ! Trở về sẽ xử lí em!”

Anh cố ý lớn tiếng nói, cố ý để cô nghe thấy, cũng muốn Vương Triết và Tô Chỉ San nghe được.

Đáng tiếc, Tô Chỉ San chỉ đồng tình nhìn anh một cái, ai mà không biết người anh trai này ở trước mặt em gái mình chính là một con cọp giấy chứ?

Nếu như Tiêu Thành Trác biết đến sự so sánh “Con cọp giấy” này, nhất định sẽ cười khoát tay phản bác: không, con cọp giấy còn không bằng, cùng lắm chỉ là một con rùa giấy mà thôi!

Trước mắt bao người, Diệp Thanh Hòa bình tĩnh đi đến trước mặt Giao Chân Ngôn, không cười, không làm khó, không sợ hãi, tựa như cậu chưa từng biến mất qua, chẳng khác nào bọn họ mới gặp mặt ngày hôm qua vậy: “Giao Chân Ngôn, có chuyện gì sao?”

Cậu liền mỉm cười.

Đây quả thật là cô cô của Giao Chân Ngôn.

Đây mới chính là cô cô của cậu.

Hoàn toàn bất đồng với những người khác.

Cậu từng nghĩ tới, khi gặp lại lần nữa, cô sẽ phản ứng như thế nào.

Hỏi cậu tại sao lâu như vậy không liên lạc? Hỏi cậu sau khi bán ngọc trở về như thế nào? Hoặc là, hy vọng xa vời qua giống như những cô gái khác tức giận, cũng có thể là oán giận, sao lại đi lâu như vậy.

Thậm chí, cậu còn len lén ảo tưởng rằng, nếu như cô giận mình, cậu nên làm như thế nào để dỗ cô.

Nhưng, quả thật là cậu đã suy nghĩ nhiều rồi, làm sao cậu lại quên, cô cô của mình, là người lạnh nhạt như nước.

“Không có chuyện thì không thể tới tìm cô sao?”, mặt cậu tràn đầy ý cười, còn cố ý trêu chọc một câu: “Cô cô, cô nghĩ tới tôi sao?”

“.” Diệp Thanh Hòa sững sờ, ngay sau đó liền thoải mái trả lời: “Nghĩ.”

Vì vậy người lúng túng liền đảo lại thành Giao Chân ngôn rồi. Thẳng thắn mà không hề ngượng ngùng nói “nghĩ ” nhất định không phải là “Nghĩ” mà cậu muốn rồi.

Quả thật không có ý nghĩa.

Đáy lòng hơi mất mát, tuy nhiên, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của cậu nhiều, liền mỉm cười nói: “Cô cô, cô không hỏi xem bây giờ tôi đang làm gì sao? Không muốn biết tảng đá kia cuối cùng như thế nào?”

“Bán được giá tốt! Hơn nữa cậu cũng đã làm được chuyện cần làm rồi !”, cô không chút nghĩ ngợi đáp.

“Làm sao cô biết? Thật thần kỳ! Cô cô đúng là cô cô!”. Giao Chân Ngôn kinh ngạc nhìn cô nói.

“Nhưng đến tốt cùng là sự nghiệp gì?”, Diệp Thanh Hòa hỏi. Cái này còn phải nói sao? Nhìn hình dáng cậu ta thay đổi từ đầu tới đuôi, nhất định là xuân phong đắc ý rồi.

“Tôi gây dựng một đội kiến trúc, mua chút thiết bị, muốn nhận thầu công trình, tôi sẽ kiếm nhiều tiền bằng con đường này”, cậu hồi hợt đáp.

Thật ra thì, hiện tại cậu cũng được coi là thành công bước đầu rồi, cái công trình trên tay nếu thuận lợi hoàn thành thì tiền trong tay sẽ được trở mình một phen. Cậu cũng đã ra kế hoạch lâu dài, trước mắt cứ

phát triển theo khuynh hướng này, sau khi tiền vốn kha khá sẽ thành lập công ty bất động sản, còn cậu sẽ trở thành Tổng giám đốc chân chính. Trên thực tế thì Điền Giản và những người anh em kia đã bắt đầu gọi cậu là Tổng giám đốc, chức vị này mang đến cho cậu tràn đầy lòng tin cùng hư vinh, tâm tràn đầy cảm giác bành trướng.

Nhưng trước mặt cô, không biết vì sao, cũng không dám tự cao tự đại như vậy. Ánh mắt của cô, nét mặt của cô chẳng khác nào một dòng nước mát lạnh, mỗi khi tới gần, cảm giác mát lạnh cùng sạch sẽ phủ vào mặt, gột rửa sạch sẽ những hư vinh, vật chất tầm thường trên người cậu.

Tóm lại, cứ bước vào tầm mắt của cô, tựa như lạc vào một thế giới khác, mọi phồn hoa hư vinh nơi thế tục trong nháy mắt biến thành nước chảy mây trôi

Diệp Thanh Hòa tất nhiên cũng thấy vui mừng dùm cho cậu, nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Giao Chân Ngôn, làm rất tốt! Tôi tin tưởng cậu nhất định có thể gây dựng được sự nghiệp của chính mình! Tuy nhiên, cậu đừng quên phải tăng cường học tập! Có thời gian nên tham gia các lớp bổ túc ban đêm hoặc học thêm về chuyên ngành cậu đang làm việc!”.

“Ừm!”, quả thật cậu cũng cảm thấy kiến thức hiện tại không đủ dùng, nhưng trên thế giới này còn có giáo viên nào tốt hơn so với cô sao? Vì thế liền cất tiếng bông đùa: “Cô cô, thật hy vọng, cô vẫn có thể dạy cho tôi!”.

Diệp Thanh Hòa cũng biết cậu ta đang nói giỡn, liền đáp: “Tôi tình nguyện dạy, chỉ cần cậu không sợ toàn bộ phòng ốc mà cậu xây sẽ.”

Cậu ta nghe vậy liền ha ha cười lớn, cô cô cũng không phải là vạn năng, nhưng cậu rất thích cảm giác này, cuối cùng thì cũng có lĩnh vực cậu mạnh hơn so với cô

Tiếng cười kia của cậu vô cùng khoa trương, thu hút không ít ánh mắt của người qua đường, cũng nhận được ánh mắt không hề có tí thiện cảm nào của Tiêu Y Đình, trong lòng bọn họ đều đang nghi ngờ: Sao người như Giao Chân Ngôn lại có thể nói chuyện vui vẻ cùng Diệp Thanh Hòa đến như vậy? Hai người họ sẽ có tiếng nói chung sao?

Dưới ánh trời chiều, hai người họ đứng đó, hoàn toàn không bận tâm đến ánh mắt của người khác, hơn nữa Giao Chân Ngôn nở nụ cười dịu dàng cúi đầu nhìn cô gái nhỏ, tựa như xem cô gái trước mặt như trân bảo thế gian

“Cô cô, hôm nay tôi tới là có đồ muốn đưa cho cô!”, Giao Chân Ngôn nói xong liền xòe tay ra.

Trong tay cậu vẫn nắm chặt một vật, trong lòng bàn tay toàn bộ đều là mồ hôi.

Trong lòng bàn tay của cậu là một sợi dây chuyền, có mặt hình hoa sen được làm từ ngọc phỉ thúy xanh biếc, nhẵn nhụi, không lẫn một tia tạp chất.

Diệp Thanh Hòa nhận ra được, thứ này chính là ngọc Phỉ thúy mà trong ngày đầu tiên bọn họ đi tìm ngọc ở Vân Nam tìm được ở trong hàng trăm đồng phế liệu.

“Cô cô, tôi đồng ý, không bao giờ đi khai thác ngọc nữa, cái này, cứ xem như một vật kỷ niệm thôi!”. Cậu mở chốt dây chuyền ra, đeo lên cổ cho cô, sau đó giúp cô khóa lại.

Hai cánh tay vòng quanh cổ của cô, nhìn từ xa, tựa như cậu đang ôm lấy cô vậy.

Có người mặt đối mặt nhìn nhau, cũng có người mắt đang phóng hỏa.

Sợi dây chuyền mặt ngọc kia, Diệp Thanh Hòa lại thần nhiên đón nhận.

Theo như lời cậu ta nói, nó không phải là quà tặng, chưa từng định giá, cũng chưa nói tới quyền sở hữu. Nó, chỉ là một vật kỷ niệm mà thôi.

Cậu ta một lòng đưa cho cô, vì thế cô cũng có tư cách nhận lấy, về phần khác, cũng không nên suy nghĩ nhiều làm gì.

“Cô cô, tôi đã từng nói, bất luận kiếm được bao nhiêu tiền, cô đều có một nửa! Tôi sẽ luôn luôn nhớ đến lời hứa này. Có thể, sau này sẽ không thường thường tới thăm cô, nhưng, chỉ cần cô cần, tôi nhất định sẽ có

mặt”. Nói xong, cậu từ trong túi lấy ra một tờ giấy: “Đây là số điện thoại của tôi, nếu có người khi dễ cô cứ gọi điện cho tôi nhé!”.

Diệp Thanh Hòa nhìn vào tay cậu, chỉ là một tờ giấy mà không phải là danh thiếp, tuy nhiên cô lại không cầm lấy, cô cảm thấy về sau mình sẽ không nhờ sự giúp đỡ từ cậu, nói đúng hơn là cô sẽ không nhờ bất kỳ ai giúp đỡ.

Cậu không nói hai lời liền cứng rắn nhét tờ giấy vào trong tay cô, rồi liếc mắt nhìn ra xa: “Tôi đi đây, nếu không đi thì anh hai nhà em đã tâm muốn giết người đều đã bùng lên bùng bùng rồi, hẹn gặp lại! Cô cô, lần sau gặp lại hi vọng cô mập thêm một chút!”.

Nơi xong, liền đi đến bên chiếc mô tô dựng bên đường, trèo lên, quay đầu lại phất tay chào tạm biệt với cô.

Những lời cô mới vừa nói với cậu, rốt cuộc là nghe hay là không nghe? Có tiếp nhận hay là không chịu tiếp nhận?

Cô đứng đó nhìn theo bóng dáng cậu rời đi, dần lâm vào trầm tư.

“Người đã đi rồi! Còn nhìn!”, giọng nói bất mãn của ai đó vang lên bên tai.

“Còn cả cái này nữa!”

Diệp Thanh Hòa bỗng nhiên cảm thấy trên cổ đau nhói, sợi dây chuyền mặt ngọc đã bị anh giật xuống.

“Đó là của em!”. Cô sờ lên gáy thềm oán người này có thù oán gì với ngọc không biết, lần trước là con dấu bằng ngọc, lần này là dây chuyền mặt ngọc, tất cả đều bị tịch thu .

“Em?”, anh giơ sợi dây chuyền mặt ngọc ở trước mắt cô nói: “Trường học có quy định, học sinh trung học không được phép đeo trang sức! Muốn đeo nó hãy chờ đến lúc thi lên đại học rồi hãy nói!”

Khi nào thì ông anh này trở nên chần chừ, tuân thủ quy định như vậy? Lời này hình như chính là lời kịch kinh điển mỗi khi thầy giám thị tịch thu tiểu thuyết hoặc MP3 của học sinh không phải sao? Muốn cầm lại cái gì, chờ thi lên đại học lại nói.

“Lại còn dám tùy tiện nhận quà tặng của con trai! Khi về nhà anh sẽ nói cho ba biết chuyện này!”. Anh gắt gao nắm chặt sợi dây chuyền trong tay như chuẩn bị bóp nát nó tới nơi!

Diệp Thanh Hoa bĩu môi, thích mách thì cứ mách cô tuyệt không tin bác Tiêu sẽ trách mắng mình.

Tô Chỉ San cầm cặp sách qua cười nói: “Hai người các cậu muốn gây gỗ thì về nhà mà gây, bọn mình phải đi rồi! Cầm cặp sách này!”. Nói xong, trực tiếp ném cặp cho Tiêu Y Đình, đối với việc Diệp Thanh Hòa xách cặp hộ anh, cô vẫn luôn thấy bất bình thay.

Một tay Tiêu Y Đình ôm quả bóng rổ, một tay cầm hai cặp sách, quay sang trợn mắt nói với Diệp Thanh Hòa: “Còn không cầm lấy? !”

Diệp Thanh Hòa liếc anh một cái, không nói không rằng, trực tiếp đi thẳng.

Tiêu Y Đình bốc hỏa, mắng to: “Buồn cười! Rồi xem, ...”

“Trở về sẽ xử lý em!”, Tô Chỉ San lập tức cướp lời, rồi sau đó cười chế nhạo: “Tiêu Y Đình, ngày mai mình thật vô cùng chờ mong cậu báo lại kết quả dọn dẹp cậu ấy đấy!”.

Tiêu Y Đình sầm mặt lại, mỗi vai đeo một cặp sách, lại còn vác thêm một quả bóng rổ tăng nhanh bước chân đuổi theo bóng lưng của người con gái phía trước, trong bụng oán thăm: Với Giao Chân Ngón thì nói nói cười cười, còn đối với mình thì mặt lại lạnh te, có ý gì chứ?!

Buổi tối hôm đó, tất nhiên Tiêu Y Đình cũng không trừng trị cô như đã nói.

Khi hai người cùng nhau làm bài tập trong phòng của anh xong, cô thu dọn sách vở, rồi ngồi thẳng lưng, hỏi anh: “Không phải muốn thu thập em sao?”.

Anh đang tập trung nhìn vào màn hình chờ cô gõ mật khẩu cho, chợt bị hỏi đến liền cười ha ha đáp: “Có sao? Anh có nói như vậy à? Em nghe lầm rồi! Khăng định là vậy!”.

Thật sao? Được rồi! Cô cũng như mình đã nghe lầm đi!

Mở máy vi tính lên cho anh xong, cô cũng trở về phòng của mình lên mạng, đăng nhập vào trò chơi.

Hôm nay không có hoạt động, thế nhưng anh cũng không vội vàng làm nhiệm vụ thăng cấp như bình thường, mà đứng ở trên đỉnh tuyết sơn, nhìn băng phong ngàn dặm, lẳng lặng không nói gì.

Các kênh thi nhau chém gió, hết chuyện này lại chuyện kia, chỉ có anh, một chữ cũng không nói.

Nhẹ nhàng “Ting” một tiếng, nhắc nhở: bạn tốt Nhất Nhất Phong Hà login.

Bạn thân của anh: Nhất Nhất Phong Hà, đã tới Tuyết Sơn.

Sau đó, anh muốn mời cô hợp thành một đội.

Trên người cô khoác một bộ xiêm y màu trắng, cùng hai cánh trắng nõn trên lưng, men theo điểm màu xanh dương trên bản đồ, nhẹ nhàng tung người lên, chẳng khác nào bông hoa tuyết rơi vào huyền nhai vô tận, đáp xuống bên cạnh anh.

“Tôi gọi bạn là Nhất Nhất được không?”, anh đánh chữ, không có tiêu điểm, cũng không có vẻ mặt, mỗi khi buồn bã anh cũng không thích dùng bất kỳ ngôn ngữ xa hoa bay bướm gì.

“Được!”, câu trả lời của cô đơn giản lạnh lạnh, giống như bông tuyết ngập trời trên không trung.

“Tôi cảm thấy mỗi lần gọi bạn là Nhất Nhất chẳng khác nào như đang gọi chính mình vậy!”, anh nói. Bởi vì trong tên của anh cũng có một chữ “Y”.

Cô cũng không đáp lại.

Suy nghĩ một chút, vẫn gửi đến một icon mặt cười.

“Nhất Nhất, làm sao bạn lại luôn yên tĩnh như vậy?”, anh hỏi.

Cô liền đáp: “Đêm không trăng hoa cô độc.”

Đây cũng chính là câu thơ hai ngày trước anh vừa mới đọc thoáng qua ở đâu đó.

Anh cười nói: “Tôi không làm được. Nhất Nhất, tôi chỉ thích náo chứ không thích tĩnh, chỉ thích tụ chứ không thích tán. Nhất nhất, tôi sợ cô độc”.

Thật ra thì, người càng sáng sủa hoạt bát thì lại càng sợ cô độc.

Giống như anh, vốn đã quen náo nhiệt làm sao có thể ngồi yên một chỗ? Hay là do đạo này không thường xuyên gặp mặt Đại ca và Thần An nên mới vậy? Hai người kia đều đã vào Trường Quân đội, nên bọn họ không có cơ hội vân du đây đó với nhau nữa.

Cô muốn nói gì đó, ngón tay đặt trên bàn phím gõ gõ một hồi, xóa rồi lại đánh, đánh rồi lại xóa, rồi lại đánh lại, cuối cùng, trong khung Chat chỉ để lại một câu: Anh hai, em sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Rồi sau đó, ngón tay đặt lên nút Enter, nhưng thủy chung lại chưa từng nhấn xuống.

“Nhất Nhất, Đại ca và Tiểu Tam Tử đều không chơi nữa, mấy huynh đệ trong bang vẫn cùng nhau đánh quái cũng ngày càng ít đi, người thành chủ này hiện tại càng ngày càng không có đất dụng võ nữa rồi!”.

“Nhất Nhất, tôi cũng muốn không chơi nữa, nhưng đối với trò chơi này vẫn có chút lưu luyến”.

“Nhất Nhất, bạn định chơi tới khi nào?”

Đầu ngón tay của cô dao động ở trên bàn phím, cuối cùng, xóa đi câu vừa mới đánh, đổi thành: Thành chủ, tôi sẽ chơi nhiều hơn bạn một ngày. Rồi sau đó, gõ nút Enter thật nhanh.

Khi câu nói kia vừa nhảy ra, tim của cô, liền lỡ mất một nhịp, thậm chí, trong chốc lát còn cảm thấy hồi hận.

Anh hồi lâu cũng không nói gì.

Kênh chat riêng trong bang liền trầm mặc thật lâu.

Cô thật sự hối hận, vội vã gõ mấy chữ: Thành chủ, hẹn gặp lại.

Cảm giác bản thân mình như đang chạy trời chết, lúc chuẩn bị logout, chỉ thấy anh hồi đáp mấy chữ: Nhất Nhất Phong Hà, cảm ơn bạn. Chúng ta cùng đi đến tận cùng thế giới nhé!

Những lời này, bị anh liên tục ghim lại trong kênh, chiếm đoạt loa bằng tần, một cái rồi lại một cái, ước chừng phải hơn nửa giờ.

Thấy thế cô liền gửi thư ngăn anh lại, nhưng anh đều xem như không thấy, kiên trì chủ ý bá đạo của mình.

Có người xông vào trêu chọc: Lão đại, anh cản trở việc làm ăn của chúng tôi rồi, bồi thường đi!

Cũng có người ồn ào lên, muốn cùng ở chung một chỗ.

Cho dù có như thế nào, thì đây cũng chính là một thời khắc kỷ niệm đáng giá, khi anh mê mang mà cô độc trong đêm, đã từng nói với cô rằng: chúng ta hãy cùng đi đến tận cùng thế giới.

Kể cả, đó là một thế giới ảo đi chăng nữa.

94. Chương 92: Chương 92.1

95. Chương 92: Chương 92.1

Không ai hiểu được, vì sao đêm hôm đó anh đột nhiên trở nên sầu não, ngay cả chính anh cũng không rõ. Có thể là vì lão Đại và lão Tam đều bỏ đi, cũng có thể là vì càng ngày càng có nhiều người chán ghét mà vứt bỏ trò chơi này, lại có khi không phải là như thế.....

Chẳng lẽ là vì việc Phó Chấn Ngôn tặng cái cái vật treo lưng lẳng kia sao?

Không biết.... ..

Tóm lại, tâm trạng anh đêm nay vô cùng tệ, đã từng cùng cha đến quê cô ở tận Giang Nam để tìm cô nhưng vẫn không thể tìm ra.

Anh lúc đó đã tự hỏi mình, nếu em gái thực sự cứ như thế mà ra đi, dần dần biến mất trong cuộc sống của anh thì phải làm sao bây giờ? Như thế thì anh nhất định sẽ không quen! Ai sẽ giúp anh làm bài tập? Ai sẽ kêu anh dậy sớm? Ai sẽ cùng anh đi thi đại học?

Vừa nãy anh càng không thể hiểu nổi mình điên cuồng lo lắng ầm ầm là vì cái gì, dùng việc phần nộ hết mình để che giấu tâm trạng sợ hãi sao?

Nhất Nhất Phong Hà.... ..

Một người con gái xa lạ, có lẽ đối phương là một chị gái đã có nghề nghiệp, đã kết hôn, thậm chí thật ra có thể là một nam nhân.... ..

Anh cứ ngồi như thế phỏng đoán những chuyện về cô.... ..

Đêm vô Minh Nguyệt hoa múa đơn.

Nghĩ lại câu thơ này, thật là xứng với Nhất Nhất Phong Hà.

Cô nói chuyện rất ít, dù trong bất kì cuộc chiến nào cũng giống như một bức tường thành, đều lẳng lẳng đứng ở bên cạnh anh. Mỗi lần dù có nguy hiểm như thế nào, cô đều không chút ngần ngại, kéo anh từ cạnh kẻ chết quay trở về.

Trong trò chơi kể cả khi những kẻ đáng bỏ đi đánh không lại cô, lại dùng từ ngữ thô tục để nhục mạ, cô cũng không hề nổi giận, chỉ như một đóa hoa lẳng lẳng nở hoa, chịu đựng gió táp mưa sa bên ngoài, lặng lẽ tỏa ra hương thơm của mình.....

Đạt đến cấp Tro Cốt trong trò chơi, theo như am hiểu về trò chơi cũng như đạo lý làm người của anh, thì cô, trong cuộc sống chắc chắn là một đóa hoa chỉ ngồi chứng kiến mây cuộn rồi mây tan, một đóa hoa nhã nhận lịch sự.

Có lẽ, cũng chính bởi điều này của cô mới có thể khiến anh cảm thấy thoải mái khi ở bên cạnh cô, anh có thể bất chi bất giác gần gũi với cô....

Cùng đi đến tận cùng thế giới.

Anh tin tưởng rằng bọn họ có thể. Bất kể đó là nam hay nữ, tốt hay xấu, thì trong cái thế giới không có thật kia, cô vẫn luôn là Nhất Nhất Phong Hà mà thôi.

Cấp ba là quãng thời gian học tập quan trọng trong cuộc đời bọn anh, vì thế quy củ là điều cần thiết trước nhất.

Tiêu Y Đình đã tiến bộ ở chỗ, anh đã biết mỗi ngày mình nên làm gì, đều là do bản kế hoạch Diệp Thanh Hòa đã lập cho anh.

Tiêu Thành Hưng nhìn cuộc sống ngay ngắn đầu vào đây, có thứ tự và chỉ hướng của cậu con trai trong lòng thấy rất yên tâm. Đối với ông mà nói, chuyện quan trọng nhất của con trai không phải là thi đỗ vào trường đại học danh tiếng, mà là đi theo một thói quen sống tích cực luôn hướng về phía trước, có được thói quen này, thì dù anh làm bất cứ việc gì đều có thể thành công.

Việc trở ngại lớn nhất đó là việc giáo dục con trai của ông trở nên thất bại, đã mười tám năm nhưng không thể hình thành cho anh một thói quen tốt, Diệp Thanh Hòa đến đây chỉ hai năm, đã thay đổi tích cực cách sống của anh.

Ông vui mừng, vô cùng cảm kích cô gái này.

Nếu ông không lớn tiếng giáo huấn con trai, thay vào đó là gia đình hòa thuận phát đạt, cha con không có bất hòa, tâm tình Khương Văn Ngự cũng sẽ dễ chịu hơn, tự nhiên đối với Thanh Hòa cũng sẽ hòa nhã hơn, vì lúc này hai người vẫn còn cảm giác xa cách.

Ngay cả Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hòa cũng đã từng nghĩ đến, cả hội bọn họ dù thế nào cũng sẽ phải chia xa, cả Tô Chỉ San và Vương Triết, cứ theo quy luật ấy, bất kể sau này ai giỏi về mặt nào, thi đỗ vào trường đại học nào, kết cục ra sao, thì sự chia xa là điều không thể tránh khỏi.

Thế nhưng, cuối cấp ba, ngay trước đêm bọn họ thi cuối kì, lại xảy ra một chuyện mà không ai trong bọn có thể ngờ tới – cha của Vương Triết qua đời.

Nguyên nhân của sự tình là: Nhờ sự giúp đỡ của Tiêu Y Đình và Tô Chỉ San bệnh tình của cha Vương Triết đã được khống chế tốt, có chiều hướng sẽ khỏi. Nhận thấy sức khỏe tốt lên, lại thấy con trai hăng hái học tập như vậy, cha Vương cũng cảm thấy áy náy, chứng kiến con trai liệu mình học tập như thế, sau khi học xong còn muốn nhanh chóng tìm việc, thân là người làm cha, trong lòng thật sự nhìn không được, liền tự mình kiếm việc làm, mong muốn có thể giảm bớt gánh nặng kinh tế của gia đình, gánh nặng của vợ và con.

Hơn nữa, ông còn gạt Vương Triết. Nếu không phải xảy ra chuyện, Vương Triết tuyệt đối sẽ không biết được.... ...

Hôm đó Vương Triết không đi học, Tô Chỉ San giống như chim sợ cành cong liền kéo hai người họ cùng đến nhà Vương Triết.

Đến nhà Vương Triết, họ bắt gặp mẹ Vương đang khóc rất đau thương....

Hỏi chuyện ra mới biết, ban đầu, cha Vương làm công nhân trong một nhà xưởng, do trực trực máy móc khiến cha Vương bị cuốn vào máy, tuy rằng ngay lập tức được người phát hiện đưa vào bệnh viện, bác sĩ cũng không thể cứu chữa....

Người nhà Vương Triết đều là người hiền lành, chỉ lặng lẽ tổ chức đám tang.

Người đại diện của nhà xưởng gửi đến một số tiền không nhỏ, coi như là tiền an ủi người nhà.

Tô Chỉ San và Tiêu Y Đình đều cảm thấy rất bất bình, việc này phân xướng đúng ra phải là bên gánh lấy trách nhiệm, sao có thể chỉ viết vẽ vài nét nhạt như thế là xong?

Cả hai đều không phục, một bên lên mạng tìm kiếm, một bên tìm người quen cố vấn, cuối cùng mang theo tất cả tài liệu liên quan đến nhà xướng để đàm phán, yêu cầu nhà xướng phải bồi thường.

Nhưng bị cho là trẻ con, nhà xướng không hề coi trọng họ, trực tiếp kêu người đưa ra ngoài.

Tiêu Y Đình tức giận vô cùng, trên đường về quay lại Diệp Thanh Hòa nói: “Em gái, chúng ta phải khởi tố! Chúng ta nhất định phải giúp Vương Triết! Em gái, chúng ta thuê luật sư có được không?”

Anh biết trong tay em gái anh có một khoản tiết kiệm không nhỏ, tiền thưởng và tiền tiêu vặt của hai đứa đều là do cô giữ, qua hai năm chắc chắn dư một khoản không nhỏ, việc thuê một luật sư là không quá khó.

“Em gái! Anh biết em sẽ đồng ý, đợi sau này anh kiếm được nhiều tiền sẽ trả lại cho em, không, về sau làm được bao nhiêu tiền anh sẽ đưa tất cho em! Được không?”

Trải qua việc lần trước anh đưa tiền cho Vương Triết vụ văn kiện, anh hiểu được Diệp Thanh Hòa tuy bình thường rất keo kiệt, nhưng chỉ cần anh cần tiền tiêu hơn nữa anh cho rằng đối với việc của bạn anh, cô tuyệt đối sẽ không từ chối, thế nhưng dù sao muốn lấy tiền từ tay cô vẫn phải cần điều kiện, gặt đầu nói đồng ý đã trở thành thói quen. Trước đây nếu muốn lấy một số tiền, anh đều phải đưa ra điều kiện: sẽ không bỏ ăn cơm trưa, hay sẽ không chơi game quá lâu. Lúc này đây, anh lại không hề do dự đem cả cuộc đời mình, cả tuổi trẻ của mình ra đặt vào tay cô, như không cần suy nghĩ, là một người đàn ông đem tất cả số tiền mình kiếm được giao cho một người phụ nữ, không rõ hàm ý ước hẹn ra sao, anh chỉ là muốn em gái trông nom tiền cho mình, quả thực đã là một chuyện kinh thiên động địa....

Đương nhiên nếu anh biết được Phó Chấn Ngôn cũng đã từng hứa với Diệp Thanh Hòa sẽ giao cho cô một nửa tài sản của mình, không biết là anh sẽ phẫn nộ hay tự hào đây? Dù sao, lời hứa của anh cũng là giao toàn bộ....

Diệp Thanh Hòa không tránh khỏi cảm động, đồng ý lần này rất đúng, rất đúng....

Anh lại cho rằng cô không đồng ý, liền cầu xin: “Em gái, em gái tốt! Anh đây là người biết giữ lời! Khi trở về sẽ lập tức viết giấy cam kết! Nếu không giao tiền cho em anh là rùa đen!”

“Được!” Ngắn gọn một chữ, cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

“Em gái! Cảm ơn em!” Ở giữa đường lớn, anh giống như bông liễu đang bay tán loạn, bế bổng cô khỏi mặt đất.

Cô vẫn nhẹ như ngày trước, như mảnh vải bay phất phơ, cô vẫn gầy yếu như thế, cảm giác ôm lấy cô giống như ôm một đứa trẻ.

Thời điểm anh đặt cô xuống, cười nói: “Em gái, em đã đến nhà anh được hai năm, tại sao vẫn không lớn lên chút nào?”

Ý tứ của từ “lớn lên” này....

Cô hơi suy nghĩ một chút....

Còn anh tâm trạng đang rất tốt, đứng giữa đường lớn cười ha ha, rồi sau đó lại hạ giọng, cúi sát tai cô nói: “Đồ bánh bao nhỏ....”

“... ..” Cô chỉ biết lời anh nói không bao giờ tốt đẹp cả....

Thế nhưng, chính cô cũng không hiểu, tại sao từ trước đến nay cô vẫn giữ nguyên dáng người nhỏ bé này? Thật sự là vô cùng khác biệt với Tô Chỉ San....

96. Chương 93: Chương 92.2

97. Chương 93: Chương 92.2

Về chuyện này, bọn cô và Tô Chỉ San cùng có một suy nghĩ – cần có luật sư, khởi tố!

Nhưng nghĩ đến điều kiện kinh tế của nhà họ Vương, liền chủ động liên lạc gọi điện để bàn bạc với họ (Tô Chỉ San), cô sẽ trả tiền thuê luật sư. Tiêu Y Đình nhìn Diệp Thanh Hòa cười cười, nói với cô đã tìm được luật sư tốt rồi, chỉ cần trả tiền nữa là xong.

Tô Chỉ San lúc ấy rất cảm động, nói trong điện thoại: “Vương Triết có được bạn bè như hai người, thật sự là một may mắn, cảm ơn hai người.”

Diệp Thanh Hòa làm sao lại không nghĩ tới, Vương Triết có người bạn như cô ấy (Tô Chỉ San) cũng là một điều rất may mắn....

Thế nhưng, cô vẫn là không nói gì.

Bọn họ khi đó đều ngây thơ nghĩ rằng, trên đời này chắc chắn có công lý, giao vụ kiện cho luật sư, nhất định có thể đòi lại một kết quả công bằng cho nhà họ Vương.

Nhưng họ cũng chưa từng nghĩ đến, trong việc này khó khăn chồng chất.

Lão chủ nhà xưởng dùng trăm phương nghìn kế để bẻ cong bóp méo sự thật, chia trách nhiệm ra lẫn lộn, tiêu hủy hoàn toàn chứng cứ xác đáng, cuối cùng trở thành cha Vương trong khi làm việc không nghiêm túc tuân theo quy trình dẫn đến sự cố, hơn nữa còn bày ra vẻ mặt giả vờ nhân từ, mong muốn hai bên hòa giải, chấp thuận bồi thường cho gia đình nạn nhân.

Chẳng qua số tiền bồi thường trên thực tế khác xa nhau.

Nhóm Diệp Thanh Hòa đương nhiên là không đồng ý hòa giải, cương quyết chờ đến khi phán xét, Tiêu Y Đình tức giận thiếu chút nữa đã xông lên đánh người, nếu không phải Diệp Thanh Hòa và Tô Chỉ San gắt gao giữ lại, anh nhất định đã làm, anh thực sự không ưa nổi bản mặt của lão chủ nhà xưởng kia.

Vụ án cứ như thế bị treo lại.

Mẹ Vương chứng kiến những đứa trẻ này tận tâm tận lực như thế, cảm thấy không đành lòng, đã từng vài lần nói cho qua đi, lấy trứng chọi đá, họ chỉ là những đứa trẻ, không đâu lại được những người đó, người chết cũng không thể sống lại, cho dù lấy được tiền bồi thường cũng đâu có làm gì? Người dù sao cũng đã chết, cha Vương cũng không thể quay lại.... ..

Nghe mẹ Vương nói, trong lòng họ cảm thấy chua xót vô cùng, Tô Chỉ San khóc nức lên ngay tại chỗ, Tiêu Y Đình cắn chặt hàm răng, anh sẽ không để bọn chúng làm việc xấu, anh nhất định phải thắng phiên tòa này!

Bọn họ bắt đầu đi tìm chứng cứ! Tìm đến công nhân trực đêm hôm đó, có vẻ như người này đưa ra lời khai không rõ ràng lắm, nói rằng cha Vương đã làm sai thao tác nghiêm trọng.

Tiêu Y Đình tức giận lại muốn động tay động chân, trên thực tế đã làm thật, lần cuối cùng người công nhân trực đêm đó nói không rõ ràng, anh liền một quyền thẳng mũi hấn, mắng chửi là “súc sinh”... ..

Nếu không phải Diệp Thanh Hòa ở bên cạnh lôi kéo anh, anh không biết sẽ đánh người thành ra cái dạng gì nữa.... ..”

“Sao lại kéo anh? Những người đó rõ ràng bị tên chủ xưởng khốn nạn đè ép, trợn mắt nói dối! Những người như thế phải dùng bạo lực! Đánh tới khi chúng nói thật mới thôi!” Về đến nhà anh liền rót một cốc nước lớn, vẫn không thể nguôi cơn tức, lửa giận ngập trời nói.

“Anh hai! Anh không cần phải như thế, vụ kiện này chưa có kết luận, anh đánh bị thương nhân chứng, sau đó người ta đưa ra chứng cứ phản lại thì biết làm thế nào? Chứng cứ phản lại chỉ có hại chứ không có lợi!” Cô rót cho anh một cốc nước nữa, giúp anh hạ hỏa.

Anh liền một ngụm uống cạn, ngồi một chỗ bực tức.

Cô nói sao anh không hiểu chứ? Nhưng anh thực sự nuốt không trôi cơn tức này!

“Gã luật sư kia đâu? Bắt tài thế sao?” Đối với việc gã luật sư kia tìm không ra một cách đối phó anh rất tức giận, gã này dường như đã muốn buông tay thua vụ kiện này.

“Anh hai, mẹ Vương nói rất đúng, chúng ta còn nhỏ, có rất nhiều chuyện còn chưa hiểu hết, đó là không phải là việc chúng ta có thể gánh vác, còn luật sư cũng không phải toàn năng.” Cô khuyên nhủ “Anh hai, chúng ta nói chuyện này với bác Tiêu thôi, để bác giúp chúng ta.”

Tiêu Y Đình cảm thấy rất bất bình.

Không phải anh không muốn nhờ cha xử lý việc này, mà là anh thực sự không thể chấp nhận được chuyện trước mắt, sự thật rõ ràng rành rành như ván đã đóng thuyền như thế, qua thao túng của một số người, đen trắng thật giả đều đảo lộn hết sao? Mà ngay cả một người công nhân làm chứng phải trái cũng không có!

“Anh hai, chỉ có bác Tiêu mới có thể giúp chúng ta chuyện này. Hơn nữa thời gian gấp rút, nói cho bác Tiêu biết càng sớm càng tốt. Tô Chỉ San đã nhờ cha cô ấy giúp, nhưng lúc này, cha Tô như thế nào cũng không chịu giúp.” Diệp Thanh Hòa tiếp tục khuyên bảo anh.

Trước khi ra về, trước mặt cô Tô Chỉ San đã khóc rất nhiều, về nhà liền tìm cha Tô giúp đỡ, rất có thể cha Tô không có ấn tượng tốt với Vương Triết, bất kể là bản thân cậu hay gia thế của cậu đều không phải là con rể lý tưởng của ông, huống chi con gái rượu của ông lại vì một tên con trai như thế chống đối lại sự cảm đoán của ông, còn muốn ông có ấn tượng tốt với Vương Triết sao? Sở dĩ ông đồng ý với con gái, cũng chỉ là kế hoãn binh, tình cảm của thiếu niên non trẻ thì tính là cái gì? Chờ con gái trưởng thành hơn một chút, vào đại học, con mắt nhìn cũng sẽ khác đi, con trai giỏi giang trên đời này còn thiếu sao?

Tiêu Y Đình vô cùng chán nản gật gật đầu, càng thêm phần uất và bất mãn, điều quan trọng nhất bây giờ vẫn là giải quyết vấn đề kia đã.... ..

Vì thế ngay đêm đó, Tiêu Thành Hưng vừa về nhà anh đã đem chuyện này nói rõ tường tận cho ông nghe, mong muốn ông tìm ra biện pháp để chân tướng sự việc trở lại như cũ, cho mẹ con nhà họ Giang sự công bằng.

Tiêu Thành Hưng sau khi nghe xong cảm thấy rất hài lòng với suy nghĩ chính nghĩa của cậu con trai, liền chấp thuận.

Từ khi có Tiêu Thành Hưng hỗ trợ mọi việc trở nên thuận lợi hơn rất nhiều.

Trải qua quá trình lâu sau đó, Tiêu Y Đình cũng không thể hiểu hết, chỉ biết cuối cùng tòa tuyên án bọn anh thắng kiện, nhà họ Vương được thêm tiền bồi thường.

Lão chủ nhà xưởng tuy rằng tức đến nghẹn thở vẫn phải nhanh chóng đưa tiền bồi thường cho mẹ con nhà họ Vương.

Ngày đó bọn họ đến nhà Vương Triết, vẫn là cảnh mẹ Vương đang ôm Vương Triết khóc.... ..

Trong phòng đã hoàn toàn không còn dấu vết của cha Vương, không còn mùi thuốc vốn có, không còn tiếng ho vốn có của cha Vương.

Tiêu Y Đình và Tô Chỉ San đều đau buồn muốn khóc.

Đúng như theo lời mẹ Vương, tiền dù lấy được thật, nhưng cũng đâu có để làm gì? Cũng đâu mua lại được người đã chết.... ..

“Các cháu tới rồi à, ngồi xuống đi, bác đi nấu cơm.” Đối với những đứa nhỏ nhiệt tâm này mẹ Vương vô cùng cảm kích. Tuy rằng tiền bồi thường được thêm hay không cũng không quan trọng, nhưng ít nhất cũng chứng minh được, không phải vì cha Vương làm sai gây sự cố, trả lại sự trong sạch cho ông ấy, trong lòng bà cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

“Bác, bác thật sự không cần làm thế đâu ạ.” Tô Chỉ San khuyên can mẹ Vương. Lúc này mẹ Vương đang đau lòng như chết đi, sao có thể để bác ấy đi nấu cơm cho họ ăn chứ?

“Không có sao đâu. Tìm chút việc gì làm trong lòng cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn, các cháu ngồi nói chuyện với Vương Triết đi, đứa nhỏ này tâm tình rất kém.” Mẹ Vương lau nước mắt, khuyên Tô Chỉ San ngồi xuống.

Tô Chỉ San bản chất là một người lương thiện, đã toàn tâm toàn ý muốn trở thành người gần bó gần gũi nhất với Vương Triết, đương nhiên cũng là người sẽ gần bó với mẹ Vương, liền đứng lên theo bà vào nhà bếp, phụ bà nấu cơm, cùng trò chuyện, hi vọng có thể khiến bà nguôi ngoai.

Ngoài nhà, Vương Triết ngồi đối diện nhau Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hòa.

“Người anh em.....chúng tớ đều hiểu.....khổ sở không thể nói hãy khóc một lần đi!” Tiêu Y Đình vỗ nhẹ bờ vai cậu.

Vương Triết trong khóe mắt ẩm nước mắt, nhưng lại cố nhịn không khóc ra, cắn răng nghẹn ngào: “Vụ kiện thắng! Tiền bồi thường đã ở đây! Mình lại càng cảm hận chính mình! Đây là đem mạng sống của cha đổi lấy tiền đi học sao? Mình đang dùng sự sống của cha để xây dựng cuộc sống của mình sao? Mình thật sự là một kẻ vô dụng!”

Tiêu Y Đình không hề nghĩ đến trong lòng Vương Triết lại nghĩ như thế, nghe xong càng thêm đau buồn: “Vương Triết, đừng nghĩ như vậy.... bác Vương.....đặt ở cậu rất nhiều hi vọng, nếu cậu không muốn làm bác ý thất vọng thì tuyệt đối đừng nói như thế, cậu phải cố gắng hoàn thành di nguyện của bác ấy lúc còn sống, bác ấy chỉ mong cậu tương lai tốt đẹp...”

Anh thật sự không biết lúc này phải an ủi Vương Triết như thế nào, nói sao để thuyết phục được Vương Triết, nhưng có vẻ như nói điều gì lúc này đều không thể chạm tới đáy lòng của Vương Triết, làm xúc động nơi sâu nhất trong nội tâm của cậu ấy.....

98. Chương 94: Chương 93.1

99. Chương 94: Chương 93

Quả nhiên Vương Triết nghe xong lời của anh, không những không thể giải phóng bi thương trong lòng, ngược lại càng thêm kích động. Tâm trạng cậu càng thêm bi phần, cúi thấp đầu, khóc không ra nước mắt, âm thanh kìm nén đảo quanh trong cổ họng: “Mình hận chính mình! Tất cả là tại mình! Vì mình! Mình là một kẻ vô lại! Một tên vô dụng! Tại sao chuyện không may mắn này không xảy ra với mình! Tại sao không phải là mình!”

Bao lâu nay Tiêu Y Đình đều sống trong thuận buồm xuôi gió, chưa từng trải qua khó khăn gian khổ, chưa từng trải qua thăng trầm, tình cảnh bi thảm đáng thương của anh em khiến anh không thể nói nên lời, vỗ vai cậu, lời ngốc nghếch có lặp lại cũng không thể an ủi được chút nào, hơn nữa còn bức cho Vương Triết thêm bi thương, khó mà cứu vãn.

Diệp Thanh Hòa thấy thế, lẳng lặng đi ra ngoài.

“Em gái, em đi đâu?” Tiêu Y Đình gọi cô lại. Lúc này anh thật sự không muốn cô rời đi, để một mình anh đối mặt với Vương Triết như thế này, anh rất luống cuống, có thêm người ngồi cạnh, trong lòng anh sẽ bớt lo lắng hơn. Làm sao để an ủi Vương Triết đây?

Diệp Thanh Hòa quay đầu nhìn anh một cái: “Em đi một chút sẽ quay trở lại.”

Cô cũng không có đi xa, dạo một vòng quanh hàng bán đồ ăn vặt đầu ngõ nhỏ rồi quay lại, cũng không đi vào trong, đứng ở ngoài cửa, nghe được tiếng khóc của Vương Triết truyền ra từ bên trong.

Trên đời này có hai thứ khiến người ta đau lòng, là nước mắt nam nhân và máu nữ nhân.

Nhưng dường như, nữ nhân đổ máu cũng không đau lòng bằng nam nhân đổ lệ.

Người ta đều nói nam nhân không thể khóc, đó chỉ là chưa chạm tới bi thương. Số lần khóc của một người con trai có khi chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thực ra, dù có đau khổ, cũng cần hóa thành nước mắt, để có thể trở thành chuyện của ngày hôm qua, mới có thể đi lên thành nỗi đau cực điểm rồi sau đó thay đổi. Quá trình này, không cần người con gái ở bên, huống hồ là một đứa con gái không có quan hệ như cô.

Ước chừng đứng bên ngoài cửa hơn hai mươi phút, âm thanh bên trong mới nhỏ dần.

Trong tay cô đang cầm một chai rượu, gõ cửa.

Tiêu Y Đình mở cửa, mắt bắt gặp đầu tiên là chai rượu trong tay cô, biểu cảm như đã hiểu: “Rất tốt! Đây mới là thứ đang cần!”

Anh nhận lấy chai rượu từ trong tay cô, ngay sau đó rót ra ly trà, tự mình cầm một chén, chén còn lại đặt xuống trước mặt Vương Triết.

Việc Diệp Thanh Hòa cho phép anh uống rượu là hiếm thấy, từ sau buổi sinh nhật của Tô Chỉ San, cô càng không cho phép anh uống, hôm nay là tự cô mang chai rượu đến dâng trước mặt, anh liền hiểu, là cô muốn anh cùng uống với Vương Triết.

Thế nhưng, Vương Triết vừa trải qua cảm xúc biến động mạnh, tuyệt nhiên không có hứng thú với ly rượu kia, mặt mày vẫn u ám, trong mắt toàn là tuyệt vọng.

“Em gái, vừa rồi Vương Triết cậu ấy nói không nghĩ đến chuyện đi học nữa, cho dù cậu ấy đậu đại học, học đại học bốn năm, bốn năm ấy mẹ Vương muốn cung cấp chi phí, thật là quá cực khổ, cậu ấy không chỉ thấy có lỗi với cha, còn cả với mẹ.” Tiêu Y Đình nhẹ nhàng nói bên tai cô.

Diệp Thanh Hòa không nói gì, chỉ cắn nhẹ cánh môi, nhìn Vương Triết.

Có vẻ như Vương Triết nghe thấy những lời Tiêu Y Đình vừa nói với cô, vẻ mặt cậu đau buồn, tay bưng ly rượu lên, dốc vào miệng.

“Đợi đã!” ngày thường Diệp Thanh Hòa đều ăn nói nhỏ nhẹ, lúc này lại đột nhiên quát lớn, khiến cho cả Tiêu Y Đình và Vương Triết kinh ngạc.

Chỉ thấy cô bước tiến lên phía trước, giành lấy cốc rượu trong tay Vương Triết.

“Cậu nghĩ rằng tôi mua rượu về chỉ để cho hai người uống chơi thôi sao?” Cô đưa cái chén đặt lên trước di ảnh của cha Vương, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Vương Triết: “Cậu lại đây. Quỳ xuống.”

Vương Triết không hiểu ý cô, nhưng việc quỳ trước cha, cậu vẫn làm.

“Bây giờ, cậu đang quỳ trước di ảnh của cha cậu, nhìn vào lương tâm mình mà nói, cậu có yêu cha cậu không?” Vẻ mặt Diệp Thanh Hòa nghiêm nghị.

Chưa từng nhìn thấy cô như thế bao giờ, mặc dù ngày thường cô trong trẻo và lạnh lùng, nhưng không hề nghiêm khắc, ngay cả khi cô đứng cũng không hề tỏ ra gay gắt, giờ phút này, đôi mắt cô phản xạ lại toàn bộ ánh sáng giống như lưỡi dao sắc bén, nhìn chằm chằm Vương Triết, khiến cho cả Tiêu Y Đình và Vương Triết có chút sợ hãi.

“Cậu nói đi!” Cô hỏi dồn.

Vương Triết nhìn di ảnh cha mình, trong lòng bi thương, gật gật đầu.

“Được! Vậy giờ cậu nói cho tôi biết! Cha cậu khi còn sống đã vì cậu làm những gì? Bác ấy mong muốn ở cậu điều gì? Có từng kì vọng cậu trở thành một người vô dụng không chí hướng, chỉ biết đánh đập sao? Kì vọng cậu không thể vượt qua đau thương khiến mẹ cậu đau buồn hơn nữa sao? Cậu dùng lương tâm của mình suy nghĩ một chút, cậu từng cho cha cậu những ngày vui vẻ chưa?”

Trong chớp mắt, hình ảnh người cha trở nên mờ mờ.

Đúng vậy, cậu là một tên nghịch tử, từ nhỏ đến lớn kia từng làm chuyện gì khiến cha mẹ tự hào vui vẻ, ngoài việc khiến cha mẹ tức giận thì chỉ còn lo lắng, cuối cùng, cũng chính vì cậu mà cha rời xa nhân thế....

....

Đau đớn lại dần vặt, cậu đỡ trán, ghen ngào: “Thế nên, người đang lý ra nên nằm ở kia là mình mới đúng....”

Diệp Thanh Hòa nghe xong tức giận đến phát run, Vương Triết lại có thể bóp méo ý nghĩa như thế!

“Vương Triết! Cậu chính là khốn nạn nhất! Chỉ biết rứt đầu làm rùa đen, cậu không phải là đàn ông! Không! Cậu không phải người! Cậu cho rằng đổ hết lỗi lầm lên người mình là nhận xong hết trách nhiệm sao? Cậu luôn miệng nói người đáng chết là mình, vậy cậu đặt mẹ cậu ở đâu? Việc mất đi người bạn đời đương lúc xé chiều đã khiến bác ấy vô cùng đau khổ rồi, bộ dạng người sống không bằng người chết của cậu có giống như sát thêm muối vào lòng bác ấy không? Vương Triết! Bây giờ cậu là người đàn ông duy nhất trong nhà! Cha đã mất, cậu phải tiếp bước bác ấy, trở thành chỗ dựa cho mẹ cậu! Cho mẹ cậu hạnh phúc và ấm áp! Chứ không phải là ở chỗ này đòi sống đòi chết! Chuyện đây chỉ có con gái mới làm! Không! Cho dù là con gái cũng sẽ không cư xử như cậu!

Cậu cho rằng cậu là người đáng thương nhất thế gian này sao? Cậu cho rằng chỉ có bản thân cậu mới thấy đau buồn sao? Rằng bỏ không đi học nữa có thể cứu vớt gia đình cậu sao? Cậu cứ tiếp tục làm rùa rứt đầu như thế đi! Cậu chỉ tự bóp méo ý nghĩa đi để lấy cái cớ thôi! Cậu chỉ muốn dùng cách này để che dấu đi lỗi lầm xấu xa trong quá khứ của mình mà thôi! Cậu chỉ biết nghĩ cho lương tâm của mình mà thôi! Thế nhưng, cậu không hề nghĩ đến mẹ mình sao? Chồng mất, con trai bỏ học, tiền đồ bị phá hủy, bác ấy sẽ phải sống cả đời này với lương tâm không yên ổn và buồn khổ, bác ấy rồi sẽ tự nhận lỗi về mình, không hoàn thành được di nguyện của chồng, không nuôi dưỡng được cậu tiếp tục học hành, cảm thấy bản thân làm liên lụy đến cậu, liên lụy đến cả đời người sau này của cậu, bác ấy sẽ tự trách mình cả đời! Vương Triết! Cậu rất ích kỷ! Dùng cách thương tổn chính mẹ mình để thỏa mãn lương tâm của bản thân! Vương Triết! Tôi thật khinh thường cậu!”

Cô chưa từng một hơi nói nhiều như thế bao giờ, tức giận cộng thêm kích động, sau khi nói xong run run thở hổn hển.

Người lo lắng nhất bây giờ là Tiêu Y Đình, vừa lo cơ thể cô bị kích động, vừa lo lắng lời cô nói quá nặng nề, làm tổn thương Vương Triết.

“Làm tốt lắm em gái, không nói nữa, không nói nữa.” Anh đỡ bả vai cô, lo lắng không thôi.

“Anh hai! Anh buông em ra! Em còn chưa nói xong!” Cô điều chỉnh cảm xúc một chút, bình tĩnh lại, giọng điệu thấp xuống: “Vương Triết, con người sinh ra đều sẽ có những đau buồn không thể tránh, trên đời này cậu cũng không phải người khổ nhất, ít nhất cậu còn có mẹ, còn tôi? Không phải các cậu vẫn tò mò vì sao tôi lại sống ở nhà họ Tiêu sao? Tò mò không biết người nhà của tôi đang ở đâu? Bây giờ tôi sẽ nói cho mọi người biết, chỉ trong vòng hai ngày, cả cha và mẹ tôi đều qua đời, tôi cũng từng giống như cậu, cảm thấy trời đất tối tăm, phía trước không có đường đi. Thế nhưng, tôi vẫn nhớ rõ những kì vọng cha đặt nơi tôi: ông hi vọng tôi lớn lên sẽ trở thành một cô gái vui vẻ. Ông nói, trên đời không có gì có thể ngăn được bước chân của một người lạc quan, không sợ sinh ly tử biệt, không sợ trời đất sụp đổ, chỉ cần tin rằng, nếu có thể luôn vui vẻ lạc quan, kiên cường sẽ vẫn luôn vui vẻ lạc quan.

Tôi từng không hiểu hết ý nghĩa tốt đẹp trong những lời nói này. Tôi từng quỳ trước di ảnh cha mẹ suốt một đêm, cũng nghĩ rằng mất đi hai người tôi không thể hoạt bát trở lại được nữa, nhưng tôi đã lầm, ngay từ đầu tôi đã có thể làm được. Đó là bởi vì, vui vẻ lạc quan là lối sống mà cha đã hướng cho tôi, tôi yêu cha mình, tôi sẽ luôn vui vẻ, trở thành người như ông ấy mong muốn. Trong mắt tôi, như thế mới là yêu ông ấy. Và tôi cũng luôn tin tưởng rằng, cha mẹ chưa từng rời xa tôi, bầu trời luôn có hai vì sao sáng, đó là họ luôn dõi theo tôi, làm bạn, trông nom, giám sát tôi. Tôi bây giờ có thể tự tin trước họ rằng mình là một người vui vẻ, một đứa con ngoan.

Cho nên, hôm nay Vương Triết cậu là một kẻ hèn mọn.”

Cô nói xong, cuối cùng nâng ly rượu, chậm rãi đưa đến trước mặt Vương Triết: “Vương Triết, rượu này tôi mua về là để cho cậu thề trước mặt bác Vương, con trai lấy rượu thề, cho thấy cậu đã trưởng thành. Nhưng

có vẻ tôi nhìn nhầm cậu rồi, cậu chỉ là một kẻ hèn nhát, vĩnh viễn rứt cổ khỏi mưa gió, khiến mẹ Vương buồn khổ! Cậu như thế, tôi cũng không còn gì để nói, cậu cũng không xứng làm bạn bè của tôi! Từ nay về sau tôi và anh hai sẽ xem như chưa từng quen biết cậu! Tạm biệt!”

Nói xong, cô kéo tay Tiêu Y Đình: “Anh hai, chúng ta về thôi!”

Tiêu Y Đình không chịu, miễn cưỡng nháy mắt với cô: “Em gái, đừng.... Không đến mức....”

“Anh có đi hay không?” Diệp Thanh Hòa tỏ vẻ tức giận, dùng sức lôi kéo anh.

Tiêu Y Đình không còn cách nào khác, đành quay lại nhìn Vương Triết vẫn đang ngồi trước di ảnh cha Vương: “Vương Triết, mình về trước, lần khác lại đến....”

Lời còn chưa nói xong đã bị Diệp Thanh Hòa kéo ra đến cửa, dùng sức mở cửa ra, bắt gặp mẹ Vương và Tô Chỉ San đang đứng trước cửa, trước mặt đều là nước mắt.

“Bác Vương, chúng cháu về trước.” Diệp Thanh Hòa nhẹ giọng nói, kéo Tiêu Y Đình ra khỏi nhà họ Vương.

“Tô Chỉ San này....” Tiêu Y Đình không khỏi quay đầu ngược trở lại.

“Ngốc! Sao lại có người ngốc như thế chứ!” Diệp Thanh Hòa nói thầm, ra sức kéo anh đang cố đi chậm lại. Cô cố ý giáng cho Vương Triết một đòn thật mạnh như thế, trong lòng Vương Triết lúc này sẽ không còn muốn đào sông lấp biển hay gì nữa, sau đó có thể từ từ bình tâm lại. Cách mạnh mẽ của cô cùng Tô Chỉ San dịu dàng an ủi vô về, cô không tin Vương Triết không quay lại!

Nếu giống như cô đã dự, Vương Triết sẽ sống lại lần nữa.

100. Chương 95: Chương 93.2

101. Chương 95: Chương 93.2

Hôm sau, Vương Triết đã xuất hiện trong lớp học.

Tô Chỉ San mắt dường như đọng đầy nước đến tìm Diệp Thanh Hòa, không chỉ mình cô mà còn là thay cho mẹ Vương cảm ơn Diệp Thanh Hòa.

Nhưng cô không cần lời cảm ơn....

Vậy cô muốn gì?

Quay đầu lại nhìn Tiêu Y Đình, anh đang sải rộng hai chân đi về phía này, tâm không niệm ôm Diệp Thanh Hòa vào lòng, cọ cọ cảm trên tóc cô: “Em gái giỏi quá!”

Cái ôm như thế, không chỉ Vương Triết và Tô Chỉ San nhìn đã quen mắt, mà tất cả bạn học trong lớp cũng đã tập thành thói quen, em gái bảo bối của Tiêu Y Đình, mọi người đều biết chuyện, ngay cả thầy giáo Trần có gọi hai vị phụ huynh đến cũng không thể tỏ thái độ gì. Có lẽ, hai người thật sự là anh em, cũng có thể khác, không biết chừng?

Vương Triết đi ngay sau Tô Chỉ San ra khỏi phòng học, chậm chậm đi về phía hai người, về mặt ngược lưng, sau nghiêm túc lại, Tô Chỉ San đứng bên cạnh hỏi cô: “Chúng ta vẫn tiếp tục là bạn bè chứ?”

Diệp Thanh Hòa không đáp lại, hơi mỉm cười, khóe môi cong nhẹ.

Còn Tiêu Y Đình liền thẳng đánh vào vai mình: “Đương nhiên! Đương nhiên là bạn bè rồi!”

Vương Triết vẫn nhìn Diệp Thanh Hòa: “Có được không? Còn.... có thể nể mặt mình chứ?”

Quả thật, cô có thể mỉm cười chính là câu trả lời tốt nhất, cô không phải là người vui vẻ thì nói nhiều, ngày hôm đó chính cô cũng thấy không thể tin nổi, là điên rồi sao?

Tiêu Y Đình vẫn dùng sức ôm bả vai cô, nhìn Vương Triết nói: “Em ấy dám sao? Em ấy dám nói khinh thường mình về nhà sẽ trừng trị!”

Mỗi lần Tiêu Y Đình nói như thế, Tô Chỉ San chỉ biết cười.

Chuông vào lớp vang lên, cả bốn người đều trở về phòng tự học, Tô Chỉ San cảm thán: “Chính Tiêu Y Đình liệu có biết rằng cậu ấy có một người em gái đáng quý như thế nào....”

Đối với lời nhận xét này, Vương Triết rất tán thành.

Diệp Thanh Hòa quả thực là một cô gái đặc biệt.

“Vương Triết, cậu nói xem, Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hòa không phải là anh em ruột, lúc họ ôm nhau như thế, liệu có tình cảm gì khác hay không?” Tô Chỉ San vẫn luôn tự hỏi về vấn đề này.

Lúc ban đầu khi Tiêu Y Đình tỏa sáng như ánh mặt trời xuất hiện, liền đi thẳng vào mắt cô, rồi trong lòng cô. Vì là một cô gái đặc biệt nhạy cảm, cô thấy tấm lòng không ngoại ý này của Tiêu Y Đình với chỉ mình cô em gái này là chân thật.

Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy anh với Diệp Thanh Hòa không hề có ý đồ gì khác. Nếu không phải thế thì Tiêu Y Đình, một người không coi ai ra gì sao lại gần gũi Diệp Thanh Hòa, uống nước của cô, ôm cô một cách quang minh chính đại, không có nửa điểm dấu hiệu của tình yêu? Còn Diệp Thanh Hòa lại càng khó đoán, cô ấy đối với ai cũng ung dung thản nhiên, bao gồm cả anh trai của cô, quả thực không hề giống với bộ dạng thích Tiêu Y Đình....

Vương Triết lắc đầu: “Quan tâm nhiều như thế làm gì! Đi học!”

Cũng đúng! Quan tâm nhiều như thế làm gì cơ chứ! Bất kể quan hệ Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hòa như thế nào, hai người bọn vẫn là bạn tốt của cô, thế là đủ rồi! Mà cô, để được ở cùng một chỗ với Vương Triết, cũng sẽ dễ dàng thôi!

Kì thi đại học đã đến gần, các học sinh cũng lo lắng nên thi vào chuyên ngành gì của trường gì, Tiêu Thành Hưng cũng đề cập đến việc này hàng ngày, rất muốn nghe ý định của bọn trẻ.

Đầu tiên là hỏi Diệp Thanh Hòa.

Thực ra, gọi là hỏi, nhưng là đưa ra gợi ý cho cô: “Thanh Hòa, bác thấy cháu viết chữ và hiểu biết về văn học như thế, cha cháu cũng từng nói qua, hi vọng cháu đi theo con đường ấy.”

Diệp Thanh Hòa dường như có một chút do dự, cuối cùng lại gạt đầu: “Dạ, bác Tiêu.”

Tiêu Thành Hưng rất vừa lòng, vẻ mặt từ ái tươi cười: “Thanh Hòa, khí chất của cháu thực sự rất hợp với văn học cổ Trung Hoa, đó cũng là tâm nguyện của cha cháu, có thể giúp ông ý hoàn thành tâm nguyện, trong lòng bác coi như đã được an ủi.”

Diệp Thanh Hòa rũ đôi mắt, không nói gì.

Ngay sau đó, Tiêu Thành Hưng liền hỏi Tiêu Y Đình: “Còn con? Dự định theo nghề gì?”

Tiêu Y Đình không nói gì, dường như đang tự hỏi nên không trả lời.

Diệp Thanh Hòa liếc mắt sang liền thấy vẻ mặt tối thui của đại thiếu gia, hình như đang tức giận?

“Còn chưa nghĩ ra?” Tiêu Thành Hưng nhấn nại hỏi tiếp.

Vẫn là không lên tiếng.

Tiêu Thành Hưng liền hiểu được con trai mình như thế này chính là đang dối, nhưng cũng không biết vì cái gì. Hai năm con trai thay đổi, cách thức nói chuyện giữa ông và con trai cũng hoàn toàn khác đi, không còn nổi trận lôi đình quát mắng anh, theo bậc thang đã đi xuống: “Nếu còn chưa nghĩ ra, thì nên dành thời gian nghĩ lại, con về phòng trước đi.”

Tiêu Y Đình xoay người rời đi, không thêm để ý tiếng gọi của cha.

“Rốt cuộc là nó bị làm sao vậy?” Tiêu Thành Hưng nghi hoặc hỏi Diệp Thanh Hòa, ông càng ngày càng khó hiểu được tâm tư của con trai, có chuyện gì đều phải hỏi cô.

Thế nhưng, bây giờ chính Diệp Thanh Hòa cũng mơ hồ không hiểu.... ..

Cô hướng về phía Tiêu Thành Hưng bắt đầu lắc đầu.

“Thôi quên đi! Con về phòng học bài đi, hai ngày nữa là thi rồi! Tên tiểu tử thú vị này!” Tiêu Thành Hưng day day mi tâm, con trai lớn, thật không hết phiền não.... ..

“Dạ, bác Tiêu ngủ ngon.” Diệp Thanh Hòa trở về phòng.

Lúc này là thời gian chơi trò chơi, cô login.

Vừa đăng nhập, anh liền nhảy vào nói chuyện: “Nhất Nhất, ta đang đợi người..”

Cô gửi lại icon mỉm cười.

“Nhất Nhất, hôm nay là lần cuối ta login.”

Ngưng lại một chút, cô tiếp tục gửi icon mỉm cười.

“Người còn cười? Người không thấy buồn sao?”

Muốn cô nói như thế nào? Cô nhất định không thấy buồn, không phải mỗi ngày cô đều ngay bên cạnh anh sao?

“Nhất Nhất, chúng ta không thể cùng đi đến tận cùng thế giới! !” Liên tục ba dấu chấm than.

Cô do dự một chút, đánh một hàng chữ: Thiên hạ không có yến tiệc nào không tàn.

“Không cần! !” Tiếp tục ba dấu chấm than. “Ta không cần tận cùng! Không cần bữa tiệc tàn! Ta chán ghét ly biệt! Ta chỉ là ngay lúc này muốn thi đỗ vào trường đại học thôi, thi đỗ rồi chúng ta cùng chơi một trò chơi khác, được không?”

“Nhất Nhất, ta hi vọng người có thể luôn ở bên cạnh ta, không rời xa ta. Người nhà của ta, bạn bè của ta, em gái của ta.”

Lấy mình làm trung tâm, đúng là tính tình đại thiếu gia.... ..

Cô ngồi trước máy vi tính thở dài, quay trở lại: Thành chủ, người thật ích kỷ.

“Gi! Ta ích kỷ thì sao chứ? Người sẽ vẫn là người mãi mãi ở trong lòng, cùng một chỗ với ta! Nhất Nhất, chúng ta vẫn tiếp tục cùng nhau chơi, được không?”

Cô không chút do dự, trả lời một chữ: Được.

Anh gửi icon vui vẻ: “Vẫn là người tốt nhất, Nhất Nhất.”

Cô mỉm cười.

“Nhất Nhất, người là con trai hay con gái?”

“„„„„„” Được rồi, vẫn đang mỉm cười, cuối cùng vẫn là mỉm cười.

Anh cũng cười: “Bướng bỉnh! Được rồi nam hay nữ không quan trọng, chỉ cần chúng ta mãi là bạn tốt!”

102. Chương 96: Chương 94.1

103. Chương 96: Chương 94

“Nhất Nhất” Anh gọi cô, cảm thấy mình và cô cách nhau chiếc máy vi tính nhưng vẫn rất gần gũi.

Vẫn lặng lẽ gửi cho anh icon mỉm cười.

“Tạm biệt.” Anh nói

Cô gửi đến một icon – vẫy tay.

Tự nhiên, trong lòng anh dâng lên cảm giác rất cô đơn: “Nhất Nhất, tại sao người cứ nói chuyện không đâu? Ta không thích nhắm mắt.”

Theo thói quen, cô tùy tiện trả lời anh icon mỉm cười.

Anh liền trừng mắt với cô: “Nhất Nhất, không phải vẫy tay. Ta nói tạm biệt ý là sẽ có ngày gặp lại. Chờ ta thi đỗ đại học, ta sẽ quay lại ngay. Chúng ta cùng giao hẹn một ngày đi, mừng 5 tháng 9 thì sao?”

“Được.”

Anh ngồi trước màn hình máy tính liền nâng nâng khoe môi. Vốn dĩ xưa nay chia ly là chuyện buồn nhất, bạn hữu trên mạng cũng không ngoại lệ.

Diệp Thanh Hòa chờ sau khi anh logout mới đóng trò chơi.

Cô sẽ không nói cho anh biết, ngay cả khi đây là lần cuối cùng anh login, ngày mai cô sẽ vẫn vào trò chơi như trước, bởi vì cô từng hứa với anh: nhất định cô sẽ chơi trò này lâu hơn anh một ngày.

Tắm rửa xong, mặc áo ngủ cô liền lên giường.

Ngày thi đại học đã sắp đến gần, rõ ràng mệt chết đi, nhưng giấc ngủ so với trước lại kém đi, là do áp lực tâm lý sao?

Hôm nay bác Tiêu nói muốn cô thi vào trường Văn học Hán ngữ, tuy rằng đó không phải là ước muốn ngay từ đầu của cô, nhưng bản thân cô cũng thích theo đuổi sự chuyên nghiệp, thực ra.... ..

Thực ra trong lòng cô có chút rối loạn.

Bỗng nhiên, cửa bị mở tung, ánh sáng từ bên ngoài tràn vào.

“Thành Trác?” Cô nghi hoặc hỏi. Cô chỉ có thể nghĩ đến Tiêu Thành Trác, lần trước nhóc con này vác theo máy chụp ảnh vào náo loạn phòng cô đòi ngủ suốt gần một năm, giờ nhóc không còn vào phòng cô ngủ nữa.

Nhưng mà, cô đã nhầm.

Sau cánh cửa mở ra, một bóng dáng cao lớn phi vào bên trong.....

“Anh hai? Có việc gì?” cô theo bản năng giữ chặt chăn. Hôm nay anh còn muốn chơi đùa trò gì nữa đây?

Anh đã đóng cửa lại không một tiếng động, đi đến bên cạnh giường cô, yên lặng nhìn cô không nói lời nào.

“Anh sao vậy anh hai?” Cô không đeo kính, trong bóng đêm, đôi con ngươi đen sẫm, phản xạ lại ánh trắng bên ngoài cửa sổ, lóe lên sáng bóng như đôi mã não đen.

Anh dường như vẫn đang còn giận dữ, nằm vật ra bên cạnh cô, nằm cả lên chăn.

“Anh hai.... ..”

Anh cũng vừa mới tắm xong, mùi sữa tắm nồng đậm, nước trên tóc anh còn hắt vào mặt cô, đọng vài giọt trên mặt anh. Cô theo bản năng nằm xê dịch vào bên trong.

Anh hoàn toàn không để ý.

Trầm mặc một lúc, giọng điệu anh bỗng chất vấn cô bằng giọng khắc nghiệt: “Em nói đi! Anh đối xử với em như thế nào?”

“... ..” Không đâu buổi tối không ngủ được lại chạy tới hỏi cô câu này? “Tốt.... ..Đương nhiên là tốt.... ..”

“Vậy vì sao em không thi theo chuyên ngành giống anh?” Anh nghiêng người qua, tay đỡ đầu, lớn tiếng hỏi.

“Em.... ..”

“Em nói xem! Em không ở bên cạnh anh, tự em liệu có thể tự chăm sóc chính mình?”

Cô tròng mắt với anh, quả thực, cô cũng không thể nói rằng, là cô chăm sóc cho anh có được không? Ai mang nước uống cho anh? Ai lấy cơm cho anh? Ai làm trực nhật thay anh? Ai coi chừng anh luyện chữ? Ai phát tiền tiêu vặt cho anh?

“Nếu có người lại khi dễ em, ai sẽ đứng ra bảo vệ? Ai bảo vệ em! Không có anh thì em phải làm sao?!” Anh khí thế bừng bừng hỏi.

“... ..” Ở đại học chả nhẽ vẫn còn người ngây thơ dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề sao?

“Nói gì đi chứ! Tại sao không nói? Anh ghét nhất ở em điểm này! Mỗi lần cần nói chuyện em đều không rên lấy một tiếng!”

“Anh hai, rốt cuộc là anh muốn gì?” Cô cố dịch người vào trong, khoảng cách giữa hai người quá gần, không biết vì sao làm cho cô cảm thấy áp lực. Bình thường ôm ấp còn không tính, anh có nhất thiết phải đem chuyện ra nói chỗ địa điểm trên giường như vậy không?

Anh buồn bực một lúc, chui vào bên trong chăn của cô: “Anh không học bài được, cũng không phải là em không biết rõ anh, tất cả đều là em sắp xếp cho anh, anh mới biết mình muốn làm gì. Nếu anh và em không học chung, thành tích của anh nhất định sẽ đi xuống. Thế nên, em gái, em cùng anh học nha, am phải đăng kí cùng chuyên ngành cùng trường đại học mới được!”

Trong bóng đêm, cô thở hắt ra một tiếng, cuối cùng thì anh vẫn không nói là muốn ở cùng cô để bảo vệ cô.

“Em gái! Cứ quyết định như thế! Không cho phép em phản đối! Anh sẽ đi nói với cha! Cha nhất định sẽ rất vui! Có người trông nom anh ông ấy mong muốn còn không được!” Anh lo sợ sẽ nghe thấy từ “không” từ trong miệng cô, dĩ nhiên sẽ không cho cô cơ hội nói chuyện, nói xong liền kéo chăn qua đầu, tự lừa mình dối người: “Tốt lắm! Em đồng ý rồi! Anh đi ngủ! Đừng có làm phiền!”

Cô nhìn chăm chăm vào khoảng tối u ám, chẳng không hờ một góc, thật hết nói nổi.

“Anh hai, sao anh không về phòng mình ngủ?” Cô vốn không muốn làm phiền anh, nhưng biết phải làm sao?

Anh không để ý lời cô, còn cố tình phát ra tiếng thở nhẹ đều đều.... ..

Ý anh là sao.... ..? Anh thực sự ngủ rồi? Không được làm phiền anh?

Cô thấy dở khóc dở cười, anh hai à, anh đã mười chín tuổi rồi, không cần phải ngây thơ như vậy chứ?

Kì thi vào đại học diễn ra vào giữa mùa lên ban đỏ, cũng oanh oanh liệt liệt mà kết thúc.

Dùng từ “oanh oanh liệt liệt” này thực sự là không hề khoa trương. Ngay cả Diệp Thanh Hòa là một học sinh luôn xếp vị trí đầu, thi xong kì thi này không khác gì vừa vượt qua một cuộc khổ chiến, cuộc đua kết thúc, toàn thân đều mệt nhừ.

Nghe hai đứa con đều thông báo đỗ vào trường đại học luật có danh tiếng, thậm chí còn chính mình chứng thực không thể sai, Tiêu Thành Hưng cảm thấy rất vui mừng, đối với hai đứa đúng là một chuyện vô cùng tốt, hơn nữa Tiêu Y Đình chịu nghe lời ông, điều trước đây ông luôn mong mà không được, thực ra chính là có một người luôn bên cạnh, trông coi thúc quản anh. Vì thế, ánh mắt của ông nhìn Diệp Thanh Hòa đều rất khác biệt.... ..

Để thưởng cho hai đứa nhỏ, Tiêu Thành Hưng đồng ý cho hai người một chuyến du lịch Anh Quốc, nhân tiện đi thăm con trai lớn Tiêu Y Bằng ở Cambridge.

Dĩ nhiên, Tiêu Thành Trác khó khăn lắm mới nắm bắt được cơ hội này, liền dùng tất cả mồm mép của mình để thuyết phục cha ở tận Tân Cương đồng ý cho mình đi cùng hai người kia, không cần quay lại Tân Cương phơi nắng, sớm muộn gì cũng thành con khỉ.

Vì thế, ba đứa nhỏ cùng nhau lên máy bay đi London.

104. Chương 97: Chương 94.2

105. Chương 97: Chương 94.2

Tiêu Y Bằng ra sân bay đón người.

Nhắc đến người anh này, Tiêu Y Đình không hề thân thiết.

Lúc còn học trung học Tiêu Y Bằng đã đi du học, tính đến năm nay là tốt nghiệp, ngoại trừ kì nghỉ đông và nghỉ hè có trở về, hai năm nay đều không về nhà.

Hơn nữa, hai anh em anh, cho tới bây giờ Tiêu Y Bằng luôn là tấm gương mẫu mực, còn anh thì luôn noi gương theo đó, cho nên, anh luôn có cảm giác xa vời khó gần gũi với người anh trai này.

Lúc xuống sân bay, Diệp Thanh Hòa liếc mắt một cái trong đám người đi đón đã nhận ra Tiêu Y Bằng, khuôn mặt thật sự rất giống Tiêu Y Đình, chỉ khác là không có nụ cười tươi như ánh mặt trời và tính cách nói năng thiếu suy nghĩ như Tiêu Y Đình, đứng giữa đám người, hoàn toàn toát ra khí chất thân sĩ từ bên trong, vầng trán tỏa ra tình cảm nhân hậu, khoe môi khẽ mỉm cười, cả người cũng giống như thủ đô London này, đều thấm nhuần cái khí hậu ôn đới hải dương, tao nhã, ôn hòa.

“Tiểu Bằng!” Nhóc con này thực sự không có cảm giác khó gần với bất kì ai. Tiêu Thành Trác chỉ gặp qua Tiêu Y Bằng hai ba lần, vẫn một mực đi thẳng về phía thân hình cao lớn kia, còn gọi anh là “Tiểu Bằng”, đây là cách xưng hô của chỉ Khương Văn Ngự với anh.

Tiêu Y Bằng nhìn thấy nhóc càng thêm tươi cười, xoa xoa đầu nhóc: “Chú nhỏ đã lớn như vậy rồi sao!”

Anh là người luôn tuân theo khuôn phép truyền thống, người trên nên gọi là chú, anh gọi là chú, cũng không lỗ mãng.

Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hòa đứng phía sau, đồng thời gọi tiếng “Anh cả.”

Về mặt Tiêu Y Bằng ảm áp hòa thuận, nhìn qua khuôn mặt cả hai người, cuối cùng dừng lại trên người Diệp Thanh Hòa, mỉm cười: “Đây là cô gái thần kì mà cha nói sao? Diệp Thanh Hòa?”

“Em là Diệp Thanh Hòa, khiến anh cả cười rồi.” Cô không biết bác Tiêu đã dùng cái từ “thần kì” này để miêu tả cô, mà cô thực sự không phải như thế.

“Anh cả, em là Tiêu Y Đình.” Anh trịnh trọng như một người lạ tự giới thiệu.

Bộ dạng này của anh thực khiến Tiêu Y Bằng bật cười: “Tiểu tử ngốc, anh đương nhiên biết em là Tiêu Y Đình!”

“Vậy ra ai cũng được để ý! Chỉ trừ mỗi em!” Người nào đó tranh thủ tìm lại cảm giác tồn tại của bản thân.

Ánh hoàng hôn của London được phản xạ lại trong ánh mắt của Tiêu Y Bằng, lóe lên sáng rực, anh vỗ vỗ vai Tiêu Y Đình, khen ngợi: “Tiểu tử ngốc, đã trưởng thành nam tử hán rồi!”

Anh có từng nghe qua sự thay đổi của Tiêu Y Đình, vừa vui mừng lại càng thêm tò mò về nữ sinh có thể làm thay đổi cái tên vốn là một Hồn Đẳng Ma Vương này, từ vẻ bề ngoài xem ra, là một người nhỏ bé vô cùng bình lặng.... ..

Tiêu Y Bằng đưa họ về căn hộ mình đang thuê.

Tiêu Y Đình vừa đến liền xông xáo mở cửa các phòng.

Tiêu Y Bằng nghĩ rằng anh muốn quan sát kĩ, cười nói: “Ở bên ngoài dù sao cũng không so được với ở nhà, điều kiện có hạn, ba người đàn ông chúng ta có thể chen chúc ngủ, dù sao cũng là chen chúc với chú nhỏ.”

Tiêu Thành Trác chớp chớp đôi mắt: “Không cần đâu! Ta chen chúc cùng chị là được rồi!”

“Không để chú đắc ý đâu!” Tiêu Y Đình gõ một cái vào đầu nhóc con, “Chú đi mà chen chúc với anh cả! Chú béo như lão Tru vậy! Chen chúc không phải sẽ đè bẹp em gái cháu sao!”

Tiêu Y Bằng chỉ đứng một bên nhìn họ cười, anh đã sớm quen thuộc cách xưng hô của hai người này với Diệp Thanh Hòa.

Tiêu Y Đình đi qua đi lại xem xét một vòng vẫn không chịu bỏ qua, hoài nghi nhìn nhà anh cả mình: “Thật sự kỳ quái....”

“Có gì kỳ quái vậy?” Đối với cậu em trai nghịch ngợm này, anh đã sớm có chuẩn bị trước, nhưng thực tế lại không giống như anh tưởng tượng.

“Anh cả, sao em không thể tìm được dấu vết nào của con gái ở nhà anh? Anh cả, tuổi anh cũng không còn nhỏ....” Tiêu Y Đình không giấu được chuyện, nhìn không được liền nói ra.

Về mặt Tiêu Y Bằng cũng chờ, không ngờ rằng em trai lại hỏi đến vấn đề này, liền quay qua, vẫn là nở nụ cười: “Cứ nói như em biết nhiều lắm vậy....”

Tiêu Thành Trác không bỏ qua cơ hội bôi đen thanh danh của cậu cháu trai yêu quý, lập tức tiếp lời: “Y Bằng, Y Đình cậu ta từng có ít nhất phải hơn hai mươi người bạn gái! Đó là ít nhất! Còn về số các cô gái thích nó thì có xếp đầy một bàn mặt chược!”

“Một bàn mặt chược?” Bốn người thôi sao? Tiêu Y Bằng không rõ hỏi lại, không phải đã có hơn hai mươi người rồi sao?

“Tiểu Bằng! Cháu thật đơn thuần! Là một bàn quân mặt chược....” Tiêu Thành Trác ra vẻ người lớn khoát khoát tay.

Tiêu Y Bằng lại thoải mái cười: “Xem như cháu.... đã già đi.”

“Tên nhóc con đứng sang một bên! Đừng có mạng chuyện không có thật ấy ra mà bàn tán vớ vẩn!” Tiêu Y Đình theo bản năng một bước chạy vọt tới, vô cùng lo lắng quan sát vẻ mặt của anh cả: “Anh cả, thật sự không có bạn gái sao? Tuy rằng nước Anh là một nước văn hóa cởi mở, nhưng gia đình ta vốn theo truyền thống....”

Tiêu Y Bằng rất ngạc nhiên, cuối cùng đã hiểu em trai mình lo lắng cái gì, khuôn mặt trắng nõn nổi vệt đỏ hồng: “Hiện tại bọn trẻ, đều lớn sớm như vậy hết sao?”

“Bọn nhỏ là sao? Anh cả, so với anh em chỉ nhỏ hơn mấy tuổi! Tuy rằng hai anh em không thường xuyên gặp mặt, nhưng em thực sự rất lo lắng cho anh! Đại ca không thể cong! Tuyệt đối không thể cong!”

“Quan tâm vớ vẩn! Không có chuyện đó!” Tiêu Y Bằng bất đắc dĩ đỏ mặt cười: “Mấy đứa nghỉ ngơi một lát, anh đi nấu cơm.”

Ban đầu cứ tưởng rằng anh ý sẽ bùng ra đồ Tây hay đồ ăn nhanh gì đó, không ngờ tới, là một bàn cơm nóng canh ngọt đầy sắc vị hương.

Hai “người đàn ông” kia đã bị thức ăn trên máy bay tra tấn dữ dội không thể tả, lần này có ăn hết ba chén cơm lớn cũng không thấy đủ. Tiêu Y Đình nhìn chằm chằm bữa ăn trên bàn thở dài: “Khó trách tất cả mọi người đều coi anh là tấm gương của em, ngay cả việc nấu cơm cũng giỏi như thế, xem ra cha mẹ sinh em ra vốn là người để phụ tá cho anh....”

Đối với tính tình trẻ con này của cậu em trai, trước sau Tiêu Y Bằng vẫn mỉm cười đầy bao dung: “Là anh không còn cách nào khác. Ở nước Anh nhiều năm như thế, anh không tự học cách nấu ăn thì phải chịu đói mất! Anh không thể quen với cơm Tây.”

Ánh mắt của anh lại một lần nữa dừng trên người Diệp Thanh Hòa: “Thanh Hòa, đồ ăn không hợp khẩu vị em sao?” Anh nhận ra, từ lúc trở về từ sân bay cô không hề nói một câu, cũng không hề đi lại, một cô gái trầm mặc như thế, thật hiếm gặp....

“Đồ ăn rất ngon, anh cả.” Cô ngồi đoan trang, dáng vẻ ôn nhu.

“Thích ăn là tốt, bằng không lần này trở về mà gầy đi, cha lại trách mắng ta.” Anh khẽ cười.

“Quả thực, em gái này mới là bảo bối của cha.... còn em là nhặt được! Cha không đau không thương!”

Con cưng thích làm nũng, muốn được yêu thương.

Có vẻ như từ nhỏ đã như thế, Tiêu Y Bằng chỉ cười không nói.

Diệp Thanh Hòa im lặng đứng dậy, giúp anh cả thu dọn chén đĩa.

Tiêu Y Bằng sao có thể để cô làm việc này? Chạy nhanh đến chỗ cô, kết quả, cả hai người cùng bước vào bếp, cùng nhau dọn dẹp, còn Tiêu Y Đình và Tiêu Thành Trác đã sớm tự tìm trò giải trí cho mình. Ngày đầu tiên đến nước Anh kết thúc như thế.

Tiêu Y Bằng sống ở Cambridge nên địa điểm đầu tiên dẫn họ đi tham quan cũng là Cambridge.

Ngồi thuyền nhỏ đi trên dòng sông mang đậm hơi thở chủ nghĩa nhân văn lãng mạn, đây là điều mọi khách đến Cambridge đều làm, họ cũng không phải ngoại lệ.

Ngồi thuyền cùng bọn họ còn có hai nữ sinh viên người Italy, giọng nói dễ nghe, ý muốn được chụp ảnh cùng Tiêu Y Đình.

Rồi sau đó cùng trò chuyện với Tiêu Y Bằng.

Trong đó có một cô gái dùng nửa tiếng Anh nửa tiếng Trung hỏi anh: “Nhà thơ Trung Quốc, đừng xa Cambridge.... ..”

Vì thế tất cả mọi người đã hiểu ra, các cô ấy nói rất đúng Từ chí ma (Tái Biệt Khang Kiều), thật không ngờ cô gái Italy này cũng biết đến nhà thơ Trung Quốc?

Tiêu Y Bằng vốn là người lễ phép, liền cùng các cô ấy đàm đạo về bài thơ này, còn cùng nhau đọc diễn cảm, cùng nhau học thuộc bài thơ.

Hai nữ sinh viên nói chuyện rất vui vẻ, còn từ đây nói nhiều hơn về văn hóa Trung Quốc, cuối cùng kết thúc chuyến du sông nhưng vẫn có vẻ luyến tiếc, khi nói lời từ biệt còn chủ động hôn môi Tiêu Y Bằng.

Tiêu Thành Trác lú lờ, chờ các cô đi xa rồi mới che mắt mình lại nói: “Trẻ con không nên nhìn! Tiêu Bằng thực quyền rũ!”

“Chú thì biết cái gì? Đây là lễ nghi hiểu không? Đừng có thể hiện ra, không thấy mắt mặt sao?” Tiêu Y Đình gõ vào đầu nhóc cười nhạo.

“Hừ, ta như thế thì sao, sao người ta không thể hiện lễ nghi với cháu?” Nói xong còn quay lại Diệp Thanh Hòa chứng thực, “Chị, chị nói có phải không? Tiêu Bằng đẹp trai đến ngây người! Tiêu Y Đình hoàn toàn không bằng được! Người ngoại quốc nhìn mắt đã sáng như tuyết, sáng như tuyết!”

Nhóc này trời sinh ra đã không thể sống yên ổn cùng với Tiêu Y Đình.... ..

Muốn Diệp Thanh Hòa trả lời sao đây?

Cô chỉ có thể hướng Tiêu Y Bằng nói: “Là anh cả, thực sự tuần tú.”

Mặc dù là một câu khen ngợi, nhưng lời này của cô thực xuất phát từ nội tâm. Tiêu Y Bằng mặc quần rất bình thường cho cuộc tham quan này, chỉ mặc áo sơ mi, bên ngoài là áo len mỏng hở cổ, mỗi cúc áo đều cho thấy sự nghiêm túc. Đây kiểu ăn mặc điển hình ở Anh Quốc, mặc lên người anh lại càng thể hiện được khí chất ôn hòa của người Anh, thực sự rất thích hợp với anh ấy.

Ánh mắt cô nhìn anh tuy bị cặp kính cận xấu xí chặn lại, nhưng khóe môi đang bất giác cong cong lên của cô không cách nào che giấu được sự tán thưởng cho dành cho anh cả. Người nào đó nhìn thấy, bất giác nhú mày.

Tiêu Y Bằng được bọn họ khen không khỏi thẹn thùng, đành phải nói: “Không phải anh có sức quyến rũ! Mà là Từ Chí Ma có sức quyến rũ!”

“Từ Chí Ma có sức quyến rũ sao? Em lại cho rằng hắn chỉ là đứng hàng bét chót thời cổ đại!” Tiêu Y Đình hừ một tiếng.

Diệp Thanh Hòa cảm thấy buồn cười, không biết Từ Chí Ma đắc tội gì với anh?

Tiêu Y Bằng cũng cười nói: “Đừng có nói bừa!”

“Em nói bừa sao? Từ Chí Ma rõ ràng là đã có vợ, lại còn ở bên ngoài cùng nữ nhân khác làm chuyện không minh bạch. Vợ hắn có thai, hắn lại còn muốn ly hôn với nàng theo nữ nhân khác! Đàn ông như thế mà có sức quyến rũ sao? Còn lớn miệng nói rằng không phải chân tình sẽ không yêu, không yêu vợ sao lại làm nàng mang thai làm gì chứ?”

106. Chương 98: Chương 95

107. Chương 98: Chương 95.1: Đêm Vô Minh Nguyệt Hoa Mẫu Đơn: Thế Giới Thần Tiên.

Từ trước đến nay Tiêu Y Bằng vẫn luôn coi anh như một đứa trẻ, không ngờ rằng lần này anh lại nói ra những lời như thế. Đã lâu không nghe bình luận về Từ Ma Chí, lần này nghe anh nói như thế, mới thấy đứa trẻ này nhân cách không tệ.

Ngay sau đó nhìn anh cười: “Như vậy xem ra, sau này Tiêu Y Đình nhất định là một người đàn ông tốt?”

Tiêu Thành Trác nghe xong cười nhạt: “Tiểu Bằng, đừng tin nó! Mỗi tháng đổi một bạn gái, có thể là đàn ông tốt sao? Tiểu Bằng, cũng không phải là cháu không biết, từ lúc còn đi nhà trẻ nó đã bắt đầu yêu đương.”

Tiêu Y Bằng cười vang: “Mặc dù đúng là như thế. Nhưng Y Đình mỗi lần yêu đương đều nghiêm túc, bao gồm cả mối tình đầu với Cẩm Nhi hồi ở nhà trẻ, tuy rất lần đó kết quả là thất tình.”

“Cái gì gọi là thất tình chứ? Cái gì gọi là mỗi một lần yêu? Cái này gọi là trải nghiệm có hiểu không? Không trải qua mưa gió như thế làm sao có thể gặp cầu vồng? Khi nào gặp được người con gái chân chính của mình, em sẽ toàn tâm toàn ý, sẵn sàng trả bất cứ giá nào.” Anh đã sắp hai mươi tuổi, lí tưởng đang còn xanh mướt dạt dào như bãi cỏ, hai mắt hí lại, ánh mắt cho thấy quyết tâm của bản thân, lông mi dài khẽ chớp, lóe ra ánh sáng của đôi đồng tử màu hổ phách, sáng rực rỡ.

“Ồ! Vậy người con gái chân chính của Tiêu Y Đình cháu là ai?” Tiêu Thành Trác không nén nổi tò mò, xoay người hướng anh hỏi.

“Trẻ con tránh sang một bên! Chú nặng như Tiểu Trư vậy! Cháu còn lo không tìm được người sao!” Anh không khỏi nhớ lại những năm tháng trưởng thành của mình cùng trang tình sử cũng dày lên theo những cô gái từng xuất hiện, không ai để lại dấu vết gì trong lòng anh.

Quả thật anh cả có nói một câu rất đúng, mỗi lần anh bắt đầu mối quan hệ với một cô gái, anh đều cư xử rất nghiêm túc, nhưng cuối cùng vẫn không đi đến đâu vì những nguyên nhân như trở nên nhạt, hay bị đào góc tường*... ..

*người kia có người thứ ba.

Nhắc tới đây anh bỗng cảm thấy giận!

Tưởng rằng Tiêu Y Đình anh là người có gia giáo, nhân vật làm mưa làm gió như vậy, thế nhưng không chỉ một lần bị đào góc tường! Hơn nữa, vung múa cuộc cũng chỉ do một người! Điều này làm anh còn mặt mũi sao? Anh thấy hối hận vì lần đó ra tay quá nhẹ với tiểu tử kia!

“Ồi, Tiêu Y Đình sao tự nhiên bộ dạng của cháu trở nên giận dữ... ..” Ở đây Tiêu Thành Trác là người từng sống chung với anh lâu nhất, biết rõ hơn hết tâm tình biến hóa của anh, bởi việc này thực sự có liên quan đến ruột thịt a!

“Không nói nữa! Đói bụng rồi! Tìm chỗ nào ăn đi!” Anh là khách du lịch! Không bao giờ có suy nghĩ sẽ trở thành một con ma đói ốm.

Nói đến việc du lịch, Tiêu Y Bằng thực sự là hướng dẫn viên tốt nhất.

Sinh sống ở Anh Quốc nhiều năm, anh rất hiểu biết về nơi đây. Hiểu biết của anh không chỉ dừng lại ở phong thổ, đồ ăn và phong tục tập quán, căn cứ vào niềm yêu thích của anh với lịch sử, anh còn rất am hiểu về lịch sử văn hóa văn học nghệ thuật của nước Anh. Đi đến đâu, giọng London chuẩn mực âm áp vang lên, nhẹ nhàng giảng giải, không giống như vẻ phong tình dệt hoa trên gấm của bất cứ nước nào.

Du khách chen chúc nhau từ dòng Thames đến cung điện Buckingham, điện Windsor, mặc dù du khách ồn ào, giọng nói của Tiêu Y Bằng vẫn giống như âm thanh kèn tây của người nghệ nhân già Scotland đang biểu diễn trên cầu Westminster, mang theo sương mù mờ ảo, nhẹ nhàng xoa dịu thính giác của họ, hoàn toàn bỏ lại đám người, nếu như không phải ở thế kỉ này, xuyên qua thời không, sẽ chìm lại giữa lịch sử.

Tiêu Y Đình và Tiêu Thành Trác đều hiểu động, không cảm thấy có hứng thú với lịch sử văn học gì đó, Diệp Thanh Hòa là người duy nhất chăm chú nghe.

Cô yêu thích đọc sách, từ năm ba bốn tuổi đã cầm tập tranh tự mình bắt chước đọc, nhưng hơn mười năm qua, sách cô đọc đều là sách về truyền thống văn hóa dân tộc, đối với đất nước này, hiểu biết của cô chỉ giới hạn trong vài trang sách sử thi Anh Quốc mỏng manh ngắn ngủi.

Tiêu Y Bằng mở ra thế giới hiểu biết cho cô, khiến cô cảm thấy rất mới mẻ và thú vị. Những gì cô biết trên sách chỉ là lâu đài, hoàng tử, công chúa; mà nay, tất cả thế giới thần tiên đó đều đang hiện lên trước mắt cô, làm sao cô có thể không động tâm?

Theo như cô biết, Tiêu Y Bằng học ngành Vật Lý, không chuyên theo văn học nghệ thuật, thế nhưng, có thể biết nhiều đến thế, sao cô không khỏi kinh ngạc?

Hơn nữa, khi đi đến thăm Bảo tàng mỹ thuật quốc gia, mỗi bức họa, thậm chí đề tài tôn giáo trong đó hay chuyện xưa có liên quan, anh đều có thể dùng âm vực nhỏ nhất để không làm phiền người khác giải thích cho cô. Điều này càng khiến Diệp Thanh Hòa thêm tán phục.

Từng đọc qua “Ngạo mạn và thành kiến”, được biết đến Shakespeare, cô chợt muốn tìm hiểu câu chuyện về những nhân vật xưa cũ, cô thực sự rất tò mò.

Sau khi trở về từ nhà cũ của Shakespeare cô liền vào phòng đọc sách của Tiêu Y Bằng, lúc này anh đang trong phòng ngủ cùng Tiêu Thành Trác, cô lần theo giá sách lấy xuống quyển sách hàng thứ 14.

Tuy Tiếng Anh của cô không tệ, nhưng vẫn không đọc hiểu được nguyên tác tác phẩm của Shakespeare, tệ hơn, Anh ngữ cổ không xuất hiện nhiều trong những tài liệu cô từng xem.

Vừa vặn lúc Tiêu Y Bằng kêu cô ra ngoài ăn hoa quả, cô mang sách ra hỏi anh.

Qua mấy ngày sống chung, anh nhận thấy ở cô nhóc này khát vọng và năng lực học tập rất mạnh, ánh mắt che giấu dưới cặp kính kia, so với những cô gái cùng tuổi cô sở hữu trí tuệ và vẻ trầm tĩnh đến lạ.

Vì thế, ngồi xuống kiên nhẫn giảng giải cho cô, liền một mạch, dùng cách đơn giản nhất giúp cô có thể đọc hiểu.

Tiêu Y Đình tới đúng lúc bắt gặp âm thanh nhẹ nhàng êm ái của cô đang đọc câu văn của Shakespeare. Tới đây chỉ một thời gian ngắn, phát âm của cô đã tốt lên rất nhiều, còn giống như cổ bắt chước giọng London của anh cả.

“Shall I compare this to a summer’day? Thou art more lovely and more temperate.... ..”

Vừa nghe câu mở đầu anh chợt tự hỏi có phải hay không bài thơ này là bài thơ đỉnh cao? Nhìn tóc cô dài che kín mặt, nghiêm túc cầm sách đọc, còn anh cả thì ngồi ngay bên cạnh cô, cúi đầu nhìn, ánh mắt nhu hòa, giờ phút này trong lòng chắc chắn toàn là ánh đèn vàng cam. Đột nhiên nghĩ đến, từ sau khi đến Anh, em gái và anh vẫn chưa hề nói chuyện thì phải?

Anh vẫy vẫy tay, ý kêu Tiêu Thành Trác lại.

Thế nhưng, Tiêu Thành Trác đang cầm trên tay máy chơi game mới nhất, căn bản là không thấy được ánh mắt của anh.

Anh tức giận, xông đến giành lấy máy chơi game, cốc đầu nhóc: “Còn thức sao? Đi ngủ đi! Chú nên đi ngủ rồi!”

Tiêu Thành Trác nhìn đồng hồ, quả thật cũng đã muộn, nhóc đi về phía phòng sách nhưng bất ngờ quay lại, hướng vào phòng Tiêu Y Đình.

“Làm sao thế?” Tiêu Y Đình túm đầu nhóc lôi lại.

“Chị với Tiểu Bằng đang trao đổi! Chú sang phòng cháu ngủ.”

“Không được! Ai cho chú ngủ cùng!” Tiêu Y Đình đẩy Tiêu Thành Trác về phía phòng sách.

Hành động của hai người bị Tiêu Y Bằng nhìn thấy, cười hỏi: “Sao vậy?”

“A, chú nhỏ buồn ngủ rồi!” Tiêu Y Đình đẩy mạnh Tiêu Thành Trác về phía đó.

Tiêu Y Bằng thấy có lỗi: “Thật quên mất!”

“Là em không phải mới đúng. Nói chuyện với anh cả về Shakespeare mà quên cả thời gian, ảnh hưởng đến anh cả nghỉ ngơi.” Lúc này Diệp Thanh Hòa mới nhớ đến mình đã chiếm phòng ngủ của anh cả và chú nhỏ.

“Cũng không có sao, hai người cứ thảo luận tiếp, em đi ngủ.” Tiêu Thành Trác ngáp một tiếng, trực tiếp nằm lên giường, chuyến du lịch này thực mệt mỏi, đi lại cả ngày, buổi tối lại chơi game lâu như thế, nhóc rất buồn ngủ

~~Tiêu Y Đình trừng mắt: “Em gái, em cũng thật là, anh cả hàng ngày dẫn chúng ta đi tham quan, mệt mỗi như thế, em còn không để anh ấy nghỉ ngơi! Mau ra đây! Shakespeare có gì hay mà đọc chứ? Anh cảm thấy vẫn là chữ Hán của chúng ta bác đại tinh thâm hơn, em thơ chữ cổ cũng biết nhiều hơn!”

Diệp Thanh Hòa chỉ cười cười, không nói. Cô cũng cho rằng chữ Hán đẹp hơn, có lẽ do sự khác biệt văn hóa, nhưng cho dù rất yêu chữ Hán, đọc Shakespeare có gì bất thường sao?

Tiêu Y Bằng nghe xong cũng cười: “Anh còn tưởng rằng Shakespeare đã đắc tội gì với em!”

Tiêu Y Đình biết anh cả ám chỉ việc mình hạ thấp Từ Chí Ma, không thấy đáng, nói: “Shakespeare là bậc thầy, sao có thể đắc tội với em chứ? Hơn nữa, ông ấy cũng đã chết, em còn sợ ông ấy đắc tội với mình sao! Đi thôi! Em gái, anh có chuyện muốn nói!”

Anh kéo Diệp Thanh Hòa từ ghế đứng lên.

Tiêu Y Bằng gật đầu cười: “Đi, ngày mai chúng ta sẽ đến thăm vùng nông thôn, có thể sẽ ở lại vài ngày, anh đi chuẩn bị.”

“Đến nông thôn? “Ngạo mạn cùng thành kiến” sao?” Cô bị Tiêu Y Đình kéo đi, quay đầu lại hỏi, hiển nhiên là rất mong chờ.

“Được.... nếu em muốn đến nơi trong lời nói, vậy chúng ta sẽ đi.” Tiêu Y Bằng mỉm cười.

“Em nghỉ rồi!” Cô không kiềm được cảm giác kích động trong lòng, nhanh chóng bị Tiêu Y Đình kéo ra khỏi phòng sách.

108. Chương 99: Chương 95.2

109. Chương 99: Chương 95.2

“Anh hai, chuyện gì thế?” Tiêu Y Đình nắm cổ tay khiến cô thấy đau....

Chuyện gì? Anh cũng không biết có chuyện gì?

“Vì sao từ sau khi đến nước Anh em chưa từng nói chuyện với anh?” Điểm bất mãn này thực sự xuất phát từ nội tâm. Hoặc có thể đúng như Nhất Nhất Phong Hà nói, anh là một người ích kỷ, muốn mọi người lấy mình làm trung tâm, một khi không được để mắt đến, liền cảm thấy không thoải mái.

“Em.... không phải là do bận bịu đi tham quan sao?” Hơn nữa, cô vốn là một người không thích nói chuyện....

Anh đi tới đi lui hai vòng trước mặt cô, suy nghĩ sâu xa: “Em gái, không phải em cũng biết rằng anh cả so với anh tốt hơn rất nhiều sao? Anh ấy cái gì cũng biết, luôn ưu tú xuất sắc....”

Từ nhỏ đây đã là tâm bệnh của anh, ban đầu nghĩ từng có hai năm cố gắng, khoảng cách giữa anh và anh cả có thể kéo gần lại, nhưng hiện tại. Theo như lời Tiêu Thành Trác nói, anh cả giống như một cuốn Bách khoa toàn thư, còn Tiêu Y Đình chỉ như một quyển truyện tranh....

“Này....” Thực tế rõ ràng như thế, muốn cô phải nói trái với lương tâm sao? “Anh hai, mỗi người có ưu điểm riêng, biết nhận ra chính mình là tốt rồi....”

Tiêu Y Đình nghe xong xoay người bước vào phòng, còn đập mạnh cánh cửa kêu “Rầm!” một tiếng.

Diệp Thanh Hòa đứng bên ngoài cửa, đẩy mắt kính, cô vẫn là nói sai rồi....

Ngày hôm sau Tiêu Y Đình dùng xe chở họ đến một vùng ngoại ô London.

Anh từng nói muốn để bọn họ bồi đắp tình cảm thêm với vùng nông thôn nên quyết định ở lại mấy ngày, anh tin chắc rằng lần này Diệp Thanh Hòa sẽ rất thích thú. Cô mang theo rất nhiều hành lý, riêng đồ dùng của ba người đã kín hai bao lớn.

Tiêu Y Bằng khi nhìn thấy có chút hoảng sợ, thế nhưng vẫn dụi dụi đưa tay ra cầm giúp, không ai nói gì.

Trên tay Diệp Thanh Hòa đã không còn gì, cô lại xoay người trở vào mang ra một chiếc kèn tây mới được rao bán trên thị trường mấy hôm trước.

“Em muốn mang theo cái này?” Tiêu Y Đình không thể tin vào mắt mình.

“Đúng vậy! Âm thanh thực sự rất tuyệt! Nhất là sự biến ảo khôn lường của âm thanh nó tạo ra! Em rất muốn học!” Cô nóng lòng hướng ánh mắt về phía anh cả Tiêu Y Bằng.

Sau khi nghe xong khúc tấu của người nghệ sĩ già trên cầu Westminster, cô ngay lập tức yêu thích loại nhạc cụ này, ngày đó bắt gặp loại kèn này được bày bán, khuôn mặt bé nhỏ của cô chợt bừng sáng lên.

Tiêu Y Bằng thấy thế liền mua cho cô.

Mà điều khiến cô giật mình hơn, là anh cả còn biết thổi kèn!

Vì thế cô lại tiếp tục xin được anh chỉ dạy! Nhưng anh ấy nói rằng mình không khỏe, sợ dạy sai cô, thế nên không nhận lời dạy.

Cô muốn nhân cơ hội những ngày nhàn rỗi ở nông thôn, nói chuyện lại với anh cả, cô muốn học kèn tây, không cần biết anh cả giỏi hay không, cô cũng không cần biểu diễn cho ai xem, chỉ là học cho biết.

Tiêu Y Đình không hiểu tại sao, là khác biệt của văn hóa phương Tây sao? Lập tức nói: “Nhạc cụ phương Tây có dễ nghe bằng nhạc cụ truyền thống của dân tộc ta không? Anh còn biết kéo đàn Nhị nữa, sao em không học kéo đàn Nhị giống anh?”

Cô kinh ngạc nhìn anh, anh biết kéo đàn Nhị sao? Sao chưa hề nghe anh kéo đàn một lần?

Tiêu Y Bằng nở nụ cười: “Y Đình thực sự kéo đàn Nhị rất tốt, trước đây từng đạt được rất nhiều giải thưởng.

Về mặt Tiêu Y Đình như đang mở cờ trong bụng, lại nói tiếp còn có nhiều chuyện sâu xa hơn, thực ra là vì mẹ bắt ép học, khi gặp gỡ bạn bè có thể mang ra để khoe. Đến khi anh có sức phản kháng, không chịu nghe lời mẹ nữa như trước nữa, nếu không phải vì cha nhất định bắt anh luyện, anh đã sớm quăng sang một bên.

“Tốt lắm, khi về nhất định phải nghe anh kéo một bài!” Lên xe tay cô vẫn ôm không rời chiếc kèn yêu thích.

Tiêu Y Bằng sắp xếp lại hành lý. Họ dừng chân tại một nhà trọ.

Nếu nói như, ấn tượng ngày trước của Diệp Thanh Hòa về nơi này chỉ là chìm trong bức họa thì nay, đến với nông thôn, cô mới chân chính hiểu được thế nào là thế giới thần tiên.

Đáng yêu nhất chính là những cây xanh kích thước to nhỏ khác nhau đặt trong phòng, khi nhìn vào những bức tường càng nâng cao hiệu quả phản quang, tô điểm màu sắc. Giờ phút này được hòa mình trong khung cảnh đó mới cảm thấy được sự đáng yêu hấp dẫn khác xa trong sách.

Tiêu Y Bằng dẫn họ đến trước phòng trọ, dặn dò đêm nay sẽ ngủ lại đây.

“Có thật không?” Diệp Thanh Hòa ôm kèn tây nhảy thiếu chút nữa nhảy bật lên, khuôn mặt phấn khích đỏ bừng.

Tiêu Y Đình tỉ mỉ nhớ lại, trước đây cô chưa từng như thế.....

“Đây là nhà người bạn thân nhất của anh ở Anh Quốc, bây giờ đang muốn đổi thành khách sạn, anh đã nói trước với cậu ấy rồi.” Thấy dáng vẻ lần này của cô, Tiêu Y Bằng cũng cười cười.

“Thật tốt quá!” Cô bước lên bậc cầu thang, bà lão chủ nhà trọ liền dẫn họ vào trong nhà.

Bên trong vô cùng sạch sẽ, đồ dùng trang trí cũng rất đáng yêu, trong phút chốc giống như lạc vào một trang tiểu thuyết. Cô hưng phấn đến rơi chiếc kèn tây, xoay người lại liền thấy ba người mắt to mắt nhỏ nhìn cô chằm chằm.

“Ách.... rất thích.... cho nên....” Chính cô cũng thấy bản thân quá khác so với mọi ngày, có điều luống cuống, đưa tay vuốt vuốt tóc, sắc mặt khẽ chuyển hồng, còn dè dặt cẩn thận lè lưỡi.

Mà cô lại không phát hiện ra, động tác này đáng yêu như thế nào....

Chỉ có cô của lúc này mới giống với một cô gái.....

Ba người sững sốt trong giây lát, cuối cùng vẫn là Tiêu Y Bằng hoàn hồn trước: “Thích là tốt rồi, đi nghỉ ngơi trước, chạy nhảy cũng mệt rồi, buổi tối còn có thứ em thích hơn.”

Buổi tối còn có tiệc vui?

Cô thực sự mong chờ....

Mong chờ của cô cuối cùng cũng được đền đáp.

Tiêu Y Đình nghe đến tiệc vui, cho rằng đó là một buổi khiêu vũ nhỏ.

“Cuộc sống ở nông thôn thật nhàn hạ, cũng có nhiều hình dáng màu sắc, có khiêu vũ, tiệc trà xã giao, đôi khi còn có mặc trang phục truyền thống, giống như tối nay, em có thể xem “Ngạo mạn cùng thành kiến”, “Cảm giác nữ chúa”, “Chẳng qua không có xe ngựa”. Tiêu Y Bằng từ phía sau lấy ra một túi lớn, bên trong là trang phục truyền thống.

Trong ấn tượng của anh, Diệp Thanh Hòa luôn giữ dáng vẻ trầm ổn, thế nhưng, anh phát hiện cô nữ sinh này tính cách rất đặc biệt. Ví dụ như, trên đường London khi nhìn thấy xe ngựa, vẻ mặt cô đều là kích động, vì thế anh dẫn ba người ngồi di chuyển bằng xe ngựa. Hôm nay, bộ trang phục nữ thế kỷ thứ XVIII không biết có khiến cô phấn khích hay không?

Không còn gì nghi ngờ, vẻ mặt của cô đã tiết lộ hết....

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thanh Hòa vâng theo bộ trang phục háo hứng được mặc từ lâu. Váy làm bằng vải bông mỏng màu lam nhạt, phía trên bó sát, cổ áo hơi thấp, quần bằng hai vòng nịt sen ngoài viền, sau gáy có một nịt sen điểm tuyết, thoạt nhìn qua “vùng đất bằng phẳng” của cô cũng có chút phấp phồng.

Dưới váy có một lớp váy lót, nhìn có vẻ rộng thùng thình, càng làm nổi bật thắt lưng mảnh khảnh của cô, cô bước đi, làn váy lay động, cô đứng yên cũng có mấy phần thư thái.

Bởi vì trang phục có mũ, cô tết tóc sang hai bên, đỉnh đầu là một chóp mũ nhỏ màu lam, có hình hoa và gắn lông chim. Nhìn thực sự rất đáng yêu.

Điều khiến cô rối rắm bây giờ đó là, cô không được đeo mắt kính nữa sao?

110. Chương 100: Chương 96

111. Chương 100: Chương 96.1: Về Nước.

Lập đi lập lại nhiều lần gỡ rồi đeo, cuối cùng cô quyết định: không mang!

Đời người hiếm khi được một lần thử làm nàng công chúa trong cuốn tiểu thuyết, dù thế nào cô cũng muốn lưu lại kí ức hoàn mỹ này! Dù sao đây cũng là chuyến du lịch ngoại quốc, chim nhận bay qua không để lại vết tích, qua đêm nay, ai còn nhớ đến một cô gái Trung Quốc nhỏ bé bình thường? Mà ba người bên ngoài, không phải đều là người nhà sao?

Hai tay che lỗ tai, vuốt vuốt vành tai, vẫn là kích động không yên? Qua một hồi rối rắm, hai lỗ tai cô đã muốn nóng lên, hai má cũng theo thế mà nóng lên.... ..

Nghĩ đến ba người bên ngoài chờ đã lâu, cô nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài.

Ánh mắt ba người bên ngoài tức khắc sáng rực, ai đây?

Ngay cả Tiêu Y Đình và Tiêu Thành Trác đã nhìn cô quen thuộc, cũng không khỏi bị cô làm cho kinh ngạc.

Khuôn mặt hình trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt hạnh nhân mở to, mái tóc dài được chải lên cao, dường như như bọn họ chưa từng nhìn thấy ánh mắt như thế của cô, đen sáng như viên ngọc bích, khiến cho khuôn mặt của cô đều tỏa ra vẻ rực rỡ.

Còn bộ trang phục Trung cổ này, mặc lên người cô khiến dáng dấp cô càng thêm cao gầy, dáng người khéo léo, không thiếu đường cong, tuy không thể so với người phương Tây đầy đặn, nhưng hơn một phần kì ảo và lịch sự tao nhã. Còn thấy, nhìn xa như nữ nhân vật bước ra từ chốn thần tiên, nhìn gần lại giống như một búp bê vải, đáng yêu đến nỗi người nhìn không thể rời mắt.

“Anh cả, anh hai.... ..” Cô đã dự liệu trước phản ứng như thế của mọi người, nhưng cô không quen bị họ nhìn như thế nên có chút thẹn thùng.

Tiêu Y Bằng thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng cười: “Rất hợp.”

“Cảm ơn anh cả.” Cô ngẩng lên, đón nhận ánh mắt tán thưởng của anh, khẽ cười.

Tiêu Y Đình nhìn chằm chằm vào cô, phát hiện khi cô cười lộ lên khoe miệng cũng sẽ nâng cao, giống như vàng trắng lười liềm.... ..

Ngoại trừ Tiêu Y Bằng, đây là lần đầu tiên ba đứa nhỏ kia dự vũ hội.

Ở trong nước, tuy rằng cũng có tổ chức vũ hội, party nhưng nhà họ Tiêu luôn giữ vững phong tục truyền thống, Tiêu Thành Hưng nhất quyết không cho phép họ ra ngoài tham dự tiệc xã giao, càng không cho phép tổ chức tại nhà. Cho nên, bất kể là Tiêu Y Đình vốn yêu đương từ hồi mẫu giáo hay Diệp Thanh Hòa đa tài đa nghệ, đều mù tịt về nhảy múa.

Cũng may Tiêu Thành Trác là người cuồng đồ ngọt, không hề chống cự được trước một loạt bánh ngọt đang bày ra, đồ ngọt muôn màu rực rỡ thu hút hoàn toàn sự chú ý của nhóc, không cần đến những thứ giải trí khác.... ..

Mà Diệp Thanh Hòa rất ngạc nhiên trước cách mọi người khiêu vũ, không giống như trong ấn tượng của cô, chuyển động xoay tròn như thế kia có phần giống với điệu nhảy Clacket, liệu có phải vũ hội của tầng lớp thượng lưu thế kỉ XVIII?

Thỉnh thoảng, có vài anh chàng người Anh đến đưa tay ra mời cô, nhưng cô đều từ chối vì cô không hề biết khiêu vũ.

“Có muốn học hay không?” Tiêu Y Bằng thấy cô nhìn chằm chằm người khác khiêu vũ liền hỏi.

Cô nở nụ cười: “Anh cả, đừng có nói với em anh cũng biết nhảy?”

Tiêu Y Bằng bị cô nói như vậy, ngược lại càng thấy ngại ngùng: “Có học qua một chút, lúc trước trong trường học có học theo bạn học.... ..”

“Anh cả, quả thực anh.... không gì không làm được....” Cô khen ngợi, trong lòng không khỏi cảm thấy đồng cảm với Tiêu Y Đình, khó trách anh đứng trước mặt anh cả toàn là cảm giác thất bại như vậy, anh cả quả nhiên là không có đối thủ.... ..

Tiêu Y Bằng vốn dĩ là một thân sĩ, giơ tay nhắc chân đều là phong cách thân sĩ, xoay người trước mặt cô, khi đưa tay ra mời cô, phong thái nho nhã mà không người con trai nào ở đây có được.... ..

Từ nhỏ cô vui mừng vui buồn vẫn giữ vẻ yên tĩnh, năm đó mẹ cô có cho cô đi học khiêu vũ với nhiều bạn nhỏ khác, cô nhất quyết không đồng ý, cho nên, lần khiêu vũ này là trận chiến đầu tiên đối với cô.... ..

Hơn tất cả, cô cảm âm rất tốt, “thầy giáo” Tiêu Y Bằng chỉ dạy đúng cách, không bao lâu cô liền đuổi kịp động tác của Tiêu Y Đình....

Vũ hội nhẹ nhàng mà hoa lệ, cô khiêu vũ từng vòng từng vòng, chưa từng thử qua cảm giác vui sướng như thế khi khiêu vũ. Hơn nữa, thứ âm nhạc này cũng rất có sức cuốn hút, có thể khiến một cô gái tĩnh lặng như cô trở nên hoạt bát năng động.

Cô cũng tự mình cảm thấy mình đêm nay đúng là điên rồi, cầm bàn tay của Tiêu Y Bằng, giống như có ma thuật, không thể dừng lại được.

Cuối cùng khiêu vũ đến hai gò má hồng hồng, hô hấp nặng nề, cô mới nhớ tới còn hai người vẫn im lặng này giờ.

Ra khỏi sân nhảy, bắt gặp Tiêu Thành Trác vẫn đang say mê ăn uống, dần trở nên buồn ngủ trong lòng Tiêu Y Đình.

“Anh hai, hai người buồn ngủ rồi sao?” Cô thở phò phò hỏi.

Quả thực anh không ngủ có được không? Vẫn chăm chú xem cô và anh cả khiêu vũ.... Dường như đứng trong sân nhảy cô đã thay đổi bộ dạng thường ngày, hoàn toàn không còn là cô. Khiêu vũ có sức cuốn hút như vậy sao? Có thể làm thay đổi hoàn toàn một người? Dù sao anh cũng không có hứng, nghe loại âm nhạc này khiến anh cảm thấy phiền chán mệt mỏi.... ..

“Hừ! Thật nhàm chán!” Anh làm ra vẻ buồn ngủ, còn ngáp một cái.

“Vậy.... chúng ta về sớm một chút đi! Thanh Hòa khiêu vũ cũng mệt rồi đúng không? Chú nhỏ, chú tới nay ăn nhiều quá! Lát nữa sẽ đau bụng cho coi!” Anh cả Tiêu Y Bằng quan tâm đến từng người.

“Đi thôi!” Tiêu Y Đình một phát nhắc Tiêu Thành Trác lên, rời khỏi vũ hội.

Tiêu Y Bằng cùng Diệp Thanh Hòa đi phía sau, gió đêm nhẹ thổi, trong không khí tràn đầy hương cỏ hoa, Diệp Thanh Hòa hít đầy lồng ngực, cảm thấy rất thư thái.... ..

Vùng nông thôn này ban ngày và ban đêm không hề giống nhau, bốn phía mờ mờ ảo ảo, cỏ cây tươi tốt, khi còn có đom đóm lập lờ bay ra từ những bụi cây lớn, tiếng côn trùng lúc xa lúc gần, tất cả đều xinh đẹp thanh bình.... ..

Khóe môi Diệp Thanh Hòa vẫn là nụ cười: “Anh cả, cảnh đẹp thật.... ..”

Đúng vậy, thế giới mỗi ngày đều tươi đẹp hơn, mà cô, lại có thể toàn tâm toàn ý cảm nhận những đẹp đẽ này, cô cảm thấy rất hài lòng về bản thân. Giống như những gì cô đã nói với Vương Triết, cha cô luôn hi vọng cô sống vui vẻ và kiên cường, cô của bây giờ thực sự rất hạnh phúc, cha cô nhất định cũng rất vui mừng.... ..

Thế nhưng, đi trong gió đêm, vẫn có chút cảm giác lạnh lạnh, cô vừa khiêu vũ xong ra một thân mồ hôi, gió thổi qua liền cảm thấy rùng mình, nhịn không được hắt xì hơi thành tiếng.

Tiêu Y Bằng ôn hòa cười: “Cảnh đẹp không có nghĩa là cảm lạnh không xuất hiện.” Dứt lời, liền cởi áo khoác của mình khoác lên người cô.

Diệp Thanh Hòa cúi đầu mỉm cười.

Áo khoác của Tiêu Y Bằng có mùi của người con trai thành thực, cô có chút không tự nhiên, thế nhưng, ảm áp vẫn là vấn đề quan trọng nhất. Lần này với lần bị cảm trên xe lửa đều giống nhau, nhưng khi đó khoác

áo của Phó Chấn Ngôn cô không hề có cảm giác như vậy. Cô nhớ rõ lúc đấy mình chẳng những không tự nhiên mà còn có chút bối rối và sợ hãi. Nhưng ở bên cạnh anh cả, tuy rằng không quá gần gũi, nhưng ngay lập tức cảm thấy yên bình trở lại, trong lòng cũng ấm áp lạ thường.

Có anh trai thực sự là một chuyện hạnh phúc....

Tiêu Y Đình mang theo Tiêu Thành Trác ở phía trước đi rất nhanh, sau khi đem nhóc đặt vào phòng ngủ liền trở về phòng mình, lập tức đóng cửa, vẫn là khiến cánh cửa phòng vang tiếng lớn.

Diệp Thanh Hòa đã quen với sự thiếu tự nhiên này của anh, lắc lắc đầu, lên tiếng chào anh cả rồi trở về phòng của mình.

Đêm nay giống như một kẻ điên cuồng vì khiêu vũ, không biết mai có bị đau chân không nữa? Anh cả còn nói, có cả vũ hội hóa trang, không biết khi cô mang chiếc mặt nạ sẽ trông như thế nào đây?

Cuộc sống nông thôn London mà cô chưa từng trải qua, trôi qua một cách lãng mạn và yên tĩnh như thế.

112. Chương 101: Chương 96.2

113. Chương 101: Chương 96.2

Cô thích hoa cỏ sum xuê, rừng cây rậm rạp trên đường tản bộ, thích trò chuyện với người bản xứ, thích tham gia vào các lễ hội của họ, thích mượn một chiếc thuyền nhỏ chèo dọc theo con sông nhỏ ven rừng.... ..

Cho dù là lúc không làm gì cả, chỉ chân trần tản bộ, cũng là một loại hưởng thụ thượng hạng.

Trải qua những nhẽo cùng cứng rắn trong lời van nài của cô, cuối cùng anh cả cũng dạy cô kèn tây. Có đôi khi là không cần đi đâu, chỉ ngồi yên bên cửa sổ hay ban công phòng nhỏ, một bên tắm ánh nắng mặt trời, một bên nghe anh cả thổi kèn tây, thời gian tựa như dòng chảy mềm mại, chậm rãi nhưng tươi đẹp.

Thế nhưng anh hai lại không thích những ngày như thế thì phải? Anh là người vốn thích vận động, một ngày không đánh bóng rổ liền bứt rứt không yên người, cuộc sống nhàn rỗi ở nông thôn, nhất định là anh không chịu nổi, nếu không cả ngày đã không tỏ ra hờn dỗi mất hứng như thế rồi?

Có khi kêu anh đi tản bộ anh cũng không chịu, thà rằng ở trong phòng vùi đầu ngủ.... ..

Quả thực cô rất lo lắng về anh hai, ngay từ đầu cô đã có ý định muốn ở lại thêm mấy ngày, trước khi trở về London, bắt đầu những chuyến đi mới.

Thế nhưng, vì sao chuyến đi Scotland sau đó cũng không thấy anh tỏ ra hứng thú?

Có lần nhện không được cô hỏi anh: “Anh hai, anh sao vậy? Anh nhớ nhà sao?” Tính ra, họ cũng đã rời xa Bắc Kinh một khoảng thời gian.... ..

Dáng vẻ Tiêu Thành Trác thực sự là đang hưởng thụ chết đi được, đi đến đâu cũng có đồ ăn ngon nhóc yêu thích, hơn nữa đồ ngọt Châu Âu làm nhóc say mê không thôi, mỗi ngày cũng phải ăn gần bốn năm ly kem mới chịu quay về.

Nghe xong câu hỏi của cô, đang tự mình thử vị kem mới, nhóc ngược lên nói: “Chị, chị đừng để nó, hàng tháng đều có vài ngày như vậy.... ..”

Câu nói này đã khiến Tiêu Y Đình tức giận, Diệp Thanh Hòa cùng Tiêu Y Bằng được một trận cười lớn.

Mặc kệ cảm xúc của Tiêu Y Đình ra sao, chuyến đi Anh Quốc vẫn cứ tiếp tục. Ban đầu họ tính du lịch đến một vài nước Châu Âu, dự là ở Anh một thời gian sẽ sang Pháp dạo một vòng, còn chưa đặt chân lên hết nước Pháp lãng mạn đã phải về nước. Khai giảng năm học mới đang tới.... ..

Tiêu Y Bằng tốt nghiệp đại học, định về nước ngay lập tức, cùng đi du ngoạn với họ cả mùa hè này. Lần này được nghỉ hai tháng, cho nên cả bốn người dẫn nhau trở về.

Đồ đạc lúc đến đã nhiều, lần này trở về còn quà cáp nên càng nhiều hơn. Từ đầu đến cuối Tiêu Y Bằng đều chăm sóc cho ba đứa nhỏ, đều một mình mang hành lý.

Diệp Thanh Hòa nhìn không được, tròng mắt kéo Tiêu Y Đình đang đi phía trước lại: “Anh hai, sao anh không giúp anh cả mang đồ?”

Tiêu Y Đình bất ngờ quay đầu lại, không tình nguyện cầm lấy thứ gì đó.

“Cái tật xấu gì đây?” Diệp Thanh Hòa trong lòng âm thầm mắng anh.

Sau khi checkin, phát hiện ra vé máy bay của Tiêu Y Đình và Tiêu Thành Trác là cùng một chỗ, cô và Tiêu Y Bằng cùng một chỗ, chỗ ngồi của cô là gần cửa sổ.

Trong suốt quá trình bay, Tiêu Y Bằng rất quan tâm chăm sóc cô, mà Tiêu Y Đình vừa lên máy bay là lăn ra ngủ, còn Tiêu Thành Trác sau khi ăn uống no nê cũng đang nằm ngủ, hai người một lớn một nhỏ tựa đầu vào nhau không khỏi khiến Diệp Thanh Hòa bật cười.

Là anh lớn, Tiêu Y Bằng không quên yêu cầu tiếp viên mang đến cho hai đứa tắm miễn, còn có của Diệp Thanh Hòa một cái.

“Không cần đâu ạ, em không buồn ngủ.” Cô mở hệ thống phim ảnh giải trí trước mặt để giết thời gian.

Thế nhưng, xem qua một lần cả hệ thống phim ảnh giải trí, cô không biết mình muốn xem cái gì, cách giải trí khác, cô không ưa thích.

“Đọc sách đi.” Tiêu Y Bằng đưa cho cô quyển sách vẫn mang theo bên người.

Cô nở nụ cười, quả thực, so với việc xem phim ảnh thì đọc sách vẫn thú vị hơn nhiều.

Chính là, tuyên bố như thế cũng không hề liên quan đến cô, đọc sách một lúc liền cảm thấy mệt mỏi, buông sách, tựa lưng vào ghế ngủ.... ..

Không biết ngủ được bao lâu, bị âm thanh của cô tiếp viên đánh thức, hình như là đang quảng cáo cái gì đó.

Trong nháy mắt tỉnh lại, phát hiện ra mình đang gối lên vai anh cả, chần chừ đang đắp trên người.... ..

Mặt cô trong nháy mắt đỏ lên, sao cô có thể làm thế?

Về mặt Tiêu Y Bằng lại bình tĩnh, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh, nhận đồ uống từ tay tiếp viên đưa cho cô.

Cô cảm cốc nước, khuôn miệng nhỏ nhắn nhẹ nhàng uống, hai má nóng bừng. Cô vuốt vuốt tóc, không tưởng rằng chính mình lại may mắn như thế.... ..

“Anh cả, chúng ta đổi chỗ ngồi đi!” Tiêu Y Đình không biết tỉnh từ lúc nào, muốn đổi chỗ ngồi với Tiêu Y Bằng.

“Được!” Tiêu Y Bằng thoải mái đáp ứng.

Vì thế, Tiêu Y Đình ngồi xuống bên cạnh cô.

“Chán quá đi! Phiền nhất là đi máy bay đường dài! Em gái, chúng ta chơi game đi!” Tiêu Y Đình mở hệ thống giải trí trước mặt ra, tự mình chọn trò chơi.

Diệp Thanh Hòa cầm cuốn sách trước mặt lên, không tỏ ra hứng thú, quả thực, loại trò chơi trên máy bay này cô không hề có hứng thú.... ..

Thấy cô không hề để ý, anh tự mình chơi tiếp, nhưng trò này với anh thực sự như trò trẻ con, chỉ chơi được một lúc đã thấy nhàm chán, liền lộn xộn ghé xem âm nhạc rồi phim ảnh, lại không tìm được cái gì thú vị, tùy tay giành lấy sách của cô: “Cho anh xem!”

Diệp Thanh Hòa nhìn anh, như thế nào cũng có cảm giác anh như một đứa nhỏ quấy rối.... ..

Cũng không thêm so đo với anh, mặc kệ anh....

Nhưng người này có thể nghiêm túc đọc sách sao? Quả nhiên chả mấy chốc là lặn ra ngủ.

Anh ngủ ngay tức khắc, người hơi nghiêng ngả trực đổ, anh là cố tình muốn dựa, dù sao cũng phải dựa lên vai cô....

Cô không nói gì!

Với loại tình huống này, không phải là nữ sinh tựa vào bờ vai nam sinh ngủ sao? Giống như vừa rồi không hiểu vì sao cô lại ngủ dựa vào vai anh cả, còn anh, thì hoàn toàn ngược lại?

Cô ghét bỏ nhìn cái đầu nặng chịch trên vai mình, thầm nghĩ.

“Thanh Hòa, có muốn đổi chỗ với anh không?” Tiêu Y Bằng cũng phát hiện ra cô vẫn nhìn chằm chằm đầu Tiêu Y Đình, liền tự đưa ra đề nghị.

Diệp Thanh Hòa nhẹ nhàng đáp lại: “Anh cả, không cần, không sao đâu ạ....” Quên đi, đây cũng không phải là lần đầu tiên anh ngủ trên bờ vai cô.... Dù sao anh cũng không coi cô là nữ sinh....

Cô sửa soạn lại một chút chăn cho anh, nhắm mắt nghỉ ngơi, tự suy nghĩ miên man một lúc rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Đi máy bay đường dài chính là như thế, ăn uống rồi lại ngủ, đọc sách là thời gian thư thái nhất. Diệp Thanh Hòa không chỉ một lần giặt mình tỉnh giấc lúc đầu cụng vào đầu anh, còn thấy được, anh đang ôm cánh tay cô....

Cuối cùng, đến tận lúc Diệp Thanh Hòa có cảm giác hai chân mình trở nên phù thũng họ mới đến Bắc Kinh.

Vừa bắt đầu được hít thở không khí của Bắc Kinh, Tiêu Y Bằng cũng có chút xúc động, lại cố hít thêm vài hơi, cười nói: “Ồ nhà vẫn luôn là tốt nhất!”

Diệp Thanh Hòa mỉm cười, đúng vậy, trong nước vẫn là tốt nhất, dù chuyến du lịch rất vui vẻ, rất yêu quý những nơi đã đi qua, nhưng ở nhà thì vẫn là tốt nhất!

Tiêu Thành Hưng và Khương Ngư Văn đích thân đến sân bay đón, lần này con trai lớn của họ trở về, hai người đều rất vui mừng, hốc mắt Khương Ngư Văn còn ửng đỏ.

Đương nhiên Tiêu Thành Hưng không quên hoan nghênh ba người còn lại, hơn nữa còn đặc biệt vui vẻ thông báo cho hai đứa con rằng chúng đã thuận lợi trúng tuyển.

Đây là chuyện trong dự kiến! Hai người vui vẻ liếc nhau, giờ phút này điều họ muốn biết nhất là kết quả của Vương Triết ra sao!

Về nhà, tiệc đón gió tấy trần là không thể tránh, hai người rất muốn gọi điện ngay cho Tô Chỉ San.

Tô Chỉ San nghe được giọng của Diệp Thanh Hòa lập tức cao hứng: “Tớ còn tưởng rằng hai người cậu dẫn nhau đi trốn, bỏ quên mình với Vương Triết rồi chứ!”

“Bỏ trốn” là hai từ cô bắt ngờ nghĩ ra trong lúc bực tức khi cô và Vương Triết đều không có chút tin tức nào về hai người, là quen miệng thốt ra, cũng không suy nghĩ nhiều.

Diệp Thanh Hòa vụng trộm liếc Tiêu Y Đình, cũng không biết anh có nghe thấy không, chỉ có điều, nhìn dáng vẻ này của anh, chắc là chưa nghe thấy gì....

“Đừng nói linh tinh! Hai người thi đỗ như thế nào rồi? Trúng tuyển ra sao?” Cô quay lại chuyện chính. Cô tin chắc với Tô Chỉ San không là vấn đề, cho nên, gọi điện thoại thám thính chỉ là qua Tô Chỉ San hỏi về Vương Triết, cô cũng không dám trực tiếp hỏi về Vương Triết.

Giọng Tô Chỉ San trở nên nhẹ nhàng hơn: “Yên tâm! Đều đỗ rồi! Hai người chúng tớ đều đỗ! Tuy nhiên Vương Triết không đỗ vào trường cậu ấy mong muốn, thi đỗ hai trường khác nhau, đều chuyên về máy tính.”

Vậy là tốt rồi....

Diệp Thanh Hòa hướng về phía Tiêu Y Đình làm dấu chiến thắng.

114. Chương 102: Chương 97

115. Chương 102: Chương 97: Bạn Gái.

Ngày khai giảng sắp tới, Diệp Thanh Hòa vẫn trần trở mãi, cuối cùng quyết định nói những suy nghĩ trong lòng với Tiêu Thành Hưng.

“Cái gì? Cháu muốn trọ trong trường?” Tiêu Thành Hưng sau khi nghe xong đề nghị của Diệp Thanh Hòa không khỏi kinh ngạc, nhìn lại điều kiện gia đình, hoàn toàn có khả năng nuôi hai đứa học ngoại trú.

Điều đầu tiên ông có thể nghĩ đến là, có phải hay không Khương Ngư Văn là nguyên nhân: “Thanh Hòa, có phải bác gái khiến cháu cảm thấy không tự nhiên?”

“Không phải bác Tiêu, là cháu muốn tự lập.”

Tiêu Thành Hưng nhìn bộ dạng điềm tĩnh của cô, cảm thấy thú vị cười cười: “Tự lập? Thanh Hòa, đứa nhỏ này, thực sự bác chưa thấy ai tự lập hơn cháu.....”

“Bác Tiêu....” Diệp Thanh Hòa cho rằng bác Tiêu không đồng ý cho cô ở kí túc xá, biểu cảm có chút khó xử.

Tiêu Thành Hưng lại lắc lắc đầu cười nói: “Được, Thanh Hòa, chỉ cần cháu cảm thấy đúng, cứ thế mà làm theo, chỉ tiếc, bác rất muốn giữ cháu ở nhà để tiện chăm sóc.”

“Cảm ơn bác Tiêu.” Gánh nặng trong lòng cô đã được gỡ xuống.

Rời đi không phải là vì Tiêu Thành Hưng đối với cô không tốt, thực sự là vì đối đãi với cô quá tốt, áp lực của cô càng lớn hơn....

Đêm đó, cô thu xếp hết tất cả đồ đạc của mình, chuẩn bị cho ngày mai đến trường báo danh.

Ban đầu cũng định nói với Tiêu Y Đình chuyện này, nhưng nghĩ lại, ngày mai nói cũng được.....

Ngày hôm sau, Tiêu Y Bằng đưa hai người đến trường học, Diệp Thanh Hòa ngạc nhiên phát hiện, hành lý của Tiêu Y Đình cũng một bao lớn.

Nguyên nhân, anh cũng có ý định trọ lại trường học.....

Cô cũng không hỏi vì sao, lặng lẽ xếp đồ đạc của mình lên xe.

Tiêu Y Đình đặt tay lên vai cô, cười hắc hắc: “Em gái, anh cũng muốn đi tự lập! Cha có liều mạng ngăn cũng không được!”

Cho nên, cô vẫn phải tiếp tục cấp giấy xác nhận cho anh sao?

Cô không nói gì, ngồi lên xe.

Thái độ của cô có vẻ khiến anh không vui, ép cô dừng lại, nghiêm mặt hỏi: “Sao vậy? Em mất hứng?”

“Không có....”

“Vậy làm sao em lại có biểu cảm như thế?” Anh vung vung tay trước mặt cô, định làm nhiễu loạn ánh mắt bình tĩnh của cô.

Cô vẫn luôn biểu cảm như thế không phải sao?

Cô còn chưa kịp trả lời lại anh, Tiêu Thành Hưng đã xuất hiện ở cửa, lớn tiếng kêu cô.

Cô đành phải xuống xe.

Không biết Tiêu Thành Hưng gọi cô có chuyện gì, đã thấy ông đưa đến trước mặt một tờ chi phiếu: “Đây là phí sinh hoạt của cháu và Tiêu Y Đình, cháu vẫn sẽ là người giữ.”

“... ..” Cô có chút khó xử, “Bác Tiêu, anh hai cũng đã hai mươi tuổi, cũng đã trưởng thành, hơn nữa đại học cũng khác với trung học, nếu cứ tiếp tục xin xỏ như thế, người khác sẽ cười nhạo anh ấy mất.”

“Có gì buồn cười?” Tiêu Thành Hưng không cho là đúng, “Phẩm chất tốt nhất của người đàn ông Trung Quốc là giao tiền cho người phụ nữ trông coi!”

“... ..” Hình như đó là sau khi hết hôn giao tiền cho vợ mà.... Cô nhớ đến lời nói mơ hồ không rõ của Tiêu Thành Hưng ở Vân Nam hồi trước, lần này càng không dám nhận lấy tờ chi phiếu.

“Cầm lấy! Cháu đã hứa sẽ giúp bác trông coi anh hai rồi mà!” Tiêu Thành Hưng nhét tờ chi phiếu vào trong tay cô.

Cô nghĩ lại, trong đầu chợt lóe lên, vui vẻ nhận lấy.

“Hôm nay đi báo danh, anh cả đã chuẩn bị chu đáo cho hai đứa, chút nữa hãy cùng về nhà, bao giờ đi học chính thức hãy ở lại trường.” Tiêu Thành Hưng lại dặn dò.

“Dạ, bác Tiêu.” Cô cất tờ chi phiếu vào, bước lên xe.

{{{{dienannnnnleeee&*&quyid000nn

Hai người bạn cô học cùng khoa, thật trùng hợp hơn nữa, lại cùng một lớp, vì thế việc báo danh thuận tiện hơn, nhanh chóng xong xuôi.

Sau đó, theo chân những anh chị khóa trước đi vào kí túc xá.

Trong lúc chuyển đồ, Diệp Thanh Hòa phát hiện trên xe còn có hai chiếc máy tính.

“Anh cả đưa cho hai chúng ta!” Tiêu Y Đình cười nói, “Không cần cảm ơn!”

Quay lại nhìn Tiêu Y Bằng, vừa vặn lúc anh đang nhìn cô, ôn hòa tươi cười: “Y Đình được như ngày hôm nay, em là người có công lớn nhất, đừng khách sáo. Trong lòng cha, em cũng giống như hai bạn anh, đều là con ruột, em là con gái ruột của ông, là em gái của bạn anh, Y Đình có thì em cũng có.”

Diệp Thanh Hòa cảm thấy nếu bây giờ từ chối, thực sự có hơi thiếu tôn trọng, mà ngay từ đầu đã nhận nhiều thứ từ nhà họ Tiêu, lần này cũng không tính là gì, thế nên tiếp lời anh cả: “Cảm ơn.”

Nhà họ Tiêu đối xử tốt với cô như thế, sau này khi cô có khả năng, sẽ hết lòng đền đáp lại.

Cô hơi héch càm lên hỏi: “Muốn cài đặt mật mã không?”

Cô vẫn luôn keo kiệt nụ cười của mình, khi ở Anh Quốc từng rất vui vẻ như thế, trở về đã quay lại bộ dạng cũ, mặc dù đang nói đùa, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc.

Tiêu Y Đình lập tức rối rắm: “Chả nhẽ tối nào em cũng định chạy sang kí túc xá nam để bật máy cho anh?”

Cô quay người dõ hành lý xuống, không để ý anh nữa.

Hai anh em đưa cô đến phòng kí túc xá thời gian vẫn còn rất sớm, trong phòng ngủ chỉ có một bạn học, những người khác còn chưa đến.

Chính là, hai vị soái ca chói mắt như vậy, đi một lượt dọc hành lang cũng đủ thu hút rất nhiều người, bước vào phòng ngủ, ánh mắt vị bạn học kia vẫn luôn sáng rực.

“Xin chào bạn học. Mình là Tiêu Y Đình, đây là em gái mình, về sau chúng ta đều là bạn học, hi vọng bạn có thể quan tâm đến em gái của mình.” Anh vẫn luôn nhiệt tình hào phóng như thế, kéo Diệp Thanh Hòa lên phía trước, giới thiệu với bạn cùng phòng.

“Chào mọi người, cứ gọi mình là Chung Gia Nghi.” Nữ sinh có ý tốt vươn bàn tay về phía cô.

Cô chỉ cười một cái như đáp lại, sau đó liền cùng anh cả sắp xếp đồ đạc ra, còn lắp đặt máy tính đầu vào đây, từ trước đến nay nói chuyện phiếm không ngừng nghỉ vẫn luôn là cái miệng không ngồi yên của anh hai mà thôi....

Trên đường về nhà, Tiêu Y Đình liền cùng cô tán gẫu: “Anh thật muốn theo em vào tận phòng ngủ, về sau lúc em đi ngủ không có anh ở cạnh, anh đã nhờ cô ấy coi dùm, xem em có trải chăn chưa, nếu không sẽ lăn xuống giường, còn việc lấy nước....., anh sẽ sang bên đó.”

“... ..” Từ nãy đến giờ anh nói những chuyện này với bạn học kia sao?

Bởi vì còn có cuộc hẹn với Vương Triết và Tô Chỉ San, anh cả đưa họ đến nhà họ Vương ở trong một ngõ nhỏ, họ mua một giỏ hoa quả, vào thăm nhà Vương Triết.

Tuy rằng Vương Triết đỗ hai trường bình thường, nhưng đối với cậu mà nói, đã là một kì tích, vì thế mẹ Vương đặc biệt vui mừng, cái ngõ nhỏ có thêm mấy đứa trẻ thêm náo nhiệt vô cùng.

Vương Triết sau khi trải qua nhiều chuyện như thế, cũng đã tiến bộ rất nhiều, mới nghỉ hè đã bắt đầu mày mò học về máy tính, học qua hai tháng cũng đã có rất nhiều hiểu biết.

“Bây giờ ngành học về máy tính rất có tương lai, mình tính sau này khi học đại học, sẽ tự mình mở một cửa hàng nhỏ sửa máy tính, giúp người ta lắp ráp hay sửa máy tính, kiếm chút tiền, về sau vừa có kinh nghiệm vừa có tài chính.” Ý định của Vương Triết quả thực so với ba người còn lại chín chắn hơn rất nhiều.

Tô Chỉ San đương nhiên là vô cùng tin tưởng Vương Triết, Diệp Thanh Hòa nghe xong cũng thấy rất vui.

Chỉ có Tiêu Y Đình, vẫn cái tính đại thiếu gia, không cho như thế là đúng: “Người anh em, vừa trải qua cửa ải thi đỗ vào trường đại học, khổ tận cam lai, cậu lại còn muốn tự ném mình vào bể khổ?”

“Không vào bể khổ sao tìm được mật ngọt?” Tô Chỉ San rất bất mãn với việc Tiêu Y Đình đả kích lòng cầu tiến của bạn trai cô, trùng mắt với anh.

Tiêu Y Đình cố ý đùa với cô: “Cứ nhìn mình đây! Học đại học nên phóng túng, theo đuổi những em gái! Tiêu dao* làm sao!”

*ung dung tự tại.

Tô Chỉ San nở nụ cười, tràn ngập trào phúng: “Cậu chỉ muốn vui vẻ theo đuổi các em gái? Không sợ Diệp Thanh Hòa sẽ xử đẹp cậu sao?”

“Nực cười! Em gái dám xử mình sao? Không nhìn xem ai mới là anh trai của em ấy? Hơn nữa, chuyện yêu đương ở đại học, mẹ mình cũng đã đồng ý, em gái quản được sao?” Mặt mũi nam tử hán của người nào đó đã mất, không cam tâm cố cứu vớt.

Vương Triết cũng cười, chính là cô không nói mà thôi, ánh mắt nhìn đến Tô Chỉ San chỉ toàn là dịu dàng.

Tiêu Y Đình vừa thấy ánh mắt này, không chịu nổi: “Nói nghe này người anh em! Cậu thiết thòi rồi! Thời gian quý báu như thế lại để phí! Ở đại học yền gầy yền mập, không biết bao nhiêu là mỹ nữ tài nữ, cậu hoàn toàn không có cơ hội!”

Tô Chỉ San hừ một tiếng: “Đại thiếu gia cậu đã không đứng đắn! Đừng có kéo Vương Triết vào rồi làm hư! Yền gầy yền mập hay tài nữ gì đó trong mắt cậu ấy đều không bằng tớ được!”

“Ôi! Thật là không biết xấu hổ nha!” Tiêu Y Đình không ngờ rằng suốt thời gian mình đi Anh Quốc, hai người họ đã phát triển tới mức này, không khỏi trêu ghẹo họ.

Từ đầu đến giờ cũng chỉ có mình Diệp Thanh Hòa là không nói một câu, nghe xong câu nói của Diệp Thanh Hòa cũng chỉ hơi cười cười.

Một tay anh khoác lên vai Diệp Thanh Hòa, nói trắng trợn: “Dù thế nào em gái cũng không bẻ mình ra thành nhiều mảnh đâu chứ?” Nói xong còn cúi đầu hỏi cô: “Em gái, em trả lời đi?”

Cô cười mà không nói, cô sẽ không đánh anh, cũng không quen đánh anh, cô chỉ biết.... hình vẽ rùa đen....

Đối với quan hệ vô cùng tốt của hai người, Tô Chỉ San vẫn luôn hiếu kì, nhin không được liền hỏi: “Tiêu Y Đình, cậu nói học đại học muốn theo đuổi các em gái, vậy rốt cuộc bạn gái trong lòng cậu có bộ dạng như thế nào?”

“Cái này....” Tiêu Y Đình nghĩ ngợi, híp híp mắt miêu tả, “Thật xinh đẹp! Ngọt ngào! Là người hoạt bát đáng yêu! Nếu có thể còn nhảy múa giỏi! Thích cười.... ... cười rộ lên là lúc đáng yêu nhất....”

116. Chương 103: Chương 97

117. Chương 103: Chương 98: Gặp Lại Bạn Cũ.

“Còn giống như con chim nhỏ nép vào người, ngoan ngoãn nghe lời....”

“Ít nhất cũng phải cao 1m68, đi ra ngoài cùng mình mới có cảm giác xứng đôi....”

“Cô ấy không cần làm việc nhà, nhưng phải dịu dàng hiền lành, hiếu kính với cha mẹ của mình....”

“Đủ rồi! Tiêu Y Đình! Nói không có chút thực tế nào cả! Vừa muốn 1m68, vừa muốn như chim nhỏ nép vào người, 1m68 thì sao có thể như chim nhỏ nép vào người hả?” Tô Chỉ San hung hăng đập vỡ mộng tưởng của anh.

Tiêu Y Đình đắc ý với vóc dáng của mình: “Đi với người khác đương nhiên là không thể, nhưng nếu ở cùng mình chắc chắn có thể!”

“Hừ! Tôi nguyện rửa cậu! Về sau bạn gái của cậu sẽ lùn vô cùng! Không chút dịu dàng, còn có thể như sư tử mẹ, ngày nào cũng trông coi cậu để cậu khỏi tự do!”

“Sao phải độc ác vậy? Vương Triết, cậu coi đi! Coi đi!” Tiêu Y Đình chỉ vào Tô Chỉ San, giận dữ nhấn mạnh.

Vương Triết chỉ cười, Tô Chỉ San và Tiêu Y Đình mắng nhau đến xây xát không phải là chuyện mới mẻ gì.

Hai người ở lại nhà Vương Triết tranh cãi đến tận giữa trưa mới ra về. Đến gần cửa nhà, chợt nghe thấy thanh âm nói chuyện ở bên trong, nhớ lại khi đi vào có thấy ô tô lạ ở ngoài cổng, hai người đoán rằng có khách đến thăm.

Vào cửa, thấy trong phòng khách có hơn bốn người, một đôi độ tuổi trung niên ngang bằng Tiêu Thành Hưng và Khương Ngư Vãn, nhất định là hai vợ chồng, còn có một nam một nữ, đều còn rất trẻ.

Tiêu Y Đình nhận ra họ, vẻ mặt vô cùng vui vẻ chào hỏi: “Bác Quách! Bác gái! Đã lâu không gặp! Mọi người trở về Bắc Kinh sao ạ?”

Đôi vợ chồng trung niên nhìn thấy anh rất nhanh nhớ lại được: “Ồ! Đây là Y Đình sao? Cao lớn như vậy rồi sao? Đẹp trai quá đi! Tốt lắm!”

Người được gọi là bác gái tươi cười trả lời câu hỏi của anh: “Không có, là do Cẩm Nhi thi đỗ trường Đại học Bắc Kinh, hai bác đưa em ấy tới nhận trường.”

Vì thế, cô gái trẻ kia liền đứng lên, nhẹ nhàng cười một cái, rất ngọt ngào: “Anh hai, xin chào. Em là Cẩm Nhi, anh còn nhớ em chứ?”

“Đương nhiên là nhớ rồi! Anh còn nhớ trước đây từng dùng bàn tay bẩn khiến chiếc quần trắng tinh của em trở thành màu đen, còn bị cha anh đánh cho một trận nên thân!” Nhớ lại chuyện lúc nhỏ, Tiêu Y Đình vô cùng vui vẻ.

Quách Cẩm Nhi rất xinh đẹp, mắt sáng long lanh, ngọt ngào động lòng người, vẻ ngoài xuất sắc khiến cô trở thành vật sáng nhất trong căn phòng, mọi ánh sáng đều tập trung bao lấy cô.

Hơn nữa, khi cô cười lộ lên, bên khóe miệng còn khắc sâu một núm đồng tiền....

Dáng người cao, tầm 1m7, nhưng nhìn chung không quá cao lớn, vẫn giữ được vẻ mảnh khảnh uyển chuyển, cử chỉ hồn nhiên nhưng không mất đi sự đoan trang, hào phóng đúng mực, và cả sự dịu dàng vốn có của con gái.

Lời nói của Tiêu Y Đình khiến cả hai gia đình đều cười vui vẻ, Khương Ngư Vãn còn nói một câu: “Lúc ấy Y Đình của chúng ta rất thích Cẩm Nhi, thấy con bé liền chạy lại ôm.”

Người con trai ngồi bên cạnh Cẩm Nhi cũng tự hào nhìn cô nói: “Tất nhiên là thế rồi, trước đây Cẩm Nhi như một đứa trẻ đến từ xứ sở băng tuyết, người gặp người thích, chẳng trách Y Đình nhìn em ấy hồi lâu lại muốn ôm.”

“Anh cả!” Quách Cẩm Nhi đỏ mặt, người con gái khi xấu hổ càng thêm quyến rũ động lòng người.

Tiêu Y Đình cũng nhớ lại việc ngốc nghếch mình làm trước đây, ha ha cười: “Anh, đều là chuyện trước đây rồi, giờ lớn rồi không nên nói ra, Cẩm Nhi em ấy sẽ thấy xấu hổ.”

Tiêu Thành Trác từ trên lầu đi xuống, chậm rãi đi đến bên cạnh người Diệp Thanh Hòa, nhỏ giọng nói: “Đây là mối tình đầu trong truyền thuyết của Tiêu Y Đình, Quách Cẩm Nhi, còn có cả nhà họ nữa.”

Cô mỉm cười nắm lấy tay Tiêu Thành Trác, không cần nhóc con này nói, cô cũng có thể nghe ra.

Người nhà họ Quách lúc này mới dồn chú ý lên hai người bọn họ, Tiêu Thành Trác họ đã gặp qua, còn cô gái đột nhiên xuất hiện trong nhà họ Tiêu này thì không biết.

“Cô bé này là.... ..” Mẹ của Quách Cẩm Nhi, Quách Hoài Nguyệt cười hỏi.

“À! Đây là Diệp Thanh Hòa, con gái nuôi của mình, lớn lên cùng Y Đình, cùng thi vào một chuyên ngành của trường đại học! Nó chính là niềm tự hào của mình! Đa tài đa nghệ, không gì không làm được!” Tiêu Thành Hưng đắc ý kéo cô về phía mình, giọng điệu vô cùng sủng nịnh.

“Thật sao? Lão Tiêu và Khương Ngư Vãn, hai người chiếm hết tiện nghi rồi, sao nhận nuôi được đứa con gái như thế!” Quách Hoài Nguyệt cười cười, thoáng cứng đờ.

Tiêu Thành Hưng nghe xong rất vui vẻ: “Thật sự rất may mắn! Từ lâu mình đã thích có một cô con gái bảo bối, sau đứa con trai đầu lòng vẫn mong có một đứa con gái, kết quả đứa thứ hai vẫn là một tiểu tử nghịch ngợm! Không biết kiếp trước mình tu được điều thiện gì, kiếp này ông trời mới mang cô con gái này đến, hơn nữa còn giỏi giang như thế đến bên cạnh mình.”

Khương Ngư Vãn nhẹ nhàng cười: “Chị Hoài Nguyệt, chị không biết đâu, Thanh Hòa chính là bảo bối của lão Tiêu.... ..” Cũng không có nói là “bảo bối” của bà, ánh mắt còn nhìn đi nơi khác.

“Bác Quách, bác gái, anh cả, chị Cẩm Nhi, xin chào.” Tuy rằng cô không thích nói nhiều, nhưng hiện tại mọi ánh nhìn đều đang dồn lên người cô, cô cũng không thể tiếp tục im lặng khiến nhà họ Tiêu mất mặt, khéo léo ân cần chào hỏi vẫn nên cần, về phần Cẩm Nhi, đều là con gái, chắc là cô ấy lớn tuổi hơn.

Quách Cẩm Nhi nghe xong lời chào của cô, nhiệt tình đi đến bên cạnh, cầm tay cô: “Thật tốt quá! Cháu còn lo lắng mình là một người ở Bắc Kinh không có người quen, không bạn bè, bây giờ có cô bạn này cùng chơi, thật vui quá! Không biết Thanh Hòa sinh năm nào, rốt cuộc trong hai chúng ta ai lớn tuổi hơn?”

Diệp Thanh Hòa nói năm sinh của mình.

Quách Cẩm Nhi gần như nhảy cẫng lên: “Thật đúng là mình lớn tuổi hơn! Rốt cuộc mình không phải người nhỏ nhất! Còn được kêu là chị! Nhưng làm sao bây giờ?” Khuôn mặt cô đột nhiên trở nên buồn bã, xoay người hướng Quách Hoài Nguyệt nói: “Mẹ, chúng ta không biết trước trong nhà còn có em gái, chưa chuẩn bị quà cho em ấy, phải làm sao bây giờ?”

Lúc nói chuyện với mẹ, Quách Cẩm Nhi khẽ bĩu môi, bộ dạng nũng nịu rất đáng yêu.

Quách Hoài Nguyệt cũng tỏ ra vẻ mặt có lỗi: “Thật đúng là.... ..” Bọn họ trước khi đến thăm nhà họ Tiêu đều chuẩn bị quà cho từng người, lại bỏ sót một mình Diệp Thanh Hòa.

Quách Cẩm Nhi nghĩ nghĩ, nhướn mày cười, tháo vòng tay bạch kim đang trên tay xuống tiến lại: “Em gái Thanh Hòa, đây là quà anh cả tặng chị khi thi đỗ đại học, hôm nay chị mới đeo, thế nên em đừng ghét bỏ mà từ chối nha....”

Quách Cẩm Nhi nói chuyện đều dịu dàng nhu mì, gọi cô “em gái”, mỗi câu mỗi chữ đều tha thiết, hơn nữa tiếng “nha” kia còn rất nhẹ nhàng êm ái, ngay cả Diệp Thanh Hòa cũng cảm thấy mềm lòng, hơn nữa mùi nước hoa trên người Quách Cẩm Nhi khiến cô thấy hơi chóng mặt.... ..

Tuy nhiên, dù choáng váng như thế nào, cô vẫn biết cấp bậc lễ nghĩa. Chiếc vòng tay bạch kim kia tuy rằng rất quý giá, nhưng so với hai gia đình này thì chẳng đáng là gì, cô là người sống nhờ nhà họ Tiêu, nếu từ chối, ngược lại có vẻ hẹp hòi, hơn nữa, bất kể cô có nhận hay không, Khương Ngư Vãn sau đó cũng có quà tặng đáp lại họ.

Vì thế, cười nói cảm ơn, nhận.

Đang nói chuyện, Tiêu Y Bằng cũng trở về, chào hỏi hàn huyên một lúc rồi cùng bước vào bàn ăn.

Có vẻ như Quách Cẩm Nhi đặc biệt thích Diệp Thanh Hòa, vẫn cầm tay cô, ngay cả lúc ăn cơm cũng ngồi bên cạnh, hai người một tĩnh một động, một giản dị mộc mạc, một chói lòa..khác biệt rõ nét.

Bữa ăn đương nhiên không tránh khỏi khách sáo và khen ngợi lẫn nhau, lúc này khen điểm tốt của con người kia, khi lại khiêm tốn về con mình....

Bọn trẻ khi ăn cơm rất trật tự, chỉ có các vị trưởng bối, đặc biệt nhóm các bà mẹ luôn có chuyện để nói. Hai người mẹ dùng cơm xong, bắt đầu kể lại chuyện của Tiêu Y Đình và Quách Cẩm Nhi nhiều năm trước.

“Còn nhớ lúc đó Y Đình học đàn nhị không? Thầy giáo dạy đàn khen nó là một thiên tài! Khả năng lĩnh ngộ tốt! Học một tháng bằng với người thường học một năm!” Quách Hoài Nguyệt khen.

Khương Ngư Văn nghe xong trong lòng rất vui, nhưng ngoài miệng khiêm tốn: “Có là gì, đứa nhỏ này lười lắm! Bắt nó luyện đàn một lúc không khác gì muốn lấy mạng của nó! Cẩm Nhi nhà hai người mới khôn lớn! Lại còn chăm chỉ, nghe nói lúc đó ở lớp học đàn tranh Cẩm Nhi là người ưu tú nhất! Nhảy múa cũng giỏi, thật sự là tài nữ hiếm thấy! Bây giờ lớn rồi, cả người đều là khí chất nghệ thuật, mấy cô gái tầm thường không thể so với!”

“Không phải! Cẩm Nhi vốn gốc nghệch! Chỉ là chăm tập luyện!” Quách Hoài Nguyệt cũng rất vui vẻ nhưng ngoài mặt lại tỏ ra tiếc nuối, “Chỉ tiếc hôm nay không cách nào nghe được hai đứa nhỏ hợp tấu. Còn nhớ rõ năm đó, khi hai đứa luyện tập cũng thường hợp tấu, không biết bây giờ Cẩm Nhi có thể theo nổi trình độ của Y Đình hay không nữa.”

“Không phải đâu! Y Đình cũng đã lâu không luyện tập! Chỉ sợ trình độ sơ cấp của Cẩm Nhi thôi nó có xước giày cũng đuổi không kịp! Nhà mình không có đàn tranh, nếu không đã để hai đứa hợp tấu một khúc, mới thấy rõ mấy năm qua Y Đình lười biếng như thế nào!” Khương Ngư Văn quả thực có buồn bực vì việc này, đứa con trai thứ hai rất thông minh này, lại có thiên phú nghệ thuật, lại cố tình để thành hoang phế.

“Nói như thế mình thực sự rất muốn xem một chút!” Quách Hoài Nguyệt không phải không có tiếc nuối, ánh mắt lập tức sáng lên: “Có rồi! Tuy rằng không có đàn tranh nhưng Cẩm Nhi còn biết khiêu vũ! Chỉ bằng để Y Đình kéo một khúc đàn Nhị, Cẩm Nhi sẽ là bạn nhảy?”

“Chủ ý này thật hay! Kỹ thuật nhảy của Cẩm Nhi chắc chắn là rất tốt!” Khương Ngư Văn mừng rỡ, lập tức quay lại phía con trai nói: “Y Đình, mang đàn Nhị trên lầu xuống đây, bàn bạc cùng Cẩm Nhi một chút, hai đứa biểu diễn một khúc nào đó!”

118. Chương 104: Chương 99

119. Chương 104: Chương 99.1: Tình Bạn.

Diệp Thanh Hòa ngồi ngay ngắn, nhìn không chớp mắt, vẻ mặt điềm tĩnh mà lạnh nhạt. Nhớ lúc còn ở Anh, anh hai từng nói, anh ấy biết kéo đàn Nhị, hơn nữa kéo không tệ, cho nên, bây giờ cô sắp được nghe anh kéo đàn sao?

Thế nhưng, mọi chuyện đều không như mọi người mong muốn.

Bởi vì, Quách Cẩm Nhi không chịu.

Cô dành cho mẹ mình ánh mắt hờn dỗi: “Mẹ, hai đứa chúng con đã lớn rồi, không còn là trẻ con, hờ một tí lại hợp tấu để hai người chọc cười, không làm!”

Rõ ràng là từ chối, nhưng bộ dạng xinh đẹp như Thiên sứ ấy của Quách Cẩm Nhi khi cố tỏ ra là một người không nghe lời, ngược lại càng giống chọc yêu người bên cạnh.

Khương Ngư Văn cười làm hòa, đưa tay vuốt ve mấy sợi tóc trên gò má cô, vẻ mặt yêu thích: “Không nhảy thì không nhảy! Lần sau có dịp cháu biểu diễn trên sân khấu, nhất định hai bác sẽ đặc biệt đến xem. Thật sự ngưỡng mộ mẹ cháu, sao lại có cô con gái đáng yêu trong sáng như thế chứ. Nghĩ lại hồi hai người bác mới có mười mấy, khi trong thời kì khuê mật luôn luôn ước ao, sau này chị ấy sinh con trai, bác sinh con gái, hai người sẽ thành thông gia, kết quả, cứ tưởng sẽ có một đứa con gái ngờ đâu là hai anh con trai! Thật tức chết tôi!”

Quách Cẩm Nhi hiểu chuyện đứng sát lại gần Khương Ngư Văn, mắt thấy Diệp Thanh Hòa, an ủi: “Dì Khương, không phải dì còn có em gái Thanh Hòa sao? Tính tình em ấy như thế, nhất định là một cô gái giàu vẻ đẹp tâm hồn, lại còn đa tài đa nghệ.”

Ách.... ý câu này có phải.... bề ngoài của cô không ưa nhìn?

Khóe môi Diệp Thanh Hòa khẽ nâng, chuyện cô ấy nói vốn là sự thật. Hơn nữa đây cũng không phải lúc cần cô lên tiếng.

Về mặt Khương Ngư Văn có một chút cứng nhắc không dễ phát hiện, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Quả thế thật, Thanh Hòa cũng là một đứa trẻ hết sức nghe lời.”

Cô có phẩm chất đặc biệt gì, cũng chỉ là biết nghe lời.... ..

Chỉ có điều, như thế cũng không phải là không tốt.

“Đúng vậy! Chị ấy rất lợi hại nha, biết rất nhiều thứ chúng tôi không biết! Tiểu Bằng còn gọi chị ấy là cô gái thần kì đó! Lúc chúng tôi còn bên Anh, mọi người ai cũng yêu quý chị ấy, nói tiếng Anh rất giỏi! Tiểu Bằng, cháu nói có phải không?”

Giờ phút này, có một người thay cô lên tiếng, là Tiêu Thành Trác.

Trong lòng nhóc chị chính là nữ thần! Trên đời này còn có ai xuất sắc hơn chị ấy sao? Nhóc không phục!

Tiêu Y Bằng bị gọi đến tên, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa bao dung, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thanh Hòa, đều là vẻ thích thú: “Đương nhiên, em gái nhà chúng ta cũng là giỏi nhất.”

Hiển nhiên, Tiêu Thành Trác không hề hài lòng với chữ “cũng” này, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, chị của nhóc phải là giỏi độc nhất vô nhị mới đúng chứ!

“Ồ, nói đến tiếng Anh, trước Cẩm Nhi và Y Đình của chúng ta từng cùng đăng kí học chung một lớp tiếng Anh đấy! Lúc ấy Y Đình nói tiếng Anh cũng khá tốt!” Quách Hoài Nguyệt thành công mang đề tài câu chuyện đặt lại lên người con gái mình.

“Y Đình nói tiếng Anh giỏi sao? Chuyện đấy đã qua rồi! Lúc trước thầy giáo có khen nó là người có tài trời phú, nhưng lâu ngày không chịu luyện tập đã trở thành hoang phế mất rồi! Nhưng Tiểu Bằng nhà em tiếng Anh lại rất giỏi, chỉ mất tính tình quá trầm lặng! Xa nhà lâu như thế, cũng chưa có hôn em!” Khương Ngư Văn tự mình liếc cậu con trai lớn một cái, tuy vẻ mặt là bất mãn, nhưng cương chiều và tự hào là không hề giảm.

“Đúng rồi nha! Tiếng Anh của anh Y Bằng rất tốt! Cháu với anh hai sau khi nghe xong anh ấy đọc diễn cảm Anh văn đã rất ngưỡng mộ, cùng đi đăng kí vào lớp học Anh văn đấy! Để đuổi kịp và còn hơn cả anh cả, cháu đã rất cố gắng học tiếng Anh! Thế nhưng, xem ra cả đời cháu cũng không theo được.... ..” Được biết Tiêu Y Bằng vừa trở về từ London, Quách Cẩm Nhi không khỏi tiếc nuối vô cùng, ánh mắt vẫn sùng bái như xưa nhìn Tiêu Y Bằng.

Vì thế, hai người mẹ lại bắt đầu an ủi cùng khích lệ Quách Cẩm Nhi.

Diệp Thanh Hòa vẫn lẳng lặng ngồi im vị trí của cô, nếu như ở đây mỗi người đều có vị trí của riêng mình, có lập trường của riêng mình, thì chỉ có tiểu tử ngốc Tiêu Thành Trác là vô lo vô nghĩ, sẵn sàng đứng ra nói giúp cô, quả thực, việc này là không cần thiết.... ..

Mọi người nói chuyện gì đều không liên quan đến cô, mà cô, cho tới bây giờ luôn là người không thích tranh luận.

Điện thoại vang lên, dì Vân chạy lại nghe, sau đó nhẹ nhàng kêu cô lại nhận điện thoại.

Giờ này gọi điện thoại đến tìm cô, chỉ có thể là người nhà họ Giang, cô cũng mới nghĩ tới, đã lâu rồi chưa gặp mặt ông Giang.

Quả nhiên.

Cô nhỏ giọng đáp “A lô”, bên kia liền truyền đến giọng nói của ông Giang: “Nha đầu, chào cháu!”

“Cháu chào ông.” Cô cố hết sức hạ thấp giọng để không làm ảnh hưởng đến những người khác nói chuyện.

“Ha ha, nha đầu, thi đỗ rồi nha! Ông già này chúc mừng cháu!”

“Cảm ơn ông.” Sau khi trở về từ Anh, thân thích bằng hữu của nhà họ Tiêu không ngừng gọi điện hoặc còn đến tận nhà để hỏi thăm chúc mừng việc Tiêu Y Đình thi đỗ trường danh giá, người bình thường đều không xem trọng cô.

Đương nhiên cô cũng không phải là người vì mùa xuân đau buồn mà làm hỏng cả một mùa thu, cũng không hề để tâm đến chuyện này, bởi vì, cô sống ở nhờ nhà họ Tiêu đã là một chuyện chẳng về vang gì.

Quả thực, thời điểm nhận được lời hỏi thăm bất ngờ dành cho mình, cô không khỏi thấy có chút ảm áp.

Không phải ai cũng biết, câu nói “cảm ơn” đơn giản đầy hàm chứa bao nhiêu điều.... ..

“Nha đầu, ban đầu ông đã định tổ chức cho cháu một bữa tiệc chúc mừng, nhưng cháu lại đi Anh, bây giờ.....khai giảng sắp tới rồi, không kịp nữa, chỉ có điều, nha đầu cháu cứ yên tâm, thiếu sót này, ông nhất định sẽ bù đắp cho cháu.” Ở bên kia, ông Giang nói xong liền ho khan mấy tiếng.

“Ông bị ốm sao ạ?” Cô cảm nhận được bên cạnh ông đang có người nói chuyện.

“Không có sao hết, không có sao hết! Chỉ là cảm nhẹ mà thôi, cứ như thế, lần sau ông sẽ đến đón cháu! Đúng rồi, Chi Vĩnh có lời muốn nói với cháu.”

Đúng rồi, Giang Chi Vĩnh, cậu bạn khác con dấu ngọc tặng cô, cô cũng chưa hề quan tâm đến chuyện cậu ấy thi đỗ ra sao.... ..

“Chào Thanh Hòa.” Âm thanh ôn nhu của Giang Chi Vĩnh vang lên ở đầu bên kia.

“Chào.”

“Ha ha, không muốn hỏi xem mình có thi đỗ hay không sao?”

“Cậu.....thi đỗ ra sao?” Tự cô cảm thấy, cô nói chuyện trống rỗng như thế thật cứng nhắc.

“Học cùng trường với hai người.” Anh rất vừa lòng với kết quả này, nhưng nếu được cùng lớp sẽ còn vui mừng hơn.

“Chúc mừng cậu.” Diệp Thanh Hòa không bình luận gì cả, lại càng không giống với như những nữ sinh khác, khi nghe tin bạn học của mình đỗ thì đều nhảy lên sung sướng. Bỗng nhiên nhớ ra gì đó, cô vội hỏi: “Ông nội bị bệnh có nặng lắm không?”

“Việc này.... ..” Anh dường như hơi do dự.

“Sao vậy? Bệnh nghiêm trọng lắm sao?” Cô hỏi lại, hi vọng là không phải, nói như thế nào thì cô và ông Giang cũng tình cảm kết nghĩa, tuy không thân thích ruột thịt nhưng lại là người thật lòng yêu quý cô.... ..

“Ông nội không cho nói.... .. Ông nhập viện rồi, chỉ có điều cũng đã khỏe lại, ông còn nói chờ cậu trở về từ Anh Quốc sẽ tổ chức tiệc mừng cho cậu, dù bị bệnh cũng không được trì hoãn.... ..”

Thực ra, chính vì bị bệnh nên ông mới nói sau này sẽ tổ chức tiệc cho Diệp Thanh Hòa, chứ không phải là vì khai giảng sắp tới.... ..

“Giang Chi Vĩnh, ông nội đang ở nhà hay ở bệnh viện?” Cô cảm thấy cần tự mình đến thăm.

“Cái này.... ..” Giang Chi Vĩnh do dự một lúc nhưng cuối cùng vẫn nói cho cô tên bệnh viện, sau đó lại hỏi: “Có thật cậu muốn đi thăm ông?”

“Phải, đương nhiên.” Cô còn cần giải thích sao? Không thể phụ lại tình cảm “ông nội” đối với cô!

“Vậy khi nào cậu đi? Mình đến đón cậu?”

“Không cần đón, tự mình đến được.” Đã đi thăm người bệnh nhà họ Giang, còn muốn người nhà họ Giang đến đón, có khác gì “mồ hôi rơi xuống đất”... ..

“Nhưng cậu có thể tìm đúng phòng bệnh?” Giang Chi Vĩnh tràn đầy nghi ngờ.

“Có thể! Cậu cho mình là người mới đến Bắc Kinh sao! Ngày mai gặp lại!” Cô nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống.

120. Chương 105: Chương 99.2

121. Chương 105: Chương 99.2

Trở lại, hứng tán chuyện của hai vị nữ chủ gia đình vẫn còn cao ngất trời, những người đàn ông dần trở nên trầm mặc hơn, ngoại trừ Tiêu Y Đình, thỉnh thoảng lại bị cuốn vào giữa cuộc nói chuyện về đề tài ngày trước.

Cô định đi lên lầu, nhưng như thế thì quá thất lễ.... ..

“Chị ơi! Hôm nay em phải chuẩn bị bài khóa mới, có nhiều chỗ không hiểu, chị dạy em một chút nhé!” Tiêu Thành Trác cầm tay cô dắt đi, quay lại hướng Tiêu Thành Hưng nói: “Anh cả, em muốn chị kèm em học, hai đứa em lên lầu trước.”

“Đi đi!” Tiêu Thành Hưng đồng ý.

Tiêu Thành Trác liền chào tạm biệt những vị khách còn lại, Diệp Thanh Hòa cũng theo đó hướng đại gia đình chào tạm biệt.

Bước vào phòng Tiêu Thành Trác trên lầu, cuối cùng cô mới có thể thở phào một hơi. Xem ra cô vẫn là không thích hợp với não nhiệt và ồn ào.... ..

“Lại đây, đưa chị xem xem có vấn đề gì!” Cô ngồi xuống, định bảo Tiêu Thành Trác mở sách vở ra.

Tiêu Thành Trác lại hì hì cười: “Nào có vấn đề gì đâu ạ? Làm gì có! Thực ra em không thích nói chuyện với mấy người đó! Không thích nghe họ khen cô gái kia tốt đẹp, chị của em là tốt nhất.”

Diệp Thanh Hòa đỏ mặt, Tiêu Thành Trác tìm thấy cái từ kỳ quái như thế ở đâu? Cái gì gọi là “cô gái kia”? Quách Cẩm Nhi? Còn nữa, cái gì gọi là “chị của em là tốt nhất”? Đứa nhỏ này, thực sự đáng kinh ngạc.... ..

Chỉ có điều tên gốc này cũng đã làm được một chuyện tốt!

“Được rồi, nếu không có bài tập như em nói, vậy chúng ta luyện chữ thì sao?” Cô ung dung thoải mái hỏi.

“Vâng! Sang phòng của chị nhé?” Tiêu Thành Trác vỗ tay cười nói. Thầm nghĩ trong bụng, có nên hay không mang chữ của chị ra khoe một chút, không biết cô gái kia lúc đó sẽ như thế nào?

Trở về phòng, Diệp Thanh Hòa trải rộng giấy ra trước mặt nhóc, để cho nhóc tự luyện, còn mình thì cần nhắc lên viết những gì.

Ban đầu nghĩ sẽ viết chữ, là vì ngày mai đến thăm ông Giang, mà cô lại không làm ra tiền, không thể mua quà cáp biếu ông, tuy cô là người giữ tiền, nhưng sẽ vì chuyện cá nhân mà dùng đến, đó là tiền của anh hai. Cho nên, viết chữ “Phúc” để tặng chắc chắn ông Giang sẽ rất thích.... ..

Suy nghĩ trong chốc lát, viết vào bài thơ của Tào Tháo – “Quy mặc dù thọ”; cuối cùng đề chữ: Chúc ông Giang sớm mạnh khỏe trở lại.

Cô đặt bút xuống, chờ cho mực khô.

Nhân lúc này cúi đầu xuống xem chữ của Tiêu Thành Trác.

Không thể không nói, người nhà họ Tiêu đều được trời phú tài năng, Tiêu Thành Trác mới chỉ bắt đầu luyện chữ từ khi cô đến, mới chỉ hai năm, đã có chút thành tựu.

Hơn nữa, tiểu gia hỏa nghịch ngợm này đang thời kì nổi loạn, chỉ khi nào yên tĩnh chăm chú vào một việc, mới có thể bình tĩnh và vững vàng như thế, tính cách này so với người cháu Tiêu Y Đình vẫn là điểm hơn!

“Chị, chị xem em viết như thế nào?” Nhóc vừa viết xong một tờ, liền đưa cho cô kiểm tra. Đây là điều rất bình thường, bất kể là chữ do nhóc hay Tiêu Y Đình viết thì đều phải qua con mắt thẩm định của cô.

Cô không nói ra những điểm chữ viết chưa đẹp, chỉ dùng bút khoanh tròn những chỗ viết tốt nhất, khích lệ tinh thần cố gắng của cậu nhóc.

Tiểu tử kia bỗng cảm thấy không hài lòng, nhìn chằm chằm cô tự âm thầm ảo não: “So với chị em còn kém nhiều lắm, chị à, bao giờ em mới có thể viết đẹp được như chị ạ?”

“Nhất định em sẽ còn giỏi hơn chị, nhất định!” Không phải cô trả lời cho có lệ, cô thực lòng cảm thấy Tiêu Thành Trác với tư chất như vậy, chỉ cần nhóc chăm chỉ hơn nhất định sẽ trở thành người thành công.

Hai người đang nói chuyện, một bóng đen bao trùm lấy cả người Tiêu Thành Trác.

Tiêu Thành Trác kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên là Tiêu Y Đình!

“Sao cháu lại ở đây? Không nói chuyện với cô gái kia nữa sao? Tiêu Thành Trác ngay khi nhìn thấy anh liền bộc lộ tính khí trẻ con, tức giận với anh vì sao lúc dưới lầu không nói giúp cho chị? Vì sao không nói với mọi người chị cũng có dung mạo như thần tiên, so với cô gái kia còn xinh đẹp hơn? Vì sao không nói cho mọi người chị đa tài đa nghệ, không gì không làm được?”

Hừ, anh thực sự mất hứng!

“Hai người trốn ở chỗ này luyện chữ sao?” Tiêu Y Đình không trả lời câu trả lời câu hỏi của nhóc, trực tiếp sát đầu lại xem hai người họ viết chữ:

“Tuổi già chỉ chưa già, chỉ ở ngàn dặm.”

Liệt sĩ tuổi già, chỉ lớn không thôi...

Sao em lại viết bài thơ này? Tuổi già sức yếu, không thích hợp với em!”

Cô cũng không muốn giải thích, vẻ mặt thản nhiên, lấy lại bức viết cất đi.

“Ai gọi điện đến vậy?” Anh đã sớm quen với vẻ ôn hòa, hờ hững lơ đãng đó của cô, tiếp tục hỏi.

Ban đầu cô không định trả lời, sau nghĩ lại vẫn nói: “Là ông Giang.”

“Ông ấy có chuyện gì?” Anh vừa nghe cái tên này liền nhớ đến Giang Chi Vinh, không rõ tất nhiên không thể thoải mái.

Cô mím môi không đáp, mở tủ chuẩn bị quần áo ngủ đi tắm.

“Lại đi tắm sao? Sao lần nào cũng thế? Em có thể mang chuyện ra nói hết một lần rồi mới đi vào không?” Anh có chút buồn bực, hướng về phía bóng lưng của cô gào thét.

Cô không biết làm gì khác, đành phải nói: “Không có chuyện gì cả, chỉ là hỏi thăm em thi đỗ trường nào thôi.”

“Có thật không?” Anh nửa tin nửa ngờ, cả thành phố khai giảng, ông Giang còn không biết cô thi đỗ như thế nào sao? Không có khả năng a!

“Chuyện là thế, tin hay không tùy anh!” Cô bước vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Bên ngoài chỉ còn lại anh và Tiêu Thành Trác, ở trong nhà tắm mỗi một câu cô đều có thể nghe thấy.

“Ồ, sao cháu không đi xuống dưới lầu nói chuyện? Đó không phải là người của mối tình đầu sao? Hóa ra người cháu thích ở nhà trẻ là cô ấy? Chú cũng không hiểu sao cháu có thể không có mắt nhìn như thế? Tìm về cho chú một cháu dâu như thế, làm sao sau này chú có thể nhìn thẳng mặt?” Tiêu Thành Trác hai tay ôm trước ngực, ra vẻ người lớn nói.

“Hắc hắc hắc, buồn cười, có thật cô ấy là người cháu thích từ nhà trẻ?”

“Ai cần chú lo!” Cuối cùng, Tiêu Y Đình lợi dụng thân hình cao lớn, quyết tâm đàn áp người chú này xuống.

“Chú mới không thèm quan tâm cháu! Chú chỉ cần chị theo giúp mình là được! Nhờ cháu cút xuống dưới nói chuyện với cô gái kia!” Tiêu Thành Trác dồn lực vào lưng anh, định đẩy anh ra khỏi phòng.

“Đẩy cái gì mà đẩy?!” Anh quay ngoắt trở vào, “Cháu còn chuyện muốn hỏi em gái!”

Nói xong anh không thèm kiêng nể xông đến trước cửa phòng tắm của cô: “Em gái, người nhà họ Quách mời nhà chúng ta dùng cơm, trừ hai chúng ta, anh cả cùng Thành Trác và cha mẹ đều đã đồng ý, em có đi không?”

“Không đi!” Cô hướng vòi hoa sen về phía mặt mình.

“Vì sao vậy?” Anh cảm thấy hôm nay tiểu tử Thành Trác làm việc rất kinh suất, xem chừng sẽ bị mắng.

Nước ngừng chảy, âm thanh của cô nhẹ nhàng thoát ra: “Em không đi, em không quen đi với họ, hơn nữa, anh cũng biết, em không thích ăn đồ bên ngoài.”

“Được rồi! Không đi! Sẽ không đi! Vì sao phải đi chứ? Em cũng sẽ không đi! Em cũng ghét ăn đồ ăn bên ngoài!” Tiêu Thành Trác tỏ vẻ rất quyết tâm với cô.

“Chú trẻ con tránh sang một bên đi! Chú còn nói không thích đồ ăn bên ngoài sao? Không phải chú luôn là người ăn nhiều nhất sao? Trước tiên chú nhỏ ra cho cháu xem vịt quay hôm trước đã rồi hãy nói chuyện tiếp!” Tiêu Y Đình vọt tới gõ vào đầu nhóc một cái, lại tiếp tục gõ cửa phòng tắm: “Em gái, đi chứ? Sau này anh cả nhà đây sẽ phát triển sự nghiệp ở Bắc Kinh, họ về sau cũng giống như người nhà họ Tiêu, cùng đi đi!”

Quả thật, cô cảm thấy việc cô không đi lần này sẽ càng giúp ích cho mối quan hệ hữu hảo giữa hai gia đình Tiêu-Quách.... ..

“Anh hai, thật sự em không muốn đi.” Thanh âm của cô không hề cứng nhắc, nhưng ý từ chối vẫn rất kiên định.

“Không đi thật sao? Nhưng anh rất muốn em đi cùng!” Anh cảm thấy rất mất mát.

“Anh hai, mọi người cứ đi thôi. Ngày mai em cũng có việc phải làm.” Quả nhiên cô từ nhỏ đã là một người hướng nội, nhưng cũng là một người chủ kiến kiên định, cô không bao giờ bắt buộc mình làm chuyện mình không thích, hơn nữa, việc này còn vượt qua khả năng chịu đựng của cô.

“Vậy.... .. được rồi.... ..” Anh ngồi xuống ghế của cô, cầm quyển vở của Tiêu Thành Trác lên, sau đó bắt đầu lật qua lật lại, “Đây là chữ chú viết sao? Không phải quá cầu thả sao? Khi viết chú nghĩ đến cái gì vậy? Như vậy mà muốn thành tài sao? Không thể! Trước tiên chép phạt năm mươi lần cho cháu!”

Sau đó anh cầm vở, gõ bùm bụp lên đầu Tiêu Thành Trác, mỗi chỗ sai đều chỉ ra hết.

Tiêu Thành Trác nhìn anh, trề môi: “Hừ, cái này chị vừa kiểm tra đã cho qua rồi, chị đâu có nói gì đâu! Chú chỉ tin chị ấy không tin cháu! Cháu vẫn nên ngoan ngoan xuống dưới nói chuyện với họ đi! Chúc hai nhà Tiêu-Quách hữu nghị trường tồn!”

122. Chương 106: Chương 100

123. Chương 106: Chương 100.1: Sẽ Không Tạm Biệt.

“Bọn họ đã về rồi!” Tiêu Y Đình ngồi trên ghế của cô thả lỏng, thoải mái dựa vào lưng ghế, đôi chân dài bắt chéo, mặt hướng về phía phòng tắm của cô.

Cô mặc áo ngủ bước ra, tóc buộc cao, khuôn mặt sau khi tắm rửa lột phốt hồng.

Giống như ngày thường, cô coi như không có sự tồn tại của anh, trực tiếp nằm xuống ngủ, ngay trước mặt anh.

Anh còn muốn nói chuyện tiếp với cô, nhưng cô đưa lưng về phía anh, hoàn toàn không nhìn đến anh.

“Này, em gái....” Anh thử gọi cô.

“Ừm.....” Tiếng đáp của cô mơ hồ, có vẻ như rất mệt.

“Em gái, em nói xem có thần kì không? Anh vừa nhắc về tiêu chuẩn của bạn gái, đột nhiên trên trời rơi xuống một em gái họ Lâm, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của anh! Nhưng thật sự bộ dạng Cẩm Nhi lớn lên như thế nào anh không nghĩ ra, vì thế không phải dựa theo cô ấy để đặt tiêu chuẩn! Em nói xem như thế này là sao?” Ngón tay cái của anh nhẹ nhàng xoa cằm, vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ.

“Là duyên phận....” Âm thanh của cô vẫn như cũ mơ mơ hồ hồ như sương ảnh, trong lòng cảm thấy cô gái họ Lâm kia và Quách Cẩm Nhi hoàn toàn không giống nhau, Quách Cẩm Nhi xinh đẹp và cũng tỏa sáng hơn.

“Em cho rằng cái này là duyên phận? Có khi thế thật?” Giọng nói của anh hơi kinh ngạc và vui sướng.

“Ừm.....” Cô rút đầu vào trong chăn.

“Em gái! Em gái! Đừng ngủ! Lại đây nói anh nghe chút đi!” Anh đứng dậy, nằm xuống bên cạnh cô, đưa tay phe phẩy trước mặt cô.

“Đừng nghịch anh hai....” Đầu cô càng vùi sâu.

“...” Anh mất hết hứng thú, “Được rồi, vậy em ngủ đi.”

Anh tự mình nằm trên giường cô lăn qua lăn lại một lúc, như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, cuối cùng rời giường, trở về phòng của mình.

Diệp Thanh Hòa lật người lại, mở mắt, con ngươi đen nhánh như mã não sáng ngời....

Sáng sớm ngày hôm sau, người nhà họ Tiêu đều tập trung trước cửa, việc ngày hôm nay tương đối nhiều: đưa người nhà họ Quách đã rời Bắc Kinh nhiều năm đi thăm thú; hình như còn đi xem phòng ốc gì đó nữa, ông Quách, Quách Hồng Vũ không phải muốn phát triển sự nghiệp ở Bắc Kinh sao?

Mà người coi trọng buổi du lịch này đâu phải chỉ có mình Khương Ngư Văn? Từ sáng sớm Tiêu Y Đình đứng lên ngồi xuống đã thay đến năm bộ quần áo, mỗi lần đổi còn đến trước mặt Diệp Thanh Hòa và Tiêu Thành Trác hỏi xem trông như thế nào.

Tiêu Thành Trác đương nhiên là không có lời hay ý đẹp nào dành cho anh, rốt cuộc vẫn là nghe ý kiến cô đưa ra, anh mới thấy mỹ mãn trở về phòng chải đầu tóc.

Diệp Thanh Hòa tranh thủ đi tìm Tiêu Thành Hưng, nói với ông mình không có ý định sẽ đi cùng.

Tiêu Thành Hưng nghe xong lại tưởng vì chuyện tối qua nên cô không vui, liền cười nói: “Thanh Hòa, mấy lời các bà mẹ nói cháu tuyệt đối đừng để trong lòng, mười câu cũng không biết bên trong có hay không một câu là thật, bác còn chẳng được nghe đến sự thật.”

Cô mỉm cười: “Không phải vì thế đâu bác Tiêu, mà vì hôm nay cháu có việc, ông Giang bị ốm, cháu nên đến thăm.”

“Thật sao? Vậy cháu đi đi, bác ngày mai cũng sẽ phải dành thời gian đến thăm! Ông Giang đối xử với cháu rất tốt, luôn lo lắng cho cháu, yêu mến tài năng của cháu, muốn gặp gỡ hàn huyên nhưng luôn lo ảnh hưởng đến việc học của cháu, không hề làm phiền.” Tiêu Thành Hưng nói xong liền lấy tiền đặt vào tay cô, “Tay không mà đến là không được, cầm lấy tiền mua chút gì đó.”

“Không cần bác Tiêu, cháu đã chuẩn bị quà rồi ạ.”

“Hả?” Tiêu Thành Hưng nhìn cô một cái, nở nụ cười: “Đúng là, người trẻ các cháu tự chuẩn bị quà cũng là ý kiến hay, không khuôn sáo nhàm chán như người già bọn bác! Chỉ có điều, tiền mang trên người vẫn luôn cần thiết, cháu cứ cầm lấy, đi đường gặp cái thì thích thì mua mà ăn.”

Ông cố nhét tiền vào tay cô.

Mà ở bên ngoài Khương Ngư Văn đang thúc giục ông, cô đành phải cầm lấy.

Cô không đi, Tiêu Thành Trác cũng không chịu đi, Tiêu Thành Hưng nghĩ hai người ở với nhau sẽ đỡ buồn, liền chấp thuận.

Bọn họ đi rồi, Diệp Thanh Hòa mang chữ đã được gói cẩn thận ra, chuẩn bị đến bệnh viện.

Tiêu Thành Trác như người hầu nhỏ dính chặt lấy cô: “Chị, chị đi đâu? Em đi với.”

Cô do dự mãi liệu dẫn nhóc này theo có tiện hay không.

Tiêu Thành Trác lại giữ lấy cô không buông: “Chị, em vì chị mới không theo họ ra ngoài, chị không thể bỏ em lại!”

Cô nở nụ cười, xoa bóp khuôn mặt béo béo: “Đi thôi!”

Đến bệnh viện, bắt gặp Giang Chi Vĩnh đang đứng trước cổng, nhìn thấy cô liền vẫy vẫy tay.

“Mình chỉ sợ cậu không tìm thấy!” Giang Chi Vĩnh chạy tới đón cô, còn chào Tiêu Thành Trác là “chú nhỏ”, sau đó dẫn họ đi lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Thành Trác căng ra, có vẻ khó chịu, mặt đen xì đối diện với Giang Chi Vĩnh, Diệp Thanh Hòa cũng không biết anh đã dắc tội gì với nhóc nữa.... ..

Đi theo Giang Chi Vĩnh vào phòng bệnh đặc biệt của ông Giang, bên trong còn có một bà nội, chắc là người bạn già của ông Giang, là bà nội của Giang Chi Vĩnh.

“Ông, Thanh Hòa đến thăm ông ạ.” Giang Chi Vĩnh dẫn cô vào trong.

“Ôi, nha đầu Thanh Hòa, cháu đến đây thật sao! Không cần thiết mà!” Ông Giang nhờ người bạn già đỡ mình ngồi dậy, hướng bà giới thiệu: “Đây là nha đầu mà tôi thường nhắc với bà, thông minh trí tuệ, nhất kiến như cố*.”

*gặp lần đầu đã quen thân.

Bà Giang vóc dáng cũng không cao, người gầy, nhưng lại rất giống ông Giang ở nụ cười hiền lành, sau khi nghe ông Giang giới thiệu, đánh giá Diệp Thanh Hòa, nói: “Quả nhiên là một đứa trẻ tốt, như đóa phù dung nhô lên từ mặt nước, đẹp tự nhiên không trau chuốt.”

“Cháu chào bà, nhưng bà khen nhầm rồi ạ.” Bộ dạng hiện nay của cô, bình thường đi vào biển người còn không thể nhìn thấy, làm sao nói đến khí chất?

“Sao lại vậy? Chẳng nhẽ bà khen nhầm rồi sao? Cho dù cháu không tin vào con mắt của bà già này thì cũng phải tin vào con mắt của cháu trai bà, từ sáng tới giờ nó cứ chạy ra cửa bệnh viện đón cháu không dưới mười lần, chỉ sợ cháu không tìm thấy!” Bà Giang cười nói.

“Bà nội!” Giang Chi Vĩnh nghe thấy mình đã bị vạch trần, khuôn mặt vốn trắng nõn đỏ ửng.

Ông Giang cười to: “Thằng nhỏ này, còn xấu hổ cái gì chứ? Ông nội hôm nay sẽ giúp cháu nói rõ mọi thứ, Thanh Hòa, tốt nghiệp đại học xong làm cháu dâu ta, được không?”

Người đứng đầu dòng tộc không phải không có những lúc vui đùa, Giang Chi Vĩnh cũng từng gặp qua nhiều cha mẹ khi con còn nhỏ đã tự đính ước, gọi nhau thông gia, nhưng bây giờ, anh nhìn ra, Thanh Hòa không hề đồng ý, ông nội lỗ mãng như vậy, rất có thể dọa Diệp Thanh Hòa sợ, rất có thể khiến cô tức giận?

Vì thế chạy nhanh lại cứu nguy: “Ông nội, ông đừng đùa vợ vẫn như thế nữa.”

“Như thế nào? Chẳng nhẽ con không thích Thanh Hòa?” Ông Giang không hề thua kém khí thế của cậu cháu trai.

“Không phải.... nhưng.... cháu....” Giang Chi Vĩnh rối loạn, anh không thể thừa nhận là không thích Thanh Hòa, nhưng.... nhưng.... rồi quá

~~Diệp Thanh Hòa thì ngược lại, trấn tĩnh hơn anh nhiều, trước sau khoe môi vẫn mỉm cười: “Ông, ông đừng trêu Thanh Hòa nữa, những cô gái thích đại thiếu gia nhà họ Giang có rất nhiều, Thanh Hòa chen chân vào không được đâu ạ. Đúng rồi, ông, Thanh Hòa đến thăm ông, không biết mang theo gì, liền viết mấy chữ, ông đừng trách Thanh Hòa thất lễ.”

Nói xong cô mở bọc chữ ra, bày ra trước mặt ông Giang: “Ông, ông có thể cho Thanh Hòa lời bình không ạ?”

Ông Giang nửa vui nửa thật, thái độ này của Diệp Thanh Hòa khiến cho ông không thể tiếp tục nói về đề tài này nữa, vì thế thuận tay cầm chữ của cô lên quan sát, vừa nhìn vừa khen không ngớt miệng: “Quả không sai! Đây là quả tặng tốt nhất ta nhận được từ khi nhập viện! Nha đầu này, ông rất hi vọng cháu có thể trở thành người nhà của ông!”

Cuối cùng những lời này lại một lần nữa đem vấn đề kia vào câu chuyện, Diệp Thanh Hòa chỉ còn biết tỏ ra như không nghe thấy gì, bắt đầu hỏi thăm tình hình bệnh của ông Giang.

Ông Giang cười ha ha, cuối cùng đành phải bỏ qua đề tài này.

Nói chuyện cùng ông Giang một lúc trong phòng bệnh, cô lo lắng mình quá rầy ông nghỉ ngơi, vì thế, liền chào tạm biệt.

Ông Giang luyến tiếc mời cô ở lại dùng cơm trưa, cô nhất định không chịu, cuối cùng Giang Chi Vĩnh phải tiễn cô ra về.

124. Chương 107: Chương 100.2

125. Chương 107: Chương 100.2

“Giang Chi Vĩnh, cậu quay lại được rồi, cũng phải là mình không tìm được đường đi.” Trước cửa thang máy cô nói với anh.

Nghĩ lại những gì ông nội vừa nói với cô trong phòng anh không khỏi xấu hổ, lúc này anh còn không có đủ dũng cảm đưa cô ra ngoài, gật gật đầu nói: “Vậy cậu cẩn thận, trên đường chú ý an toàn.”

“Không cần lo lắng! Em sẽ bảo vệ chị ấy an toàn!” Tiêu Thành Trác đầy khẩu khí nam tử nói xen vào.

Cả hai người đều cười, chào tạm biệt.

Trong thang máy, Tiêu Thành Trác nắm chặt tay cô, khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra nghiêm túc nói: “Chị, chị không được đồng ý làm vợ Giang Chi Vĩnh!”

“Ách....” Ý nhóc này là gì? Nhóc còn quá nhỏ, bắt đầu lo chuyện của cô rồi sao?

“Chị! Có em đây! Chờ em trưởng thành sẽ cưới chị, chị làm vợ của em!” Tiêu Thành Trác càng nắm chặt tay cô hơn, trong mắt tràn đầy sự quyết tâm.

Diệp Thanh Hòa nở nụ cười: “Tiểu quý! Em có biết cưới là gì? Làm vợ là gì không? Em bao nhiêu tuổi chứ!”

Tiêu Thành Trác nóng nảy: “Sao em lại không biết chứ? Em đã mười tuổi rồi! Ông cố nội của em mười hai tuổi đã kết hôn, bà cố nội còn hơn ông tận tám tuổi! Khi ông cố mười ba tuổi, bà cố đã sinh ông nội em. Chỉ hai năm nữa thôi là em trưởng thành rồi!”

Cô nghe một vòng ông cô bà cố liền cảm thấy choáng váng, cười nói: “Cái em nói là xã hội cũ! Đứa nhóc này, đừng nói mò!”

“Em không phải đứa nhỏ! Chị nhìn em đi! Sấp cao bằng chị rồi!” Nhóc khoa chân múa tay khoe khoang chiều cao.

Diệp Thanh Hòa phát hiện ra hai năm nay chiều cao của Tiêu Thành Trác tăng lên rất nhiều, còn cô, vẫn giữ dáng người như thế, còn chưa cao đến 1m60.... ..

Cô cũng đã hiểu tại sao Tiêu Thành Trác lại nói nhiều chuyện của ông bà cố như thế mà không sau này không hề nói lại một lần, nguyên nhân là vì không vừa mắt Giang Chi Vĩnh.... ..

Đối với cô, ngoài cười trừ cô còn có thể làm gì? Tuyệt đối sẽ không tin lời đứa trẻ mười tuổi Tiêu Thành Trác này, lúc còn nhỏ cô còn nói sau này nhất định phải gả cho cha mình.... ..

“Chị! Chị không thể chỉ cười không! Chị phải đồng ý với em!” Tiêu Thành Trác lại vịn vẹo, không để cô từ chối.

Cô lắc đầu, đành phải nói: “Em á! Chị sẽ không gả cho người ít tuổi hơn mình! Em đừng cố mà phí sức!”

Đôi mắt nhóc chuyển động xoay tròn: “Sao em có thể nhỏ hơn chị được? Em là chú của chị đó!”

“... ..” Lúc này rốt cuộc nhóc cũng chịu thừa nhận nhóc là chú của cô rồi sao? Không phải vẫn gọi là chị sao?

“Chị! Chờ em lớn lên nhé! Em chỉ thích chị, chỉ đối xử tốt với một mình chị mà thôi! Đảm bảo! Sẽ không như Tiêu Y Đình, từ lúc đi nhà trẻ đến giờ đã có mấy chục người bạn gái! Thế nhưng.... .. chị thích Tiểu Bằng?” Tiêu Thành Trác lại phát hiện ra một kẻ địch rất mạnh khác, lo lắng không thôi.

“Không có! Chị không thích anh cả! Chú nhỏ, chúng ta đều là người một nhà, là người thân, không thể kết hôn, hiểu chưa?” Cô cùng với một đứa trẻ mười tuổi thảo đồ hiểu lầm

“Cũng không phải người.....” Tiêu Thành Trác thật ra vẫn hiểu rõ, cuối cùng vẫn không đứng đắn đùa giỡn: “Mặc kệ! Dù sao chị cũng phải chờ em lớn lên! Đúng rồi, chị, người trong lòng chị là người như thế nào? Nói cho em một chút đi.”

“Đứa nhỏ này quan tâm nhiều như vậy làm gì? Để lúc về chị nói với bác Tiêu! Bác Tiêu sẽ nói hết cho em!” Cô rơi vào đường cùng, trầm mặt xuống.

Quả nhiên, đối phó với đứa nhỏ này chỉ cần một chiêu duy nhất, Tiêu Thành Trác cuối cùng cũng im lặng, tuy rằng biểu cảm rất không tình nguyện.

Hai người ra khỏi bệnh viện, Diệp Thanh Hòa cùng nhóc liền đi về phía trạm xe điện ngầm, chuẩn bị đón xe đến nhà Vương Triết, cô có chút chuyện muốn bàn với cậu ấy.

Vừa may, hôm nay Vương Triết ở nhà.

“Vương Triết, tôi đến tìm cậu để bàn về chuyện mở quán sữa máy vi tính kia, cậu có tính toán gì chưa? Chuẩn bị ra sao rồi?” Cô hỏi trực tiếp vào vấn đề.

“Vẫn chưa, thật không hề dễ dàng, mặt tiền cửa hàng hơi khó kiếm, chỗ tốt thì quá đắt, hơn nữa, mình học được chưa nhiều, vẫn còn chưa quen tay.” Vương Triết không hiểu vì sao cô lại hỏi vấn đề này, dù thế nào, vẫn thành thật trả lời.

“Vương Triết, hai năm trước những gì tôi học về máy, hai năm nay cũng không mất đi, những vấn đề kỹ thuật cơ bản tôi có thể giải quyết, về phần mặt bằng, tôi nghĩ chúng ta là sinh viên, không cần quá cao xa, chiều theo nhu cầu của sinh viên làm khởi đầu, thuê một cửa hàng nhỏ gần trường học, chỉ cần tiện nghi

tương đối, tuy rằng ít khách hồng hóc, nhưng chúng ta có thể bán thêm một số phần mềm máy tính, sinh viên trong trường chính là một thị trường tốt. Chờ dần dần đi lên, chúng ta phát triển hơn nữa, cậu nghĩ sao?” Đây chính là phong cách khi nói chuyện về công việc của cô, không dây dưa lằng nhằng, càng không có dáng vẻ đùa cợt, từng câu từng chữ đều không thừa thãi.

Vương Triết cảm thấy khó hiểu nhìn cô: “Thanh Hòa, cậu muốn làm gì vậy?”

“Tôi muốn.... làm người cộng tác với cậu! Thế nào?” Cô hỏi.

“Cộng tác?” Cậu nghĩ lại, lý giải từng câu của cô, cô chỉ là một cô bé mồ côi nhỏ bé, ở nhờ nhà người khác, tâm tình hẳn rất miễn cưỡng, không muốn trước sau vĩnh viễn phụ thuộc vào nhà họ Tiêu, trưởng thành, cánh cứng cáp, tự nhiên sẽ bay xa: “Chuyện này.... Tiêu Y Đình cậu ấy có biết không?”

“Không biết!” Cô quả quyết trả lời, “Bởi vì không muốn anh ấy biết, tôi mới một mình tới tìm cậu!”

Cô mở chiếc túi bên người ra: “Đây là túi của tôi, bên trong có một chút tiền, tuy không nhiều, coi như hùn vốn với cậu, bước đầu cậu cứ cho tôi một con số cổ phần, 10% hay 20% đều được, cậu cứ tính toán đi, tôi sẽ bí mật nói chuyện với cậu sau.”

“Cậu....tin mình?” Vương Triết tỏ ra rất kinh ngạc.

“Tin!” Cô không một chút do dự gật đầu, “Cậu là anh em của anh hai! Tôi tin anh hai cũng giống như tin cậu! Thế nhưng, tôi có một yêu cầu.”

Vương Triết nghe xong, vốn là một thiếu niên nhiệt huyết trong người luôn sục sôi, cảm giác được một người hoàn toàn tin nhiệm thật sự rất tuyệt! “Cậu cứ nói yêu cầu của mình!”

“Nhập cổ phần trả về cổ phần, cậu sẽ chia tôi một phần nhỏ tiền hoa hồng của cậu, tôi có thể làm việc trong cửa hàng của cậu, cậu vẫn sẽ phải trả lương, còn về phần trả bao nhiêu là chuyện của cậu. Như thế cậu có đồng ý không?”

Chuyện này với Vương Triết mà nói là chuyện trăm điều lợi mà không một điều hại. Kỹ thuật cơ bản cậu vẫn chưa học hết, mặc dù bây giờ mở tiệm, vẫn muốn tuyển thêm kỹ thuật viên, bây giờ trên trời bống rơi xuống một kỹ thuật viên tốt như thế, còn là bạn bè thân thiết, còn gì tốt bằng?

“Đương nhiên được.... nhưng cậu không sao chứ?” Cậu nhìn thân hình gầy yếu của Diệp Thanh Hòa, đi học rồi lại làm thêm, cô chịu được không?

Diệp Thanh Hòa mỉm cười: “Không có việc gì, tôi có thể làm được! Mau chóng khai trương cửa hàng đi thôi.”

“Được! Chỉ có điều, số tiền này cậu cứ cầm lấy, bao giờ cửa hàng khai trương được như lời cậu nói, mình còn muốn cậu đến coi ấy chứ, như thế mới công bằng.” Cậu đẩy cái khó về phía cô.

Cô nở nụ cười: “Tôi coi cửa hàng? Nếu bà chủ lên kiểm tra thì sao? Tôi cũng không muốn bắn súng vào mặt hồ đang yên ả. Hơn nữa, vị trí của tôi trong cửa hàng chỉ là người làm công, không nghĩ đến có ai biết mình là cổ đông.”

Cuối cùng Vương Triết từ chối không thành, nhận lại cái khó.

Trên đường trở về, cô còn đặc biệt dặn dò Tiêu Thành Trác, chuyện đến nhà Vương Triết hôm nay tuyệt đối không được kể với người khác, nhất là Tiêu Y Đình.

Tiêu Thành Trác có thể cùng cô chia sẻ bí mật nho nhỏ, cảm thấy vô cùng tự hào, lập tức đồng ý, cam đoan tuyệt đối không nói ra ngoài.

Tối hôm đó người nhà họ Tiêu không về ăn cơm chiều, vì thế cô và Tiêu Thành Trác ăn nhẹ nhàng, sau đó lên lầu.

Hai người chơi đùa một lúc lâu trong phòng Diệp Thanh Hòa, người nhà họ Tiêu vẫn chưa trở về, Tiêu Thành Trác ngáp liên tục, cô liền đuối nhóc về phòng mình ngủ.

Đợi nhóc rời đi rồi, cô mở máy tính, login trò chơi.

Cô nhớ rõ, cô và Tiêu Y Đình từng hẹn chắc chắn, sau khi thi đại học, ngày hôm nay sẽ “gặp lại”... ..

Hôm nay, ngày ấy đã đến.

Mặc dù cô biết, khả năng lớn là anh không xuất hiện lần nữa.....

126. Chương 108: Chương 101

127. Chương 108: Chương 101.1: Phần Hoa Không Còn Nữa.

Trắng như tuyết trên núi, băng giá.

Cô đứng trên vách núi cao và dốc, nơi mà hai người từng nói lời tạm biệt, nhìn xuống lòng dòng sông băng và cánh đồng tuyết dưới chân, y phục trắng phiêu diêu như thần tiên.

Mở danh sách thành viên gia tộc ra, nào là Tam thiếu, Trữ thiếu, rồi cả nhị thiếu gia bang chủ, tên đều một màu xám.

Trong gia tộc không có nhiều người, từ trước đến giờ chỉ có vài người từng cùng họ kề vai sát cánh chiến đấu nhưng không để lại danh tính, chỉ có một số rất ít, cũng không còn nói chuyện với nhau, từng một thời huy hoàng, nay phần hoa đã không còn.....

Cô lén lút login nhưng vẫn có người phát hiện ra cô, kênh của bang vốn yên tĩnh đã có người bắt đầu trò chuyện:

“Chị Nhất Nhất, là chị sao?”

Người bắt chuyện tự nhiên coi cô như chị lần này là A Tổ, cô từng chỉ dẫn hần không ít.

“Phải.” Cô trả lời, gửi đến icon mỉm cười, giờ phút này ngồi trước màn hình máy tính, khóe miệng cô cũng đang mỉm cười.

A Tổ khóc lớn lên: “Chị, cuối cùng chị cũng trở lại! Nhớ chị muốn chết!”

Vì thế những người khác trong bang cũng bắt đầu nói chuyện:

“Nhất Nhất, hai người không chơi nữa sao?”

“Nhất Nhất, chị không ở đây chúng ta bị người khác khi dễ.”

“Nhất Nhất, bang chủ đâu?”

“Nhất Nhất, người giữ chức thành chúa đã đổi người, bang chủ vẫn không trở lại sao?”

Cô chờ tất cả mọi người hỏi xong, mới đánh từng chữ từng chữ: “Bang chủ sẽ không trở về nữa.”

Trong kênh đồng loạt xuất hiện tiếng gào khóc.

“Nhất Nhất, vậy còn chị? Lần này là trở về chứ?” A Tổ khóc hỏi cô.

“Không có, đây là lần cuối cùng ta đến đây, đến để nói tạm biệt với mọi người.... ..” Cô chần chừ, chưa nhấn xuống phím Enter.

Nước mắt A Tổ ngay lập tức như nước lũ tràn ra, tràn ra.

“Chị Nhất Nhất, em không nỡ xa chị.... ..” Nước mắt A Tổ rơi xuống, đánh dòng chữ.

Cô theo thói quen gửi lại một icon mỉm cười, nhưng lúc này, không thể cười nổi....

“A Tổ, người ở đâu? Ta đem tất cả những gì ta có cho người.” Cô hỏi.

“Em không cần gì hết, em chỉ cần chị trở lại thôi! Muốn tất cả mọi người đều quay trở lại!” Tiếng kêu vang ầm trên loa, trong kênh vẫn là nước mắt như trước.

Mọi người nhìn thấy nước mắt của A Tổ, lại nhìn đến vị quý danh từng vào sinh ra tử với bang chủ, liền bắt đầu bắt chuyện: “Nhất Nhất sao? Thực lòng xin lỗi, bọn ta nghĩ người sẽ không trở lại nữa, cho nên mới đi chỗ khác giúp.... ..”

Cô phục hồi lại như ban đầu, đáp: “Không sao hết, ta vốn sẽ không quay lại, lần này chỉ về xem.”

Cô hiểu rõ, lúc này không có Tam đại Thiếu gia kia giúp đỡ, giống như rắn mất đầu, không có khả năng chống lại những bên khác.

Cuối cùng cô vẫn tìm ra A Tổ, sau đó trao lại tất cả những vật có giá trị mình có, cứ như thế, coi như đã kết thúc.... ..

Cô trở lại đỉnh ngọn Tuyết Sơn, yên lặng nghe gió vỗ vào tuyết.

Phần âm nhạc trong trò chơi khoáng đạt và uyển chuyển vang lên, đây là lần đầu tiên cô chú ý tới, là một khúc đàn Nhị.... ..

Ở phía đối diện, Tiêu Y Đình đang đứng.

Giống như lần đối diện nhau khi từ biệt ở nơi đây, hai người cứ thế nhìn nhau.... ..

Cô nâng khóe môi, mỉm cười nhiều hơn.

Logout, tắt máy.....

Lúc cô chuẩn bị đi ngủ, người nhà họ Tiêu mới về.

Cô nghe thấy Tiêu Y Đình ngay lập tức chạy đến phòng ngủ của cô, bỏ qua phòng ngủ của anh.

Ngay sau đó, cửa phòng cô bị mở ra, có người bước lại gần.

Cô hạ ánh mắt, giả bộ ngủ rồi.

“Em gái, em gái.... ..” Anh nhẹ nhàng gọi bên tai cô.

Cô từ từ nhắm hai mắt, hô hấp đều đặn.

“Sớm vậy đã đi ngủ rồi.....” Anh nói thầm một tiếng, cuối cùng ra ngoài.

~~Ngày hôm sau là đi học chính thức, hai người phải đến trường.

Trên đường đến lớp học phải đi xuyên qua một rừng cây, anh bước song song với cô.

“Em gái, anh muốn cảm ơn em!” Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô một cách nghiêm túc và thành kính như thế.

Anh nói cảm ơn cô.... ..

Thật khiến cô kinh ngạc.

Anh cười hắc hắc: “Em gái, anh biết anh của trước kia thiếu nghiêm túc, lại còn không hiểu chuyện, may mắn có em đến nhà anh, để cho anh có thể trở thành một con người vĩ đại luôn được tung hô như bây giờ.... ..”

Diệp Thanh Hòa lắng nghe, trầm nghĩ không sai, cuối cùng đồ trẻ con này cũng biết phân biệt đâu là vĩ nhân, đâu là hỗn đản, kèm anh suốt hai năm thật là không uống phí.... ..

“Nếu không thì, anh sẽ không không biết xấu hổ mà đứng cạnh Cẩm Nhi, cô ấy quá xuất sắc.... .. Em gái, bây giờ em cảm thấy anh có xứng đôi với Cẩm Nhi không?” Anh nói một hồi như thế hóa ra là không tự tin.

Cô bước đi thoải mái ung dung, tóc dài cột lỏng, khóe môi bình tĩnh cùng an bình đã được che giấu ngay lúc đó khẽ nâng lên: “Anh hai, anh là giỏi nhất!”

“Thật không?” Anh vui vẻ nhướn mày, “Cũng chỉ có mình em nói thế! Chỉ có điều, cũng quá may mắn, anh trở nên tốt đẹp rồi mới gặp lại Cẩm Nhi, nếu cô ấy nhìn thấy anh của trước đây nhất định sẽ rất chán ghét.”

Gió khẽ nổi lên, mái tóc dài của cô bị gió thổi tung lên, ánh nắng của mùa thu đọng lại nơi khóe môi yếu ớt của cô, tiếng nói của cô ở trong gió nghe như tiếng chuông gió: “Sẽ không! Nhìn người là nhìn vào bản chất, mặc kệ anh là người như thế nào, nhất định Cẩm Nhi có thể nhìn thấy bản chất tốt đẹp của anh.”

“Ha ha ha.... ..” Sáng sớm trong sân trường, quanh quẩn tiếng cười vang của anh. Anh vươn cánh tay, cứ như thế, tự nhiên khoác lên vai cô: “Em gái, em mới là tốt nhất..... Nếu ngày nào đó anh hai gặp xui xẻo, nghèo rớt mồng tơi, em gái nhất định sẽ không vứt bỏ anh, sẽ nuôi anh, có phải không?”

“Anh hai sẽ không có ngày đó.” Cô huỳnh vào khuỷu tay anh, bình tĩnh trả lời.

Nhưng câu trả lời này không khiến anh hài lòng, buông bả vai cô ra, đứng trước mặt cô, vừa đi lùi vừa nói: “Em gái! Em phải nói cho rõ ràng! Có nuôi anh hay không?”

“... ..” Cái người trước mặt cô này, nửa đùa nửa thật, lúc cười đùa lại lộ ra vài phần xấu xa, quả thực khiến người khác không biết phải làm sao, cô đành gật đầu: “Nuôi! Đương nhiên phải nuôi!”

“Như thế này còn tạm được!” Cuối cùng anh cũng vừa lòng, “Chỉ có điều em gái à, giống như em đã nói, anh hai nhất định sẽ không có một ngày như vậy! Sao có thể để mình nghèo rớt mồng tơi, đến nỗi ngay cả vợ mình cũng không nuôi nổi chứ?”

Chính là, đang lúc vênh váo đắc ý, anh không để ý người phía sau, trực tiếp va vào người ta, còn dẫm lên chân người đó một cái.

Anh ngay lập tức cúi đầu, thấy một đôi giày mới màu trắng tinh, lại ngẩng đầu lên, gương mặt kia thật quen thuộc nha! Chỉ cần vừa nhìn thấy là anh liền bày ra vẻ mặt nguy hiểm! Cái người kia có hóa thành tro bụi anh cũng nhận ra!

Sao cái người không thể đội chung một trời với anh lại ở nơi này?

Giống như mọi lần, người này tiêu sái lùi lại phía sau vài bước, hướng về phía anh chào thân thiện: “Chào, chúng ta lại gặp mặt.”

“... ..” ‘Chào’ cái gì chứ? ‘Chúng ta lại gặp mặt’ cái gì chứ? Nói chuyện cứ như bọn họ rất thân nhau vậy! Tên tiểu tử! Lần trước đánh cho một trận như thế còn chưa đủ sao? Gặp lại kẻ thù thật là đỏ cả mắt! Tiểu tử không có việc gì làm nên đến đây nói ‘Chào’ sao?!

Người nọ ánh mắt xẹt qua anh, dừng lại trên người Diệp Thanh Hòa, mắt lóe sáng, tự nhiên mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu: “Xin chào, mình là Phạm Trọng.”

128. Chương 109: Chương 101.2

129. Chương 109: Chương 101.2

“Phạm Trọng không có hoạn! Mày tránh ra xa tao một chút! Hơn nữa tránh xa em gái của tao ra nhiều chút!” Bên tai vang lên tiếng cảnh báo hằn học của anh, anh đứng giữa hai người, che trước mặt Diệp Thanh Hòa.

‘Phạm Trọng không có hoạn’ là tên hời nhỏ của hần trong viện. Có biết ai đặt cho hần tên này đâu? Ngay từ đầu lúc giới thiệu, tiểu tử này đã nói, gọi hần là Trọng Phạm.... ..

Phía dưới có đứa học sinh hô: Phạm Trọng Yêm*... ..

*Phạm Trọng Yêm là một nhà văn, tướng lĩnh và nhà chính trị thời Bắc Tống.

Hần lo lắng vì tiếng hô kia: Phạm Trọng không có yêm**... ..

**yêm: ngập, úng nước.

Được rồi, vậy kêu Phạm Trọng không có hoạn***

***thiến.

Phạm Trọng hơi khinh ngạc, khoe môi khẽ nâng lên, hình như đang suy nghĩ: “Hóa ra.... .. cậu còn có em gái?”

“Mày muốn thế nào? Đối với mày, phạm vi mười thước của em gái tao chính là khu vực cấm! Cấm đi vào! Nếu không tao sẽ đánh cho cha mẹ mày cũng không nhận ra mày được! Nhớ kĩ cho tao!” Anh kéo Diệp Thanh Hòa đi như đang tránh ôn dịch.

Diệp Thanh Hòa không biết giữa người này và anh hai có mối thù oán sâu nặng gì, tò mò quay đầu lại liếc nhìn một cái, Phạm Trọng liền vẫy tay với cô.

Có thể coi Diệp Thanh Hòa là một cô gái thận trọng và lạnh nhạt, soái ca cũng từng gặp không ít, anh cả anh hai nhà cô, hai người anh em của anh hai, Vương Triết và Phó Chấn Ngôn, đều được tính là soái ca, tụ tập đầy đủ xung quanh cô, thế nhưng không ai có thể so với người đang đứng trước mặt đây.

Ngũ quan tinh xảo như dùng bút vẽ lên, mỗi nét bút, mỗi đường cong đều là toàn bộ tâm tư tình cảm của người vẽ dồn vào đó, không có một điểm sai sót và tỳ vết, thân hình hơi gầy, thấp hơn so với anh hai, nhưng không hề làm ảnh hưởng đến vẻ bề ngoài nói chung, ngược lại làm cho hắn trở nên khác với những nam sinh khác. Cứ như thể đứng trong ánh nắng ban mai của mùa thu, đứng dưới ánh mặt trời loang lổ chiếu xuyên qua tán cây, vẫy vẫy tay với cô, anh tuần yên tĩnh cười, tất cả ánh sáng không còn đẹp nữa rồi.... ..

Quả thực như nhân vật từ truyện tranh bước ra.

Đây là lời bình luận cuối cùng của cô.

“Còn nhìn? Mặt đấy có gì đẹp?” Anh quay đầu, vừa vặn thấy cô đang ngoái lại nhìn Phạm Trọng, nổi giận! Nắm lấy cằm của cô, xoay trở lại: “Mặt đẹp sao? Hắn rất đẹp sao?”

Cô bị anh nắm đau, khẽ hừ một tiếng.

Lúc này anh mới nhận ra mình dùng lực quá lớn, buông tay ra, phát hiện những chỗ da anh vừa đụng đều đỏ ửng, không khỏi bối rối đứng đó, lấy tay vuốt vuốt: “Có đau không? Anh không cố ý.... ..”

“Đi học thôi!” Cô cúi đầu, tự mình xoa chỗ cằm đau.

Thế nhưng, chuyện của nhị thiếu gia này vẫn chưa xong đâu, anh chọc chọc đầu cô hỏi: “Không phải là em thấy hắn có khuôn mặt đẹp đấy chứ?”

Cô bị anh làm cho buồn bực sao? Vì nguyên nhân gì? Hay là bởi anh thực sự làm cô đau?

“Rất là đẹp! Có vấn đề gì sao?”

“Đẹp hơn anh sao?” Anh tức giận giật mắt kính của cô xuống, đối thẳng mặt cô, “Em nhìn cho rõ, anh có đẹp trai hay không?”

“... ..” Anh tức giận đến thở phì phò.... .. Nếu như cô nói thật sự đẹp hơn anh, anh sẽ như thế nào? Nghĩ nghĩ, cuối cùng nói: “Không tệ.... ..mỗi người đều có nét riêng....”

“Miễn cưỡng như vậy là sao? Rõ ràng em muốn nói là hắn đẹp hơn!” Âm thanh của anh ở trên đầu cô giống như tiếng sấm trong cơn bão táp.

“... ..” Thôi được, cô không nói gì nữa.... ..

“Anh đã nói với em rồi mà em gái, tên Phạm Trọng không phải là người tốt! Không có gì hơn một cái người dài ngoằng, là một tên cầm thú! Em có biết hắn đã đùa giỡn tình cảm của bao nhiêu cô gái không?” Nói tới đây, tự cảm giác bản thân đuối lý, lập tức giải thích: “Anh không giống hắn! Ít nhất đối với ai anh cũng nghiêm túc! Mỗi lần anh chỉ có một bạn gái! Còn hắn thì đồng thời có đến ba bốn năm sáu bảy người! Chỉ cần là con gái, bất kể cao thấp gầy mập, hắn đều bắt hết trong một mẻ lưới! Vì thế, em gái, em nhớ cho kĩ!

Tuyệt đối đừng tiếp xúc người này! Không, cũng không để cho hắn tìm cách tiếp xúc với em! Phải khiến cho hắn chết ở ngoài! Có nghe chưa hả?”

Thao thao bất tuyệt xong, đã đến trước cửa phòng học.

Diệp Thanh Hòa không để ý đến anh, bước nhanh vào lớp học.

Anh nhìn theo bóng lưng của cô, trừng mắt, bước vào theo.

Diệp Thanh Hòa tìm được chỗ liền ngồi xuống, bên cạnh cô còn có một nam sinh khác.

Anh nhìn kỹ bộ dạng nam sinh kia, dáng người nhỏ, mi mắt nhỏ, mắt hí, thấy thế liền nổi lên lòng xấu xa, vỗ vỗ vai nam sinh kia: “Bạn học, nhường chỗ ngồi này cho mình đi.”

Vóc dáng nam sinh kia không cao bằng anh, cũng không có ngang ngược như anh, nhưng vẫn không phục anh tự nhiên bá đạo như thế, ngẩng đầu hỏi: “Vì sao?”

“Bạn à, đây là em gái của mình, bạn cố ngồi cạnh em gái mình là có ý gì?” Anh bóp nhẹ vai nam sinh kia, nhắc lên mới thấy, nam sinh kia còn chưa cao tới vai anh.... ..

Thực lực cách quá xa.

Nam sinh kia chính xác là một trang tuần kiết thức thời, ngay lập tức tránh ra.

Anh cười làm hòa: “Bạn học, đều trong cùng một lớp, chăm sóc lẫn nhau chứ!”

Như thế này gọi là chăm sóc sao?

Diệp Thanh Hòa yên lặng lấy sách vở ra, trên vai lại xuất hiện một bộ móng vuốt sói, bên tai vang lên âm thanh thì thầm to nhỏ: “Em gái, anh nói với em rồi, em còn nhỏ, so với người trong lớp đều ít hơn một tuổi, không cần vội vã yêu đương, anh đã nhìn qua, mấy nam sinh trước mặt không ai xứng với em, không được bắt chước mấy cô bạn chơi đùa vớ vẩn, biết chưa?”

Sáng nay anh thật nhiều chuyện!

Cô nghiêng đầu, liếc anh một cái, ánh mắt sau tròng kính cũng lộ ra, anh có thể nhìn thấy ánh mắt này của cô, rõ ràng là đang nói: “Người chơi đùa vớ vẩn chính là anh.....”

Anh chợt dạ thu móng vuốt về: “Được rồi, bởi vì bản thân anh kinh nghiệm phong phú nên mới hiểu rõ tâm ý bọn con trai, em tuyệt đối không được lơ là cảnh giác, hiểu chưa?”

Không đợi anh cảnh báo xong, thầy giáo bước vào.

Đợt tập quân sự ở trường đại học bắt đầu.

Nhanh chóng phát quân trang, thay quần áo ra sân tập hợp.

Đối với tập quân sự, cô đã chuẩn bị tâm lý trước, cô cũng không rõ thân thể yếu ớt này của mình có chịu đựng nổi qua đợt tập quân sự này không nữa.

Tiêu Y Đình cũng từng nghĩ đến việc này cho cô, mấy lần xin được đặc miễn học quân sự cho cô, nhưng chính là cô không muốn.

Vị huấn luyện viên quân sự đi ra trước mặt khiến Diệp Thanh Hòa sợ ngây người, quả nhiên là.... .. Trữ đại ca!

Cô cũng được nghe nói huấn luyện quân sự ở các trường đại học thường do sinh viên trường quân sự đảm nhận, nhưng cô chưa từng nghĩ đến sẽ gặp Trữ đại ca ở đây!

Mà Tiêu Y Đình đang đứng trong hàng ngũ của nam sinh cũng có suy nghĩ như thế, khi nhìn rõ ai là huấn luyện viên thì phản ứng đầu tiên của anh là mất hết mặt mũi.... ..

Đều là tại cha, khiến anh bị tụt lại một lớp! Nếu không thì làm sao có thể xuất hiện tình huống như thế này? Lão đại là huấn luyện viên, anh là học trò? Trăm ngàn lần đừng để tiểu Tam Tử biết, bằng không hắn sẽ cười cho anh không còn chút mặt mũi!

Thế nhưng phản ứng thứ hai là thấy may mắn khi đây là lão đại, có thể chiều cổ em gái, không để cô quá cực khổ.

Nhưng mà, suy nghĩ của anh và cô đều không đúng, sự thật là vì phần lớn các bạn học nữ đều rất yếu, mới đứng tư thế quân nhân một lát, cả đám đã kêu khổ, lại còn to gan bày ra bộ dạng đáng yêu nói: “Huấn luyện viên, mệt chết đi được, nghỉ một chút được không?”

Cái giọng điệu này rõ ràng là viên đạn bọc đường, mà nhìn bộ dạng như kim loại va chạm thể kia của lão đại, cứ như không thể chịu đựng nổi viên đạn bọc đường bắn vào mình, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

Ước chừng sau một phen đấu tranh tâm lý, cuối cùng vẫn giữ nguyên tắc, chiến thắng mềm lòng, trầm giọng nói: “Không được! Tiếp tục đứng!”

“Huấn luyện viên! Sao tại em có thể giống như thầy được? Mặt trời nắng to như thế, đứng lâu đến chóng váng mắt rồi!” Nữ sinh rì rầm kêu ca.

Những lời này quả thật đã gây lên hiệu ứng, lập tức có người ngất đi.... ..

Trữ Chấn Khiêm chóng váng, lập tức chạy lại, kêu người gọi giáo y đến.... ..

Anh không khỏi buồn rầu cho chính mình vận khí không tốt, vì sao lại được sắp xếp huấn luyện nữ sinh, nữ sinh rất yếu, anh từng nghe các chiến hữu nói qua, anh rất sợ nữ sinh, huấn luyện nam sinh có phải hơn không.... ..

Đã như thế, cái nào càng sợ thì càng đến, thật đúng là cho anh tất cả chuyện không may.... ..

Ngất xỉu sao? Hừ!

Diệp Thanh Hòa cũng đi đến bên người nữ sinh kia, ngồi xuống, lặng lẽ ghé vào tai nữ sinh kia nói: “Bạn học, bạn chưa khóa quần.... .. Lộ ra hết rồi.... ..”

“Hả?” Nữ sinh kia trở mình đứng lên, mặt đỏ bừng.

Tất cả mọi người lúc này đã hiểu ra, thì ra là giả bộ ngất....

Nữ sinh kia oán hận trừng mắt nhìn Diệp Thanh Hòa một cái, cô lại coi như không nhìn thấy, nhìn ra hướng khác. Ngất xỉu sao? Thể chất yếu như cô còn chưa có ngất xỉu mà.... ..

Sắc mặt Trữ Chấn Khiêm đen kịt, cổ sức ra lệnh: “Toàn tiểu đội! Phạt đứng thêm một giờ!”

Nói xong lại thấy hối hận, đây không phải là phạt cả cô em vợ lão nhị sao?

130. Chương 110: Chương 102

131. Chương 110: Chương 102.1: Đại Ca.

Trữ Chấn Khiêm nhìn thân hình thấp bé kia của nha đầu, có chút do dự, có nên bật đèn xanh cho nha đầu này hay không?

Nhưng việc này vi phạm nguyên tắc nha! Đối phó với nữ sinh thật sự rất khó, bật một cái đèn xanh lên rồi, không biết sau đó sẽ như thế nào nữa.... ..

Anh lại bắt đầu phiền não rồi, quả thật sợ nhất là cư xử với nữ sinh.... ..

Vẫn do dự, không đành lòng, cuối cùng đi đến trước mặt cô hô lớn: “Diệp Thanh Hòa!”

“Đến!” Vóc dáng cô nhỏ bé, cố hết sức đứng thẳng, làm cho mình trông cao lên một chút.

“Còn có thể kiên trì nữa không?” Anh lớn tiếng hỏi.

“Có thể!” Cô ngẩng cao đầu, thanh âm vừa rõ ràng vừa giòn giã. Trong lòng cô thầm nghĩ, hôm nay là buổi huấn luyện quân sự đầu tiên, nhất định không thể gây thêm phiền toái cho đại ca! Mấy nữ sinh này tưởng khi dễ được đại ca, hừ, tuyệt đối không để mấy người được như ý! Đương nhiên, chính cô sẽ làm một tấm gương tốt để đại ca tăng thể diện hơn ai hết!

Trữ Chấn Khiêm bị bộ dạng quật cường này của cô làm kinh ngạc, trong lòng hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn khác, tuy rằng chỉ là mập mờ đáng người gầy teo giống Diệp Thanh Hòa, nhưng vẫn giống nhau nhất ở sự kiên định không chịu khuất phục.

“Tốt lắm!” Anh nhin không được khen. Nha đầu gầy nhỏ này đứng tư thế quân nhân còn chuẩn xác hơn những người khác.

Kết thúc buổi sáng đứng tư thế quân nhân, Diệp Thanh Hòa cảm thấy chính mình bị tụt đường huyết, nghe xong lệnh giải tán, cảm giác toàn thân cũng đã nhũn ra, vất vả lắm mới có thể đứng vững, đi về phía phòng nghỉ.

Vừa đi được hai bước, liền cảm thấy đường đi trước mắt như đang chuyển động.

Cô lo lắng, cố đi tiếp, rất có thể sẽ ngã xỉu ở đây.... ..

Bỗng nhiên dừng bước, cánh tay có một người đỡ lấy, bên tai vang lên một giọng nói gay gắt: “Lão đại! Anh quá ác độc rồi! Để cho em gái của em đứng lâu như thế! Anh cho rằng em ấy như anh sao?”

Trữ Chấn Khiêm lúc đầu nhìn thấy bộ dạng Diệp Thanh Hòa run rẩy bước đi cũng không đành lòng, bị lão Nhị nói lớn tiếng như thế, cũng không hề nói lại, bộ dạng huấn luyện viên uy vũ không thể bị đả kích đã không còn, chỉ trầm mặt, không nói một câu.

Cô dựa cả người vào Tiêu Y Đình, tay chống vào người anh để tìm điểm tựa, cũng may cả sáng nay anh ồn ào trên lớp muốn cho tất cả mọi người biết cô là em gái anh, thế nên bây giờ cũng không còn ngại ngùng gì.... ..

Chính là, sao cô lại khiến cho anh hai hiểu nhầm lão Đại rồi?

“Anh hai! Anh nói bừa bãi cái gì vậy? Lão Đại là huấn luyện viên, đương nhiên phải đối xử công bằng với tất cả mọi người! Em không cần anh ấy phải đối xử thiên vị với em! Em không cần, em còn muốn làm một nữ sinh gương mẫu! Thể chất như em còn có thể kiên trì, những bạn ấy sao không thể chứ?”

Tiêu Y Đình vừa nghe liền tặc mao: “Có ý gì? Anh chưa hết giận em đâu! Em thật là tốt, đứng về phía lão Đại mà mắng anh?” Tính tình cô em gái này lên đại học đã thay đổi rồi sao? Trước giờ cô rất ít khi nói chuyện lớn tiếng, nhất là với anh! Trước đây, có mắng có phạt cũng là lời nói nhỏ nhẹ.... Khuôn mặt anh ngay lập tức cứng nhắc, bây giờ đúng là con gái lớn đến mười tám tuổi liền thay đổi.... ..

“Ai về phe ai chứ!” Thái độ của cô cũng hết sức cứng rắn, như hạt trái anh đào.

“Em.... .. Tốt thôi! Em về phe anh ấy!” Anh vẫn bực bội, buông tay ra, đẩy cô về phía Trữ Chấn Khiêm ở bên kia.

Cô không đứng vững, thiếu chút nữa là ngã sấp mặt xuống, may mà Trữ Chấn Khiêm nhanh nhẹn, đưa tay ra đỡ lấy cô.

Vừa nhẹ nhàng đỡ lấy cô, liền lập tức giúp cô đứng vững, vẻ mặt còn rất áy náy: “Nha đầu, không sao chứ?”

Cô cũng không nhớ rõ từ khi nào anh bắt đầu gọi cô là nha đầu. Chỉ nhớ rõ trong trò chơi anh có gọi cô như thế.

Lúc đầu anh gọi cô là gì? Em gái Thanh Hòa? Tiểu muội? Cuối cùng là nha đầu.

Cô thích cách xưng hô như thế.

Vì thế, đưa tay che bớt ánh nắng chói chang, hỏi anh: “Lão Đại, trước đây anh cũng gọi em gái của anh là nha đầu sao?”

Khuôn mặt ngăm đen của anh toàn là mồ hôi, vẻ mặt khi đó lại vô cùng dịu dàng: “Không phải.”

Trong đầu anh lại hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra từ chân bàn, anh không gọi cô là “nha đầu” mà cô có một cái tên hết sức đáng yêu khác – Niếp Niếp.

Anh cũng không biết vì sao, từ sau khi nha đầu Thanh Hòa xuất hiện, anh thường nhớ tới Niếp Niếp, số lần nhớ tới đều nhiều hơn trước một ít, có thể là bởi vì Thanh Hòa và Niếp Niếp giống nhau, đều là những đứa em gái nhỏ nhắn đáng yêu.... ..

Anh bước đi chậm rãi, phối hợp theo bước đi một mỗi của cô.

“Nha đầu, đi ăn cơm cùng anh.” Anh biết từ sáng tới giờ, cô đã chịu không ít hà khắc, muốn bổ sung một chút cho thể lực của cô, đồ ăn ở căn không hề dinh dưỡng, đợt huấn luyện quân sự này cũng không quá nghiêm khắc, trường học không đưa ra quy định bắt buộc học sinh phải ăn đồ trong căn tin.

“Vâng!” Cô sảng khoái nhận lời.

Vì thế anh đi xin phép, rồi dẫn cô ra một cửa hàng ăn gần đấy.

Vừa ngồi không bao lâu, giữa hai người liền có một người chen chân vào: “Ông chủ, cho thêm bộ bát đĩa!”

“Lão Nhị?” Trữ Chấn Khiêm có chút kinh ngạc, người này không phải lúc nãy tức giận bỏ đi sao?

“Nhìn cái gì? Nhị cái gì mà Nhị? Hai người tưởng trốn được tôi bỏ đi ăn riêng sao? Không có cửa đâu! Đây lão Đại nghe đây! Đây coi như là anh bồi thường tổn thất về mặt tinh thần cho em!” Anh thở phào nói.

Trữ Chấn Khiêm nhìn anh một cái, tổn thất tinh thần? Về phần đấy sao? Chỉ có điều chỉ là mời bữa cơm, không nên hẹp hòi tính toán. Anh nghĩ nghĩ, vẫn chưa hết giận, bổ thêm một câu: “Không thành vấn đề, ai mà không biết, cậu không có tiền.... ..”

“... ..” Tiêu Y Đình cảm thấy chính mình muốn học máu. Lão Đại trung hậu thành thật thế mà cũng biết chèn ép người! Chẳng lẽ là vì ở cùng em gái một lúc nên trở thành thế?

Anh quyết định biến bi phần thành sức ăn, ăn để lấy lại “tinh thần tổn thất” của mình!

Cái miệng công năng nói chuyện hạng nhất của anh giờ chuyển sang công năng ăn hạng nhất, trên bàn ăn trở nên hết sức im lặng, vì Diệp Thanh Hòa và Trữ Chấn Khiêm đều không phải người thích nói nhiều.

Nhìn tướng ăn như hổ đói của anh, hơn nữa còn toàn ăn thịt và cơm, rốt cục Trữ Chấn Khiêm nhịn không được nói: “Cậu chẳng qua chỉ mới tập quân sự có một buổi sáng, sao ăn như bây sói đói thế?”

“Thì sao? Anh tiếc tiền? Không chịu bù đắp!” Anh múc mất muối canh lớn.

“Không phải tôi không nỡ, cậu không thể quan tâm đến tiểu nha đầu đây sao? Tôi đưa em ấy đến là để bổ sung thể lực và dinh dưỡng!” Trữ Chấn Khiêm chính mắt thấy Diệp Thanh Hòa cả bữa cơm chỉ ăn một cái cánh gà, uống hai muối canh, những thứ khác đều đi hết vào bụng lão Nhị, thực thấy bất bình thay cô! Chẳng lẽ ngày thường cậu ấy đều khi dễ cô ấy như thế?

Tiêu Y Đình nghe xong, phun ra một ngụm canh, trừng mắt nói: “Nha đầu? Từ khi nào mà hai người trở nên thân mật như thế? Cô ấy là nha đầu nhà anh sao? Cô ấy là nha đầu nhà này! Anh đi về mà kêu Vũ Khiêm nhà mình là nha đầu!”

“... ..” Lí lẽ kiểu gì thế này? Trữ Chấn Khiêm nói: “Không phải cậu từng nói em gái của cậu chính là em gái của tôi sao?”

Anh có nói những lời đấy sao? Hoàn toàn không có nói.

“Được rồi, ăn no rồi, em gái ăn no chưa?” Anh không trả lời câu hỏi của lão Đại, quay lại Diệp Thanh Hòa hỏi.

Diệp Thanh Hòa chỉ ăn một chén cơm nhỏ, có vẻ như rất mệt, không còn khẩu vị để ăn gì, ăn gì cũng không vào, gật gật đầu nói: “No rồi.”

“Tốt lắm! Vậy chúng ta về kí túc xá nghỉ ngơi đi! ngủ đủ giấc thì buổi chiều mới có tinh thần đối phó với vị huấn luyện viên ác ma này! Đi thôi!” Anh cầm tay Diệp Thanh Hòa kéo đi.

Huấn luyện viên ác ma?

Diệp Thanh Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, hướng Trữ Chấn Khiêm nói: “Lão Đại, bọn em về trước, cảm ơn cơm trưa của anh.”

Tiêu Y Đình mất kiên nhẫn: “Đi nhanh đi! Có gì phải cảm ơn anh ta chứ! Ngày mai còn tiếp tục hành nữa! Bắt anh ta trả tiền cơm!”

Trên đường trở về phòng ngủ, anh cau mày hỏi cô: “Em gái, em ở cùng một chỗ với Trữ Chấn Khiêm mà không cảm thấy buồn chán sao?”

“Buồn chán? Vì sao?” Cô cau mày hỏi lại anh, trong trò chơi cô với lão Đại đã rất thân thiết, hai người giống như anh em kết nghĩa từ lâu, buồn sao được chứ?

Về mặt anh quá dị: “Em là một cái hũ nút, anh ấy cũng là một cái hũ nút, hai người ở cạnh nhau hơn một giờ đồng hồ, một câu cũng không nói, em cảm thấy thú vị sao?”

Cái logic gì thế này?

Diệp Thanh Hòa liếc anh một cái: “Chẳng lẽ nhất định phải nói chuyện mới thấy thú vị sao? Có bài thơ cổ nói rằng, nếu lòng không hợp nhau thì dù có nói nửa câu cũng trở thành tạp âm. Còn một câu thơ cổ khác cũng có ý rất rõ, thông suốt tư tưởng nhau dù chỉ một chút, hai người ăn ý nhau dù không nói gì cũng có thể hiểu ý.”

Đương nhiên lời này của cô không có ý là cô và lão Đại tâm linh tương thông, chỉ là cách nói khác đi mà thôi.

Thế nhưng, những lời này vào tai người nào đó lại được hiểu thành một ý nghĩa khác: Chẳng nhẽ em gái ghét mình nói nhiều? Đều là tạp âm? Còn với tên họ Trữ kia mới gặp có mấy lần đã tâm linh tương thông?

Tốt thôi! Tên tiểu tử họ Trữ! Lại có thể lôi kéo sự chú ý của em gái mình! Lại còn muốn trở thành anh vợ mình! Không đúng! Em gái với anh ta còn chưa có quan hệ gì đâu, anh vợ cái gì chứ? Phi phi phi!!!

“Em gái, em cảm thấy tên họ Trữ có được không?” Anh nói bóng nói gió.

Diệp Thanh Hòa không cần nghĩ ngợi trả lời: “Đương nhiên có! Trung hậu thành thực, tuy rằng không nói chuyện nhiều, nhưng hiểu được tâm tư của người khác.”

“... ..” Cái này còn nhức nhối hơn đó nha.... ..

Chỉ có điều nghĩ lại cẩn thận những người ở gần em gái, cả tên hỗn đản mới gặp sáng nay, có vẻ như lão Đại là đáng tin tưởng nhất, nếu em gái thực sự ở cùng với lão Đại, chỉ cần chính cô không than phiền, cũng là một lựa chọn không xấu.... ..

“Em gái, nếu thực sự em thấy lão Đại tốt, anh cũng không còn ý kiến gì, chỉ có điều, anh cho rằng tuổi em còn nhỏ, không cần yêu đương quá sớm, làm chậm trễ việc học hành.... ..” Lần này coi như thả lỏng em gái ra, nhưng vẫn thực không cam lòng.... .. Vì thế, trong lòng thầm chửi rửa lão Đại một trăm lần.

Diệp Thanh Hòa nghe ra chút không cam lòng ở đây, cũng vừa vặn đến phòng kí túc xá của cô, không nghĩ đến anh hai lại hiểu nhầm mối quan hệ giữa cô và lão Đại, tức giận trừng mắt với anh, không nói một câu, đi vào trong phòng.....

Anh đứng lại trước cổng phòng kí túc xá một lúc, cũng không còn tinh thần quậy phá gì nữa.... ..

132. Chương 111: Chương 102.2

133. Chương 111: Chương 102.2

Buổi huấn luyện buổi chiều còn vất vả hơn so với buổi sáng, thân thể vốn đã mệt mỏi, lại thêm ánh mặt trời nóng rát, kết thúc buổi huấn luyện toàn thân Diệp Thanh Hòa rã rời, chỉ có điều, cô vẫn có thể gắng sức tự

về phòng. Quả nhiên chỉ cần ý chí kiên định, không gì là không làm được.... ..

Tệ hơn, cuối cùng, ngay cả cơm cô cũng không muốn ăn, không thèm tắm rửa, trực tiếp nằm vật ra giường.

Mấy bạn học cùng phòng hỏi cô có muốn mang cơm về không, cô cũng lắc đầu, cô một mình ngủ, ngủ thẳng đến khi trời đất tối mịt.... ..

Thế nhưng, chỉ ngủ được chốc lát, chợt nghe thấy giọng của Tiêu Y Đình ở bên cạnh gọi cô: “Em gái! Em gái!”

Anh hai đến trong giấc mộng của cô sao? Sẽ không cướp mất giờ giấc nghỉ ngơi của cô đấy chứ?!!

Cô tin rằng đấy là trong mộng, thế nhưng, âm thanh kia vẫn không ngừng, còn có vẻ càng ngày càng cấp bách hơn.

Cô bị bắt mở to mắt, gương mặt tuần tú được phóng đại trước mặt kia không phải là anh hai sao?

“Em gái, tỉnh dậy, cho em cái này, ăn ngon miệng! Ngồi dậy ăn ngay!” Anh đưa chén cơm đến trước mặt cô để cô nhìn, “Vừa mua bên ngoài, ăn nhiều một chút, đừng như trưa nay!”

Anh cũng biết trưa nay mình quá đáng sao?

Cô mệt mỏi trở mình, mặt quay ra ngoài, vừa vặn thấy chén cơm còn nóng hổi trên bàn của mình, lúc này đột nhiên tỉnh táo lại, đây không phải là kí túc xá nữ sao?

“Làm sao anh vào được đây?” Cô hỏi. Cô còn nhìn thấy, anh đã tắm rửa qua, sạch sẽ dễ chịu, tóc cũng rối loạn chưa chải, còn mặc bộ quần áo mới tinh, rất đẹp trai.

Anh sờ sờ bộ quần áo xinh đẹp, cười nói: “Anh đây là người đẹp trai xuất chúng, dĩ quản lý sao có thể nhẫn tâm không cho anh vào đây?”

“... ..” Cô không còn tinh thần nghe anh nói xằng cuội, chỉ có điều, đoán được miệng lưỡi anh ba tấc đều không hồng hóc, dĩ quản lý vẫn luôn hò hét không phải là vấn đề.... ..

“Nào, em gái, ngồi dậy ăn đi! Anh không có thời gian trông chừng em ăn cơm đâu! Anh phải đi bây giờ.” Anh đưa tay vào trong chăn, đỡ cô ngồi dậy.

Ngay khi phát hiện cô còn mặc quân phục, liền nhắc nhở: “Em gái à, em còn nguyên một người mồ hôi bốc mùi đã đi ngủ! Nhanh dậy ăn cơm rồi tắm rửa!”

Thực ra cô không hề để ý đến bị anh bắt gặp cả người mồ hôi bốc mùi này, lúc cô chột vạt nhất, anh cũng từng thấy rồi không phải sao?

Có vẻ như bây giờ anh ăn mặc mẫu mực như thế đi ra ngoài, là muốn đi làm sao? Chỉ cần xuất hiện trước mặt cô, hoàn toàn có thể lôi thôi lếch thếch. Chẳng lẽ không đúng sao? Cô đã từng thấy bộ dạng của anh lúc chưa rửa mặt, hay lúc anh mặc mỗi chiếc quần đùi nghênh ngang đi qua đi lại trong phòng cô, trong miệng còn đầy mùi tỏi.... ..

“Anh định đi đâu? Trời tối rồi.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã trở nên đen kịt.

“Anh đến trường học của Cẩm Nhi!” Anh cười hắc hắc, “Em xem anh hai ăn mặc như thế này đã được chưa?”

Cô gật gật đầu: “Rất được!”

Anh vui vẻ, hướng về phía cô thở ra một hơi: “Ngửi, có thấy mùi gì không?”

“... ..” Thật đúng là anh không sợ cô ngửi thấy mùi.... ..

Cô lắc đầu: “Không có, mùi bạc hà tươi mát, anh ăn kẹo cao su hả?”

Anh có chút ngượng ngùng thừa nhận: “Đúng vậy! Cẩm Nhi toàn dùng nước hoa, anh không thể không dùng tâm tư suy nghĩ, lôi thôi là không được nha! Anh đi đây, em gái, em mau dậy ăn cơm! Ăn cơm tắm rửa! Nhớ kỹ đấy!”

“Vâng.... ..” Cô miễn cưỡng đáp lời, thúc giục anh: “Anh mau đi đi, đừng để muộn!”

“Được rồi!” Anh chạy ra ngoài cửa, “Nếu về sớm anh sẽ mua đồ ăn đêm cho em!”

Anh đi rồi, Diệp Thanh Hòa vẫn không xuống giường ăn cơm, vẫn rất mệt mỏi, không thể cử động.

Người trong phòng xúm lại nhiều chuyện:

“Diệp Thanh Hòa, anh trai của cậu đối với cậu thật tốt! Nhìn đồ ăn đi, mình còn chảy cả nước miếng!”

“Diệp Thanh Hòa, cậu rất thân thiết với huấn luyện viên Trữ sao? Trưa hôm nay thấy hai người cùng đi ăn cơm nha!”

“Diệp Thanh Hòa, anh hai của cậu có bạn gái chưa?”

“Hỏi thừa, vừa nãy cậu không nghe thấy sao? Tiêu Y Đình sắp đi gặp Cẩm Nhi gì đó, còn chải chuốt đẹp trai như thế, nhất định là bạn gái rồi!”

“Diệp Thanh Hòa, cậu nói gì đi chứ!”

Diệp Thanh Hòa bắt đầu lắc đầu: “Chuyện của anh hai mình cũng không rõ lắm, loại chuyện này anh ấy nhất định sẽ giấu giếm người nhà, còn về huấn luyện viên Trữ, thực ra thì....”

“Oa, thực sự cậu quen biết với huấn luyện viên Trữ sao? Diệp Thanh Hòa, sao số cậu tốt thế? Quen biết toàn soái ca không vậy?”

“Đúng thế! Anh hai đẹp trai xuất chúng, huấn luyện viên Trữ vừa đẹp trai vừa lãnh khốc, lại còn nam tính, quả là một chàng trai tốt!”

“Diệp Thanh Hòa, cậu với huấn luyện viên Trữ có quan hệ như thế nào thế?”

“...” Cô còn không biết được trong cái nhìn của mọi người quan hệ của người là như thế nào sao? Ngay cả anh hai cũng nói như thế.... “Huấn luyện Trữ cũng giống như anh trai của mình thôi, các cậu đừng đoán mò.”

“Vậy thì tốt quá, chi bằng cậu giới thiệu mình với huấn luyện viên Trữ đi! Mình rất sùng bái anh ấy!”

Sinh viên năm nhất, việc sinh ra tình cảm sùng bái với huấn luyện viên quân sự là chuyện không hiếm gặp, Diệp Thanh Hòa trầm nghĩ, hướng hồ Trữ Chấn Khiêm quả thực vừa đẹp trai vừa lãnh khốc, tuy hơn đen, nhưng là đen khí chất....

Thế nhưng, giới thiệu bạn gái cho lão Đại sao?

Cô không dám tưởng tượng....

Cuối cùng vẫn là Chung Gia Nghi giải vây cho cô: “Các cậu đừng làm ồn nữa, để Diệp Thanh Hòa ăn cơm chứ, cô ấy còn chưa ăn cơm chiều đâu.”

Mấy cô nàng riu rít bắt đầu giải tán, nhưng Diệp Thanh Hòa vẫn không xuống giường ăn cơm, mơ mơ màng màng, muốn ngủ tiếp.

Nhưng chưa ngủ được bao lâu, tiếng hét hưng phấn của các nữ sinh trong phòng ngủ đánh thức cô.

Mấy cô bạn vừa nãy lại khều khều người giục cô dậy: “Oa! Diệp Thanh Hòa cậu mau dậy đi! Mau lên! Mau đến xem! Rất cảm động đó!”

Diệp Thanh Hòa không biết đã xảy ra chuyện gì, mở mắt nhìn chằm chằm các cô.

Các cô đã sớm kích động không thể kiềm chế, ngay cả Chung Gia Nghi cũng hưng phấn lạ thường, là người đầu tiên chạy đến kéo chăn của cô: “Mau mau mau! Mau đến xem!”

Cô đành phải rời giường, bị các cô bạn kéo đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, chính cô cũng kinh sợ....

134. Chương 112: Chương 103

135. Chương 112: Chương 103: Một Ngày Là Thầy Thì Cả Đời Vẫn Là Thầy.

Trên sân có rất nhiều chầm nhỏ, nến được thắp sáng xếp thành chữ “Diệp Thanh Hòa”, giữa gió đêm nay động, nhảy múa, lóng lánh.

Nổi bật giữa tầng ánh sáng, Phó Chấn Ngôn đứng ở chữ ‘Thanh’ ngẩng mặt lên, anh mặc chiếc áo sơ mi màu lam, còn buộc nơ, tay ôm một bó hoa hồng lớn, thu hút rất nhiều sự chú ý.... ..

Không giống như trên di TV, anh không kêu ai đi gọi cô, không đứng dưới sân gọi lớn tên cô, không cầm đàn ghita đàn hát, đứng trầm mặc chờ đợi, như thế nào lại ngốc như thế?

Thế nhưng, nhìn bóng dáng đứng thẳng tắp, vẫn giữ ánh nhìn lên, khiến cho cô không khỏi nghĩ rằng: nếu đêm nay cô không ra ngoài cửa sổ, anh định cứ ngốc nghếch đứng ở đó đến khi nào?

“Thanh Hòa, đi xuống đi! Xuống mau đi!” Bạn cùng phòng thấy thế giục giã cô.

Cô nửa tỉnh nửa mê, bị các cô kéo ra ngoài cửa, rồi sau đó lại nửa tỉnh nửa mê xuống lầu, đều đi trong vô thức, dường như trong lúc ngủ mơ cô chưa hề tỉnh táo bình thường.

Từng bước từng bước tiến đến gần anh, từng bước đi, như muốn nhìn anh rõ hơn một chút. Chưa từng nhìn thấy anh ăn mặc nghiêm chỉnh như thế bao giờ, hôm nay cứ như dự một bữa tiệc long trọng nào đó, khiến cho anh nhìn từ trên xuống dưới đều là khí chất.

Trên vầng trán của anh còn có trầm ổn cùng kiên định, làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy, người trước mặt đã không còn là một cậu nhóc.... ..

Anh là một người đàn ông.

Một người đàn ông chân chính.... ..

“Cô cô.” Anh tay cầm hoa, gọi cô dường như có chút khản trương.

“Phó Chấn Ngôn, cậu tới đây làm gì?” Cô nhìn hoa, nhìn nến.

“Tôi.... ..” Anh chuyển đề tài, “Tôi cho rằng, nếu như tôi cứ biến mất lâu như thế, cô sẽ quên tôi mất.”

“Làm sao có thể.... ..”

“Thế thì tốt quá!” Về mặt anh thỏa mãn, tặng hoa cho cô, “Tặng cô, chúc mừng cô thi đỗ đại học!”

Là một bó hoa hồng.

Cô không định nhận.... ..

“Sao vậy? Không thích hoa sao?” Anh có thất vọng một chút, thế nhưng, ngay lập tức nổi giận nói: “Chết tiệt! Điền Giản, đã nói là tặng hoa hồng không ổn rồi! Lại còn nói là mọi cô gái đều thích hoa hồng! Phải cất tiền lương tháng sau của tên này mới được!”

“... ..” Sao lại ác độc như thế chứ? Diệp Thanh Hòa trừng mắt nhìn anh, cuối cùng vẫn nhận lấy hoa, “Được rồi! Tôi nhận hoa là được chứ gì, nhận cả lời chúc mừng của cậu.”

Cô cố ý nói rằng, là nhận lời chúc mừng của anh, sao cô không hiểu được ý nghĩa của hoa hồng chứ.

Anh cũng là người thông minh, sao không hiểu được hàm ý của cô chứ, chính là, anh không vội vã, ngay từ đầu tặng hoa hồng chính là chủ ý của anh, không hề liên quan đến Điền Giản, điều anh muốn nói cũng chính là ý nghĩa của loài hoa này, hơn nữa anh chỉ tặng mười một bông, cũng tốt để trông đợi việc này cả một đời người, toàn tâm toàn ý chờ đợi, cả đời này anh chỉ hướng về cô.... ..

“Cô cô, hôm nay tôi đến là để báo cáo công việc, có thể mời cô bữa ăn khuya không?” Anh trịnh trọng nói.

Dù nói gì đi nữa, cô và Phó Chấn Ngôn cũng giống như bạn bè vào sinh ra tử, cũng hơi tò mò về tình hình của anh gần đây. Vì thế, gật gật đầu, đồng ý.

Chỉ có điều, mấy ngọn nến này....

Anh cười ha ha: “Cô cô, chúng ta cùng thổi tắt chúng, mỗi ngọn nến tượng trưng cho một ước nguyện của cô, thổi tắt một là thực hiện một ước nguyện đó, được không?”

Cô ngồi xuống, thong thả nói một câu: “Được thôi, thổi tắt đi, tôi chỉ không nghĩ đến ai sẽ là người vì đồng đồ bỏ đi này mà bị mắng mà thôi!”

“Cô cô, cô là nữ sinh đó, không thể lãng mạn hơn chút sao?” Anh bật cười, cô cô thật đúng là người giỏi phá hỏng không khí.... ..

Hai người cùng thổi tắt nến xong, Phó Chấn Ngôn để tắt cả vật còn lại trên mặt đất vào một túi to.

Cô biết anh định làm gì, liền chỉ tay về phía thùng rác cách đó không xa: “Ở bên kia có thùng rác.”

“Không! Những thứ này sao có thể là đồ bỏ đi được?” Anh lắc lắc cái túi to trong tay, “Đây đều là ước nguyện của cô cô, tôi muốn gom được càng nhiều rồi xếp chồng chúng lại với nhau, và từng bước giúp cô cô biến chúng thành sự thật.”

“... .. Phó Chấn Ngôn! Cậu thật sự tâm niệm rằng ‘Một ngày làm thầy thì cả đời vẫn là thầy’ sao?” Cô cố ý nhấn mạnh chữ ‘thầy’ kia.

“Ha ha, tùy thôi! Chỉ cần vẫn còn có thể cả đời!” Anh cười đánh giá cô, “Cô cô, hôm nay cô mặc rất đẹp nha!”

Diệp Thanh Hòa kịp phản ứng lại, trên người vẫn còn mang bộ quân phục đầy mồ hôi bốc mùi!

“Tôi đi thay quần áo.... ..” Cô không tin được điều này cũng có thể trầm trồ khen ngợi sao? Bộ quân phục này đã là số nhỏ nhất, nhưng khi mặc lên người cô trông vẫn rộng thùng thình, trông cứ như trẻ con mặc trộm đồ người lớn vậy.... ..

“Không cần! Không cần! Cứ thế đi thôi!” Anh cúi đầu nhìn nhìn quần áo của chính mình, tự giễu: “Tôi ăn mặc thật lỗi thời.”

Cô cũng nhin không được nở nụ cười: “Phó Chấn Ngôn, tôi cũng không ngờ lại có ngày nhìn thấy bộ dạng như vậy của cậu.... ..”

Trong ấn tượng của cô, anh thực ra là một hình tượng Young And Dangerous.... ..

“Cô cười đủ chưa hả?” Chính anh cũng không hiểu được vì sao mình cảm thấy mất tự nhiên, thế nhưng, cô sẽ không biết được, bước vào chốn trường học này, để nói với cô những điều muốn nói, anh đã phải dùng đến rất nhiều dũng khí.

Khi anh đến trước cổng trường, trước mắt như hiện lên một con sông đang chảy xiết, mạnh mẽ cuốn đi hết tự tin của anh, tạo khoảng cách giữa anh và cô.... ..

Đây là mảnh đất ngà voi thiêng liêng, còn anh không gì hơn một chiếc ngà voi bằng bùn cát bên ngoài tháp.

Còn cô là chiếc ngà voi bên trong tháp, ánh sáng ngọc tỏa ra lóa mắt, anh chỉ là ánh sáng u ám của viên đá viên sỏi không đáng kể đến.

Chỉ sợ anh có mặc kim bào áo giáp, đứng trên kẻ khác, thì bản chất bùn cát vẫn không thể thay đổi.....

Thế nhưng anh vẫn muốn được đứng bên cạnh cô, chứng kiến những điều quan trọng trong cuộc đời cô và để chúc phúc cho cô. Vẫn là, dù có đang đứng ở khoảng cách gần với cô, vẫn không thể nắm tay cô và dắt đi, cùng cô đi đến hết cuộc đời.... ..

Cho nên, lúc này anh mới mặc vào chiếc áo khoác vốn không phải của mình, làm ra vẻ một Phó Chấn Ngôn với việc làm ăn thuận lợi, một Phó Chấn Ngôn sao cho khi đứng trước cô vẻ mặt không hề ảm đạm.....

Ngay việc này cũng khiến anh tự cảm thấy mình nực cười.... ..

Còn nữa, nụ cười này của cô khiến anh mất sạch tự tin.... ..

Cô nhìn anh hơi khó chịu, liền lắc lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không buồn cười, rất đẹp trai, thật sự.”

“Thật sao?” Vui sướng hiện lên trên đuôi lông mày của anh.

“Là thật!” Cô mở miệng, “Ngày mai, mấy cô bạn cùng phòng tôi sẽ ríu rít kêu tôi giới thiệu họ với cậu!”

“... ..” Niềm vui xuống của anh bị đập bẹp, chỉ có điều, trở lại bình thường ngay lập tức, chỉ vào chiếc xe đạp dựng ở gốc cây cách đó không xa, “Chúng ta đi bằng xe đạp nào!”

“Được.” Từ trước đến nay cô chưa từng có ác ý đối với loại phương tiện giao thông này, hơn nữa còn rất phù hợp với một Phó Chấn Ngôn còn đang bước đầu xây dựng sự nghiệp.

Chỉ có một chiếc xe đạp, cô phải ngồi ở phía sau.... ..

Cô đứng trước xe, có một chút do dự.

“Sao vậy? Không dám đi sao?” Anh cười, dùng đến cả chiêu khích tướng, “Không dám chính là trong lòng có quỷ!”

“Trong lòng cậu mới có quỷ! Đi thôi!” Đúng vậy, Diệp Thanh Hòa cô làm việc gì còn quan tâm người khác nghĩ gì sao? Chỉ cần chính cô rõ vì sao làm vậy là được rồi!

“Được!” Anh lên xe, đạp chậm chậm.

Tay cô đang cầm hoa, nhảy lên: nhảy lên chỗ ngồi phía sau anh, nắm chắc chiếc yên xe, cũng không hề chạm vào anh.

Đi xe đạp trong sân trường cũng không phải là chuyện thu hút nhiều sự chú ý của mọi người, chuyện yêu đương ở đại học, ai rảnh mà chú ý vào chuyện người khác chứ?

Giờ phút này, trong lòng Phó Chấn Ngôn, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đối với anh mà nói. nơi học hành nghiêm túc này là một nơi muốn cũng không được. Khi còn ở trung học, chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ đặt chân tới những nơi như thế này, trời sinh ra anh và những nơi như thế không có quan hệ gì, thế nhưng, bây giờ, lại có thể giống như một chàng sinh viên bình thường, đạp xe đạp trên sân trường đại học. Đây cũng là điều anh luôn ao ước.

Mà có được những điều ấy, đều là nhờ một người.... ..

Đi trong gió anh dùng sức để nhấn chuông xe, bên trong như muốn hét lớn, phát tiết ra ngoài: “Cảm ơn ông trời đã cho anh cơ hội này! Anh nguyện đổi cả mười năm sinh mệnh để lấy một xe, một đêm và hai người.... ..

“Phó Chấn Ngôn! Cậu nhấn chuông làm gì vậy?” Âm thanh chuông xe vang xa, hỗn loạn đã thu hút sự chú ý của nhiều người qua đường, cô không thể không nhỏ giọng nhắc nhở anh.

Phó Chấn Ngôn dừng tay, tinh thần đang ở vô cùng cao không thể xuống ngay được.

Xe đạo lướt qua ngọn đèn đường, Diệp Thanh Hòa bỗng nhiên nhìn thấy dưới ngọn đèn đường có một người đang đứng, áo khoác đã đổi thành màu hồng, đứng dưới ánh sáng ngọn đèn đường vẫn tỏa ra ánh sáng của mình, sinh ra vài phần phần điều ngọc mài.

Chắc chắn là hắn đã nhìn thấy cô và Phó Chấn Ngôn, nhìn về phía cô cười nhạt một tiếng, yêu khí ở khắp nơi, ánh mắt vô cùng sắc bén.... ..

Nếu bây giờ đang là cuối thu, nụ cười này, chỉ sợ sẽ khiến một loạt lá vàng kinh hãi mà rơi xuống.... ..

Một người có thể có nụ cười với lực sát thương như thế, chỉ có một, đó không ai khác ngoài ‘Phạm Trọng không có họa’ mới gặp sáng nay.... ..

Nụ cười này của hắn là có ý gì?

Trong lúc suy tư, Phó Chấn Ngôn đã đạp xe đi xa một quãng.... ..

Cô quay lại nhìn người đang đứng dưới ánh đèn ở xa xa kia, chỉ cảm thấy hắn như thế, vượt xa sự thông thường, làm sao có thể trở thành kẻ địch không đội trời chung của anh hai chứ?

Phó Chấn Ngôn chở cô mấy vòng quanh sân trường, vòng cuối cùng hướng ra cửa sau của trường, ở đó rất nhiều quán ăn nhỏ, bọn đàn em của anh cũng đang ở đây.

“Muốn thử nghiệm chút cuộc sống của sinh viên, cô cô sẽ không chê tôi thiếu cận chứ?” Anh tìm một quán ăn sạch sẽ mời cô vào.

“Đương nhiên là không!” Cô đi vào ngay lập tức, ngồi xuống đối diện anh.

Anh nhìn nhìn xung quanh, thấy trong quán còn có hai sinh viên khác đang ngồi đối diện nhau ăn cái gì đó, vì thế cười cười, hạ thấp giọng nói: “Cô cô, chúng ta như thế này có thể tính là hẹn hò không?”

Cô nâng cốc nước đang định uống, nghe lời này của anh, bình tĩnh đặt xuống nói: “Tính!”

Nhìn thấy anh nhướn mày vui mừng, cô lập tức bổ sung: “Lúc tôi còn ở London, giờ này vẫn thường hẹn đôi chó nhà hàng xóm cùng đi ăn điểm tâm.... ..”

“... ..” Mắt tinh thần một lúc, anh lại hí hửng lại, “Ý của cô cô là, tôi là thú cưng nhỏ của cô cô?”

Lần này cái cốc trong tay cô hơi run lên, hiện tại anh lại đi so sánh mình với thú cưng nhỏ.... ..

“Tôi, không có nuôi chó săn.... ..” Cô tiếp tục giữ vẻ bình tĩnh.

Cuối cùng anh nở nụ cười, cởi mở và thẳng thắn, giống như anh của mọi ngày: “Được rồi, cô cô, chó săn trưởng thành sẽ dùng cả đời chung thành với cô cô, bảo vệ cô cô. Tôi là một con chó trung thành đó nha!”

“Phó Chấn Ngôn.... ..” Cô không ngờ anh lại lì lợm như thế, nhưng chỉ là lì lợm thôi sao? Hay vẫn còn ý tứ gì khác nữa? Cô cũng không còn là một đứa trẻ.... ..

Anh lại vẫy vẫy tay: “Cô cô, đừng nói gì, tôi hiểu ý cô rồi! Tôi chung thành hay không là chuyện của tôi, cô không chấp nhận là chuyện của cô! Cô không cần xen vào chuyện của tôi! Cô nhỏ tuổi, vẫn còn là sinh viên, học hành quan trọng hơn! Tôi sẽ không làm chậm trễ việc của cô, cô xem, không phải tôi đã biến mất một năm sao?”

Trong vòng một năm qua, anh đã vô số lần muốn tìm cô, cũng không ít lần đứng trước cửa trường học bồi hồi, thậm chí còn đứng nhìn cô và Tiêu Y Đình sóng vai nhau lúc tan trường, anh không tiến lên làm phiền cô, bởi vì anh đã tự đưa ra cho mình lời tuyên thệ, khi anh còn chưa có đủ tư cách để cô dựa vào và được chăm sóc, anh tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của cô!

Bây giờ, đã đến lúc anh thực hiện lời tuyên thệ đó.... ..

“Cô cô, hôm nay tôi tới đây để nói cho cô biết, bây giờ tiền của chúng ta đã như thế nào.” Anh nói.

“Phó Chấn Ngôn, tôi nói rồi, đó là tiền của cậu.... ..” Cô vội vàng giải thích.

Anh lại xua tay một lần nữa: “Cô cô, đừng cố chấp, tôi so với cô còn cố chấp gấp nhiều lần, chuyện tôi đã quyết thì không ai có thể thay đổi. Tôi nói tiền của chúng ta thì là tiền của chúng ta, đương nhiên tôi chia nửa cho cô như lời hứa, nhưng tôi cũng rất mong đến thời điểm hai khối tàn sản ấy gộp làm một.... ..”

“... ..”

“Cô cô đừng tỏ vẻ mặt không đồng ý nữa.” Anh không đợi cô đáp lại, chỉ nhìn thấy vẻ mặt của cô rõ là không vui về gì, “Cô cô, tôi nói rồi, đây là chuyện của tôi, chắc chắn bây giờ cô chưa nghĩ đến việc sẽ ở bên ai đó cả đời, nhưng cô sẽ không làm thay đổi được suy nghĩ của tôi, là tôi muốn ở bên cô cả đời! Cô nói ‘một ngày làm thầy thì cả đời làm thầy’, nhưng tôi nghe, là người con dâu*.”

*chữ ‘phu’=thầy phát âm gần giống ‘phụ’=người phụ nữ.

Anh nở nụ cười, lộ ra chút gượng gạo.

“Phó Chấn Ngôn!” Đối với cái người suy nghĩ quá xa trước mắt này, Diệp Thanh Hòa cảm thấy chán ghét, “Cậu đi theo ai một năm qua mà lại học được những cái xấu ấy?”

Cô không còn lời nào để nói.

Lúc này, Phó Chấn Ngôn vô cùng rõ ý của cô, hiểu được cô dành cho anh chỉ có hai chữ: cự tuyệt; thế nhưng, vẫn là cô cố tình không để ý anh, cố chấp không sao chữa được.... ..

“Cô cô!” Anh cười nhẹ, khuôn mặt đứng đắn trước đó giờ trở nên vô lại, “Tôi vốn không phải người tốt, cô cô quên rồi sao?”

Diệp Thanh Hòa bị anh che khuất, không nói lên lời, một năm biến mất, không những khiến anh trở nên thành thực hơn, mà còn khiến da mặt anh dày thêm dày! Thực sự thì, đó không phải là một biểu hiện của sự thành thực, nếu xem kỹ lại, nhìn vào chính mình, còn có thể thanh thản ung dung tự giễu bản thân.... ..

...

Đây cũng phải là Phó Chấn Ngôn trước kia, anh bây giờ quá cố chấp, giống như một loại dục vọng mãnh liệt, muốn nắm trong tay hết tất cả mọi thứ, bao gồm cả cô.... ..

Cô không kịp thích ứng với suy nghĩ đột ngột này, cô nhớ lại người nam sinh sợ hãi giấu trong lòng khi cùng cô đến chợ Ngọc, người ngượng ngùng muốn nói xin lỗi cô, người cùng anh hai kéo bè kéo cánh chỉ để đánh một nam sinh nhỏ bé, nhớ tới người con trai nghiêm túc khi cùng cô nghiên cứu Ngọc, người khi ở Nam Vân cô bị ôm đã dứt cho cô ăn, bất kể là ai đi chăng nữa cũng khác hoàn toàn với người trước mặt cô bây giờ.... ..

“Phó Chấn Ngôn! Đùa giỡn sư phụ, làm nhục sư môn, cậu tưởng tôi không dám đuổi cậu đi sao?” Cô cầm chiếc đũa làm thước, nghiêm mặt mắng anh.

Anh bỗng cười ha ha: “Sư phụ, tôi tình nguyện quét rác, lại còn là người xuống núi đầu tiên nữa. Còn về việc đùa giỡn sư phụ, tôi không cố ý.... ..”

Bà chủ quán ăn mang thức ăn lên, mặt tươi cười nói: “Hai bạn trẻ, hai người có muốn ăn theo phiếu tình nhân không, về sau ai trong hai người đến dùng cơm, chỉ cần có phiếu đều có thể ăn miễn phí. Hơn nữa chúng tôi có rất nhiều ưu đãi đối với khách quen, phân tích mức độ tình yêu, chỉ cần hai người duy trì được một năm, sẽ đổi được tất cả 75 suất ăn, kiên trì hai năm gấp 7 lần số đó; ba năm, sẽ được tặng đồ trang sức; 4 năm, sẽ tặng một chuyến du lịch!”

“Thật không?” Phó Chấn Ngôn ngay lập tức cảm thấy hứng thú, “Cho chúng tôi một phiếu!”

“Phó Chấn Ngôn! Cậu dám!” Diệp Thanh Hòa không thể để cho anh tự quyết định.

Ở dưới chân bàn anh đá cô một cái, dùng khẩu hình nói với cô: “Ngốc! Lừa được trang sức là thôi!”

Bà chủ quán cười nói: “Không thể lừa được đâu! Chúng tôi có ghi chép lại rõ ràng, mỗi lần hai người cùng ăn mới được tính chọn 1 điểm, hai bạn trẻ, trong vòng hai năm có thể ăn cơm không phải lo nghĩ rồi.”

“Ừm, hai lần một điểm, một học kỳ một lần cũng được đấy!” Phó Chấn Ngôn nhìn bà chủ quán, “Làm cho chúng tôi đi, ngay lập tức!”

“Được!” Bà chủ vui vẻ đáp lại, còn nói thêm: “Quả thực chúng tôi buôn bán như thế cũng là một cách hay, sinh viên các bạn yêu nhau chia rồi lại hợp, chúng tôi hi vọng hai bạn có thể giữ tình yêu này càng lâu càng tốt, ai biết được kết quả sẽ như thế nào?! Hai người nghĩ sao?”

Diệp Thanh Hòa nhìn động tác nhanh nhẹn thuần thực của bà chủ quán, trong chốc lát đã làm xong thủ tục, lúc giao cho Phó Chấn Ngôn còn nói: “Chúng ta sẽ viết tên hai người lên ‘bức tường tình nhân’ ở đây, giờ nhận lấy nào!” Bà chủ quán chỉ tay vào một bức tường gần đó có rất nhiều tên và ảnh các cặp tình nhân, cứ như thế mọi người có thể thấy được tình yêu ngọt ngào của họ...

136. Chương 113: Chương 104

137. Chương 113: Chương 104: Không Biết Hoa Nở Vì Ai.

Nói như thế, trong nháy mắt, cô trở thành bạn gái của Phó Chân Ngôn?

Cô ngồi trên ghế, suy nghĩ một lúc, liền mặc anh làm gì thì làm.

Đội bà chủ quán vẽ mặt tươi cười rời khỏi, cô hạ giọng nói: “Cũng được, lừa lấy trang sức.”

“... ..” “Tốt!” Anh nhìn tờ phiếu tình nhân, cười nhẹ nhõm.

Cô ngồi yên đối diện anh, anh bắt đầu báo cáo công việc: “Cô cô, một năm rồi tôi chưa gặp cô, trong một năm ấy, tôi đã hoàn chỉnh một mô hình kinh doanh đơn giản, vừa mới được thanh toán công trình, tôi đã dùng hết tiền bán ngọc để liêu một phen. Sau đây, tôi định sẽ mở công ty, đã chuẩn bị để đăng kí, tên công ty tôi cũng đã nghĩ kỹ, sẽ gọi là Hòa Chân.

Rõ ràng thấy, đây là kết hợp của tên hai người.... ..

“Cô cô, không được nói không đồng ý, mặc kệ trong lòng cô nghĩ thế nào, nhưng đối với tôi mà nói, cô là ân nhân của tôi, là người ở cùng tôi khi tôi đi những bước đầu tiên trên con đường sự nghiệp, không có cô, Phó Chân Ngôn tôi bây giờ chính là một tên côn đồ, thế nên, tôi phải dùng tên của cô, nó giống như lúc nào cũng nhắc nhở tôi, chỉ cho tôi hướng nào nên đi, và phải dùng thái độ như thế nào đối với cuộc sống đầy đủ bây giờ!”

Lời anh nói cương quyết và mạnh mẽ, đáng tin cậy.

Cô lẳng lặng nghe, không nói lời nào.

“Cô cô, địa điểm của công ty cũng đã chọn xong, hôm khai trương, cô nhất định phải đến, cô là bà chủ của một nửa mà!” Anh cười lớn.

“Việc này..... không nói trước được, tôi cũng rất bận.” Phản ứng đầu tiên của cô chính là từ chối.

Phó Chân Ngôn cũng không để ý đến điều này: “Tôi sẽ tổ chức vào ngày chủ nhật, cũng tới đón cô, dù cô nói không đi tôi vẫn sẽ chờ cô, chờ đến khi cô có thời gian mới thôi.”

“... ..” Người này bắt đầu nói không có đạo lý.... ..

“Cô cô, trong kế hoạch sau này của tôi, cô.... ..” Anh dừng lại nhìn cô, vẻ mặt cứng rắn trở nên ôn hòa, con người tối đen như mực, ánh mắt mềm mại như dòng nước, nói xong chữ ‘trong’ , trong cổ họng âm đã hơi run run, giống như có chim nhạn vừa nhẹ nhàng bay qua.

Cô trầm mặc, chăm chú nhìn vào bông hoa nạm vàng trên mép bàn đối diện, rất lâu không nói gì.

Lâu sau nữa, cô vẫn không nói gì.

Dường như Phó Chân Ngôn cũng rất hưởng thụ sự trầm mặc đó, vẫn luôn mỉm cười, lẳng lặng cùng cô ăn.

Trong quán ăn tĩnh thảng có đôi tình nhân nói gì đó rất nhỏ với nhau, nhưng ngược lại càng làm tăng thêm sự yên ắng an tĩnh của quán ăn.

Anh không lấy thức ăn cho cô, cũng không bảo cô nên hay không nên ăn cái gì, chỉ tự ăn một mình, đôi khi ngẩng đầu nhìn cô ăn, nhìn cô ăn hết số đồ ăn ít đến đáng thương cảm trong bát, , cả thấy thời gian trôi qua như dòng nước chảy chậm chậm, chậm rãi trong ngày tháng vô hạn.

Một năm qua, anh chưa từng ăn bữa cơm nào ngon như vậy. Hoặc là nói, anh ăn cơm đều không có vị gì.

Phần lớn thời gian anh đều dành cho công việc, quên cả thời gian ăn cơm, nhớ tới thì tùy tiện ăn vài cái bánh trôi hay bánh bao cho xong chuyện. Với anh đây không chỉ là công trình đầu tiên, mà còn là bằng chứng để anh chứng minh rằng, mọi việc anh đều coi trọng, không cho phép bất cứ tỳ vết nào, vì thế ngày đêm xuất hiện trên công trường.

Mà giờ phút này, có thể nhân nhả ấm áp như thế một lúc, ngồi đối diện cô, anh cảm thấy những năm tháng về sau, dù có phải chịu cực khổ như thế nào anh vẫn vui vẻ chấp nhận....

Thật sự có một người như thế, có một loại tình cảm như thế, khi ngồi đối diện với người con gái, sẽ quên hết mọi sự trên thế gian, chỉ còn lại dù là những động tác nhỏ nhất của cô, có khi chỉ là động tác nuốt cơm vô cùng nhẹ, đối với anh đều là cảnh đẹp đầy thú vị....

Giờ đây anh chỉ có một ước nguyện duy nhất, thời gian lúc này có thể kéo dài thêm một chút, cơ hội để anh ngắm nhìn từng động tác nhỏ của cô cũng dài thêm một chút, nhiều hơn một chút. Ví dụ như, cô luôn phải nâng đôi mắt kính nặng trĩu xuống cánh mũi, lúc cô ăn cũng rất thanh tú và tao nhã, lúc ăn canh cũng không hề phát ra âm thanh gì; lại như hôm nay anh có phát hiện mới, khóe môi cô có một nốt ruồi nho nhỏ, khi cô ăn hay nuốt đều chuyển động, rất đáng yêu....

Thật là không có gì hạnh phúc thỏa mãn bằng chuyện này....

Anh nhìn cô vui vẻ cười, cúi đầu ăn cơm. Vì sự tồn tại của cô, anh- một tên đại ca thô kệch cũng trở nên nhã nhặn có văn hóa. Thực tế, khi ở trên công trường, anh đều xới bát cơm to như biển rộng, hỗn tạp đồ ăn trong một cái bát, ăn như hổ đói sau đó vật ra ngủ.

Thế nhưng, trở thành người nhã nhặn như lúc anh cũng không khiến anh thấy quá gò bó, ngược lại rất hài lòng. Giống như xong một hồi làm việc quần quật được tắm rửa nghỉ ngơi nghe một bản nhạc, hay như sau khi leo trèo lên đến đỉnh một ngọn núi cao, được nằm xuống hít thở ngắm mây trời. Giờ phút này anh vô cùng hạnh phúc, không phải là vì thức ăn, mà là sau quá trình vất vả dốc sức, có được chốn dừng chân nghỉ ngơi, được ở cùng một chỗ với cô, cùng đi với cô trên một con đường chính là hình ảnh đẹp nhất trong đời anh....

Hai người yên bình ăn cơm xong, anh đưa cô về, vẫn là chiếc xe đạp kia, cô vẫn ngồi ở phía sau anh.

Nói thật, quần áo anh mặc hôm nay thật không phù hợp với chiếc xe đạp này.

Đi trên đường, anh lại mặc chiếc áo len đan sọc, thu hút rất nhiều ánh mắt của người qua đường.

Thực ra hôm nay anh không biết nên mặc gì để gặp cô, đến để chúc mừng cô thi đỗ đại học, nhưng cô có biết hay không, với anh dịp này thực sự là một yến tiệc?

Lúc này, hoa đã ở trong tay cô, rất vui vẻ, cô không hề ném chúng đi đi, chỉ mong cô hiểu được ý nghĩa loại hoa đó, ý của anh....

Suốt quãng đường, anh đạp rất chậm, lại thu hút thêm sự chú ý của người khác, rõ ràng là anh cố ý đi chậm, sao mãi còn chưa tới kí túc xá chứ? Có thể thấy trường đại học thật rộng lớn....

Cô nhảy xuống xe, đứng ở trước mặt anh, chỉ tay vào bả vai anh.

Hai người vẫn thế, đều không nói gì.

Gió thổi tung tóc cô lên, che gần hết khuôn mặt.

Anh cười cười, đưa tay vuốt tóc ra khỏi mặt cô.

Lúc cô giật mình lùi lại hai bước, tự mình vuốt tóc ra phía sau rồi buộc lại, sau đó hạ thấp giọng, kiên định nói: “Phó Chân Ngôn, tương lai của tôi không có ai cả....”

Nói xong, xoay người vào kí túc xá, nhẹ nhàng bước đi, không tiếng động phát ra....

Anh đứng lại bên ngoài kí túc xá, nhìn bóng lưng gầy yếu của cô hòa vào màn đêm đen đặc, biết rõ lời vừa rồi của cô là đáp lại câu: “Trong kế hoạch sau này của tôi, cô....”

Thế nhưng, anh không hề thấy khổ sở, bất kể cô đối với anh ra sao, bất kể cô thể hiện vẻ lạnh nhạt như thế nào, thì ở trong lòng anh, cô vĩnh viễn là một nguồn ấm áp....

Thế nhưng anh vẫn cảm nhận được một tia đau đớn vụt qua, ở nơi sâu nhất trong lòng, bởi vì câu nói: “Tương lai của tôi không có ai cả...” kia của cô.

Một cô gái nhỏ bé như vậy, nói ra câu này, thực khiến hốc mắt mọi người đều ảm ứ. Nội tâm cô có biết bao nhiêu cô độc, mới có thể nói ra một tương lai như thế?

Anh biết chuyện ngày xưa nếu cô không nói, anh sẽ không hỏi.

Thế nhưng anh sẽ để cô hiểu, hiểu được lòng anh, và rồi dù sau này tương lai của cô có ra sao, thì vẫn có sự tồn tại của anh.... ..

Diệp Thanh Hòa trở về phòng kí túc xá, có người đang nghe nhạc, có người đang đọc sách, trong phòng rất im lặng.

Cô tìm một cái lọ, cắm bó hoa kia vào.

Hình như, đây là lần đầu tiên trong đời cô được tặng hoa.

Mỗi cô gái đều có một thời kì lớn lên, xinh đẹp như hoa.... ..

Lúc ăn cơm, cô vẫn cảm thấy rất không thoải mái, chính là vì một người đầy mồ hôi này, nghĩ đến Phó Chân Ngôn có thể ngồi lâu như thế ăn cơm cùng cô, không biết có cảm thấy ghê sợ hay không.... ..

Ra ngoài một lúc, cô đã tỉnh táo lại nhiều, đi tắm rửa xong lên giường nằm, vẫn không thể ngủ lại.

Chợt nhớ tới món đồ mới mua – điện thoại di động.

Cái này là do bác Tiêu mua, mỗi người một cái, giống y hệt nhau, nói là hai người ở trọ lại kí túc xá không về nhà, ông rất lo, thế nên mua gì động, có gì tiện liên lạc hơn.

Cô mở điện thoại ra tìm, trong di động cũng chỉ có lưu vài số: anh hai, anh cả, hai bác Tiêu và số điện thoại cố định của nhà họ Tiêu.

Cô ngẫm nghĩ, tìm hiểu chức năng của điện thoại.

Đột nhiên, điện thoại rung lên, có tin nhắn gửi đến: “Em gái, chưa ngủ sao?”

Là Tiêu Y Đình.... ..

Anh từ trường học của Cẩm Nhi về rồi sao?

“Chưa.” Cô trả lời. Ngay cả cách nhắn tin cô cũng dễ dàng học được.

“Em gái, con gái bọn em thích hoa gì vậy?” -tin nhắn của anh.

Đây là đang muốn hỏi Cẩm Nhi thích hoa gì sao? Nhưng cái chuyện này cô thực sự không biết, anh hỏi cô về vấn đề học hành, cô đều có thể giúp, chỉ có vấn đề này, sách vở đều không thể cứu được.

“Anh hai, mỗi cô gái đều là một đóa hoa, hơn nữa, mỗi cô gái đều có một loài hoa bảo hộ riêng, chỉ cần là người đó thôi, anh tặng gì cô ấy cũng sẽ vui vẻ nhận.

Gửi xong tin nhắn này, cô gấp điện thoại, tắt đèn, buông lỏng tay.

Hoa nở, hoa tàn. Cô nhắm mắt lại.

Nhưng ngay lập tức lại có tin nhắn đến.

Cô lười biếng mở điện thoại ra xem: “Em gái à, cô ấy không thích.”

Dường như cô thấy được bộ dạng ủ rũ, đấm vách tường của anh.... ..

Tay cầm di động, yên lặng nhìn chằm chằm màn hình, mãi cho đến khi đèn nền tắt, không nhìn thấy gì nữa.... ..

Nhưng cuối cùng vẫn gửi tin nhắn trả lời anh: “Anh mua gì cho cô ấy?”

“Hoa hồng đó! Cô ấy tuy nhận nhưng nói là tầm thường.”

Diệp Thanh Hòa còn chưa biết phải trả lời thế nào đã có tin nhắn đến: “Em gái, trong tay anh bây giờ vẫn còn tiền, tiền các bác các chú anh thưởng lúc thi đỗ đại học anh sẽ giao cho em giữ hết, tiền sáng nay cô chú Năm đưa anh vẫn chưa đựng vào.”

Đây là đang sốt ruột giải thích sao?

Cô liền trả lời lại: “Quả thực không cần đưa cho em. Giờ chúng ta học đại học rồi, cũng cần xã giao với bên ngoài, kinh tế của anh cũng nên độc lập, cứ giữ lấy, anh cứ rút tiền từ tờ chi phiếu bác Tiêu đưa, chỉ cần đừng tiêu xài hoang phí quá.”

Sau khi cô gửi tin nhắn đi hồi lâu không có phản ứng lại, cô nghĩ anh không nói gì nữa, đặt điện thoại xuống chuẩn bị đi ngủ, thế nhưng, điện thoại lại rung lên lần nữa, không phải là tin nhắn mà là cuộc gọi đến, nhưng chuông báo vừa kêu lớn, phòng tối om, âm thanh trở nên lớn khác thường.... ..

Hay là anh.... ..

Cô sợ làm ồn đến bạn cùng phòng, chạy nhanh đến bắt lấy, không chờ cô nói chuyện, đầu bên kia đã truyền đến giọng nói vội vàng của anh: “Em gái! Em đừng tức giận mà! Không phải anh cố ý lừa em! Thật sự! Tiền không nhiều lắm! Anh đã nghĩ chỉ đi ăn với Cẩm Nhi rồi mua cho cô ấy gì đó làm quà, không mua gì nữa.”

“Anh hai, tiền còn lại.... ..” Cô nói rất nhỏ, sợ làm phiền mọi người nên hạ thấp giọng hơn nữa.

Quả nhiên người bên kia lại thêm lo lắng: “Đừng mà! Em gái! Em đừng như vậy được không? Ngày mai anh sẽ giao toàn bộ tiền cho em! Không di chuyển một đồng! Khi cần tiêu gì anh sẽ đến tìm em để xin! Em đừng tức giận nha! Ngoan nha!”

“... ..” Câu nào của cô cho thấy cô tức giận vậy? Nói để cô sửa được không?

“Được! Quyết định thế đi! Ai tức giận là chó con nha!” Anh nhanh chóng xoay thành cô không hề tức giận, vòng đề tài về lại Cẩm Nhi: “Em gái, cô ấy nói hoa hồng tầm thường, vậy theo em hoa gì không tầm thường?”

“... ..” Trên đời này có biết bao nhiêu loài hoa, làm sao cô biết được Cẩm Nhi thích hoa gì?

“Bách hợp đi.... ..” Cô nói lung tung, vì phần lớn trong các cuốn tiểu thuyết đều nói như thế, nữ chính không thích hoa hồng tầm thường, thì sẽ thích bách hợp tươi mát.... ..

“Như vậy.... ..anh hiểu rồi! Cảm ơn em gái!” Anh thật sự đã tin tưởng cô đến mù quáng rồi, giống như lần trước Tiêu Thành Trác khen anh cả, em gái của anh cũng giống như một cuốn bách khoa toàn thư, anh thực sự biết ơn cha đã mang em gái đến bên cạnh anh, không chỉ trở thành thầy dạy anh học, làm bạn hằng ngày, bây giờ còn có thể tư vấn tình yêu. Cuối cùng, vẫn không thể quên được cái việc quan trọng nhất kia: “Em gái, mai anh sẽ đưa tiền cho em, sáng mai gặp ở canteen nhé!”

Vừa nói xong, từ bên kia liền truyền đến tiếng quát hỏi: “Đã muộn vậy rồi, ai còn nói chuyện bên ngoài vậy?”

“Hả! Là tôi đi toilet đấy, ngủ tiếp đi!”

Ngay sau đó điện thoại mất kết nối. Anh vào toilet để gọi điện thoại sao? Sợ người cùng phòng biết em gái mình quản nghiêm?

Cô buông thông tay, bây giờ có thể yên ổn ngủ rồi.... ..

Cô lật người, qua màn trong suốt có thể nhìn thấy bó hoa hồng, đỏ sẫm như máu.... .. Về bề ngoài đẹp đẽ như thế, là máu hay là nước mắt? Cô vẫn cảm thấy nó không tầm thường.... ..

Sau một ngày tập quân sự, cơ thể mỗi nười, đau nhức không chịu nổi, cô cho rằng mình kiên trì chạy bộ suốt hai năm, sẽ không đến nỗi không chịu được cường độ của đợt tập quân sự, sự thật đã chứng minh, cô đánh giá quá cao bản thân.

Hơn nữa đối với cô việc đi xuống cầu thang không khác gì tra tấn.

Chung Gia Nghi ra khỏi phòng cuối cùng, thấy cô chập vọt ở đầu cầu thang, chạy lại hỏi: “Diệp Thanh Hòa, cậu không sao chứ? Hôm qua mình còn bội phục cậu như thế.”

Cô cười cười: “Không sao đâu, là phản ứng của cơ bắp thôi, ngày mai sẽ ổn hơn.”

“Để mình giúp cậu!” Chung Gia Nghi cầm tay cô.

“Cảm ơn, không cần đâu, tự mình đi được, cậu đi trước đi, tạm biệt.” Cô bám lấy tay vịn cầu thang, đi từng chút một.

“Không sao đâu, mình không vội, mình sẽ đi cùng cậu.” Chung Gia Nghi léo cánh tay của cô, chậm rãi bước cùng.

Hai người đi vào canteen, Chung Gia Nghi ngồi chung bàn ăn với cô, đỡ cô ngồi xuống rồi đi mua đồ ăn.

Chung Gia Nghi rất nhiệt tình, đoạt lấy cặp lồng của cô rồi chạy đi, chân cô đau lên không thể đuổi kịp, đành phải ngồi xuống, tùy Chung Gia Nghi.

Một lúc sau, Chung Gia Nghi trở lại đặt cơm trước mặt cô, tươi cười nói: “Mình quên hỏi cậu muốn ăn gì, nên có lấy nhiều thứ, hai chúng ta ăn chung, bát của mình không đủ, nhưng rất sạch sẽ.”

“Cảm ơn, với chuyện ăn cơm mình không có để ý.” Đối với sự nhiệt tình của Chung Gia Nghi, cô rất biết ơn.

“Không cần cảm ơn, chúng ta là người cùng phòng, cũng giống như người một nhà! Mẹ mình nói, ra ngoài cuộc sống, phải biết dựa vào bạn bè, ai mà chả có lúc không tiện đúng không? Không chừng lần sau lại là cậu giúp mình.”

Diệp Thanh Hòa mỉm cười, tính cách của cô và Chung Gia Nghi thật trái ngược nhau.

Chờ đến lúc gần ăn xong, Chung Gia Nghi ngồi ngẩn ngẩn lại, hỏi cô: “Diệp Thanh Hòa, cậu bạn tối qua là bạn trai của cậu sao?”

Cô dừng lại một chút.

“Đừng ngại! Quả nhiên là đúng rồi! Cậu ta đẹp trai thật đấy! Anh ấy đang làm gì? Chắc sinh viên như chúng ta rồi!” Trong mắt Chung Gia Nghi là sóng sánh ngây ngô của cô gái đối với ước muốn một tình yêu đẹp diệu kỳ.

Quả thực, đây là chuyện Diệp Thanh Hòa không muốn nói đến, cô cũng không thích nói với người ngoài chuyện cá nhân, cho dù là anh hai, cô cũng không nói cho anh nghe chuyện của mình.

Thế nhưng, vẻ mặt của Chung Gia Nghi khiến người ta không thể từ chối, cô cân nhắc trả lời: “Không phải là sinh viên, trước đây là bạn học của mình.”

“Thanh Hòa, cậu biết không? Cậu ta thực sự rất lãng mạn, sau khi cậu đi chúng tớ còn bàn luận hồi lâu, rất muốn biết cảm nhận của cậu đối với sự lãng mạn đó, nhưng mọi người không ai dám hỏi. Cậu sẽ không cảm thấy mình đường đột chứ?” Chung Gia Nghi tự động kéo gần khoảng cách giữa hai người, gọi Diệp Thanh Hòa.

Quả thật, việc này là đường đột, nhưng đối với cô gái cô không thể nói thật lời trong lòng được này, cô im lặng, mỉm cười.

138. Chương 114: Chương 105

139. Chương 114: Ai Tặng Hoa.

Có người tới cứu cô qua ván.... ..

Vừa dứt lời, Tiêu Y Đình ngồi xuống bên cạnh cô, cầm theo rất nhiều trứng.

“Oa, có bánh bao thịt kìa! Anh tới chậm nên bánh bao thịt bị bán hết rồi!” Anh liếc mắt một cái đã muốn dán mắt vào chiếc bánh bao nhân thịt trong bát của cô, chiếc đũa cầm xuống, ngay lập tức đưa về phía miệng mình.

“... ..” Được thôi, dù gì cô cũng quen rồi.... ..

“Chào, Tiêu Y Đình.” Chung Gia Nghi cười mở chào hỏi anh.

Lúc này anh mới phát hiện, còn có người đi cùng em gái, gật gật đầu đáp: “Chào cậu!”

“Ừm! Hôm nay Thanh Hòa bị đau chân, mình cùng cô ấy đi ăn sáng, không phải lần trước cậu nhờ tôi chăm sóc Thanh Hòa sao?” Chung Gia Nghi cười cười nói.

“Thật không? Đau chân sao? Anh biết rồi! Hôm nay sẽ xin phép cho em nghỉ! Để anh gọi điện cho cha để ông ấy xin phép cho em!” Nói xong anh sờ sờ di động.

“Được rồi! Đừng gọi! Em có thể kiên trì!” Có lẽ cô đã mắc chứng cứng đầu rồi, không chịu cúi đầu trước khó khăn, cho dù khiêu chiến chính thân thể cô đến cực hạn, trừ phi té xỉu dọc đường, nếu không sẽ không dễ dàng nói bỏ cuộc.

“Nhưng em.... ..”

“Không nhưng nhị gì nữa! Ăn nhanh đi kéo muộn giờ!” Cô nhẹ nhàng đưa một cái bánh bao khác cho anh, thực sự thì cô không thích ăn bánh bao lắm, không thích mùi của thịt, thế nhưng, hai năm vừa qua, những thứ cô không thích cũng đã giảm.... ..

“Em gái, anh.... ..” Anh có chuyện muốn nói với cô, nhưng nhìn đến Chung Gia Nghi vẫn còn ngồi đối diện chưa đi, cười cười: “Chung Gia Nghi, mình với em gái có chuyện muốn nói, cậu có thể.... ..”

“A, thật ngại quá, mình đi trước đây!” Chung Gia Nghi biết điều cầm lồng cơm lên đứng dậy.

“Hôm nay cảm ơn cậu đã quan tâm em gái mình!” Anh rất vui vẻ sáng lạn cười.

“Không có gì, đây là điều tất nhiên! Mình đi trước!” Chung Gia Nghi vẻ mặt vui vẻ rời đi.

“Em gái, cái này cho em.” Anh nói lời là giữ lời, đưa hết tiền cho cô.

Cô liếc mắt một cái, cũng không có ý định nhận, nghiêm túc nói với anh: “Anh hai, tối hôm qua em nói như thế không phải là giận anh, tiền này anh cứ giữ đi, chúng ta đều lớn rồi, anh cũng cần tiêu nhiều tiền hơn, em không muốn xen vào nữa.”

Tiêu Y Đình nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, vẫn không thể tin được: “Nghiêm túc?”

“Đương nhiên nghiêm túc!” Xuyên qua mắt kính cô nhìn anh, để anh tin tưởng, từng câu từng chữ cô nói đều là thật lòng.

Trên mặt anh có chút mờ mịt, một lúc sau tức giận thu tiền trở về, cúi đầu ăn cơm, không nói một tiếng.

Cô không hiểu, trước đây anh hai cả ngày quần quýt lấy cô đòi tiền tiêu, cuối cùng bây giờ được tự do tiêu tiền, vì sao còn có cái dáng vẻ oán phụ kia chứ?

“Anh hai, anh sao vậy? Không vui sao?” Cô nhin không được hỏi một câu.

Anh yên lặng, cắn một miếng hết một nửa cái bánh bao thịt.

“Anh hai?”

Cố gắng nuốt hết nửa chiếc bánh bao còn lại, anh mới đen mặt hỏi cô: “Vì sao anh lại có cảm giác, anh và em phân rõ giới hạn, định rời khỏi anh rồi sao?”

“... ..” Cô trầm mặc nhìn anh.

Rời đi, là thật. Trên đời này không có yến tiệc nào là không tàn, chỉ là vấn đề sớm hay muộn.....

“Thật sự định như thế sao?” Anh ngồi bên cạnh cô, thấy mí mắt cô buồn xuống sau tròng kính, lông mi thật dài rủ xuống, đây là đang che giấu chuyện trong lòng cô không thể nói sao?

“Anh hai.....”

“Không cho phép!”

Trăm miệng một lời.

“Em là em gái của anh, cha lúc nào cũng coi em như con gái ruột, làm gì có cô gái nào bỏ cha mà đi chứ?” Về mặt anh bình tĩnh, làn da trắng nõn như ẩn một tầng màu đen, đây là biểu hiện của rất không vui.....

“Cứ quyết định như thế đi! Tiền em cầm lấy! Không cho phép đi đâu! Anh không tự trông coi tiền được!” Anh đặt tiền trên bàn, cầm cặp lồng cơm bỏ đi.

Diệp Thanh Hòa ngồi lại trên bàn ăn, chỉ có thể yên lặng thu lại tiền.

Thu dọn đồ đạc của mình trên bàn ăn, cô đứng lên, đi về phía phòng ngủ.

Nghĩ rằng anh đã sớm bỏ đi, chưa từng nghĩ đến anh đứng đợi cô ngoài cửa canteen.

Thấy cô đi ra, đưa hộp cơm đến trước mặt cô: “Cầm lấy!”

Cô nghĩ rằng anh muốn cô rửa hộ, nhận lấy, xoay người đi về phía bồn rửa.

“Em định đi đâu thế?!” Anh không kiên nhẫn quát một câu, “Quay lại ngay cho anh!”

Rốt cuộc là anh muốn làm gì? Cô bị anh gọi quay đầu lại.

“Đau chân còn chạy loạn đi đâu chứ?” Anh cầm cổ tay cô, xoay người lại, dễ dàng đặt cô lên lưng mình: “Không biết cơm em ăn hai năm qua đi đâu hết vậy? Một chút cân nặng cũng không tăng!”

Một câu nói khiến cô nhớ lại lúc mới nhà họ Tiêu, chẳng bao lâu sau anh đã công cô đến trước phòng ngủ....

.....

“Như vậy.... hay là để em xuống đây đi....” Tuy rằng ở đại học không thiếu người yêu đương, thế nhưng giống như bọn họ bây giờ, một nam một nữ công nhau đi nghênh ngang, vẫn là hiếm thấy, nếu không đã không có nhiều người dù đi qua cũng phải liếc mắt nhìn một cái như thế?

Hơn nữa, các nữ sinh còn cẩn thận xem xét nhan sắc của cô, có vẻ như phần lớn nữ sinh từng nhìn qua đều tỏ vẻ thất vọng hay bất bình, cứ tưởng phải là một cô gái khuynh quốc khuynh thành như thế nào mới được một anh chàng siêu cấp soái ca như thế công đi nghênh ngang trên sân trường, hóa ra lại là một nữ sinh hết sức bình thường, so với các cô ấy có khi còn kém xa cả một con phố ấy chứ? Làm sao lại được soái ca như kia công chứ?

Suy nghĩ tâm trạng này của mọi người, cô thản nhiên cười cười.

Quả thật, cô hoàn toàn không cần anh công mình, như thế này rồi cô cũng không muốn tập quân sự nữa, thế nhưng, động tác của anh quá nhanh, cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã ở trên lưng anh, hơn nữa, cảm giác nằm ở trên lưng khiến cô có chút không tự nhiên, bởi vai anh rộng như thế, cô có một thoáng ngại người, đợi cô kịp phản ứng lại thì anh đã công cô đi một đoạn rất xa, có nên để người khác nhìn hay không cũng không còn quan trọng, dù gì cũng đã nhìn thấy hết.... ..

Anh công cô lén lút giấu đi quần kí túc, đưa cô vào phòng, đặt cô lên giường, xoay người nhìn thấy bó hồng kia.

Không nghĩ quá nhiều rằng em gái của mình mới mấy ngày đầu đến trường đã có người để ý, nên chỉ liếc mắt nhìn một cái không để tâm nhiều, cho rằng đó là của cô bạn cùng phòng nào đó.

Nhưng nhìn lại thì thấy có gì đó quen quen, là cái chai kia sao? Hình như là cái đựng đồ uống hôm qua anh mang đến cho cô thì phải.... ..

Có lẽ là trùng hợp chẳng?

Nhưng cảm thấy không yên lòng liền nói nhỏ một câu, như có như không để cô nghe thấy: “Hoa của ai đây nhỉ?”

“Của Diệp Thanh Hòa!” Chung Gia Nghi vừa về đến cửa, nghe thấy anh hỏi.

Mấy nữ sinh khác cũng theo đó phụ họa theo, nói rằng một màn tối qua thực sự rất cảm động, tuy rằng đối tượng được thổ lộ không phải mình, nhưng vẫn rất phấn khích.

“Cái gì?!” Giọng nói của anh đã thay đổi, “Ai đưa!!!”

“Là một anh chàng rất tuấn tú đẹp trai!” Nói câu này là một cô bạn cùng phòng khác của cô, Ngụy Nhã Đan, là một cô gái tính ngay thẳng hoạt bát.

Vừa nói xong, cô liền bị Chung Gia Nghi huých một cái, cô quay lại, Chung Gia Nghi đang nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén.

Rốt cuộc cô cũng hiểu ra, vừa rồi giọng điệu của Tiêu Y Đình nghe không hề ổn, không khỏi thề lưởi, Tiêu Y Đình là anh trai của Diệp Thanh Hòa đó nha, biết em gái của mình yêu đương sớm như thế chắc sẽ tức giận lắm.... ..

“Cái kia.... .. Diệp Thanh Hòa, bọn mình đi trước, sắp muộn rồi.....” Ngụy Nhã Đan biết tình hình không ổn, liền nhanh chân chạy trước.

Những người khác cũng lần lượt tìm cơ hội rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Sắc mặt Tiêu Y Đình giờ phút này lúc trắng lúc xanh, cầm bó hoa kia ném ngay vào thùng rác: “Ai? Là ai đưa loại hoa tầm thường này cho em?”

“... ..” Cô thần nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, cầm lấy cặp lồng của hai người, chuẩn bị đi rửa.

Anh chần ờ trước người của cô: “Em gái! Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, em còn nhỏ! Tạm thời không nên yêu đương! Bài vở và học hành là quan trọng nhất!”

Cô nhiều lần muốn thoát khỏi sự phong tỏa của anh, nhưng chưa lần nào thành công, nhất thời tình thế cấp bách, chần,lấp , bịt câu nói của anh: “Em còn nhỏ sao? Ngay Cẩm Nhi cũng chỉ lớn hơn em có một tuổi!”

“.....” Anh không còn lời nào để nói, nghĩ nghĩ, vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Em gái, lớn hơn một tuổi cũng là lớn! Không phải không cho phép em yêu đương, nhưng biết tên vô lại nào là người đưa hoa chứ? Cẩm Nhi đúng là chỉ lớn hơn em có một tuổi, nhưng cô ấy gặp được anh, anh là một thằng con trai có trách nhiệm đáng để tin tưởng, chừng nào em gặp được một người như anh, ngay lập tức anh sẽ cho phép em yêu đương, vậy giờ em nói đi, người kia là ai?”

Cô đang cầm bát nhìn cái người không biết nói ra sao kia, vì sao cô yêu đương cũng cần anh cho phép?

“Anh hai, dì quần tuc đang đến!” Cô nói.

Anh quay lại, cô ngay lập tức lợi dụng khe hở bên người anh chui ra ngoài, chạy vào phòng tắm.

“Dám gạt anh! Anh hai vì muốn tốt cho em, em lại nhẫn tâm lừa gạt anh sao?!” Anh vẫn giữ tính cũ,thật muốn xông vào phòng tắm nữ lôi cổ cô ra ngoài!

Chạy sao? Đồ con nít! Cánh tay với đôi chân nhỏ kia thì có thể chạy khỏi anh sao?

Chấp cô đang đau chân, anh sẽ không đuổi theo! Để cô khỏi phải chạy đau chân thêm!

140. Chương 115: Chương 106

141. Chương 115: Hai Cuộc Sống Độc Lập.

Cuối cùng anh vẫn không thể moi từ miệng cô người tặng hoa là ai.

Ai, dù sao thì đây cũng là tính cách của cô, nếu cô không muốn nói cái gì, thì dù có dùng đòn bẩy cũng không thể cạy miệng cô, vuốt lông cô, có khi mấy ngày sau cô không thèm để ý đến anh.... ..

Anh thì không thể nào chịu được sự cô đơn, nếu bắt anh vài ngày không nói, không bằng giết anh đi còn hơn.... ..

Bó hoa kia mới chính là trở ngại, làm chướng mắt anh vô cùng, khiến anh mấy ngày liền đều phải lải nhải trước mặt cô hoa hồng tầm thường như thế nào, người tặng hoa hồng lại càng tầm thường hơn!

Hoa hồng đã gây ra lỗi lầm gì vậy?

Cô rất muốn nhắc nhở anh: Ai là người đã từng vô cùng tầm thường tặng hoa hồng cho Cẩm Nhi vậy?

Anh lần thứ n mạnh mẽ lên án hoa hồng.

Buổi chiều, cô vừa tắm rửa xong, ở dưới lầu đã có người gọi cô: “Em gái, em gái.” Cái người nói oang oang kia ngoài anh ra không còn có người thứ hai.

Cô nghĩ rằng anh gọi mình đi ăn cơm, chạy đến bên cửa sổ, đáp: “Em xuống ngay đây!”

Sau đó cầm lấy cặp lồng cơm, nhanh chóng xuống lầu.

Bản thân cô cũng phải thán phục năng lực thích ứng của mình, cô đã quen dần sau hai ba ngày huấn luyện quân sự vô cùng khắc nghiệt, cô không còn quá khó chịu hay không thể chấp nhận, tuy rằng ngày nào cũng mệt chết đi được, mồ hôi tuôn như mưa, cứ đặt mình xuống gối là ngủ mê man, nhưng dù sao vẫn là một trải nghiệm không thể quên.

Xuống dưới lầu thì nhìn thấy Tiêu Y Đình cũng đã tắm qua, thay bộ quần áo quân sự ra, thời tiết đầu thu vẫn hơi nóng, anh bỏ hần áo T-shirt, mặc một chiếc sơ mi tím nhạt, rất nghiêm trang.

“Anh hai, anh không nóng sao?” Cô kỳ quái nhìn anh. Cầm được cạo râu nhẵn nhụi, một sợi nhỏ cũng không thấy, vì tập quân sự nên toàn bộ nam sinh đều cắt đầu cua (tóc ba phân), trông anh lại càng khỏe khoắn hơn, thể nhưng, trên trán lại lấm tấm mồ hôi.

Anh nở nụ cười như hoa đào giữa mùa xuân: “Nóng lắm, nhưng mỗi lần gặp mặt Cẩm Nhi đều rất quan trọng, anh không thể tùy tiện được, hơn nữa, hình như cô ấy thích màu tím thì phải?”

Ách....

Màu tím.....

Cô nhớ lại ngày mà gia đình Cẩm Nhi đến thăm nhà họ Tiêu, cô ấy có mặc bộ váy màu tím, quả thực rất xinh đẹp, rất hợp với khí chất của Cẩm Nhi. Cho nên, bây giờ là anh sắp đi gặp Cẩm Nhi chứ không phải gọi cô đi ăn cơm sao?

“Em gái, anh tới là để bảo với em, hôm nay anh không đi ăn cơm cùng em được, anh sắp đi gặp Cẩm Nhi, em nhớ là ngoan đấy, đừng nhân cơ hội anh không có ở đây mà cùng tên vô lại không thuốc chữa kia trốn đi chơi.” Nói thật, anh rất không yên lòng, hoa hồng cái kia, vẫn còn in hằn rất rõ trong tâm trí anh.

Quả nhiên....

“À, vậy anh đi nhanh đi, đi mau.” Cô ôm cặp lồng, tự mình đi đến canteen.

Chân trời như bị đốt cháy rực hồng, nhiệt độ lúc hoàng hôn cao, tầng không khí nóng hừng hực thật dày phía trên mặt đất. Cho dù có gió thổi, vẫn nóng vô cùng.

Chính là, trong nháy mắt xoay người, nhìn thấy trên cánh tay phải áo sơ mi của anh có vết dầu mỡ dây vào mờ mờ.

Vì thế cô dừng lại, chỉ chỉ chỗ đó nói: “Anh hai, chỗ này của anh bị sao vậy?”

Anh cúi đầu, vừa nhìn thấy liền nổi giận: “A! Là bị tên ngu xuẩn đang bưng cơm xô vào lúc đi xuống lầu đây mà! Giờ mới nhìn thấy!”

“Anh hai, còn ở đây nữa.... Không giặt áo.....” Mắt cô rất tinh, khi anh cúi đầu còn nhìn thấy trên cổ áo anh có vết ố vàng mờ mờ.

“Thật không? Anh tắm rồi mà!” Anh mặt chau mày ủ nói. Hơn một tiếng đồng hồ tắm rửa của anh.... Hình tượng đẹp đẽ định xây dựng của anh....

“... ..” Cô sai sót, quên chuyện này. Anh là một đại thiếu gia, có bao giờ tự mình giặt quần áo đâu? Nhiều nhất chỉ có mấy lần anh thẹn thùng tự mang underwear* về giặt.....

*Đồ lót.

“Anh hai, đi thay quần áo đi, quần áo bẩn mang hết sang đây em giặt cho.” Cô dừng lại ở vết dầu mỡ kia, nếu muốn giặt cho nhanh, thì cũng là khó khăn, lo lắng sẽ làm phai màu tím của áo.... ..

Anh nghe xong ánh mắt liền sáng lên: “Thật sao? Em gái, em tốt quá! Anh đi thay ngay đây!” Anh đã rất phiền lòng nha! Trên con đường tự lập thì tự giặt quần áo chính là một chương ngại vật vô cùng lớn, mới có mấy ngày thôi, anh đã rất buồn phiền.

Diệp Thanh Hòa cũng nhân cơ hội này trở về phòng, mang theo ít tiền.

Đợi ở bên ngoài kí túc xá một lúc, mới thấy anh tự xa đi lại mang theo một bao lớn, áo sơ mi trên người vẫn còn.

“Em gái, hai bộ đồ quân sự này anh vẫn chưa kịp giặt đâu! Ngày cũng không phải mặc! Còn chỗ này nữa, em giặt sạch hộ anh nhé!” Anh đem cả đồng lớn giao cho cô.

Anh đã thay áo sơ mi khác rồi, áo sơ mi tím vừa này cùng rất nhiều bộ đồ khác anh giặt rồi cũng như không được anh gói lại, đưa hết cho cô giặt lần nữa.

“Được rồi.” Cô cúi người xuống nhìn, “Sao không có tất?” Cũng không có cả underwear.... ..

“Cái này.... .. anh đã mua hai mươi đôi.....” Ở nhà anh thỉnh thoảng tự giặt mấy cái vật nhỏ ấy còn được, chứ hàng ngày đều phải giặt chúng..., anh không chịu được! Vì thế, mang tinh thần vô cùng hăng hái đi mua hai mươi đôi tất, hai mươi chiếc underwear.

Diệp Thanh Hòa đánh giá anh một chút, cảm thấy chắc chắn anh không hề ngại mang tất cùng underwear dùng rồi đến cho cô giặt, chậm rãi hỏi một câu: “Anh hai, không phải anh mặc lại hai thứ đó đấy chứ?”

Anh cười hắc hắc, xem như thừa nhận: “Em gái, không phải em mưu kế như thần đấy chứ?”

Quả đúng là anh đã làm thế, hai mươi thứ kia phải về nhà mới có thể mua.... ..

Mặt cô không có chút thay đổi nhìn anh: “Quân phục ngày hôm nay đâu? Anh định hôm nay đi chơi về mới giặt sao? Liệu sáng mai có kịp không?”

“... ..” Anh có chút ngượng ngùng nở nụ cười, “Chính là không thể, nên anh định... mặc bẩn tới.... .. Nếu không thì có thể nghĩ cách mượn của lão Đại một bộ.... ..”

“Ha ha.....” Cô cười một tiếng, giống như cười gượng, “Một bộ sao có thể đủ được, anh tính xem còn bao nhiêu ngày, sẽ xin lão Đại bao nhiêu bộ, mỗi ngày một bộ.... ..”

Hai mắt anh sáng ngời: “Ý kiến hay!”

“... ..” Cô thật sự không còn lời nào để nói..... Lấy tiền ra đưa cho anh: “Cầm đi.” Đưa bạn gái đi chơi sao có thể đi tay không chứ?

Về mặt anh vô cùng vui vẻ: “Em gái, em thực sự quá tốt, quá hiểu lòng anh! Anh đi đây, em gái!”

Đối với phản ứng của anh, cô chỉ có thể thở dài, cho anh chủ động cầm tiền để tiêu tự do anh lại không cần, sao lại có thể thư thái dù mặt đặt đến trước mặt cô xin tiền như thế?

Đây là cái tư tưởng gì?

“Anh hai, về sau đừng đi lại tất, cứ đưa đến em giặt cho!” Cô đuổi theo bóng lưng anh nói một câu.

Anh quay đầu cười: “Được!”

Nụ cười trong chớp mắt kia, thực sự vô cùng đẹp, cảnh nền rộng mênh mông, sắc hồng nổi lên giữa nền trời, bóng của nhánh cây xinh đẹp bắt ngang, đều nguyên vì anh mà làm nền, trong con mắt nước mùa thu như thêm mềm mại, tuyết mùa xuân thêm mịn nhẵn.... ..

Cô nhìn theo bước chân anh rời đi, đến tận phía chân trời đang cháy đỏ rực, dần dần càng ra xa khỏi tầm mắt cô.... ...

Ăn uống qua loa, cô liền bắt đầu giặt quần áo cho anh.

Hai chậu lớn, cuối cùng cũng giặt xong, giặt giữ vất vả, vẫn còn chiếc áo sơ mi tím kia, vì bị dính dầu mỡ nên giặt thế nào cũng không sạch được, vì thế, cô còn cố gắng lên mạng tra phương pháp, vì thế bê được hai chậu quần áo ra ngoài, đã hết gần hai tiếng.

Trên ban công kí túc xá của nữ sinh treo quần áo của nam sinh, quả là một phong cảnh thu hút người nhìn.

Vài người bạn ở kí túc xá cùng giặt đồ với cô cũng rất tò mò, chờ cô giặt xong, Ngụy Nhã Đan thật sự nhin không được liền hỏi: “Diệp Thanh Hòa, cậu giặt quần áo cho ai vậy? Là bạn trai sao?”

“Không, là anh hai mình.” Cô thần nhiên trả lời, cô cảm thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn lên giường ngủ ngay.

“Thanh Hòa, cậu giặt hết toàn bộ quần áo của anh hai cậu sao?” Lần này người hỏi cô là Chung Gia Nghi.

“Phải.” Cô lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, lại đặt xuống.

“Không phải là cậu sẽ mệt chết sao?” Chung Gia Nghi lại hỏi.

“Đúng thế....” Quả thật mệt chết đi được, nhưng cũng không phải vì giặt quần áo, mà vì tập quân sự quá mệt, ngày nào cô cũng rất buồn ngủ.

“Sau này mình có thể giúp cậu!” Lời Chung Gia Nghi vừa thốt ra, cảm nhận được ánh mắt của mọi người trong phòng đang dồn lên người mình, cô cso chút xấu hổ, cười cười: “Chúng ta không phải là bạn tốt sao? Anh hai của cậu còn nhờ mình chăm sóc cậu nữa.”

Cô quay đầu mỉm cười: “Cảm ơn, nhưng dù sao mình cũng không cần, bạn đi nghỉ trước đi.” Nói xong, buông màn xuống, tự giam trong không gian nhỏ bé kia, đừng nói là cô không muốn, cho dù cô có bằng lòng, thì với cái tính tình kia của anh hai, là người ưa sạch sẽ có tiếng, liệu có thể chịu đựng được việc quần áo của mình nằm trong chậu của người khác, bị dính mùi của người khác?

Nhắm mắt lại, mệt mỏi nhanh chóng bao phủ cô, rất nhanh, liền chìm vào giấc ngủ, thế nhưng, vẫn không thể ngủ yên, mấy cô bạn dường như không biết mệt mỏi, vẫn tiếp tục buôn chuyện, thỉnh thoảng còn cười lớn. Tuy cô ngủ, nhưng vẫn nghe rõ ràng tiếng cười, thậm chí cả tiếng các cô ấy giục tắt đèn, đi ngủ. Lại nữa, dù đèn đã tắt nhưng các cô vẫn không thể yên ắng để ngủ, nằm ở trên giường vẫn còn nói chuyện, hình như là đang nói về một thầy huấn luyện đẹp trai nào đó.... ..

Hơn nữa, chính lòng cô cũng không yên, thấp thỏm chuyện gì đó, lại nhìn ra quần áo của anh hai ngoài ban công, không biết quân phục có khô kịp cho ngày mai hay không?

Chất lượng giấc ngủ đêm nay có vẻ không tốt lắm.... ..

142. Chương 116: Chương 107

143. Chương 116: Chương 107: Vì Ai.

Thật lâu sau, chờ các cô ấy nói mệt mỏi, cuối cùng mọi thứ cũng yên tĩnh trở lại.

Vừa ngủ sâu, điện thoại liền rung lên, chỉ một tiếng cô đã mở mắt.

Trong bóng đêm mơ màng sờ soạng, tìm được di động, trong lòng hiểu rõ như trăng là ai gọi đến, đặt di động sát lại bên tai, hạ giọng nói “Alo” một tiếng, bên kia vọng đến tiếng ‘đô...đô...’

Một tiếng lại một tiếng, trong buổi đêm yên tĩnh, thật kích thích thần kinh thị giác.

Cô lại nhú mi, hoàn toàn tỉnh táo lại, không phải cuộc gọi, chỉ là tin nhắn mà thôi.....

Xoa đôi mắt, mở ra xem: “Em gái, em quá tuyệt vời! Cẩm Nhi thực sự thích hoa bách hợp! Cảm ơn em!”

Cô nhìn thật lâu tin nhắn này, cho đến khi đèn màn hình tắt, không còn nhìn thấy gì nữa.... ..

Ngón tay mảnh khảnh của cô hơi run run, ấn màn hình sáng lên, nhẹ nhàng cọ xá vào dòng chữ kia, một lần nữa nhìn rõ dòng chữ, rồi sau đó, đè nén cảm xúc, khéo môi hơi hơi giương lên: “Cảm ơn em sao? Định cảm ơn em như thế nào đây?”

Anh trả lời ngay lập tức: “Ha ha, em còn chưa ngủ sao? Anh cứ nghĩ rằng em ngủ rồi cơ. Em thích gì nào? Anh trai mua cho em.”

Cô muốn cái gì?

Cô muốn.... .. Ha ha, cô nghe thấy trong nội tâm của chính mình tiếng cười, trả lời lại: “Em muốn một con rùa nhỏ.”

“Vì sao? Sao em lại đi thích rùa nhỏ??!!!”

Tin nhắn trả lời của anh đến, còn rất nhiều dấu chấm than sau dấu hỏi.

Cô giải thích, rùa nhỏ sinh ra đã là thiên địch của một số người.... ..

Nhưng cô lại không trả lời anh như thế, chỉ lẳng lặng chờ, tin nhắn của anh đến liên tiếp:

“Đổi cái khác thì sao? Anh chán ghét rùa nhỏ!”

“Em gái, mua cái gì quý quý chút, anh mua cái gì đáng giá cho em!”

“Đừng bảo anh không có tiền! Không phải chúng ta có tiền sao? Anh sẽ giao hết phí sinh hoạt tháng sau cho em.”

“Không mua rùa nhỏ nữa có được không?”

“Được rồi, rùa nhỏ thì rùa nhỏ, mau trả lời anh đi!”

“Ngủ!” Cô nhắn lại ba chữ, bắt chéo tay trước ngực.

Điện thoại lại rung lên một lần nữa, cô không định xem anh nhắn đến cái gì. Có chút nóng nực, cô vén màn lên, gió đêm thổi đến, vẫn rất nóng, nhưng không khí rất trong lành.

Một hồi âm ỉ như thế, sao có thể ngủ yên, mơ mơ màng màng khi tỉnh khi ngủ, không biết từ lúc nào, gió nóng liền nổi lên, cửa sổ bị gió đập, va vào khung cửa kêu lạch cạch.....

Việc đầu tiên cô làm là lấy đèn pin soi xem xét cửa sổ, nghe âm thanh kia, chắc chắn là chưa đóng cửa sổ, sau đó đem giấy tờ rơi tán loạn trên mặt đất nhặt lên.

Mấy người khác cũng lần lượt tỉnh lại, ngoài cửa sổ thủy tinh bắt đầu có tiếng hạt mưa đánh tí tách, càng ngày càng dày đặc, bắt đầu một cơn mưa rào mùa hạ.

“Nguy rồi! Quần áo!” Ngụy Nhã Đan phản ứng đầu tiên, mở cửa, hướng về phía ban công.

Mấy cô bạn khác lần lượt ra theo, Ngụy Nhã Đan sờ tìm gì đó trong mấy cái túi áo, tìm thấy một chút tiền đưa cho mấy cô bạn còn lại.

Mặc dù trời mưa không to, cũng không có gì đáng lo ngại, nhưng gió to như thế chỉ sợ thổi bay quần áo mất.

Vì sốt ruột lên một lần tay Ngụy Nhã Đan ôm rất nhiều quần áo, có vài món không được ôm trọn, gió to quét qua, tay cô nghiêng ngả, quần áo liền rơi xuống lầu dưới.

“Của ai vậy?” Mọi người cùng quan tâm.

Diệp Thanh Hòa phát hiện, chỗ đồ vừa rơi xuống là của cô và Tiêu Y Đình.....

Nhìn mưa đang lớn bên ngoài ban công, cô chạy nhanh xuống lầu, phi vào trong mưa.

Chính là động tác chậm chậm, nhặt được chút nào lại đánh rơi cái nhặt trước đó, cả người cô đều ướt sũng.

Ôm một đồng quần áo ướt sũng, cô trở lại phòng ngủ.

Ngụy Nhã Đan thấy có lỗi: “Rất xin lỗi, Diệp Thanh Hòa à, tại mình bất cẩn....”

“Không liên quan gì đến cậu, cậu cũng chỉ có ý tốt.” Cô yên lặng ôm một đồng quần áo kia đi giặt lại.

Giặt xong của cả hai người đã là gần bốn giờ sáng, mưa cũng đã tạnh....

Trận mưa này, thật là tới đúng lúc....

Cô đem quần áo vừa giặt xong nặng trĩu đi phơi, âm thầm buồn bã, buổi tập hôm nay biết mặc gì giờ?

Chỉ đến đường cùng, nhớ đến lời Tiêu Y Đình, phải nhờ đến lão Đại vậy, thế nhưng, cô không biết số của lão Đại, chỉ có thể bảo Tiêu Y Đình nói với anh.

Cô tìm được điện thoại, liền gọi ngay cho Tiêu Y Đình. Một tin nhắn chưa đọc trên màn hình: “Em gái, đừng ngủ, nói chuyện với anh, anh không ngủ được.”

Cô liền nhắn gọi, bên kia đang tắt máy....

Làm sao bây giờ?

“Diệp Thanh Hòa, dùng máy sấy tóc thôi đi!” Ngụy Nhã Đan thấy cô ngồi nhìn quần áo ủ rũ, nghĩ rằng cô cũng đang lo lắng việc hôm nay tập không biết mặc gì.

Cô mở máy sấy, thổi quần áo của anh hai trước.

Tiếng máy sấy ong ong, giữa buổi bình minh hết sức ồn ào.

“Có làm phiền mọi người ngủ không?” Cô dừng lại, tập quân sự mọi người đều mệt, ai cũng thế, hơn nữa trước đó các cô ấy còn nói chuyện đến tận khuya như thế.

“Không có! Mình ngủ sâu lắm, mẹ mình nói nếu có ai đó vào trộm mình đi mình cũng không biết!” Vì sự bất cẩn của mình, Ngụy Nhã Đan vội nói.

Chung Gia Nghi cũng nói: “Không có quan hệ gì, Thanh Hòa, cứ tiếp tục thôi đi, chúng ta đều là chị em, quan tâm chăm sóc bao dung lẫn nhau là điều hiển nhiên.”

“Cảm ơn.” Mắt thấy phía chân trời đã xuất hiện rất nhiều vệt sáng trắng, không thể chậm trễ.

Các bạn trong phòng cũng vội vàng đi ngủ lấy lại sức, cô nhanh chóng làm khô quần phục của Tiêu Y Đình, còn quần áo của mình mới chỉ đến mức độ không còn nhỏ nước, dưới lầu liền vang lên tiếng gọi của Tiêu Y Đình.

Bạn cùng phòng đã đi xuống canteen từ sớm, cô liền cầm theo quần trang của Tiêu Y Đình và cặp lồng cơm đi xuống lầu.

“Anh hai, quần áo của anh.” Cô đưa lại quần áo cho anh, vội vàng như bỏ trốn. Bầu trời, sau một trận mưa rào, bây giờ tràn ngập ánh nắng ban mai, quả là một khung cảnh đẹp đẽ.

“Có em gái thật là tốt!” Anh tươi cười rạng rỡ, nhận lấy quần áo cùng cô đi về phía canteen, “Sáng nay em gọi điện cho anh là có chuyện gì vậy?”

Buổi sáng anh dậy vừa bật máy, liền thấy cuộc gọi nhỡ của cô.

“À, không có gì đâu, tối hôm qua anh toàn gửi tin nhắn lúc em đang ngủ, lúc dậy mới thấy, gọi điện thoại thử xem anh đã ngủ chưa.” Cô nhẹ nhàng băng qua giải thích.

“Ngốc thế! Giờ đây làm gì còn ai thức hả? Em cho rằng anh giống em sao?” Anh cười cô, “Tối hôm qua, anh ở cùng với Cẩm Nhi đến tận hai giờ sáng, không cầm đi động....”

“Ồ, sao em còn chưa thay quần áo? Đợt lát nữa không sợ muộn sao?” Anh nhớ rõ, ngày nào cô cũng mặc đầy đủ quần phục rồi mới xuống lầu cùng anh đi ăn cơm, hôm nay sao vẫn còn mặc quần áo của cô chứ?

“Hả, để tí em đi thay, không muộn đâu.” Cô thấp giọng nói.

Anh lại cười lần nữa: “Chỉ có điều, em định giấu anh đến bao giờ nữa, lão Đại tuy rằng mặt đen xì, nhưng cũng không đến nỗi, bố hồng kia có phải anh ta đưa hay không hả?”

Cô nhăn mặt nhíu mày, những lời này anh vẫn còn hỏi.... ..

Không thèm để ý đến anh, cô tự mình xếp hàng mua bữa sáng.

Về mặt anh dương dương tự đắc, được rồi, lại nữa, cứ nhắc đến cái tên thần bí tặng hoa kia, cô liền trở mặt, rốt cuộc là tên nào mà quan trọng vậy chứ? Quả thật anh cũng biết đó không phải là lão Đại, bởi vì anh đã hỏi mấy cô bạn trong phòng, mấy cô ấy cũng không đến nỗi ngay cả huấn luyện viên quân sự cũng không biết, chỉ nói người tặng hoa da cũng đen.

Chỉ cần đen thôi, không ai có thể sánh với lão Đại về khoản này, cho anh mới nghiêm nhiên liệt anh ấy vào danh sách nghi phạm.....

Nếu không phải là lão Đại, vậy chỉ còn một người, hừ.... ..

Hôm nay là thứ sáu.

Diệp Thanh Hòa mặc bộ quân phục ẩm ướt kia đi tập, sau cơn mưa mặt trời rất nắng, làm cho quần áo mặc trên người cô bốc hơi, vừa khô vừa ẩm ướt.

Cuối cùng hết ngày tập luyện hôm đó, vẫn bộ dạng của mọi ngày, vô cùng mệt mỏi, hôm nay hình như mệt mỏi hơn bình thường, trên đường trở về phòng ngủ, hai chân giống như không còn là của mình.

“Em gái.” Tiêu Y Đình ở phía sau cô đuổi kịp.

“Em tắm rửa một chút, anh cũng về kí túc xá tắm rửa đi.” Cô vừa đi vừa nói chuyện, cảm giác hôm nay vất vả hơn mọi ngày. Chỉ có điều, có lẽ chủ nhật này, Tiêu Y Đình sẽ đòi về nhà.

“Được rồi, em đi tắm trước! Thay quần áo này ra, sau đó nghỉ ngơi cho tốt, em xem sắc mặt em khó coi lắm sao.” Anh nhìn cô chăm chăm nói.

“Đúng là mệt mỏi thật.... ..” Cô quay mặt đi hướng khác, không để anh nhìn thấy, cô biết, sắc mặt mình bây giờ thực sự là nhìn không nổi.

“Mệt thì nghỉ ngơi đi, tuần này chúng ta không về nhà nữa, để anh mang cơm đến cho em, em nhớ ăn cho ngoan.” Anh nói.

“Vậy còn anh?” Cô nghe ra trong lời nói của anh còn có dự định khác, chẳng lẽ là.... chủ nhật muốn đi hẹn hò?

144. Chương 117: Chương 108.1

145. Chương 117: Chương 108.1: Ngày Mai.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của cô, anh ha ha cười: “Không phải chủ nhật rất tốt sao? Anh muốn hẹn Cẩm Nhi...”

Cô gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Em gái, đến lúc em cơm nước xong thì lái xe cũng đến nơi, hay em về với chú ấy đi.... ..”

Cái gì? Muốn cô về nhà một mình sao?

“Anh gọi điện kêu lái xe đến sao?” Cô trừng mắt với anh, nhếch cái miệng nhỏ nhắn lộ ra vẻ kiên định.

“Ừ thì..... Đúng vậy.....” Anh mờ hồ cảm thấy cô không vui liền giải thích: “Dù gì chú ấy cũng đến, anh nghĩ lại rồi, tập quân sự khổ cực như thế, em cứ về nhà nghỉ ngơi cho tốt, dì Vân sẽ nấu đồ ăn ngon tắm bổ cho em, bổ sung dinh dưỡng...”

Cô nghiêng đầu sang một bên, không nói gì.

“Em gái!” Anh khoác tay lên vai cô, cúi xuống nói chuyện với cô, “Anh cũng sẽ về, em về trước, tối anh về, nghe lời nha.... ..”

“Không phải, anh hiểu lầm rồi.” Thanh âm của cô vẫn không nặng không nhẹ như ngày thường, “Chính là em không muốn trở về.”

“Không muốn về? Vì sao?” Không về nhà? Người nào đó? Hoa hồng? Trong đầu anh vẽ ra vô số thứ.

Cánh tay đã tê rần không còn cảm giác, cô muốn nhanh chóng thoát khỏi khuỷu tay anh. Anh ở đằng sau gọi, cô cũng không quay đầu lại.

Thời gian cũng không còn sớm, anh chạy thật nhanh, không thể đến muộn trong cuộc hẹn với Cẩm Nhi, vì thế nhanh chóng quay lại phòng ngủ để tắm rửa, sau đó tự mình cầm cặp lồng đi mua cơm cho Diệp Thanh Hòa, đương nhiên còn cầm theo cả quần áo anh thay ra hôm nay.

Diệp Thanh Hòa cũng vừa tắm rửa xong đi ra, mặc quần bao bố và áo phông rộng thùng thình như mọi ngày, hai năm ở nhà họ Tiêu, ngoại trừ cao lên một chút, còn vẫn gầy như thế.....

“Em gái, mau ăn đi, rồi còn về nhà!” Anh đặt lồng cơm xuống trước mặt cô, nhận ra cô cũng có vẻ cao lên đôi chút, chắc khoảng mét sáu gì đó, “Cái này nữa, nhân tiện mang chỗ này về nhà hộ anh.” Anh đặt đồng quần áo xuống.

Ánh mắt Diệp Thanh Hòa dừng lại trên cặp lồng cơm, cặp lồng cơm của anh so với của cô nhiều hơn một tầng, đầy một lồng cơm như thế, cô ăn hết được sao? Bây giờ một chút vị giác cũng không có.....

“Để ở kia đi.....” Cô mặt lạnh đi đến, đẩy cặp lồng cơm ra.

Anh có chút không vui, đặt cặp lồng lên bàn: “Trưa nay anh rửa cặp lồng rồi!”

Nói gì chứ, cô cho rằng anh lấy cơm cho cô bằng cặp lồng bẩn sao?

Cô im lặng đi đến bên cạnh bàn, yên lặng tháo từng tầng xuống.

Còn không nói gì, là ghét bỏ anh sao? Trong lòng anh rất không thoải mái, anh tưởng cho đến bây giờ cô không còn ghét bỏ anh nữa, anh uống nước của cô, ăn bánh của cô, dùng cả chiếc đĩa của cô.... ..

Những chuyện này đều xem như đã thành thói quen, tương tự thế, anh cho rằng cô cũng quen rồi.

Tâm lý này tạo nên sự chênh lệch giữa suy nghĩ của hai người, anh có một chút lo lắng, buồn bực còn nhiều hơn, anh xoay người bước đi.

Diệp Thanh Hòa lắng nghe tiếng bước chân anh đi xa dần, chỉ biết ngồi lại trên ghế, yên lặng ăn cơm.

Các bạn trong phòng lần lượt trở về, hỏi thăm cô ăn gì dưới canteen,.... Thực tế, cô vẫn trả lời như cũ, không nói nhiều, lạnh nhạt. Các cô đã sớm quen với dáng vẻ này của Diệp Thanh Hòa.

Nói đến hai năm qua cô đã rất cẩn thận, cũng biết tự chăm sóc mình, so với những năm ở nhà trước đó, số lần bị bệnh cũng rất ít.... ..

Nếu cô bị bệnh, lại càng gây thêm phiền toái cho nhà họ Tiêu, cho nên nhanh chóng gọi điện về nhà, tự bịa lấy cái cớ, nói dì Vân không cần người đến đón, rồi sau đó, lấy tiền tự mình đi mua một ít thuốc.

Không nghĩ tới, vừa ra khỏi cổng kí túc xá bắt gặp Vương Triết, vừa nhìn rõ, cậu vừa nhờ một nữ sinh đi gọi cô.

“Vương Triết!” Cô gọi lớn tên cậu, không nhìn thấy Tô Chỉ San đang đứng bên cạnh cậu liền hỏi: “Sao Tô Chỉ San không tới?”

Anh vừa nghe thấy tiếng gọi, nhìn qua, nở nụ cười: “Thanh Hòa, hôm nay tôi tới tìm cậu! Nhà cô ấy hôm nay có việc nên cô ấy về nhà rồi. Tôi vì thế mới có thời gian đến tìm cậu.”

Cô biết, Vương Triết tìm cô chỉ có thể là vì chuyện mở tiệm: “Là chuyện vị trí cửa hàng sao?”

Anh gật đầu, trong mắt thần bí cười: “Đúng vậy! Có muốn cùng đi xem không?”

“Được!” Cô vui vẻ đáp ứng, dù sao đây cũng là khởi đầu của con đường sự nghiệp, tuy rằng khởi đầu có thấp kém, người cuối cùng được lợi cũng không phải cô, nhưng vẫn đủ khiến cô cảm thấy hưng phấn.

Do đó gác lại chuyện đi mua ít thuốc, cùng đi với Vương Triết.

Thế nhưng, có trăm lần cô cũng không ngờ tới, Vương Triết dẫn cô đến một vị trí ngay gần trường học của cô.

“Vì sao chọn chỗ này?” Cô không thể phủ nhận ưu điểm mặt tiền của chỗ này, chính là cảm thấy, chỗ này có cách trường học của Vương Triết hơi xa.

“Trường của các cậu là trường danh tiếng! Trường đại học lớn, có nhiều sinh viên, đương nhiên cũng là một thị trường tốt!” Vương Triết cười nói.

Điều này quả thật không sai, nhưng sinh viên của trường Vương Triết cũng không phải là không đông, cậu ấy làm như thế, có lẽ là vì nghĩ cho cô.... ..

“Vương Triết, cái này không ổn, cậu là chủ cửa hàng, cậu ở quá xa như thế không tiện cho việc quản lý, hơn nữa, cậu học hai trường cũng rất vất vả, chạy qua chạy lại rất khó khăn, cậu vẫn còn muốn chọn chỗ này sao?” Cô còn nghĩ đến phí đi lại của Vương Triết, mong cậu ấy lo lắng mà đổi địa điểm.

Vương Triết ha ha cười: “Tôi chạy còn nhiều hơn so với cậu đó.”

“... ..” Quả nhiên như cô suy nghĩ, đó là vì cô.

“Không cần lo chuyện đấy, hôm nay chúng ta sẽ gửi tiền thuê mặt bằng, tháng sau sẽ chính thức mở cửa.” Anh dương dương tự đắc vung tay, ý bảo cô cùng mình đi vào.

Ban đầu anh định tự mình bàn bạc với ông chủ, cùng thảo giá, gọi cô đi cùng là vì xem ra cô cũng có hiểu biết về mặt này, hơn nữa, có hai người nói chuyện, ông chủ cũng sẽ không xem thường họ là sinh viên mà bắt bẻ.

Sau khi tất cả mọi việc đã ổn thỏa, tự đáy lòng cô muốn khen ngợi Vương Triết: “Vương Triết, không ngờ mồm mép của cậu ở phương diện buôn bán thật lợi hại.”

Cậu nở nụ cười: “Chỉ có ở mặt này mới dám hơn mấy người các cậu, còn mặt khác thì sao có thể chứ? Dù sao thì từ bé mình đã cùng mẹ đi bán rong ở rất nhiều chỗ du lịch mà.”

Trong đầu Diệp Thanh Hòa tự động hiện lên hình ảnh Vương Triết ngày bé đi bán hàng rong, cũng theo đó mà bật cười.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn mừng một chút, tìm một chỗ ăn cơm đi! Chỉ tiếc Tiêu Y Đình không có ở đây, tiểu tử này đi đâu rồi không biết?” Vương Triết cũng từng đến trường anh để tìm, nhưng một góc áo cũng không thấy.

“Anh hai có chuyện riêng rồi! Cậu nói nhiều lần đến trường tìm gặp sao tôi không gặp cậu nhỉ?” Cô nhanh chóng chuyển hướng đề tài.

“Cũng tới hai ba lần rồi, lúc đi xem mặt tiền cửa hàng, nhưng lần nào cũng vội vã, các cậu tập quân sự cũng bận nhiều việc, nên không đến tìm các cậu, may quá cơ ngày chủ nhật, mới có thể đến gặp hai người, Tiêu Y Đình lại không gặp được, tập quân sự vất vả thế sao?” Vương Triết đến gần một quán ăn, không để ý đã đi vào quán ăn mà lần trước cô và Phó Chân Ngôn ngồi ăn.

146. Chương 118: Chương 108.2

147. Chương 118: Chương 108.2

Vương Triết đi vào phía trong, cô cứ thế vào theo.

Bà chủ quán cầm thực đơn chạy lại, đột nhiên phát hiện ra người nam đi cùng không đúng, là người thẳng thắn thật thà, bà hướng Diệp Thanh Hòa cười cười: “Ồ, sao nhanh như vậy? Vậy hai người.... ..”

Diệp Thanh Hòa biết bà chủ quán hiểu nhầm vội nói: “Đây là bạn học thời trung học của cháu.”

“À! Thế vẫn có thể hưởng giảm giá nhé!” Chủ quán cười tủm tỉm.

Ánh mắt Vương Triết qua lại giữa hai người, hỏi: “Không hiểu?”

“Tùng đến đây ăn cơm một lần.” Diệp Thanh Hòa trả lời đơn giản.

“Ồ.....” Vương Triết trong lúc vô tình nhìn vào bức tường tình yêu, ở giữa một đồng tên có một cái tên quen thuộc dễ dàng nhìn thấy, hướng chi, bên cạnh tên cô còn có một cái tên quen thuộc khác.... ..

Vương Triết kinh ngạc quay lại nhìn cô, liền quay sang chỉ vài món ăn với bà chủ quán, để cho bà rời đi.

“Thanh Hòa, cậu với Phó Chân Ngôn?” Cậu không hề nghĩ đến việc này có khả năng xảy ra, cậu biết rất rõ cả hai người con gái ấy, dù là Tô Chỉ San hay Diệp Thanh Hòa, đều không phải là người dễ mang thành kiến, cả cậu và Tiêu Y Đình từng là hai kẻ không ra gì, họ cũng không bài xích, còn phá lệ thân thiết với họ. Phó Chân Ngôn cũng từng là loại người giống bọn cậu, chẳng nhẽ Diệp Thanh Hòa còn phá lệ ưu ái cậu ta như thế sao?

“Không phải.... .. tôi với anh ấy.... ..” Cô phải giải thích như thế nào bây giờ? Tên của cô và anh được viết rõ ràng ở trên kia, nói là do Phó Chân Ngôn bá đạo tự quyết định? Nói là bọn họ chỉ vì phần thưởng?

Thế nhưng, nói sao cũng không đủ sức thuyết phục.... ..

Nghĩ lại, sao cô phải lo lắng gì đâu? Giải thích cái gì chứ? Cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi họ Diệp, làm việc sao còn cần giải thích với ai?

Cây ngay không sợ chết đứng.

Cô bỏ qua, lạnh nhạt nói: “Chúng tôi là bạn tốt.” Bọn họ là như thế nào.... .. tùy Vương Triết nghĩ đi.

Vương Triết chỉ cười một tiếng, trong mắt lại không có sự khác lạ nào, hỏi lại: “Bây giờ Phó Chân Ngôn đã trở thành người tốt rồi sao?”

Cô nghe xong trả lời: “Không sai, rất tốt.”

Cô cũng không muốn nói nhiều, nhưng nhìn thấy bộ dạng muốn cô nói tiếp của Vương Triết cô đành tiếp tục: “Anh ấy đã hoàn thành xong mô hình công trình đơn giản, đang chuẩn bị lập công ty.”

Dường như Vương Triết cũng không cảm thấy bất ngờ, cười lớn.

Cô bị tiếng cười lớn của cậu làm cho khó hiểu, nghi hoặc nhìn Vương Triết: “Làm sao vậy?” Chẳng nhẽ cậu ta thấy việc sự nghiệp của Phó Chân Ngôn thành công là một chuyện đáng cười?

Vương Triết cười lắc đầu: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy cậu có khả năng biến phế phẩm thành báu vật, làm bạn bè với cậu, giống như đi vào con đường thoát khỏi phế phẩm, dù trước đó bụi đầu bụi mặt, sau khi đi ra sẽ thành ngăn nắp, sáng chói!”

Điều Vương Triết là sự thật, Phó Chân Ngôn, Tiêu Y Đình, ai cũng thế, mà ngay cả chính sự thay đổi của anh, cũng không thể bỏ qua công lao của cô.

Vương Triết nhìn cô gái bình thản trước mặt, âm thầm suy tư, một cô gái như thế, với vẻ ngoài dễ dàng bị người ta bỏ qua, chỉ khi nào thực sự đi vào lòng một người con trai, mầm cây sẽ mọc rễ, giống như sức sống của cỏ dại, kiên cường ngoan cố, lửa cháy bùng bùng cũng không thể diệt hết, năm ngày qua năm khác không héo tàn.... ..

Vương Triết cũng không rõ đối với cô Phó Chân Ngôn là loại người nào, nhưng cậu dám dùng chính cái đầu của mình để đảm bảo, trong lòng Phó Chân Ngôn đã sớm gieo hạt mầm, mà nay hạt mầm ấy đã sinh sôi nảy nở....

Chuyện tình cảm của cô, không đến phiên cậu nhúng tay vào, nhưng là bạn bè, cùng chịu chung ân huệ của cô, cậu không khỏi lo lắng thay cô, vì cô nên sẽ để ý kỹ người con trai kia. Con trai hiểu rõ con trai nhất, xem ra, bây giờ không thể khinh thường Phó Chân Ngôn, hơn nữa cũng đã từng đánh nhau một trận với anh ta, cậu có thể chắc chắn nói rằng, đời này Phó Chân Ngôn xem như thiếu may mắn, muốn nắm lấy tay Diệp Thanh Hòa, đoạn tình cảm này, nếu phải lo lắng, không bằng nên lo lắng cho Phó Chân Ngôn, bởi vì tâm tư của cô gái này là thứ rất khó nắm bắt, tính tình lạnh lùng, thậm chí cậu còn nghi ngờ rằng cô có thể yêu ai đó sao?

Phó Chân Ngôn, chỉ sợ cái chờ anh ta chính là quả đắng....

Thế nhưng, cậu cũng hiểu được, người giống như Phó Chân Ngôn, cho dù có là quả đắng thì vẫn vui vẻ chấp nhận.

Diệp Thanh Hòa nghe xong sáu chữ ‘biến phế phẩm thành báu vật’ liền nở nụ cười: “Tôi thần kỳ như thế sao? Vậy tôi có thể biến nó thành một ngành sản xuất, tôi cảm thấy rất có tiền đồ, cậu có thấy như thế không?”

Vương Triết cười lớn: “Được, chỉ cần cậu nói muốn làm, ngay lập tức tôi sẽ làm cùng cậu!”

Lời nói này có chút ý nghĩa không rõ, Diệp Thanh Hòa theo bản năng co người lại, dường như cố kéo xa khoảng cách giữa hai người.

Vương Triết cảm nhận được điều này, cười: “Tôi rất sùng bái cậu, cậu tin không? Cả tôi và Tô Chỉ San đều sùng bái cậu, đều coi cậu như hình mẫu, nhất định phải noi theo.”

Nghe thấy tên Tô Chỉ San, cô mới cảm thấy an toàn, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Chuyện bí mật của tôi, cậu nói với Tô Chỉ San rồi sao?”

Vương Triết không có chút giấu diếm gật đầu: “Đúng vậy, Thanh Hòa, cậu cứ trách mắng tôi đi, vì bây giờ giữa tôi và Tô Chỉ San không thể có bí mật, hơn nữa, sau này lúc bắt đầu mọi việc, cũng không thể che giấu, so với việc khi đó ngờ vực lẫn nhau, không bằng nên nói cho cô ấy từ bây giờ, tôi tin cô ấy cũng sẽ đồng ý.”

Vương Triết đối với Diệp Thanh Hòa luôn có một cảm giác kì quái, sùng bái, e ngại, muốn đến gần nhưng lại sợ hãi.

Cậu cũng không rõ cảm giác này là gì, có lẽ là do sau lần được cô ‘sửa chữa’, nhưng cảm giác này cũng đủ để duy trì tình bạn giữa hai người, cô và Tô Chỉ San hoàn toàn khác nhau.

Cậu yêu Tô Chỉ San, cậu rõ điều này hơn ai hết, thế nhưng, cảm giác sùng bái, e ngại, muốn lại gần Diệp Thanh Hòa cứ giống như một vò rượu, tỏa ra mùi hương thoang thoảng, sau này càng tiếp xúc nhiều, loại tình cảm ấy sẽ lắng đọng rồi lên men, sau trở nên đậm đà, sự tin tưởng lẫn nhau. Và rồi rất nhiều năm sau nữa, cậu và Tô Chỉ San cũng có thể sẽ không được như bây giờ, còn những cảm giác với Diệp Thanh Hòa vẫn sẽ như thế, dù có đi đến chân trời góc biển cũng không thay đổi.

Đương nhiên, từ đầu đến cuối chỉ là do cậu tự nghĩ ra.

Về phần Diệp Thanh Hòa, chỉ cần một câu nói của Vương Triết, cô không thể trách cậu việc kể chuyện của cô cho người thứ ba, chính là không nghĩ đến rằng, Vương Triết của năm mười tám tuổi, đã cùng hẹn ước với Tô Chỉ San, giữa hai người không có bí mật gì, cũng sẽ có một ngày vận đổi sao dời mà....

Khi còn trẻ, cứ nghĩ đến trong một khoảnh khắc sẽ là vĩnh viễn, không ai nghĩ đến, vĩnh viễn cũng chỉ là ngày mai....

Bây giờ Vương Triết không còn là cậu con trai yếu đuối ngây thơ, chỉ biết ủ rũ cam chịu. Giờ trong mắt cậu đều là ước vọng khát khao, nhiệt huyết hăng hái. Đối với tương lai sắp tới, cậu luôn tự mình tìm đường đi về phía trước....

Việc uống rượu với Diệp Thanh Hòa là không thể, thậm chí cô cảm thấy không thoải mái, nhưng vì cùng là người đi với nhau trên những bước đầu sự nghiệp, cô miễn cưỡng uống một chút, chỉ một chút nhưng đã có chút mất tỉnh táo, năng lực tự điều khiển của cô cũng không tốt lắm, cô liền thôi ngay.

Đương nhiên Vương Triết không ép buộc cô, một bên ngồi uống một mình, một bên cùng bàn kế hoạch mở cửa hàng với cô. Cũng bởi vì sự hưng phấn khi mới bắt đầu, Diệp Thanh Hòa đã quên đi cơn cảm, quên cả việc mua thuốc.

Uống đến khi ngà ngà say, Vương Triết đưa cô về kí túc xá.

Lúc đến gần cổng kí túc xá, bọn họ nhìn thấy bên đường có một chiếc xe, chiếc xe mới tinh.

Cửa xe bỗng nhiên mở, một người con trai bước xuống, quần tây áo sơ mi, ăn mặc rất nghiêm chỉnh, trên tay đang cầm một bó hồng lớn.

Diệp Thanh Hòa nhớ tới người nào đó cũng mặc áo tím, quay người lại nhìn người kia, chợt có chút buồn cười, mỗi người con trai khi muốn ước hẹn với một cô gái đều mặc như thế.... Khoa trương sao? Đây cũng không phải lần đầu tiên Phó Chân Ngôn mặc như thế....

Vương Triết ha ha cười: “Đưa cậu đến đây là hết việc của mình rồi, còn ở lại, sẽ bị người khác ghét mất.”

148. Chương 119: Chương 109

149. Chương 119: Chương 109: Quan Trọng Nhất

Diệp Thanh Hòa đứng tại chỗ bất động.

Phó Chân Ngôn đứng cách đó không xa, trong mắt anh chỉ còn bóng dáng của cô là thứ quan trọng nhất. Bó hồng trong tay anh đang tầm nở rộ, khoe hết tất cả vẻ đẹp của mình, lờ mờ, mơ mơ hồ hồ, phong trần.

Phó Chân Ngôn đi đến trước mặt cô nhưng mắt vẫn dán vào bóng lưng của Vương Triết. Chỉ có điều, anh không nói gì, chỉ bước đến gần cô, thản nhiên ngửi mùi rượu trên người cô.

Mùi này là sao chứ?

Gió mùa thu khô nóng, mùi hương sữa tắm trên người cô mềm mại như sợi tơ vuốt qua lòng anh, hòa cùng với hương rượu thoang thoảng, mơ hồ như có như không, sau lại càng rõ ràng, mãnh liệt giống như sóng thủy triều, bao phủ lấy anh....

Dừng lại ở gần cô, chiếc mũi khéo léo, còn có chiếc kính to lớn trên mũi, mí mắt hạ xuống sau mắt kính dày, lông mi thật dài....

Cảm xúc của anh bây giờ đều là dịu dàng cùng bất đắc dĩ, anh nhẹ nhàng hỏi ba chữ: “Em uống rượu?”

“Ừm.” Ánh mắt của cô dừng lại ở bó hoa kia.

Im lặng ngắn ngủi....

Anh nở nụ cười, tiếng cười rất thoải mái: “Đúng là chưa thấy bao giờ! Không nghĩ đến cô cũng uống rượu! Uống không ít nha!”

“Không phải!” Cô phủ nhận nga lập tức, “Chỉ uống một chút ít thôi.” Như thế còn kêu chỉ một chút, bó hoa hồng kia trong mắt cô còn chưa ngừng chuyển động....

“Có thể nhìn ra!” Anh vẫn cười như cũ, nụ cười cứng chiều của người con trai dành cho cô gái anh yêu, mới chỉ uống một chút mà mặt cô đã hồng thế kia, anh không khỏi muốn hỏi cô: “Bây giờ cô có choáng váng hay không?”

Bị anh nói trúng, cô không nói gì, quả thật hơi choáng: “Tôi.... ... cần về nghỉ ngơi.”

Nói xong, choáng váng bao trùm lấy cô, đi lướt qua anh, hướng kí túc xá.

Anh liền giữ tay cô lại: “Cô say thật sao? Cứ như thế đi về phòng ngủ mà náo loạn thì ai mà quản được?”

“Không cần ai quản hết.... ..” Cô bây giờ chỉ nghĩ đến việc nằm xuống mà thôi. Cô cảm thấy có chút khó chịu, nguyên nhân căn bản không phải là uống rượu, cô mới chỉ uống có một chút, không đến mức say xỉn, mà là vì đã vốn bị cảm, lại còn thêm việc ăn cơm, bất kể là cơm Tiêu Y Đình mua hay Vương Triết dẫn cô đi ăn, cô đều chỉ ăn có một ít.

Anh thở dài một tiếng, nhét cô vào trong xe.

Cảm giác dựa lưng vào ghế mềm mại thật là thoải mái.... ..

Cô cảm thấy choáng váng, có một chút không thể phân biệt phương hướng, mùi đặc trưng của xe ô tô xộc thẳng vào mũi.

Anh ngồi vào chỗ lái xe, nói với cô: “Cô cô nghỉ ngơi đi, để tôi đi mua một chút đồ giải rượu cho cô.”

Anh cho rằng cô bị như thế là vì uống rượu nên không nói gì nhiều, thế nhưng vẫn không thể nhịn xuống: “Cô cô, về sau không uống được thì đừng uống, nên uống nước trái cây hoặc vang đỏ, hai thứ hai không có ảnh hưởng nhiều!”

Trong mắt của anh, dáng người của cô tuy nhỏ bé nhưng luôn thẳng tắp, đôi vai gầy yếu nhưng có thể gánh đỡ cả thế giới, điều này khiến cho anh vừa bội phục vừa đau lòng cho cô, anh phải làm như thế nào để cho cô nhớ kĩ rằng, cô là một người con gái?

Cô cũng không đáp lại, tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt nhắm nghiền.

Anh bắt đầu dĩ yên lặng lên xe, đi tới hiệu thuốc gần nhất.

Việc Vương Triết xuất hiện không có ảnh hưởng gì đến anh. Có con trai xuất hiện bên cạnh cô, tất cả đều là tình địch của anh, thế nhưng, anh sẽ không chấp vấn cô.

Anh biết rõ vị trí và mức độ của mình.

Cô cô là một cô gái tốt đẹp như thế, xứng đáng để cho người con trai quý trọng theo đuổi, cho nên nếu có nhiều người thầm mến cô thì đó cũng là chuyện dễ hiểu.

Anh không thể ngăn cản người khác yêu mến cô, điều duy nhất anh có thể làm đó là khiến bản thân thêm vĩ đại. So sánh với chiếc ngà voi vương tử trong ngọn tháp, anh vẫn là hèn mọn, xuất phát điểm kém như thế, thế nhưng anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ, sẽ không bao giờ đầu hàng, cố gắng của anh sẽ vẫn giữ để đổi lấy tình yêu của cô cô.

Đến trước cửa một hiệu thuốc, anh dừng xe lại.

Mở cửa xe bên cô, anh nhẹ nhàng gọi: “Cô cô, cô cô?”

Diệp Thanh Hòa cũng không hề ngủ, nghe tiếng anh gọi liền mở mắt, choáng váng cộng thêm đau đầu, không thể nhìn rõ khuôn mặt của anh.

“Cô cô xuống xe đi, chúng ta đi mua thuốc! Cô tự xuống được không?” Anh đỡ cánh tay của cô.

“Có thể.” Cô khẽ nhú mày, anh đỡ cánh cửa xe.

Hiệu thuốc này là của một bác sĩ già đã về hưu, ông hỏi gì Phó Chân Ngôn đều đáp thay cô, ông nói: “Nhìn thì thấy không phải chỉ có uống rượu, đây rõ ràng là đang sốt, người rất nóng.”

Quả thật, chính cô cũng cảm thấy điều đó.

Từ nhỏ đến lớn cô vẫn giữ một tật xấu, chỉ cần cảm nhẹ bình thường cũng phát sốt, vì thế, hôm nay cô mới lo lắng, nghĩ đến việc mua thuốc dự phòng trước, thế nhưng, vẫn không thể nào tránh khỏi.... ..

Phó Chân Ngôn nhìn cô, ánh mắt trở nên sắc bén.

Cô có chút xấu hổ, hai năm qua số lần cô bị ốm đều không nhiều, mọi lần đều liên quan đến Phó Chân Ngôn.

Lần đầu tiên là chạy 3000m, anh đụng vào cô, khiến cô ốm phải nằm trên giường mất mấy ngày.

Lần thứ hai là chuyến đi Vân Nam. Vừa lên xe lửa là bắt đầu bệnh, cả đường anh đều chăm sóc cho cô, cũng làm phiền anh mấy ngày.

Lần thứ ba là hôm nay. Lại khiến anh phải lo lắng.... ..

Cô cười ha ha: “Phó Chân Ngôn, cậu lên đi ngay lúc đó, cứ cậu xuất hiện là tôi lại có bệnh.....”

“Nói cái gì?” Anh còn chưa có trách cô đâu, là cô ác miệng trước! Rõ ràng là biết mình bị bệnh mà còn cố uống rượu sao?

Đúng là tự ràng buộc chính mình, sao có thể bỏ qua cái lỗi kia của cô chứ?

Vị bác sĩ cho rằng bọn họ là tình nhân đang cãi nhau, đưa thuốc cho cô nói: “Thế chất bạn gái này không tốt, cho cô uống thuốc trước, sẽ tiêm sau, rồi truyền nước, hơn nữa còn thanh lọc dạ dày và gan, chắc sẽ mất khá nhiều thời gian.”

“Thật sự sẽ lâu sao?” Cô thấy sốt ruột, nếu lâu như đã nói, sợ rằng kí túc xá đã đóng cửa tắt đèn rồi.

“Phải, có thể đến nửa đêm mới xong. Chữa bệnh quan trọng hơn, có hẹn hò gì thì nên hủy đi! phải nghỉ ngơi ba ngày!” Vị bác sĩ già cười nói.

“... ..” Hẹn hò cái gì chứ.... ..

“Cô muốn sao? Nhất định phải tiêm!” Giọng Phó Chân Ngôn trở nên cứng rắn, đều là ý muốn răn nạt cô.

Cô không còn khả năng nói chuyện, cũng không thể cãi lại anh, chính là, một lần nữa cảm thấy anh đã trưởng thành, đây là sức mạnh của phái mạnh sao? Địa vị nhanh chóng thăng tiến, có thể chỉ đạo người khác.... ..

Trước đây cô cực kỳ sợ tiêm. Chỉ có điều vẫn phải đến bệnh viện, những lúc sắp tiêm, cô đều vui mặt vào trong lòng cha, nhìn cũng không dám nhìn. Trong nháy mắt kim đâm vào, dù cha cô có dỗ thế nào cô vẫn gào khóc, khóc rất lâu, đến khi mẹ cô dỗ bằng thức ăn ngon cô mới có thể ngừng khóc.

Hiện tại của cô không còn quá khứ ảm áp kí nữa, không còn giọng nói dịu dàng của mẹ, cô đã sớm cất giấu đi sự yếu đuối và mong manh, cô cũng rất vui với biểu hiện của mình bây giờ, hai lần bị bệnh trước, nhất là lần ở Vân Nam xa xôi, cô còn kiên cường hơn những gì cô có thể tưởng tượng ra!

Lúc tiêm, theo thói quen cô nghiêm đầu nhìn đi hướng khác.

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, một bàn tay khô ráo và ảm áp che trước mắt của cô, một bàn tay khác hơi nắm lấy gáy của cô, hai bàn tay hơi dùng sức, kéo đầu cô về phía bụng của anh, cảm chạm vào mặt kim loại của thất lưng, hơi lạnh.

Trên mu bàn tay truyền đến cảm giác đau nhói, kim tiêm đi vào, chiếc dây buộc trên cổ tay được cởi bỏ, máu và thuốc được thông suốt.

Kĩ thuật của bác sĩ ở nhà thuốc nhỏ thường không tốt lắm đúng không? Rất đau, rất đau.... .. Đau đến nỗi khiến vành mắt cô nóng lên, như sắp khóc.... ..

“Được rồi, qua bên kia nằm đi.”

Phó Chân Ngôn thả lỏng tay ra, cầm theo dây tiêm, đỡ cô lên giường.

Anh sẽ không nói cho cô biết, lúc ở Vân Nam, anh phát hiện ra khi được tiêm cô lặng lẽ quay mặt đi chỗ khác, muốn vui mặt vào gối, khẽ nhú mày, cắn vành môi.

Cô không biết, những động tác nhỏ này của cô rất giống với em gái anh.... ..

Mỗi lần anh mang em gái đi tiêm, còn chưa bắt đầu con bé đã khóc, anh phải làm rất nhiều cách mới có thể dỗ cô nín, thuyết phục con bé chịu tiêm. Thế nhưng, lúc kim tiêm đâm vào, nó vẫn không khỏi sợ hãi, biểu cảm rất giống cô vừa rồi: cắn môi, chau mày, muốn nhìn lại sợ hãi, cuối cùng vẫn là chui đầu vào ngực anh.... ..

Khi ở Vân Nam, lúc nhìn thấy biểu cảm của cô, anh rất muốn ôm cô vào trong lòng, che chở cho cô giống như từng làm cho em gái, chỉ là lúc đó cứ mãi chần chừ, đã qua thời kì ấy, bây giờ anh không thể kìm nén thêm được nữa.... ..

Giường cô nằm ở sát đường, cô nằm yên, nhìn đèn xe qua lại bên ngoài, không nói gì. Trên mu bàn tay cô đã hết đau từ sớm, chỉ còn dịch nước đang từ từ truyền vào cơ thể cô.... lạnh lạnh....

Mọi thứ người ta có đều ngăn ngủi. Cả thống khổ và ấm áp.

Hiển nhiên Phó Chân Ngôn có vẻ bận rộn, trong chốc lát lại có cuộc gọi đến, mỗi lần anh đều ra ngoài nghe.

Lúc sau có điện thoại đến, anh nghe nhưng rất tức giận, có vẻ cô không nghe thấy:

“Đều hủy hết!”

“Ngày mai không được!”

“Nghe mà không hiểu tôi nói gì sao?”

Anh ra bên ngoài nghe điện thoại mười mấy phút mới trở vào, cô đã ngồi dậy, vẻ mặt bình thản giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, chỉ ngẩng đầu lên chăm chú nhìn xem còn bao nhiêu nước.

“Phó Chân Ngôn, cậu có việc thì cứ đi trước, không cần lo cho tôi.” Cô nhin không được nói.

Anh nhìn cô một cái, không thềm để ý cô.

“Phó Chân Ngôn?” Cô lại gọi anh.

“Ơi.” Anh lạnh lùng thản nhiên đáp lại.

“Tôi nói, cậu có việc thì không cần ở lại đây, cậu cứ đi đi. Khi nào truyền nước xong tôi sẽ tự về.... ..”

“Diệp Thanh Hòa!” Đột nhiên anh gọi lớn tên cô, vẻ mặt còn rất không vui.

Cô nhất thời không quen được với anh như thế, không phải vẫn gọi cô là ‘cô cô’ sao? Lần đầu tiên gọi cả tên cô, còn dùng giọng nói hung dữ như thế, khiến cô choáng váng đến ngây ngốc, kinh ngạc mở to mắt nhìn anh.

“Những chuyện của tôi thì có gì quan trọng hơn cô? Tôi đối với cô như thế nào cô còn không rõ sao? Cô không chấp nhận, nhưng cô không thể ở đây mà khoa chân múa tay ra lệnh! Thứ gì quan trọng nhất với tôi, trong lòng tôi rõ ràng nhất!” Anh nói xong, nhìn biểu cảm của cô, lại không đành lòng, thái độ liền dịu xuống, đưa tay gỡ kính mắt của cô xuống, “Rõ ràng không hề cạnh thị, ngày nào cũng mang cái kính mắt nặng nhọc này, không thấy mệt sao? Đè hết cả mũi rồi.”

Cô theo bản năng sờ sờ mũi, thực ra cũng không phải không sợ đè ép, mà là cô đeo kính lâu cũng quen rồi, thiếu nó dường như thiếu đi tấm lá chắn, lại khiến cô cảm thấy không quen, vì cái gì mà anh mắng cô chứ? Mọi khi cung phụng gọi cô là ‘cô cô’, giờ lại nổi khùng, dám mắng cô.... ..

Thực ra, cô không hề cảm thấy tức giận, không hiểu sao chợt nhớ lại cảm giác bàn tay khô ráo và ấm áp của anh che lấy cô khi chiếc kim đi vào.... ..

Cô trầm mặc, không muốn nhắc lại.

Không còn chiếc kính mắt, vẻ xinh đẹp của cô khiến anh cảm thấy bất ngờ.

Sống mũi thanh tú, ánh mắt vô cùng sáng ngời, đều có thể khiến anh cảm thấy xấu hổ, cảm thấy, cô càng xinh đẹp bao nhiêu thì bản thân lại thấp kém bấy nhiêu.

Anh không nhìn nữa, mặt khác hỏi cô: “Cô cô, muốn ăn gì để tôi đi mua?”

Nhắc tới ăn, cô chợt có cảm giác run sợ, liền lắc lắc đầu: “Không cần.”

Chính cô cũng không phát hiện ra, cô gấp gấp nhíu chặt, khóe sống như có như không trong ánh mắt, vẻ mặt có chút lo lắng, giống như một bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp, khuôn mặt khê co lại.

Tim của anh cũng theo đó co lại.

Cô có biết hay không cô của giờ phút này, ánh mắt không hề có chút phòng bị của cô, một vẻ xinh đẹp cùng chút buồn cố để không bộc lộ ra..... cô là một người cô đơn và mạnh mẽ đến mức nào?

“Để tôi đi mua nước hoa quả cho cô, đừng ngủ sắp hết chai dịch rồi.” Trong lòng anh rối loạn, đứng dậy ra ngoài.

Trong lúc rối loạn, anh quên mang theo di động, kết quả, anh mới đi không quá hai phút đã có cuộc gọi đến, cô nhìn sang, là điện thoại của Điền Giản.

Cô không nghe, mặc nó kêu.

Nhưng Điền Giản vẫn gọi không chịu thôi, liên tục gọi đến.

“Cô gái nghe đi, ồn ào quá!” Giường bên cạnh có người nhắc.

Cô cũng đang lo lắng không biết có phải có chuyện gì quan trọng không, liền bắt máy, còn chưa kịp nói, Điền Giản ở bên kia đã nói: “Đại ca! Không được đâu! Nếu như hủy bỏ buổi lễ cắt băng khánh thành vào ngày mai, để hẹn sang ngày khác rất là khó, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng!”

Cắt băng? Ngày mai cắt băng khánh thành công ty sao? Chuyện qua trọng như vậy mà anh nói hủy là hủy sao? Sao anh ngốc vậy?

“Điền Giản, là tôi.” Cô nói nhỏ.

“Cô cô?” Điền Giản không thể nghĩ đến cô là người nghe máy, kinh ngạc gỏi thẳng, giọng nói liền trở nên ngập ngừng: “Cô đang ở chung một chỗ với đại ca sao? Vậy coi như không có việc gì, tôi chưa nói gì hết.”

“Đừng! Điền Giản! Đợi chút!” Cô sợ cậu ta tắt máy liền vội vàng gọi, “Mai là ngày công ty cắt băng khánh thành sao?”

“Phải.... ..” Điền Giản vẫn còn rất do dự, một lúc sau như kiếm được vật quý vội nói, “Là công ty Hòa Chân! Đại ca định ngày mai sẽ cắt băng khánh thành.... ..”

“Tôi biết.” Cô biết anh sẽ đặt tên là ‘Hoa Chân’ ngay từ đầu.... .. “Điền Giản, vì sao lại hủy bỏ?”

“Chuyện này.... .. tôi cũng không biết! Cố gắng rất lâu, mọi chuẩn bị đều đã đầy đủ, đột nhiên vừa rồi đại ca gọi điện đến kêu hủy.... ..”

Cô đã hiểu, mọi chuyện là vì cô.... ..

“Điền Giản, nghe tôi nói, không được hủy, mọi kế hoạch cứ diễn ra như đã định! Dù thế nào cũng phải tiếp tục!” Cô quyết đoán ra quyết định thay Phó Chân Ngôn.

“Chuyện này.... .. thế còn đại ca...” Nghe chị dâu được không? Hay là nghe đại ca? Điền Giản rối rắm.... ..

“Đừng quan tâm cậu ấy! Tôi nói không hủy là không hủy! Có tôi ở đây!” Cô nói.

“Tôi hiểu rồi!” Điền Giản đang nghiêm túc liền cười hắc hắc, thấy bản thân thực sự kém cỏi, vấn đề này còn phải rối rắm sao? Nhất định là nghe chị dâu rồi!

Nghe xong điện thoại, Diệp Thanh Hòa liền nằm xuống nghỉ ngơi.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Phó Chân Ngôn trở lại, cầm theo rất nhiều loại hoa quả, cũng không biết làm thế nào anh đã rửa hết toàn bộ, gọt cắt thành miếng, xếp ngay ngắn, trên mỗi miếng còn cắm sẵn một chiếc tăm nhỏ.

“Muốn ăn loại nào?” Anh gơ cả hộp lên.

Cô lắc đầu, nói với anh: “Điền Giản vừa gọi điện đến nói chuyện cắt băng khánh thành của ngày mai.”

Anh sững sốt, biết cô vừa nhận điện thoại: “Tên tiểu tử đáng ghét này, một chút việc nhỏ cũng làm không xong! Còn cô cũng không cần phải vội, tôi đều đã thu xếp ổn thỏa!”

“Thu xếp ổn thỏa? Hủy bỏ mà coi là thu xếp sao?” Cô hỏi lại anh, “Tôi đã nói với Điền Giản rồi, không được hủy, cứ tiếp tục tiến hành!”

“Ai bắt cô nhúng tay vào?” Có vẻ như anh tức giận, mở hộp ra, cầm lấy một que tăm, đưa đến trước mặt cô, “Nhiệm vụ của một người bệnh nhân là dưỡng bệnh cho tốt! Ăn cái này cho bổ! Ốm đau như cô còn muốn quẩn chuyện gì nữa đây?”

Cô mím môi, kiên định nhìn anh, không chịu ăn.

Có vẻ như cô cũng đã quên giờ phút này mình không đeo kính mắt, hoàn toàn không có ý thức được đôi mắt xinh đẹp kia đang nhìn chăm chăm anh khiến trong lòng anh có biết bao nhiêu là rung động.

Anh bị nhuệ khí của cô thuyết phục, cuối cùng dịu dàng nói: “Cô cô, tôi đã nói rồi, trong lễ cắt băng khánh thành của tôi, cô là người quan trọng nhất, những người khác không có cũng được, chỉ có cô là phải có mặt, chúng ta chờ cô khỏi bệnh rồi chọn ngày khác, trì hoãn vài ngày không phải chuyện gì to tát! Lại đây, ăn đi.”

“Tôi có thể đi!” Cô thốt ra, sau khi nói xong tự thấy giật mình. Đây không phải cô, không phải cô lạnh nhạt và yên lặng của mọi ngày, một Diệp Thanh Hòa không quan tâm chuyện không đâu!

150. Chương 120: Chương 100

151. Chương 120: Chương 110: Anh Hai Đến Đây.

Thế nhưng, cô lấy hết dũng khí để nói ra câu đó đổi lại chỉ một câu nói chắc như đinh đóng cột của anh: “Không được!”

Hơn nữa khi miệng cô hé ra, một miếng táo liền chui vào miệng cô.

Cô không muốn tranh cãi không đầu không đuôi với anh, ăn một chút hoa quả, dần dần buồn ngủ, không biết từ lúc nào ngủ thiếp đi.

Cô nằm mơ, mơ thấy cha mẹ cô, cha cô toàn thân đều mặc đồ màu trắng, hình ảnh mơ mơ hồ hồ, phòng bệnh trống rỗng chỉ có tiếng gió lớn kinh khủng, mơ thấy bác Tiêu cầm tay cô dẫn đi.... ..

Cô không khóc, sẽ không khóc, không thể khóc, chỉ còn biết xiết chặt tay, giống như muốn giữ lại tất cả những thứ cô có trong tay.

Cuối cùng, tỉnh dậy người đầy mồ hôi, hai tay vẫn nắm chặt, nắm rất chặt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.... ..

Trên trán thấy lạnh lạnh, là do Phó Chân Ngôn đang dùng khăn tay lau cho cô, thấy cô tỉnh lại mỉm cười: “Tỉnh rồi sao? Ra nhiều mồ hôi thật đó, dù sao cũng hạ sốt rồi.”

Cô thả lỏng tay, ngẩng đầu nhìn chai dịch truyền, nhanh chóng chỉ còn một nấc nữa.

“Truyền sắp xong rồi sao?” Cô hỏi.

“Phải, chỉ còn một lọ cuối cùng.” Anh đặt khăn xuống, hỏi cô: “Có đói bụng không?”

Cô lắc đầu, nhìn xung quanh, đồng hồ đã chỉ hai giờ sáng, cô về trường kiểu gì đây?

“Còn mệt hay choáng váng không?” Anh hỏi.

Bệnh vẫn đang chuyển biến tốt đẹp, cô gật gật đầu: “Cảm ơn.”

Anh nhìn cô, rất thỏa mãn. Vẫn như thế, cô vẫn giữ thái độ đó với anh, lạnh lùng đơn thuần, kiệm lời như vàng, cho dù họ đã từng có nhiều lần cùng tranh luận với nhau như thế nào, cũng không hề thay đổi, thế nhưng, anh vẫn cảm thấy rất thỏa mãn. Có thể tiếp tục ngồi bên cạnh để trông nom cô như vậy, có thể ở đây đưa cho cô những gì cô cần, đối với anh mà nói, không gì thỏa mãn bằng.... ..

Lúc rút kim, anh vẫn dùng tay bịt mắt cô lại, lòng bàn tay của anh luôn ấm áp, không quá tinh tế, trong lòng bàn tay cộm lên những vết chai sạn mờ mờ.... ..

Sau khi đưa cô vào xe, anh không hỏi ý kiến cô mà trực tiếp lái xe.

Cô cũng không hỏi địa điểm đến là chỗ nào, bây giờ về trường học là chuyện không thể, càng không thể nửa đêm chạy về nhà họ Tiêu, chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của anh, hơn nữa, không thể nghi ngờ, Phó Chân Ngôn là một người đáng tin cậy.

Dù sao bọn họ cũng là người cùng vào sinh ra tử.... ..

Phó Chân Ngôn đưa cô đến một khách sạn.

Anh của ngày hôm nay, hay bất kể khi ở Vân Nam chỉ là một gã nghèo lấy trứng chọi đá, dù anh có như thế nào, cũng chưa từng bạc đãi cô.... ..

Bản chất cô là người lạnh lùng và yên lặng, nhưng cũng không phải là người máu lạnh.... ..

“Mới ra nhiều mồ hôi như thế, nhất định phải tắm rửa qua, sau đó cứ nghỉ ngơi cho tốt, tôi ở ngay bên cạnh, có gì cứ gọi.” Anh đỡ cô vào phòng, lo lắng dặn dò.

“Phó Chân Ngôn, cảm ơn.” Trên thế gian thứ đáng sợ nhất là lời đồn đại, nhất là về chuyện tình yêu. Cô không nghĩ đến, cũng không mong người ta đồn đại, thế nhưng, vận mệnh cứ cho cô lặp đi lặp lại gặp gỡ Phó Chân Ngôn.

“Bê con cút xéo! Còn nói cảm ơn nữa, tôi sẽ ném cô từ trên cửa sổ xuống!” Bị kích động, anh bắt chước câu nói ở quê của cha mình. Nếu muốn nói đến cảm ơn, cả đời này anh biết lấy gì để cảm ơn cô?

Máng xong lại nghĩ đến bệnh tình của cô, không yên lòng, quay lại an ủi: “Cô cô, tôi gọi cô là cô cô, chúng tôi chúng ta đã là người một nhà, mặc kệ tình cảm của tôi đối với cô là loại gì, cô đối với tôi là như thế nào, chúng ta vẫn sẽ là người nhà, sẽ như thế mãi.”

Cô vịn vào khung cửa, im lặng không nói.

Người nhà.... ..

Đó là sự mất mát lớn nhất trong cuộc đời cô, cũng là thứ xa xỉ nhất, cô không bao giờ dám mong tới.... ..

Uống thuốc xong, qua nửa đêm, giấc ngủ trở nên dễ dàng hơn. Mấy tiếng ngán ngủ, trời đã sáng.

Tuy rằng bệnh cảm vẫn còn trong người, nhưng không sốt nữa, cảm giác được cơ thể thư thái hơn rất nhiều, cô hít thở không khí tinh khiết, đi vào phòng anh ở ngay bên cạnh.

Thật ra anh còn dậy sớm hơn cô, cường độ làm việc hàng ngày cao như thế, anh đã quen dậy rất sớm, nhớ đến cô cần phải yên tĩnh nghỉ ngơi, vì thế không sang quấy rầy cô.

“Sớm như vậy sao?” Tiếng nói vang lên, thấy cô đi tới, anh giật mình tại chỗ.

Cô đây sao? Anh không nhìn lầm đấy chứ?

Không phải đeo chiếc kính mắt to lớn đến buồn cười, tóc dài rối tung được búi gọn lại thành cái kiểu được gọi là thịt viên gì đó, em gái gái anh từng gọi như thế.... ..

Toàn bộ tóc mái dày luôn che khuất một nửa khuôn mặt cô đều được cô vuốt lên, lộ ra vầng trán trơn bóng, mép tóc còn có một chiếc kẹp nhỏ nhỏ xinh xinh.... ..

Oa, người đẹp, cái từ này, ngoài cô ra không ai dám nhận.... ..

Ít nhất có anh cho là như thế!

Cô ở trước mắt, không còn lấy một nửa bóng dáng của Diệp Thanh Hòa trước đó, vẫn là bộ quần áo hôm qua, không thể che giấu vẻ thanh lệ thoát tục của cô, một vẻ đẹp kì ảo, đôi mắt như có ma lực, chỉ cần khẽ lướt mắt qua cũng không thể dời đi.... ..

“Cô cô.... đi.... ăn cái gì.... ăn điểm tâm....” Anh nói năng lộn xộn, không rõ vì sao lại khấn trương. Thực ra anh rất thích dáng vẻ hiện tại của cô, thế nhưng, lại có một chút không muốn cô như thế, loại tâm tình mâu thuẫn này, anh không thể hiểu được.

“Được.” Cô nhẹ nhàng dứt khoát đồng ý.

Anh đã đặt trước bữa sáng, cháo hoa nhẹ nhàng đơn giản, cùng một chút đồ khai vị, một chút đồ điểm tâm, phù hợp với người bệnh như cô.

“Hôm nay đã khỏe hơn nhiều chưa?” Sau khi ăn xong, anh hỏi cô.

“Tốt! Hoàn toàn khỏe mạnh rồi!” Cô tỏ ra thoải mái nói. Tuy rằng đã khỏe hơn rất nhiều, nhưng cũng chưa đến độ hoàn toàn khỏi hẳn.

“Vậy là tốt rồi, muốn đi chỗ nào chơi không?” Ánh mắt của anh dừng lại trên người cô xem xét, ý là đang tìm kính mắt của cô, tối qua còn cảm thấy nó vô cùng vướng víu, hôm nay lại cảm thấy lúc đi chơi nó vô cùng cần thiết, thế nhưng, cô không có mang theo balo, trên người cô có chỗ giấu kính sao?

“Hôm nay đều nghe theo tôi hết sao?” Cô vênh cao chiếc cằm nhỏ hời, sóng mắt lơ đãng lưu chuyển, lộ ra vài phần hoạt bát.

“Đương nhiên.....” Một khoảnh khắc kia, tim của anh trở nên mềm như nước, khi ấy nếu cô muốn hái sao trên trời, anh cũng nguyện hái cho cô.

“Tốt! Trước tiên cùng tôi đi mua hai bộ quần áo đi.” Cô nói.

“Được!” Đề nghị này quá hợp ý anh! Anh rất muốn mua đồ cho cô! Nguyên ý mua cả thể giới đặt trước mặt cô! Chỉ sợ cô không cần! Ai nói nam nhân không thích dạo phố? Phải xem là đi dạo cùng ai! Đi cùng với cô thì có đi vài vòng quanh Bắc Kinh anh không ngại mệt!

Ăn sáng xong, thời gian vẫn còn sớm, chắc những cửa hàng còn chưa mở cửa, hai người chậm rãi đi dạo trong khuôn viên của khách sạn. Buổi sang, không khí rất trong lành, quả là một buổi sang tốt đẹp, hơn nữa người đi bên cạnh lại xinh đẹp như thế, Phó Chân Ngôn cảm thấy dù có phải đi đến tận cùng thế giới, bản thân anh cũng không cần chốn dung thân.....

Ban đầu anh nghĩ rằng cô muốn mua quần áo ở nhà hàng ngày mặc, bởi vì thường ngày cô đều mặc như thế, không nghĩ đến hôm nay cô chỉ chọn váy.

Anh chưa từng nhìn thấy cô khi mặc váy. Khi cô mặc một chiếc váy ngắn đến đầu gối màu xanh bạc hà đứng trước mặt anh, anh lại hồn siêu phách lạc một lần nữa.

Kiểu dáng cũng không quá phức tạp, không giống với những chiếc váy trước đó em gái anh mua, có nhiều chi tiết hoa văn cầu kỳ, thế nhưng, bộ váy càng đơn giản càng tôn lên khí chất thanh tao của cô, hơn nữa màu sắc này cũng rất phù hợp với cô, tôn nước da trắng ngần như ngọc sứ của cô, chỉ mất một điểm là, cô không có được đầy đặn lắm.....

Chỉ có điều, đối với anh, như thế chính là sự hoàn hảo nhất, khí chất của cô thật giống với một thiên sứ, nếu đầy đặn hơn một tí liền dính cái tầm thường của trần thế.....

Là nữ thần bước ra từ rừng sâu.....

Ha ha, anh tự cảm thấy mình thật ngốc, tóm lại, mọi thứ của cô đều hoàn mỹ, cho dù khuyết điểm nhỏ của cô cũng là ưu điểm, bởi vì đó là cô, thế gian này cô là duy nhất, không còn người thứ hai.....

“Lấy bộ này được không?” Ngày thường cô mặc quần áo đơn giản, thế nhưng không có nghĩa là cô không hiểu, trường hợp nào thì nên mặc quần áo nào, từ trước đến nay cô luôn là người hiểu chuyện.

“Được..... Hả, không được!” Hồn vía anh đã sớm lên mây, không tự chủ được trả lời câu hỏi của cô, trả lời xong lại cảm thấy không ổn, cứ thế đi ra ngoài sao? Rất chói mắt! Rất chói mắt!

“Khó coi?” Cô kinh ngạc nhìn anh, khẽ nâng môi.

Động tác này làm cho anh chấn động! Anh cảm thấy chắc chắn cô sẽ thả xõa tóc, liền chạy lại lấy kính mắt đeo lên cho cô, nếu không, anh sẽ mất tự chủ.....

“Rất hợp..... Nhưng mà.....” Thế là sao chứ? Anh có thể nói sao? Nói là không thể để người khác nhìn thấy bộ dạng xinh đẹp của cô?

“Vây là được rồi, lấy bộ này đi.” Cô có vẻ rất thích thú.

Anh không thể từ chối, gật gật đầu.

Sau đó, cô lại chọn thêm một bộ váy liền màu vàng, cả hai bộ đều là lễ phục. Từ sang đến giờ đầu anh luôn trong trạng thái mù mờ, luôn muốn hiểu vì sao một cô gái luôn mặc mặc như cô đột nhiên lại ăn mặc trịnh trọng như thế, cho đến khi cô vô cùng xinh đẹp ngồi vào xe anh, nói cho anh một địa điểm.

Anh lại một lần nữa ngây ngốc tại chỗ, đó không phải là địa chỉ công ty của anh sao? Ngay từ đầu cô ăn mặc long trọng như thế là để đến dự lễ cắt băng khánh thành sao? Thế nhưng, không phải là hủy rồi sao? Sau lúc đấy anh đã gọi điện lại cho Điền Giản, bảo cậu ta không được nghe theo cô, hủy toàn bộ chương trình.

“Nhớ rằng hôm nay mọi chuyện đều nghe theo tôi!” Cô kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn, không che giấu được nét thông minh trong đáy mắt.

Anh đã thua trận, hoàn toàn thua trận! Chỉ cần một ánh mắt của cô, anh có thể vượt lửa qua sông, hướng chỉ, tất cả mọi thứ cô làm từ sáng tới giờ đều là vì anh.....

“Cô cô, tôi.....” Trong lòng anh nóng bừng bừng, khó nói thành lời.

“Đi thôi! Không phải bắt đầu lúc mười một giờ sao? Nếu không đi sẽ không kịp mất!” Cô thúc giục.

Anh yên lặng khởi động xe, trong lòng lo lắng lại dâng lên.

Ô tô đi đến nơi thì mọi thứ đã chuẩn bị xong, Điền Giản chỉ huy mọi người, làm công việc cuối cùng.

Thấy xe của anh đến, Điền Giản chạy nhanh lại đón: “Đại ca, tới đúng lúc lắm, mọi thứ chỉ chờ mỗi anh!”

Phó Chân Ngôn nổi giận với cậu ta: “Điền Giản!”

“Đi thôi!” Điền Giản biết đại ca tức giận, nhưng lần này tuyệt đối không sợ, không phải là cô cô cũng đến sao? Đã có người trị anh ấy, thế nhưng cô cô đâu? Cô cô đâu rồi? Cậu ta hết nhìn đông lại nhìn tây, không thấy bóng dáng của cô cô, thậm chí không xong, cô cô không đến sao? Vậy chắc chắn anh bị đại ca xử đẹp rồi!

“Điền Giản!” Âm thanh quen thuộc vang lên.

“Hả!” Điền Giản đáp. Đúng là giọng của cô cô rồi! Lại nhìn thấy, cha mẹ ơi, người này..... người này..... là cô cô sao? Phải không? Cậu ta thực sự không nhìn nhầm?

Cậu ta cảm thấy lão đại một đời lấy lòng, giờ lại đưa ra một quyết định sai lầm! Mời vị tiểu minh tinh này đến đây làm gì chứ? Một đồng trang phục đắt tiền khoác lên người, còn không được xách giấy cho cô cô ý chứ! Bây giờ cô cô mà đứng ở đây, chắc chắn sẽ lấn át toàn bộ cô minh tinh kia!

“Điền Giản!” Phó Chân Ngôn lại nổi giận, cái tên tiểu tử thôi chết tiệt, cái ánh mắt gì kia? Dám nhìn chăm chăm cô cô như vậy sao?

“Chuyện..... chuyện này, đại ca.....” Điền Giản ổn định lại hô hấp. Đều là không cố ý, cô cô thật sự xinh đẹp khiến người ta hít thở không thông.....

“Điền Giản, xem ra cậu sống đủ rồi! Cậu nhận tiền lương từ Lão tử, xong lại đi nghe lời ai vậy?” Nếu không phải đang đứng chỗ đông người, anh nhất định sẽ kéo cổ áo cho cậu ta một trận.

“Ha ha.....” Về tội danh này, Điền Giản đương nhiên không hề sợ, cười hi hi ha ha với đại ca, “Đại ca, đương nhiên là em nghe lời anh nói, nhưng anh lại nghe lời cô cô, cho nên em nghe cô cô cũng đâu có gì là sai, anh nói có phải không?”

Ách..... Lời này che, lấp, bịt, đập, Phó Chân Ngôn không đáp lại được.....

Anh quay đầu nhìn Diệp Thanh Hòa đang rất chói lòa, đen mặt thả lỏng, hừ một tiếng: “Tên tiểu tử thôi, coi như cậu hiểu chuyện! Về sau cứ như thế, chỉ nghe lời cô cô, làm sai liền đánh!”

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Điền Giản vui vẻ đáp.

Nghi thức cắt băng cũng không quá phức tạp, Diệp Thanh Hòa đứng ở bên cạnh Phó Chân Ngôn, thoải mái trang nhã, đơn giản mà không tầm thường, tôn trọng mà không nịnh bợ, quả nhiên vượt lên mọi hào quang của người khác, nhiều nữ minh tinh khá nổi tiếng cũng nhìn không được liếc mắt nhìn cô mấy cái, âm thầm cảm than nhan sắc có một không hai, trẻ đẹp không địch thủ.

Còn Phó Chân Ngôn, trong giới kinh doanh cũng là một huyền thoại không nhỏ, vì anh còn trẻ đã nhanh chóng thành công. Mới chỉ là một thiếu niên hai mươi tuổi, đại đa số những người cùng tuổi với anh còn đang xòe tay ra xin tiền tiêu sài, anh lại một mình một ngựa, gây nên một chấn động không nhỏ, tuy rằng chưa quá uy vũ, nhưng cũng đủ làm cho nhiều người đi trước không dám xem thường, lần này cắt băng khánh thành, cũng nhận được rất nhiều sự ủng hộ từ nhiều người đi trước trong ngành.

Về phần cô gái xinh đẹp đến lóa mắt bên cạnh anh, khó tránh khỏi có người bàn tán về thân phận của cô, nhưng hiển nhiên mọi lời phán đoán đều thành dư thừa, người con gái có thể đứng bên cạnh anh giờ phút này, ngoại trừ tình cảm sâu sắc chân thành của anh thì còn có thể là ai?

Thật sự mà nói, một người khéo léo, một năng động, đúng là sự kết hợp hoàn hảo.....

Sau nghi thức cắt băng khánh thành là bữa trưa, trong bữa tiệc, Diệp Thanh Hòa được gặp người nhà của Phó Chân Ngôn, cha mẹ và em gái anh.

“Cha, mẹ, em gái, đây là Diệp Thanh Hòa mà con thường nói, là ân nhân và là cộng sự của con.” Anh giới thiệu thân phận của cô như thế.

Cô nhớ rõ anh từng nói, tất cả của anh đều có một nửa của cô, giờ anh giới thiệu cô như thế, chẳng thành cô không làm mà hưởng chẵn ẵm sao? Nói như thế người nhà anh sẽ không có dị nghị gì: cộng sự.

Hai ông bà Phó rất vui vẻ chào đón cô, thậm chí còn có cả hâm mộ, dù sao, hôm nay cô cũng rất toả sang, hơn nữa họ hiểu rõ con trai mình hơn ai hết, vốn là người không tiền không của, đột nhiên trở nên giàu có như thế, nhất định gặp gỡ được quý nhân là Diệp Thanh Hòa.

Biểu cảm của em gái Phó Chân Ngôn lại càng nhiệt tình, trực tiếp cầm tay cô: “Chị Thanh Hòa, chị thật xinh đẹp! Thật sự, vừa nãy ở dưới sân khấu em nhìn mà ngây người! Trên thế giới sao có thể có người xinh đẹp như thế chứ! Ngôi sao sáng nhất cũng không thể so với chị!”

Diệp Thanh Hòa không thích người khác đối với mình nhiệt tình quá như thế, nhưng cũng không có ý từ chối Phó Chân Chân, mỉm cười, nói vài câu khiêm tốn.

Nhưng Phó Chân Ngôn hiểu rõ tính cô, liền ngăn cô bé lại: “Chân Chân! Không lễ phép rồi!”

Phó Chân Chân lè lưỡi, hiển nhiên không thèm coi trọng lời răn dạy của anh trai, tiếp tục dính lấy Diệp Thanh Hòa, bộ dạng rất không muốn rời xa.

Có thể nhìn ra được, Phó Chân Ngôn rất cưng chiều cô em gái này, tuy không phải ruột thịt, cha mẹ sau khi có em gái cũng không yêu thương anh nhiều như trước, nhưng không hề làm thay đổi lòng biết ơn của anh. Từ chính trong lời nói của anh có thể thấy, anh là giọt nước luôn hướng về suối nguồn, người kính anh một thước, anh kính người một trượng.

Tiệc trưa kéo dài đến hai giờ chiều. Phó Chân Chân có vẻ như rất yêu quý cô, giống như tơ nhện cứ vậy lấy cô suốt, tính tình lại hoạt bát náo nhiệt, chỉ hận không thể đem cả bữa tiệc tặng cho cô, điểm này thực ra lại rất giống với Phó Chân Ngôn.

Trước khi vào bữa tiệc Diệp Thanh Hòa thay chiếc váy màu vàng, tươi mát và xinh đẹp không gì sánh bằng. Điều này lại làm khổ chính Phó Chân Ngôn. Toàn bộ quan khách đều nhìn cô đến quên cả ăn, Điền Giản chuẩn bị tiệc đãi khách rất chi đáo cũng chưa từng nghĩ đến việc này.

Tiệc kết thúc, Phó Chân Ngôn không thể chần chừ, lập tức đưa cô đi nghỉ, luôn cho rằng cô vẫn là bệnh nhân, từ sáng giờ đã vô cùng mệt.

Diệp Thanh Hòa hiểu ý anh, chào tạm biệt người nhà họ Phó. Cô có thể yên lặng, tự mình làm tốt mọi thứ, không phải không hiểu biết, mà là tình nguyện để có thể tiếp tục sống.

Ánh nắng chiều thu chói mắt, chiếu lên người cô, hoà cùng với màu vàng trên bộ lễ phục, khiến cô như phát sáng, chói lóa khi nhìn vào.

Anh nặng nề hít thở, nhẹ nhàng cởi áo khoác của mình rồi khoác lên người cô: “Cô vẫn chưa hết cảm, không nên để bị lạnh.....”

Cô cười cười, đột nhiên có một tiếng hét lớn: “Phó Chân Ngôn! Đồ khốn!”

152. Chương 121: Chương 111

153. Chương 121: Chương 111: Anh Vĩnh Viễn Là Anh Trai Của Em.

Tiêu Y Đình nổi giận đùng đùng đi tới, bộ dạng muốn đánh người. Diệp Thanh Hòa liền chạy nhanh đến, ngăn Tiêu Y Đình lại: “Anh hai, anh làm gì thế!?”

“Em tránh ra! Anh phải cho tên khốn nạn này biết tay!” Tiêu Y Đình vẫn còn mặc quần áo tối qua, anh thích, à không, là Cẩm Nhi thích áo sơ mi màu tím. Không biết anh đã mua bao nhiêu đồ màu tím, từ tím đậm đến tím nhạt.

“Anh hai! Anh đừng làm loạn!” Cô gắt gao ôm lấy thắt lưng anh. Khách khứa của bữa tiệc còn chưa về hết, người nhà họ Phó còn đang ở bên trong, nếu có đánh nhau thì còn ra bộ dạng gì nữa?

Phó Chân Ngôn cười nhẹ, tròng mắt đen sẫm tràn đầy tự tin, trong lời nói tỏ ra vẻ thân thiết: “Anh hai, chào.”

“Đã cảnh cáo mày đừng gọi tao là anh hai rồi! Mày thêm đòn sao?” Tiêu Y Đình vừa nghe xong cách xưng hô này liền xù hết lông, liếc mắt qua lại thấy Diệp Thanh Hòa đang khoác áo của Phó Chân Ngôn, cảm thấy vô cùng chói mắt, liền xông đến ném xuống, lại nhìn nữa..... bộ váy Diệp Thanh Hòa đang mặc là đồ dự tiệc, anh chưa từng thấy cô ăn mặc trang trọng như thế, cuối cùng cơn tức giận đã lên đến cực điểm, hận không thể xé xác Phó Chân Ngôn để an ủi cơn giận đó.

Vì thể dung sức đẩy Diệp Thanh Hòa, bước đến nắm lấy cổ áo Phó Chân Ngôn.

Vì Diệp Thanh Hòa mang giày cao gót nên khó đứng vững, thấy mình không thể ngăn được hành động lỗ mãng của anh trai, cũng không chạy đến ngăn anh, chỉ đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào bong lưng anh, giọng nói nhẹ nhàng mà cứng rắn: “Anh hai, anh đánh đi! Người ta dù sao cũng đã có sự nghiệp thành công, công việc ổn định, chỉ có anh, chỉ biết có đánh nhau!”

Một câu làm cho nắm đấm của Tiêu Y Đình cứng đờ giữa không trung.

Trái ngược lại với anh, Phó Chân Ngôn kia từng lòng bông nghịch ngợm gấp nhiều lần anh, thế nhưng giờ phút này không hề giận dữ hay nóng nảy, mặc dù Tiêu Y Đình anh đang nắm cổ áo, nắm đấm sắp chạm mặt, hắn ta vẫn bình tĩnh mỉm cười như thường, nhìn về phía Diệp Thanh Hòa, vẻ mặt vui mừng giống như đang nói, hẳn vì nghe theo lời cô mới sự nghiệp thành công, công việc ổn định.....

Tiêu Y Đình chỉ cảm thấy một luồng hơi chấn kín ngực anh, cả trái tim đều là đau đớn.

Bất luận thế nào thì một đấm kia cũng không thể xuống được nữa, cho dù anh biết là em gái đang cố gắng dùng chiêu khích tướng, anh cũng không muốn bản thân trở thành tấm gương phản diện của Phó Chân Ngôn, chính là, nắm đấm có thể thu hồi, nhưng một hơi này sao có thể nuốt xuống?

“Phó Chân Ngôn! Hôm nay tao không đánh mày! Thế nhưng mày nhớ cho kỹ lời cảnh cáo của tao, cách xa em gái của tao ra một chút!” Anh buông áo của Phó Chân Ngôn ra, xoay người đi về phía Diệp Thanh Hòa, cầm khuỷu tay cô kéo đi.

Phó Chân Ngôn vẫn giữ dáng vẻ bình yên xem mọi chuyện diễn ra, anh coi như không thấy tức giận và cảnh cáo của Tiêu Y Đình, chỉ nhìn Diệp Thanh Hòa, giọng nói đều là dịu dàng và săn sóc: “Buổi chiều nhớ đi truyền đó! Còn nữa, nhớ uống thuốc đúng giờ!”

Tiêu Y Đình vừa nghe xong, cơn bực tức vất vả lắm mới dịu xuống lại bùng lên: “Cái gì? Mày còn để cho em gái tao bị ốm nữa sao?! Phó Chân Ngôn! Mày tính bồi thường làm sao đây!”

Anh không cần nghĩ ngợi cho rằng, chính là vì Phó Chân Ngôn để cô mặc quần áo như thế nên bị ốm! Mới sáng sớm mà lộ chân lộ tay, thể chất em gái lại không tốt, không bị ốm mới là lạ!

Phó Chân Ngôn mỉm cười, cuối cùng nhìn thẳng vào Tiêu Y Đình: “Anh hai, tôi nguyện ý bồi thường, bưng dâng đồ ăn thuốc thang, luôn đi theo, gọi là đến. Trên thực tế, cả đêm qua tôi đã ở bên Thanh Hòa.”

“Mày câm miệng cho tao!” Tiêu Y Đình kích động cắt ngang, giọng nói bén nhọn và khan khan: “Mày biến ra xa cho tao! Có xa bao nhiêu cũng phải xa nữa! Không cần mày bưng canh! Không cần mày dâng thuốc! Càng không cần mày giả vờ thương hại theo giúp em gái tao! Trên thế giới này, ngoại trừ tao ra, em gái không cần bất cứ ai khác!”

“Ha ha.....” Phó Chân Ngôn cười lớn chẳng hề nề nang, “Anh hai, vậy anh phải chăm sóc Thanh Hòa cho thật tốt!”

“Đương nhiên!” Tiêu Y Đình ôm sát Diệp Thanh Hòa, “Anh hai không phải cho mày kêu! Chỉ có em gái tao thôi! Mày cũng không được gọi là ‘Thanh Hòa’! Đừng khiến tao nghe thấy lại nghĩ rằng mày cố tình làm thân! Hai nhà chúng ta cũng không thân thiết đến mức đó!”

Phó Chân Ngôn nhú mày, không tranh cãi, vẫn tươi cười dạy dỗ như cũ, hướng về phía Diệp Thanh Hòa vẫy vẫy tay, như lời tạm biệt.

Diệp Thanh Hòa nhìn theo anh cũng muốn nói gì đó nhưng bị Tiêu Y Đình dung sức kéo đi: “Còn nhìn cái gì nữa? Đi thôi!”

Vì thế, không kịp nói gì cả, bị anh nhanh chóng kéo đi.

Ngồi trên taxi, Tiêu Y Đình một tay lắc lắc cổ tay cô, một tay sờ sờ trán, nghiêm mặt lại nói: “Sao rồi? Có khó chịu không?”

Cô lắc đầu: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Anh nói, em không phải rất ngu ngốc sao? Phó Chân Ngôn đối với em rõ ràng là lòng dạ bất chính, tại sao em còn ăn mặc như thế chạy lung tung cùng hắn ta?” Xác định cô có vẻ không sốt nữa, xem như anh mới yên lòng, sự chú ý lại một lần nữa dồn lên trang phục của cô. Càng nhìn lại càng không vừa mắt quần áo hôm nay của cô, nếu không phải đang đi trên đường lớn, nếu không phải cô chỉ có duy nhất một bộ trang phục, chắc chắn là anh đã vứt nó ra ngoài cửa xe.

Cô nhìn chăm chú về phía trước, hoàn toàn bỏ qua lời của anh.

“Em nói gì đi chứ!” Lại trầm mặc! Mỗi lần nói chuyện với anh đều trầm mặc! Lúc ở cùng một chỗ với Phó Chân Ngôn sao không trầm mặc? Vừa nãy anh còn thấy lúc Phó Chân Ngôn khoác áo lên người cô, cô còn cười với hắn ta.

“Anh hai, anh loạn đủ rồi.” Cô nhú mày. Thật là làm trò cười cho người lái xe xem.....

“Đủ?!” Tiêu Y Đình cảm thấy mình sắp học máu, “Em nói anh loạn đủ? Em..... Em đúng là người ăn cây táo rào cây sung! Anh..... anh..... tức chết anh rồi!”

Anh bưng bưng tức giận, cô vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa xe, cả hai lâm vào trầm mặc.

Người lái xe trở nên khó xử nhất, lúc này không biết đi đâu: “Rốt cuộc hai người muốn đến đâu?”

Tiêu Y Đình nói tên bệnh viện, Diệp Thanh Hòa nói tên trường học.

Anh lập tức nổi giận: “Bị bệnh không đi bệnh viện còn muốn đi đâu?”

Cô khẽ mím môi, vẫn không để ý đến anh, nhưng cuối cùng vẫn nói: “Em về nhà thuốc gần trường khám, đã trả trước tiền thuốc ba ngày rồi.”

“Cái gì? Phó Chân Ngôn đưa em đến cái nhà thuốc bé tẹo ấy sao? Hắn ta vô trách nhiệm như thế sao?! Còn em thay ngay cái váy này ra cho anh! Chưa từng thấy bộ đồ nào xấu như thế! Rốt cuộc hắn ta có thẩm mỹ không vậy?” Anh vẫn mang tất cả trách nhiệm việc cô bị bệnh đổ lên người Phó Chân Ngôn.

Cô lặng yên nhìn anh, đôi mắt đẹp long lanh động lòng người: “Em là người chọn.”

“.....” Đột nhiên mắt đối mắt với cô, anh cảm thấy hoa mắt, ánh sáng từ trong mắt cô loé lên, lửa giận do đó lại càng thêm lớn: “Sao em có thể chọn như thế? Đồ em chọn là sẽ tốt sao? Đều tẻ như nhau cả thôi! Đây là bộ đồ xấu nhất em từng mặc! Còn tóc nữa! Mặt thì quá gầy! Trán thì rộng! Lộ ra biết bao nhiêu là xấu em có biết không? Sao em không thả tóc mái xuống? Sao không che hết khuôn mặt của mình đi? Kính mắt đâu? Không phải trên mũi em lúc nào cũng có kính mắt để che che đây đây sao?”

Cô nhìn chăm chăm anh, con người không hề dao động, rồi sau đó quay ra phía cửa xe.

Thật sự lái xe nhịn không được, nói xen vào: “Anh bạn trẻ, nói như thế thật quá đáng, tôi thấy cô gái này trông rất xinh đẹp, như một tiểu minh tinh vậy!”

Tiêu Y Đình đang rất tức giận, trong xe lại ngột ngạt, không có chỗ cho anh phát tiết, liền hướng lái xe gào lớn: “Xinh đẹp sao? Ăn mặc như này để mà bị ốm mà vẫn xinh đẹp sao? Sao ông không nghĩ đến giúp cô ấy khỏi ốm đi hử?”

Lái xe á khẩu không không trả lời được, hỏi ngược lại: “Chuyện này..... cậu đừng tức giận, rốt cuộc là hai người đi đâu?”

Diệp Thanh Hòa vẫn nói tên trường học, anh nhìn nhìn sắc mặt của cô, do dự một chút, không phản đối gì.

Lái xe liền đi về phía trường học, Diệp Thanh Hòa chỉ xe dừng lại trước cửa nhà thuốc, không quan tâm Tiêu Y Đình, tự mình đi vào bên trong.

Anh trả tiền xe, mặt đen thui đi phía sau.

Vị bác sĩ già đo nhiệt độ cho cô, hỏi cô một chút chuyện, lại nhìn thấy người con trai đi cùng cô đã thay đổi, không nhịn được liếc mắt mấy cái.

Tiêu Y Đình lập tức hiểu được, nghiêm mặt nói: “Bác sĩ, cháu là anh trai của em ấy! Người tối hôm trước là người xấu!”

Vị bác sĩ không nói gì, Diệp Thanh Hòa nhìn anh một cái, ngồi vào vị trí tiêm.

Không có người phản ứng lại câu nói của mình, việc này rất không thú vị, anh sinh ra hờn dỗi, sau khi bác sĩ rút kim tiêm ra, anh đỡ cô về giường bệnh.

Mấy giường ở gian ngoài đã chật kín bệnh nhân, cô y tá liền dẫn họ vào một gian nhỏ hơn, sắc mặt anh lúc đó mới dễ coi một chút.

Bên trong có vẻ yên tĩnh, anh vừa đỡ cô nằm xuống liền có một âm thanh kỳ lạ vang lên .

Diệp Thanh Hòa nghe thấy liền liếc mắt nhìn anh một cái: “Anh chưa ăn trưa?”

Anh nghiêm mặt không trả lời.

Quả thật không phải chỉ chưa ăn trưa mà cả bữa sáng nay anh cũng chưa ăn.....

Cuộc hẹn hôm qua với Cẩm Nhi đến tận khuya mới kết thúc, liền nhanh chóng về nhà, nghĩ rằng Diệp Thanh Hòa đã về nhà từ sớm, khi mở cửa phòng cô ra nhìn vào mới thấy, trên giường không có một bóng người.....

Anh nhớ tới lời hôm nay cô nói, bảo sẽ không về nhà.

Vì thế mặc kệ lúc đó là mấy giờ, anh gọi điện ngay cho cô, ít nhất là năm cuộc, nhưng đều không có ai nghe máy, anh lại gọi điện cho mấy cô bạn cùng phòng cô, khiến cả phòng náo loạn mất cả ngủ, có người nói, lúc chập tối đã thấy Diệp Thanh Hòa ra ngoài, không biết là đi đâu.....

Anh nhìn ra trời đêm đen đặc bên ngoài cửa sổ, không biết cô đã đi đâu.....

Chợt nhớ tới lần trước cô cùng Phó Chân Ngôn trốn đi Vân Nam, tung tích của cô biến mất không dấu vết, đột nhiên thấy hoảng hốt không rõ vì sao.....

Khi ấy cả nhà vẫn đang ngủ, không ai biết anh đã về, anh nghĩ, không nên làm kinh động đến mọi người, liền tự mình đi tìm.

Quả thật tỉnh táo suy nghĩ lại, lúc này đây dù không tìm thấy cô nhưng cũng sẽ không giống với lần cô đi Vân Nam.

Cô sẽ không biến mất, sáng thứ Hai, nhất định cô sẽ đang ngồi trong phòng học, thế nhưng, trong lòng anh vẫn nôn nao lo lắng, không đợi được đến thứ Hai, nhất định phải đi tìm cô ngay!

Vấn đề là cô đã đi đâu?

Trong lòng anh nảy lên rất nhiều suy đoán, cuối cùng, chỉ còn sót lại một điều duy nhất: Liệu có phải cô đã xảy ra chuyện gì?

Ý nghĩ này vừa loé lên, anh không thể chần chừ thêm được nữa, liền xông ra cửa, vọt vào trong bong tối.

Anh nhớ rõ, cũng từng có một lần, anh giống như một tên ngốc chạy lòng vòng ở Bắc Kinh để tìm cô, cuối cùng, lại gặp cô đang cười nói với cha ngoài phòng khách.....

Anh vừa tìm vừa thề, lần này mà tìm thấy cô, nhất định phải dạy bảo cô một trận! Để xem cô còn dám không nghe lời hay không!

Anh cảm thấy khả năng lớn nhất là cô bị Phó Chân Ngôn bắt cóc, nhưng làm thế nào để tìm Phó Chân Ngôn đây?

Cô sẽ không biết, anh đã tìm kiếm suốt ba giờ liền những chỗ Phó Chân Ngôn có thể đến.

Phó Chân Ngôn theo chân họ không phải là chuyện ngày một ngày hai, lại sớm bỏ học, mấy người cùng học trung học cũng ít liên lạc, anh còn nghĩ đến hẳn ta cùng với Trương Mạnh bắt cóc cô, vì bọn này đều biết mặt cô, đáng tiếc là, ngay cả Trương Mạnh cũng không biết Phó Chân Ngôn ở đâu, nói chuyện lúc trước cũng chỉ là bạn cùng học với nhau.

Cứ thế trần trọc, tìm kiếm lại tìm kiếm trong vô định, mặc kệ người khác đang ngủ hay thức, gọi điện thoại liên tục, từ đó tìm được công trường của Phó Chân Ngôn, sau đó tìm được địa chỉ công ty, thế nhưng lại không thể vào bên trong.

Anh lại hỏi được địa chỉ nhà Phó Chân Ngôn, nhanh chóng tìm đến.

Lại không nghĩ đến, Phó Chân Ngôn đã chuyển nhà không bao lâu, cái anh hỏi được là địa chỉ cũ.....

Suốt cả quá trình tìm kiếm, chẳng mấy chốc trời đã sáng.....

Anh đành phải quay lại công trường lại một lần nữa, tiếp tục hỏi thăm người ở đấy.....

Cầm theo địa chỉ đến tìm người nhà họ Phó, thế nhưng chả có ai ở nhà.....

Anh ngồi xổm trước cửa nhà họ Phó, thiếu chút nữa là phá cả cửa.....

Anh cảm thấy mình thật ngu, cả đêm tìm đến nhà họ Phó làm gì? Nếu Phó Chân Ngôn muốn hẹn cô ra ngoài thì chắc chắn sẽ không đưa về nhà!

Anh tìm cô đến tận trưa thì bắt gặp một màn kia của cô và Phó Chân Ngôn.....

Một khắc kia, tâm tình của anh cực kỳ phức tạp. Đầu tiên là nhẹ nhõm thở dài một hơi, ít nhất là thấy cô bình yên vô sự, mấy cái trước hợp xấu kia cũng chỉ là dự đoán mà thôi; rồi sau đó là một mối, danh mặt, tức giận,..... Một loạt cảm xúc đồng thời xông lên, khiến cho anh nhất thời không thể rõ cảm xúc của mình là gì, duy nhất có một thứ rõ ràng: anh muốn đánh Phó Chân Ngôn ngay bây giờ!

Xin hỏi, tìm kiếm suốt như thế, anh có thì giờ để ăn uống sao? Anh đã sớm đói đến quên cả cảm giác.....

Cô ở đâu? Trong khi anh như một thằng ngốc lòng xục tìm kiếm cô thì cô lại đang vui vẻ cười cười nói nói với Phó Chân Ngôn!

Khi anh đang vất vả tìm cô thì cô lại dốc hết lòng giúp đỡ Phó Chân Ngôn!

Xin hỏi anh có thể nuốt trôi cơm sao?

Diệp Thanh Hòa, rốt cuộc là em có lương tâm hay không?

Anh càng nghĩ càng tủi thân, ngồi bên cạnh cô hờn dỗi.

“Anh đừng trẻ con như thế nữa, nhìn em này.” Đối với ‘đứa trẻ’ luôn nổi giận thành linh này, cô chỉ còn biết thở dài trong lòng, cũng không chấp nhận anh, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Mặt anh vẫn lạnh tanh, vẫn không quan tâm cô.

Cô đành phải đứng dậy.

“Em làm cái gì vậy?” Anh tức giận hỏi, kéo vai cô bắt nằm xuống.

“Em đi mua đồ ăn cho anh!” Cô lại nặng nhọc đứng lên.

“Anh không cần em lo! Em còn quan tâm anh đói bụng nữa cơ đấy? Để đói chết luôn đi!” Anh thừa nhận mình rất trẻ con, thậm chí có điểm giống với..... giọng người oán phụ! Thế nhưng, anh thực sự nghĩ như thế, anh đúng là một tên ngốc, giống như rắn không đầu quanh quẩn khắp Bắc Kinh tìm cô.

“Anh hai..... đi ăn cơm đi.....” Cô hạ giọng, dỗ ngọt anh.

Anh không nói gì, cuối cùng phần nộ cùng bất bình trong lòng đã được âm thầm mềm mại của cô hoá giải, toàn bộ hoá thành đáng thương, giống như một đứa trẻ bị thương bình thường, mặt vẫn cau có như trước, bưng cái giá đỡ: “Em nhận là em sai rồi chứ!”

Cô bất đắc dĩ, nhìn anh vừa bực mình vừa buồn cười: “Được..... em sai rồi, được chưa hả? Giờ anh đi ăn đi.”

“Đừng nói cho có lệ! Coi anh là đứa trẻ sao? Miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo!”

“.....” Thật sự lúc này cô không biết nên khóc hay nên cười nữa, rất muốn hỏi anh, rằng anh hai à, anh như thế lại không giống một đứa trẻ sao? Anh hai, rốt cuộc là khi nào anh mới lớn? Đương nhiên, cô sẽ không hỏi như thế, trừ phi vô cùng tức giận với sự bạo lực của anh..... “Vậy anh muốn như thế nào?”

“Em phải đồng ý với anh! Về sau không được gặp lại Phó Chân Ngôn!” Anh nói.

“.....” Cho anh chút quyền lời, đúng là được nước lấn tới..... Cô chỉ nhắm mắt lại, không nhìn anh, giọng nói cũng trở nên ngang ngạnh, “Mặc kệ có gặp gỡ Phó Chân Ngôn nữa hay không! Nhưng mà anh hai, em nói anh nghe, nếu mà bây giờ anh không đi ăn cơm, sau này em nhất định sẽ không nói với anh một câu!”

“.....” Tiêu Y Đình tức giận thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thế nhưng, vấp phải bộ dạng lạnh nhạt của cô, biết được cô chắc chắn không nói giỡn, người có khả năng im lặng thì không ai địch được cô..... Đương nhiên, có thật sự có thể không nói chuyện với anh, ít nhất cô đã từng làm một lần: không nói chuyện suốt một tuần.....

Một tuần cũng quá sức chịu đựng của anh.....

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không cam lòng, anh hỏi một câu: “Em nói, nói cho rõ ràng, trong lòng em, anh và Phó Chân Ngôn ai quan trọng hơn? Nói xong anh mới đi ăn cơm.”

Cô mở mắt, đôi mắt xinh đẹp dừng lại trên người anh thật lâu.

Chưa bao giờ bị cô nhìn thẳng như thế, anh có vẻ không quen, vừa cúi đầu liền nghe thấy giọng nói của cô vang lên: “Anh hai, anh mãi mãi là anh hai của em, không ai có thể thay thế được.....”

Mặt anh cau có dần dần thả lỏng, tâm trạng cũng rất thoải mái, viên môi tinh tế nâng cao.

“Tốt, anh đi ăn cơm, sẽ về luôn, em cứ nằm đấy, mệt thì ngủ đi!” Anh vui vẻ nói, khi ra ngoài còn nắm lần bảy lượt dẫn dò cô y tá phải trông nom em gái.

Vừa ra cửa, di động có tin nhắn đến, anh nhìn, là tin nhắn của Cẩm Nhi.

Anh dứt trở lại túi, bước nhanh vào quán mì bên kia đường.

154. Chương 122: Chương 112

155. Chương 122: Tâm Tư Của Anh Hai Rất Khó Đoán.

Diệp Thanh Hòa nằm ở trên giường, chăm chú nhìn từng giọt dịch rơi tí tách, nhẹ nhàng chảy xuống; dần dần có chút mơ hồ, mệt mỏi, muốn đi ngủ, nhưng vốn định đợi Tiêu Y Đình trở lại nên cô không ngủ.

Đến tận khi nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Y Đình ngoài cửa, cô mới hạ mắt, yên tâm nhắm mắt lại.

Lúc Tiêu Y Đình đi đến bên cạnh giường, cô vẫn chưa ngủ, chỉ hơi hơi nhắm mắt lại. Ánh mắt của anh dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lắc đầu cười: “Đã ngủ rồi cơ đấy! May là anh đây trở lại sớm!”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, chăm chỉ theo dõi bình dịch truyền.

Quả thật anh đã một đêm không ngủ, khẩn trương tìm kiếm cô nên không có cảm thấy buồn ngủ, bây giờ tìm thấy cô rồi, cô lại đang yên ắng nằm trước mặt anh, cả người đã được thả lỏng, mệt mỏi cũng nhanh chóng ập đến.

Thế nhưng, vì đang gánh vác trách nhiệm nên anh cố giữ tỉnh táo.

Thế nhưng hết một bình, cô y tá chậm rãi thay một bình khác, anh chống tay ở mép giường, mơ mơ màng màng, nhưng trước sau vẫn không chịu ngủ say, cứ một lúc lại giật mình tỉnh dậy.

Trong lúc mơ màng, anh giật mình khi nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề của cô.

Ngay lập tức anh tỉnh táo lại.

Thấy cô đang hô hấp rất khó khăn, hai tay cô nắm chặt thành nắm đấm.

Anh không khỏi nhớ đến lần trước cô bị ốm vào ban đêm, không ngừng gọi cha gọi mẹ, còn có, anh phải đọc bài khoá cho cô nghe cả đêm đấy.....

“Em gái.....” Anh giữ để cô không nắm chặt hai tay nữa, nhẹ nhàng gọi cô.

Cô bỗng nhiên tỉnh lại, khi vừa tỉnh lại, còn chưa kịp nguy trang, trong mắt đều là kinh hoàng và sợ hãi.

Trong mắt anh, cô là người trong treo nhưng lạnh lùng cao ngạo, luôn bình tĩnh quyết đoán, anh chưa từng thấy qua ánh mắt như thế của cô.

Anh nghĩ lại, anh biết cô đang sợ cái gì.....

Anh vươn tay ra, luồn qua gáy cô, ôm cô vào lòng, tay kia vỗ nhẹ lưng cô: “Đừng sợ, có anh hai đây.....”

Không cần quá nhiều ngôn từ, chỉ một câu thật lòng như thế, cô nhắm mắt lại, dần dần bình tĩnh lại.

Cô lại gặp cơn ác mộng ấy, một lần lại một lần, cô bất giác nắm chặt tay, sự sợ hãi khiến thần kinh cô vô cùng căng thẳng.

Giữa bóng tối của cơn ác mộng, cô mơ hồ nghe thấy tiếng ai đó nhẹ nhàng gọi mình, làm tan biến tất cả mọi thứ trước mắt, cô mở mắt, đối diện là đôi mắt trong veo sạch sẽ của anh, chớp mắt một cái, khiến tâm hồn như đang ở trên mây.....

Đang ở giữa những ngày của mùa thu, nắng nóng gay gắt khiến người ta không thể mở mắt, vì thế cô nhắm mắt lại, để tất cả phong cảnh đẹp đẽ của ngày nắng ở lại bên ngoài mắt, trong bóng đen, mấy điểm sáng qua lại vô định, mùi bột giặt thơm mát thoang thoảng trên chóp mũi cô, hương hoa cúc quanh quẩn trong không khí, còn có mùi hương của anh, tất cả hợp thành một bức tranh tuyệt đẹp, bầu trời trong xanh, hoa cúc nở rộ.....

Hô hấp của cô dần ổn định lại, cô yên tâm nhắm mắt lại, người khổ bây giờ là anh, cứ giữ mãi tư thế này khiến anh rất mất tự nhiên, nhưng thấy cô ngủ yên bình như thế lại không đành lòng buông lỏng tay, lo sợ làm hỏng sự yên bình của cô.

Vì thế, anh đặt cô gối đầu lên cánh tay mình rồi nhẹ nhàng nằm xuống giường, để cô nằm bên cạnh mình.

Thật là mệt mỏi, đây cũng không phải là lần đầu tiên nằm chung giường với cô, vì thế trong đầu anh không hề có ý niệm gì khác.

Anh nhìn chăm chăm vào bình dịch màu nâu nhạt, mí mắt dần dần nặng xuống.

Lúc cả hai người đang ngủ say lại có một vị khách không mời mà đến- Quách Cẩm Nhi.

Sau khi nhận được tin nhắn của anh Quách Cẩm Nhi vội vàng chạy tới đây, đều là tự quyết định chứ chưa nói với anh.

Hỏi cô ý tá phòng của Diệp Thanh Hòa liền chạy ngay đến, trong tay còn cầm theo một giỏ hoa quả, thế nhưng đi đến cửa lại bất gặp một cảnh tượng: Diệp Thanh Hòa gối tay lên cánh tay anh, cả hai người đều đang ngủ.

Diệp Thanh Hòa gối lên cánh tay anh, anh thì vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo ngày hôm qua, cả đêm qua anh đều ở cùng cô ấy sao? Anh vòng tay, che chở cơ thể nhỏ bé của Diệp Thanh Hòa, dù là đang ngủ say cũng không hề rời lỏng.

Cầm anh dựa vào đỉnh đầu Diệp Thanh Hòa, vài sợi tóc hỗn độn của cô còn vướng ở trên mặt anh.....

Cảnh tượng như thế khiến cô bất giác liên tưởng đến một đôi vợ chồng đang lúc khó khăn ôm lấy nhau, nương tựa vào nhau.....

Quan trọng hơn là, Diệp Thanh Hòa không đeo kính mắt, tóc cũng được buộc cao lên, thật không ngờ khuôn mặt cô ấy lại xinh đẹp động lòng người như thế. Có lẽ nếu so từng bộ phận ngũ quan của hai người với nhau thì cô nắm phần thắng, nhưng nếu kết hợp lại thì sự hài hoà kia khiến bản thân cô không còn gì để nói....

Lại nhìn đến chiếc cổ xinh đẹp lộ ra bên ngoài chăn, da thịt trắng như tuyết, cái từ ‘băng cơ ngọc cốt’* chính là để dùng cho Diệp Thanh Hòa. Bộ váy màu vàng hôm nay cô ấy mặc cũng góp phần không nhỏ.....

*thanh cao thoát tục.

Quách Cẩm Nhi nhìn chăm chăm vào phần ngực nơi chăn không che khuất một phần của bộ váy màu vàng.

Nhất thời cô không biết là nên đi vào hay đi về, đứng ở cửa thật lâu, thậm chí không dám phá vỡ bức tranh trước mặt.....

Cuối cùng, vẫn là do Tiêu Y Đình ngủ tỉnh, luôn lo lắng cho chai dịch truyền của Diệp Thanh Hòa, ngủ một lúc liền mở mắt, nhìn thấy đầu tiên là chai dịch chỉ còn một nửa, thứ hai là Quách Cẩm Nhi đang đứng ngoài cửa.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng ‘Suyt’ một tiếng, ý bảo Quách Cẩm Nhi đừng nói gì, để không quấy rầy Diệp Thanh Hòa ngủ, còn anh vẫn không thay đổi tư thế, vẫn để Diệp Thanh Hòa gối lên tay mình, cánh tay kia bao bọc lấy cô. Xem ra đối với anh, làm như thế này với Diệp Thanh Hòa là chuyện không gì bình thường hơn.....

Cũng vì mệt mỏi, anh không để ý thấy lúc đó trong mắt Quách Cẩm Nhi gợn lên một cơn sóng nhỏ.....

Cô nhẹ nhàng đặt giỏ hoa quả xuống, mỉm cười, dùng khẩu hình nói với anh: “Em nghe nói Diệp Thanh Hòa bị ốm nên đến thăm.”

Chiếc giỏ đựng hoa quả phát ra tiếng động rất nhỏ, nhưng cũng đủ để đánh thức Diệp Thanh Hòa, dù sao cũng là vì phòng bệnh quá yên tĩnh.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện tư thế của mình và anh, lại còn có Cẩm Nhi đang đứng ở đó, loại tình hình này, muốn bao nhiêu xấu hổ có bấy nhiêu xấu hổ, chỉ có điều người vốn thân trọng như cô, không biểu hiện ra ngoài nhiều, bình tĩnh ngồi dậy từ vai anh, mỉm cười: “Chị Cẩm Nhi đến chơi.”

Ngược lại trong lòng cô không ngừng cảm thán, cảm giác vừa rồi, thực sự cô đã ngủ rất yên bình.....

Không đợi Quách Cẩm Nhi trả lời, Tiêu Y Đình miễn cưỡng thu hồi cánh tay, bước xuống giường, kéo cô nằm xuống: “Ngủ thêm chút nữa đi, vừa này em ngủ rất ngon.”

Anh cảm thấy bản thân có thể tổng kết ra một quy luật, một khi cô bị bệnh giấc ngủ chắc chắn sẽ rất kém, nhưng nếu có anh ở cạnh sẽ giải quyết được chuyện này, nhưng chợt nghĩ lại, hôm qua cô ở cùng Phó Chân Ngôn đã xảy ra những chuyện như thế nào đây?

Cứ thế tưởng tượng nghĩ ngợi, khuôn mặt bất giác như bị kéo dài ra.....

Diệp Thanh Hòa ở gần anh cũng đã lâu, cảm xúc của anh biến đổi như thế nào cô đều cảm nhận được, chính là không biết ai hay cái gì đã đắc tội với vị đại thiếu gia này.

Nghĩ lại, dường như hiểu ra đôi chút, đây là lần đầu tiên Quách Cẩm Nhi chủ động đến tìm anh, lại nhìn thấy cảnh tượng như thế của cô và anh, chỉ sợ sẽ trở thành bất lợi trên con đường theo đuổi Quách Cẩm Nhi của anh.....

Cô nghĩ nhất định mình phải giải thích gì đó với Quách Cẩm Nhi, nhưng nghĩ lại, không làm như thế.

Thật ra Quách Cẩm Nhi không hề nhận thấy sự thay đổi trong cảm xúc của Tiêu Y Đình, thoải mái cười nói: “Anh hai em gửi tin nhắn cho chị, nói em bị ốm, chị lo quá liền chạy đến đây, cũng không kịp mang theo gì, chỉ có chút hoa quả, em không chê cười là được.”

“Làm sao như thế được? Chỉ là ốm nhẹ thôi, đã làm chị lo lắng rồi.” Cô vốn luôn tự do tự tại trong thế giới của mình, không thích nhiều người đi qua đi lại trong đó, thế nhưng, Quách Cẩm Nhi là trường hợp khác: cô ấy là người trong lòng của anh hai. Cô nhớ rõ anh hai từng nói với Phó Chân Ngôn, không được gọi anh là ‘anh hai’, đó là từ chỉ mình cô được gọi, nay Cẩm Nhi cũng có thể dùng, có thể thấy cô ấy rất đặc biệt đối với anh hai.

“Chúng ta là chị em mà..... không nên nói lời khách khí như thế!” Quách Cẩm Nhi bước lại gần cô, rất thân thiết nói.

Chị em sao? Cũng đúng thôi, sau này là chị dâu, cũng coi như chị em.....

Diệp Thanh Hòa mỉm cười nhìn Tiêu Y Đình, nếu thừa nhận cách xưng hô này, sao anh còn bày ra cái vẻ mặt khó ưa kia?

“Anh hai, em cũng còn chuyện gì phải lo lắng, hay anh ra ngoài cùng chị Cẩm Nhi đi, đợi truyền nước xong em sẽ tự về trường học,” Cô nói nhỏ.

Tiêu Y Đình trừng mắt với cô, không nói gì.

“Thanh Hòa, em đừng nói thế.” Quách Cẩm Nhi nhanh nhẹn nói, “Em bị ốm như thế, sao hai người bọn chị có thể vui vẻ chơi đùa, hơn nữa, không phải chị đến tìm Y Đình, mà là tìm em, lâu rồi hai chị em mình không gặp, nếu em khỏe như em nói, vậy hai chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

“Chuyện này..... thực sự em không sao hết. Em nằm đây có thể tự coi bình truyền nước, mấy chị y tá ở đây cũng rất tốt, nếu có gì em kêu các chị ấy là được.” Diệp Thanh Hòa cảm thấy mình có thể tự lo được, hơn nữa, trực giác mạch bảo cho cô biết, cô và Cẩm Nhi sẽ chẳng có chuyện gì để tán gẫu cả. Không phải là cô kiêu căng giữ thanh cao, mà là, tuy cô là người lý tính nhưng cũng rất tin vào duyên số. Với Cẩm Nhi chính là cái cảm giác không hợp duyên số ấy, hai người xuất thân và học thức đều khác nhau, không như Phó Chân Ngôn, Tô Chỉ San hay anh cả, anh hai và Thành Trác tất cả đều đã rất quen thuộc với cô, chứ không phải là hợp duyên số. Mà ngay cả khi bác Tiêu dắt tay cô rời khỏi quê hương, cô cũng chỉ nhìn ông một cái liền có niềm tin ở ông.....

Tiêu Y Đình trừng mắt với cô, sắc mặt rất nặng nề, đột nhiên quát lớn: “Uống thuốc!”

Rồi sau đó đi rót nước cho cô, lấy thuốc ra từ chiếc túi nhỏ.

“Anh hai.....”

Cô còn muốn nói gì đó, một viên thuốc liền bị nhét vào trong miệng cô, đầu cô bị anh nâng lên, từ từ đổ nước vào.

Cô đành bất đắc dĩ nuốt xuống.....

Hành động thô bạo như thế, tuy rằng đã giúp cô uống xong thuốc nhưng cũng khiến cô bị sặc.

“Trời ơi, anh không thể chậm hơn được à! Thà anh để em ấy tự uống còn hơn, nam sinh các anh thật thô lỗ!” Quách Cẩm Nhi nhìn không vừa mắt, vội vàng cúi xuống vỗ nhẹ lưng Diệp Thanh Hòa, ánh mắt oán trách nhìn về phía Tiêu Y Đình.

Tiêu Y Đình mặt cau có, đặt mạnh cốc nước xuống: “Cho em ấy sặc chết!”

“.....” Diệp Thanh Hòa vỗ vỗ ngực, thật sự nghĩ mãi không ra rốt cuộc cái gì khiến anh hai trở nên như vậy. Điều nói lòng người con gái như kim dưới đáy bể, còn của anh hai cô, có khi còn khó nắm bắt hơn.....

Cứ vậy, có hai người trong phòng khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, thật sự cô không có hứng thú làm cái bóng đèn to như thế.....

Cô quyết định tiếp tục ngủ.....

Để lại hết không gian và thời gian cho anh hai.....

Quách Cẩm Nhi thấy cô đã ngủ, quay lại Tiêu Y Đình nói: “Anh hai, cả đêm qua về trễ như thế anh còn chưa nghỉ ngơi, hay anh quay về trường nghỉ ngơi một lúc, em ở lại đây với Thanh Hòa, khi nào truyền xong, bọn em sẽ gọi cho anh.”

Tiêu Y Đình nói đáp lại, có chút kinh ngạc, sao Cẩm Nhi biết cả đêm qua anh không nghỉ? Cúi đầu nhìn bộ quần áo còn chưa thay, liền hiểu rõ mọi chuyện.....

Thoáng nhú mào, cả đêm không thay quần áo, trời thu lại nắng nóng như thế, không biết người thành cái mùi gì rồi.....

Mỗi lần anh xuất hiện trước mặt Cẩm Nhi đều rất sạch sẽ thơm mát, bộ dạng ngày hôm nay lại thật tệ hại, một người toàn mồ hôi, quần áo chưa thay, áo sơ mi tay thấp tay cao, cổ áo không cài nút, không biết có làm Cẩm Nhi khó chịu hay không nữa, chỉ có điều, đành phải chịu đựng thôi, không phải em gái đang ốm sao? Sao anh bỏ đi được?

Em ấy không có lấy một người thân trên đời, anh đã từng hứa hẹn với cô, nhà anh chính là nhà cô, vì thế anh chính là người nhà của cô.

Anh còn nhớ rõ, mỗi lần em gái bị ốm đều không muốn cho cha mẹ biết, vì thế trên đời này, ngoài anh ra thì ai có thể chăm sóc cô nữa?

Phó Chân Ngôn sao? Hừ!

Nghĩ đến Phó Chân Ngôn, nghĩ đến sau khi anh rời đi có thể Phó Chân Ngôn lại đến xum xoe, anh đã thấy tức tối, về mặt càng khó coi.

Quách Cẩm Nhi thấy anh không trả lời mình, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn Diệp Thanh Hòa, trong ánh mắt kia có điều cô chưa từng thấy, không chỉ dịu dàng mềm mại, mà cả yêu thương gần gũi, nhưng lại không có nhiệt liệt, hoàn toàn không giống với đang nhìn người con gái mình yêu thương, có một chút buồn, khiến cho người ta nhìn không được mà thương cảm.....

Cho nên, mọi thứ đều là ảo giác của cô sao? Anh đối với Diệp Thanh Hòa chỉ là anh trai yêu thương em gái thật sao?

Cô tự hỏi, trong nháy mắt anh lại biến sắc, đứng bật dậy, ánh mắt vô cùng sắc bén.....

Cô càng nhìn càng không hiểu.....

Quả thật Diệp Thanh Hòa cũng cảm nhận được một ánh mắt nhìn chằm chằm mình.

Cô cứ nằm đó, lúc ngủ, lúc tỉnh thì lại giả vờ ngủ tiếp, thật sự cô không muốn làm bóng đèn giữa anh hai và Cẩm Nhi, thế nhưng, cô ngủ rồi mà sao hai người vẫn không nói gì?

Cô cảm nhận được anh hai đang cầm khăn ướt, thỉnh thoảng lau trán và cổ cho cô, lâu lâu lại nhắm nhắm khăn vào môi cô, cái này là do cô y tá chỉ anh.....

Nghĩ đến lời Cẩm Nhi nói, cả đêm qua anh hai không hề nghỉ ngơi, trong lòng càng thêm áy náy, anh hai và Cẩm Nhi hẹn hò đến khuya, anh sau đó chạy đi tìm cô, còn chăm sóc cô cả buổi chiều, làm lỡ cuộc hẹn hôm nay của hai người, chẳng trách anh giận dữ với cô như thế.....

Trầm mặc cả buổi chiều, cuối cùng sự khó chịu đó cũng kết thúc.

Từng giọt cuối cùng trong bình nhỏ xuống, không chỉ có Diệp Thanh Hòa nhẹ nhàng thở ra, Quách Cẩm Nhi cũng thế. Đối với bất kể ai thì ngồi như thế này quả thật là dày vò sự kiên nhẫn, cô cũng muốn nói tạm biệt để ra về, nhưng Diệp Thanh Hòa còn chưa xong, cô lại mang danh đến thăm em gái, sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra cơ chứ.....

Lúc cô ý tá rút kim tiêm ra, là Tiêu Y Đình là giúp cô giữ chặt cho kim châm.

Cô ý tá vừa xoay người đi, Diệp Thanh Hòa xuống giường chạy vội lấy người, bị Tiêu Y Đình hung tợn quát mắng: “Nằm xuống nghỉ ngơi nhanh!”

Diệp Thanh Hòa thấy ánh mắt Tiêu Y Đình và Quách Cẩm Nhi đều nhìn cô, quyết định nghe theo anh, dù sao thì ở trước mặt Quách Cẩm Nhi cũng phải chừa cho anh chút mặt mũi, cô đã gây ra hiểu lầm giữa hai người, không thể làm loạn thêm được nữa.....

Quách Cẩm Nhi cũng đang định rời đi, nghe thấy tiếng quát của Tiêu Y Đình hung hăng như thế, chân liền khựng lại, có chút ngượng ngùng, cười nói: “Anh hai, anh hung dữ với em ấy vậy, dù sao em ấy cũng là bệnh nhân.....”

Mặt Tiêu Y Đình cau có: “Em ấy là thèm ăn mắng đó!” Chẳng lẽ không đúng sao? Ở cùng với một tên con trai xa lạ suốt một đêm chẳng nhẽ không đáng mắng sao?

Lúc cả ba người đi ra từ nhà thuốc đã là chạng vạng tối, màn đêm dần buông xuống, sắc trời u ám, nhưng dù có u ám cỡ nào cũng không thể che được sự toả sáng của Diệp Thanh Hòa.

Bộ váy màu vàng nổi bật, đèn đường cùng đèn xe nhấp nháy chiếu đến, khiến cho cô càng trở nên mờ mờ ảo ảo, đi qua chỗ nào đều thu hút ánh nhìn của cánh con trai.

Khoảnh khắc ấy, Cẩm Nhi ý thức được, cô không phải là người đẹp nhất.....

Mọi người đều chú ý tới thì sao Tiêu Y Đình không nhìn ra chứ?

Anh đi phía trước đột nhiên quay đầu lại, thiếu chút nữa Diệp Thanh Hòa đâm sầm vào lưng anh.

Theo bản năng cô xoa xoa mũi, sưng sỏ, ngẩn người nhìn anh, không rõ lý do.

“Quần áo trước đó của em đâu? Kính mắt đâu?” Anh vừa tức tối vừa chờ mong hỏi.

Hôm nay là tự Diệp Thanh Hòa muốn mình trông khác đi, đâu có làm gì sai đâu? Vì thế thành thật trả lời: “Ồ khách sạn.....”

“Khách sạn?!” Anh lại kích động rống lên, âm thanh vang lớn.....

“Tối hôm qua lúc truyền xong cũng đã muộn, vì thế phải vào khách sạn ngủ.....” Cô giải thích.

“Em..... em..... Em thật là ngu ngốc! Thằng kia có chạm vào em hay không?” Cô thật ngốc mà! Tuyệt đối là như thế! Ngốc đến nỗi ngờ nghệch theo đàn ông đi vào khách sạn! Không phải ngu ngốc thì là cái gì nữa? Anh đã quyết tâm, nếu Phó Chân Ngôn thật sự đã động chạm vào cô, anh nhất định sẽ làm thịt tên khốn này! Tuyệt đối không nương tay!

Diệp Thanh Hòa hiểu được ý của anh, cố tình chọc giận anh, ánh mắt trở lại lạnh lùng và trong trẻo, lạnh nhạt quét mắt nhìn anh một cái: “Anh cho là ai cũng như anh sao?”

“Như anh thì sao? Phó Chân Ngôn có tốt được bằng một nửa anh, anh cũng không thèm để ý! Là khách sạn nào? Đến đó!” Anh vô cùng giận, anh và Phó Chân Ngôn khác nhau hoàn toàn đó! Bọn họ có thể so sánh với nhau sao? Phó Chân Ngôn có thể đối sự thật tâm thật lòng với cô như anh sao?

Diệp Thanh Hòa bị anh tóm lôi lên taxi, không biết anh đến khách sạn làm gì, còn hung hăng nói địa chỉ cho người lái xe.

156. Chương 123: Chương 113

157. Chương 123: Chương 113: Bí Mật Quán Ăn Tình Nhân.

Tiêu Y Đình kéo cô đến khách sạn để thay lại bộ quần áo cũ và lấy kính mắt.

Chính là, thái độ thô bạo bất khả kháng.

“Cẩm Nhi, em đợi ở bên ngoài một chút.” Anh dặn dò Cẩm Nhi như thế, sau đó kéo tay Diệp Thanh Hòa vào bên trong khách sạn.

Chuyện đầu tiên là thả tóc cô xuống, không hề biết đến điệu dáng, khiến cô có chút đau.....

Sau đó trực tiếp lấy tay kéo tóc mái của cô xuống, còn dùng hai tay đánh rối tóc ở hai bên của cô, giống như lúc anh xoa loạn xạ đầu của Tiêu Thành Trắc, đến khi tóc che hết hơn nửa mặt cô anh mới hài lòng.

“Như thế là được rồi!” Anh phụng phịu nói, sau đó cầm phần cổ bộ váy cô đang mặc, vẽ mặt mất kiên nhẫn, “Còn cái này nữa, đi thay ngay cho anh! Mặc quần áo lúc trước vào!”

Quần áo được đặt trên ghế trong phòng khách sạn, muốn thay ra thì rất dễ, nhưng anh không định ra ngoài sao?

Cô đứng tại chỗ bất động.....

“Thay đi!” Tính nhẫn nại của anh vẫn rất kém, hôm nay còn muốn khiêu chiến đến cực hạn sự nhẫn nại của anh sao?

Cô yên lặng nhìn anh.

Anh không thể nhẫn nại thêm được nữa, liền xông đến nắm bả vai cô, cầm lấy móc khoá váy ở sau lưng, dùng sức kéo xuống, chiếc váy liền mở ra dọc theo cơ thể cô, dừng lại ở thắt lưng, tấm lưng trắng trogn suốt như ngọc của cô hiện ra trước mặt anh.

Cô nhanh chóng xoay người lại, lúc đầu rất hoảng sợ, nhưng khi xoay người lại nhìn anh vẽ mặt đã bình tĩnh lại, hoàn toàn không có người nào, không có một cô gái mười tám tuổi nào khi đối mặt với người khác phái mà không ngượng ngùng, cô hạ thấp giọng nói: “Anh hai, em sẽ thay, anh ra ngoài trước đi.”

Quả thật anh đã bị tấm lưng xinh đẹp kia của cô làm cho ngây người.

Tuy rằng cô rất gầy, nhưng cũng là cô gái có đường cong, cột sống cong cong xinh đẹp, thắt lưng duyên dáng, đều phơi bày ra trước mắt anh sự đẹp đẽ đó.....

Thế nhưng, cô bình tĩnh như vậy, khiến trái tim anh đang rung động mạnh liền chậm lại, cười cười, có chút không đúng đắn: “Có gì mà phải giấu? Không phải em đã nhìn của anh rồi sao?”

Cô mím môi, không trả lời, hai tay ôm ngực, phòng ngừa váy bị tụt xuống.

Cuối cùng anh vẫn không ra ngoài, chỉ là quay lưng lại, vẫn là cái giọng thiếu kiên nhẫn của đại thiếu gia: “Thay nhanh chút! Sau đó tìm kính mắt đeo vào!”

Làm thế là tránh được ngại ngùng của nam nữ sao?

Cô cầm quần áo lên, đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Anh nghe thấy tiếng động liền quay lại, nhìn cánh cửa phòng tắm cười: “Có cái gì mà đóng cửa chứ! Anh không có hứng thú với mấy đồ bằng phẳng đâu!”

Đồ vật bằng phẳng? Nói được như thế thật đúng là kỳ tích.....

Cô cúi váy, nhìn cơ thể nửa trần của mình trong gương. Quả thật thân hình của cô cũng không hơn gì một đồ vật bằng phẳng.....

Hai năm nay tuy rằng cô không có cao lên nhiều, thế nhưng, vì không muốn bị anh chê là vùng đất bằng phẳng, cũng cố cho có tí phập phồng.....

Cô yên lặng mặc quần áo vào, quần thô và áo phông rộng thùng thình, tất cả che lại hết mọi đường cong của cô.

Cô đứng lại chỉnh sửa một chút, tóc mái thả xuống, tóc rối như mì sợi xoã xuống hai bên che gần hết nửa khuôn mặt, đeo kính lên, khôi phục lại bộ dạng giản dị hằng ngày của cô.....

Lúc mở cửa đi ra, đón cô là khuôn mặt tươi cười của anh, anh còn vỗ tay bôm bốp nói: “Như vậy là chuẩn rồi! Như thế mới hợp với em!”

Cái gì mà thích hợp với cô, trong lòng cô rõ hơn ai hết, thế nhưng, không muốn tranh cãi với anh, bước ra khỏi phòng, anh theo ngay phía sau.

Cứ như thế một trước một sau đi ra, thật khiến Cẩm Nhi kinh ngạc hết mức: Diệp Thanh Hòa thay quần áo xong rồi sao? Cô thay quần áo khi một nữ sinh thì phải đợi ở bên ngoài, còn nam sinh như Tiêu Y Đình lại ở trong phòng sao?

“Đi thôi, đi ăn cơm nào Cẩm Nhi.”

Cô còn chưa hiểu mọi chuyện, Tiêu Y Đình đã gọi cô. Mắt thấy hai người đã đi xa, cô vội đuổi theo.

“Đi đâu ăn cơm đây?” Quách Cẩm Nhi hỏi.

“Đi chỗ nào gần trường học đi, em gái ăn xong còn về kí túc xá nghỉ ngơi.” ANh tự mình quyết định.

“Được thôi.....” Quách Cẩm Nhi miễn cưỡng đồng ý, bởi mọi chuyện anh đều lo lắng cho em gái..... mà cô em gái này cũng không phải ruột thịt gì!

Bỏ lại một thân hào quang lấp lánh, trong lòng Diệp Thanh Hòa có chút lạnh nhạt, nhẹ nhàng yên lặng đi phía sau Tiêu Y Đình.

Thế nhưng, một hồi tìm quán ăn, Tiêu Y Đình chọn ngay phải quán ăn tình nhân.....

Trong lòng Diệp Thanh Hòa giật mình một cái, muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp, anh đã bước vào trong.

Cô biết sắp có chuyện gì xảy ra.....

Nhị thiếu gia nhà họ Tiêu tặc mao.....

Bà chủ quán vẫn cười khanh khách chào đón như cũ, lại nhận ra Diệp Thanh Hòa, ý cười càng sâu, chỉ có điều lần này bà không nói gì, đưa thực đơn cho ba người.

“Cẩm Nhi, em muốn ăn gì?” Anh hỏi Cẩm Nhi đang cầm quyển thực đơn.

Cử chỉ Quách Cẩm Nhi có chút khách sáo, cười nhẹ nói: “Cũng không biết Thanh Hòa thích ăn gì, nhưng nếu đang bệnh thì ăn cái gì nhẹ nhàng thôi.”

Tiêu Y Đình mỉm cười, hiển nhiên rất vừa lòng với biểu hiện của Quách Cẩm Nhi, gọi tên vài món ăn thanh đạm, còn gọi thêm cho Thanh Hòa một bát cháo hoa, rồi sau đó nói: “Em gái của chúng ta thực ra có một cái ưu điểm, chính là không kén ăn, cái gì cũng ăn được.”

Diệp Thanh Hòa không cho là đúng. Giọng điệu này cứ như anh ở nhà cô lâu lắm rồi vậy..... Hai năm qua không biết là ai chăm sóc ai đâu?

“Như thế thật tốt! Không giống em, ăn cái gì cũng phải soi mói, từ nhỏ đã bị mẹ mắng.....” Quách Cẩm Nhi tự phê bình chính mình, biểu cảm của cô lúc đó có chút uỷ khuất, có chút làm nũng, môi còn hơi chu chu, thật sự khiến người ta vừa giận vừa thương, sao có thể trách phạt được đây?

Diệp Thanh Hòa nhìn, không thể không cảm thán, một cô gái xinh đẹp thì cái gì cũng xinh đẹp, nếu cô là con trai, thì chắc chắn trái tim sẽ theo từng cử chỉ ngũ quan của cô mà mềm nhũn.....

Tiêu Y Đình quả nhiên rất vui vẻ, mỉm cười dịu dàng: “Cô bé này, vẫn kén ăn như thế.....”

Ách, vậy cô có thể nói, nhị thiếu gia nhà họ Tiêu anh cũng rất kén ăn không?

Cô nhớ tới lần anh ăn rất nhiều tỏi ở trước mặt cô, còn cả chuyện hoi thở, không biết anh có dám ăn tỏi trước mặt Cẩm Nhi hay không đây?

Cô rất có tâm muốn làm chuyện ác nói: “Anh hai, sao anh không gọi thứ anh thích ăn nhất? Em gọi không nhỉ?”

“Cái gì? Em gọi đi.” Tiêu Y Đình không hề nghĩ tới, cô có nhớ anh thích ăn cái gì nhất sao?

Cô gọi chủ quán đến, khẽ lướt mắt qua Tiêu Y Đình, anh đang nhìn Quách Cẩm Nhi vui vẻ rót nước. Đây chỉ là một quán ăn nhỏ gần trường học, đương nhiên không được như các quán ăn khác, mấy việc nhỏ này đều là do khách tự làm.

“Bà chủ, có thể mang lên một đĩa tỏi bào giấm và lọ tiêu không?” Trên thực đơn không có hai món này, mà là do cô tự nghĩ ra, cô cười hỏi.

“Có thể! Hai cái này có gì khó!” Bà chủ vẫn luôn cho khách hàng là thượng đế, cười đáp ứng.

Đúng lúc Tiêu Y Đình đang rót nước cho cô, vừa nghe những gì cô gọi, tay nhịn không được liền run lên, nước bị rót chệch ra ngoài không ít.

Quách Cẩm Nhi nghe xong hơi hơi co mặt lại: “Anh hai, anh thích ăn tỏi sao?”

Mặt Tiêu Y Đình đen sì, trùng mắt với Diệp Thanh Hòa một cái: “Đừng nghe em ấy nói bừa.....” Còn liên tục hướng về phía bà chủ quán, nói bà không mang thêm đồ ăn nên.

Cuối cùng, Quách Cẩm Nhi giải thích: “Làm gì có ai không ăn được tỏi chứ? Cứ mang lên đây, nếu không ăn thì để em ăn hộ.”

Ánh mắt Quách Cẩm Nhi càng cứng rắn, bất quá vì là tiểu thư khuê các nên vẫn tươi cười: “Anh hai thật là, toàn làm khó Thanh Hòa.”

“Như thế cũng không được!” Tiêu Y Đình thuận tay gõ đầu cô, “Nghe thấy không? Anh mới là người khổ nhất đó, không có anh, ai là người ăn đồ thừa của em chứ?”

Cái này là lật ngược hết trắng đen rồi!

Gì mà anh ăn đồ thừa của cô chứ? Rõ ràng toàn là đồ cô chưa có động đũa! Bánh dẻo! Bánh bao thịt! Còn nhiều nữa?!

Quách Cẩm Nhi càng mơ hồ, rốt cuộc tình cảm của Tiêu Y Đình đối với Diệp Thanh Hòa là gì? Nếu là như nam nữ yêu đương thì hiện giờ anh đang theo đuổi cô, trước mặt cô mà cứ đối đáp như thế với Diệp Thanh Hòa, không sợ cô để ý sao? Nếu là chuyện anh em, thật khiến người ta hâm mộ..... Cô nghĩ về anh trai của mình, anh ấy đâu có thân thiết với cô đến mức như thế?

****de=ien(0danmn&^*5KEELlquuYy&\$&d00nnn

Ngày thường Diệp Thanh Hòa ăn cơm rất chậm rãi, vội vội vàng vàng hấp tấp, hôm nay lại có chút khác thường, nghĩ ngợi gì đó liền nhanh chóng ăn, bát cháo nhanh gọn chui vào bụng, cô đặt bát xuống: “Anh hai, em no rồi.....”

“Nhanh vậy sao? Em còn ăn sạch cháo nữa! Không ăn thêm gì nữa!” Anh dùng thìa xúc một ít đồ ăn vào trong bát của cô, “Ăn hết chỗ này nữa đi!”

“.....” Thực ra cô còn chưa nói xong..... Cô ăn no rồi, còn có chuyện phải làm.....

“Anh hai, em ăn không vào, em mệt lắm, muốn về kí túc xá nghỉ trước.....”

“Được, ăn hết chỗ này rồi về nghỉ.” Anh lấy thêm đồ ăn cho cô.

Quách Cẩm Nhi nhìn hai người bọn họ: “Hôm nay hai người không về nhà sao?”

“Em không về, chị Cẩm Nhi, chị có thể về cùng anh hai.” Cô cúi đầu ăn.

“Bọn anh cũng không về nhà! Có gì thì gọi điện về là được.” Anh nói.

Cô cúi đầu, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nói tạm biệt: “Hai người ở lại, em về trước.”

“Không đợi bọn anh sao? Để bọn anh đưa em về!” Anh lại nói.

Đây không phải là lật lọng sao? Rõ ràng cô nói là ăn xong là để cô về mà!

“Không cần đâu! Em tự về được!” Cô đứng dậy.

Tiêu Y Đình vẫn lo lắng không thôi: “Đợi chút, anh ăn xong rồi, Cẩm Nhi, em ăn no chưa?”

Đương nhiên là Quách Cẩm Nhi chưa ăn no, thế nhưng, chỉ có thể hạ chiếc đũa, rụt rè mỉm cười: “Em no rồi, bình thường em không có ăn nhiều lắm.....”

“Ăn nhiều một chút vẫn tốt hơn.” Anh dịu dàng sờ sờ cười, “Cô bé này thân hình đã thế còn kén ăn, thật giống em gái, đều rất gầy.....”

Anh chuẩn bị trả tiền, vừa sờ mới nhớ tới trên người không có đủ tiền.....

Tiền tối hôm qua đi taxi cũng không nhỏ.....

Tổn thất này hoàn toàn từ cô mà ra!

Anh giận dữ Diệp Thanh Hòa.

Diệp Thanh Hòa vừa nhìn động tác của anh liền hiểu chuyện gì, cũng không nghĩ nhiều, đang định bỏ tiền trả, ánh mắt của Tiêu Y Đình đã rơi vào bức tường đối diện, rồi sau đó hét lớn: “Đợi đã!”

Ách.....

Diệp Thanh Hòa biết anh nhìn thấy cái gì, nếu đã muốn thấy, kiểu gì cũng không thể trốn, chỉ là chuyện sớm hay muộn, sẽ có ngày anh nhìn thấy thôi.....

“Chuyện này là sao?” Anh chỉ tay lên chỗ tên cô và Phó Chân Ngôn ở trên bức tường hỏi.

“Anh hai, chuyện này thực ra.....” Cô liếm liếm môi, cảm thấy chuyện này dù sao cũng phải giải thích rõ, trogn quán cũng còn nhiều khách, không nên quấy rầy họ, nhưng thực tế đã quấy rầy rồi, “Anh hai, chúng ta ra ngoài trước đi, ra ngoài rồi giải thích có được không?”

“Giải thích? Em muốn giải thích cái gì? Anh chỉ cần biết tên Phó Chân Ngôn kia không phải thứ tốt lành gì! Quả nhiên! Nhân lúc anh không có ở đây lại dám đùa cợt em gái anh!” Anh tức giận đến sắc mặt trắng bệch, giọng nói hừng hực.

Diệp Thanh Hòa nhìn xung quanh, khách ăn trong quán đều đang chú ý đến họ.....

“Anh hai, phong độ! Chú ý phong độ!” Cô nhắc nhở anh, hơn nữa Quách Cẩm Nhi đang ở trước mặt, anh đã hoàn toàn mất hết phong độ, anh có biết hay không?

“Em gái mình bị người khác đùa giỡn như thế, phong độ cái PP* ấy! Đừng nói chuyện phong độ với anh! Anh vốn là một người như thế rồi!” Trong tiềm thức anh luôn cho rằng, anh là một cái vỏ vừa mẽ vừa sứt, không nên chọc giận anh, một khi bị chọc giận, anh sẽ trở về là cậu thiếu niên ngang ngạnh hành động không cần quan tâm hậu quả của hai năm trước, ngang ngược hoành hành, cho mình là đúng, còn những thứ khác đều là mây bay.....

*PP= mông (hình mông đó!)

“Em ngồi xuống cho anh!” Không giải quyết xong chuyện này, anh không rời đi đâu. Anh nhìn những người khác trong quán nói: “Ăn xong chưa, nếu xong thì đứng lên đi! Hôm nay tôi bao cả quán này!”

Bộ dáng sát khí hung thần kia giống như muốn nói, ăn xong hay chưa cũng mau chóng đứng dậy mà chạy, nếu không sẽ bị đối xử không đến nỗi nào!

Những người khách kia cũng không phải kẻ ngốc, ai lại đi giao du với lũ côn đồ chứ? Huống chi còn có người trả tiền, liền ném chén đĩa chạy lấy người, ra hết ngoài, nhưng cũng không đi xa mà đứng ngoài cửa xem náo nhiệt.

****de=ien(0danmn&^*5KEELlquuYy&\$&d00nnn

Diệp Thanh Hòa cảm thấy mất hết thể diện, đây là muốn ba người diễn lại buổi xét thẩm sao? Cô xoay người bước nhanh ra khỏi quán ăn, để lại anh và Quách Cẩm Nhi trong quán.

“Đứng lại! Em đứng lại đó cho anh!” Anh hướng về phía bóng lưng cô hô to, rất muốn đuổi theo, nhưng chuyện ở trong quán còn chưa có giải quyết xong, chỉ có thể rống lớn, “Diệp Thanh Hòa! Em cẩn thận anh đấy! Để xem lúc về anh xử em như thế nào!”

Trong lòng anh vẫn không yên, ban đầu định kêu Quách Cẩm Nhi đuổi theo cô, nhưng nghĩ lại, với tính tình kia của em gái, một khi không để ý đến ai cả, thì cô chẳng nề hà ai. Dù sao Cẩm Nhi và cô chỉ gặp nhau có mấy lần, nếu đuổi theo, chỉ sợ cũng không giúp được gì.....

Lập tức quyết định, vẫn là giải quyết chuyện trước mắt trước, sau đó mới thu thập em gái!

“Chủ quán!” Anh hét lớn một tiếng.

“Đến đây!” Bà chủ quán vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đây là lần đầu tiên trong quán xảy ra chuyện như vậy, khách khứa đều vô duyên vô cớ bỏ bàn chạy lấy người, một nam sinh đứng đó gào thét muốn thay mọi người trả tiền cơm, thật sự cậu ta sẽ trả hết sao? Bà vô cùng nóng vội, lo lắng lo lắng.....

“Bà chủ! Đây là cái gì?” Anh chỉ vào bức tường tình nhân hỏi.

“À! Cái này là cho hội viên của quán chúng tôi, tất cả đều là tình nhân, chỉ là để giúp họ hun đúc thêm tình cảm.....” Cái bà chủ quán lo lắng là tờ hoá đơn! Hoá đơn! Tiêu Y Đình cái gì, bà đều không nghĩ ngợi mà trả lời.

“Là thứ đồ chơi bỏ đi mới đúng!” Hai chữ ‘tình nhân’ kia kích thích anh đến tột độ, còn cái gì mà hun đúc tình cảm nữa sao? Phó Chân Ngôn dựa vào cái gì? Nhìn chằm chằm vào tên của Phó Chân Ngôn, ánh mắt anh bốc lửa, ngực như có bom muốn nổ tung, đã thế không hỏi bà chủ quán cho xong, thật là không thể nhịn được nữa! Tiến lên một bước giắt phẳng mọi thứ trên bức tường đó, tất cả ảnh và bảng tên.

“Cậu này.....cậu..... cậu không thể làm như thế.....” Bà chủ quán chạy lại ngăn cản.

Tiêu Y Đình giận dữ, tùy tiện vớ lấy một chiếc ghế đập thật mạnh lên bàn, một tiếng vang thật lớn, ba cốc nước trên bàn đều vỡ, chân của chiếc ghế cũng bị gãy.

Trong quán ăn như chết lặng, cả chủ quán và Quách Cẩm Nhi đều rất sợ hãi.

Chỉ nghe âm thanh giận dữ của Tiêu Y Đình vang lên: “Không thể làm thế sao? Tôi cho bà biết, bà chủ quán! Hôm nay coi như bà gặp may vì tôi không phá nát quán của bà! Bà có thể đi hỏi xung quanh xem Tiêu Y Đình tôi là loại người nào! Từ nhỏ đến lớn tôi chưa làm được chuyện gì tốt đẹp! Còn phá nhiều thứ hơn những thứ này cơ! Nếu bà muốn yên ổn tiếp tục mở quán ăn, thì mau chóng quá bỏ cái bức tường tình nhân kia đi! Nếu không, bằng bất cứ giá nào, ngày nào tôi cũng sẽ đến thăm cục công an, quán bà cũng đừng mong có ngày yên ổn!”

Mở tiệm, sợ nhất là mấy người gây sự thích náo loạn này. Đúng vậy, bà có thể báo cảnh sát, để cảnh sát lôi cậu ta ra ngoài, cứ để làm loạn như thế, sau này cũng sẽ vẫn tiếp tục, không chừng cậu ta còn có bọn đàn em, cậu ta không đến thì mấy người kia cũng sẽ đến, náo loạn lại náo loạn, việc buôn bán của bà cũng sẽ tan tành.....

Cho nên, chuyện lớn hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không có, bức tường tình nhân là thứ đặc biệt nhất của quán nhà bà, là thứ thu hút khách đến nhất, nếu phá đi thì rất không cam lòng, vì thế nhẹ giọng thương lượng: “Vị bạn học này, không biết cậu có ý kiến gì với bức tường tình nhân kia vậy?”

“Còn không chướng mắt sao? Thừa dịp tôi không có ở đây, tên khốn nạn đó dắt tay em gái tôi đến đây! Nếu em gái tôi xảy ra chuyện gì thì liệu bà có gánh vác trách nhiệm được không?” Khi anh có mặt, có người lại dám làm trò?

“Không phải..... tôi thấy cậu thanh niên kia rất tốt.....” Bà chủ quán nghe hiểu co là em gái, chứ không phải là tình địch tranh giành người yêu, cảm thấy sự tình không đến mức nghiêm trọng, kìm lòng không được nói thăm một câu, trong con mắt của bà, Phó Chân Ngôn thật sự là một người tốt.....

“Bà câm miệng cho tôi!” Rất tốt sao? Lại còn nói Phó Chân Ngôn rất tốt? Đây là muốn bức điên anh sao? Anh không kiềm chế được cơn giận, “Xem ra quán của bà không bị phá nên bà cảm thấy khó chịu!”

Người làm ăn luôn dĩ hoà vi quý, bà chủ quán thấy anh như thế chỉ còn biết nhắm mắt làm bừa, nói: “Bạn học này bớt giận! Tôi hiểu tâm trạng của cậu! Chỉ là lo lắng cho em gái mà thôi! Bây giờ tôi sẽ gỡ tên của em gái cậu xuống, huỷ bỏ đôi tình nhân này, được chưa hả?”

Tiêu Y Đình nghe xong, lúc này mới bình tĩnh lại, điều anh muốn nhất chính là cái này, còn về phần em gái, anh sẽ hỏi tội sau.

“Coi như bà biết điều!” Trong lòng anh vẫn cảm thấy lo lắng, có em gái lớn thật khiến người ta lo lắng! Vì thế quay ra phía cửa hô to, “Mấy người nghe lén ngoài cửa nghe rõ cho tôi! Nghe lời tôi nói, em gái của tôi là Diệp Thanh Hòa, học khoa luật trường XXX, lớp chuyên XX, ai muốn động đến em ấy thì nhớ cho kĩ! Phải hỏi trước xem tôi có đồng ý hay không?”

Nói xong có phần khí phách vung tay lên, “Thanh toán, toàn bộ đơn của họ tôi sẽ trả, vui vẻ nói chuyện thì tôi cũng sẽ vui vẻ nói chuyện.”

158. Chương 124: Chương 114

159. Chương 124: Chương 114

Mạnh miệng nói ra, vô cùng ngẫu nhiên, khi đưa tay lấy bóp tiền anh mới nhớ ra, trong đó tiền không còn là bao.....

Cả đời này anh chưa từng một lần mất mặt như bây giờ, kể cả lần bị lưu ban, lần này còn dọa người hơn.....

Một khắc kia anh chỉ hận không có cái lỗ nào để chui.....

Ôi, mặt mũi của anh! Hơn nữa Cẩm Nhi còn đang đứng trước mặt, lần này cứ thế mất hết mặt mũi, sau này anh thật không dám xuất hiện trước mặt cô nữa!

Trong đầu anh là một vạn câu hỏi làm sao bây giờ.....

Em gái! Em gái! Trong lòng anh kêu gào em gái thân yêu, nếu như giờ phút này em gái từ trên trời rơi xuống như đã gọi, anh đảm bảo cả đời sẽ chỉ nghe lời mình cô, cô nói hướng đông anh tuyệt đối không đi hướng tây, cô nói Trái đất hình vuông, anh nhất định sẽ đứng ra bảo vệ ý kiến đó của cô nếu người khác có cố tranh cãi!

Anh nhìn chằm chằm cửa, nghĩ lại bóng lưng kiên quyết rời đi của cô, cảm thấy tuyệt vọng, trong lòng đều là u ám.....

“Vị bạn học này, tổng số tiền nhiều như thế.....” Bà chủ quán đưa tờ hoá đơn ra trước mặt anh.

“Ừm.....” Anh nhìn chăm chăm tờ hoá đơn, đầu vang lên tiếng ong ong.

“Bạn học?” Ngay từ đầu bà chủ quán đã thấp thỏm lo âu.....

“Ừm..... Để tôi xem nào.....” Anh cố kéo dài thời gian, mồ hôi đã sớm ướt đầm rồi có được không? Anh rất muốn hỏi có thể ký sổ nợ được hay không? Ký rồi hôm sau đến trả không được sao? Có thể gọi điện kêu bạn bè đến? Gọi điện cho lão Đại hay Vương Triết đến, nói là mời họ ăn cơm, xong xuôi lại kêu bọn họ trả tiền sao?

Nhưng.....

Làm như thế chẳng phải rất ngu xuẩn sao?

Hay là gọi điện cho mẹ? Để mẹ yêu đến trả tiền?

Làm như thế thì anh chẳng khác gì một đứa trẻ không chịu lớn! Cả cuộc đời anh hận nhất là việc quay lại tìm mẹ giúp đỡ, làm vậy chắc chắn Cẩm Nhi sẽ xem thường anh.....

Nếu không thì gọi điện cho trợ lý của cha hay lái xe thì sao? Xem như là là thiếu gia gọi họ đến nhờ giúp đỡ?

Nhưng còn những chuyện sau đó, chắc chắn sẽ không giấu cha được, rồi khi trở về nhà sẽ là một trận trời nổi, cũng lâu rồi anh chưa bị đánh.....

Làm sao bây giờ? Cách nào mới là thượng sách?

Anh vụng trộm như có như không liếc nhìn Cẩm Nhi một cái, Cẩm Nhi đang nhìn anh cười, đều là đáng về rất tin tưởng vào anh.....

Lại vụng trộm liếc mắt nhìn bà chủ quán cái nữa, trong ánh mắt bà đã muốn tỏ ra nghi ngờ.....

“Bạn học..... Cậu xem xong chưa?” Bà chủ quán lại hỏi.

“Hả..... Để tôi xem chút nữa.....” Xem cái gì mà xem! Căn bản anh không có nhìn qua cho dù là một chữ có được không? Là tỏ vẻ trấn định mà thôi! Trên thực tế mười dòng đầu tờ hoá đơn đã đủ khiến anh tê dại.....

Bà chủ quán tỏ vẻ đã hiểu, nhìn lên nói bằng một chất giọng lạnh nhạt: “Bạn học này, không phải cậu không có tiền đó chứ?”

“.....” Gãi đúng chỗ ngứa, anh đang định cãi lại, nghe thấy ngoài cửa vang lên một giọng nói trong trẻo:

“Làm sao như thế được? Nhị thiếu gia nhà họ Tiêu đây chỉ cần duỗi đầu ngón tay là có thể đánh sập cái quán ăn này! Bà chủ quán, bà đánh giá thấp con người này quá.....”

Anh nghe tiếng nhìn ra: là Phạm Trọng không có hoạn! Quả nhiên là hần! Làm sao có thể là hần ta!

Giờ phút này, anh hoàn toàn tin tưởng trời cao không có mắt! Không có tiền trả đã khiến anh xấu hổ muốn chết! Lại còn bị tên khố rách này nhìn thấy! Danh tiếng nửa đời sau của anh chảy hết ra biển Đông rồi.....

Cái gì mà ‘đánh giá thấp con người này’....

Đây là phong cách nói chuyện của Phạm Trọng, luôn thích mang mấy cái chuyện không tốt nói che che lấp lấp, thật không phải đàn ông! Đàn ông ai mà không nói mấy lời tùy ý, tục tĩu chứ? Thật là không chịu nổi cái bộ dạng ra vẻ nhả nhận lịch sự kia.....

“Tiểu nhị, đã lâu không gặp!” Phạm Trọng chậm rãi tiến lên, định bắt tay với anh. Áo sơ mi màu lam vô cùng sạch sẽ kết hợp với quần trắng, giày trắng, bước đi tao nhã, nụ cười dưới ngọn đèn càng thêm mấy phần toả sáng, nếu là đang đi giữa khung cảnh trời trong mây trắng thì.....

Thế nhưng, chỉ có mình cậu ta là chân thành với bốn chữ kia.

Bà chủ quán thấy một người như thế đi vào, đều ngẩn ra, có cậu bạn này, bà không lo Tiêu Y Đình kia không trả được nợ.....

Tiêu Y Đình khinh thường nhìn Phạm Trọng đưa tay ra, sắc mặt nghiêm nghị, theo bản năng che ở trước trước người Quách Cẩm Nhi, ngăn cản người kia đến trước mặt cô.

Tiểu nhị! Tên này dám gọi anh là tiểu nhị?! Anh ghét nhất là cách xưng hô này có được không? Nghe cứ như gọi tiểu nhị trong khách điếm! Anh đã cảnh cáo tên này không dưới một trăm lần! Không được gọi anh như thế! Trí nhớ thật kém cỏi! Có phải xương cốt lại ngứa hay không? Muốn anh giúp nằm liệt giường?

Phạm Trọng chỉ cười, thu tay về.

Mặc dù là bị cự tuyệt, cậu ta không hề có chút gì xấu hổ hay lạc lõng, lúc thu tay lại cũng rất thoải mái lịch sự, trước sau vẫn giữ nụ cười.

“Tiểu nhị từ khi cậu thi đỗ vào trường này, tôi còn chưa nâng cốc chúc mừng, người làm anh này thật áy náy, nhân tiện hôm nay gặp gỡ có thể cho tôi chút mặt mũi, để tôi trả tiền chỗ này.” Phạm Trọng lấy ví tiền ra, rút ra một tấm thẻ, đưa cho bà chủ quán.

Tình thế nghịch chuyển.....

Tiêu Y Đình tròn tròn mắt.

Bọn họ là anh em tốt của nhau sao? Từ trước đến nay tên tiểu tử này cuôm của anh không biết bao nhiêu là cô bạn gái! Hai người đánh nhau không biết bao nhiêu lần! Không! Nói đúng ra thì là tiểu tử này ăn không biết bao nhiêu là trận đòn của anh! Bây giờ la như thế nào đây? Yêu cầu hoà bình chung sống?

Anh nhìn chằm chằm Phạm Trọng, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối, ánh mắt không hề có ý tốt của tiểu tử này thỉnh thoảng liếc qua Cẩm Nhi đằng sau lưng anh.....

X! Cái bản tính khốn nạn kia vẫn không mất đi đâu! Chủ ý là tiếp cận Cẩm Nhi sao? Cho nên thể hiện mình là người phong độ, có tiền tài của cải trước mặt cô sao? Xưa rồi a~

~Còn tự xưng là anh cái gì mà anh! Chỉ hơn anh có một tháng tuổi! Anh cái em gái nhà hần!

Chỉ có điều, hần chịu trả tiền thay là thật! Không thích cũng không thể làm gì khác!

Lại thấy Phạm Trọng để lộ hàm răng, mặt vô cùng vui vẻ như phát hiện ra điều gì đó, cười nói: “Tiểu nhị, lại đổi bạn gái rồi sao? Sao không giới thiệu với anh đây?”

Phù phù..... Cái gì mà lại đổi bạn gái? Lại còn giới thiệu với hần? Giới thiệu thì khác gì tự mình làm trò cười đâu? Nghĩ đến đây liền âm thầm tự phỉ nhổ chính mình: Tiêu Y Đình, mày thật sự không có tiền đồ! Tại sao lại không có niềm tin vào khả năng của bản thân cơ chứ?!

“Ý mày là gì? Phạm Trọng!” Trong lòng anh tức giận, ánh mắt phun lửa, không biết Cẩm Nhi có nghe thấy cái chữ ‘lại’ kia hay không?

Phạm Trọng cố ý tỏ ra giật mình, bộ dạng lại giống như vô cùng áy náy: “Hả—— thực xin lỗi, tiểu nhị, tôi quên mất..... Sao có thể bôi xấu hình tượng thời trẻ của cậu được?”

“Mày.....” Giả tạo cái gì chứ! Rõ ràng là cố ý! “Cẩm Nhi, chúng ta đi thôi.....đừng nghe tên này nói bậy.....”

Tiêu Y Đình tự cảm thấy hôm nay mình ra cửa không đúng giờ hoàng đạo, toàn gặp chuyện không hay ho gì đâu.....

Tuy rằng Quách Cẩm Nhi vẫn đang ôm một bụng nghi hoặc, chưa phân rõ địch ta, nhưng ít nhất thì bây giờ cô đang cùng bên với Tiêu Y Đình, anh bảo đi, đương nhiên cô phải theo.

Hai người vừa rời bước, Phạm Trọng lại nói với anh: “Tiểu nhị, tôi luôn muốn tìm cậu để giải thích một chuyện, thế nhưng cậu lại chuyển trường, sau đó lại có nhiều chuyện xảy ra làm trì hoãn, hôm nay gặp được rồi cũng nên ngồi nói chuyện với nhau.”

Giải thích? Giải thích vì sao tên này liên tiếp đào góc tường của anh sao? Anh không thích nghe! Về mặt Tiêu Y Đình vẫn cau có, tiếp tục đi về phía trước.

“Tiểu nhị, giúp tôi nói lời xin lỗi với Thần An.” Giọng nói của Phạm Trọng lại vang lên một lần nữa.

Là chuyện gì có liên quan đến Thần An? Tiêu Y Đình kim lòng không được dừng bước, chuyện của mình có thể anh không muốn nghe, nhưng là chuyện của mấy người anh em, anh không thể không dừng bước.

“Tiểu nhị, tay của Thần An đã khỏi hẳn rồi chứ? Thật sự rất xin lỗi, lần đó tôi cũng không biết anh trai của tôi có dẫn theo người đến, tôi không cố ý khiến các cậu bị thương, sau đó, còn hại cậu bị lưu ban.....”

Hừ! Tiêu Y Đình muốn bóp chết tên này!

Đủ được sao? Đây là xin lỗi sao? Dù nghe như lời xin lỗi nhưng hình như vẫn có ý làm anh xấu mặt? Lưu ban là chuyện cứ nói oang oang như thế sao? Xong rồi! Hình tượng của anh trước mặt Cẩm Nhi!

“Phạm Trọng! Được rồi! Đừng nói nữa! Chuyện đã qua mấy năm rồi! Quên sạch sẽ rồi! Thần An cũng đã khỏi hẳn! Về sau muốn đánh nhau, tao sẽ chiêu mày! Còn mấy cái chuyện không hay thì đừng nên nói ra!” Anh cũng rất muốn lời hết gốc gác của Phạm Trọng ra trước mặt Cẩm Nhi, thế nhưng, anh cũng không phải dạng người dễ tiện như tên tiểu tử đó!

“Tiểu nhị, sao có thể nói như thế được? Hôm nay tôi thành tâm xin lỗi các cậu! Có phải cậu bạn họ Trữ đang làm huấn luyện viên đúng không? Nếu không thì sắp xếp một cuộc gặp mặt, gọi Thần An nữa, tôi sẽ chi hết, chúng ta cùng uống ly rượu ôn lại chuyện xưa, cậu thấy sao?” Cho dù thái độ của Tiêu Y Đình có khó chịu như thế nào, giọng nói của Phạm Trọng vẫn nhẹ nhàng ôn hoà.

Tiêu Y Đình quá hiểu rõ hắn! Chính là cái sự giả tạo này đã mê hoặc không biết bao nhiêu cô gái! Dịu dàng, sẵn sàng, đáng vẻ đẹp đẽ, ra tay hào phóng,..... Nếu đem hai người so với nhau, nhìn chung có vẻ anh không được bằng, ngoại trừ vẻ bề ngoài không hề thua kém (cái này là do bạn học Tiêu tự nhận), còn những mặt khác, xem ra anh đều không được bằng tên nhãi ranh này..... Con gái cần mỗi câu của hắn là chuyện dễ thấy.....

Lại nói, không phải anh không hiểu dịu dàng, mà là khinh thường!

Anh chính là một người con trai có cá tính đàn ông truyền thống như thế! Những cô gái thích anh phải là thích ở bản chất! Chứ không phải mấy cái thể hiện giả dối!

Hừ! Mấy cô gái kia kết quả sẽ ra sao? Phạm Trọng dịu dàng lại giảng co được bao lâu? Dài nhất cũng không hơn một tuần, Phạm Trọng sẽ hiện nguyên hình thôi! Mấy cô gái đó sẽ phải chịu cảnh khổ bị vứt bỏ! Khi đấy tên nhãi này còn nhặt phế phẩm về dùng lại sao?

Anh đè lại cục tức trong lồng ngực, hôm nay anh không muốn mất mặt hơn nữa trước mặt Cẩm Nhi, không thể tùy tiện phát hỏa, lời nói càng phải cởi mở rộng lượng: “Không cần, Phạm Trọng, không cần ôn lại chuyện xưa làm gì, đều là đàn ông con trai, đánh xong là đánh xong, ân oán cũng đã hiểu rõ, ai còn mang thù làm gì chứ? Dù là lúc đó hay bây giờ chúng ta đều không cùng chung tư tưởng, bởi vì, vĩnh viễn không có khả năng trở thành bạn bè.

Thật sự, trở thành bạn bè với tên này sao? Trừ phi mặt trời mọc hướng Tây! Anh và nó mãi mãi là thiên địch! Cho dù lần suýt phá hỏng cả cánh tay của Thần An không phải là do hắn ta cố ý, thế nhưng cũng không thể hoá giải hận thù giữa hai bên.

Nghĩ đến đây, anh lại hiểu ra thêm một chuyện: trước kia mỗi lần hai bên đánh nhau Phạm Trọng đều không cần ai giúp đỡ, bị đánh cho bầm dập cũng không kêu, trận đánh ba năm trước, vậy là anh trai tên đó tự đến.....

“Cẩm Nhi, đi thôi.” Anh dẫn Cẩm Nhi ra khỏi quán ăn.

“Bạn học này, mặt khẩu chuyển tiền.” Bà chủ quán chờ hai người nói chuyện xong mới dám xen vào.

Phạm Trọng đứng yên tại đó nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, Quách Cẩm Nhi vấy trắng thướt tha phía sau Tiêu Y Đình, đáng người ưu tú, cảm thấy có chút hứng thú, có lẽ là một tiểu thư khuê các, đúng kiểu con gái mà Tiêu Y Đình thích.....

Con mắt Phạm Trọng nhếch lên mang ý cười, sâu thẳm, có một chút buồn.....

Cúi đầu, nhập mặt khẩu, rất thuần thực, ngón tay thon dài trắng nõn linh hoạt và đẹp mắt.....

Chuyện đầu tiên Tiêu Y Đình muốn làm sau khi ra khỏi quán ăn chính là tìm Diệp Thanh Hòa, dẫn theo cả Cẩm Nhi đi nhanh về phía phòng ở của Diệp Thanh Hòa.

Anh đi rất nhanh, Quách Cẩm Nhi mang giày cao gót nên dễ đuổi kịp rất vất vả. Cô cũng là một đại tiểu thư được người người yêu mến, người theo đuổi cũng không ít, đã quen với sự cao cao tại thượng, vì thế ở trước mặt Tiêu Y Đình dù đã kiệt sức vẫn cố tỏ ra bình thường, nhưng có vẻ Tiêu Y Đình không hề để ý đến cô, khiến cho cô cảm thấy sự hơn người như bị đánh bầm dập, nhớ lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, trong lòng không khỏi buồn bực, cố đi theo một lúc quyết định ll theo nữa, đứng lại nhìn Tiêu Y Đình đang đi phía trước. Cô thầm nghĩ trong lòng, cô đếm đến mười, nếu Tiêu Y Đình không phát hiện ra cô không đi theo thì cô sẽ về ngay lập tức!

Cô thầm đếm số trong bụng, chưa đếm đến năm, Tiêu Y Đình đã quay đầu lại, phát hiện cô đứng tạt phía sau, lại nhìn đến đôi giày cao gót của cô, biết mình sai ở đâu.

Vì thế anh chạy vội lại: “Cẩm Nhi, thật ngại quá, anh quên mất em mang giày cao gót không đi nhanh được.”

Mắt của Cẩm Nhi rất sáng, có chút ủy khuất, cuối cùng cũng tìm thấy cảm giác tồn tại của bản thân, khoe mắt hơi ươn ướt.

“Cẩm Nhi, thực xin lỗi, đừng khóc mà!” Sợ nhất là con gái rơi nước mắt, huống chi còn là Cẩm Nhi? Anh tiếp tục khuyên nhủ, “Không bằng như vậy đi, anh sẽ nhanh chóng tìm Thanh Hòa cho nó một bài học! Bên kia đường có một quán cà phê, em sang đó ngồi uống gì đó chờ anh xong việc, được không?”

Quách Cẩm Nhi nghe xong, nước mắt thật sự rơi xuống: “Không cần! Em còn phải về nhà.....”

“Đừng mà! Cẩm Nhi! Em cũng biết em gái còn nhỏ không hiểu chuyện, Phó Chân Ngôn kia còn là người xấu, nếu em gái còn đi với hắn, hậu quả thực sự khó lường! Cha và anh cả đã dặn anh, ở trường học phải chăm sóc thật tốt cho em gái, nếu em ấy có chuyện gì thì kết cục của anh sẽ rất thảm đó!” Anh rất khó xử, một bên là Cẩm Nhi, một bên là em gái, hai bên đều khẩn cấp.

“Cẩm Nhi, không phải chúng ta đã bàn với nhau rồi sao? Đêm nay là lần đầu tiên họp mặt fan của ngôi sao điện ảnh mới nhất, diễn viên em thích nhất còn là đàn anh cùng trung học với anh, vất vả lắm anh mới xin được anh ấy cho chữ kí đó!”

“Thật không?” Quách Cẩm Nhi nghe tới đó mắt sáng ngời.

“Thật sự! Anh còn suốt ngày theo chân anh ấy nữa kia!”

“Vậy được rồi..... em sang quán cà phê chờ anh.....” Xem như Quách Cẩm Nhi miễn cưỡng đồng ý.

160. Chương 125: Chương 115

161. Chương 125: Chương 115: Sau Đây Em Sẽ Rồi Anh Đi?

Tiêu Y Đình dồn hết sức, dùng tốc độ của vận động viên thể vận hội thể dục thể thao để chạy đến phòng Diệp Thanh Hòa.

Dì quản lý kí túc xá cũng không còn xa lạ gì với anh, anh bày ra bộ mặt đáng yêu tươi cười với dì quản, lấy lòng người phụ nữ yếu lòng này: “Dì à, em gái cháu bị ốm, em ấy quên lấy thuốc, cháu phải đưa cho em ấy gấp.”

Trong túi anh thực sự có thuốc, ở trước mặt dì quản đừng đưa qua lại, dì quản liền cho anh vào.

Diệp Thanh Hòa đang tựa đầu giường đọc sách, đang chăm chú, anh từ bên ngoài xông vào.

Các bạn cùng phòng cô đều đang trong phòng, anh vừa bước vào cửa liền xanh mặt, dù sao chuyện này cũng không tiện để người ngoài nghe thấy, chỉ lạnh nhạt nói: “Em gái, ra ngoài gặp anh.”

Cô than nhẹ trong lòng, thật là một đứa trẻ cố chấp.....

Cô bước xuống giường, theo anh ra ngoài.

Tiêu Y Đình đóng cửa phòng lại, đợi người ngoài hành lang đi qua hết mới bắt đầu nói: “Em gái, rốt cuộc chuyện giữa em và Phó Chân Ngôn là như thế nào?”

Diệp Thanh Hòa nhìn anh, bình tĩnh nhả nạt: “Anh hai, rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

“Không cho phép em ở cùng một chỗ với Phó Chân Ngôn! Hắn ta không phải người tốt!” Đường như anh đang gần từng tiếng, lặp lại lời anh đã nói rất nhiều lần.

Cô vẫn lạnh nhạt nhìn anh như cũ, ngay cả quần áo của cô cũng không có chuyển động chút nào.

“Em không thừa nhận?” Sự trầm mặc của cô càng khơi thêm sự tức giận của anh, nếu không phải còn có người đi qua đi lại trên hành lang, nếu không phải đang đứng trước cửa phòng kị tức xá, nhất định anh đã giậm chân đập tường.

“Nói chuyện đi!” Anh hạ giọng gầm nhẹ. Tối nay buồn bực xuất hiện không biết bao nhiêu lần, bộ dạng không nói gì và ánh mắt lạnh nhạt cô nhìn chằm chằm anh, giống như đang cười nhạo anh, thậm chí là khinh thường, khiến anh như có tảng đá đè ngực, khó chịu và lo lắng, phiền chán không chịu nổi.

“Anh hai, anh muốn em nói cái gì?” Cô khẽ chau mày.

Giọng nói của cô mềm mại và êm ái, nhưng có thể khiến người ta càng thêm lo lắng, giống như cô chẳng có chút hứng thú với chuyện đang xảy ra lúc này, không thêm trách móc anh.

Áp lực hừng hực trong lòng anh như ngọn lửa thiêu đốt mọi thứ, nhưng vẫn cố gắng duy trì cái hình tượng cô nói trong quán ăn: “Em cảm thấy Phó Chân Ngôn rất tốt sao?”

Cô trầm mặc một lúc, cuối cùng gật gật đầu: “Đúng vậy, Phó Chân Ngôn rất tốt, em rất ngưỡng mộ.”

“..... Ngưỡng mộ?! Rốt cuộc anh không thể khống chế được, phong độ cái PP! Lửa giận ngút trời: “Em ngưỡng mộ cái tên giả tạo đó sao?! ”

Mấy bạn phòng bên cạnh thỉnh thoảng ngó đầu ra xem xét hai người.

Diệp Thanh Hòa nhìn những cặp mắt sau lưng anh, có vẻ anh không nhìn thấy, nói: “Anh hai, trong mắt em Phó Chân Ngôn chưa bao giờ giả tạo.”

Lời nói nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu cứng rắn kiên định.

Trong đầu Tiêu Y Đình vang lên âm thanh ầm ầm, giống như tín ngưỡng trước giờ trong lòng mình bỗng chốc sụp đổ, giọng nói run run: “Hắn ta không phải, anh sao?”

Giờ phút này, trong lòng không chỉ có phần nộ, tuyệt đối như thế.....

Khớp hàm Diệp Thanh Hòa nhẹ nhàng chuyển động, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như gió: “Anh hai, cho tới bây giờ em chưa từng nói ai giả tạo, anh không phải, anh ấy cũng không phải, chỉ có điều, Phó Chân Ngôn đã trưởng thành. Anh hai, em và Phó Chân Ngôn rất giống nhau, đều là những đứa trẻ không cha không mẹ, nhưng biết được cái gì là quan trọng nhất trong cuộc đời của mình. Anh ấy có mục tiêu và trách nhiệm của mình, tuy lúc còn trẻ chưa chín chắn và quyết đoán, nhưng vẫn biết rất rõ con đường nào mình cần đi và đi như thế nào, biết mình cần nỗ lực ra sao để từ đó dần hết mọi cố gắng để theo đuổi. Anh ấy không lừa gạt ai, cuộc sống cũng không lừa gạt anh ấy, anh ấy thành công, thăng tiến những bước lớn mà từ trước đến nay chưa từng bước. Em nên học tập những điều này, học tập tinh thần và tính cố chấp của anh ấy. Anh có hiểu không?”

Tiêu Y Đình nghe lời cô nói, nhìn vào khoảng không vô định, cô không bị sứt mẻ dù một sợi tóc, bỗng nhiên cảm thấy bản thân cách cô rất xa, cảm thấy từ trước đến nay mình chưa từng hiểu cô.....

Phải không? Phó Chân Ngôn và cô xuất phát điểm giống nhau, nên dễ hiểu và tương trợ lẫn nhau; Phó Chân Ngôn thành công, cô khâm phục, tín nhiệm, thậm chí ngưỡng vọng hắn; Cô thiếu thốn tình cảm của cha mẹ, nên một Phó Chân Ngôn sự nghiệp ổn định sẽ là chỗ dựa vững chắc cho cô sao?

Thế nhưng còn anh, từ nhỏ đã hơn người, anh không cần phần đầu vẫn có vị trí an nhàn tài phú, dù có trưởng thành anh cũng không cần gánh vác trách nhiệm của gia đình, đây là lỗi của anh sao?

Dừng lại ở đôi kính mắt phản chiếu ánh sáng của cô, anh không thể nhìn thấu nội tâm cô, trong đó chỉ có Phó Chân Ngôn thôi sao? Hai năm cùng chung sống dưới một mái nhà không có ý nghĩa gì với cô sao?

Hình ảnh sớm tối gần nhau suốt hai năm qua chạy nhanh qua tâm trí anh.

Lần đầu tiên cô xuất hiện trong phòng khách của nhà anh, tay anh đang cầm quả bóng rổ, cười và nói ‘Hi!’ với cô.

Cô phải chạy 3000m, ngã sấp xuống sân thể dục, anh như một kẻ điên bế cô vào phòng y tế.

Cô đến kỳ sinh lý đau đớn đến phát sốt, anh ở cạnh cô cả một đêm, đọc bài khoá cho cô nghe.

Bình thường có người khi dễ cô, anh nổi giận ngay lập tức, giống như gà mẹ bảo vệ cô dưới đôi cánh của mình.....

Nhớ lại nhiều chuyện, ánh mắt anh không ngừng chuyển động, nhớ cả khi cô luôn dùng ba mươi cái điều luật kia để cười nhạo gọi anh là Tiểu Ô Quy, cứ thế cứ thế khắc sâu sự tồn tại của anh....

Cô có tin không? Bây giờ anh có thể không than một lời, thực hiện đầy đủ tất cả những điều luật kia.....

Trong lòng cô, tất cả những chuyện này đều không bằng một tên Phó Chân Ngôn sao?

Người yêu? Trong lòng anh nhói lên sự bi phẫn vô cùng, nghĩa của hai chữ ‘người yêu’ kia là cô sẽ cùng Phó Chân Ngôn rời đi sao?

Thật chán ghét cặp kính trên mũi của cô, chán ghét chưa từng có!

Anh muốn lấy cái kính kia xuống! Muốn thấy rõ tâm tư của cô! Anh nhớ rõ có lần từng rất kích động mà tháo kính mắt của cô xuống, lúc đó không biết cô xinh đẹp như thế, lần này, sự kích động ấy không ngừng dâng lên.

Anh nhanh nhẹn đưa tay ra, nắm chiếc kính trong tay mình. Đôi mắt cô tròn to, sáng ngời, ngoại trừ chút kính ngạc lúc đầu không còn gì khác.....

Giống như một cục đá nhỏ rơi xuống mặt hồ đang yên lặng, chỉ gợn chút sóng, ngay lập tức chìm xuống đáy hồ, không còn tiếng động. Vẫn thế, dạng vẻ thường ngày của cô, nhẹ nhàng thanh tĩnh, mặc kệ những cái khác, lạnh nhạt đến..... vô tình vô nghĩa.....

Nơi cổ họng nghẹn lại, kìm nén tiếng nói: “Em gái, về sau em sẽ rời anh mà đi sao?”

Cô ngẩn ra, cụp mi mắt: “Anh hai, làm sao có người ở bên một người nào đó mãi được?”

.....

Bỗng nhiên anh muốn cười, cười thật to.

Đúng không? Không ai ở bên cạnh ai đó mãi được..... Ngay từ đầu, quãng thời gian hai năm qua chẳng thuộc về ai cả.....

Anh cảm thấy không cam lòng, cuối cùng nói một câu: “Em gái, anh không cần phán đấu vẫn có thể thành công! Với gia thế này, chuyện đó khác gì trở bàn tay!”

Diệp Thanh Hòa nhìn anh, rồi cuộc biểu cảm cũng đã có phản ứng lại, không còn là một cái hồ yên tĩnh, đáng vẻ kia rõ ràng là rất buồn cười, lời anh vừa nói thật buồn cười làm sao.....

“Anh hai, thành công và gia thế không đi cùng đường với nhau.....”

Ngữ khí kia giống như cô đã trải qua nhiều sự đời, còn anh thì không khác gì một đứa trẻ chưa lớn.....

Ánh mắt kia khiến anh thêm bi thương.

Sao anh lại không biết điều đó chứ? Chỉ là anh muốn nói với cô, Phó Chân Ngôn có thể, anh cũng có thể, Phó Chân Ngôn cho cô mọi thứ, anh cũng cho cô tất cả.....

“Anh hai, em muốn đọc sách, anh đi tìm Cẩm Nhi đi, đừng để chị ấy đợi lâu.” Cô hạ ánh mắt, cúi đầu nói, hai tay buông thong bên mình, nhẹ nhàng nắm lại thành nắm, ngón út đâm vào lòng bàn tay.

Cảm giác vô cùng chua xót từ ngực trào lên chớp mũi, anh cười, trả kính lại cho cô: “Đương nhiên! Không thể để Cẩm Nhi chờ lâu, anh đi đây!”

Cô đeo kính lên, trước mắt đã không còn bóng dáng của anh.

Đứng lại chỗ một lúc, cô đi vào phòng ngủ.

Chợt nhớ đến anh không có đủ tiền, cũng không đòi tiền từ chỗ cô, cô liền chạy ra ngoài, dựa vào hành lang nhìn xuống, chỉ thấy anh đang chạy rất nhanh ra phía cổng kí túc xá, rất nhanh.....

Cô từ bỏ, chỉ có thể đứng từ xa nhìn bóng lưng anh, trong lòng thở dài. Cô còn mong anh lo lắng cho cô sao, một bên là cô, một bên là Cẩm Nhi chắc anh đã sớm đủ mệt mỏi....

Thực ra lúc từ quán ăn bỏ về không lâu, cô nhớ tới anh không đủ tiền trả, nên đã xoay người định trở lại.

Không ngờ trên đường đi lại gặp Phạm Trọng.

Nghe nói người này là thiên địch của anh hai, hơn nữa nhìn qua lại để lại cho người khác cảm giác thần thần bí bí, nên cô cũng không nghĩ đến gặp hắn sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Không ngờ, Phạm Trọng chủ động mỉm cười với cô, còn vui vẻ chào hỏi: “Hi, em gái.”

Kêu cô là em gái sao? Cảm giác không ổn chút nào.....

Chỉ có điều nụ cười của Phạm Trọng không nói rõ là nên vui vẻ đón nhận hay lo lắng. Nụ cười tươi như thể cùng với áo sơ mi màu lam và quần trắng giữa lúc trời tối như thế khiến người nhìn vào có một chút ám ảnh, còn cậu ta thì giống như đang đứng giữa khung cảnh trời trong mây trắng.

Cuối cùng cô luôn là người hiểu chuyện, không nói cười tùy tiện, chỉ gật đầu, lễ phép nhất có thể.

Cô ra ngoài, Phạm Trọng và cô giống như hai người vô tình trùng hợp gặp nhau ngoài đường, không cần biết cô đi đâu, tùy ý đi cùng, bước sánh ngang với cô.

Cô vốn là người trầm mặc ít nói, không bao giờ vì việc không có chuyện gì để nói với người bên cạnh mà ngượng ngùng, cứ việc đi thẳng, hoàn toàn không để ý người đi bên cạnh.

Còn Phạm Trọng, dường như cũng thế.

Hai người đi song song cùng nhau nhưng thực ra trong lòng mỗi người đang ngắm một khung cảnh khác nhau, mà cô tin chắc rằng, người có hứng ngắm phong cảnh hơn cả chính là người kia.....

Đến khi ra khỏi cổng trường Phạm Trọng mới hỏi cô: “Em gái, đang đi đến chỗ Tiêu Y Đình sao?”

“Hả.....” Cô tùy tiện đáp lại một câu, không suy nghĩ nhiều, tin rằng mình không nói gì sai. Người này và anh hai là thiên địch, biết cô đi tìm anh hai, nói không chừng sẽ không đi cùng nữa, vì không có cùng mục đích với cô.

Nhưng cô đã lầm, Phạm Trọng vẫn tiếp tục đi cùng cô.....

Đến nơi, nhìn bộ dạng cảm tờ hoá đơn rồi xem xét của anh, biết chắc là trên người anh không đủ tiền, theo tính cách của nhị thiếu gia nhà họ Tiêu thì trả tiền có bao giờ xem hoá đơn? Lại còn xem xét kĩ càng như thế kia?

Cô đang định bước vào giải vây giúp anh liền nghe thấy giọng nói của Phạm Trọng vang lên, bóng dáng như có như không bước vào trong quán.

Sau đó cô biết, mình không còn chuyện gì ở đây.....

Vì thế yên lặng quay người. Trên đường về cô còn gặp Chung Gia Nghi, đề nghị về cùng cô, cô mới yên tâm nhận lời cùng về.

Chỉ có điều Phạm Trọng người này, có thật là kẻ thù của anh hai không? Vì sao nhìn qua lại giống như rất vui vẻ? Thay anh hai trả tiền nữa chứ?

Anh hai.....

Nhớ tới tên gọi ấy, giọng nói bi thương của anh bất chợt vang lên bên tai cô: “Em gái, sau này em sẽ rời anh mà đi sao?”

Nhất thời, cô lại ngây ngốc đứng đó.....

“Thanh Hòa, cậu sao vậy? Giống như có chuyện không vui.” Chung Gia Nghi thấy cô ngẩn người liền hỏi.

Diệp Thanh Hòa hoàn hồn ngay lập tức, rất nhanh điều chỉnh lại biểu cảm của mình, hơi nhú mi, cô có chuyện gì sao? Sao có thể đem cảm xúc lộ ra ngoài như thế? Còn để Chung Gia Nghi nhận ra nữa chứ? Điểm này thật không tốt!

“Không có gì.....” Cô qua loa tìm lấy cái cớ, “Chỉ là hôm nay mình gặp được một người, có chút bất ngờ.”

“Ai thế? Có thể cho bọn tò mò này biết không Thanh Hòa?” Trong mắt Chung Gia Nghi tràn đầy tò mò và thích thú, “Nhất định là một nam sinh phải không?”

Cô gật gật đầu, thần nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, tên là Phạm Trọng, các cậu có biết người này không?”

Chung Gia Nghi vốn là người tính tình hoạt bát vui vẻ, chắc chắn người đẹp trai như thế ở trong trường cô không thể không biết.

“Anh ấy sao?” Quả nhiên hào quang trong mắt Chung Gia Nghi bắn ra bốn phía, “Đương nhiên biết! Anh ấy là người có thành tích học tập luôn đứng đầu trường chúng ta, nhưng hình như không phải học luật mà là khoa công nghệ thông tin máy vi tính gì đó! Trước chúng ta một khoá, cũng coi như học trưởng! Giọng nói vô cùng ôn hoà, bất kể là mỹ nữ hay khủng long chào hỏi anh ấy, anh ấy luôn gật đầu mỉm cười, thế nhưng cũng chỉ là gật đầu mỉm cười, ai muốn tiến thêm một bước với anh ấy thì có mà khó như lên trời! Biết hôm trước mình nghe được mấy chị khoá trên nói gì không? Nói là ‘Dịch chuyển được núi, dịch chuyển được lòng Phạm Trọng!’”

“Thế sao?” Là vậy sao? Cô nhú mày suy nghĩ, điều này nghe sao không giống với những gì anh hai đã nói? Không phải là một thiếu gia thích bốn cọt con gái nhà lành sao?

“Làm sao vậy? Thanh Hòa, cậu có hứng thú với anh ấy sao?” Chung Gia Nghi đối với loại chuyện này thực sự rất nhạy cảm, ánh sáng loé lên trong mắt nói rõ mọi hưng phấn.

Thanh Hòa cười cười: “Làm sao có thể? Chỉ là hỏi thăm một chút thôi.”

Bên kia nghe thấy tiếng Ngụy Nhã Đan thở dài: “Thực sự bọn mình cũng chỉ hỏi được chút chuyện như thế thôi, có người còn chê cười chuyện người trước ngã xuống, người sau liền xông lên theo đuổi anh ấy, người trước ngã, người sau lên.....”

“Đúng vậy!” Chung Gia Nghi cũng thở dài, “Thật sự rất đáng tiếc, ngay cả hoa khôi của trường bắt chuyện với anh ấy, anh ấy cũng chỉ mỉm cười, hơn nữa còn nhất định không cho cô ấy cơ hội nói câu thứ hai, mấy thành phần vật vãnh như chúng ta thì chỉ có thể ngồi nhìn ngắm cảnh đẹp thôi.....”

Diệp Thanh Hòa lại cười, bước vào phòng, cầm sách lên, chìm vào trong thế giới của riêng mình.

162. Chương 126: Chương 116

163. Chương 126: Chương 116: Tri Âm.

Ngày hôm sau cô tự đi tiêm, Tiêu Y Đình không thấy tới.

Chỉ có điều, cô không hề cảm thấy chuyện này không tốt. Một mình, cô đã quen với cách sống này, cô đã quen phải mạnh mẽ, cho dù hai năm qua sống cùng một nhà với người nhà họ Tiêu, cuộc sống xung quanh cô náo nhiệt và ồn ã, thế nhưng trong lòng cô vẫn có một góc nhỏ để cô khoá mình trong đó, chỉ mình cô thôi.....

Cũng may, lần bị cảm này không quá nghiêm trọng, mới qua ba ngày đã có chuyển biến tốt đẹp, nếu không bệnh nhân nếu ốm quá dài, cơ thể sẽ tự nhiên mà yếu đi.....

Lúc chập tối, cô đang chuẩn bị xuống canteen ăn cơm, đi đến cổng lại gặp một người – Quách Cẩm Nhi.

Có vẻ như cô ấy đứng đợi ai đó từ trước.

“Thanh Hòa.” Thấy cô, Quách Cẩm Nhi liền gọi, vẻ ngoài xinh đẹp, mặt hơi ửng hồng, dường như có chút xấu hổ, chút thẹn thùng, không giống với dáng vẻ tiểu thư khuê các trang nhã hàng ngày của cô ấy.....

“Chị Cẩm Nhi.” Cô khẽ gật đầu.

“Thanh Hòa, em đang định đi ăn cơm sao?” Quách Cẩm Nhi chú ý tới cặp lồng cơm trong tay cô.

Đây là chuyện hiển nhiên a..... Diệp Thanh Hòa lại gật đầu lần nữa, tò mò không biết cô ấy đứng đây làm gì, sao không cùng ở một chỗ với Tiêu Y Đình, không phải hôm qua là lần đầu tiên hai người cùng đi xem phim sao? Cãi nhau?

Trong tay Quách Cẩm Nhi là một phong thư nhỏ màu hồng, bên trong lộ ra một tờ giấy nhỏ.

Chỉ thấy Quách Cẩm Nhi có vẻ do dự, cúi đầu nói: “Thanh Hòa, em có thể đưa cái này cho anh hai giúp chị được không?”

Có vẻ như Diệp Thanh Hòa đã hiểu vậy cô ấy muốn đưa là gì, chỉ có điều, chuyện này không liên quan đến cô, không phải sao? Lúc trước cô đã hứa với bác Tiêu giúp anh hai thay đổi thói quen sống và học tập, bây giờ cô không muốn thêm cà bả mai cho anh.

“Hả..... Vì sao chị không tự đưa cho anh ấy?” Cô khẽ cười một tiếng hỏi.

“Chị.....” Mặt Quách Cẩm Nhi càng đỏ hơn, “Không phải chị rất xấu hổ sao? Thanh Hòa, em giúp chị đi.....”

Quách Cẩm Nhi kéo tay cô, đưa người.

Một cô gái như Quách Cẩm Nhi, xinh đẹp đáng yêu, con nhà gia giáo, lại là một cô gái nhu mì, cứ dấn lấy cô mà làm nũng như thế, ngay cả xương cốt của cô cũng phải mềm, nói gì đến việc từ chối cơ chứ?

Nghĩ đến, nếu cô ấy đối với Tiêu Y Đình như thế, thì chắc chắn tên họ mình là gì anh cũng quên luôn.....

Cuối cùng vẫn là cô đồng ý giúp Quách Cẩm Nhi gửi phong thư này cho Tiêu Y Đình, nói tạm biệt liền rời đi.

Giờ này thì Tiêu Y Đình vẫn đang ở trong kí túc xá, nữ sinh vào kí túc xá của nam sinh thì dễ dàng hơn, Diệp Thanh Hòa tìm một cái cớ, dìu quần liền cho cô vào.

Đây là lần đầu tiên cô vào kí túc xá nam nên cũng không nghĩ đến tình hình trong đó như thế nào, đến khi dừng lại trước cửa phòng anh, cô mới thấy có chút xấu hổ.

Thời tiết nóng nực, phần lớn nam sinh đều để trần nửa thân trên, bên dưới cũng chỉ mặc có một chiếc quần nhỏ.

Tuy rằng Diệp Thanh Hòa rất lạnh nhạt đối mặt với bộ dạng như thế của anh hai, nhưng với những cậu con trai xa lạ khác, cô không thể lạnh nhạt như mọi khi, lung túng không biết làm thế nào.

Bây giờ cô đang hoảng sợ sao?

Có mấy cậu bạn nam sinh cũng hơi hoảng. Đã quen để bộ dạng như thế trong phòng ngủ, thỉnh thoảng nay có một cô gái xuất hiện ngoài cửa, sợ tới mức họ rối loạn tìm quần áo mặc, lại còn đang mặc mỗi cái quần nhỏ nhỏ kia, náo loạn cuống cuồng tay chân.

“Diệp..... Diệp Thanh Hòa, anh hai cậu đang ở trong toilet!” Rốt cuộc cũng có người kịp phản ứng, cô đến kí túc xá đương nhiên là để tìm người.

“Hả... Hả... Cảm ơn....” Cô cũng chạy trốn chết, cứ tiếp tục như thế cô không sống nổi mất. Một khung cảnh Sắc Sinh Hương

~Hoảng hốt một hồi, cô đi đến bên ngoài toilet, thế nhưng, không phải như vậy càng quái dị hơn sao? Nam sinh từ trong toilet đi ra, ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm cô.

Cô đành phải giữ một khoảng cách xa hơn.

Cuối cùng anh cũng đi ra.

Liếc mắt một cái liền thấy cô đang đứng cạnh đó, ban đầu có chút chần động, sau đó lập tức thay bằng một vẻ mặt tươi cười, nhưng cô chưa từng thấy qua kiểu nụ cười này, không giống vẻ đùa cợt thường ngày, có gì đó xa cách.

“Ôi, em gái.” Anh bờ ngõ, vẻ mặt kinh ngạc, dấu vết ra vẻ rõ ràng.

Loại cảm giác này cũng không thoải mái, cố tình tỏ ra xa cách.....

Anh cũng chỉ mặc một cái quần thể thao dài, nửa thân trên để trần, ánh mắt của cô liền dừng ở trên ngực anh, anh từng kêu ngạo ưỡn ngực, cười nhạo của cô không lớn bằng của anh.....

..... Hai năm qua, anh đã trở nên cường tráng hơn rất nhiều, không khỏi nhớ đến Chung Gia Nghi từng miêu tả mấy chàng mỹ nam: Mặc quần áo thì trông có vẻ gầy, thoát quần áo liền có thịt.

Cứ coi anh là một chàng trai như thế đi.....

Cô chưa từng nâng mắt nhìn vào mắt anh, cô đưa phong thư nhỏ cho anh.

Phong thư màu hồng nhạt, nhẹ nhàng toả ra mùi hương thơm ngát của nữ sinh, hốc mắt anh bất giác đỏ lên, nhanh chóng nhìn đi nơi khác.

Cầm phong thư cô đưa trong tay, mồ hôi đã chảy ra không ít.

Cô là một cô gái có nội tâm mạnh mẽ, thế nhưng, hôm nay lại đưa phong thư này cho anh, chẳng nhẽ là muốn tỏ tình hay sao? Cô còn cố nhét thư vào tay anh, chính là không muốn tự miệng nói ra.

Anh cúi đầu nhìn đỉnh đầu của cô, lại nhìn phong thư trong tay, hốc mắt đỏ ửng đã trở lại như cũ, sóng mắt lưu chuyển, ôn nhu và vui vẻ.

Cuối cùng vẫn không thể kìm được khoe môi mỉm cười, cong cong hình cung, ôn hoà và hài lòng.

Anh mở phong thư ra ngay trước mặt cô.

Còn cô thì hạ mắt, xoay người rời đi.

Chuyện cô nên làm đã làm xong, không phải sao?

Thế nhưng, còn chưa đi đến đầu cầu thang, một giọng nói ngượng lạnh vang lên: “Đợi chút.”

Cô kinh ngạc quay đầu lại.

Giọng nói này, lạnh nhạt đến mức xa lạ.....

Anh hai ở trong lòng cô, luôn mắng cô, bắt nạt cô, còn bộc phát tính tình trẻ con, thế nhưng, anh chưa từng lạnh nhạt như thế.....

Còn vẻ mặt của anh, lạnh băng như tảng đá.

Phong thư hồng nhạt bị anh tùy tiện ném vào thùng rác bên cạnh, trong phong thư hiển nhiên là một tờ giấy nhỏ nhỏ, rung rinh trong gió, toả ra hương thơm nhẹ nhẹ.

Anh không nói gì, trả lại tờ giấy nhỏ cho cô, sau đó bỏ mặc cô lại, xoay người trở về phòng, một bóng lưng cao to và thẳng tắp.

Cô không biết trong tờ giấy nhỏ này viết cái gì đã khiến anh thành ra như thế.....

Cầm tờ giấy nhỏ, cúi đầu nhìn, trên đó viết:

“ Anh hai, có một câu em nghĩ em nên nói với anh sớm hơn, nhưng luôn không dám, sợ anh sẽ mãi coi em như một cô em gái. Bây giờ thấy anh và Cẩm Nhi hai người tốt đẹp như thế, em rất khó chịu, em sợ mất

đi anh, vì thế em đã thuyết phục chính mình, lấy hết dũng khí để nói với anh, anh hai, em thích anh, thích từ rất lâu rồi.”

Kí tên: Diệp Thanh Hòa.

Tay cô buông thông, tờ giấy nhỏ theo gió bay đi, rơi xuống mặt đất.

Ngay từ đầu, thật không ngờ nội dung trong tờ giấy đó của Cẩm Nhi lại hay ho như thế.....

Như thế đã có thể giải thích vì sao sắc mặt anh khó coi như thế.....

..... Thật không ngờ anh trả lại cô ngay lập tức.....

Có một nam sinh đi ra từ toilet, đi qua trước mặt cô, cũng không phát hiện trên đất có một tờ giấy nhỏ, một bước giẫm lên.

Mặt đất có nước, để giày cậu bạn kia cũng bị ướt. Chữ viết nhỏ nhắn đáng yêu kia bỗng trở nên nhoè, ố bẩn.

Cô nhìn tờ giấy nhỏ, bỗng có cảm giác bản thân cũng không khác gì nó, hèn mọn tới cực điểm.....

Khoé môi cô hơi hơi nhếch, trông như cô đang mỉm cười, ngồi xuống nhặt tờ giấy kia lên. Nhìn kỹ, chỗ bị bẩn vừa vụn là một hàng chữ: Anh hai, em thích anh, thích từ rất lâu rồi. Còn có tên của cô cũng bị nhoè, dường như không nhìn ra.....

Cô rút tờ giấy nhỏ vào túi của chiếc quần rộng lớn, mặc dù nó không phải do cô viết.

Có lẽ là vì số mệnh của cô và nó không khác gì nhau.....

Lúc đi ra khỏi kí túc xá nam, thấy Quách Cẩm Nhi đang đứng ở một gốc cây nhìn đến.

Một cô gái như hoa như ngọc, tán lá xum xuê như muốn che chở toàn bộ cô, một hình ảnh thật xinh đẹp, một bức tranh yên tĩnh.

Chính là nhìn thấy cô đi ra, bức tranh này đã bị kinh động.

Quách Cẩm Nhi rõ ràng rất hoảng hốt, xoay người muốn đi.

“Cẩm Nhi.” Diệp Thanh Hòa gọi cô lại.

Quách Cẩm Nhi cũng muốn nghe kết quả, dừng bước, xoay người đi tới, vẫn là bộ dạng một cô gái nhỏ bé đang hoảng sợ, khiến người ta không nỡ khiển trách.

Diệp Thanh Hòa đứng thẳng người, cũng không đem tờ giấy kia trả lại cho Quách Cẩm Nhi, nhưng dùng một giọng nói lạnh nhạt lạnh nhạt nói với cô: “Cẩm Nhi, anh hai trả lại tờ giấy đó cho em.”

“Ách.....” Quách Cẩm Nhi không hiểu, Diệp Thanh Hòa định trả lại cô sao?

Lúc Diệp Thanh Hòa đi xuống từ kí túc xá làm đã cảm thấy không khí bức bối không thông, lúc này lại gặp thêm mùi nước hoa trên người Quách Cẩm Nhi, hô hấp càng thêm khó khăn.

Nhẹ nhàng hít một hơi, trong lời nói cũng nhẹ nhàng đi không ít, giống như đang nói về chuyện của ai khác không phải mình: “Cẩm Nhi, chị không cần hoảng hốt.”

Quách Cẩm Nhi có chút khó xử, ngoài miệng cũng không từ chối thừa nhận: “Không có..... Chị không có hoảng hốt.....”

Diệp Thanh Hòa cũng không muốn tiếp tục vạch trần cô, chỉ nói một câu: “Cẩm Nhi, chị rất hoàn hảo, hoàn toàn không cần mất tự tin như thế.”

Cái này, xem như tự giễu đi.....

Hay không, cũng có thể làm cho mình bớt khó xử được không?

Dù trước kia hay là sau này, cô không bao giờ cho phép bản thân cảm thấy chật vật.....

Cô khẽ mỉm cười, lướt qua người Quách Cẩm Nhi rời đi.

Cô vẫn luôn cho rằng, một người làm việc gì đó xuất phát đầu tiên sẽ luôn là lo lắng cho mình, cô cũng không phải ngoại lệ, vì thế Cẩm Nhi làm thế không thể coi là sai, chẳng qua là vì hai người bọn cô nhất định không có duyên trở thành bạn bè, xem ra cô lại càng thêm tin tưởng vào con mắt nhìn của mình.....

Tập quân sự nhanh chóng kết thúc.

Từ lần đấy, Tiêu Y Đình không còn gọi cô đi ăn cơm, đến giờ ăn cơm thì gửi đến một tin nhắn: “Mệt, không muốn đi ăn, mua cơm đến cho anh!”

Rồi sau đó cô sẽ mua cơm cho anh, chính mình chưa kịp ăn liền mang cơm đến chỗ anh.

Anh sẽ không lần nữa chọc chọc đồ ăn trong bát của cô, cũng không cợt nhả nói giỡn với cô, chỉ đưa đồng quần áo đã được đóng gói để cô mang về phòng kí túc xá giặt.

Có đôi khi, anh không gửi tin nhắn cô cũng mua cơm mang đến, thế nhưng, người cùng phòng nói anh đã sớm tắm tất đi gặp bạn gái rồi.

Vì thế, cô bình thản mang cơm đặt vào trong phòng ngủ, trong phòng cũng có người chưa ăn, thấy cơm liền ăn luôn.

Lặp lại như thế nhiều lần, cô hiểu ra, ngày nào không có tin nhắn thì không cần mua cơm.

Thời gian đó, giữa anh và cô chỉ là mấy tin nhắn, mà với tính cách của anh, nếu không chủ động gọi điện nhắn tin thì anh cũng không đời nào chủ động, hai người giống như đang ở rất xa nhau, dù thực tế còn học cùng một sân thể dục.....

Đối với cô không có gì là không quen, vì từ trước đến nay đều cố để không đến gần quá, nay xa cách như thế không có gì là lạ thường cả.

Lúc huấn luyện viên rời đi, bọn họ có tổ chức một bữa tiệc tạm biệt nhỏ, tất cả mọi người đều tham gia, giống như một buổi liên hoan.

Trong có có nhiều tiết mục, hội tân sinh viên cũng phải chuẩn bị tiết mục, người bình thường như Diệp Thanh Hòa thì không ai nghĩ đến cô có tài nghệ gì, vì thế không ai hỏi cô muốn biểu diễn cái gì, có mấy cô bạn nổi bật, muốn thể hiện bản thân thì không cần hỏi đến vẫn chủ động nhiệt tình đăng kí.

Về phần động tĩnh bên phía nam sinh, cô không hề để ý.

Buổi tiệc tối hôm đó, Quách Cẩm Nhi cũng đến, còn mang đến một cây Nhị hồ, lúc đó cô mới hiểu ra là Tiêu Y Đình muốn biểu diễn đàn Nhị.

Nói ra thì, cô còn chưa từng lần nào nghe anh hai kéo đàn Nhị, thứ nhạc cụ này không phải là cần thường xuyên luyện tập mới kéo thuần tay sao? Đã lâu như thế anh không luyện tập, không biết sẽ như thế nào?

Hơn nữa, chính anh còn tuyên bố, đêm nay anh diễn không chỉ là để mua vui còn là cho thấy tài nghệ của mình, chuyện này cũng thật lạ.....

Thế nhưng, khi cô nghe được tiếng đàn ấy cô mới hiểu đầy đủ, quả nhiên là như thế, chỉ có mình cô bị quan như thế.....

Trong bữa tiệc mọi người được tự do chọn chỗ ngồi, cô cùng Chung Gia Nghi và những người bạn cùng phòng ngồi chung một chỗ, cô ngồi bên ngoài cùng, mấy nam sinh lại đến sau, Tiêu Y Đình như thế nào lại ngồi bên cạnh cô, phía sau anh là Quách Cẩm Nhi theo sát bước đến, thu hút sự chú ý của mọi người, Chung Gia Nghi huých huých tay cô ý hỏi cô gái xinh đẹp kia là bạn gái của Tiêu Y Đình sao?

Hiện tại cũng có thể coi là bạn gái chứ? Cô gật đầu.

Quách Cẩm Nhi ngồi ở bên còn lại của Tiêu Y Đình.

Các tiết mục đều rất sôi động, từ nhỏ Quách Cẩm Nhi đã học nhạc khí vũ đạo, với những thứ này đều có đánh giá và thưởng thức nhất định, không ngừng nhỏ giọng cùng thảo luận với Tiêu Y Đình, anh tươi cười dịu dàng, còn Chung Gia Nghi chứng kiến thì than thở không thôi, nói nhỏ bên tai Diệp Thanh Hòa: “Mình cứ nghĩ rằng anh hai của cậu đối với cậu ta tốt nhất, không ngờ còn có thể dịu dàng với người khác, khó trách giữa hai người ngoài tình anh em ra thì không còn gì.”

Cô vẫn cười nhẹ, không nói hay bình luận gì.

Đến lượt Tiêu Y Đình biểu diễn, hôm nay anh mặc sơ mi màu tím, nhẹ nhàng bước lên sân khấu.

Diệp Thanh Hòa nghĩ nghĩ, nếu là biểu diễn đàn Nhị thì trang phục phải là áo dài hoặc ít nhất cũng là trang phục thời Tôn Trung Sơn – có thêm khăn quàng cổ. Anh mặc như thế cũng quá mới mẻ đi? Tuy rằng Quách Cẩm Nhi thích màu tím, cũng có thể mặc áo dài hay khăn màu tím mà?

Cô tự mình động não, vẽ ra hình ảnh anh mặc một chiếc áo dài cổ trang màu tím, cuối cùng cũng phát hiện ra, dù là áo hay khăn thì màu tím cũng rất không bình thường.....

Giống như đi vào cõi thần tiên, đèn trong trường đều tắt, toàn bộ trường học chìm vào bóng đen, cũng không thể nhìn rõ anh trên sân khấu, khán giả có chút nao loạn đứng lên, hầu hết mọi người đều giống như Diệp Thanh Hòa cho rằng đèn bị hỏng.

Giữa lúc lộn xộn, khúc Hồng Lâu Mộng vang lên như tiếng trên trời vọng xuống, chậm rãi toả ra.

Cả trường nhất thời im lặng.

Nhất thời Diệp Thanh Hòa không thể hình dung như thế kia là loại cảm giác gì, làn điệu réo rất thảm thiết ai lạnh, mỗi thanh âm phát ra đều như cửa vào lòng người, lại đang giữa khung cảnh tối đen, không ai nhìn thấy đường đi, lại không biết ánh sáng ở chỗ nào, chỉ biết rõ một phương hướng, đó là nơi tiếng đàn phát ra, réo rất không ngừng.

Lúc ban đầu dịu dàng êm ái, càng về sau tất cả như biến thành nghi hoặc, hỏi nhân sinh, hỏi vận mệnh, hỏi tình cảm, hỏi thế gian tình là gì, hỏi vì sao luôn uống phí thời gian.....

Đến cuối cùng lại giống như tiếng ngân chảy róc rách, tình cảm tha thiết như được kí thác bên trong, trở nên nồng nàn, kiên định bất chấp, giống như người ngồi bên hồ giữa đêm trăng, trong lòng có tâm tình thì dù là hoa trong mắt hay trăng dưới nước đều không thể dễ dàng buông tha.....

Nhiều người ở đây đã nghe bài hát này vô số lần, nhưng chưa từng nghe qua bản nào như thế này, thể thế biến vẻ đẹp thành dũng mãnh, biến bi chuyện thành thâm tình, biến nước mắt thành cổ chấp.....

Một loạt âm phù, tơ, bông từ lúc nào đã kết thúc bài biểu diễn, Diệp Thanh Hòa bất giác nước mắt đầy mắt.

Cô không hiểu Nhị hồ, cũng không hiểu biết về âm nhạc nhiều, thế nhưng cô chưa từng nghe một đoạn đàn nào có thể khiến cô xúc động như thế.....

Đèn sáng trở lại, trên sân khấu không có ai cả, giống như khúc nhạc vừa nãy là từ trên trời vọng xuống.

Còn chàng trai mặc áo tím kia đã sớm xuyên qua đám người, trở lại ngồi bên cạnh cô, không, nói đúng ra là ngồi bên cạnh Cẩm Nhi, vẻ mặt vẫn như cũ, mỉm cười dịu dàng, giống như khúc đàn vừa rồi chỉ có quan hệ gì với anh, một hồi yên lặng bỗng nổ ra một tràng pháo tay vang dội cũng không liên quan gì đến anh.....

Quách Cẩm Nhi hiểu âm nhạc, viên mắt ươn ướt, nhìn thấy anh nhin không được liền nói: “Anh hai, anh giỏi quá! Đây là bản Nhị hồ hay nhất em từng nghe nghe! Không nghĩ đến Nhị hồ có thể đàn ra khung cảnh chân thực như thế! Cũng không biết ‘Hồng Lâu Mộng’ lại có đoạn tình cảm như thế, không hề bi thương mà cmar động, mạnh mẽ!”

Anh cười, có phần kiêu ngạo: “Tri âm khó tìm.”

Đối với những người nghe hiểu âm nhạc, có thể được gọi là ‘tri âm’ là một chuyện rất đáng tự hào, Quách Cẩm Nhi đang rất vui vẻ, bắt đầu xin Tiêu Y Đình dạy cô kéo đàn Nhị.

Anh dừng một chút, đồng ý.

Diệp Thanh Hòa trước sau vẫn mỉm cười, tự đưa tay lau nước mắt do cảm động trước đó.....

Cô không hiểu âm nhạc, nhưng vẫn biết một chút. Cùng là một khúc nhạc nhưng nếu vào tay của những người khác nhau thì sẽ có những cách xử lý khác nhau, sẽ có những biểu hiện tình cảm khác nhau. Điều này có liên quan đến tính cách của người diễn tấu và phương thức xử lý. Khúc nhạc này vốn dĩ là dành cho

một cô gái có thể biểu diễn theo chiều hướng uyển chuyển và hàm xúc, nhưng khi vào tay anh thì lại khiến cho người ta có một sự rung động khác lạ, hoặc cũng có thể, đây mới phù hợp với tính cách của anh .

Các tiết mục về sau, không có tiết mục nào có thể lọt vào mắt cô, một khúc nhạc có một không hai.

Cô cho rằng, từ nay về sau cô sẽ không bao giờ được nghe khúc nhạc động lòng người như thế lần nữa, trình độ không liên quan, nhạc cụ cũng không liên quan, người xem không liên quan, nghe bản này, chính là nghe cái tâm con người, chứ không phải thứ gì khác.....

Tiết mục cuối cùng, các huấn luyện viên được mời lên sân khấu, tặng hoa chúc mừng. Người MC hoạt bát lanh lợi, nghĩ rằng mấy huấn luyện viên ngày thường cũng có thói quen ca hát, liền khuyến khích người xem vỗ tay, yêu cầu các huấn luyện viên hát một bài.

Vì Trữ Chấn Khiêm ở gần cậu MC nhất nên micro liền được chuyển cho anh.

Người MC vừa dứt lời, Diệp Thanh Hòa ngồi bên cạnh Tiêu Y Đình nhin không được cười phì một tiếng, giống như đang nói với Quách Cẩm Nhi: “Trời sinh lão Đại là người luôn mất tiếng, biết chứ? Đây là bệnh nan y, không có cách nào chữa! Ha ha, bảo anh ấy hát sao? Nếu có thể chạy trốn thì chạy đến Thái Bình Dương anh ấy cũng chạy!”

Anh vừa một khúc chinh phục cả trường, không khỏi có chút kiêu ngạo. Quách Cẩm Nhi nghe Diệp Thanh Hòa nói cảm thấy có chút không ổn, lo lắng nói: “Anh hai, nói như thế, không phải là anh ấy sẽ mất hết mặt mũi sao?”

“Sẽ không! Lão Đại là loại người nào chứ! Anh ấy rất rộng lượng! Không thể dễ dàng tức giận như thế!” Anh vỗ ngực mình ý bảo, “Mà anh với anh ấy là quan hệ như thế nào chứ, anh và Thần An đã cười nhạo anh ấy mười mấy năm rồi!”

Trên sân khấu, quả nhiên Trữ Chấn Khiêm có chút lung túng, nghĩ đến khi huấn luyện quân sự anh luôn giữ bộ dạng nghiêm túc, bây giờ thì lại vô cùng tương phản, Diệp Thanh Hòa cũng thấy thực buồn cười.

Vừa mới khóc giờ đã cười vui vẻ như thế.....

Đứng giữa trời đất, buồn vui mình cô, không cần người khác biết, cô cũng sẽ không cho người khác biết. Cô sinh ra đã thế, bản tính cô vốn là như thế.

Ít nhất cô cũng cảm thấy ổn.

#####Ddnnn78^\$LeeeqUUyD&*56D000nnn

Đương nhiên cuối cùng vẫn là bài hợp xướng quân doanh của các huấn luyện viên, chỉ sợ nếu không hát hợp xướng thì chả ai nghe nổi từ gì? Chính là các bạn sinh viên khác cũng không có quan sát quá kĩ, nếu không sẽ phát hiện ra trong ba anh em có cùng thời thơ ấu ấy, thành thật mà nói thì tế bào âm nhạc của vị lớn nhất chính là bậc nhất của sự phê phán. Nghĩ đến đây bỗng nhiên cô lại cảm thấy rất buồn cười.

“Cười đủ chưa?” Người bên cạnh đột nhiên lạnh lùng hỏi một câu.

Gần đây anh rất ít nói chuyện với cô, mặc dù nói có một hai câu thì vẫn là giọng điệu như thế, thậm chí cô còn lười suy nghĩ là vì sao, ngay lập tức trả lời anh: “Đúng vậy, anh nhìn anh ấy đi, như Quách tiên sinh tụng Nam mô vậy!”

Anh hừ lạnh, không thèm nhắc lại.....

Cô cũng không để ý, định tí nữa tan tiệc, cô sẽ tìm lão Đại để cười nhạo một trận, cô biết, lão Đại sẽ rất lung túng nhưng tuyệt đối không tức giận.

Đôi khi cuộc sống vui vẻ đơn giản chỉ là như thế, không đúng sao?

164. Chương 127: Chương 117

165. Chương 127: Chương 117: Chỉ Cần Còn Sống, Có Thể Gặp Nhau.

Tập quân sự kết thúc, cuộc sống sinh viên đại học chính thức bắt đầu,

Kết thúc buổi học đầu tiên, Diệp Thanh Hòa lặng lẽ thu dọn sách vở, ném lại cho anh một câu: “Để em đi mua cơm.”, sau đó ôm sách rời đi.

Cô sớm đã hình thành thói quen với chuyện này, anh tin chắc rằng cô sẽ mua cơm đến, nhưng trên thực tế, giữa trưa hôm nay cô có việc.

Các câu lạc bộ của trường đại học đều đang kêu gọi thành viên mới, cô bị Chung Gia Nghi thuyết phục một lần nữa, hai người cùng đăng kí vào một câu lạc bộ, giữa trưa hôm nay câu lạc bộ có cuộc họp.

Vì thế liền vội vàng chạy về phòng ngủ lấy cặp lồng, cùng xếp hàng với Chung Gia Nghi để mua cơm.

Thật vất vả mua xong, cô ôm chén lớn của anh và chén nhỏ của mình nhanh chóng chạy về phía kí túc xá nam.

“Hả! Diệp Thanh Hòa, cậu nhanh thế!” Chung Gia Nghi thấy cô chạy đi vội hô lên.

“Cậu đến đó trước đi! Mình đi tìm anh hai rồi đến sau!” Cô không quay đầu lại, chạy về phía kí túc xá nam.

Nhiều lần đưa cơm, cô chỉ cần đưa đến dưới lầu, anh sẽ tự xuống lấy, nhưng hôm nay anh lại nhờ người nói với cô: “Cậu mang lên cho nó!”

Cô bất đắc dĩ phải đi tìm dì quản kí túc xá.

Dì quản đã sớm quen mặt cô, có vẻ như ngày thường Tiêu Y Đình cũng hay lấy long di, Diệp Thanh Hòa vừa đến gần dì đã nói: “Lại đến đưa cơm cho anh trai sao?”

“Dạ vâng.....” Cô cũng không ngại bịa một cái cớ với dì quản túc, cũng may, anh trai của cô chính là Tiêu Y Đình, dì quản cũng là người tốt bụng, không làm cô khó xử.

Cô cầm cơm đi thẳng đến phòng của anh.

Nhận thức được vết xe đổ, sẽ không để tình huống bản thân quần áo không chỉnh tề khi có người đi vào kí túc xá, các bạn cùng phòng anh đã đi đâu đó hết, chỉ còn mình anh ngồi trong phòng, đang quay lưng về phía cô, hình như đang..... chơi game?

“Anh hai, ăn cơm đi.” Cô đặt lồng cơm lớn của anh xuống, xoay người bỏ đi, chạy nhanh có chút gấp gáp.

“Đợi đã.” Anh nói. Có vẻ hôm nay anh đã trở thành truyền nhân xuất sắc của cô, nói chuyện xa cách lạnh nhạt, không có chút cảm xúc.

Cô đành phải dừng bước.

“Chiến qua màn này cho anh, anh ăn cơm đây!” Anh đứng lên nhường chỗ ngồi cho cô.

Cô do dự một chút, đặt lồng cơm của mình xuống, ngồi vào chỗ của anh.

Đây là một trò chơi mới, anh vẫn lấy tên là ‘Tiêu thiếu gia’, chỉ có điều không còn Nhất Nhất Phong Hà, hẹn ước lúc trước đâu rồi?

Quả thật chuyện này không thể trách bất kỳ ai, anh cũng đâu có biết Nhất Nhất Phong Hà là ai, không hề liên lạc, thậm chí lần nói chuyện cuối cùng anh còn hỏi đó là nam hay nữ.....

Có một số việc, một số người chỉ cần bỏ lỡ là không có cách nào để trở lại sao?

Trò này anh mới chơi chưa được bao lâu, cấp không cao, trang bị cũng sơ sài, không được như Bang chủ hay Thành chủ khí phách trước kia.

Bây giờ tất cả tiền của anh đều ở chỗ cô, đương nhiên anh không thể làm nên một Tiêu thiếu gia huyền thoại kahsc.

Trò chơi này với trò lúc trước về cơ bản là giống nhau, kĩ năng của cô cũng có chút giảm sút, từ xa lạ thành quen, rất nhanh đã quen thuộc.

Đánh qua màn cũng mất hơn nửa tiếng, anh cũng ăn cơm xong, đứng bên cạnh nhìn cô.

“Xong rồi.” Cô đứng lên trả lại chỗ cho anh.

Anh không nói gì cả, ngồi xuống tiếp tục chơi.

Cô đứng lại vài giây, cuối cùng cầm cơm của mình, cặp lồng chưa rửa và quần áo chưa giặt của anh lên rồi đi. Không còn chuyện gì để nói, mà máy tính của anh cingx không cần cô mở mặt khẩu như trước. Cả hai người đều đã trưởng thành.....

Cũng không còn kịp đi họp câu lạc bộ.

Lúc Chung Gia Nghi trở về thấy cô đang phơi quần áo và tất của Tiêu Y Đình ngoài ban công, đều đã giặt sạch sẽ.

“Thanh Hòa, sao lúc nào cậu cũng tốt bụng như thế!” Chung Gia Nghi có chút tức giận.

Diệp Thanh Hòa chỉ mỉm cười, không nói gì.

“Haizz..... Thật không hiểu nổi sao cậu là người như thế nữa! Ngoài hai việc lấy cơm và giặt quần áo cho anh hai cậu không còn mục đích sống gì sao?” Ngờ ngợ của Chung Gia Nghi có chút chất vấn, cô còn cảm thán, chính xác thì Diệp Thanh Hòa là người giặt giữ nhiều nhất cái kí túc xá này, vì còn phải thêm quần áo của Tiêu Y Đình nữa.

Diệp Thanh Hòa không thể tiếp tục im lặng, tiếp tục như thế có vẻ bất lịch sự? vì thế khẽ cười nói: “Tôi nay mình mời cậu đi ăn thịt nướng, quán nhỏ ven đường nhé.”

Chung Gia Nghi rất thích ăn thịt nướng, mấy ngày tập quân sự vừa qua thể lực tiêu hao không ít, lại không được bổ sung nhiều, thịt nướng bên đường lại ngon như thế, chỉ có điều là hơi mắc.

Chung Gia Nghi nghe xong miệng nói vô cùng cứng rắn: “Mình đang giảm béo!”

Diệp Thanh Hòa biết cô không hề nổi giận....

Phơi quần áo xong, cô vào mở máy tính ra, tìm thấy trò chơi kia của Tiêu Y Đình, đăng kí làm khách, thể nhưng, vẫn rất do dự có nên đăng kí một tài khoản hay không.

Trên đời này không có nhiều dịp gặp nhau đúng lúc như thế, một lần gặp ngẫu nhiên còn được coi là duyên phận, hai ba lần thì có thể là cố ý, không phải không ai nhận thấy, anh cũng là người thông minh.....

Thế nên, Nhất Nhất Phong Hà, vẫn nên dừng lại ở trò chơi đó đi, dừng lại ở buổi chia tay trên núi tuyết đi.....

Nhưng cuối cùng vẫn là kiềm chế không được, cô quyết định đăng nhập vào trò chơi cũ một lần nữa.

Nhân vật của cô vẫn đang đứng giữa cánh đồng tuyết, cô vừa vào đã có người bắt chuyện với cô: “Nhất Nhất Phong Hà, Tiêu thiếu gia nhắn chúng tôi nói với cô, anh ấy đăng chơi một trò mới, tên là XXXX, ở Điện tín Ngũ khu, anh ấy vẫn là ‘Tiêu thiếu gia’.”

Sau đó kênh trong bang bắt đầu rầm rộ:

“Nhất Nhất Phong Hà, Tiêu thiếu gia bảo cô qua xem trò chơi mới, ở Điện tín Ngũ khu.”

“Nhất Nhất tỷ tỷ, mấy hôm trước Tiêu thiếu có đến đây bảo chúng em nói lại với chị, chị đến xem qua trò chơi mới kia.”

“Nhất Nhất, Tiêu thiếu gia ngày nào cũng vào một lúc, ý muốn để cho cô thấy, anh ấy đang ở chỗ trò chơi mới chờ cô.”

“Chị Nhất Nhất, chị đi chơi trò mới thật sao? Chị đi em cũng đi.” Người nói câu này là A Tổ.

Cô kinh ngạc nhìn màn hình máy tính, ngây ngốc.....

Buổi chiều không có tiết học, đây là lần đầu tiên cô không đi đến thư viện. Đăng kí, đăng nhập, xây dựng nhân vật, cùng A Tổ đánh chiến.

Lúc lựa chọn nghề nghiệp, cô luôn đi xem xét danh sách những nghề trợ giúp đầu tiên. Trong trò chơi này có một nghề trợ giúp tên là Hoa, lúc trợ giúp tiếp máu sẽ có một bông sen vàng nở rộ, vô cùng xinh đẹp.....

Cô không chút do dự lựa chọn nghề này, không chỉ bởi vì nó có hoa nở.

Chơi một hồi đến khi trời tối, lúc cô mang cơm đến cho anh, anh vẫn đang ngồi chơi.....

Đến tối, cô đã lên được cấp 30, có thể bái sư.

Trong lúc đợi lên cấp, cô vào khung tìm kiếm tìm tên anh, sau đó ấn yêu cầu kết bạn.

Quả nhiên là chấp nhận ngay lập tức, đầu của anh như có chớp xẹt qua.

Khung chat hiện ra, chỉ có vồn vẹn hai chữ: “Nhất Nhất.”

Là Nhất Nhất, Nhất Nhất Phong Hà.

“Hôm nay tôi vào trò chơi cũ, mấy người ở đó cho tôi biết chỗ này.” Cô có chút vội vàng đánh dòng chữ gửi đi, như bị vạch trần tại sao mình xuất hiện ở đây.

“Ừ.” Câu trả lời của anh cực kỳ đơn giản, chỉ một chữ nhưng rất chắc chắn, giống như anh sớm đoán trước được cô sẽ xuất hiện.

Ngược lại cô không biết nên nói cái gì, ngón tay di chuyển qua lại trên bàn phím, gõ rồi lại coá, cuối cùng hỏi một câu: “Thành chủ, nếu tôi không trở lại trò chơi cũ thì sao?”

Lần này anh trả lời chậm hơn, mười giây sau tin nhắn mới đến: “Chỉ cần còn sống, có thể gặp nhau.”

Tám chữ, như băng tuyết lở, mạnh mẽ đổ xuống.....

Diệp Thanh Hòa ngồi trước máy tính, ngón tay khẽ run, chậm rãi đánh ra một dòng chữ: “Nhưng là, tôi nói nếu tôi không bao giờ trở lại thì sao?”

Lần này, anh trả lời rất nhanh: “Chỉ cần cố gắng, có thể tìm được; chỉ cần kiên trì, có thể đợi được. Nhất Nhất, không có ‘nếu’, không phải người đã trở về rồi sao?”

A..... Đúng vậy, cô đã trở lại. Nếu cô là Nhất Nhất Phong Hà, có lẽ, bất kể anh cố gắng hay kiên trì như thế nào cũng sẽ không đợi được cô, thế nhưng, cô vẫn là Diệp Thanh Hòa. Đâu có ai khiến cô là Diệp Thanh Hòa?

“Nhất Nhất, thực xin lỗi, hai chúng ta đã hẹn ước, đợi ta thi đỗ đại học sẽ tiếp tục chơi. Nhưng hôm đó ta quay lại, ngồi trước máy tính ta nghĩ, người đã có ý định rời đi, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Cũng may, cuối cùng ta cũng tìm thấy người.” Tin nhắn cuối cùng anh gửi đến một khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm.

Diệp Thanh Hòa nhớ lại, sau khi anh đi với người nhà họ Quách về còn qua phòng cô đi lại một vòng.....

Trong giây lát cô giật mình, muộn như thế anh qua phòng cô là để hỏi mật khẩu máy tính sao? Nhưng thấy cô ngủ lại không gọi cô dậy. Lại còn nói với Nhất Nhất cái gì mà nghĩ cô đã đi rồi, hai điều này trùng hợp như thế, lúc đó mật khẩu máy tính chính là thứ quan trọng nhất với anh, không phải sao? Có mật mã nhất định anh sẽ lên nói mấy câu với Nhất Nhất Phong Hà để lấy lại sĩ diện.....

“Thành chủ, vì sao muốn tìm tôi?” Cô gõ, gửi đi.

“Nhất Nhất, trong lòng ta luôn luôn hi vọng, người ở cùng một chỗ với ta.”

Chẳng bao lâu nữa, anh cũng sẽ lại nói lời như thế, người trẻ không ai sánh bằng, bá đạo ngang ngược, chỉ qua một thời gian ngắn, lặp lại một câu như thế, vì sao tâm tình lại thay đổi rất nhiều?

166. Chương 128: Chương 118

167. Chương 128: Chương 118: Hiểu Chuyện.

“Nhất Nhất, không cần gọi tôi là Thành chủ, ở đây tôi cũng không phải thành chủ*.” Anh lại nói.

(*vì anh cũng kêu không phải thành chủ nên mình đổi cách xưng hô nhé!)

Cô nhấn từng phím từng phím, trên khung chat xuất hiện một tin nhắn: “Thành chủ thì vĩnh viễn là Thành chủ.”

Thế nhưng, những lời này vẫn là không thể gửi đi, thứ duy nhất gửi đi chính là một icon mỉm cười, và một câu: “Mà này, tôi gọi Thành chủ là sư phụ nhé?”

Anh mỉm cười, muốn bá sư sao? Được thôi!

Trước khi bá sư trong hệ thống NPC, hai người cùng ngồi lại Chi Lễ quán.

“Đi nào đồ đệ, để sư phụ mang người đi ngắm cảnh!” Anh cười lên ngựa, đi trước làm gương.

Còn cô vì cấp bậc thấp hơn nên cưỡi một con nhỏ trông rất ngốc nghếch, đi theo sau anh.

Cô vẫn nhớ rõ trước kia anh cưỡi ngựa qua chỗ nào chỗ đó bùng sáng, kiêu ngạo với thiên hạ, mà bây giờ thứ anh cưỡi cũng chỉ một con ngựa bình thường.

Quả thật như vậy cũng không phải không tốt.

Đôi khi có thể một mình ôm lấy thiên hạ, nhưng thiên hạ ấy rất có thể vô cùng nhỏ bé.....

Đi đến tận khi đèn sắp tắt, Tiêu Y Đình hỏi cô: “Nhất Nhất, người là người ở đâu? Có thể cho ta cách thức liên lạc không?”

Đương nhiên là cô không thể cho, ngón tay đặt phía trên các bàn phím, nghĩ ra cách từ chối khéo nhất, đúng lúc này mất điện.....

Có lẽ là ý trời.....

Sắp đến sinh nhật Tô Chỉ San, cảnh tượng buổi sinh nhật Tô Chỉ San hai năm trước ở nhà họ Tô vẫn còn rõ mồn một, thậm chí thoát qua đi, bọn họ đều đã trưởng thành.....

Vương Triết của những năm ấy có vẻ e dè, là một cậu thiếu niên không chí hướng vươn lên, cuối cùng hôm nay đã có một cửa hàng của riêng mình, bước đi những bước đầu trên con đường nghề nghiệp chuyên ngành, hơn nữa còn cố tình chọn ngày khai trương cửa hàng trùng với sinh nhật của Tô Chỉ San, có thể trong lòng cậu ấy Tô Chỉ San quan trọng như thế nào.

Mặc dù chỉ là một cửa hàng nhỏ, nhưng lễ khai trương là không thể thiếu. Tô Chỉ San tự mình chuẩn bị, không quá long trọng, nhưng rất náo nhiệt. Trước cửa bày hoa tươi, còn mời người đến biểu diễn mua vui, thu hút được không ít chú ý.

So với Tô Chỉ San của hai năm trước, Tô Chỉ San bây giờ càng xinh đẹp hơn người, lấy thân phận bà chủ quán để nghênh đón Diệp Thanh Hòa.

“Thanh Hòa, anh hai của cậu đâu?” Trong ấn tượng của cô, hai người như hình với bóng, không thấy Tiêu Y Đình, cô cảm thấy rất kì quái.

Diệp Thanh Hòa chỉ mỉm cười: “Mình cũng không biết.” Hôm nay là Chủ nhật, có phải đi tìm Cẩm Nhi hay không?

“Tiêu Y Đình chết tiệt!” Tô Chỉ San bĩu môi bắt đầu nguyên rửa, “Không biết hôm nay là ngày gì sao? Không đến chúc mừng sinh nhật mình đã đành! Nói như thế nào lại không đến dự buổi khai trương quán?! Thật buồn cười! Quán này còn có phần của cậu đó!”

“Suýt..... Chỉ San!” Diệp Thanh Hòa sợ rằng Tô Chỉ San không để ý, nói hết mọi chuyện ra trước mặt Tiêu Y Đình.

“Thôi được rồi yên tâm đi! Tên đó cũng đâu có ở đây.....” Tô Chỉ San lôi kéo cô vào trong cửa hàng, “Cậu tới đây nhìn đi, thấy thế nào?”

Diệp Thanh Hòa đã quen thuộc mọi thứ bên trong cửa hàng, hơn một tháng qua lúc Vương Triết trang hoàng lại cửa hàng, cô có ghé vào xem, có một số chỗ còn là cô đề nghị sửa đổi.

Tô Chỉ San cũng nhớ tới điểm này, kiềm chế, cười trêu ghẹo: “Mình quên mất, cậu mới đúng là bà chủ cửa hàng chứ!”

“Chỉ San, cậu đừng nói bừa!” Ông chủ là Vương Triết, danh xưng bà chủ này cô không dám nhận.....

“Chính là cậu mà! Cậu xem, Vương Triết còn chọn địa điểm gần trường học của cậu đó!” Tô Chỉ San còn kéo tay cô, tiếp tục vui đùa.

“Thế thì sao? Ghen tị?” Bỗng nhiên Vương Triết nói xen vào.

Vương Triết trưởng thành tự tin hơn, tươi cười như ánh mặt trời, vẻ mặt lúc nhìn Tô Chỉ San dịu dàng mà ấm áp, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Tô Chỉ San bắt gặp ánh mắt như thế của cậu ấy liền đỏ mặt, quả nhiên tình cảm của hai người này luôn hạnh phúc, không ngại người ngoài vẫn liếc mắt đưa tình như thường.

Khi khoảng cách của hai người không còn là bao, Tô Chỉ San nhanh chóng phản ứng lại nói: “Làm gì có! Dấm chua của ai em cũng ăn, chỉ trừ Thanh Hòa thôi! Dù anh có thích Thanh Hòa cô ấy cũng không thêm để ý anh!”

Diệp Thanh Hòa cảm thấy nhức đầu, nhanh chóng ngăn cản hai người: “Được rồi được rồi, hai người liếc mắt đưa tình thì đừng có mang mình vào giữa.....”

Ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng vẫn hiểu rõ, hai người đó vẫn hay nói giỡn như thế, suốt hai năm qua đã đúc kết thành vô cùng ăn ý, Tô Chỉ San hay Vương Triết đều sẽ không vì những chuyện như thế này mà để bụng, chỉ là vui đùa mà thôi, hoặc là, chính là gia vị không thể thiếu, xấu hổ mà ngọt ngào, cưng chiều mà mê say, đều là thích thú.

Mẹ Vương cũng đang ở bên trong, vui vẻ không thôi, từ trước đến nay bà chưa bao giờ nghĩ đến việc đứa con trai sẽ có ngày như hôm nay, biết được vì cái gì mà cậu con trai này thay đổi, nên đối với Diệp Thanh Hòa rất nhiệt tình.

Mãi đến giữa trưa Tiêu Y Đình mới đến, liền vận dụng ngay mấy trò mèo, vừa bước vào cửa đã oang oang nhận lỗi...

“Tôi nói này bạn tôi, giờ này cậu mới đến, đi chơi ở đâu về thế?” Vương Triết cười hỏi.

“Đúng vậy! Tuy rằng không đến sớm nhưng không phải tiền mừng vẫn rất hậu hĩnh sao? Hơn nữa hôm nay không phải sinh nhật Chỉ San sao? Có thể làm quà sinh nhật luôn! Chúc hai vợ chồng cậu đầu bạc răng long!”

Thời điểm đó đã có việc làm ăn tới cửa, hai bộ máy tính hồng đang đặt trên bàn, Diệp Thanh Hòa và Vương Triết mỗi người một chiếc, tuy rằng Vương Triết đứng dậy nói chuyện cùng anh, Diệp Thanh Hòa vẫn không nhúc nhích hay xao nhãng khỏi bàn phím, nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Tô Chỉ San ở bên cạnh không có chuyện gì làm, cũng không dám quấy rầy hai người kia, Tiêu Y Đình đến vừa vặn có người để nói chuyện, đây cũng là lần đầu tiên cô nhận quà sinh nhật là mấy cái trò mèo này, tuy có chút không hài lòng nhưng dù sao cũng là thật tâm, đành phải nói: “Tiêu Y Đình, con người này thật tầm thường!”

“Tầm thường?” Tiêu Y Đình tựa tiểu phi tiểu, có chút tự giễu đắc ý cười: “Mình là người tầm thường nhất rồi, cậu cẩn thận, tránh xá mình ra một chút!”

Tô Chỉ San nghe ra sự trẻ con trong lời nói của anh, chỉ biết nhìn Diệp Thanh Hòa thở dài một cái.

Cô chú ý tới trên tay Tiêu Y Đình còn cầm một cái hộp nhỏ, vừa nhìn thấy thứ bên trong, là một chú rùa nhỏ, có chút tức giận: “Tiêu Y Đình! Sinh nhật mình mà cậu mang cái thứ tầm thường này đến! Chẳng lẽ muốn tặng mình con rùa này?”

Tiêu Y Đình cười ha ha: “Cậu muốn mình sẽ cho cậu liền! Mình mua để nuôi đó!” Anh đi lướt qua Tô Chỉ San, đi vào bên trong tìm mẹ Vương.

Chỉ chốc lát sau, nghe được giọng nói của anh vang lên: “Mẹ Vương, cháu mua con rùa này, nhưng kí túc xá lại không có chỗ nuôi, cháu có thể để ở nhà bác không? Nó dễ nuôi lắm, ăn thì ít, lại không náo loạn, rất ngoan!”

Mẹ Vương bị anh pha trò nở nụ cười: “Lời này sao có thể nói ra, sao lại không nói lời nào? Chả nhẽ chó hay mèo cũng là không nói chuyện sao?”

“Hắc hắc..” Tiêu Y Đình lại cười lần nữa, “Đúng thế! Nhưng chó và mèo có ngôn ngữ của riêng mình mà! Con người nghe cũng đâu có hiểu! Người nghe hiểu thực rất ít a.....”

“Đứa nhỏ này!” Mẹ Vương cười giận liếc mắt nhìn anh một cái, chỉ vào mặt nói, “Thả ở kia đi! Bác sẽ nuôi hộ cháu.”

“Cảm ơn mẹ Vương!” Miệng anh ngọt sớt, lấy rùa từ trong hộp ra.

Tô Chỉ San vuốt mạnh da mặt cười nhạo anh: “Xấu hổ chưa xấu hổ chưa? Lớn như thế rồi mà còn ra vẻ như một đứa trẻ! Cậu càng sống càng nhỏ lại rồi!”

“Mình đi chơi trò chơi!” Anh không quan tâm cô, giành lấy máy tính trước mặt Vương Triết ngồi xuống, đăng nhập trò chơi.

Máy tính của Vương Triết ngay gần Diệp Thanh Hòa, từ lúc anh đi vào đến lúc ngồi xuống, anh vẫn không hề liếc mắt nhìn cô một cái, mà cô cũng ngay ngắn ngồi một chỗ, chưa từng liếc nhìn.

Tô Chỉ San cảm thấy kì quái, nhìn Vương Triết, hướng hai người kia bĩu môi, Vương Triết mở hai bàn tay, ý bảo mình cũng không biết mọi chuyện là sao.....

Tiêu Y Đình như một kẻ nghiện trò chơi kia, chơi tận đến lúc chiều tối, ngay cả ăn uống cũng là bê đến trước máy tính ngồi ăn.

Cuối cùng, Tô Chỉ San nhìn không được: “Tiêu Y Đình, không phải cậu muốn bọn này gói cơm tối cho cậu mang về chứ?”

Khai trương cùng sinh nhật, chuyện vui lớn, Vương Triết quyết định ra ngoài ăn.

Tiêu Y Đình cười ha ha, đóng máy tính lại: “Đi thôi, đi ăn cơm!”

Nói là đi ăn ngoài nhưng bọn họ cũng không có đi đâu xa, chỉ vào quán ăn ngay gần đó, năm người một bàn.

Tiêu Y Đình vốn là người hoạt bát náo nhiệt, hôm nay cũng không ngoại lệ, mở đầu bữa cơm đã kính Vương Triết ba chén, chén đầu là chúc mừng sự nghiệp bắt đầu thuận lợi, chén thứ hai chúc hạnh phúc đôi lứa, chén thứ ba thề mãi mãi là an hem tốt.

Sau đó lại kính Tô Chỉ San.

Tô Chỉ San sợ anh uống nhiều rượu quá liền khuyên nhủ: “Hay là gọi món trước đi đã.”

Anh không đồng ý, kêu cô uống nước hoa quả còn mình tiếp tục ba chén.

Mẹ Vương lo lắng bọn trẻ uống nhiều quá, khuyên bảo vài lời, Tiêu Y Đình chỉ nói: “Không có việc gì! Mẹ Vương à, hôm nay rất cao hứng! Vương Triết, cậu nói có phải không?”

Vương Triết gật gật đầu: “Đúng! Là cao hứng! Mọi người đều cao hứng!”

Đều là người trẻ tuổi, không lâu sau không khí liền nóng lên, uống rất nhiều, không say không về.

Trừ mẹ Vương và Diệp Thanh Hòa không uống, Tô Chỉ San cũng có chút ngà ngà say, Vương Triết cũng thế, uống nhiều nhất là Tiêu Y Đình.

Lúc ra về, mẹ Vương vô cùng lo lắng, đỡ lấy Tiêu Y Đình: “Đứa nhỏ này, không đi được nữa rồi sao?”

“Không có chuyện gì, mẹ Vương! Cháu có thể tự đi!” Trong câu nói của anh phả ra hơi rượu nồng nặc, một cánh tay khoác lên vai Diệp Thanh Hòa, toàn bộ sức nặng đều dồn lên người cô.

168. Chương 129: Chương 119

169. Chương 129: 119: Em Gái, Sinh Nhật Vui Vẻ.

Nặng quá.....

Diệp Thanh Hòa bị cả người anh đè nặng, sức nặng khiến bà vai cô gần như không còn cảm giác, quan trọng nhất là, tư thế này của anh, cảm giác dựa lên đỉnh đầu cô, hô hấp của anh rất nóng...rất nóng...hơi thở nồng nặc mùi rượu phả kín đầu và cổ cô.....

Giữa mùa hoa quế đang nồng hương, nồng nàn trong không khí, lại thêm hơi thở nặng nề phía trên, thật khiến cô hô hấp khó khăn.....

“Anh hai..... anh nặng quá, ép em tới không thở nổi.....” Dừng dưới một gốc cây hoa quế, cô nâng anh lên một chút, thử giúp anh tự đi.

Nhưng mà, đừng mãi anh vẫn không thể nào đứng vững, may có gốc cây hoa quế làm trụ đỡ, anh dựa cả cơ thể nặng nề vào thân cây.

Đúng lúc có một cơn gió thổi qua, kéo theo một tầng hoa quế rơi xuống, trông như một trận tuyết màu vàng, dưới ánh đèn đường càng thêm sáng loá, trông anh như một thứ trang sức của trời đất, vô cùng sa hoa và quý giá.....

Đúng là cảnh đẹp nhất cô từng thấy trong đời.

Một vài bông hoa đậu lại trên người anh, có cả vai, chóp mũi; toả hương thơm ngào ngạt, xua đi không ít mùi rượu khó chịu kia.

Đóa hoa, say rượu mùa thu, thiếu niên.

Hoa, dừng lại ở đó một lúc, trượt xuống, đến cuối cùng vẫn là vỡ vụn.....

Cô đứng đối diện anh, nhẹ nhàng đưa tay phủ bông hoa trên chóp mũi anh. Cô vừa chạm vào, anh liền nhú mào, trong vô thức gọi một tiếng: “Em gái.....”

“Anh hai, em đây, để anh đưa anh về.” Ánh mắt của cô dừng lại ở cổ áo sơ mi đang mở rộng của anh, ba cúc áo đã được mở ra, ở chỗ đó cũng có một bông hoa đứng lại, ngay phần ngực của anh.....

Cô lôi cánh tay anh khoác lên vai mình, một lần nữa dùng vai để đỡ lấy tất cả sức nặng của anh, còn anh thì mơ mơ màng màng, trước đó đã chịu cả sức nặng ấy, bây giờ cô có phần đuối sức, nhất thời không đỡ được, cả người anh liền đổ nhào về phía cô.

“Anh hai!” Cô lo lắng ngẩng mặt lên, hai tay đỡ lấy người anh, trong nháy mắt ngửa mặt lên, môi cô tê rần.....

Cô vừa chạm môi anh..... Không, là môi cô chạm môi anh.....

Cô ngây người, trong đầu vang lên tiếng ầm ầm, như hoa bị gió cuốn rơi, một trận lại một trận.....

Chợt thấy trên môi có cảm giác ẩm ướt nóng bỏng, như vừa bị cái gì liếm qua.....

Cô kinh hãi, phục hồi lại, bước giật lùi, bỗng nhiên nhìn thấy trên môi anh có một cánh hoa, là vừa từ môi cô sang sao?

Kịp thấy đầu lưỡi của anh khẽ chuyển động, cánh hoa nhỏ bé kia bị anh nuốt gọn.....

“Em gái, khát.....” Anh mơ mơ màng màng mở hai mắt, trong con ngươi màu hổ phách như có mây mù lượn lờ.

“Chúng ta.....quay về kí túc xá uống nước thôi.....” Cô cố gắng kiềm chế tâm tình đang nhảy nhót không yên, đỡ lấy người anh, từng bước nặng nề đi về phía trước, cả hai đều đã ướt đầm mồ hôi, quãng đường lại còn dài như thế, làm sao cô mang anh về nổi đây, cô thật sự đã sắp kiệt sức.....

Một chiếc xe đang chạy bên đường bỗng bóp còi, cửa kính nhanh chóng được hạ xuống, một nụ cười tươi hướng về phía cô: “Em gái, anh trai của em bị sao vậy?”

Là Phạm Trọng! Cứu tinh đến rồi!

Cô thở ra một hơi, nặng nhọc nói: “Uống rượu.....”

Phạm Trọng một thân đồ trắng bước xuống xe, nhanh nhẹn đi đến bên người cô, đỡ lấy Tiêu Y Đình: “Để anh, em đỡ không được đâu.”

Lời này quả thật không sai.....

Diệp Thanh Hòa đã sớm hối hận trước đó từ chối đề nghị cùng đưa Tiêu Y Đình về của Vương Triết, nếu Vương Triết cùng đưa về, có lẽ đã không phát sinh chuyện ban nãy.....

Lúc cô còn đang suy nghĩ, Phạm Trọng đã đỡ Tiêu Y Đình lên xe, sau đó ngồi vào chỗ lái xe, cả quá trình đều rất im lặng.

“Em gái, lên xe đi, để anh đưa hai người về.” Mở cửa kính xe, Phạm Trọng từ bên trong ngoái đầu ra, cười tươi như trăng sáng.

Diệp Thanh Hòa lắc lắc đầu: “Tôi còn có chút việc, chuyện của anh hai làm phiền anh rồi.”

Mặc dù không phải là lần đầu tiên gặp Phạm Trọng, nhưng cô vẫn không thể không cảm thán, sao lại có một người đẹp như thế chứ? Mà ngay cả suốt quá trình đưa Tiêu Y Đình lên xe đều không làm bẩn đến bộ đồ trắng.....

Phạm Trọng nghe cô nói như thế, cũng không nói gì thêm, vẫy vẫy tay, lái xe rời đi.

Cô quay trở lại cửa hàng của Vương Triết.

Vương Triết và Tô Chỉ San cũng cần có thể giới riêng của hai người, vì thế Diệp Thanh Hòa không muốn nhờ cậu ấy đưa Tiêu Y Đình về. Lúc này, trong cửa hàng chỉ còn mẹ Vương. Cửa hàng mở, mẹ Vương cũng chuyển đến ở coi như nhà, như thế thuận tiện trông coi cửa hàng lúc Vương Triết và Diệp Thanh Hòa đi học.

“Bác Vương.” Cô mở cửa, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“A, Thanh Hòa, sao đã quay lại rồi? Đã đưa anh hai cháu về chưa?” Mẹ Vương dọn chỗ ngồi cho cô.

“Dạ, đã về rồi ạ!” Diệp Thanh Hòa ngó vào bên trong phòng nhìn nhìn, “Bác Vương, cháu không ở lâu, cháu đến xem con rùa con kia.”

“Há! Ở bên trong đó, bác vừa cho nó ăn một chút! Hình như không thích ăn lắm.” Mẹ Vương nói.

Diệp Thanh Hòa vừa đi vừa nói: “Đúng vậy đó bác, bây giờ đang là tháng 10, rùa đen ăn rất ít, có khi cả ngày chỉ ăn một lần.”

“Thật sao? Chả trách Tiêu Y Đình nói nó ăn rất ít, dễ nuôi, quả đúng là như thế!” Mẹ Vương vui vẻ.

Diệp Thanh Hòa nhẹ chân nhẹ tay đi đến ngồi xổm trước mặt con rùa, con rùa đen vẫn không nhúc nhích, đúng như lời anh nói, nó rất biết điều.....

Cô dùng tay huých nhẹ vào mai rùa, nó di chuyển một chút, được tí lại đứng yên.

Cô cười khẽ, nhớ tới mỗi buổi sáng hai năm trước, cậu bé đáng yêu trong tiểu khu đều dắt chú rùa nhỏ đi dạo, còn hỏi tiểu nhị Ô Quy có khoẻ không?

“Thanh Hòa, cháu đến chỉ để chơi với rùa sao?” Mẹ Vương kì quái hỏi cô.

“Hả? Không phải.....” Cô vội nói, “Cháu chỉ sợ tới đến không có Vương Triết ở đây lại có người mang máy tính đến sửa, vì thế quay lại.”

Mẹ Vương nở nụ cười: “Có gì cứ để ngày mai sửa, mấy đứa mệt mỗi cả ngày hôm nay rồi, cháu quay về kí túc xá nghỉ ngơi cho sớm, phải nghỉ mới có sức làm việc hết mình chứ.”

“Dạ vâng.....” Cô đứng lên, quay đầu liếc tiểu Ô Quy kia một cái.

Cô đi đến sắp xếp vài đĩa phần mềm trong khung kính, sau đó đi ra mang cái áp phích vào trong giúp mẹ Vương, xong xuôi mới quay trở về kí túc xá.

Trăng mùa thu treo trên cao, cô hít vào một hơi đầy lồng ngực hương hoa quế, ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời và mỉm cười, âm thầm tự nói với mình: “Em gái, sinh nhật vui vẻ.”

Trên đời này ngoại trừ cô, không còn ai khác biết đến ngày sinh nhật của cô, thế nhưng con rùa nhỏ kia xuất hiện cũng thật đúng lúc.....

Từ hôm nay trở đi, cô đã chính thức mười tám tuổi.....

Sở dĩ nói là chính thức là bởi vì đối với một số người, cô còn chưa đủ mười tám tuổi, đó chính là thiên tài Tiêu Y Đình còn chưa có sinh nhật hai mươi tuổi.

Nhớ hôm sinh nhật mười chín tuổi của anh, anh hứa là sẽ cảm thông, bớt chơi bời, trong lúc cao hứng buột miệng nói ra anh không nhớ cô có cùng ngày sinh nhật với anh, vì thế, ngày sinh nhật của cô liền đổi.....

Đương nhiên, đổi ngày sinh nhật kết quả thu được cũng không ít, được nhận nhiều quà sinh nhật, có cả của anh, đó là bát mì trường thọ đều là thành tâm thành ý do tự tay anh nấu.

Hương vị thế nào đều không dám nói, chỉ biết Tiêu Thành Trác vừa ăn một miếng liền nhớ ra.....

Thế nhưng, cô vẫn ăn hết.

Bất giác quay trở lại gốc cây hoa quế trước đó, hoa vẫn bị từng đợt gió đánh rơi, một vài dừng lại trên khoe miệng cô, có vị ngọt sao? Cô liếm liếm, cánh hoa nhỏ bị nuốt vào trong miệng, cô lẳng lặng trở về kí túc xá.

Sáng sớm hôm sau, cô bị đánh thức bởi một tin nhắn.

Ban đầu cứ nghĩ rằng đó là của anh dặn cô đi mua đồ ăn sáng, hoá ra là của Tô Chỉ San, nội dung như sau: “Thanh Hòa, mình không biết có nên nói chuyện này với cậu hay không, nhưng là, cảm giác hiện giờ của mình rất phức tạp, có hạnh phúc và vui vẻ nhưng không hiểu sao lại có chút sợ hãi, Thanh Hòa, cậu đây chưa?”

Cô nhớ rõ hôm qua hai người được ở với thế giới của riêng mình, chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô nhanh chóng tỉnh táo lại: “Mình dậy rồi, cậu làm sao vậy?”

“Thanh Hòa, đêm qua, mình đã thành người của Vương Triết.....”

Diệp Thanh Hòa nhìn chằm chằm chữ trên màn hình, không trả lời tin nhắn.....

Hai người đều chưa đến hai mươi tuổi, thực sự có chút sớm, nhưng dù sao sự tình cũng đã phát sinh, cô còn có thể nói gì? Chỉ có thể trấn an Tô Chỉ San: “Chỉ San, có biện pháp gì không? Nếu không thì phải nhanh chóng mua thuốc.”

“Không có, Thanh Hòa, mình ngại đi mua thuốc.....”

Tuổi của Diệp Thanh Hòa nhỏ hơn Tô Chỉ San nên chắc chắn Tô Chỉ San cũng có hiểu biết về những chuyện này, nhưng giờ phút này cô không thể bỏ mặc chị em tốt đang rối rắm: “Mình đi mua cùng cậu. Chỉ San,

mặc kệ chuyện gì, phải bảo vệ bản thân trước, việc học hành không thể bỏ xuống, là con gái, nhưng tiền đồ cũng rất quan trọng, sau này phải cẩn thận hơn.”

“Mình biết rồi, Thanh Hòa, có cậu là bạn thật sự rất tuyệt.”

Đọc xong tin nhắn của Tô Chỉ San, Diệp Thanh Hòa cũng không cách nào ngủ tiếp, cứ thế rời giường.

Lên mạng tìm kiếm một chút thông tin, loại thuốc đó vẫn có công hiệu trong vòng 72 tiếng, yên tâm.

Sáng nay có tiết, cô định buổi chiều sẽ cùng Tô Chỉ San đi mua thuốc.

Vì thế sáng sớm hôm nay cô là người đến sớm nhất, vẫn là ngồi ở vị trí thường ngày, bắt đầu bỏ sách vở ra. Học luật là một chuyện rất cực khổ, cô còn muốn ôm đồm chuyện ở cửa hàng của Vương Triết, chỉ có thể âm thầm gánh vác chịu đựng.

Các sinh viên lần lượt vào lớp, chỗ ngồi bên cạnh cô vẫn trống không. Các sinh viên trong lớp đã sớm quen với chuyện chỗ ngồi bên cạnh cô là của Tiêu Y Đình.

170. Chương 130: Chương 120

171. Chương 130: 120: Chúng Ta Đều Đã Lớn.

Tiêu Y Đình bước vào lớp vừa lúc chuông vang lên, trên tay vẫn còn cầm bữa sáng, bước vào cửa liền đi thẳng đến chỗ ngồi bên cạnh cô, đưa tay ra: “Đưa bài tập đây!”

“.....” Đây là muốn làm bài tập sao? Lâu rồi anh không làm chuyện này.....

Cô không để ý đến anh.

Đấm lên vách tường, làm ra vẻ không sao cả: “Tuỳ em!” Rồi sau đó tiếp tục chuyên tâm ăn bữa sáng, bài tập gì đó gạt hết sang một bên.

Thầy giáo bước vào, anh vẫn chưa ăn xong, bộ dạng không coi ai ra gì, có chút gì đó như trở lại bộ dạng thiếu gia ngày trước.....

“Tiêu Y Đình, nếu em cảm thấy bữa sáng quan trọng như thế thì xin mời em ra ngoài ăn xong rồi mới vào.” Tuy rằng thầy giáo không tức giận, nhưng nhìn ánh mắt có vẻ không vui.

“Dạ.” Anh chậm rãi đứng lên, nghênh ngang rời phòng học.

Thầy giáo không nghĩ tới anh thực sự làm thế, nhất thời tức giận đến trợn mắt nhìn, không thể nói gì, trơ mắt nhìn anh đi ra ngoài, lúc sau định thần lại, nhắc nhở lớp vào bài học.

Tầm 5 phút sau, Tiêu Y Đình trở lại, vẫn rất nghênh ngang đi vào chỗ ngồi của mình.

Thầy giáo không thể tiếp tục bình tĩnh, dừng việc giảng bài lại, chỉ vào anh và nói: “Tiêu Y Đình! Em cứ thế mà đi vào sao?”

Anh ngồi yên trên ghế, vẻ mặt vô tội: “Thầy giáo, không phải thầy bảo em ăn xong là được vào sao?”

“Em.....” Thầy giáo bị cứng họng, không thể nói được gì.

Ngược lại anh cười rất tươi: “Thầy à, thầy đừng tức giận, nếu thầy vẫn không vừa mắt em, em ra ngoài ngay bây giờ được không?”

“Một sinh viên như cậu không hiểu sao có thể đồ ải học được! Trước tiên quay về trường mẫu giáo để học lễ phép đi!” Thầy giáo tức giận nói một câu, sau đó nói tiếp, “Một sinh viên như cậu không đáng để cả lớp này lãng phí thời gian!”

Nói như thế là đều đã cho nhau một bậc thang để đi lên đi xuống.

Lời giảng cứ như nhạc đệm trôi tuột, có vẻ như anh cũng không có ý chú tâm nghe giảng, ngồi bên cạnh cô, lấy điện thoại và tai nghe ra đeo lên, không biết đang nghe cái gì. Trong tay là một chiếc bút chì, anh vẽ vẽ cái gì đó.

Bỗng nhiên Diệp Thanh Hòa có cảm giác cô vừa đụng tay vào anh.

Vừa hạ mi liền nhìn thấy dòng chữ anh viết trên vở cô: Tối hôm qua không phải là em đưa anh về sao?

Cô nghĩ nghĩ, viết: Không phải.

Sự thật đúng là như thế!

Anh viết viết gì đó, đẩy đẩy tay cô.

Cô không thèm để ý anh, chăm chú nghe giảng.

Anh hé mắt liếc cô một cái, viết tới viết lui trên vở mình, một lúc sau đưa bức tranh cho cô.

Chỉ thấy trên giấy là một gốc cây, hoa rơi ở mọi nơi, chàng trai đang tựa vào thân cây, còn cô gái với mái tóc dài rối tung trong gió, đang ngửa mặt lên ôm chàng trai kia, kính mắt vô cùng lớn trên mặt kia là biểu tượng của cô, hai người đứng rất gần nhau, giống như đang ôm hôn.....

Cô đưa mắt nhìn, vẻ mặt thản nhiên, tiếp tục nghe giảng.

Bút của anh đưa qua đưa lại trên giấy, đặt trực tiếp quyển vở lên trước mặt cô: Em hôn anh?

Nói chuyện trực tiếp như thế, đúng là phong cách của anh rồi.....

Khởi bình vấn tội như này là cần người chịu trách nhiệm sao?

Khoảnh khắc này, cô nhớ lại rất nhiều, rất nhiều chuyện.....

Vì thế tuy vẻ mặt lạnh nhạt, trên vở anh vẫn xuất hiện nét chữ của cô: Không có. Anh nhớ lầm rồi. Ở gốc cây em gặp được Phạm Trọng nên giao anh cho anh ấy.

Anh trừng mắt nhìn cô, hồi lâu mới viết được dòng chữ: Ý em là Phạm Trọng đã hôn anh?

Cô dừng một chút, chậm rãi viết một dòng: Cũng không phải là không có khả năng.....

Tiêu Y Đình làm hành động nôn mửa.

Nôn xong xuôi, nặng nề viết một câu, ý chất vấn nồng nặc: Tại sao lại giao anh cho Phạm Trọng? Chẳng nhẽ em không biết hai người bọn anh là đối thủ một mất một còn sao? Là kẻ thù đến chết!

Vẻ mặt của cô không có chút thay đổi, liếc mắt nhìn anh một cái, viết: Anh hai, đừng trẻ con nữa, em thấy chỉ có anh luôn nổi giận với anh ấy, còn anh ấy luôn đối xử tốt với anh.....

Quả thật đây cũng là một chuyện cô nghĩ mãi không hiểu..... Không phải cô không tin lời anh hai, mà là ở Phạm Trọng, mọi thứ của con người này đều không khiến người ta cảm thấy xấu xa nguy hiểm.....

Tiêu Y Đình sững sốt, vẽ một mặt người đang học máu: Em cũng bị hấn che tai che mắt??.....

Một hơi, vẽ mười mấy cái dấu hỏi chấm.

Cô lắc lắc đầu, nói nhỏ: “Anh hai, nghe giảng đi.”

Sau đó, không thèm để ý mọi trò của anh.

Sáng nay có bốn tiết, lúc tiết bốn kết thúc, cô nhận được tin nhắn của Tô Chỉ San, nói cha mẹ cô ấy đến trường học thăm, không thể đi mua thuốc cùng cô.

Diệp Thanh Hòa có thể hiểu, cha mẹ Tô Chỉ San từ trước đến nay vẫn không thể chấp nhận Vương Triết, hôm qua sinh nhật Tô Chỉ San không về nhà, chắc chắn cũng đoán được sự tình nên đến trường học tìm, mà quan hệ của hai người đó đã đến bước kia, làm sao Tô Chỉ San dám nói với cha mẹ?

Cô trả lời tin nhắn, nói Tô Chỉ San đừng nóng vội, chiều nay cô không có tiết nên sẽ đi mua thay.

Không cần biết tình hình bên Tô Chỉ San thế nào, chuyện này không thể chậm trễ.....

Vừa đúng lúc, Tiêu Y Đình thấy cô trả lời tin nhắn, liền đen mặt hỏi: “Là ai nhắn tin?”

Cô không hé răng, chuyện như thế của Tô Chỉ San sao có thể nói với một cậu con trai?

Sợ Tiêu Y Đình giật lấy điện thoại cô xem, nhắn gửi xong giấu đi ngay lập tức.

Sau khi tan học, sắc mặt Tiêu Y Đình khó coi đến dị thường, kéo tay cô kéo ra phía cửa.

“Anh làm gì vậy?” Cô xoay xoay cổ tay đau vì bị anh kéo.

“Đưa di động cho anh!” Anh buông tay, đoạt lấy cặp sách của cô, bắt đầu tìm kiếm.

Về phần sức mạnh, đương nhiên Diệp Thanh Hòa không thể bằng anh, nhưng cô đã nhanh tay xoá hết các tin nhắn.

“Tin nhắn vừa rồi đâu hết?” Anh trừng mắt ép hỏi.

“Xoá rồi.” Cô thành thật trả lời.

“Ai gửi đến?”

“Chỉ San.”

“Hừ.....” Anh cười lạnh một tiếng, đưa trả lại di động cho cô, sải bước rời đi.

Diệp Thanh Hòa cầm di động, bật màn hình lên, trên màn hình là tin nhắn Phó Chân Ngôn gửi cho cô từ tối thứ sáu, là tin nhắn của tình nhân: “Hôm nay xong xuôi mọi việc, đang lái xe về nhà, ngẩng đầu thấy sao sáng lại nhớ tới ánh mắt của cô, cô đang làm gì đó?”

Cô im lặng cất di động, đi về phía cổng trường.

Quả thật, phần lớn tin nhắn Phó Chân Ngôn gửi đến, cô đều không trả lời.....

Việc đi mua thuốc lần này quả thật cũng là một sự khiêu chiến đối với cô, một người bình tĩnh như cô cũng không biết mình sẽ mặt dày mang cái hộp kia nhỏ trở lại kí túc xá như thế nào.

Người bán hàng thì ngược lại, có vẻ như vô cùng quen thuộc, vẻ mặt không biểu cảm.....

Cô chạy trốn chết ra khỏi cửa hàng, bắt xe định về.

Đột nhiên trước mặt có một chiếc xe dừng lại.

Cô nhận ra, là xe của Phó Chân Ngôn.

Có vẻ như họ đã không gặp nhau một thời gian, hôm nay cũng không phải chủ nhật, Phó Chân Ngôn đến đây làm gì?

Cửa kính xe hạ xuống, quả nhiên là khuôn mặt ngăm đen của anh ngoái ra, cười cười với cô: “Cô cô chạy nhanh như thế là định đi đâu? Để tôi đưa cô đi.”

“Sao anh lại tới đây?” Cô hỏi.

Anh cười ha ha: “Nếu tôi nói thật lòng rằng lâu rồi không gặp cô, vì nhớ quá nên đến thăm, liệu cô có tin không?”

Cô khẽ bĩu môi, ý là không tin.

“Tôi đang có việc, tiện đường đi qua trường học của cô cô, nhưng nghĩ lại, bây giờ không phải đang là giờ tan học sao? Cứ nghĩ không có cách nào nhìn thấy cô chứ? Không ngờ lại gặp cô ở đây. Đây không phải là duyên phận đó chứ?” Lúc anh cười rộ lên, trong con ngươi tối đen có chút vui đùa.

Câu nói đùa này của Phó Chân Ngôn, cô xem như không nghe thấy: “Tôi ở đây là có chút chuyện, không thêm nghe anh nói nữa, tạm biệt.”

“Gấp cái gì vậy? Để tôi đưa cô về!” Anh vội vàng mở cửa xe bước xuống.

“Anh không vội sao?” Cô hỏi. Sự nghiệp vừa mới bắt đầu, chắc chắn rất bận rộn, có khi chủ nhật gửi tin nhắn đến cho cô cũng là lúc đang làm việc.

“Chiều nay không có việc gì cả.” Dù có công việc cũng chẳng là gì..... Quả thật anh rất muốn xem cô nhận ra hay không? Thật sự là bỏ một buổi chiều nhiều công việc để ăn cơm cùng cô chẳng là gì cả, anh thật sự rất nhớ, rất nhớ cô.....

Anh cười nhìn cô chăm chú, trong mắt cô vẫn sự yên tĩnh, phả trước mặt anh hơi thở thơm mát, anh và cô đều đứng bất động tại chỗ, cảnh trước mắt anh này thật là vô cùng thích thú.

“Được rồi.” Cô cũng rất lo lắng cho Tô Chỉ San, muốn nhanh chóng tìm cô ấy.

Đang chuẩn bị lên xe, một bóng dáng liền phóng tới, chuyện sau đó khiến Diệp Thanh Hòa vô cùng sợ hãi. Tiêu Y Đình đánh thẳng một đấm vào mặt Phó Chân Ngôn, hiển nhiên Phó Chân Ngôn không hề phòng bị, bị đánh rất mạnh, máu tươi từ mũi chảy ra.....

“Anh hai! Anh điên rồi!” Diệp Thanh Hòa lập tức chạy đến lấy khăn tay ra, bịt mũi lại cho Phó Chân Ngôn.

Máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ chiếc khăn trắng của cô, còn dây sang cả tay cô.

“Em tránh ra, hôm nay anh không đánh chết tên khốn nạn này thì anh không mang họ Tiêu!” Anh dùng sức đẩy Diệp Thanh Hòa ra, tiếp tục một quyền đánh vào bụng Phó Chân Ngôn.

Phó Chân Ngôn không đánh lại, vẫn bình tĩnh nhìn kẻ đang như phát điên trước mặt, theo bản năng đỡ đòn.

Mắt thấy Tiêu Y Đình vẫn còn muốn tiếp tục đánh, Diệp Thanh Hòa nóng vội, xông tới chen vào giữa hai người, dang tay ra chắn trước người Phó Chân Ngôn: “Anh hai, anh điên rồi sao? Cứ đánh như thế sẽ xảy ra án mạng đó!”

Hốc mắt Tiêu Y Đình đều đỏ rực, trừng mắt nhìn cô, giọng nói khản đặc: “Em muốn bảo vệ hắn sao? Em muốn bảo vệ tên này sao?”

Diệp Thanh Hòa mù mịt, điều duy nhất bây giờ nghĩ đến đó là làm sao để anh không đánh người nữa, thấy anh tức giận như thế, cũng không muốn đổ thêm dầu vào lửa, giọng nói nhẹ nhàng cầu xin: “Anh hai, đừng làm loạn nữa được không? Anh về kí túc xá trước đi có được không?”

Tiêu Y Đình nghe xong ngẩn người, sau đó nở nụ cười, có chút bị thương: “Bây giờ em đang cầu xin anh sao?”

“Em.....” Diệp Thanh Hòa luôn tự xưng là người hiểu rõ anh như lòng bàn tay, giờ phút này cô không thể hiểu được anh cười là vì cái gì, lại không rõ ý của anh khi nói câu kia là gì.....

Anh nhìn cô, nhìn tay cô đang đỡ Phó Chân Ngôn, không biết vì sao, lại bưng bưng lửa giận, chỉ vào hắn gầm lên: “Anh không đánh chết tên này thì không thể hết hết giận!”

Nói xong lại vùng Diệp Thanh Hòa ra, đá Phó Chân Ngôn một cước.

Lúc này, Diệp Thanh Hòa đã có phòng bị, nghĩ đến một cước này của anh chắc chắn sẽ khiến Phó Chân Ngôn xuất huyết trong, không nghĩ ngợi nhiều liền xông đến định ôm lấy chân Tiêu Y Đình.

Tiêu Y Đình thấy cô xông lên thăm than không ổn, nhanh chân thu lực đạo, làm chặt phương hướng, vừa vịn đập trúng vào bụng cô.

Dù anh đã giảm lực đạo, nhưng một cú này đá vào người Diệp Thanh Hòa, hậu quả không thể biết trước.

Cô bật người về phía sau, vừa vịn ngã vào người Phó Chân Ngôn, Phó Chân Ngôn ôm chặt lấy cô.

“Tiêu Y Đình! Cậu điên đủ rồi đấy! Cậu muốn giết người thật sao?” Tiêu Y Đình đánh anh anh không hề đánh trả, đơn giản vì hắn là anh trai của cô cô, thế nhưng, ngay cả cô cô hắn cũng làm bị thương, anh không thể nhìn thêm được nữa! Đánh nhau anh đã bỏ từ lâu, nhưng tay chân vẫn không đến nỗi nào!

“Đừng!” Diệp Thanh Hòa ngăn Phó Chân Ngôn lại, mũi anh vẫn còn đang chảy máu, một giọt lại một giọt, nóng hổi, rơi lại áo khoác của cô, cô cố nhìn đau đớn từ một đá kia, đưa tay dùng khăn lau cho anh: “Không cần náo loạn.....”

Tiêu Y Đình nhìn một màn này, cắn chặt khớp hàm, cười lạnh: “Các người diễn ra như thế là cho ai xem đây? Diệp Thanh Hòa, đừng quên cô ăn cơm của nhà tôi! Cô định vong ơn bội nghĩa sao? Không có gia đình tôi liệu cô có ngày hôm nay?”

Lời này nói ra giống như sét đánh vào thẳng tâm trí cô, trong lòng cô như nổ tung, mở to hai mắt nhìn anh, nhớ lại, buổi tối dưới gốc cây hoa quế, rồi trong phòng cô anh nói: “Đây là người nhà.....”

Vừa dứt lời, Tiêu Y Đình liền hối hận, chuyện này, ý anh không phải là như thế, anh thực sự không nghĩ như thế.....

Diệp Thanh Hòa qua thấu kính nhìn thẳng vào mắt của anh, anh giống như lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt của cô, không dám nhìn tiếp lặng lẽ cúi đầu xuống.....

Ánh mắt di chuyển, cuối cùng dừng lại ở trên mặt Phó Chân Ngôn cười cười, nụ cười cô đơn chưa từng có, tức giận dường như đã bị sự cô đơn che lấp hết, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Em ấy còn nhỏ.....”

Sau đó xoay người đi về phía trường học.....

Diệp Thanh Hòa nhìn theo bóng lưng của anh, bỗng một câu anh từng nói trong trò chơi cũ nhảy lên trong đầu cô: “Nhất Nhất, ta sợ cô đơn.....”

Miệng cô mở ra, muốn nói gì đó nhưng nghẹn lại nơi yết hầu, một tiếng cũng không nói lên được, chỉ còn biết trơ mắt nhìn anh rời đi....

Bỗng nhiên cô có một cảm giác khó hiểu, đằng cái xoay người kia, dường như thấy được một nụ cười mãn nguyện còn sáng lạn hơn ánh mặt trời.....

“Cô cô, cô sao rồi? Đi bệnh viện kiểm tra xem.” Phó Chân Ngôn nhìn cô lo lắng.

Cô phục hồi lại tinh thần, bây giờ Phó Chân Ngôn mới là người cần đến bệnh viện nhất.....

Anh không thể lái xe, cô kêu một chiếc taxi, hai người cùng lên xe.

Tiêu Y Đình đi được một đoạn, quay đầu lại, xa xa là hình ảnh hai người đang dìu nhau lên xe, mắt anh đều là buồn bã và lo lắng, bỗng bên tai liền vang lên một đoạn đối thoại khác:

“Này, cô bé kia vừa rồi mua cái gì vậy?”

“Hả, là thuốc tránh thai khẩn cấp....”

Đến tận khi chiếc cửa xe đóng lại anh vẫn đứng đó, một lúc sau mới xoay người rời đi.

Diệp Thanh Hòa đưa Phó Chân Ngôn đến bệnh viện kiểm tra, băng bó, cũng gần hết buổi chiều. Tuy bên ngoài cô im lặng, trầm tĩnh nhưng trong lòng thì ngược lại.

“Thật xin lỗi, tôi làm mất nhiều thời gian của cô quá.” Phó Chân Ngôn cảm nhận được, thấy áy náy.

Cô lắc đầu: “Tôi phải đi với anh.”

Một chút vui mừng loé lên trong mắt Phó Chân Ngôn: “Thật vậy sao? Nếu thế tôi tình nguyện ngày nào cũng bị đánh.”

Cô ngẩn ra, sau đó nói: “Ý của tôi là..... Anh là do anh trai tôi đánh, tôi phải đi cùng anh là để thay anh ấy xin lỗi.”

Phó Chân Ngôn rõ ràng bị đánh tới tấp, nhưng vẫn không tức giận: “Anh ta đánh tôi, có liên quan gì đến cô?”

Cô nghẹn lời, một lúc sau nói ra một câu: “Là tôi ăn cơm nhà anh ấy mới có ngày hôm nay.....”

Tất cả cảm xúc của Phó Chân Ngôn như bị kéo xuống, giống như anh đang nhìn thấy chính mình, lúc này thấy rất đau lòng cho cô: “Thanh Hòa.” Anh đột nhiên sửa lại cách xưng hô, “Tôi sẽ không gọi cô là cô cô nữa, mà gọi là Thanh Hòa.”

Quả thật gọi cô là Thanh Hòa cô còn thấy thoải mái hơn, chính là không hiểu vì sao anh lại thay đổi, có chút kinh ngạc nhìn anh.

“Bởi vì, chúng ta đều đã lớn rồi.” Anh trịnh trọng nói.

Một câu, làm gợn lên sóng lớn trong lòng Diệp Thanh Hòa.

Đúng thế..... Bọn họ đều đã lớn.....

“Thanh Hòa, chúng ta đều đã trưởng thành, một ngày nào đó sẽ có cuộc sống của riêng mình. Nhà họ Tiêu đối với cô rất tốt, anh trai cũng rất thương yêu cô, nhưng vẫn là, chúng ta đã lớn.”

Hai chữ “đã lớn” kia thật ý nghĩa, Diệp Thanh Hòa cười nhẹ đáp lại: “Tôi biết.”

Bộ dạng của cô bây giờ là đang tự chế nhạo mình, trông rỗng cô đơn, nhưng không, anh vẫn rất yêu thích cô lúc này, có cái gì của cô mà anh không yêu thích sao?

“Đi thôi, không phải cô còn có việc gấp sao? Tôi tiêu tốn nhiều thời gian của cô rồi.” Anh thúc giục cô.

172. Chương 131: Chương 121

173. Chương 131: 121: Còn Có Anh Hai.

Lúc trở về từ chỗ của Tô Chỉ San đã là chạng vạng, cô gửi cho Phó Chân Ngôn một tin nhắn, biết được anh không còn ở bệnh viện nữa.

Hiểu được tính cách mạnh mẽ của anh, chắc chắn vết thương này anh không để trong lòng, chỉ có điều vẫn nhờ anh không quá để ý, sau đó đi đến cửa hàng của Vương Triết.

Nhìn Vương Triết đang nghiêm túc ngồi sửa máy tính, bên tai cô chợt vang lên lời nói của Tô Chỉ San chiều nay, cô ấy ở trước mặt cha mẹ phải cẩn trọng biết bao nhiêu.

Vương Triết cảm giác được có người đến, ngẩng đầu lên nhìn thấy cô liền cười: “Thanh Hòa? Đến đây có việc gì vậy? Xem tôi làm việc như thế nào sao?”

Diệp Thanh Hòa cũng không phải là người nhiều chuyện, chuyện tình cảm của Tô Chỉ San và Vương Triết cô càng không thể làm rối rắm hơn, thế nhưng, nghĩ đến Chỉ San, cô không nhịn được nói một câu: “Vương Triết, cậu phải đối xử với Chỉ San thật tốt..... Cậu rất quan trọng với cô ấy.” Không chỉ là quan trọng, Vương Triết là tất cả của Tô Chỉ San.....

“Đương nhiên!” Vương Triết hơi kinh ngạc cười nhìn cô, “Chỉ San cũng rất quan trọng với mình, là quan trọng nhất! Chỉ có điều, cậu là chợt nhớ tới chuyện này sao?”

Diệp Thanh Hòa gật gật đầu: “Không có gì, đúng như cậu nói, chỉ là chợt nhớ đến mà thôi.”

Diệp Thanh Hòa cũng không nói thêm gì, đi đến chào hỏi mẹ Vương, sau đó vào bên trong thăm tiểu Ô Quy, xong xuôi bắt tay vào sửa máy tính cùng Vương Triết.

“Thanh Hòa, cậu về kí túc xá đi, buổi tối không cần tới đây, có mình ở đây là được rồi!” Vương Triết đột nhiên nói.

“Không có việc gì, tôi về kí túc xá cũng không có việc gì làm.” Cô bật chiếc máy tính trước mặt.

Vương Triết nhìn cô, trừng mắt nhìn, cười nói: “Mình sợ Tiêu Y Đình nói mình ngược đãi cậu.”

Nón tay cô đang di chuyển qua lại trên bàn phím chợt ngưng lại, cười cười, không nói gì cả, tiếp tục công việc.

“Là ai đang nói xấu tôi vậy?” Ngoài cửa truyền đến tiếng cười lớn của Tiêu Y Đình.

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay!” Vương Triết nhìn về hướng cửa, thấy Tiêu Y Đình một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi vào, vừa tắm xong, tóc vẫn còn ẩm ướt, trong không khí còn thoảng thoảng mùi hương sữa tắm.

Chính là, phía sau anh còn có thêm một người- Quách Cẩm Nhi.

“Chào Vương Triết, chào em gái Thanh Hòa.” Quách Cẩm Nhi từ trước đến nay đều là người nhã nhặn, gặp ai cũng vô cùng cẩn thận chu đáo.

“Ha ha, xin chào.” Cũng không phải là lần đầu tiên gặp Quách Cẩm Nhi, Vương Triết lễ phép gật đầu.

Quách Cẩm Nhi cười cười với Quách Cẩm Nhi, sau đó tiếp tục công việc sửa máy tính.

Trải qua sự việc bức thư lần trước, Diệp Thanh Hòa cũng không hề quan tâm Quách Cẩm Nhi có suy nghĩ như thế nào, bởi vì cô vốn là một người xem nhẹ mấy chuyện đó, cô không quan tâm thiếu đi một người bạn, cho dù cô không có nhiều đi chăng nữa.....

“Không phải hôm nay tên tiểu tử cậu đi chơi bóng sao?” Vương Triết hỏi. Hôm nay mẹ Vương có làm nhiều món ăn, có gọi anh đến cùng ăn, nhưng anh bảo đi chơi bóng nên không đến.

“Đúng thế! Là đi chơi bóng! Còn thắng đậm nữa!” Tiêu Y Đình đắc ý nhướn mày, “Cẩm Nhi xem từ đầu tới cuối, có thấy tuyệt vời không?”

“Cực kỳ tuyệt vời!” Quách Cẩm Nhi ngồi xuống ghế bên cạnh Diệp Thanh Hòa, “Vương Triết, Thanh Hòa, hai người không đến xem thực sự là điều đáng tiếc! Không nghĩ đến không ngờ anh trai em có thể chơi bóng giỏi như thế! Chị gào đến khàn cả họng luôn! Hai người nghe này!”

Quách Cẩm Nhi ho khụ khụ hai tiếng, quả nhiên cổ họng không còn bình thường.

Vương Triết vui vẻ đáp lại: “Anh không cần nhìn cũng biết! Dù gì cũng từng chơi cùng cậu ta!”

Quách Cẩm Nhi vì quá phấn khích nên có chút xấu hổ: “Ui cha, em quên mất chuyện hai người là bạn học! Em gái Thanh Hòa cũng thế.”

Ngón tay trên bàn phím của Diệp Thanh Hòa chợt khựng lại khi nghe thấy tiếng cười đầy trào phúng của Tiêu Y Đình: “Thanh Hòa đâu có rảnh để đến xem anh chơi bóng.”

“Vì sao vậy? Thanh Hòa? Anh hai lúc chơi bóng rất đẹp trai a!” Quách Cẩm Nhi cảm thấy tình huống bây giờ có chút xấu hổ, vô cùng hối hận vì hành động lúc nhất thời xúc động của mình, cũng muốn cải thiện mối quan hệ giữa cô và Diệp Thanh Hòa, nhưng vẻ mặt lạnh nhạt kia khiến người ta không biết được cô ấy đang nghĩ gì, không có biểu cảm gì quá mức, khiến người ta khó đến gần.....

Tiêu Y Đình không nói gì, đi vào tìm tiểu Ô Quy.

Ngón tay của Diệp Thanh Hòa trên bàn phím lại nhanh chóng di chuyển, vẫn còn nghe thấy giọng nói của Quách Cẩm Nhi, nài nỉ nghe đáp án của cô.

Diệp Thanh Hòa đành phải nói: “Em không hiểu bóng rổ, chỉ là một con mọt sách thôi.”

“Đâu phải! Nghe chú nhỏ nói em biết rất nhiều thứ mà!” Quách Cẩm Nhi nói.

Diệp Thanh Hòa không nói gì nữa, chuyên tâm sửa máy tính.

Còn trong phòng Tiêu Y Đình đang nói chuyện với tiểu Ô Quy: “Tiểu Ô Quy, hôm nay ăn gì rồi? Có ngoan hay không hả? Ngày hôm qua còn không chịu ăn gì, bị mắng vui vẻ như vậy sao?”

Đương nhiên tiểu Ô Quy không có cùng ngôn ngữ với anh nên việc trao đổi diễn ra không thuận lợi, anh lại làm một chuyện lạ đời đó là ngồi chờ, chờ câu trả lời được một lúc liền nói: “Sao rồi? Người thấy khổ sở hả? Nói cho người biết, anh đây chửi mày chính là vì mày không có ý chí vươn lên gì cả! Nói nặng thế thôi nhưng đây cũng đây phải suy nghĩ thật sự trong lòng anh, người đây là đang tức giận không thềm để ý anh đây sao? Mau nói đi!”

Quách Cẩm Nhi nghe được, cảm thấy kì quái: “Anh hai, tiểu Ô Quy có thể nghe hiểu lời anh sao?”

Tiêu Y Đình đứng lên: “Đúng vậy a! Tiểu Ô Quy cũng nói tiếng người mà! Đi thôi! Đi ăn bữa khuya, anh đói rồi!”

Quách Cẩm Nhi tuy còn mù mờ nhưng vẫn đứng lên, đi được hai bước liền quay đầu lại: “Vương Triết, Thanh Hòa, hai người không đi sao?”

“Không đâu, còn chưa có xong việc!”

Vương Triết và Diệp Thanh Hòa trầm miệng một lời.

“Cẩm Nhi, đi thôi!” Tiêu Y Đình có vẻ không có kiên nhẫn để chờ, đứng bên ngoài gọi.

“Vậy bọn em đi trước đây, để anh hai còn đưa em về trường không sẽ muộn.” Quách Cẩm Nhi để lại cho hai người một cái mỉm cười mê người.

Vương Triết gật gật đầu: “Mau đi đi.”

Rồi sau đó quay lại hỏi Diệp Thanh Hòa: “Thanh Hòa, cậu có đói bụng không? Hôm nay mẹ mình làm rất nhiều đồ ăn ngon.”

“Không có đói, tôi vừa ăn cơm tối lúc nãy.” Cô không di chuyển ánh mắt, nhìn chằm chằm màn hình máy tính, cơm tối cô ăn cùng ba người nhà Tô Chỉ San, nhưng không ăn được là bao nhiêu, cũng có chút đói nhưng cô không muốn ăn.....

Chưa đến nửa giờ, chiếc máy tính đã được sửa xong, nghĩ đến bài tập hôm nay trên lớp, cô nhanh chóng về kí túc xá.

Trên đường từ cửa hàng về, cô đi qua rất nhiều quán ăn khuya, một trong số đó có Tiêu Y Đình đang vô cùng vui vẻ nâng bia cùng một vài nam sinh khác, Quách Cẩm Nhi xinh đẹp đang ngồi cạnh, rất không phù hợp với khung cảnh xung quanh, thế nhưng vẫn cười rất vui vẻ.

Bọn họ không ai nhìn thấy cô, cô cũng lặng lẽ rời đi.

Anh từng nói, anh thích náo nhiệt, sợ hãi cô độc, vì thế, tuyệt nhiên anh sẽ không để mình cô độc.....

Còn cô, từ nhỏ đã yêu thích sự yên tĩnh thay vì náo nhiệt, bọn họ là hai người tương phản hoàn toàn.

Cũng may cô đã sớm nhìn thấu chuyện, hai người gặp nhau lúc đó chẳng qua là hai đường thẳng vô tình giao nhau, nhưng chỉ là một lần cắt nhau, cuối cùng vẫn tách rời, đi về hai hướng vô hạn.....

Chưa bao giờ từng hi vọng, cho nên không có thất vọng....

Chưa bao giờ từng có được, cho nên chưa nói tới mất đi.....

Chưa bao giờ từng mơ mộng, cho nên mộng sẽ không vỡ tan.....

Lại càng không cần xin lỗi, bởi vì đã hiểu, bởi vì không cần để tâm.....

Bước đi của cô trở nên gấp gáp hơn, giống như cô sẽ không vì bất kì ai mà dừng lại cuộc sống thẳng tắp cô đã định ra cho mình, sẽ không vì bất kì ai mà thay đổi. Mỗi một ngày, mặt trời lên rồi xuống không hề giống nhau, mỗi một ngày sẽ có một chút khác biệt, cô chính là yêu thích cuộc sống đơn giản như thế.....

Lí do đó, sáng hôm sau Tiêu Y Đình vẫn vừa ăn sáng vừa vào lớp, nghênh ngang ngồi vào chỗ cạnh cô, khi đó cô mới cảm nhận được ánh mặt trời hôm nay vẫn ấm áp như thế.

“Anh muốn một vạn Nhân dân tệ!” Bất thành lời anh mở miệng.

“.....” Mới sáng sớm, đề tài này thật khiến cô giật mình, anh cần số tiền lớn như thế là để làm gì? Do dự một chút, cô cho anh một câu trả lời dứt khoát: “Được thôi.”

Anh không hé răng, sắc mặt xanh mét: “Không hỏi anh dùng làm gì sao? Không cần đơn xin sao?”

Cô mím môi, không nói gì.

Anh lấy sách vở từ trong cặp sách ra, quăng thật mạnh lên bàn, tiếng vang thật lớn cùng tiếng quát của anh: “Anh không cần!”

“.....” Cô chỉ còn biết rằng, càng ngày cô càng không hiểu anh hai.....

Hay đó cũng là phản ứng bình thường của việc trưởng thành?

Quả thật, cô cũng không sao hiểu được, vì sao hai người họ lại trở thành cục diện như bây giờ, thế nhưng, cô là người lý trí, sẽ không mơ tưởng đến quá khứ từng tốt đẹp như thế nào, chuyện gì của ngày hôm qua đều không thể trở lại, về điểm này cô hiểu rõ hơn ai khác.

Thế nhưng, nếu Tiêu Y Đình thực sự muốn một vạn đồng, cô cũng không có đủ, hai năm qua cũng không phải ít tiền, tiền mừng tuổi của cô và anh đều được để riêng, cô cũng có tiết kiệm để dành, chỉ có điều tiền của cô đã dồn hết vào cửa hàng của Vương Triết.

Tiếng chuông vào giờ vang lên cô mới phát hiện, hôm nay anh không vào lớp đúng giờ chuông vang, anh cũng đã ăn xong bữa sáng trước khi thầy giáo vào, cũng không mượn bài tập của cô để chép.

Chính là, trong giờ học, anh vẫn không ngừng viết vào vở cô: “Cứ đá ngày hôm qua có đau không?”

Cô nhớ tới hôm qua khi trở về kí túc xá đi tắm, lúc cởi quần áo mới thấy, trên bụng có một khoảng tím bầm. Hôm nay vẫn còn âm ỉ đau, thế nhưng, cô cũng chưa từng trách anh, đặt ở vị trí của anh lúc đó, cô hiểu được tâm trạng của anh.....

“Không.” Cô viết trên giấy.

Chỉ thấy anh lục lọi trong cặp sách, lấy ra một lọ thuốc, ném cho cô.

Cô nhìn, là thuốc trị vết bầm.....

Nghĩ nghĩ, tiếp tục viết lên giấy: “Anh hai, em thực sự không đau, thế nhưng, em muốn nói, chúng ta đều đã lớn, có nên dùng nắm đấm để giải quyết mọi vấn đề không?”

Cô nghe thấy anh hừ một tiếng, rất rõ ràng, sau đó viết lên giấy một câu, ném cho cô: “Anh trẻ con.”

“.....” Rõ ràng là thái độ không chịu hợp tác, lại còn giận dữ.....

Một lát sau, anh lấy laptop ra, gõ một dòng: “Nếu hấn ta đối xử không tốt với em, còn có anh hai.”

Cái này là sao? ‘Hấn’ ở đây là chỉ Phó Chân Ngôn sao?

Cô muốn viết lại gì đó, anh giật lại cuốn vở, chỉ chỉ về phía thầy giáo nói: “Nghe giảng đi.”

Nhìn thấy giáo đang cặm cụi viết trên giảng đường, trước mắt cô chỉ còn dòng chữ: Nếu hấn ta đối xử không tốt với em, còn có anh hai.....

Anh hai.....

Anh hai quả thực rất tốt.....

Chớp mắt đã là chủ nhật, bất chi bất giác, cuộc sống đại học đã bắt đầu được hơn một tháng, trong một tháng này, vì rất nhiều nguyên nhân, cô chưa trở về nhà họ Tiêu lần nào, đến nỗi Tiêu Thành Hưng còn trực tiếp gọi điện thoại tới: “Thanh Hòa, bao lâu rồi cháu chưa về nhà? Quên bác Tiêu rồi sao?”

“Không có chuyện đó, bác Tiêu, vừa khai giảng xong, có nhiều việc trên trường.” Diệp Thanh Hòa nói nhanh. Làm sao cô dám quên bác Tiêu?

“Ha ha.....” Tiêu Thành Hưng cười rất vui vẻ, “Không quên là tốt rồi! Vậy hôm nay có việc gì không? Nếu không thì về nhà cùng ăn với bác Tiêu bữa cơm, ngày nào Thành Trác cũng la hét muốn đến trường học tìm cháu, nói là để cháu không quên mất nó.”

“Không có việc gì, được ạ, hôm nay cháu và anh hai sẽ về.” Cô đành phải đồng ý.

“Được rồi, buổi chiều bác cho lái xe đến đón hai đứa, chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Vâng.” Diệp Thanh Hòa và Tiêu Thành Hưng sắp xếp xong, nghĩ đến có lẽ hôm nay trở về nhà họ Tiêu sẽ không thể quay lại trường học ngay, tốt nhất là nên đến cửa hàng Vương Triết xem có việc gì không, đến

giúp Vương Triết một tay, cũng không nghĩ đến csi thể gặp lại một người lâu rồi không gặp ở đó – là Giang Chi Vĩnh.

Diendannnnleequy^\$8d000nn^&#&@

Giang Chi Vĩnh cũng không ngờ tới, liếc mắt liền nhìn thấy cô, vẻ vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt, anh chạy tới: “Thanh Hòa, đã lâu không gặp !”

Cô gật gật đầu: “Lâu rồi không gặp.” Trước giờ cô và Giang Chi Vĩnh vẫn như thế, không nóng không lạnh, không thân không lạ, còn với ông Giang thì lại có vẻ tùy tiện hơn.

174. Chương 132: Chương 122

175. Chương 132: Chương 122

“Thanh Hòa, trước đó mình cũng định đến trường cậu thăm cậu, nhưng tập quân sự của trường mình kéo dài đến một tháng, lại còn hoàn toàn cách ly, thực sự rất nghiêm khắc!” Giang Chi Vĩnh giải thích với cô.

Diệp Thanh Hòa chú ý tới, quả thực anh vì phơi nắng đã đen đi khá nhiều.

“Thanh Hòa, tối nay cậu có rảnh không?” Anh hỏi.

Diệp Thanh Hòa đột nhiên nhớ tới, hình như sinh nhật ông Giang vào khoảng thời gian này, sinh nhật năm kia cô còn cùng ông đi mua ngọc.

“Thanh Hòa, sinh nhật ông nội mình, ông rất muốn cậu tham gia.” Quả nhiên là thế, Giang Chi Vĩnh nói thêm: “Chỉ có người nhà thôi, không hề có người ngoài.”

Giang Chi Vĩnh biết tính cách của cô, cô không thích chỗ đông người.

Anh vừa dứt lời, Diệp Thanh Hòa đành ngượng ngùng đồng ý, ông Giang đối với cô rất tốt, nếu ông thực sự có ý mời cô đến, nếu không đến thì không hay chút nào.

Vì thế nhanh chóng gọi điện cho Tiêu Thành Hưng, nói rằng khi nào ăn cơm tối xong sẽ tự về nhà.

Được Tiêu Thành Hưng cho phép, cô đi theo Giang Chi Vĩnh, bên ngoài cổng trường có một chiếc xe đang đợi, có vẻ như là có ý đến đón cô ngay từ đầu.

Quả thật, từ trước đến giờ gặp mặt ông Giang đều là gặp ở ngoài, đây cũng là lần đầu tiên cô đến nhà họ Giang.

Nhà họ Giang ở khu vực không quá xa hoa, ngôi nhà trông như một biệt thự cổ kính, toả ra vài phần hương sắc cổ kính của chủ nhân.

Theo Giang Chi Vĩnh đi vào, bày trí bên trong cũng rất đơn giản, trên tường có một khung tranh mộc mạc, bên trong là chữ cô viết tặng ông Giang, nhìn thấy cô có chút xấu hổ, lại nhìn đến mấy bình hoa bày trí trong phòng khách, đều là đồ thượng hạng.

Trong phòng còn có một vài người nữa, một vài đứa nhỏ, tất cả đều là người nhà họ Giang.

Hai người bọn họ vừa xuất hiện, mấy đứa nhỏ liền nhanh chân chạy tới, đôi mắt mở to hỏi: “Anh ơi, chị này là bạn gái của anh sao?”

Khuôn mặt Giang Chi Vĩnh nhanh chóng đỏ bừng, khẽ gầm với đứa nhỏ kia, quay lại giải thích với Diệp Thanh Hòa: “Đây là con của chú mình, mấy đứa nhỏ bây giờ đều lớn sớm quá.”

Diệp Thanh Hòa cười cười, ý là không để bụng.

Ông Giang nhìn thấy cô, tự mình đi đến trước mặt cô, kéo tay cô lại, giới thiệu với người nhà họ Giang, nói cô là ‘người bạn’ ông coi trọng nhất.

Giới thiệu như thế, lại thêm chuyện cô cùng tuổi với Giang Chi Vĩnh, khó tránh khỏi việc người nhà họ Giang mặc định coi cô như cháu dâu. Nhất thời mọi ánh mắt đều dồn lên người cô.

Nhiều ánh mắt như thế khiến Diệp Thanh Hòa không được tự nhiên, cô có cảm giác như mình trở thành một con khỉ trong vườn bách thú.....

Chỉ có điều, nể mặt ông Giang, cô vẫn lễ phép chào hỏi tất cả mọi người trong phòng, cha Giang Chi Vĩnh-Giang Đạc, mẹ Bạch Diệp, cùng tất cả cô chú anh em họ của anh.

Lúc ngồi nói chuyện phiếm trước bữa cơm, mẹ Bạch Diệp đặc biệt chú ý tới Diệp Thanh Hòa, hỏi tuổi của cô, trường học, học ngành gì.

Diệp Thanh Hòa cũng trả lời rất đầy đủ.

Về mặt Bạch Diệp tươi cười, có vẻ như rất hài lòng với chuyên ngành cô đang học: “Con gái mà theo học ngành luật, chắc là vất vả lắm phải không?”

“Cũng có một chút ạ.” Diệp Thanh Hòa trả lời vô cùng ngắn gọn.

“Tính cách Thanh Hòa im lặng, thích đọc sách, pháp luật cũng rất thích hợp với cô ấy.” Giang Chi Vĩnh một bên giúp cô bổ sung.

Bạch Diệp tươi cười càng thêm hài lòng, cô gái im lặng như thế nhất định rất hợp truyền thống, hợp với điều kiện cháu dâu nhà này, chứ không như nhiều cô gái hiện đại bây giờ, nói năng mạnh bạo, sống phóng túng, bà rất không ưa thích, còn Diệp Thanh Hòa đây lại khiến bà thấy rất thoải mái. Lại biết được khung chữ bố chồng bà quý trọng treo trên tường kia là do cô viết, cảm thấy vừa lòng cô cùng, có thể viết ra những chữ xinh đẹp như thế, chắc chắn con cháu sau này rất ngoan và giỏi giang.

Vì thế, nhện không được hỏi thăm về gia đình của cô: “Không biết Thanh Hòa cháu có phải người ở Bắc Kinh không? Nhà cháu ở đâu?”

Diệp Thanh Hòa đã sống ở Bắc Kinh hai năm rồi, chưa từng có ai hỏi trực tiếp cô vấn đề này, nhưng người xung quanh cũng vì nghĩ cho cô nên vấn đề này ngẫu nhiên trở thành cấm kị, không muốn đụng vào vết thương của cô, mà trong mắt người ngoài, cô là đứa con gái được nhà họ Tiêu nuôi dưỡng, cái thân phận này gợi lên biết bao nhiêu là nghi vấn.

Cho nên, đột nhiên bị hỏi thế, cô cứ đắn đo mãi nên trả lời thế nào.

Thế nhưng Giang Chi Vĩnh đã nhanh nhẹn đáp thay cô: “Mẹ, đây là đang điều tra nhân khẩu sao ạ? Đồn công an có hỏi cũng chưa đến mức như thế! Đây là lần đầu tiên Thanh Hòa đến nhà ta, mẹ đừng dọa cô ấy sợ mà!”

Bạch Diệp cười, không hỏi gì nữa.

Vừa vặn đến giờ dùng bữa, ông Giang mời mọi người ngồi vào bàn, nhân tiện giải vây cho Diệp Thanh Hòa.

Diệp Thanh Hòa là vị khách ông Giang yêu quý nhất, vì thế dành cho cô chỗ ngồi cạnh ông, để mặc mấy đứa cháu nhỏ muốn nhân dịp này bồi đắp tình cảm với ông nội ở phía sau, bọn nhỏ tranh cãi đòi chỗ ngồi kia.

Diệp Thanh Hòa biểu cảm không thay đổi đứng lên, đi về phía chỗ ngồi cạnh Giang Chi Vĩnh, nhường chỗ ngồi cạnh ông cho lũ nhỏ, thế nhưng, không may cho cô là cô ngồi đối diện đứa nhỏ-hỏi-cô-là-bạn-gái-Giang-Chi-Vĩnh-đúng-không, nhóc đang ôm một chú gấu nhỏ trong lòng.

Trẻ con luôn luôn náo loạn, lúc ăn cơm thì càng rõ hơn, hơn nữa còn rất kén ăn, vì là đại tiệc gia đình nên cha mẹ cũng không dám can thiệp nhiều, chính là khi bà Giang lấy cho đứa nhỏ này một chén canh, nhóc liều mạng lắc đầu vung tay “Không muốn! Không muốn!”, sau đó còn cầm chén đấy.

Kết quả chén canh nghiêng đi, toàn bộ chén canh tai họa kia đổ ập lên người Diệp Thanh Hòa.

“Giang Chi Cung! Sao con hư như thế hả? Không ăn thì đứng lên úp mặt vào tường! Thật xấu hổ với khách mà!” Ông Giang nổi giận, Giang Chi Cung liền nhẹ nhàng đặt con gấu kia xuống, cái miệng nhỏ nhắn vô cùng ngọt ngào, chu lên, chạy nhanh lại chỗ Diệp Thanh Hòa để xin lỗi: “Em xin lỗi chị, em không có cố ý.”

“Không có việc gì, không sao đâu.....” Diệp Thanh Hòa cũng không muốn bàn cơm này vì mình mà trở nên không thoải mái.

Dòng tộc nhà họ Giang vốn không phải là một dòng tộc tầm thường, tuy rằng ông Giang sống rất giản dị thanh tao, nhưng tiềm lực chính là đá dưới biển, hơn nữa qua cách nói năng cư xử của Bạch Diệp, có thể thấy đó là một đại gia tộc, một gia tộc giàu có quyền quý.

Một đại gia tộc nhiều người như thế, ắt cũng có nhiều chuyện, thị phi tất nhiên cũng nhiều. Giang Chi Cung bị mắng, cha của nhóc chắc chắn cũng không tránh khỏi, mẹ nhóc đương nhiên trong lòng sẽ khó chịu, mà chuyện này lại do cô mà ra, không tránh khỏi việc sự khó chịu kia dồn lên người cô.

Tuy rằng cô không có một chút quan hệ với nhà họ Giang, cũng không sợ người nhà họ Giang cảm thấy như thế nào, nhưng có vẻ như đã khiến mọi người không thoải mái thì phải? Cho nên nói, cô chính là không nên tiếp xúc với những đại gia tộc như thế, cho dù là nhà họ Tiêu, các buổi tụ họp cả nhà nếu có thể tránh cô liền tránh, nếu đi cũng sẽ tìm một góc mà im lặng ngồi ở đó, đến nổi mà, dù đã hai năm cô ở nhà bác Tiêu, nhà họ Tiêu vẫn có nhiều người không biết đến cô, bởi lẽ cô quá yên lặng, khiến cảm giác tồn tại của cô gần như không còn.

Cô bắt đầu thấy hối hận khi theo Giang Chi Vĩnh về đây.

“Đưa Thanh Hòa đi thay quần áo đi.” Ông Giang nói với bà Giang.

“Chuyện này..... Được thôi.....” Bà Giang cố gắng để không nói gì đó, cười nói với Diệp Thanh Hòa: “Thanh Hòa, đi theo bà.”

Diệp Thanh Hòa theo bà Giang đi lên lầu thay quần áo. Bà Giang ở một bên vừa lục tìm trong tủ quần áo vừa nói: “Bà không có quần áo phù hợp với mấy người trẻ như cháu, con dâu bà cũng không ở đây, không có quần áo để thay ra, chỉ có thể đem quần áo hồi trẻ của bà cho cháu, vì đang lúc khẩn cấp, cháu không ghét bỏ là được.”

Dáng người bà Giang không cao, hơi gầy, có chút giống với Diệp Thanh Hòa, chỉ có điều là quần áo thời kì trước nên hơi cũ.

Quả nhiên, bà lấy ra một bộ sườn xám, màu chủ đạo là xanh lá cây, phía trước là một đoá sen lớn, xung quanh là lá xen nhau, vô cùng lịch sự tao nhã. Chất liệu để may cũng là hàng thượng hạng, trông còn khá mới, có thể thấy số lần mặc qua không đáng để đếm.

“Chọn bộ này đi, đây là bộ hồi trẻ bà thích nhất, mặc vào rất đẹp, cũng chỉ mặc một lần, nhiều năm như thế chỉ có thể cất đi coi như vật kỉ niệm. Cháu mặc đi, lúc xuống dưới khoác thêm chiếc áo choàng không sẽ bị lạnh.” Bà Giang đưa bộ sườn xám giao cho cô.

Cô cầm chiếc sườn xám trên tay, cảm giác thực sự rất tốt, tạm thời quên đi xung quanh, mùi băng phiến vô cùng thoải mái.

Nếu cô mặc như thế có vẻ long trọng quá, nhưng trước mắt cũng không còn biện pháp gì khác.

“Cháu thay đi, thay xong thì gọi bà.” Bà Giang đi ra, giúp cô đóng cửa lại.

Diệp Thanh Hòa yên lặng thay đồ, cầm bộ sườn xám đứng trước gương, rốt cuộc đã hiểu vì sao bà Giang nói nó rất xuất sắc, mặc chỉ một lần.

Chiếc sườn xám này chỉ đơn thuần là một chiếc sườn xám thôi sao? Rõ ràng là một tác phẩm nghệ thuật.....

Tầm mắt có chút chướng ngại vật, vì trên kính mắt cũng có vài giọt canh.

Cô gỡ kính mắt xuống, dùng khăn tay lau lau, lúc nhìn lên thấy, trong gương lớn như có một cô nương của đoàn kịch kịch nào đó xuyên không đến đây, bước ra từ trong veo.....

Lần đầu tiên cô cảm thấy, bản thân chỉ là nền cho bộ đồ này.

Sen trong nước không nhiễm mưa gió bụi trần.

Bỗng nhiên cô cảm thấy trong gương không còn là mình, thay vào đó là hình ảnh bà Giang khi còn trẻ yêu thích sườn xám, còn có.....bức tranh của bà ngoại cô thật lâu trước kia.....

Nhất thời chìm đắm vào những suy nghĩ, ngay cả có người mở cửa bước vào cũng không biết.

“Thanh Hòa, cháu đã xong chưa?” Bà Giang khẽ gọi cô.

Cô giật mình hoàn hồn, còn chưa kịp đeo kính mắt, quay lại đáp: “Xong rồi ạ.”

Bà Giang đi đến bên cạnh người cô, nhìn từ trên xuống khen: “Đẹp quá, dáng người cũng không khác bà hồi trẻ là bao. Nhưng mà, trên tóc sao cũng có canh thế này?”

Bà Giang cầm khăn lụa, cẩn thận lau cho cô, khen ngợi mái tóc đen dài của cô: “Tuổi trẻ thật tốt! Tóc đẹp, tựa như gấm vóc!”

Nói xong thuận thực đi từ đỉnh đầu xuống, chia tóc cô làm hai, mỗi tay nắm một bên, nghiêng sang hai bên của cô, vừa nói vừa nhìn vào gương: “Tiểu cô nương mặc sườn xám thì tết tóc hai bên là đẹp nhất.....”

Còn chưa nói xong đã bị dáng vẻ của Diệp Thanh Hòa ở trong gương làm cho không nói lên lời.....

“Bà nội, cháu..... vẫn là nên đeo kính thôi, không nhìn rõ lắm.” Cô cúi đầu, nhanh tay đeo kính mắt lên, bà Giang cũng buông tay, tóc rũ xuống che hết gần nửa khuôn mặt của cô.

Nhưng ánh mắt của bà vẫn dừng lại ở gương, trong mắt đều là sự khó tin và kinh ngạc.....

“Bà nội?” Diệp Thanh Hòa khẽ gọi bà, dáng vẻ kia khiến cô hơi hoảng sợ.

Rốt cuộc bà Giang cũng phục hồi lại tinh thần, thần thái kích động, chân tay luống cuống, mơ hồ, hai tay xoa xoa mắt.....

“Bà nội, bà sao vậy?” Diệp Thanh Hòa đương nhiên cho rằng vì mình mặc áo sườn xám nên khiến bà nội trở nên như thế.

“Không có chuyện gì! Không có chuyện gì! Chỉ là cháu mặc bộ đó đẹp quá, liền nhớ tới bà lúc còn trẻ..... Đi! Đi xuống lầu..... Cơm nguội mất rồi..... Xuống lầu..... Đi thôi.....” Thậm chí bà nội có chút nói năng lộn xộn đứng lên.

Diệp Thanh Hòa vẫn chìm trong khó hiểu theo bà Giang xuống lầu.

Khi cô xuất hiện trong phòng ăn, mọi ánh mắt lại dồn lên người cô một lần nữa, chính là, những người trẻ chỉ nhìn một cái liền quay đi, chỉ có ông Giang là vẫn nhìn chằm chằm cô.

Cô có chút không tự nhiên, ngồi xuống bên cạnh Giang Chi Vĩnh, coi như không nhìn thấy.

Sau đó, suốt thời gian ăn cơm còn lại, bà Giang có chút thất thần, như có như không nhìn Diệp Thanh Hòa.

Có nhiều lần Diệp Thanh Hòa thấy không được tự nhiên, đảo mắt thì phát hiện ánh mắt bà Giang vẫn luôn đặt trên người cô, nhưng có vẻ không phải thấy cô mà là một người nào đó.

Cô bình tĩnh lại, có thể là bà Giang nhìn thấy bản thân của ngày trẻ trên người cô, chỉ là gợi nhớ lại, không còn gì khác.

Chưa xong bữa, bác Tiêu nhắn tin đến cho cô, hỏi khi nào thì ăn cơm xong để người đến đón.

Quãng đường giữa hai nhà cũng không quá xa, nhưng cô ăn mực như vậy đi trên đường chắc chắn sẽ thu hút không ít sự chú ý, tuy rằng có thể ông Giang sẽ cho người đưa cô về, tuy nhiên để người nhà họ Tiêu đến đón vẫn là thoải mái hơn, vì thế liền trả lời tin nhắn của bác Tiêu.

Người của nhà họ Tiêu đến đón cô cũng rất đúng lúc, vừa vặn cơm xong, như thế, cô không cần tiếp tục ở lại nhà họ Giang nhận ánh mắt kì quái từ bà Giang và Bạch Diệp hỏi què quán của cô, thở dài nhẹ nhõm một hơi, chào ông Giang rồi ra về, chính là cô không nghĩ đến người đón mình là anh cả, cứ nghĩ là chú lái xe.

Bạch Diệp thấy một Tiêu Y Bằng tuần tú lịch sự liền rất kinh ngạc, vì đã ra nước ngoài nhiều năm nên không nhận ra, chỉ hỏi: “Vị này là.....”

Tuy rằng Tiêu Y Bằng không quen biết người nhà họ Giang, nhưng thói quen vốn tốt, manh theo vài phần phong thái của sinh viên nước Anh, ân cần chào hỏi các vị trưởng bối trong nhà, sau đó tự giới thiệu, anh là anh trai của Diệp Thanh Hòa, tên Tiêu Y Bằng.

Bạch Diệp không giống như chồng mình suốt ngày ru rú trong nhà, bà là người hiểu rõ hơn ai hết về các đại gia tộc, cũng không biết là có kết thân hay không, liền thử dò hỏi: “Chuyện này..... cậu là người trong dòng họ của Tiêu Thành Hưng sao?”

Tiêu Y Bằng nở nụ cười: “Đó là cha cháu.”

“Oa..... Khó trách, sao lại có thể một người ưu tú như thế cơ chứ, đúng là dòng họ tốt, nuôi dưỡng tốt.” Nói xong còn liếc mắt nhìn Diệp Thanh Hòa một cái, ý là rất vừa lòng với cô.

Đang lúc trò chuyện, bà Giang cầm theo áo khoác và quần áo của cô đã được gấp gọn gang đưa cho cô, dặn dò cô: “Mặc thêm vào, bên ngoài có chút lạnh. Vừa rồi bảo mẫu đã giặt sạch quần áo của cháu, nhưng chưa kịp khô, về đến nhà nhớ hong cho khô nhé.”

“Dạ, cảm ờ bà. Cháu chúc ông tuổi tựa Nam Sơn, năm nào cũng có buổi sáng nay.” Diệp Thanh Hòa nhận lấy áo choàng và túi quần áo, sau đó chào tạm biệt mọi người ở đó, bất kể người nhỏ tuổi hơn cô.

Ông Giang cười nói: “Chính là cháu nói, hằng năm đều có sáng nay, năm nào cháu cũng phải tới đây đó!”

Diệp Thanh Hòa cười cười: “Chỉ cần ông không chê Diệp Thanh Hòa vụng về.”

“Ôi, lời này sao nói được, đứa trẻ thông minh này sao có thể vụng về, vậy mấy đứa nhỏ nhà ông thì phải làm sao bây giờ!” Ông Giang cười nói.

Khách khí qua lại một hồi, Diệp Thanh Hòa cùng Tiêu Y Bằng ra cổng nhà họ Giang.

Dienjnn&\$3da^&*58NNnnnnLEEEE8*88Quyyyy*^D000nn

Quả thật lúc vừa bước vào cửa, Tiêu Y Bằng đã chú ý đến bộ đồ Diệp Thanh Hòa đang mặc, nhưng trước mặt người khác không tiện nói ra, ra đến bên ngoài mới dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô: “Em gái, hơn một tháng không gặp, em đã xinh đẹp như thế này rồi sao? Mặc như vậy là sao? Ở trường diễn văn nghệ hả?”

“Không phải! Là lúc ăn cơm ở nhà họ Giang có làm bẩn quần áo, em mặc đồ của bà Giang.” Cô giải thích, hơn nữa nhanh chóng lên xe, sợ người khác nói rằng cô cố tình phô diễn.

Tiêu Y Bằng biết cô mặt mỏng, cũng không trêu ghẹo cô, mỉm cười ngồi vào chỗ lái xe, quả thật, cô mặc như thế rất đẹp, một cô gái hiện đại luôn mang khí chất cổ điển, thật phù hợp với cô.

Trên xe, Tiêu Y Bằng vẫn cho thấy là người anh cả trong gia đình, hỏi thăm cuộc sống đại học, ăn, mặc, đi lại của cô, hỏi cô có quen không.

Cô trả lời một số câu trọng điểm, thỉnh thoảng còn kể lại mấy mẫu chuyện của mình.

Cô cảm thấy, trong tất cả nam nhi xung quanh cô, chỉ có anh cả khiến cô có cảm giác thoải mái nhất, có khi cô thật sự coi anh là anh trai. Những người khác, ví dụ như Phó Chân Ngôn, rõ ràng là anh có lòng ái mộ cô, thường đá động đến chuyện tâm tư nam nữ, lời nói không hợp nhau, dù quen biết cũng khá lâu nhưng vẫn có chút ngăn cách; hay như Vương Triết, là bạn trai của Tô Chỉ San, tuy rằng là đồng nghiệp cùng khởi dựng sự nghiệp, nhưng việc duy trì khoảng cách vẫn là cần thiết, không nên nói nhiều lời; về phần anh hai..... vốn có lẽ anh là người thân thiết nhất, nhưng bây giờ thì.....

Đúng rồi, còn có một người ở cạnh có thể khiến cô thấy thoải mái – là Tiêu Thành Trác! Nhưng có lẽ nhóc này chưa phải nam nhi.....

176. Chương 133: Chương 123

177. Chương 133: 123: Khóc.

Diệp Thanh Hòa đi rồi, người nhà họ Giang cũng lần lượt ra về.

Cảnh con cháu đông vui chúc thọ ông Giang nhanh chóng biến mất sạch sẽ, chỉ còn lại một bàn tiệc tàn, cùng rất nhiều túi hộp quà xung quanh.

Tất cả còn đang chờ người thu dọn, như muốn chứng minh náo nhiệt vừa rồi không phải là hư ảo.

Nếu như bình thường, bà Giang sẽ cùng với bảo mẫu thu dọn, từ lớn đến nhỏ, như thu thập sự vui vẻ của con cháu trong nhà.

Thế nhưng giờ phút này, bà Giang vẫn ngồi thừ mình trên ghế trong phòng ăn, ánh mắt vẫn như cũ, nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi của Diệp Thanh Hòa, hai mắt như có như không ướt ướt.

Ông Giang đi đến bên người bà, vỗ nhẹ vai, nhẹ nhàng gọi: “Tiểu Mạn.....”

Tiểu Mạn là tên thật của bà Giang, bây giờ chỉ có ông Giang gọi bà với tên đó.

Bà Giang chậm rãi thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn người mà đã đang và sẽ gắn bó với bà cả cuộc đời này, bỗng nhiên khóc thành tiếng: “A Tuân, chị ấy hận em, hận mẹ em, hận cả gia đình.....”

Giang Tuân hít một tiếng, vỗ nhẹ lưng bà an ủi: “Tiểu Mạn, không nên đau lòng nữa, không phải bây giờ có manh mối rồi sao? Chúng ta có thể đi tìm chị ấy.”

“Đúng rồi! Đi tìm chị ấy! Chị ấy nhất định có quan hệ gì đó với Thanh Hòa! Thanh Hòa không phải chỉ là con gái nuôi của nhà họ Tiêu sao? Không phải con ruột! Giống như thế! Quá giống! Thực sự quá giống.....” Bà Giang kích động đứng lên, nắm lấy tay Giang Tuân định đi ra ngoài, không cẩn thận vấp phải chân ghế, suýt nữa thì ngã.

Giang Tuân đỡ lấy bà, nội tâm cũng kích động, lại khuyên nhủ người bạn già: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội! Trời đã tối như vậy rồi, đừng làm Thanh Hoà sợ! Không phải còn chưa xác định sao? Chúng ta cứ tự điều tra trước, khi nào rõ ràng sẽ tìm lúc thích hợp để nói với Thanh Hòa, tâm tình đứa nhỏ này cũng khó nắm bắt.....”

Khuyên bảo hồi lâu, Tiểu Mạn lại trở về khóc thút thít, không còn kích động muốn đi tìm Diệp Thanh Hòa.

“Đi thôi, chúng ta về phòng nghỉ ngơi nào.” Giang Tuân nhìn người bạn già, bao năm qua, nỗi bế tắc kia trong lòng bà ấy vẫn chưa giải được, hôm nay trải qua bế tắc cùng bức bách, lại vừa khỏi từ một trận ốm nặng, trông bà ấy già đi rất nhiều.....

Chính là, đêm nay, liệu bà có ngủ yên?

Tiểu Mạn cầm trên tay một tập ảnh, bên trong chỉ có một vài tấm ảnh đen trắng, phần lớn đều đã ố vàng.

Nhìn thoáng qua, trong đó là ảnh hai cô gái trẻ, một người mặc bộ sườn xám hoa sen trong nước, tóc tết hai bên, ngay cả khi ảnh chụp chỉ mờ mờ không rõ, vẫn có thể cảm nhận rõ nét khí chất tươi mát thanh tao.....

Bà Giang cứ thế ngồi, nhìn vào tấm ảnh, suốt cả một đêm, Giang Tuân cũng ngủ

không yên, ngồi cùng bà suốt đêm dài.....

Tiêu Y Bằng chậm rãi chạy xe vào trong sân nhà họ Tiêu.

Vừa bước xuống xe thì có một trận gió kéo đến, Diệp Thanh Hòa nhanh chóng kéo áo khoác lên, vẫn cảm thấy lạnh lạnh.

“Lạnh không?” Tiêu Y Bằng hỏi.

Cô lắc đầu: “Không sao, không lạnh.”

Ánh mắt Tiêu Y Bằng dừng lại trên phần bắp chân lộ ra của cô, chỉ nhẹ nhàng cười, không nói gì, bước chân nhanh hơn, tiến đến mở cửa để cô vào nhà.

“Về rồi về rồi!” Bên trong vang lên tiếng huyền oán.

Diệp Thanh Hòa bước vào bên trong, nháy mắt hơi ảm đã bao phủ toàn thân cô, rồi sau đó, một vây tròn tròn mập mập lặn vào lòng cô, thiếu chút nữa hất tung cô về phía sau.

Cô phải cảm ơn phong độ của anh cả, vì mở cửa cho cô vào trước nên anh vào sau, phụ trách việc đóng cửa, vì thế, cú va chạm kia cô vừa vụng về ngã vào lồng ngực anh cả, hơn nữa anh còn nhanh nhẹn bắt được, vì thế cô không đến nỗi ngã xoài, chỉ có điều áo choàng hơi rũ xuống. Không may, Tiêu Thành Trác húc vào đúng phần bụng bị bầm tím của cô, cô đau đến rập người.

Lập tức tiếng quát to của Tiêu Y Đình vang lên: “Tiêu Thành Trác! Cái tên mập này! Đụng phải cái gì thế hả?”

Tiêu Thành Trác thân làm chú, bị cháu của mình quát như thế, chỉ biết ghen hòng, cúi đầu, coi như việc bị quát mắng đã thành thói quen.....

Anh trai và chị dâu đều ở trước mặt, Tiêu Thành Trác ưỡn khuỷu chớp chớp con mắt, bĩu môi, không nói gì.

Quả nhiên, Tiêu Thành Hưng bắt đầu dạy dỗ Tiêu Y Đình: “Con quát cái gì mà quát? Không biết lớn nhỏ gì cả! Chỉ là Thành Trác lâu rồi không được gặp Thanh Hòa nên xúc động thôi mà!”

Tiêu Y Đình trừng mắt, muốn nói gì đó nhưng nín lại, chỉ hung hăng lườm nguýt Tiêu Thành Trác.

“Đụng có đau hay không? Chị?” Tiêu Thành Trác ngẩng đầu hỏi Diệp Thanh Hòa.

“Không có.....” Trở lại bình thường, bụng cũng không còn đau như vừa nãy.

Tiêu Thành Trác chú ý đến bộ sườn xám cô đang mặc, miệng há to, ngón tay mập mập nhịn không được chạm vào bông hoa sen, cuối cùng kinh hoàng cảm thán: “Chị, quá đẹp! Chị thực sự rất đẹp!”

Trừ Tiêu Y Bằng, ánh mắt tất cả mọi người đều dừng lại trên bộ sườn xám cô đang mặc.

Trong một nháy mắt Tiêu Thành Hưng đại ra, còn Khương Văn Ngự có chút kinh hãi, hừ một tiếng sau đó lên lầu.

Còn Tiêu Y Đình, sau một hồi đánh giá cô từ trên xuống dưới, cười lạnh: “Đây là cái kiểu gì đây? Giấy thể thao? Sườn xám? Còn khoác thêm áo khoác của bà cô? Đừng dọa người chứ! Còn mặc như thế đến nhà họ Giang sao? Thật nực cười!”

Diệp Thanh Hòa đứng tại chỗ, vẫn là bình tĩnh như mọi khi, giống như câu nói móc vừa rồi áp lên người cô không hề hấn gì, thản nhiên cười đáp lại, quay lại nói với Tiêu Thành Hưng và Tiêu Y Bằng: “Bác Tiêu, anh cả, cháu lên lầu trước.”

“Đi đi, lên đó nghỉ đi.” Tiêu Thành Hưng gật gật đầu, nhìn theo cô đi ngang qua mình.

Tiêu Thành Trác thì vô cùng vui vẻ đi theo cô, lúc đi qua Tiêu Y Đình mắt cô vẫn nhìn thẳng, không hề chớp mắt, giống như sự tồn tại của anh chỉ là không khí.

Vừa lên lầu liền nghe thấy tiếng Tiêu Thành Hưng quát mắng Tiêu Y Đình: “Cha nói con, cái tên tiểu tử thú này! Sao càng lớn càng nhỏ đi thế? Rốt cuộc thì Thanh Hòa trêu chọc con chuyện gì hả? Sao cứ phải nói mấy lời tổn thương con bé?”

Tiêu Y Đình nhìn lên lầu, tức giận nói: “Mấy lời con nói là thật lòng! Sao bây giờ đến cả lời thật lòng còn không cho nói? Con còn đi học luật làm gì nữa chứ?”

“Con..... Xem ra hai năm qua cha không dạy dỗ con nên xương cốt bị ngứa!” Tiêu Thành Hưng giận dữ, có vẻ như muốn đánh người.

Rồi sau đó là âm thanh khuyên giải của anh cả.

Cô vào phòng đóng cửa, nhốt tất cả âm thanh kia ở bên ngoài.

“Chú nhỏ, chú ngồi tự chơi ở đây, cháu đi tắm rửa một chút.” Cô cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Chiếc gương lớn trong phòng tắm phản chiếu lại hình ảnh cô đang mặc sườn xám, mỗi lần nhìn ngắm bộ đồ này, cô đều có những suy nghĩ khác nhau. Tháo kính mắt xuống, dưới ánh đèn của phòng tắm, cô chậm rãi tiến lại gần gương, giống như đi lại vào chốn mê cung hồ nước đẹp huyền ảo.....

Cô cởi ra, đặt sang một bên, nghĩ nên sớm trả lại cho bà Giang.

Bây giờ trong tấm gương lớn là hình ảnh cô khoả thân, so với hôm trước chỗ bụng bị Tiêu Y Đình đá hôm nọ đã khá hơn, vẫn còn tím nhạt, cô chạm vào thấy vẫn hơi đau.....

Không nhìn nữa, mở nước ấm ra, để cơ thể lạnh lẽo này của mình được nước ấm bao phủ, toàn thân mới có chút cảm giác ấm áp.

Lúc mặc quần áo chỉnh tề đi ra, không ngờ phát hiện, người chờ cô không phải là Tiêu Thành Trác mà là anh.....

Anh ngồi trên ghế của cô, dựa lưng vào ghế, hai chân bắt chéo, đặt lên bàn học của cô, trong tay đang đọc quyển gì đó, toàn lật qua lật lại.

Cô bước ra làm quấy rầy anh, buông sách xuống, dùng ánh mắt dò xét đánh giá cô.

Cô không nói gì, ngồi xuống mép giường, dùng tay vuốt vuốt phần tóc rối.

Hơn một tháng không về, hoa quế ngoài vườn cũng đã nở, mùi hương nồng nàn, cũng giống như buổi đêm nào đó, khiến mọi khoảng không đều trở nên bí bách, khó chịu.

Suốt mười sáu năm, cô luôn yêu thích sự nhẹ nhàng, bất kể là bề ngoài hay mùi hương, cô đều không thích chúng quá đậm, cảm thấy như thế rất bình thường.

Thế nhưng, hai năm nay sự biến hoá thâm lặng mà xảy ra.

Một đêm thu tươi mát như thế, hương quế khắp không khí, khiến cho con người ta có cảm giác ấm áp, sẽ không còn cảm thấy cô đơn, nhưng cô thì lại có một cảm giác mãnh liệt rằng, ngoài cô ra, mọi vật đều có sức sống bừng bừng.....

Giống như đoá hoa hồng bị chán ghét rồi vứt bỏ, trái ngược với đoá hoa hồng nở rộ đỏ rực tràn đầy sự đắc ý.....

“Em đang làm gì vậy?” Người nào đó nhìn không được, quấy rầy mà hỏi cô.

“.....” Cô nghĩ nghĩ, chỉ có hai chữ có thể trả lời anh, “Ngần người.”

“.....” Anh chờ cô, ánh mắt như muốn phun ra lửa, “Rốt cuộc là em có nhìn thấy anh ngồi ở đây không hả?”

“Nhìn thấy.....” Cô vuốt vuốt tóc, quay lại nhìn anh, như thế có thể tính là công nhận sự tồn tại của anh chưa?

Hai người cứ nhìn như vậy, ước chừng mười giây.

Tiêu Y Đình không nói gì, trước mặt hiện lên vẻ mặt xấu hổ cùng e sợ của Cẩm Nhi lúc nhìn anh, lại không thể che dấu sự vui sướng, so với ánh mắt yên tĩnh như hồ nước không một gợn sóng kia, thật khác nhau hoàn toàn.....

Anh cười, có chút tự giễu và cô đơn loé qua.....

“Chẳng lẽ em không định hỏi anh một câu xem đến phòng em để làm gì sao?” Anh xuất hiện ở đây không phải là chuyện bình thường, chắc chắn không phải là đến xem cô ngủ đi? Tuy rằng anh đã từng làm cái chuyện nhàm chán đó.

Cô nghĩ nghĩ: “Mặt khẩu máy tính của anh là XXXXXXX” Cô nói ra một dãy số. Mà nay anh cũng không còn là thiếu niên nông nổi của hai năm trước, đã thi đỗ đại học, nhiệm vụ của cô coi như đã hoàn thành.....

Anh ngẩn người, biểu cảm lập tức chuyển thành dữ tợn, dường như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ: “Cảm ơn!”

Thế nhưng, anh vẫn chưa rời đi ngay, mặt nặng như tấm sắt, nhìn chằm chằm cô hỏi: “Có bôi thuốc hay không?”

Thuốc? Thuốc gì cơ? Cô có vẻ mờ mịt.

“Thuốc anh đưa cho em đâu?” Đột nhiên anh nâng cao tông giọng, hiển nhiên lại bị chọc giận.

Lúc này Diệp Thanh Hòa mới nhớ tới, lúc trên giảng đường Tiêu Y Đình có đưa thuốc cho cô.....

“Ồ trong túi cặp sách.” Cô chỉ chỉ chiếc túi.

Anh đứng dậy ngay lập tức, cầm túi sách của cô lên, trực tiếp đổ ra, tìm lọ thuốc.

Ánh nhìn của anh sắc bén, chiếu thẳng vào cô, đi đến trước mặt cô, ngắn gọn mà nghiêm khắc nói: “Nằm xuống.”

“Làm..... cái gì?” Cô mờ mịt không hiểu nhìn anh, bỗng cảm thấy anh như vậy có chút đáng sợ, theo bản năng ôm chặt lấy áo ngủ của mình.

Có vẻ như động tác này của cô càng chọc giận anh hơn, anh đè bả vai cô đè xuống, đẩy ngã cơ thể nhỏ bé của cô lên giường, thuận tay lật vạt áo của cô lên, lộ ra phần bụng trắng như tuyết của cô, nhưng trên bụng lại có vài phần xanh xanh tím tím nhìn rất dọa người, đến nỗi thu lấy toàn bộ ánh nhìn của anh, không có nghĩ đến việc trước mặt là bụng của một cô gái.

Trong nháy mắt tức giận của anh bị đánh tan tành.....

Ánh mắt dần dần trở nên nhu hoà, anh ngồi xuống mép giường.

Cô bị việc anh đến gần làm cho hoảng sợ, bọn họ cũng không còn là hai đứa trẻ vô tư không nghĩ ngợi, bây giờ đều đã trưởng thành, nam nữ phải có khoảng cách.

Tuy bối rối nhưng về mặt cô vẫn rất trấn tĩnh, nhẹ nhàng kéo vạt áo xuống, lại nhận được cái trừng mắt của anh, còn bị anh hất tay ra, giọng nói vang lên vô cùng cổ quái: “Che cái gì mà che? Người khác có thể xem mà anh thì không thể sao? Ngoại trừ việc ăn cây táo rào cây sung thì em có thể làm gì nữa?”

Đây là đang nói cái gì? Cái gì mà ‘ăn cây táo rào cây sung’? Cái gì mà người khác có thể xem? Ai xem?

Anh nhân lúc cô còn đang tự hỏi không hiểu vì sao vén áo cô lên một lần nữa, đổ thuốc ra lòng bàn tay, bôi lên bụng cô, bắt đầu xoa.

Mùi hoa quế ngào ngạt hoà cùng mùi thuốc có chút gay mũi.

Xem ra tay anh vẫn còn dùng nhiều lực, cho dù anh đã cố hết sức để nhẹ tay, cô có chút đau nhưng nhin xuống, cổ họng không kêu ra một tiếng.

Trong mắt anh đơn giản là chỉ dùng một chút sức. Rốt cuộc cô nhin không được, hừ nhẹ một tiếng.

Anh liền cười, không có ý tốt, không còn giận dữ mà thay vào đó là trào phúng: “Anh còn tưởng em có sức chịu đựng hơn đây chứ!”

Đối với mấy trò đùa dai này của anh, từ trước đến nay cô đều im lặng, chịu được tất.

Anh bị dáng vẻ không thể chọc giận của cô làm cho bực mình, buồn bực đến nỗi bỏ quên ý định thương hoa tiếc ngọc trong lòng, trong đầu bỗng nhiên loé ra một ý nghĩ, anh cũng không nghĩ nhiều tay liền bắt đầu ấn xuống một chút.

Ban đầu cô còn chịu được, về sau biểu cảm càng ngày càng vẹo khó coi.

Không biết vì sao nhìn cô như vậy, anh có cảm giác đau đớn, nhưng lại có một chút khoái cảm.....

Anh cũng không hiểu tâm lý của mình là cái gì nữa, chỉ như có cái gì đó thôi thúc sự khoái cảm kia, tay ấn lại dùng thêm sức.....

Cuối cùng cô nhịn không được, hét lên một tiếng, nắm lấy chiếc gối ở đầu giường hung hăng ném về phía anh.

Gối đập vào đầu đương nhiên là chả có cảm giác gì, thậm chí trong lòng anh còn vô cùng sảng khoái. Đập đi! Dùng sức mà đập! Dùng gạch mà đập cũng được! Đập vỡ đầu thì cũng không thể kìm nén được cái khoái cảm dồn nén bao lâu này! Thời gian qua, anh nhẫn nại đủ rồi!

Mặt anh đánh lại, tay không hề thả lỏng, thân thể mỏng manh của cô ở dưới tay anh đỏ ửng lên, nóng rát, cảm giác như chỉ cần anh dùng thêm một chút lực nữa là có thể bóp vụn cô.

Cô bắt đầu cự quạ người kháng cự lại bàn tay của anh, bàn tay thì dùng sức đánh vào đầu anh, kìm nén bật thành tiếng khóc, lũ lượt kéo ra khỏi cổ họng.

“Đánh! Em dùng sức đánh đi!” Anh quát lên với cô, kìm nén bao ngày qua giờ phút này như bộc phát hết.

Cô thì ngược lại, âm thanh nghẹn ngào: “Anh khi dễ em..... Dựa vào cái gì.....”

“Anh cứ khi dễ em như thế đó! Bị anh khi dễ chắc chắn không tốt bằng bị người khác khi dễ rồi!” Anh nắm chặt hai cổ tay cô, đặt lên đỉnh đầu cô, oán hận nói: “Em chính là loại người ăn cây táo rào cây sung, vong ân phụ nghĩa!”

Hai hàng nước mắt từ khoé mắt cô chảy xuống, cô giãy dụa, dùng hết sức lực để nói: “Em nợ ân tình của anh thì sẽ trả! Sẽ trả hết tất cả cho anh!”

Cô cảm thấy chính mình không còn chút sức lực, giọng nói cũng rất nhỏ, chỉ như một chú chuột đáng thương, chỉ còn biết giãy dụa.....

Quá yếu đuối, cô không thể để bản thân yếu đuối như thế được.....

Anh như mất lý trí, vẫn tiếp tục dùng lực, cô vô cùng nhỏ bé, giọng nói yếu ớt như tuyệt vọng, nhưng vang đến tai anh lại giống như sấm dậy: Em sẽ trả tất cả cho anh..... Trả tất cả cho anh.....

Trong chớp mắt, từng câu từng chữ như nhát búa giáng xuống ngực anh, mạnh mẽ, làm vỡ toạc mọi vết thương, đau đớn tràn ra xung quanh.....

“Hai đứa.....đang làm gì đây?”

Không biết Khương Văn Ngự đứng ngoài cửa từ bao giờ, vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy cảnh này, lạnh lùng hỏi.

Cô dùng tất cả sức lực còn lại thoát khỏi tay anh, đứng dậy, áo từ trên ngực cô tự rủ xuống, che lấy phần bụng bị lộ ra.

Nghĩ đến hiển nhiên là Khương Văn Ngự sẽ hiểu lầm, nghĩ đến hình ảnh lộ nửa người bị anh đè lên bị Khương Văn Ngự bắt gặp, nghĩ đến ngày thường bác gái vẫn có thành kiến với cô, cô hết đường chối cãi, mà trên thực tế, giờ phút này cô cũng không nghĩ đến việc cãi lại, chỉ biết lau nước mắt, chạy nhanh vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Sau đó, dựa lưng vào cửa phòng tắm để nước mắt có thể thoải mái chảy xuống.

Thực sự, cô khóc, hôm nay cô đã khóc. Cô kiên cường bình tĩnh như thế, cho đến nay chưa từng rơi một giọt nước mắt trước mặt anh.....

Thế nhưng, cô cũng không biết vì sao mình lại khóc....

Là anh làm cô đau sao? Có vẻ như.....có vẻ như là thế..... nhưng.....hình như không phải.....

178. Chương 134: Chương 124

179. Chương 134: 124: Thực Xin Lỗi.

Khương Văn Ngự đứng ở cửa, nổi giận với cậu con trai: “Theo mẹ ra ngoài.”

Tiêu Y Đình đứng bất động tại chỗ, cơ thể cứng ngắc, đầu hơi cúi, nhìn người trước mặt, biểu cảm dờ dẫm: “Mẹ, mẹ tránh ra đi.”

“Con nói cái gì?” Khương Văn Ngự thực sự nổi giận, đứa con trai này tuy rằng nghịch ngợm, nhưng rất khéo miệng, luôn khiến bà vui vẻ, bà cũng rất cưng chiều đứa nhỏ này, hiện giờ nó đang nói bà tránh ra sao?

“Mẹ, con nói, mẹ ra trước đi.” Anh lặp lại một câu, vẫn dờ dẫm và cứng ngắc như cũ.

“Cái tên tiểu tử thối này!” Khương Văn Ngự đứng giữa cửa phòng, cầm lấy cổ tay anh.

“Mẹ! Con bảo mẹ ra ngoài đi!” Giọng nói anh đột nhiên cao hẳn lên, vẫn là khuôn mặt vô cảm, ánh mắt chưa từng chuyển động.....

Khương Văn Ngự chưa từng thấy con trai như thế.

Tiêu Y Đình trời sinh tính tình nghịch ngợm, lúc nhỏ khi bị Tiêu Thành Hưng mắng thì kêu la thảm thiết đi cáo ông nội, hoặc quật cường không chịu cắn chặt hàm răng, hay khi ở trước mặt bà khoe mẽ làm nũng, thậm chí, khi nó bực bội có thể cùng cha nó lớn tiếng tranh cãi vài ba câu, cũng không phải chưa bao giờ ăn nói thô lỗ vô lễ.....

Nhưng là, chưa từng có bộ dạng như bây giờ.....

Nghiêm túc, trấn tĩnh, cố chấp, nhẫn nại.....

Loại biểu cảm này, bà mới chỉ thấy trên người Tiêu Thành Hưng, đó là khi có người chạm đến điểm tột cùng của ông ấy.....

Mà bà cũng hiểu rất rõ, những lúc như thế là Tiêu Thành Hưng đã thực sự vô cùng tức giận, tốt nhất là không nên chạm vào.....

Theo bản năng bà lùi lại mấy bước, giống như chưa từng quen biết đứa con trai trước mắt.....

“Mẹ!” Anh gọi bà, ngắn gọn kiên quyết, giọng nói có lực.

Cuối cùng bà xoay người bước đi, vì không muốn để lộ vẻ mặt chật vật của mình.

Anh đứng nguyên đó trầm mặc lúc lâu, như để cho con giận dữ cùng cảm giác khó hiểu kia lắng xuống, rồi đi đến cửa phòng tắm, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong không có đáp lại.

Anh hiểu được, tính tình cô như thế sao có thể trả lời anh?

Cánh tay dừng lại giữa không trung, vô lực buông xuống.

“Em gái.....” Anh nhẹ nhàng gọi, nghẹn lời, thật lâu sau mới hít sâu một hơi, trong mắt đều là chua xót: “Thực xin lỗi, là anh không tốt.....”

Hai mươi năm qua anh ngông cuồng tự đại, đây là lần đầu tiên anh nói ra một câu xin lỗi từ tận tâm.....

Anh cũng không thể hiểu được, vì sao mình lại trở thành như thế?

Diệp Thanh Hòa đã ngừng khóc, nghe được câu kia, nhẹ nhàng lướt qua rất nhanh, giọng nói vô lực như không thể gượng dậy, kinh ngạc ngẩn người, trước mắt hiện lên hình ảnh ngày ấy, lần đầu tiên anh xuất hiện, trên tay là quả bóng rổ truyền qua truyền lại, tươi cười sáng lạn hơn cả ánh mặt trời, mồ hôi trên cổ rồi trên trán, tất cả đều trong suốt.....

Anh đứng dựa vào cánh cửa kia.

Đối với anh mà nói cánh cửa kia không tính là gì. Anh có thể đá văng nó chỉ bằng một cước. Thế nhưng, anh biết anh không thể. Đá bị thương, đâu chỉ có cánh cửa kia?

“Em gái..... ra ngoài đi.” Cuối cùng anh đứng thẳng lên, cánh cửa trong tầm mắt anh dần trở nên mờ hồ, nơi cổ họng nghẹn lại có chút đau: “Anh..... đi đây..... về sau..... sẽ không vào đây nữa.....”

Diệp Thanh Hòa dựa vào cánh cửa, mọi thứ trước mắt như bị mây mù bao phủ.

Xung quang yên tĩnh giống như đã chết, ánh mắt cô chợt loé lên, hoảng sợ nhanh chóng phi thân ra khỏi cửa.....

Nhưng.....

Trong phòng trống rỗng..... Người đã rời đi.....

Cửa sổ vẫn mở, gió đêm mùa thu mạnh mẽ cuốn theo hương hoa quế vào trong phòng. Lúc này, không còn chút ẩm áp nào cả.....

Cô nhìn về phía bàn học, giống như anh vẫn còn ngồi ở đó.....

Trong giây lát nhớ ra cái gì đó, nhanh chóng chạy lại lật cuốn sách kia lên.

Không có gì.....

Cô lắc lắc gáy sách, cũng không có gì rơi ra!

Lật từng tờ từng tờ, vẫn không tìm thấy gì.....

Thế nhưng, rõ ràng là cô kẹp bức thư Cẩm Nhi nhờ cô đưa cho anh vào cuốn sách này.....

Cũng có thể.....

Đã rơi ở đâu đó.....

Dù sao cũng không phải của cô.....

Cuối cùng, vẫn không là của cô.....

Trước mặt, chỉ còn mấy hình vẽ tiểu Phải Quy của cô. Hai năm qua, ai cũng không còn đứng nguyên tại vị trí của mình, chỉ có mình nó.....

Lẳng lẳng ngồi lại một lúc, cô bình tĩnh lại, ý thức được vị trí của mình, sau đó rút xuống từ giá sách một cuốn chuyên ngành, đang chuẩn bị đọc, bên tai vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của Tiêu Thành Trác vang lên ngay sau đó: “Chị, chị ngủ chưa?”

Cô đứng dậy mở cửa để nhóc đi vào.

Nhóc vẻ mặt cẩn thận nhìn cô: “Chị, có phải Tiêu Y Đình khi dễ chị không?”

Vừa nãy nhóc bị Tiêu Y Đình dùng đủ loại cường bức, dụ dỗ ra khỏi phòng, bây giờ thấy vô cùng hối hận, cảm thấy mình là một người con trai sắp trưởng thành lại không có ý thức trách nhiệm bảo vệ chị.

Diệp Thanh Hòa lắc lắc đầu, sờ cái đầu ních ních như thịt viên của nhóc, đứa nhỏ này lớn nhanh quá, chỉ sợ mấy năm nữa thôi, có khi cô phải độn thêm không ít mới có thể xoa đầu nó.

“Chị, thực xin lỗi, là em không tốt, không hoàn thành nhiệm vụ.....” Tuy rằng nhóc bị đuổi ra ngoài nhưng vẫn rất để ý động tĩnh bên trong, có lẽ nhóc nghe được hết chuyện vừa phát sinh.

“Thành Trác, chuyện không liên quan đến em, đi ngủ đi.” Cô dịu dàng cười, nhìn qua giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

“Chị, em không làm phiền chị nữa.” Tiêu Thành Trác rất hiểu chuyện nói, “Em đã báo danh ở lớp học võ, ngày mai cũng phải đi tập, chị có muốn đi cùng em không?”

Đứa nhỏ này bây giờ đã hiểu biết không ít, bởi lẽ không được ở gần cha mẹ nhiều, từ nhỏ đến lớn không được quan tâm quá nhiều, phần lớn đều là lái xe đón đưa.

Diệp Thanh Hòa nghĩ nghĩ, quyết định đồng ý: “Được, chị sẽ đi cùng em.”

“Thật tốt quá! Chị, đợi em học võ thật giỏi, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện khi dễ chị! Tiêu Y Đình cũng không được!” Tiêu Thành Trác phồng mang trợn má, thề thốt.

“Chị! Em sẽ bảo vệ chị!”

Lúc Tiêu Thành Trác trở về phòng còn trịnh trọng tặng lại cô một câu như thế.

Cô chúc nhóc ngủ ngon sau đó bắt đầu vùi mình vào cuốn sách, đọc rồi nhắc lại, khiến trong đầu đều là quy định rồi điều luật, không cho phép bất cứ thiếu sót.

Đọc sách một hồi thật mệt mỏi.

Liên tục mấy tiếng, lúc dừng lại đã gần ba giờ sáng.

Qua qua thời điểm thích hợp nhất để ngủ, thần kinh cực kì hưng phấn, cô không hề buồn ngủ.

Cô ngồi một lúc, mở máy tính lên.

Cô không có nhiều thời gian dành cho trò chơi mới kia, vì thế cấp bậc vẫn còn rất thấp, còn anh, cấp bậc đã lên hàng cao cấp.....

Thử xem qua mục ‘Bạn tốt’, đơn giản là chỉ muốn xem cấp của anh đến đâu, lại phát hiện lúc này anh đang online.....

Con trỏ của cô nháy lên, tin nhắn của anh gửi đến: “Nhất Nhất.”

“Ừm.” Cô trả lời.

“Mấy ngày nay không thấy người xuất hiện, bận bịu lắm sao?”

“Phải.”

“Trễ như vậy còn login? Không ngủ sao?”

“Ừ.”

Anh gửi đến một icon đồ mồ hôi: “Người thực sự tích chữ như vàng!”

Cô mỉm cười, gửi đi dòng chữ: “Chào sư phụ.”

Anh cười: “Người còn nhớ người sư phụ này sao? Người đúng là một đồ đệ không ra sao, không chừng ta trực xuất người khỏi sư môn!”

Cô cũng cười: “Đêm nay sư phụ sao còn chưa ngủ?”

Bên kia trầm mặc một lúc, gửi đến một câu: “Không ngủ được.”

“Làm sao vậy?” Cô hỏi.

Rồi sau đó là một hồi trầm mặc. Cuối cùng vẫn là anh nói trước, về một vấn đề: “Nhất Nhất, nếu một người rất quan trọng với sinh mệnh của người càng ngày càng cách xa người, thì phải làm sao?”

Cô ngẩn người trước dòng chữ trên màn hình, không trả lời ngay.

Anh nhanh chóng gửi tin nhắn đến: “Nhất Nhất? Còn đó không?”

“Còn.” Cô nhanh chóng trả lời.

“Nhất Nhất, ta nói ta đã sai, ta làm tổn thương cô ấy, cũng nói là do ta không tốt, luôn khi dễ cô ấy, cô ấy chán ghét ta, quan trọng hơn là,..

Cô chú ý tới, đằng sau ‘quan trọng hơn là’ là một dấu phẩy, cô chờ để anh nói hết câu.

Cuối cùng anh nói: “Quên đi, không nói nữa!”

Cô cũng không biết cái ‘quan trọng hơn’ kia là gì.

Từng câu từng chữ anh nói với cô cô đều nhớ và hiểu, nhưng riêng vấn đề này, cô cũng rất mơ hồ.....

Cô nghiêm túc trả lời anh: “Sư phụ, nếu trong lòng người kia người thực sự quan trọng, chắc chắn cô ấy sẽ hiểu được, hơn nữa, những lời người nói đều không phải lời thật lòng, nếu không, cô ấy sẽ không bao giờ nghĩ đến hai chữ ‘quan trọng’ kia.”

“Thật vậy sao?” Anh gửi đến một icon ngạc nhiên.

“Thật sự.” Cô cũng là người hiểu rõ những người xung quang mình, cô biết rằng là con người thì khi đang mất đi lý trí sẽ có thể nói ra những lời tổn thương, nhưng mọi người đều yêu thương cô, đương nhiên những lời đó không thể nói lên con người họ. Còn nếu ngay cả chuyện đó của bạn bè cô cũng không hiểu được thì cô không dám dùng hai chữ ‘bạn bè’ kia cho mình.

Có vẻ như sau một hồi lâu suy nghĩ, anh gửi đến một icon choáng váng: “Cô ấy có thực sự hiểu không?”

“Sư phụ, nhất định cô ấy hiểu.”

Chính là, lời khuyên của cô có vẻ khiến anh phần chấn lên rất nhỉnhh không thể khuyên anh đi ngủ, cấp bậc của hai người chênh lệch khá nhiều, vì thế không thể cùng chiến đấu, nên cô đánh của cô, anh đánh của anh, cho đến tận hừng đông.

Mọi thứ đang yên tĩnh, đột nhiên anh gửi đến một tin nhắn: “Người xem bạn bè của người coi, xem có phải chỉ có nick của hai chúng ta sáng?”

Ý của anh là, bạn bè của anh chả có ai cả, lúc này chỉ cô và anh?

Cô gửi lại một icon mỉm cười, quả thực bạn bè của cô chỉ có mình anh, ngay cả A Tổ cô cũng quên chưa thêm bạn bè.

“Ta out đây, Nhất Nhất, cảm ơn người đã ở cùng ta đêm nay.”

Tin nhắn vừa gửi đến, nick của anh liền trở về màu xám.

Cô cảm giác bả vai có chút đau nhức, vì thế cũng out, quay về giường, định chợp mắt một chút vì sau đó còn phải đến lớp võ cùng Tiêu Thành Trác.

Chờn vờn một lúc liền tỉnh, cô sửa soạn tươm tất sau đó mở cửa. Cửa phòng Tiêu Thành Trác cũng vừa mở ra. Xem ra tiểu tử kia cũng đã tự chuẩn bị chu đáo, sẵn sàng xuất phát.

Nhìn thấy cô liền cười vui vẻ: “Chị, chị tỉnh rồi sao? Em định đi rồi đó!”

“Không phải muốn có người đi cùng sao?” Cô cười nói.

“Nhưng chị đang ngủ nên em không muốn quấy nhiễu chị, chị nên ngủ nhiều một chút!” Tiêu Thành Trác ngẩng đầu nhìn cô cười.

Đứa nhỏ này, đôi khi khiến người khác ấm lòng vô cùng, lòng cô mềm nhũn: “Đi thôi, đừng để trễ.”

“Chị, chị không ăn sáng sao? Để em xuống bảo dì Vân gói cho chị một chút!” Tiêu Thành Trác nói xong liền nhanh chóng xuống lầu, thậm chí cô còn không kịp ngăn lại.

Lúc đi tới cầu thang, cô gặp Khương Văn Ngự. Tới qua sắc mặt Khương Văn Ngự đã rất khó coi, bây giờ gặp cô, ánh mắt trầm xuống, giọng nói nhẹ nhàng nhưng không yếu đuối: “Thanh Hòa, làm chậm trễ việc của cháu rồi, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Diệp Thanh Hòa biết, sớm muộn gì cũng có ngày này.

Tránh cũng không thể được.

Cô gật gật đầu: “Dạ vâng.”

“Vào phòng cháu đi.” Khương Văn Ngự nói.

Diệp Thanh Hòa đi trước, mở cửa phòng mình.

Nơi này vốn dĩ là nhà họ Tiêu, Diệp Thanh Hòa cũng không có quyền mời Khương Văn Ngự ngồi, mà là Khương Văn Ngự nói với cô: “Cháu ngồi đi.”

Diệp Thanh Hòa nghe theo ngồi xuống ghế, Khương Văn Ngự đứng gần đó.

“Chúng ta nói ngắn gọn thôi, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến chuyện khác.” Hai tay Khương Văn Ngự bắt trước ngực, trên ngón áp út là chiếc nhẫn ngọc lục bảo sáng loá, “Thanh Hòa, cháu đến nhà ta hai năm rồi, cảm thấy bác Tiêu đối xử với cháu như thế nào?”

“Rất tốt.” Cô không chút do dự trả lời, cho dù câu hỏi hôm này của Khương Văn Ngự là: “Cháu thấy bác đối xử với cháu như thế nào?” thì chắc chắn cô vẫn trả lời giống như thế, bởi vì, trên thế gian này không có một quy định nào bắt một người mẹ phải đi yêu thương một đứa trẻ không quen biết, cho cô ở lại đây đã là một ơn lớn. Cuối cùng cô nói thêm câu: “Thanh Hòa rất biết ơn.”

Khương Văn Ngự gật gù đầu: “Bác biết cháu là một đứa nhỏ hiểu chuyện. Sự có mặt của cháu hai năm qua đã khiến bác Tiêu vui vẻ hơn rất nhiều. Đối với tất cả những việc cháu cố gắng làm cho Y Đình, một người làm mẹ như bác đều thấy hết, cũng rất cảm kích cháu. Thế nhưng, bác nhớ là đã từng nói với cháu một chuyện, bác nghĩ cháu vẫn nhớ rõ, chỉ là con gái lớn rồi, không tránh khỏi có chút tâm tư.....”

Diệp Thanh Hòa là người thông minh, lại không hiểu vì sao Khương Văn Ngự lại nói như thế? Cũng may cô đã sớm ý thức được, chưa bao giờ có vọng tưởng gì. Mí mắt run lên, đang định nói gì đó liền bị Khương Văn Ngự chặn lại:

“Cháu đừng vội, bác không hề có ý đánh giá cháu như thế nào, bởi lẽ, đều là nam nữ chóp hai mươi, sao lại không có cái tâm tư trắng mây kia chứ? Bác cũng là người từng trải, đương nhiên hiểu. Thanh Hòa, bác không nói là cháu không tốt, cháu thực sự rất giỏi, hoàn hảo như lời mọi người nói, cũng rất xinh đẹp, chỉ có điều, cháu không hợp với Y Đình. Nói về điểm này chắc cháu cũng hiểu. Y Đình rất coi trọng cháu, hơn nữa có phần e sợ, bởi vì nó coi cháu như thầy tốt bạn hiền, dù sao nó coi cháu là thầy còn hơn cả cha nó, cháu có thấy như thế là thích thú không? Ít nhất, Y Đình cũng từng cứng miệng nói trước mặt bác rằng nó không thích những cô gái giống như cháu.”

Diệp Thanh Hòa yên lặng nghe, nuốt tất cả lời giải thích muốn nói trước đó vào trong.

Khương Văn Ngự dừng lại, nhìn phản ứng của cô một lúc, sau đó nói tiếp: “Thanh Hòa, bác nói lại một lần nữa, không phải cháu không tốt, mà là không thích hợp, không hợp là vợ của Y Đình, cũng không hợp với con mắt nhìn của nó. Gia đình chúng ta như thế nào, chắc chắn sau này Y Đình và Y Bằng sẽ là người kế thừa gia nghiệp, tất nhiên là sẽ cần một người vợ có thể giúp hai đứa nó gánh vác mọi việc, không cần quan tâm chuyện môn đăng hộ đối, mấu chốt là phải có năng lực và tính tình phù hợp. Về thực lực thì có thể bồi dưỡng nhưng tính tình thì không. Thanh Hòa, tính tình của cháu quá trầm tĩnh, sẽ thích hợp với một chàng trai liên quan đến học thuật hơn, hai đứa sẽ có tiếng nói chung, về sau bác sẽ vì cháu mà để ý nhiều hơn đến mấy cậu thanh niên tuần tú. Còn về phần Y Đình, tính cách đứa nhỏ này vốn mạnh mẽ, hay năm nay tuy rằng có thay đổi nhưng thực chất có đánh chết cũng không thừa. Cháu cũng đã nghe Tiêu Thành Trác nói rồi đó, nó từ khi đi nhà trẻ đã bắt đầu làm chuyện xấu, không thật lòng với bất kì cô gái nào, vì chuyện này nó đã bị bác trai đánh không biết bao nhiêu lần. Nếu cháu và nó ở cùng một chỗ, bác thật sự lo lắng cho cháu. Bác nói chuyện này, cháu cũng không còn là bé gái, chắc chắn biết giữ chừng mực, đúng không?”

Diệp Thanh Hòa trầm mặc, gật gù đầu.

Khương Văn Ngự mỉm cười: “Bác nói này, cháu là một cô gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, bác cũng yên tâm. Bây giờ nhà họ Quách đã trở lại Bắc Kinh, từ trước đến nay quan hệ của hai gia đình đều rất tốt, bác và mẹ Quách đã hứa hẹn với nhau, mà xem ra Y Đình ngay từ nhỏ đã thích cô em gái Cẩm Nhi này. Cẩm Nhi tính tình hoạt bát, hào phóng, khó nhất là Y Đình vẫn chưa thật thoải mái với nó. Hai bác cũng rất hài lòng, điều lo lắng duy nhất chính là cháu, Y Đình nhà bác, lớn rồi không tránh khỏi làm mấy chuyện thiếu đứng đắn, thời gian qua cháu đã chịu khổ nhiều rồi, nhưng dù sao cháu cũng là con gái, những chuyện đó nếu để người ngoài biết được chỉ sợ ai cũng sẽ bị ảnh hưởng.”

Không cần nói thêm gì nữa. Từ đầu đến cuối Diệp Thanh Hòa chỉ biết gật đầu như một khúc gỗ. Nhưng cô hiểu, hiểu tất. Bởi vì, cô vẫn luôn là một người hiểu chuyện.

180. Chương 135: Chương 125

181. Chương 135: 125: Cô Ấy Có Người Trong Lòng.

Cuối cùng Khương Văn Ngự cũng ngừng lại, từ nãy đến giờ cô vẫn im lặng: “Bác gái, Thanh Hòa hiểu ý của bác, chỉ là bác quá lo lắng thôi, cháu và anh hai vẫn luôn là tình cảm anh em, nếu như bác nói, chúng cháu có hơi quá thân thiết có thể là do học chung trường, cùng giúp đỡ nhau trong học tập, còn những chuyện khác, Thanh Hòa chưa bao giờ nghĩ đến, còn anh hai, đương nhiên sẽ không có những tâm tư này, anh ấy thực sự thích chị Cẩm Nhi, Thanh Hòa hi vọng người sau này có thể ở bên giúp đỡ anh hai là chị ấy.”

Khương Văn Ngự nở nụ cười: “Tốt lắm tốt lắm, cháu hiểu được là tốt rồi, hiện tại cũng đừng nói nhiều chuyện của anh con và Cẩm Nhi, hai đứa vẫn đang còn nhỏ, Cẩm Nhi còn chưa có hai mươi tuổi, bây giờ nói chuyện này còn quá sớm, bác trưởng bối các bác nói ra việc này chỉ là có ý thể thôi, còn việc cấp bách bây giờ của hai đứa nó và cháu là học tập thật tốt.”

“Dạ, cháu biết rồi, bác gái.”

Không ai có thể có được vẻ trầm tĩnh như cô. Như chìm xuống đáy biển sâu nhất, như mặt nước tĩnh lặng không gợn sóng.

Cho dù có là Khương Văn Ngự, vẫn không dễ dàng nhìn thấu tâm tư kín đáo của cô, chỉ có điều, nhận được lời hứa hẹn của Diệp Thanh Hòa coi như đã thoả mong muốn, hoàn thành nhiệm vụ.

Ôn hoà cười cười, đưa tay sửa lại một chút phần tóc mái cho cô: “Thanh Hòa, cháu đến nhà chúng ta đã lâu, hai chúng ta có thể coi như mẹ con, bác gái sẽ không bạc đãi cháu, con trai con gái đều nên có, không thể thiếu cháu được.”

Diệp Thanh Hòa nâng nâng khoe môi: “Cảm ơn bác gái.”

Hương thơm tản ra từ cổ tay của Khương Văn Ngự, lúc tay đưa qua đưa lại, vòng tay kêu leng keng.

Đến khi thực sự chấm dứt cuộc nói chuyện, thời gian trôi qua không ít. Khương Văn Ngự đi rồi, Diệp Thanh Hòa yên lặng đi xuống lầu, đứng đó chờ Tiêu Thành Trác để cùng đi.

Tiêu Thành Trác cầm trong tay bữa sáng của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nhúu chặt lại.

Lái xe của nhà họ Tiêu đưa hai người cô đi, dọc đường đi, Tiêu Thành Trác không hề nói gì, chỉ đưa bữa sáng cho cô, giục cô mau ăn, biểu cảm rất nghiêm túc.

Mãi đến khi xuống xe, không còn lái xe nữa, nhóc mới trịnh trọng nói chuyện với cô: “Chị, chị không cần gả cho Tiêu Y Đình.”

Diệp Thanh Hòa suy nghĩ, có phải vừa nãy cô và bác gái nói chuyện bị tiểu tử này nghe thấy hay không?

Cô cười: “Nhóc con, biết lấy chồng là cái gì hay không hả?”

“Em biết! Máy bạn trong lớp em đều có bạn gái đó!” Tiêu Thành Trác phồng mang trợn má nói, “Lần trước em đã nói với chị rồi, đợi em lớn, chị gả cho em!”

“Được rồi, mau đi đi, thầy giáo bắt tập hợp rồi kìa!” Diệp Thanh Hòa thúc giục nhóc.

“Để em nói hết mà! Chị, chị gả cho em, em nuôi chị!” Ánh mắt của nhóc con vô cùng chân thành.

Diệp Thanh Hòa lại bật cười một lần nữa, nhịn không được nói: “Em lấy cái gì nuôi chị?”

“Em lớn lên sẽ kiếm rất rất nhiều tiền! Còn nhiều hơn cả anh trai em! Từ bây giờ, em sẽ ăn ít đi một nửa, đưa một nửa còn lại cho chị!” Đôi mắt Tiêu Thành Trác sáng long lanh, có thể thấy được nội tâm bên trong là rất nhiều suy nghĩ tưởng tượng.

Diệp Thanh Hòa nghe xong, chỉ coi như câu nói đùa không hiểu chuyện của con nít, cũng hòa theo vui vẻ: “Chú nhỉ à, việc chú nuôi được người cháu gái này cũng không phải là không thể, nhưng việc quan trọng nhất là chú phải mau lớn, mau vào tập võ đi!”

“Em không phải chú nhỏ! Em chán ghét làm chú!” Tiểu tử nhăn chặt mày.

Phải không? Vậy vì sao luôn ca bài ca không dứt mình là chú của Tiêu Y Đình?

“Chị, em nghiêm túc đó! Tuy em ở nhà anh cả nhưng cha em cũng thường xuyên đưa sinh hoạt phí, anh cả nói không cầm, nhưng nói là vì của cha cho nên phải đưa chị dâu giữ. Từ giờ em sẽ chỉ ăn một chén cơm, chén còn lại sẽ nhường cho chị.” Khi nói chuyện khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra vẻ kiên định, như muốn nói, chị nhìn đi, bây giờ em có thể nuôi chị được rồi!

Diệp Thanh Hòa bất động trong giây lát, vẫn là dịu dàng giục nhóc đi vào: “Mau đi đi, cháu hiểu rồi, chú nhỏ.”

Nghe xong câu kia, Tiêu Thành Trác liền trừng mắt với cô: “Được rồi! Cho nên, chị ăn cơm của em thì phải đợi em lớn lên đó.”

“Đứa nhỏ ngốc này! Càng nói càng vô lý, mau đi vào đi!” Cô giục.

“Em mới không phải đứa nhỏ! Em mặc kệ! Chị phải đồng ý với em! Trước khi em lớn không cho phép chị lập gia đình! Chị không đồng ý em sẽ không đi đâu cả!” Chính nhóc con lớn miệng nói mình không phải đứa nhỏ, cứ chỉ rồi đến lời nói này không phải của một đứa trẻ thì là gì?

Ngay từ đầu trong bản kế hoạch của Diệp Thanh Hòa đã không có việc lập gia đình, bây giờ vẫn thế, vì thế nói với Tiêu Thành Trác: “Được rồi! Chị sẽ không lấy chồng! Mau đi vào đi!”

Lúc này Tiêu Thành Trác mới bằng lòng đi vào trong.

Bây giờ mỗi ngày Tiêu Thành Trác đều ăn hết hai chén cơm lớn, hơn nữa còn ăn thêm rất nhiều loại đồ ăn, là điển hình của ăn nhiều, bây giờ có thể hạ quyết tâm lớn như thế, có thể coi là vô cùng ‘yêu quý’ đứa cháu gái này.....

Chỉ có điều, cô vẫn chỉ coi đó là vui đùa, tên nhóc này thì hiểu gì về kết hôn chứ? Không phảo phần lớn đàn ông đều muốn kết hôn với người họ yêu thương nhất sao? Còn nhóc lại hạ quyết tâm lớn lên lấy một bà già là cô!! Đương nhiên, sau này lớn lên sẽ hiểu chuyện thôi.

Nhìn Tiêu Thành Trác đứng trong hàng ngũ đang bắt đầu làm nóng thân, cô không khỏi nghĩ đến, về cơ bản, Tiêu Thành Trác cũng không khác gì một người ở nhờ.....

Suốt thời gian Tiêu Thành Trác luyện võ, cô tìm đến một gốc cây.

Có một bộ bàn ghế ở đó.

Cả đêm qua không ngủ, xung quanh lại yên bình, gió thu mát mẻ thổi đều đều, cô liền thấy mềm nhũn, nhện không được ngủ gục trên chiếc bàn đá.

Nói là ngủ nhưng không âm thanh bên ngoài nào có thể lọt khỏi tai cô, xem ra không ngủ say, nhưng cũng không có cách nào tỉnh táo được.

Đến lúc cô giật mình tỉnh giấc, không biết giờ học của Tiêu Thành Trác đã kết thúc từ bao giờ, còn nhóc con đang chống tay tũm tũm cười nhìn đỉnh đầu cô.

“Hả? Học xong rồi sao? Chú nhỏ, sao chú không gọi cháu dậy?” Cô tháo mắt kính xuống, day day mắt, sau đó đeo lên.

“Chị, chị ngủ ngon thật đó! Đi ăn thôi, em đói bụng rồi!” Nhóc giúp cô thu dọn đồ đạc.

Cô cúi xuống nhìn đồng hồ, quả thật đã đến giờ ăn trưa.

Tiêu Thành Trác kiên quyết đòi mình là người mời, mời cô đi ăn KFC – đây luôn là chốn dừng chân mơ ước của nhóc.....

Lúc mua cơm, Tiêu Thành Trác dùng giọng nói chính nghĩa chất vấn cô: “Đi ăn cơm lại có chuyện nữ sinh trả tiền sao?”

Diệp Thanh Hòa đỏ khốc đỏ cười, đây gọi là sự tôn nghiêm của “tiểu nam tử hán” sao?

Ăn cơm xong, Tiêu Thành Trác vẫn chưa dừng lại, kéo cô vào khu vui chơi, sau đó còn muốn đi xem phim, lại là mấy bộ phim tình cảm ướt át, quả nhiên, chưa đến mười phút nhóc con đã lăn ra ngủ.....

Lúc hai người trở về cũng đã gần đến giờ cơm chiều, Tiêu Thành Hưng cũng vừa về, chỉ có điều trên bàn ăn không có mặt của Tiêu Y Đình.

“Hai đứa đi những đâu chơi?” Tiêu Thành Hưng nói chuyện phiếm với hai đứa nhỏ.

“Đi khu vui chơi đó anh cả!” Tiêu Thành Trác giơ ngón tay trả lời.

Tiêu Thành Hưng không nói gì, thứ nhất, đứa nhỏ Tiêu Thành Trác này còn nghe lời hơn thằng con trai của ông, học hành cũng rất tốt, không cần ông quá lo lắng; thứ hai, Tiêu Thành Trác vẫn chỉ là trẻ con, trước đó từng rất muốn đi đến khu vui chơi nhưng ông lại bận quá, không có thời gian dắt nó đi, cho nên hôm nay Diệp Thanh Hòa dẫn nó đi, coi như đã hoàn thành ước muốn của đứa em trai bé bỏng này.

“Sao Y Đình còn chưa về?” Câu này là ông hỏi Diệp Thanh Hòa.

Diệp Thanh Hòa do dự một lúc, làm sao cô biết được anh đang ở đâu? Từ sáng đến giờ còn chưa thấy bóng người.

“Chắc là đến nhà anh chị Quách rồi, có khi anh chị ấy giữ nó lại ăn cơm.” Khương Văn Ngự đáp thay cô.

Tiêu Thành Hưng không nói gì.

“Ăn cơm thôi, mọi người mau ăn đi, đồ ăn nguội mất, không chờ ai đâu.....” Khương Văn Ngự đứng dậy, tự tay lấy canh cho Tiêu Thành Hưng.

Diệp Thanh Hòa nhanh nhẹn nhận lấy thìa: “Bác gái, cháu tự lấy được rồi ạ.”

Hôm đó Diệp Thanh Hòa đi ngủ sớm, phần vì quá mệt mỏi nên ngủ rất say, Tiêu Y Đình về khi nào cô cũng không biết, cũng sẽ không biết được, bởi vì, trong nhà này, sau mỗi cánh cửa phòng là một thế giới riêng của mỗi người, hôm qua anh cũng đã nói, sẽ không bao giờ bước vào đây nữa.....

Tiêu Y Đình về khá muộn, trên người toàn là mùi rượu, vào cửa, gặp Tiêu Thành Hưng còn chưa ngủ, xem ra là đặc biệt ngồi chờ anh.

“Cha.” Bước chân của anh có chút không thật, lúc đi qua bên người Tiêu Thành Hưng gọi một tiếng.

Tiêu Thành Hưng ngửi được mùi rượu liền có chút tức giận, lạnh lẽo nói: “Con còn nhận ra cha sao?”

Tiêu Y Đình cười cười: “Cha, chỉ uống một chút thôi, cha, con lớn rồi.”

Vừa dứt lời, Tiêu Thành Hưng ngửi thấy trên người không chỉ có mùi rượu mà còn có cả mùi khói thuốc, lập tức phát hỏa: “Con còn dám hút thuốc?! Xem ra con thật sự thiếu đòn rồi!”

“Đàn ông không uống rượu, không hút thuốc lá mà là đàn ông sao? Cha, con lên trước, cha ngủ ngon.”

Tiêu Thành Hưng nghe xong lời này của anh, hiểu được anh đã uống say, bằng không sao dám nói mấy lời này trước mặt ông chứ?

“Con đứng lại đó cho cha!” Ông quát.

“Cha, chuyện gì?” Anh có chút không kiên nhẫn.

“Mẹ con nói muốn mua xe cho con, là con xin bà ấy đúng không?” Tiêu Thành Hưng cau mày hỏi.

“Xe? Không có..... Ngay cả bằng lái con còn không có thì mua xe cái gì.....”

Quả nhiên là vợ ông quá cưng chiều đứa con trai này.....

Tiêu Thành Hưng hừ một tiếng: “Không phải con là tốt rồi! Con nhớ kĩ cho cha! Có bản lĩnh thì tự mình kiếm tiền mà mua xe! Đừng mong xin ông già này cái gì!”

Anh say nhưng vẫn khá tỉnh táo, đầu óc Tiêu Y Đình như được tỉnh giấc, không tự chủ được trước mắt hiện lên hình ảnh Phó Chân Ngôn và chiếc xe của hắn, “A” cười một tiếng, “Đương nhiên, tự con mua xe, tương lại con sẽ tự mua mọi thứ! Ngài cứ yên tâm đi! Con trai của ngài không phải là loại người vô dụng!”

Câu nói có chút tức giận. Tiêu Thành Hưng nghe xong liền thấy thoải mái hơn một chút, đúng thế, con trai đã lớn rồi, dù uống có chút rượu cũng đâu có sao, nó cũng không phải đứa tồi tệ, chỉ cần có ý chí và trách nhiệm là tốt rồi!

Cuối cùng lại nghĩ đến một chuyện: “Con nghĩ được như thế là tốt rồi! Cha chỉ muốn nhắc nhở con, tương lại và gia đình tương lai là do con tự mua lấy, là một người đàn ông, nếu chưa phải lúc có thể chu cấp tốt cho người con gái của mình thì đừng nên hứa hẹn gì. Nói cho con biết, lúc này đừng nghĩ đến chuyện yêu đương, càng không được đi lại vết xe đổ, trước tiên là lo sự nghiệp, sau là gia đình, dù sao con đừng mong mọi được phần tiền mừng đám cưới nào từ cha lúc này!”

“Dạ..... Tuân lệnh.....” Anh mơ mơ màng màng đồng ý, ánh mắt say lơ lơ nhìn về phía cha mình, “Cha, cha phát biểu xong chưa?”

Nếu không phải tên nhóc con này đang say thì ông phải đánh cho nó một trận! Bây giờ nó đang say chắc chắn không thể nhớ tất cả! Tiêu Thành Hưng oán hận nghĩ, kêu anh mau chóng lên lầu.

Nhìn bóng lưng cậu con trai ông có chút buồn bực.

Ông không phải người quá phong kiến cổ hủ, sẽ không một tay khống chế đứa con này, những nguyện vọng của ông, nhưng nếu Y Đình không muốn thì ông cũng không thể làm gì khác, nhưng dù anh có thành ra cái gì thì anh vẫn có thể làm nắm giữ mọi thứ. Nếu như đúng như lời Khương Văn Ngự nói, người nó coi trọng là Cẩm Nhi thì sau vài năm rèn giũa tô luyện nữa, sau khi có sự nghiệp sẽ kết hôn với Cẩm Nhi, hoặc là sau mấy năm đó lại có gì đó thay đổi thì sao? Không phải nó mới chỉ hai tuổi thôi sao? Người trẻ mà, không nói trước được gì..... Thế nhưng, nếu có sự thay đổi lớn, người nó thích là Thanh Hòa thì dù kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp cũng được, ông sẽ chịu trách nhiệm tất cả.....

Nghĩ đến đây lại thở dài, người con trai ông coi trọng hình như là Cẩm Nhi mà? Tuy rằng Cẩm Nhi rất tốt, nhưng nghĩ đến việc khối mỹ ngọc tài giỏi là Thanh Hòa không được trọng dụng, sau đó ở cùng nhà người nào đó, ông nghĩ thế nào cũng thấy không thoải mái.....

Tiêu Y Đình lên lầu, không có vào phòng ngay mà gõ cửa phòng Tiêu Thành Trác.

Tiêu Thành Trác chỉ mở một nửa cánh cửa, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn đứa cháu đang say khướt ngoài cửa.

Nhưng sức của người chú này sao có thể so với đứa cháu kia? Tiêu Y Đình dùng sức đẩy, toàn bộ cửa được mở rộng, còn chút nữa làm ngã Tiêu Thành Trác.

“Tiêu Y Đình, cháu lại đi uống đến say khướt thế này, chú đi nói với anh cả đây!” Tiêu Thành Trác thật vất vả mới đứng vững lại được, cảm giận nói.

“Trẻ con cút sang một bên đi! Đừng có mang cha ra dọa!” Tiêu Y Đình nằm trên giường của Tiêu Thành Trác hỏi, “Em gái đâu?”

“Chị ấy ngủ rồi! Còn nữa! Chú nói cho cháu biết, về sau đừng có gọi chị ấy là em gái này em gái nọ nữa, phải gọi là cô, là cô đó!” Tiêu Thành Trác chống nạnh, khí chất hiên ngang nói.

Tiêu Y Đình vì say nên đầu óc nhất thời chưa tiêu hoá kịp: “Cái gì?”

“Chú nói! Về sau cháu phải gọi chị Thanh Hòa là cô! Bởi vì hôm nay chú đã cầu hôn chị ấy rồi! Đợi chú lớn hơn một chút sẽ cưới chị ấy!” Tiêu Thành Trác không thể che giấu sự đắc ý của mình, thể hiện hết mức.

“Cháu bóp chết chú!” Tiêu Y Đình lão đảo đi đến bắt lấy Tiêu Thành Trác.

Tiêu Thành Trác chạy qua chạy lại trong phòng: “Cháu dám! Chú sẽ nói với anh cả! Không! Chú sẽ nói với chị Thanh Hòa, không, là vợ của chú chứ!”

“Chú nói! Đi nói đi!” Tiêu Y Đình đưa tay chụp được áo Tiêu Thành Trác, trực tiếp quăng cả người nhóc con lên giường.

Tiêu Thành Trác oa oa kêu lớn, mắt thấy Tiêu Y Đình đang đến gần định đánh mình, liền nhanh chóng nhảy xuống giường, lại một lần nữa chạy quanh phòng.

Tiêu Y Đình ngã phịch xuống giường, trần nhà, các vật trong phòng đều quay mòng mòng, rượu nhanh chóng nhắm sâu, anh không còn sức lực đuổi bắt, chỉ nắm mắt lại, để trần nhà bên ngoài tầm mắt, nhất thời rơi vào trạng thái mất tự chủ, nhất thời quên cả việc Tiêu Thành Trác mới chỉ là một đứa trẻ tiểu học: “Chú đừng có nằm mơ, em gái đã có người trong lòng.....”

“Hả? Ai?” Tiêu Thành Trác đã quên đi nguy hiểm, sát lại giường hỏi.

Tiêu Y Đình đưa mắt nhìn nhóc con, không hiểu sao lại có cảm giác của những kẻ cùng cảnh ngộ, có chút tỉnh táo lại, cũng không còn ý định dạy dỗ nhóc nữa, cười khổ: “Tiểu tử thú! Xuống lầu mang bia lên, hai an hem ta cùng uống.....”

“Ai là anh em với cháu hả? Chú là chú của cháu!” Tiêu Thành Trác tức giận cố nén lại, coi như không để ý câu nói kia của Tiêu Y Đình, “Sẽ không có chuyện đó đâu! Hôm nay chị ấy mới đồng ý với chú, trước khi chú lớn sẽ không đi lấy chồng!”

“Hôm nay? Hôm nay em gái đi đâu?” Tiêu Y Đình lắc lắc cái đầu nặng trĩu, cuối cùng cũng nhớ ra mình đến phòng Tiêu Thành Trác với mục đích gì.

“Cùng chú đi hẹn hò!” Tiêu Thành Trác cười hì hì, “Chú mời chị ấy ăn KFC, hai người bọn chú còn vào khu vui chơi nữa!”

Tiêu Y Đình nghe xong buổi hẹn hò ấy nở nụ cười: “Ngây thơ! Con gái ai lại đi thích mấy cái trò đi ăn KFC rồi ngồi xe trượt hả?”

“Vậy phải như thế nào?” Tiêu Thành Trác hứng trí bừa bưng.

“Ví dụ như..... đi xem phim.....”

“Bọn chú có xem phim! Là phim tình cảm luôn đó!” Mắt Tiêu Thành Trác sáng rực, “Còn gì nữa?”

Tiêu Y Đình liếc mắt nhìn nhóc một cái, cười cười, anh còn chưa đi xem phim với em gái lần nào đâu, ngoại trừ mấy lần trường lớp tổ chức.....

“Còn có.....mang cô ấy vào phòng khách sạn.....” Tiêu Y Đình mơ mơ màng màng nói.

“Hả? Vào phòng khách sạn sao? Để làm gì? Để xem phim sao?”

“Phải..... có thể xem phim.....” Tiêu Y Đình nói câu được câu không.

Bắt đầu ngáy.

Tiêu Thành Trác ngồi ôm đầu, trăm mối khó giải: “Xem phim thôi cũng phải vào riêng một phòng, thật lãng phí! Không thể xem ở nhà sao? Mua phim về xem còn tiện hơn..... Chẳng lẽ đây là sự lãng mạn trong truyền thuyết? Khó trách được gọi là thế giới riêng của hai người.....”

Nhóc con suy nghĩ một hồi, đi đến kết luận, thế giới người lớn nhóc không hiểu được, vẫn là nhanh chóng lớn thôi!

Đợi chút, đột nhiên nhóc ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, dùng sức đẩy Tiêu Y Đình: “Ui cha! Cháu đứng dậy cho chú! Về phòng cháu mà ngủ! Cháu một người toàn mùi rượu thối chết đi được! Thối chết mất! Minh ngủ chỗ nào đây!!”

182. Chương 136: Chương 126

183. Chương 136: 126: Thì Ra Là Thế.

Trời dần chuyển về mát, nhiệt độ không còn quá nóng, chuyện phơi khô quần áo không còn quá dễ dàng, Tiêu Y Đình lại là một người ưa vận động và rất coi trọng chuyện vệ sinh cá nhân, theo như lời anh nói, anh có bệnh sạch sẽ.....

Vì thế, ngày nào anh cũng tắm rửa thay quần áo, cho dù là trời rất lạnh vẫn kiên trì, chính là, quần áo không khô kịp tốc độ thay của anh.

Chỉ có điều mỗi ngày Diệp Thanh Hòa mang sang cho anh chỉ được một bộ quần áo sạch sẽ cho ngày hôm sau.

Lúc này giữa hai người họ, chỉ có hai việc có thể gặp mặt đó là đưa cơm và nhận quần áo.....

A, còn có một không gian khác nữa mà hai người họ có thể gặp nhau, đó là trong trò chơi, nhưng anh lại là sự phụ của cô.....

Anh nói sẽ không bao giờ bước vào phòng của cô nữa. Sau này anh anh đã làm đúng như thế, kể cả phòng kí túc xá của cô anh cũng không đến.

Chung Gia Nghi nhin không được hỏi cô, sao lâu rồi không thấy anh hai cô đến tìm cô?

Ngụy Nhã Đan liền cười trêu Chung Gia Nghi thầm mến Tiêu Y Đình.

Không ngờ Chung Gia Nghi lại thừa nhận ngay lập tức, con than thở mặt mũi mình không được như bạn gái chính thức của Tiêu Y Đình – Quách Cẩm Nhi. Trong mắt cô ấy, Quách Cẩm Nhi chính là tiên nữ trên trời, còn mình thì chỉ là mảnh vụn nhỏ bé trong trời đất.

Đối với cuộc tranh luận của hai người bạn cùng phòng, cô không có ý tham gia, chỉ cười cười.

Thế nhưng, Chung Gia Nghi cũng không bỏ qua cho cô, cảm thấy Diệp Thanh Hòa dù sao cũng không phải em gái ruột của Tiêu Y Đình, lại ở cùng nhiều năm như thế nhưng không thể bắt giữ anh lại, thật sự rất đáng tiếc, chính mình không lắm chắc được cũng không thể để lọt ra cho người ngoài. Nghĩ như thế liền cất lời tiếc hận thay cho Diệp Thanh Hòa: “Mình nói cậu nghe Thanh Hòa, nếu mình là cậu, mình sẽ nhân một đêm trăng thanh gió mát bắt gọn anh ấy! Ngay tại ban công a!”

Trong mắt Chung Gia Nghi loé lên một loại tâm tình màu hồng, cứ như người bắt được Tiêu Y Đình là cô ấy, trong đầu đã vẽ lên không ít hình ảnh “không lành mạnh” rồi.

Cuối cùng, đương nhiên sẽ bị Ngụy Nhã Đan đánh gãy một lần nữa: “Thôi đi, cậu cho rằng Thanh Hòa là một tiểu sắc nữ như cậu sao?”

Chung Gia Nghi không hề phản đối cách gọi ‘sắc nữ’ này, chỉ vô cùng tò mò hướng Diệp Thanh Hòa hỏi: “Thanh Hòa, rốt cuộc cậu cảm thấy như thế nào? Cậu không thích người như anh hai cậu sao? Mình nghĩ, có phải người như cậu thích những chàng trai chững trạc trưởng thành đúng không? Có thể cho cậu cảm giác an toàn và được yêu thương? Hoặc có thể nói là lớn tuổi một chút?”

Diệp Thanh Hòa hết nói nổi, chỉ cười cười: “Các cậu đừng đoán mò! Mình chả nghĩ cái gì cả, bây giờ chỉ có nghĩ đến việc khi nào thì tốt nghiệp thôi.”

“Thật nhàm chán!” Chung Gia Nghi méo miệng, nhưng vẫn không cam lòng, “Thanh Hòa, vậy cậu nói xem, người đàn ông lý tưởng của cậu có phải như thế không? Cậu nói một chút thôi! Đừng nói với mình là chuyện này cậu cũng không nghĩ tới, đúng là một nữ sinh vô lo vô nghĩ!”

Diệp Thanh Hòa bất đắc dĩ lắc lắc đầu: “Thật sự mình không có nghĩ tới.....”

“Vậy bây giờ cậu nghĩ đi! Nghĩ đi! Nếu không phải giống như anh hai của cậu thì là giống của mình cũng nên?” Chung Gia Nghi kéo kéo cánh tay cô, bám riết không dứt ra.

Hiện giờ Diệp Thanh Hòa rơi vào tình cảnh bất lực, trong tay còn ôm đống quần áo chưa gấp, đành phải trả lời lấy nệ: “Đúng đúng đúng! Là như cậu nói!”

“Mình biết mà.....” Chung Gia Nghi bày ra dáng vẻ là người hiểu biết, còn quay lại nháy mắt với Ngụy Nhã Đan.

Ngụy Nhã Đan không phục: “Được! Nhưng cậu cho là cậu và Thanh Hòa giống nhau sao? Ít ra người ta cũng không lẫn lộn giữa hai chuyện yêu đương và học tập, cậu xem thành tích tốt đẹp của cậu ấy đi, việc quan trọng nhất bây giờ là thi đỗ kì nghiên cứu đó! Thanh Hòa, cậu nói có đúng không?”

Diệp Thanh Hòa gật gật đầu: “Đúng thế, lần này chúng ta phải học nghiên cứu sinh.”

Ba người đang nói chuyện, tiếng gõ cửa vang lên.

Chung Gia Nghi đi đến mở cửa, bên ngoài là Tiêu Y Đình với vẻ mặt lạnh tanh.....

“Anh..... Anh..... Anh hai.....” Chung Gia Nghi đã sớm không còn mặt mũi nào, đứng trước người này luôn lắp bắp không nói lên lời, còn gọi là ‘anh hai’ giống Diệp Thanh Hòa.

Ánh mắt Tiêu Y Đình lướt qua người Chung Gia Nghi, thản nhiên dừng lại trên người Diệp Thanh Hòa, mở miệng: “Mẹ Vương bảo anh nói với em, tối nay cùng ăn cơm ngoài cửa hàng, điện thoại của em và điện thoại của kí túc xá đều không gọi được.”

Nói xong, anh xoay người bước đi.

Diệp Thanh Hòa đang định đưa quần áo cho anh, cũng không kịp mở miệng.....

Tiêu Y Đình đi nhanh ra khỏi kí túc xá nữ, đi thẳng đến cửa hàng của Vương Triết.

Buổi chiều Vương Triết không có lớp, lại ngồi mân mê sửa máy tính. Tiêu Y Đình vừa vào liền ngồi xuống, đăng nhập trò chơi.

“Hôm nay em gái cũng không có lớp mà, sao không cùng đến với cậu?” Vương Triết nhìn anh một cái, hỏi.

“Ừ, đang giặt quần áo rồi!” Anh tùy tiện bịa ra một câu nói dối.

Vương Triết cười: “Cậu có cô em gái như thế quả là tu được từ kiếp trước!”

Tiêu Y Đình mặt lạnh cúi đầu, quay lại nói một câu: “Quần áo của cậu không có người giặt cho sao?”

“Sao có thể giống nhau được?” Vương Triết cười hắc hắc, “Chỉ San là vợ mình.....”

Vừa dứt lời, Tiêu Y Đình liền quăng con chuột kêu ‘Ba’ một tiếng, Vương Triết bị giật mình: “Cậu sao thế?” Cậu ta đang đau lòng có được không? Mỗi một con chuột, một vật dụng trong quán này đều là da thịt của cậu mà! Tên ngốc này có biết đang ở trong nhà cậu không hả? Bộc phát tính tình thiếu gia cái gì chứ?

“Không có gì!” Tiêu Y Đình mặt âm trầm, “Cậu làm nghen mạng rồi! Hại mình login không được!”

Vương Triết kì quái liếc anh một cái, tốc độ mạng như thế mà còn chậm sao? Định đưa người qua xem xét hộ anh, Tiêu Y Đình liền đứng bật dậy hô lớn: “Có thuốc lá không?”

“Gần đây cậu bị nghiện thuốc lá sao?” Trong mắt Vương Triết đều là nghi hoặc, nhìn từ trên xuống dưới của anh, nói: “Tiền ở trong túi đó, tự lấy mà mua.”

“Là dạo này thức đêm nhiều, mệt mỗi quá!” Tiêu Y Đình vừa đi vừa nói.

Tiêu Y Đình vừa sờ tay vào bên trong túi áo khoác Vương Triết tìm kiếm, cậu ta chợt bừng tỉnh, hô to một tiếng: “Đừng! Đừng nhúc nhích!”

Thế nhưng, Tiêu Y Đình đã đi vào, còn sờ thấy một chiếc hộp, anh tưởng đó là hộp thuốc lá, ngoài miệng còn cười nói: “Còn giấu cái gì chứ sợ mình lấy mất sao?”

Kết quả, vừa lấy ra chính anh cũng ngây người: Là Ba con sói!

Vương Triết nhanh chóng vụt đến, giành lại, giấu ghen đi, lấy từ trong túi ra mấy tờ tiền ném cho anh.

Tiêu Y Đình yên lặng, lúc này anh dùng một ánh mắt khác thường đánh giá Vương Triết, từ trên xuống dưới, cuối cùng nở nụ cười: “Tên tiểu tử cậu, thật là!”

Vương Triết có chút ngại ngùng: “Chuyện này thì sao chứ? Cũng không thể lần nào cũng nhờ em gái cậu đi mua thuốc.....” Chuyện phát sinh lần trước, Vương Triết còn muốn gì kia nữa, đương nhiên là Tô Chỉ San không chịu đồng ý, còn thăm mắng anh không quan tâm hiểu biết thân thể anh bằng Diệp Thanh Hòa, vì thế, lần này anh sẽ là người chuẩn bị ‘phương án’.

Tiêu Y Đình ngăn người, hộp thuốc lá rơi xuống đất.

“Cậu nói cái gì? Bảo em gái mình mua cái gì?” Anh chớp lấy cánh tay của Vương Triết.

Vương Triết cũng sửng sốt, ngây ngốc nhìn anh: “Thuốc tránh thai! Chuyện lần trước xảy ra không có kiểm chế được, mình lại không chuẩn bị gì, cũng không để ý đến vấn đề phát sinh sau đó, người nói với Chỉ San phải bảo vệ chính mình là em gái cậu, sau đó cùng đi mua thuốc với Chỉ San.....”

“Chuyện này..... từ khi nào?” Tiêu Y Đình nghe thấy giọng nói của mình như run run.....

“Chính là..... hôm khai trương cửa hàng.....hôm đó uống nhiều quá..... mình với Chỉ San..... không kiểm chế được.....” Vương Triết bị dáng vẻ của anh làm cho hoảng sợ đến mức cả lăm, bắt đầu tự kiểm điểm mình, chuyện phát sinh với Chỉ San quá sớm như thế là không đúng, nhưng, chuyện này có liên quan gì đến Tiêu Y Đình? Cậu ấy kích động như thế làm gì? “Y Đình..... Cậu sẽ đánh mình sao?” Vương Triết lại hỏi một câu, về mặt kia, điệu bộ kia, không phải là rất muốn đánh người sao?

Tiêu Y Đình cũng ý thức được chính mình luống cuống, buông lỏng tay, ngồi phịch xuống ghế.

Vương Triết khó hiểu, nhất tiền lên đưa cho anh, giọng lấy lòng: “Cậu cầm lấy.....”

Anh khoát tay, tiền cũng không cần, thực thật ra trong lòng có một sự vui sướng đang lan tràn, nhưng chỉ được một lúc lập tức biến mất, sau đó, anh nhẹ nhàng thở ra một tiếng.

“Này, rốt cuộc là cậu bị làm sao vậy?” Vương Triết vẫn một lòng quan tâm.

“Không có gì.....” Anh hít vào một hơi, chậm rãi nói, lời nói thấm thía: “Vương Triết, mình chỉ cảm thấy, một người đàn ông, nếu không có khả năng cho người phụ nữ của mình hạnh phúc, sẽ không dễ dàng động vào cô ấy, sẽ không hứa hẹn quá nhiều.....” Anh nói xong, cảm thấy lời này hình như có chút quen tai? Cuối cùng nói thêm, “Có đôi khi, thích không có nghĩa là giữ lấy, mà là bảo vệ cùng vui cùng buồn mới là chân chính.”

Vương Triết nhìn anh khó hiểu: “Nhiều ngày không gặp, không, một ngày không gặp, cậu đã trở thành triết gia rồi sao? Sau này, mình sẽ cho Chỉ San hạnh phúc, sẽ ở bên che chở, cùng vui cùng buồn với cô ấy, cả đời, mãi mãi!”

Tiêu Y Đình login trò chơi một lần nữa: “Hi vọng là cậu có thể làm được!”

Vương Triết nhú nhú mày, cảm thấy không thể tin được: “Tiêu Y Đình, làm sao mà tôi thấy cậu không còn là cậu nữa rồi?”

Tiêu Y Đình nhìn chằm chằm màn hình, chậm rãi nói: “Biến thành bác của cậu sao?”

“Bác của mình qua đời rồi!” Vương Triết nhanh chóng đáp trả, mắt thấy Tiêu Y Đình sắp xù lông, lập tức cười nói: “Ý mình không phải thế..... Mình thấy không còn là Tiêu Y Đình của trước kia nữa, hơn nữa hôm nay cậu còn thốt ra lời kia, nghe sao lại cảm thấy cậu là một chính nhân quân tử vậy?”

“Mình làm sao?” Anh tiếp chiêu, đánh hết màn cuối của cấp bậc hiện tại. Anh đã quên, anh từng rất hồ thẹn khi nghĩ đến bốn chữ ‘chính nhân quân tử’.....

“Cậu ngẫm lại đi, ngày nào cậu cũng muôn màu muôn vẻ, hôm nay còn tự nhiên lói những lời kia, đó đều là ý tốt của cậu sao? Nhưng mình luôn chỉ có một người là Chỉ San, nhị thiếu, đừng nói với tôi là đến bây giờ cậu vẫn chưa chạm vào ai?” Vương Triết là đàn ông, cũng đột nhiên nảy sinh sự tò mò, trong suy nghĩ của Vương Triết, Tiêu Y Đình là bậc thầy của mấy chuyện này, chẳng lẽ chỉ nhìn được chứ không dùng được?

Tiêu Y Đình mặt cau có không nói gì.

Vương Triết khụ một tiếng, ghen cười: “Chẳng lẽ cậu là cái giẻ cùi tốt mã?”

Những lời này sẽ thành quen thuộc, chẳng bao lâu nữa, sẽ có người dùng giọng nói nhẹ nhàng nói với anh như thế.....

Anh vươn tay, ấn đầu Vương Triết xuống nói: “Xéo đi! Anh đây phải gọi là người có trách nhiệm!”

Vương Triết có chút không cho là đúng, nghĩ rằng câu nói kia thì là ‘chuyện ngoài ý muốn’. Đối với Vương Triết, Tiêu Y Đình vốn là người có tính chất tiền vệ, không nghĩ tới trong tư tưởng vẫn có ý phòng thủ, thật là một người trong ngoài không thống nhất..... Chỉ có điều, nhìn vào cách Tiêu Y Đình kéo Nhị hồ có thể thấy cậu ta được gia đình dạy bảo gia giáo ra sao.....

Chập tối, Diệp Thanh Hòa đến.

Tiêu Y Đình còn đang chơi game, chiến khí ngất trời, ánh mắt loé lên một cái, bàn tay di chuyển linh hoạt, đối thủ nhanh chóng ngã gục.....

Anh thở ra một hơi, ngẩng đầu lên, Diệp Thanh Hòa đi qua trước mặt anh, đi thẳng đến chỗ mẹ Vương đang dọn bàn ăn, đồng thời nói với Vương Triết: “Chiều này tôi phải đến thư viện có việc, không có thời gian tới, thật có lỗi, cậu sửa đến đâu rồi?”

“Không có việc gì! Ở đây không cần cậu đến, một mình mình có thể làm tốt mọi việc!” Vương Triết nói.

Mẹ Vương nhìn nhìn đồng hồ: “Sao Chỉ San còn chưa tới?”

“Cô ấy ở xa, sẽ không tới đâu, buổi tối còn phải đi tự học, chúng ta ăn cơm thôi!” Vương Triết lấy ra một bình rượu, mở ra, nhìn Tiêu Y Đình rồi nhìn Diệp Thanh Hòa, hỏi: “Thế nào? Có dám uống không?”

Tiểu tử này, nổi tiếng là người bị em gái quản rất kỹ..... Lần trước uống cùng nhau là vào hôm khai trương, không biết lúc trở về có bị cô ấy phạt quỹ hay không nữa.....

Tiêu Y Đình cười ha ha, đang định đáp lại thì điện thoại của Diệp Thanh Hòa có cuộc gọi đến.

“Tôi đi nghe điện thoại.” Cô đi sang bên cạnh.

Là Phó Chân Ngôn gọi, nhưng lại là giọng của Điền Giản: “Cô cô, cô có rảnh không? Đại ca, anh ấy xảy ra chuyện rồi.”

“Làm sao vậy?” Diệp Thanh Hòa nhíu mày.

“Bây giờ đang ở bệnh viện! Cô tới được không? Công ty cũng xảy ra chuyện nữa! Bây giờ tôi không biết phải làm cái gì nữa! Cảnh sát đến nữa!” Qua giọng nói của Điền Giản có thể nghe ra sự rối rắm, như sắp khóc.

“Được, tôi tới ngay.” Diệp Thanh Hòa cúp điện thoại.

“Điện thoại của ai?” Tiêu Y Đình chắn trước người của cô.

Diệp Thanh Hòa có chút giật mình, từ khá lâu rồi anh mới nói mấy lời dư thừa này, cũng không định giấu anh, cô nói thật: “Là Phó Chân Ngôn.”

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, loé qua chút u ám.....

Rồi sau đó quay người, lớn tiếng nói với Vương Triết: “Mở chai! Uống thôi! Không say không về!”

Diệp Thanh Hòa nghe xong, còn cả tiếng mẹ Vương kêu dừng, dứt khoát rời đi.....

Vương Triết càng khó hiểu, chọc chọc cánh tay Tiêu Y Đình: “Em gái cậu mặc kệ cậu sao? Cậu tự do rồi?”

“.....” Tiêu Y Đình vỗ vào đầu Vương Triết một cái, “Gần đây có phải đầu óc cậu bị dây rợ bịt kín hết rồi không? Khi nào thì có chuyện một tiểu nha đầu quản thúc mình vậy?”

Vương Triết hừ hừ: “Luôn là cô ấy quản cậu được không? Cô ấy mặc kệ cậu thì cậu có thể thi đỗ đại học sao?”

“Lời này nên để mình nói cậu chứ?” Tiêu Y Đình đánh một cái nữa, “Anh đây mặc kệ cậu thì cậu có thể thi đỗ đại học sao?”

Mẹ Vương nghe xong nở nụ cười: “Được rồi, hai đứa con đừng làm loạn nữa, ăn cơm đi, uống ít thôi! Cái gì mà ‘không say không về’, không cho phép! Cũng không phải bọn nhóc con nữa!”

Diệp Thanh Hòa nhanh chóng đi tới phòng cấp cứu bệnh viện mà Điền Giản bảo, hình như cảnh sát đã hỏi xong, lúc cô đến họ đang chuẩn bị rời đi.

Cha mẹ Phó và Chân Chân đang ngồi trên ghế ngoài hành lang, còn Điền Giản đang ngồi xổm trước cửa phòng phẫu thuật mắt rừng rưng.

Thấy cô đến, người nhà họ Phó như nhìn thấy cứu tinh, chạy nhanh đến kể cho cô nghe sự việc, nhưng có vẻ mọi người đều không can dự nhiều vào chuyện công ty cũng không hiểu rõ tình hình của công ty nên kể lại câu được câu không, cô càng nghe càng mơ hồ, chỉ rõ một chuyện là Phó Chân Ngôn bị người ta đánh, tình trạng rất nguy cấp.

Cảnh sát thấy cô liền bước tới hỏi: “Xin hỏi cô có phải là cô Diệp Thanh Hòa, một cổ đông khác của công ty Chân Hoà?”

“.....” Nói ra thì thật sự cô không biết mình trở thành cổ đông của công ty này từ bao giờ, chỉ có điều giờ phút này, đó không phải là vấn đề, đành mạnh dạn trả lời: “Phải.....”

Nghe được câu trả lời, cảnh sát kể lại cho cô toàn bộ sự việc, ban đầu mâu thuẫn xảy ra là trong quá trình thoả thuận di dời. Việc này do Điền Giản phụ trách, không đạt được thoả thuận với mấy người làm công. Vì thế dùng phương pháp đơn giản mà thiếu suy nghĩ nhất đó là bạo lực để uy hiếp, trong lúc tranh chấp xảy ra xung đột, Điền Giản gọi người đến đánh mấy người kia thương tích rất nhiều, cuối cùng làm hư hỏng toàn bộ chuyện này. Phó Chân Ngôn đành phải đứng ra giải quyết, đi đàm phán, nhưng còn chưa bắt đầu bàn bạc, biết được Phó Chân Ngôn là người đứng đầu, liền xông lên cho anh một bài ‘giáo huấn’, sau đó, mọi chuyện thành ra như bây giờ.....

Ý của cảnh sát là mấy người liên quan đến việc xô xát phải được triệu tập, Điền Giản sẽ bị dẫn đi, còn Phó Chân Ngôn thì đang hôn mê, cho nên phải tìm đến Diệp Thanh Hòa – một trong những người đứng đầu công ty.

“Đồng chí cảnh sát, ngay từ đầu chuyện này là do một mình tôi gây nên, đều không hề liên quan đến hai vị lãnh đạo của công ty.” Điền Giản tuy rằng hoảng sợ nhưng vẫn đứng ra hứng hết trách nhiệm, không muốn liên lụy đại ca và cô cô, càng e ngại nếu cảnh sát sẽ dẫn cô cô đi, đại ca chắc chắn sẽ chôn sống cậu, vì thế không ngần ngại cầu xin trước mặt cảnh sát.

Diệp Thanh Hòa nhờ cảnh sát chờ một lát, cô đi đến xem xét tình hình của Phó Chân Ngôn, hỏi bác sĩ thì biết được Phó Chân Ngôn đã được chụp CT, cũng không có gì trở ngại, sau đó theo cảnh sát về sở, khiến Điền Giản sợ hãi đến quên cả khóc.

Lúc sau Điền Giản mới khóc thành tiếng, cậu ta là đang rất lo sợ có được không? Mấy người đó đánh đại ca còn chưa nói, nếu chẳng may kích động đánh cả cô cô thì cậu chỉ có thể lấy cái chết để tạ tội!

184. Chương 137: Chương 123

185. Chương 137: 127: Lá Đỏ.

Sự thực thì Điền Giản đã lo lắng quá mức.

Diệp Thanh Hòa đáng người nhỏ bé, hơn nữa lại còn là sinh viên, khi đến gặp mặt mấy người kia, tuy trong lòng họ có bất mãn nhưng vẫn là không nở xuồng tay với cô, hướng hồ, chỗ này còn là sở cảnh sát.

Điền Giản không biết họ nói những chuyện gì, chỉ biết khi Diệp Thanh Hòa đi ra có vẻ rất mệt mỏi, nói với anh, mọi chuyện đã được giải quyết.

Ngay cả khi mọi chuyện đã được thu xếp, hàng ngày Diệp Thanh Hòa vẫn phải đi lại giữa trường học, cửa hàng, công trường, bệnh viện và sở cảnh sát. Ngoài ra còn cùng Điền Giản thu xếp việc ở công ty, phụ giúp điều tra.

Điền Giản ở sở cảnh sát bị giáo huấn một hồi, khi trả về tiếp tục bị Phó Chân Ngôn giáo huấn, đương nhiên Phó Chân Ngôn là giận dữ mắng cậu ta vì việc lôi Diệp Thanh Hòa vào chuyện này.....

Giờ phút này, cúi mặt nghiêm trang chờ Diệp Thanh Hòa giáo huấn.

Diệp Thanh Hòa nhìn Điền Giản, cuối cùng lắc đầu: “Điền Giản, tôi biết trong lòng cậu không phục, nhưng không có cách nào khác, nếu tôi lớn tuổi hơn một chút, trải nghiệm nhiều hơn, khả năng xử lý sẽ tốt hơn, bây giờ, khả năng vẫn là có hạn.”

“Không phải! Cô cô, tôi hoàn toàn không có ý trách cứ cô!” Điền Giản sao dám có ý kiến với cô? Mấy ngày liền chạy qua chạy lại giữa mấy nơi khiến cô gầy rộc hẳn đi, tất cả đều là do cậu ta xử lý mọi chuyện không tốt, cậu ấy náy còn không kịp!

Đôi mắt của Diệp Thanh Hòa sau chiếc kính trầm tĩnh mà sâu xa: “Điền Giản, thực sự là bây giờ tôi không biết tôi làm như thế là đúng hay sai, nổi không, bây giờ tôi mới có mười tám tuổi, tôi lại không hiểu biết nhiều về chuyện sở hữu đất đai, tôi chỉ dựa vào trực giác để làm việc. Cậu không biết được, trong lòng tôi cũng rất rối, đây là chuyện lớn, chúng ta nhượng bộ trước, đồng ý bồi thường trong khả năng của công ty, đáp ứng yêu cầu của họ, thậm chí bây giờ Phó Chân Ngôn còn đang nằm viện, chúng ta không thể làm gì khác. Tôi biết bắt cậu cúi mình trước bọn họ là chuyện không dễ dàng, đánh họ mấy quyền, nhưng bằng đấy so với thương tích của đại ca cậu không là gì cả, nhưng ai sẽ là người chịu nhượng bộ trước đây? Điền Giản, đây là một bài học, về sau bất kể làm chuyện gì đều phải suy tính cho kĩ mới làm. So với những người trong ngành, chúng ta tuổi còn rất trẻ, nhưng không thể vì thế mà làm chuyện thiếu chín chắn, để lại hậu quả to lớn. Mặc dù chúng ta có thể theo họ kiện đến cùng để biết ai đúng ai sai, nhưng có thể thấy xác suất thua của chúng ta là nhiều hơn, chỉ riêng tổn thất về mọi mặt của chúng ta thời gian này đã không thể lấy lại, trời cao biển rộng như thế sẽ còn chỗ cho chúng ta bước, nếu có thể lùi sẽ lùi.”

“Cô cô, tôi biết, lần này là tôi hành động thiếu suy nghĩ, làm việc lại không muốn tốn công sức, lần sau tôi sẽ không.....”

“Điền Giản, tôi không có ý trách cứ cậu.” Trong suy nghĩ của Diệp Thanh Hòa, Phó Chân Ngôn và Điền Giản đều là người trẻ, hơn nữa sự nghiệp bắt đầu thuận buồm xuôi gió như thế, loại chuyển ngăn trở này chỉ là sớm hay muộn, ngã một lần cũng không phải là chuyện không tốt, “Điền Giản, chuyện đời có lẽ cậu còn biết nhiều hơn tôi, chuyện lần này chỉ là mở đầu, về sau còn gặp phải nhiều người phản đối, nhiều người với muôn hình vạn vẻ. Trải qua chuyện lần này, về sau bất kể là cậu hay Phó Chân Ngôn đều phải cẩn thận, bất kể làm chuyện gì đều phải hỏi chính mình, rằng mình làm chuyện này sẽ có đường lui hay không? Sau đó mới quyết định làm hay không, việc buôn bán chỉ dựa vào cảm xúc và nhiệt huyết là không được, có đôi khi cần kiên nhẫn và nhẫn nại, nhờ người khác giúp đỡ, chúng ta xuất phát từ hai bàn tay trắng, không nên gây thù chuốc oán với người khác.”

Điền Giản sờ sờ đầu: “Cô cô, tôi hiểu rồi, về sau tôi sẽ không còn xúc động, sẽ dùng đầu óc làm việc!”

Sau đó là Phó Chân Ngôn nằm trên giường bệnh mắng cậu ta.

Nói thật, Điền Giản cũng có chút không phục, cậu ta đánh người phá đồ gãy mấy cái bàn, là cậu không đúng; nhưng đại ca phải đổ nhiều máu như thế cũng thành toi công. Qua chuyện này cũng giúp Điền Giản hiểu được để làm tốt một chuyện thì phải trải qua bao nhiêu là khó khăn, làm hư một chuyện cũng rất dễ dàng.....

Rốt cuộc, Điền Giản không thể không bội phục cô cô, cô còn nhỏ tuổi hơn anh nhưng lại bình tĩnh vô cùng, chịu đựng biết bao là cực khổ, quan trọng nhất là cách cô nói đạo lý. Khó trách đại ca lại coi trọng và kính phục cô như thế, cô không giống một con một sách chút nào.....

Cô cô nói, cô ấy làm như vậy chưa phải là cách hay nhất, nhưng với cậu ta, đại ca thấy được thì là tốt nhất.....

Đời này Điền Giản chỉ phục hai người, một là đại ca, người còn lại chính là cô cô, vì thế, mặc kệ trong mắt mọi người hay chính cô như thế nào, với cậu, cô cô luôn là nhất!

Điền Giản đứng ngoài cửa bệnh viện chờ xe cùng Diệp Thanh Hòa.

Về phần Diệp Thanh Hòa, sau khi nói xong mấy lời kia cô thấy mệt chết đi được, mấy ngày nay thể lực suy kiệt nhiều, cơ thể này thật sự không thể gánh thêm được nữa, cũng không muốn nói gì cả, chỉ lẳng lặng đứng.

Thế nhưng, lại có tiếng di động vang lên, cô lấy ra xem, là tin nhắn của Tiêu Y Đình: “Chưa thay quần áo.”

Lông mày cô giật giật, đúng thật, mấy người nay vội vội vàng vàng lo chuyện này, quên mất chuyện giặt quần áo cho anh hai.....

“Cô cô, làm sao vậy? Cô rất mệt sao?” Điền Giản lo lắng hỏi.

“Không sao đâu.....” Cô yên lặng siết chặt tay rồi lại thả ra, mắt thấy xe đến liền chào tạm biệt Điền Giản rồi lên xe.

“Cô cô, nghỉ ngơi sớm chút.” Điền Giản đứng bên đường vẫy vẫy tay chào cô.

Diệp Thanh Hòa gật gật đầu, mỉm cười. Nghỉ ngơi sao? Nhị thiếu nhà họ Tiêu còn chưa có quần áo thay.....

Hương Sơn lá đỏ, sương nặng sắc hương, tầng tầng lớp lớp rừng đều là màu lá đỏ.

Lớp Diệp Thanh Hòa tổ chức hoạt động tham quan ở Hương Sơn. Cô ngay từ đầu đã không muốn đi, đối với mấy hoạt động vận động này cô chẳng bao giờ có hứng thú, cô cũng rất nghi ngờ khả năng leo lên được đỉnh núi của mình.....

Thế nhưng giảng viên lại giao tiền của lớp cho cô, nói cô tính tình trầm ổn nên rất tin tưởng cô.

Cô có từ chối nhưng đều không hiệu quả, còn từ chối tiếp thì xem ra không hay lắm, do dự do dự, cuối cùng vẫn là nhận lời, coi như là..... rèn luyện thân thể đi, thể chất của cô cần phải luyện tập nhiều nhiều.....

Mấy ngày đó nhiệt độ đã xuống thấp, hôm leo núi thời tiết vô cùng lý tưởng.

Một đám người trẻ tuổi cười nói trò chuyện rất huyền ảo, vô cùng hứng khởi.

Diệp Thanh Hòa dần dần tụt lại phía sau, sớm tách khỏi đoàn.

Cô tự bản thân hiểu, thể lực cô có hạn, không dám mang theo nhiều thứ. Mấy cô bạn khác còn mang theo rất nhiều loại đồ ăn vặt, còn cô chỉ có chai nước, ví tiền và di động. Chỉ có nhiều đây nhưng sự di chuyển của cô cũng không dễ dàng, bước đi như đang phải gánh rất nặng.

Bỗng nhiên, một bàn tay vươn ra, cướp lấy ba lô trên vai cô.

Cô có chút hoảng sợ, nhanh chóng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiêu Y Đình đang đứng ngay sau cô.....

Sao anh cũng đi sau như cô? Không phải đã đi trước rồi sao?

“Chưa từng thấy người nào vô dụng như em!” Anh nghiêm mặt mắng cô một câu, cầm theo ba lô của cô đi vượt lên.

Cái này, xem như là giúp cô sao?

Nhưng là cô không mang theo gì vẫn không có khả năng vượt qua anh, hơn nữa, cô còn không có ý đuổi theo, nhìn bóng lưng của anh đi xa dần cô mới chậm rãi bước tiếp.

Cô chẳng có tâm trạng nào thưởng thức cảnh bên đường, cũng không biết phải thưởng thức ra sao, mỗi bước đi đều vô lực.....

Cô cảm thấy bản thân không thể chống đỡ thêm nữa, quyết định nghỉ ngơi tại chỗ quẹo tiếp theo, không đi tiếp nữa, vì dù sao thì tiền cũng nằm trong ba lô mà anh hai cầm, trách nhiệm của cô đã được chuyển giao.....

Cô thật vả mới đi đến được chỗ ngồi nghỉ. Một chai nước đưa ra trước mặt cô.

Cô thở phì phò nhận lấy, vẫn là Tiêu Y Đình.....

Người này, thực sự không cần xuất quỷ nhập thần như thế chứ?

Chỉ có điều, thứ bây giờ cô cần nhất chính là nước.....

Cổ họng khát khô nước, cô cầm chai nước lên tu ực ực, làm mát cổ họng, đang thoải mái làm dịu cơn khát thì bị Tiêu Y Đình cướp lại chai nước.

“Còn..... Còn xa lắm không.....” Cô lau lau nước bên khoé môi, thở phì phì, rất chật vật.

Anh đóng nắp chai lại, cất lại vào trong ba lô, từ từ nói: “Còn nhiều lắm, vẫn còn chưa đi đến lưng núi.”

“Hả.....” Cô không ngừng kêu khổ, cô đẩy kính, mặt kính nặng trĩu bây giờ cũng muốn đè ép cái mũi của cô, “Em..... Em không đi nữa đâu..... Mọi người cứ lên đó trước đi..... Em ngồi đây chờ lúc mọi người xuống.....”

Anh nhìn cô, ánh mắt cổ quái: “Nếu bọn anh khi trời tối mới đi xuống thì sao? Đến lúc đó có thể có dã thú đi ra đó?”

“.....” Cô lau mồ hôi trũng mắt với anh, coi như cô là trẻ con vậy? “Em không tự mình về nhà được sao?”

Anh hừ một tiếng, trả lại ba lô cho cô: “Cầm.”

Cô nghĩ rằng anh đồng ý cho cô ngồi lại đây chờ, đang định lấy tiền trong ba lô ra giao cho anh, còn mình sẽ về trước. Nào ngờ, anh nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô, còn nói thêm: “Đi lên!”

“Làm gì?” Cô không rõ.

“Em thật vô dụng! Ai biết em có thể tìm được đường mà về hay không? Nếu không may lạc mất, cha không đánh chết anh mới lạ! Đi lên, anh công em!” Anh nghiêng đầu sang một bên, nói.

Cô do dự lại bị anh bắt lấy tay, trực tiếp quàng lên vai.

“Cũng không phải hai lưng quá.....” Anh nói thầm một câu, sau đó oán giận, “Sao em có thể nhẹ như thế? Em không tăng lên một chút thịt nào sao?”

Sao cô có thể không tăng chút thịt nào chứ? Hôm kiểm tra sức khỏe cô nặng đến chín mươi cân* đó có được không?

*1 cân TQ= 0,5 cân .

Vốn định cãi lại, nghĩ lại quên đi, cô thật sự mệt đến chết rồi, mệt không muốn nói gì nữa.

Chân anh rất dài, dù công cô nhưng chả mấy chốc đã đuổi kịp đám bạn học, phần lớn mấy bạn nữ đã thở hổn hển, thấy anh công thêm người không khỏi chú ý.

Chung Gia Nghi đã quen với Diệp Thanh Hòa, không giống như mấy nữ sinh khác, nhìn thấy cô trong lúc đó liền hét âm lên: “A! Cậu thật sướng đó Diệp Thanh Hòa! Có anh trai thật là thích mà!”

Có nam sinh nghe thấy lập tức đi đến trước mặt cô nữ sinh kia cợt nhả: “Để mình làm anh trai cậu nhé! Mình công cậu!”

Chung Gia Nghi gầm lên giận dữ: “Cút!” dọa nam sinh kia chạy mất dép.

Mọi người nhất thời có một trận cười vui vẻ.

Tiêu Y Đình có vẻ không mấy quan tâm chuyện vui kia, chỉ lo sai bước đi về phía trước. Còn Diệp Thanh Hòa xưa nay trầm tĩnh, cúi thấp đầu, không ai nhìn thấy vẻ mặt của cô. Hai người giống như đang ở chốn không người.

Tiêu Y Đình công cô lên đỉnh núi. Lúc này cô mới có thể nhàn nhã ngắm phong cảnh bên đường.

Nói đến lá đỏ, sương càng nhiều thì màu càng đậm, cuối thu sương xuất hiện nhiều, quả nhiên đã nhuộm đỏ hết lá trong rừng, mang lại cho khu rừng một vẻ ngoài khác.

Tất cả lá cây đều chuyển tông màu đỏ.

Có bạn học cảm thán đến chậm quá, lá đã rụng nhiều. Nhưng đối với Diệp Thanh Hòa như thế đã là rất đẹp, đúng lúc lá cây đỏ rực nhất.

Đi trên đường, lá cây theo gió bay xuống, Diệp Thanh Hòa ở trên lưng Tiêu Y Đình đưa tay ra bắt lấy, liên tiếp mấy lần vẫn không thành công.

Bước chân anh dừng lại, đặt cô xuống. Cô đang định xoay người nhặt một chiếc lá lên thì anh lại nhặt từ trên đầu cô xuống một chiếc lá đỏ, cầm phần cuống lá, đưa đến trước mặt cô, trong con ngươi máu hổ phách như có như không một tia sáng loé lên: “Cầm lấy! Khi về có thể làm thẻ dấu sách!” Anh đưa chiếc lá cho cô, sau đó đặt cô lên lưng, tiếp tục đi.

“Em nghỉ ngơi một lúc, có thể tự đi rồi.” Cô ở trên lưng anh nói.

“Được rồi! Đừng nói nhiều! Anh đã đánh cược với bạn trong phòng coi ai là người lên trước rồi! Em thì đi như tiểu Phải Quy vậy, cố tình để anh bị thua sao?” Anh công cô, bước đi nhanh hơn.

Cô không rõ, cô đi như tiểu Phải Quy thì ảnh hưởng gì đến chuyện đánh cược của anh chứ? Anh thì đi nhanh như đi đánh giấc vậy!

Cả lớp không dành nhiều thời gian trên đỉnh núi, nhanh chóng đi xuống, có một cô bạn đề nghị đi Chùa Bích Vân.

^^^^diennndan*%(549nnnleeeequu8*^9uuuuyd0nn

Chùa Bích Vân có lịch sử lâu đời, mọi chi tiết, tượng Phật trong chùa đều có giá trị lịch sử và văn hoá to lớn. Diệp Thanh Hòa cảm thấy rất hứng thú với chuyện này, đi một chút lại dừng chân ngắm ngía, không để ý đến Tiêu Y Đình vẫn luôn kè kè bên cạnh cô.

Chợt nghe thấy giọng nói của Tiêu Y Đình vang lên ngay bên tai cô: “Mấy thứ này ở Bắc Kinh cũng có rất nhiều, đi quanh mấy phố cũ, lấy bữa từ nhà nào một cái bát cũng đều là từ thời Càn Long.....”

Diệp Thanh Hòa nhìn lướt qua anh một cái, đương nhiên là không hề tin.

“Không tin sao? Không tin thì lần sau tới nhà ông ngoại anh mà coi, anh nói cho em biết, sân nhà của ông là được sửa từ thời Khang Hi, cây cối đều là từ thời Minh, còn có bức hoành phi nữa, em chưa thấy bao giờ đúng không? Chứ kia là do nhà thư pháp nổi tiếng nhất thời đó viết đó.....” Anh mỉm cười, tươi tỉnh như nở hoa trong bụng.

Nếu anh không nói đến chữ kia thì cô cũng coi mấy điều anh nói là nói thực, nhưng nghe đến chữ kia lập tức hiểu mọi chuyện, tự nhiên cười nói: “Cái nhà thư pháp nổi tiếng anh nói đến kia tên là Tiêu Y Đình đúng không?”

Anh cười lớn: “Nhận được khích lệ, không dám nhận, không dám nhận a!”

Anh thở dài: “Anh nói này em gái, mấy cô bạn khác đều đi cầu nguyện gì đó, em không đi thử sao? Thích lịch sử đến mức này, dành quá nhiều tình cảm tới mức si mê cho những thứ đã qua là không tốt đâu.”

Diệp Thanh Hòa không để ý đến anh.

“Em gái..... là em không tin vào mấy cái chuyện gọi là.....mê tín sao?” Quả thực anh cũng không tin.....

Diệp Thanh Hòa lại lắc đầu: “Không phải không tin, mà là.....”

“Mà là cái gì?” Anh hỏi đến cùng.

Cô híp mắt, nhìn bức tượng La Hán trước mặt, không nói gì.

“Em gái?” Anh thấy thần sắc cô khác thường.

Đột nhiên cô xoay người đi ra ngoài.

“Em làm sao vậy?” Anh đuổi theo ngay phía sau cô.

Cô hít sâu một hơi: “Không có gì, em chỉ sợ nói ra sẽ thành chuyện bất kính với thần Phật.”

“Nói cái gì?” Anh càng thêm tò mò.

“.....” Cô cắn môi, tự hỏi hồi lâu sau mới nói: “Người đời có câu, thiện ác ắt có báo đáp. Cha mẹ mẹ lương thiện như thế, tại sao lại không được báo đáp tốt đẹp gì?”

Lần đầu tiên Tiêu Y Đình nghe cô nhắc đến cha mẹ cô, ngẩn người, sau đó sợ cô sẽ đau lòng vội vàng an ủi cô: “Em gái.....”

Cô lắc đầu: “Không cần khuyên em, có một số chuyện em đã nghĩ và hiểu rất thông suốt rồi. Bà ngoại em cũng không bao giờ tin vào mấy chuyện này, bà nói, vận mệnh nằm trong bàn tay ta. Còn mẹ em thì lại hay tin, trước kia mẹ từng nhờ một cao nhân xem tướng cho em, người kia nói rằng em không sống quá ba mươi tuổi, mẹ rất sợ, đây cũng là chuyện bà chưa thể yên lòng trước khi ra đi.”

“Cái gì mà cao nhân? Nói hươu nói vượn! Anh mà biết đó là ai, anh không đánh hẳn đến cha mẹ không thể nhận ra thì anh không phải họ Tiêu! Em gái, em trăm ngàn lần đừng tin mấy chuyện đó!” Tiêu Y Đình vừa nghe cô nói liền phát hỏa.

Cô mỉm cười: “Quả thật tin hay không cũng không quan trọng, quan trọng là mỗi ngày em biết em muốn gì, rồi sau đó trước khi đi ngủ lên kế hoạch cho người mai sẽ làm cái gì, còn những chuyện khác, không thể biết trước được. Chỉ có điều em vẫn tin tưởng quy luật thiện ác, có câu ‘Chuyện xưa không phải tự mà có’ không phải sao? Không phải không đáp lại, chỉ là chưa tới mà thôi.”

Con người đen láy của cô nấp sau cặp kính loé lên một tia kiên định.....

Tiêu Y Đình cũng không thấy được sự kiên định kia trong mắt cô, chỉ là không thích cô như thế, quá mức nặng trĩu, cũng giống như anh không thích cô dành quá nhiều thời gian nghiên cứu mấy cái văn vật cổ kia. Như vậy không phải là không tốt, mà là, với tính tình cô như thế, lại có oán hận trong lòng, cô gái như thế tiếp xúc nhiều với chuyện viễn xưa, lại có cảm tình với văn vật cổ, hơn nữa hôm nay còn mê mẩn nói cái gì mà không sống đến ba mươi tuổi. Anh chỉ sợ, cô cứ thế mà biến mất dần trong cái không khí như thế này.....

186. Chương 138: Chương 128

187. Chương 138: 128: Bức Tranh Sơn Dầu Đẹp Nhất.

Anh nắm chặt tay cô, siết chặt, rất chặt.

Vẫn nắm tay cô.

Có bạn học đề suất đêm nay không về trường học, ở lại sáng mai đi ngắm bình minh trên đỉnh núi.

Đề nghị này được phần lớn bạn học đồng ý, làm người quản lý kiêm chủ chi, Diệp Thanh Hòa không thể không đồng ý, chính là, nghĩ đến còn phải leo lên đỉnh núi kia một lần nữa, trong lòng không khỏi rụt rè.

Đêm hôm đó, vì ban ngày đã phải vận động vô cùng mệt mỏi, cô ngủ rất ngon, hơn nữa còn rất sâu. Sáng hôm sau, Chung Gia Nghi là người đánh thức cô dậy, cô mơ mơ màng màng rất muốn nói: Mình không đi ngắm mặt trời mọc đâu, mọi người cứ đi đi.....

Lại nghe thấy giọng nói của Chung Gia Nghi vang lên: “Thanh Hòa, cậu.....”

Còn chưa nói dứt câu, một thân người đã phi vào trong lều, lôi cô đang nằm dậy: “Rời giường, đồ lười!”

Lập tức, bên tai cô vang lên tiếng hô khí thế của quân đội.....

Cô từng dùng thứ âm thanh này tra tấn Tiêu Y Đình suốt hai năm.....

Cho nên, bây giờ là anh đang trả thù sao?

Cuối cùng, cô vẫn bị anh lôi cổ ra ngoài, mơ mơ màng màng. Trời bên ngoài vẫn còn một màu đen tuyền. Thứ đòi mạng cô bây giờ chính là đôi chân, tập quân sự vừa kết thúc không lâu, hôm qua lại thêm việc leo núi, bây giờ đau nhức không thôi.

“Đau chân sao?” Anh hỏi.

Chưa nói đến câu thứ hai, anh trực tiếp vác cô lên lưng, hướng về phía đỉnh núi trong bóng tối.

Gió buổi sớm khá lạnh, lại thêm tầng sương mỏng khiến không khí trên núi thấp hơn mấy độ.

Cô ngồi trên lưng Tiêu Y Đình, bị gió lạnh thổi cho tỉnh táo không ít.

Nằm trên lưng anh, nhấp nhô lên xuống theo nhịp bước chân của anh. Anh đi khá nhanh, cô có thể cảm nhận được gió lạnh thổi lướt qua vành tai tinh tế của anh. Ban ngày lá đỏ nhuộm đỏ rực cả một khu rừng, trong đêm tối lại khoác lên mình vẻ mờ mờ, lấp ló.

Trong lòng dần dần yên bình trở lại, giống như đêm tối, yên ắng, che giấu nhiều thứ bên trong, dù không may để lộ cũng không lo bị phát hiện, có thể an nhiên tự tại.

Cánh tay của cô theo bản năng vòng ôm lấy cổ anh. Tóc anh ngắn, thỉnh thoảng toả ra mùi hương của lá khô hay sương sớm. Cô nghiêng đầu nhìn tai trái của anh, trời tối đen như mực nên không nhìn rõ, thế nhưng cô vẫn nhìn được một nốt ruồi nho nhỏ ở đó. Trước kia anh cũng từng công cô, cô từng thấy nó, nhớ rất rõ vị trí nó ở đâu.....

Ghé đầu vào lưng anh, cảm giác như đang ngồi trong nôi, lên xuống theo từng bước chân của anh, chẳng bao lâu sau liền buồn ngủ trở lại, cuối cùng, chính mình cũng không rõ mình ngủ gật trên lưng anh từ lúc nào.....

Cô bị đánh thức. Mọi người đã lên đến đỉnh núi.

Lúc tỉnh lại, cô vẫn đang nằm trên lưng anh, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, cô có chút quần bách, rõ ràng là lên đến đỉnh núi rồi, vì sao vẫn còn công cô chưa đặt xuống?

Phía chân trời, vắt ngang một đường dài màu cam, từ từ chậm chậm, từ đường ấy nhô lên một vật hình tròn, trông như quả trứng gà đã luộc chín bị cắn mất một miếng lớn, để lộ ra phần lòng đỏ bên trong; nhưng cũng không quá rõ ràng dưới sự bao bọc của một tầng sương mỏng.

Mặt trời đúng là một điều thật kì, dù chưa xuất hiện toàn bộ đã có thể soi sáng cả đất trời vạn vật. Cô đưa bàn tay ra, có thể nhìn thấy năm ngón tay của mình, ngón tay mảnh khảnh có ánh sáng lọt qua, chiếu ánh sáng màu hồng nhạt lên khuôn mặt cô.

“Thanh Hòa, nhìn về phía này nào!” Đột nhiên có người gọi cô.

Cô nhìn theo phía giọng nói phát ra, chỉ thấy ánh sáng loá loá lên, Chung Gia Nghi vẫy vẫy tay, sau đó mang chiếc máy ảnh bảo bối chạy lại chỗ cô, hưng phấn kể: “Đẹp quá! Bức ảnh này của mình có thể tham gia cuộc thi ảnh của trường rồi! Cảnh ở đây cũng đẹp nữa!”

Cả Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình đều bị thu hút, nghiêng đầu sang nhìn bức ảnh trong máy của Chung Gia Nghi: trong ảnh là sương mù bị dồn vào một chỗ, đám mây màu cam như phát sáng, mặt trời lấp ló như có như không sau bóng của hai người, giống như một bức tranh thêu tỉ mỉ, mà không, giống một bức sơn dầu tuyệt tác hơn.....

Anh nhìn chăm chú bức tranh sơn dầu kia, bỗng nhiên quay đầu lại, trên lưng là cô mặc áo trắng, tóc dài khẽ bay bay, vành môi khẽ nhướn lên kinh ngạc.

Ánh mắt anh ngưng đọng hồi lâu ở hình ảnh đó, trong mắt như có ánh sáng màu cam lướt qua: “Đây đúng là..... bức tranh sơn dầu đẹp nhất trên thế gian...”

Anh cũng có thể ví cảnh sắc này với tranh sơn dầu sao?

Chung Gia Nghi cười cười trêu ghẹo anh: “Mình còn tưởng cậu sẽ so sánh với cô gái xinh đẹp nhất?”

Anh quay đầu khẽ liếc Chung Gia Nghi một cái, giọng nói có chút khinh thường: “Cô gái? Coi như cô gái xinh đẹp được sao? Nhiều nhất cũng chỉ như một cô vẹt xấu xí!”

Chung Gia Nghi cười càng vui vẻ: “Vịt xấu xí mà cậu cứ công mãi không nở đặt xuống?”

Ách.....

Có vẻ như hai người đều quên mất, cô vẫn còn ngồi trên lưng anh.....

Anh lại quay đầu lại một lần nữa, biểu cảm mếu máo: “Không phải là con vịt xấu xí đó không chịu xuống sao? A, mình công cô ấy từ lúc nhỏ cho đến tận lúc lớn như bây giờ, mình dễ dãi quá thì phải?”

Công cô từ lúc còn nhỏ đến bây giờ? Cô trừng mắt với anh.

Trong mắt anh có ánh sáng chớp động, đưa tay ra với cô: “Lại đây xem mặt trời mọc.”

Đứng ở vách núi, cảm giác như gần mặt trời thêm một chút, gió lạnh thổi qua, cô hắt hơi một tiếng.

Anh hạ ánh nhìn, hai tay đặt trước khay áo.

Cô nhanh chóng hiểu được anh định làm gì, vội vàng lắc đầu: “Không lạnh..... Không lạnh một chút nào...” Trên đỉnh núi lạnh như thế, cô lại mặc áo của anh, anh không bị lạnh đến cảm mạo mới là lạ, anh cũng không phải mình đồng da sắt. Thế nhưng, vừa nói xong, cô lại hắt xì hơi cái nữa.

“Có nhiều lúc, anh cảm thấy em rất ngu ngốc!” Anh nhanh chóng dành riêng cho cô một câu đánh giá, sau đó tay trái duỗi ra, ôm cả người cô vào trong lòng, nhanh chóng dùng áo khoác bao lấy người cô.

Anh mặc áo măng tô vạt rộng, người cô lại nhỏ bé, thế nên rất vừa vặn, một chiếc áo bao lấy cả hai người. Không khí ấm từ người anh nhanh chóng lan sang người cô, thật đúng là cái lò sưởi thượng hạng mà! Không khí dần ấm lên, vì thế trước kính mắt của cô xuất hiện một tầng hơi mỏng, cảnh bình minh trước mắt nhoè đi, mơ mơ hồ hồ.....

Trên đỉnh đầu truyền đến cảm giác một vật nặng đè xuống. Anh tựa cằm vào đầu cô, hai tay ôm rất chặt, cô không thể nhúc nhích.

Bỗng nhiên anh cười thành tiếng.

Cô không có ý hỏi anh cười vì cái gì, anh tự động nói nguyên nhân: “Em gái, sao anh lại cảm thấy nuôi em rất tiết kiệm tiền nhỉ?”

Có ý gì? Là nói cô ăn rất ít sao?

“Chẳng những ăn ít.....” Anh cười, “Ngay cả vãi vốc cũng có thể cất giảm, một bộ quần áo có thể mặc được cả hai anh em! Hơn nữa.....”

Hơn nữa cái gì? Dự cảm không lành.....

“Hơn nữa.....” Anh càng cười lớn tiếng hơn, rồi sau đó cúi thật thấp, nói thầm vào lỗ tai cô, “Vẫn là không có chút thay đổi kích thước nào rồi? Thật tiết kiệm vãi!”

Cô hơi sững sốt, vòng vo một hồi mới suy nghĩ cẩn thận lại, hai tay anh vây lấy người cô, không phải đang đặt đúng vị trí ngực cô sao?

Mặt cô nóng vọt, nhìn về phía mặt trời, đã nhô lên toàn bộ, là vì nhiệt độ tăng lên nóng sao?

“Anh nói em nghe em gái, không cần tiết kiệm như thế, không phải có loại đệm bằng miếng bọt biển sao? Như thế có vẻ..... sẽ..... phong phú thêm một chút.....” Anh nín cười nói.

Cô giẫy người một cái, ý định phản kháng, nhưng không mang lại hiệu quả gì. Anh càng ôm chặt hơn, tiếng cười của anh càng lớn hơn, vang vọng cả một vùng núi.

Tất cả mọi người quay lại nhìn bọn họ, không hiểu vì sao anh cười.

Một người bạn cùng phòng hỏi anh: “Tiêu Y Đình, cậu cười cái gì vậy?”

“Cười chuyện..... Cười chuyện đáng buồn cười..... Chỉ có mình và em gái biết!” Tiếng cười của đến nhanh, thu lại cũng nhanh, nhanh chóng trở lại dáng vẻ nghiêm túc, không còn là dáng vẻ cười đùa thiếu đứng đắn vừa nãy.

“Vui vẻ một mình không bằng vui chung, không nói ra cho bọn này nghe được sao?” Nam sinh kia nói tiếp.

Ha ha! Muốn chia sẻ chuyện vui này sao? Nếu người khác cũng chê cười em gái anh như thế, anh còn có thể ha ha? Quyết đoán quăng cho người kia một ánh mắt: “Trẻ nhỏ lui sang một bên!”

Thực sự thì chuyện Tiêu Y Đình coi em gái như bảo bối không còn xa lạ gì với phần lớn bạn bè trong lớp. Chỉ cần chuyện chỗ ngồi hôm đầu tiên nhận lớp đã đủ hiểu rồi. Nhưng mà, chuyện ôm ấp thân mật như hôm nay là lần đầu tiên thấy.

Nam sinh kia không nghe được chuyện cười, biết mình mất mặt, liền tự mình bịa ra chuyện cười, nói với Tiêu Y Đình: “Tiêu Y Đình, mình thấy cậu và em gái không còn giống anh em gì cả? Rõ ràng còn như tình nhân? So với tình nhân còn thân thiết hơn!”

Cậu ta nói cũng không phải sai, vừa mới năm nhất đại học, chuyện yêu đương không dám táo bạo lộ liễu như thế. Mặc dù hiện tại trong lớp cũng có một số đôi, lúc ở trên núi cũng chỉ dám nhân lúc mọi người không để ý thân mật một chút, làm sao dám không coi ai ra gì như Tiêu Y Đình?

Diệp Thanh Hòa cảm thấy vấn đề này rất dễ trả lời, vì thực tế không phải là tình nhân, chỉ là anh em, cho nên mới không cần kiêng dè ánh mắt của người khác, trong lòng không có quỷ đương nhiên sẽ phẳng lặng không lay động.....

Nhưng cô cho rằng Tiêu Y Đình sẽ không trả lời như thế, người này chưa bao giờ đứng đắn như thế, quả nhiên, câu kế tiếp của anh rất đáng bọ đánh đòn: “Có tính là gì? Từ nhỏ đến lớn mình còn chung giường, chung chăn chung gối với em gái nữa cơ mà!” Anh cao giọng nói.

Diệp Thanh Hòa không nói gì, chỉ biết rụt đầu lại, làm cho bản thân bị bao phủ hoàn toàn trong áo măng tô của anh.

Một nam sinh khác đứng lên nói lời công bằng, khiêu khích nam sinh kia: “Tiểu Phong, không phải vừa nãy cậu cũng ôm bạn gái của mình sao? Cậu có dám nhận hai người mặc không? Tiêu Y Đình cậu ấy chỉ là anh em với Diệp Thanh Hòa, vì thế mới không cần lén lút nhiều nhiều làm gì.”

Một câu nói rất đúng, Diệp Thanh Hòa cảm thấy câu nói kia rất có lý, thò đầu ra từ trong áo khoác, ngẩng đầu, thấy sắc mặt Tiêu Y Đình không được tốt cho lắm.....

Cậu bạn Tiểu Phong cười: “Sao mình lại không dám? Dám chứ!” Nói xong đi đến ôm lấy cô bạn gái vào lòng, kết quả, cô bạn kia đánh vào ngực cậu ta sau đó bỏ đi.

Lúc này mọi chú ý đều tập trung trên người Tiểu Phong, vui vẻ reo hò.

Hai người kia thì khác, bắt giắc cùng quay đầu nhìn về phía mặt trời, cảnh vật sáng rõ, dần dần trầm mặc.

Đây là lần đầu tiên Diệp Thanh Hòa ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi. Ánh sáng ấm áp trải rộng ra trên không trung, tầng lá đỏ được ánh sáng chiếu rọi như mang thêm một vẻ đẹp lạ thường, trong phút chốc bừng dậy sức sống, mãnh liệt như muốn đốt cháy cả khu rừng.....

Ấm áp dần dần xuất hiện. Phía sau là lồng ngực rộng rãi rắn chắc của anh.

Hết thấy đều tuyệt vời đến mức khiến người ta khó mà hít thở bình thường.

“Có đẹp hay không?” Giọng nói của vang lên trên đỉnh đầu.

“Vâng.....”

“Em gái, không cần sợ, anh hai sẽ cùng em ngắm bình minh mỗi ngày.”

“.....” Cô đột nhiên hiểu ra, câu này của anh là để đáp lại câu nói của cô hôm qua: “Em không sống được quá ba mươi tuổi.....”

Cô lẳng lặng nhìn cảnh sắc trước mặt, giọng nói nhẹ nhàng mà bình thản vang lên: “Anh hai, từ trước đến giờ em không để câu nói kia vào trong lòng, anh không cần lo lắng.”

Ngay từ đầu đó chỉ là một câu nói cô vô tình nghe thấy mẹ nói với cha, lúc đó còn nhỏ không hiểu được, bây giờ lớn rồi, sớm hiểu, sớm nhìn thấu.

Quả thật, thứ duy nhảy trên thế gian này con người không thể nắm trong tay, chính là hai chữ ‘sống chết’. Con người sớm tối là hoạ hay phúc, đâu có ai đoán được? Vì thế, cô đã sớm có mục tiêu cho mình, không gì có thể thay đổi, dùng sinh mệnh có hạn này để hoàn thành nhiều chuyện hơn nữa.

Tiêu Y Đình cũng rất mất mát hứng, ở trên đỉnh đầu cô hung tợn uy hiếp: “Về sau, sáng nào cũng phải dậy chạy bộ! Mỗi bữa ăn nhiều hơn một chút cho anh! Nhìn chiều cao của em như thế này, chắc chắn là do ăn uống thiếu dinh dưỡng! Nhà chúng ta đâu phải nuôi không nổi em!”

Mới trước đó anh mắng cô vong ân phụ nghĩa.....

Nhất Nhất nói, cô sẽ không để ý, cô sẽ không để ý thật sao?

Cô cười cười, lắc lắc đầu, trước kia là cô bắt anh rời giường sớm mà.....

Chỉ có điều, mặc kệ như thế nào, đứng giữa nơi gió và sương lại như thế này, con người có thể ôm ấp cho mình hoài bão ấm áp như thế, cho dù là anh đang hung tợn nạt cô, cô vẫn không khỏi nghĩ đến hai từ xa xỉ: HẠNH PHÚC.

Cô cười cười, nhẹ giọng nói: “Điểm tâm sáng nay là cát và bụi sao?”

Cô chưa từng nói chuyện với anh bằng chất giọng mềm mại như thế, còn có chút gì làm nũng, tuy rằng không giống với phần lớn cô gái bây giờ, nhưng với cô như thế đã là cực hạn.....

Cô cũng không biết vì sao, đột nhiên mình trở nên như thế.....

188. Chương 139: Chương 129

189. Chương 139: 129: Tìm Thấy

Chung Gia Nghi thực sự đem bức ảnh kia đi tham dự cuộc thi ảnh, hơn nữa còn giành giải nhất.

Câu lạc bộ nhiếp ảnh quyết định phóng to bức ảnh đạt giải nhất, dán trên bảng thông báo, chiếm trọn cả một trang báo, tác phẩm mang tên: Anh trai.

Không kể đến sự nghệ thuật của bức ảnh kiến không ít người phải dừng chân ngẩn ngía, nó còn làm rung động tâm hồn của không ít cô gái, khao khát có anh trai. Chuyện Tiêu Y Đình quái thai đồng ý cho Chung Gia Nghi trưng bày ảnh ở đó cũng là điều cô bạn không tưởng, vốn chụp trộm ảnh hai người, lại còn mang đi dự thi, cứ tưởng rằng Tiêu Y Đình sẽ nổi điên lên.

Đương nhiên, cô còn rửa hai tấm, đưa cho Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình mỗi người một tấm.

Lúc ngồi ăn trưa ở canteen, ba người họ ngồi cùng bàn. Cô nhớ rõ, anh cầm tấm ảnh, hí hóp mắt nhìn, vừa nhìn vừa lắc lắc đầu.

“Sao? Chê trình độ của mình sao?” Chung Gia Nghi hỏi.

Tiêu Y Đình tiếp tục lắc lắc đầu: “Không phải trình độ không tốt, mà là người chụp ảnh cũng mình không được xuất sắc cho lắm, làm hỏng cả phong nền đẹp để đằng sau, cũng không biết phải bình phẩm như thế nào nữa.....”

Ách.....

Chung Gia Nghi á khẩu không đáp lại được, nhìn về phía Diệp Thanh Hòa, thấy vẻ mặt cô thản nhiên, giống như chưa từng nghe thấy gì cả.....

Cô thật sự hâm mộ định lực của Diệp Thanh Hòa, đối lại là cô gái khác, chắc chắn đã ầm ĩ lên với Tiêu Y Đình.....

Cô vẫn là không sao hiểu được thế giới của hai anh em nhà này, vì thế, xong nhiệm vụ đưa ảnh rồi, cô nên nhanh chóng đi mua cơm thôi.

Sau vài lần nhiệt độ giảm liên tục, đất trời chính thức bước vào màu đông. Diệp Thanh Hòa ngoài phòng ở và lớp học, hai nơi còn lại cô ghé đến đó là thư viện và cửa hàng của Vương Triết.

Sau khi trở về từ Hương SơHwownm nào Tiêu Y Đình cũng kéo cô ra cửa hàng của Vương Triết để ăn cơm, cơm là mẹ Vương nấu, hai người họ giao tiền phí sinh hoạt, vì thế cửa hàng này nghiêm nhiên trở thành ngôi nhà thứ hai của họ.

Mẹ Vương rất cao hứng, bà đều rất yêu quý mấy đứa trẻ này, người lớn tuổi lại là người thích náo nhiệt, đương nhiên mong muốn bữa cơm có nhiều người. Bà cũng rất đau lòng khi thấy Diệp Thanh Hòa gầy yếu như thế, nên đặc biệt nấu món ăn vỗ béo cô, tuy nhiên cô vẫn rất gầy.

Vì sắp đến mấy ngày kỉ niệm, vừa vào đông các hoạt động trong trường cũng nhiều lên. Diệp Thanh Hòa không có hứng thú với mấy chuyện này, ngoại trừ sửa máy tình thì là học trong thư viện, mà kì quái là, Tiêu Y Đình cũng thường xuyên xuất hiện ở đó.

Kỳ thi, kết quả không ngoài dự đoán, Diệp Thanh Hòa xếp thứ nhất, Tiêu nhaatinhf cũng không thua kém cô là bao.

Cô rất coi trọng những cố gắng của anh, cô rất vui mừng vì anh đã có thể nắm rõ phương hướng bản thân cần đi.

Hôm đến xem điểm thi, anh cũng không tỏ ra quá vui mừng, cứ như thành tích như thế là điều hiển nhiên, nhưng đối với Diệp Thanh Hòa lại cười cười: “Như thế nào? Coi thường anh hả?”

Diệp Thanh Hòa lắc đầu: “Không dám.” Một lát sau, bổ sung một câu, “Anh đã trưởng thành.....”

Đáp trả lại lời này của cô là một cú đánh vào đầu: “Có ý gì hả? Trước đó anh là trẻ con sao?”

Đương nhiên người vui vẻ nhất chính là Tiêu Thành Hưng. Khi nghe tin liền hỏi hai đứa nhỏ mùa đông này muốn đi đâu nghỉ. Quả thực Diệp Thanh Hòa đã từng rất trăn trở về vấn đề này, có một nơi mà cô cứ day dứt mãi không thể buông tha. Thế nhưng cuối cùng lựa chọn nghỉ đông ở..... nhà.

Về nhà đọc sách, chơi trò chơi, không lâu sau là đón năm mới.

Buổi tối trước đêm mừng năm mới, vừa về đến nhà, Tiêu Thành Hưng liền gọi Thanh Hòa vào phòng sách, ngay cả Tiêu Y Đình muốn theo vào cùng ông cũng không cho.

Cô biết, chắc chắn là có chuyện quan trọng.....

Lúc ban đầu cô nghĩ là chuyện về cha mẹ, chuyện gia đình cô, về sau, tuy là chuyện liên quan đến gia đình cô, nhưng cách một trời một vực với tưởng tượng của cô.

“Thanh Hòa, cháu là một đứa nhỏ hiểu chuyện và bình tĩnh, mấy ngày nay bác Tiêu biết được một số chuyện mà cháu không biết, đoán mãi không biết có nên nói với cháu hay không, hôm nay chúng ta cứ nói hết ra với nhau đi, cháu cứ nghe, sau khi nghe xong, quyết định như thế nào là ở cháu.” Hai tay Tiêu Thành Hưng đan vào nhau trên mặt bàn, có thể thấy đây là chuyện quan trọng và nghiêm túc như thế nào.

Thần kinh Diệp Thanh Hòa bị bầu không khí như thế kéo căng, hàm dưới theo thói quen cứng ngắc lại.

Tiêu Thành Hưng cười cười: “Cũng không cần khẩn trương như thế! Hay là..... nghe chút chuyện ngày xưa đi....”

Ông dừng một lúc tiếp tục nói: “Thanh Hòa, cháu còn nhớ tên của bà ngoại cháu không?”

Cô gật gật đầu, chậm rãi nói ra một cái tên: “Diệp Phi Trần.”

“Diệp Phi Trần?” Tiêu Thành Hưng nghe xong cái tên kia, vẻ hồ nghi hiện rõ trên mặt.

“A.....” Diệp Thanh Hòa nghĩ nghĩ lại, nói: “Thực ra cháu biết đây không phải tên thật của bà ngoại, tên thật của bà là tiểu thư gì đó, chỉ là trong hộ khẩu viết là Diệp Phi Trần. Chá cũng từng thấy lạ khi ông

ngoại và bà ngoại có cùng họ, sau này, khi cùng mẹ cháu dọn dẹp di vật của bà, mới phát hiện ra bà còn một cái tên khác.”

“Đúng rồi!” Ngón tay Tiêu Thành Hưng nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, “Khả năng là cháu chưa từng nghĩ về chuyện lúc trẻ của bà ngoại, một lòng cho rằng bà ấy là người Giang Nam, vì lấy chồng Giang Nam, sau này lại có mẹ cháu, tuy rằng học trường ở phương Bắc nhưng lấy chồng người phương Nam, chính là cha cháu, cả nhà cháu đều là người phương Nam.

Diệp Thanh Hòa lại khẽ lắc đầu: “Không, cháu biết, bà ngoại không phải người phương Nam, tuy rằng bà đã hoàn toàn nói khẩu âm phương Nam, nhưng vẫn còn chút dấu vết thói quen sống của người phương Bắc, cháu biết..... bà không phải người phương Nam..... Mặc dù, người nhà cháu không ai nhắc đến chuyện này.....”

Tiêu Thành Hưng cảm thấy hơi bất ngờ, cuối cùng cười nói: “Cháu đúng là một đứa trẻ hiểu biết. Nếu đã biết như thế, khẳng định bà ngoại cháu có quê hương và người thân ở phương Bắc, cháu có từng nghĩ tới chuyện người nhà họ tìm thấy cháu?”

Tiêu Thành Hưng nuôi cô hai năm, tuy rằng bận rộn không có thời gian quan tâm cô nhiều nhưng vẫn rất hiểu rõ tính tình cô, cô cao ngạo nhưng trong trẻo lạnh lùng, mặc dù biết bà ngoại có người nhà ở phương Bắc nhưng sẽ không bao giờ chủ động đi tìm.

Diệp Thanh Hòa im lặng không nói.

Tiêu Thành Hưng đã nói như thế, hiển nhiên người nhà bà ngoại cô đã tìm đến sao?

“Là ai? Cháu có quen không?” Cô hỏi.

Tiêu Thành Hưng nhìn cô một lúc, nói thẳng: “Là nhà họ Giang.”

Trong đầu Diệp Thanh Hòa nhanh chóng hiện lên nhiều chuyện đầy nghi hoặc: Lần đầu tiên cô đến nhà họ Giang, mặc bộ sườn xám Sen Nhiễm Thủy kia thì phản ứng của bà Giang rất kì quái, còn có ánh mắt khó tin của ông Giang; lúc ra về bà Giang cứ níu tay cô mãi không buông; thậm chí sau lần đó, hai ông bà còn nhiều lần đến trường học tìm cô, mua cho cô rất nhiều đồ ăn và quần áo.

Lúc ấy cô không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng là do ông Giang luôn yêu quý cô, vì thế chỉ nhận đồ ăn, còn quần áo thì không nhận.

Còn nữa, Giang Chi Vinh hoàn toàn không đến tìm cô nữa.....

Mỗi lần gặp mặt cậu ta đều rất vui vẻ xuất hiện.....

Cho nên.....

“Cháu không tin?” Tiêu Thành Hưng hỏi cô.

“Không, cháu tin.” Cô rất nhanh ngẩng đầu lên.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh và kiên cường của Tiêu Thành Hưng có thể thấy được, nhưng nhanh chóng tin tưởng như thế ông vẫn cảm thấy khó tin, cười cười: “Tin nhanh như thế sao?”

Cô trả lời: “Bởi vì.....cháu tin tưởng bác Tiêu.”

Tiêu Thành Hưng bị những lời này của cô làm cho bật cười: “Thanh Hòa, trong lòng bác, cháu không phải là kiểu người hay sung bái mù quáng, có được sự tin nhiệm này, thật không uống công..... Không uống công hai ta là cha và con gái bao lâu nay.....” Nói tới đây, có vẻ rất tiếc nuối, “bác Tiêu hi vọng, duyên phận làm cha con giữa bác và cháu vẫn có thể tiếp tục.....”

Diệp Thanh Hòa vẫn lạnh lùng, vẻ mặt lại có vẻ lạnh nhạt, nhưng vẫn cho thấy sự cảm kích đối với Tiêu Thành Hưng, mặc dù không phải tất cả ngày ở nhà họ Tiêu này đều hạnh phúc, nhưng được đối xử như thế, cô còn có gì để chê trách cả.....

“Bác Tiêu, Thanh Hòa..... cả đời này đều biết ơn bác.” Nói xong cô cắn cắn môi, lời này có thể coi xuất phát từ tận đáy lòng cô.

“Ha ha.....” Tiêu Thành Hưng nhìn cô cười, “Đứa con ngốc, bác Tiêu không cần cháu biết ơn, chỉ cần cháu cả đời hạnh phúc.....”

Diệp Thanh Hòa cúi đầu, ngoan ngoãn: “Dạ, cảm ơn bác.”

“Còn nói cảm ơn cái gì?” Tiêu Thành Hưng cười lắc đầu, “Thanh Hòa, chúng ta vẫn nên gặp ông bà ấy nói chuyện thì hơn, ông Giang vẫn rất yêu quý cháu, chuyện này đúng là duyên phận mà! Bà Giang khi đi lấy chồng lấy tên là Tiểu Mạn, nhưng xem ra là người cùng nhà với bà ngoại cháu. Lần trước sau khi cháu từ nhà họ về, họ đã âm thầm điều tra. Ông Giang có nói mọi chuyện cho bác nghe, bọn họ bị đứt quãng tìm kiếm, không có một chút manh mối, không thể nào tìm ra, huống chi tuổi tác đều đã cao, rất có thể không còn trên trần thế nữa, mấy năm nay vẫn tìm kiếm trong vô vọng, may mắn thay cháu xuất hiện, mở ra manh mối tìm kiếm, họ bắt tay vào tìm kiếm đã mấy tháng nay, cuối cùng cũng tìm ra sự thật.”

190. Chương 140: Chương 130

191. Chương 140: Chương 130

Chung Gia Nghi thực sự đem bức ảnh kia đi tham dự cuộc thi ảnh, hơn nữa còn giành giải nhất.

Câu lạc bộ nhiếp ảnh quyết định phóng to bức ảnh đạt giải nhất, dán trên bảng thông báo, chiếm trọn cả một trang báo, tác phẩm mang tên: Anh trai.

Không kể đến sự nghệ thuật của bức ảnh kiến không ít người phải dừng chân ngẩn ngía, nó còn làm rung động tâm hồn của không ít cô gái, khao khát có anh trai. Chuyện Tiêu Y Đình quái thai đồng ý cho Chung Gia Nghi trưng bày ảnh ở đó cũng là điều cô bạn không tưởng, vốn chụp trộm ảnh hai người, lại còn mang đi dự thi, cứ tưởng rằng Tiêu Y Đình sẽ nổi điên lên.

Đương nhiên, cô còn rửa hai tấm, đưa cho Diệp Thanh Hòa và Tiêu Y Đình mỗi người một tấm.

Lúc ngồi ăn trưa ở canteen, ba người họ ngồi cùng bàn. Cô nhớ rõ, anh cầm tấm ảnh, híp mắt nhìn, vừa nhìn vừa lắc lắc đầu.

“Sao? Chê trình độ của mình sao?” Chung Gia Nghi hỏi.

Tiêu Y Đình tiếp tục lắc lắc đầu: “Không phải trình độ không tốt, mà là người chụp ảnh cũng mình không được xuất sắc cho lắm, làm hỏng cả phong nền đẹp để đằng sau, cũng không biết phải bình phẩm như thế nào nữa.....”

Ách.....

Chung Gia Nghi á khẩu không đáp lại được, nhìn về phía Diệp Thanh Hòa, thấy vẻ mặt cô thản nhiên, giống như chưa từng nghe thấy gì cả.....

Cô thật sự hâm mộ định lực của Diệp Thanh Hòa, đối lại là cô gái khác, chắc chắn đã ầm ĩ lên với Tiêu Y Đình.....

Cô vẫn là không sao hiểu được thế giới của hai anh em nhà này, vì thế, xong nhiệm vụ đưa ảnh rồi, cô nên nhanh chóng đi mua cơm thôi.

Sau vài lần nhiệt độ giảm liên tục, đất trời chính thức bước vào màu đông. Diệp Thanh Hòa ngoài phòng ở và lớp học, hai nơi còn lại cô ghé đến đó là thư viện và cửa hàng của Vương Triết.

Sau khi trở về từ Hương SơHwownm nào Tiêu Y Đình cũng kéo cô ra cửa hàng của Vương Triết để ăn cơm, cơm là mẹ Vương nấu, hai người họ giao tiền phí sinh hoạt, vì thế cửa hàng này nghiêm nhiên trở thành ngôi nhà thứ hai của họ.

Mẹ Vương rất cao hứng, bà đều rất yêu quý mấy đứa trẻ này, người lớn tuổi lại là người thích náo nhiệt, đương nhiên mong muốn bữa cơm có nhiều người. Bà cũng rất đau lòng khi thấy Diệp Thanh Hòa gầy yếu như thế, nên đặc biệt nấu món ăn bổ béo cô, tuy nhiên cô vẫn rất gầy.

Vì sắp đến mấy ngày kỉ niệm, vừa vào đông các hoạt động trong trường cũng nhiều lên. Diệp Thanh Hòa không có hứng thú với mấy chuyện này, ngoại trừ sửa máy tình thì là học trong thư viện, mà kì quái là, Tiêu Y Đình cũng thường xuyên xuất hiện ở đó.

Kỳ thi, kết quả không ngoài dự đoán, Diệp Thanh Hòa xếp thứ nhất, Tiêu nhaatinhf cũng không thua kém cô là bao.

Cô rất coi trọng những cố gắng của anh, cô rất vui mừng vì anh đã có thể nắm rõ phương hướng bản thân cần đi.

Hôm đến xem điểm thi, anh cũng không tỏ ra quá vui mừng, cứ như thành tích như thế là điều hiển nhiên, nhưng đối với Diệp Thanh Hòa lại cười cười: “Như thế nào? Coi thường anh hả?”

Diệp Thanh Hòa lắc đầu: “Không dám.” Một lát sau, bổ sung một câu, “Anh đã trưởng thành.....”

Đáp trả lại lời này của cô là một cú đánh vào đầu: “Có ý gì hả? Trước đó anh là trẻ con sao?”

Đương nhiên người vui vẻ nhất chính là Tiêu Thành Hưng. Khi nghe tin liền hỏi hai đứa nhỏ mùa đông này muốn đi đâu nghỉ. Quả thực Diệp Thanh Hòa đã từng rất trăn trở về vấn đề này, có một nơi mà cô cứ day dứt mãi không thể buông tha. Thế nhưng cuối cùng lựa chọn nghỉ đông ở..... nhà.

Về nhà đọc sách, chơi trò chơi, không lâu sau là đón năm mới.

Buổi tối trước đêm mừng năm mới, vừa về đến nhà, Tiêu Thành Hưng liền gọi Thanh Hòa vào phòng sách, ngay cả Tiêu Y Đình muốn theo vào cùng ông cũng không cho.

Cô biết, chắc chắn là có chuyện quan trọng.....

Lúc ban đầu cô nghĩ là chuyện về cha mẹ, chuyện gia đình cô, về sau, tuy là chuyện liên quan đến gia đình cô, nhưng cách một trời một vực với tưởng tượng của cô.

“Thanh Hòa, cháu là một đứa nhỏ hiểu chuyện và bình tĩnh, mấy ngày nay bác Tiêu biết được một số chuyện mà cháu không biết, đoán mãi không biết có nên nói với cháu hay không, hôm nay chúng ta cứ nói hết ra với nhau đi, cháu cứ nghe, sau khi nghe xong, quyết định như thế nào là ở cháu.” Hai tay Tiêu Thành Hưng đan vào nhau trên mặt bàn, có thể thấy đây là chuyện quan trọng và nghiêm túc như thế nào.

Thần kinh Diệp Thanh Hòa bị bầu không khí như thế kéo căng, hàm dưới theo thói quen cứng ngắc lại.

Tiêu Thành Hưng cười cười: “Cũng không cần khẩn trương như thế! Hay là..... nghe chút chuyện ngày xưa đi....”

Ông dừng một lúc tiếp tục nói: “Thanh Hòa, cháu còn nhớ tên của bà ngoại cháu không?”

Cô gật gật đầu, chậm rãi nói ra một cái tên: “Diệp Phi Trần.”

“Diệp Phi Trần?” Tiêu Thành Hưng nghe xong cái tên kia, vẻ hồ nghi hiện rõ trên mặt.

“A.....” Diệp Thanh Hòa nghĩ nghĩ lại, nói: “Thực ra cháu biết đây không phải tên thật của bà ngoại, tên thật của bà là tiểu thư gì đó, chỉ là trong hộ khẩu viết là Diệp Phi Trần. Chá cũng từng thấy lạ khi ông ngoại và bà ngoại có cùng họ, sau này, khi cùng mẹ cháu dọn dẹp di vật của bà, mới phát hiện ra bà còn một cái tên khác.”

“Đúng rồi!” Ngón tay Tiêu Thành Hưng nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, “Khả năng là cháu chưa từng nghĩ về chuyện lúc trẻ của bà ngoại, một lòng cho rằng bà ấy là người Giang Nam, vì lấy chồng Giang Nam, sau này lại có mẹ cháu, tuy rằng học trường ở phương Bắc nhưng lấy chồng người phương Nam, chính là cha cháu, cả nhà cháu đều là người phương Nam.

Diệp Thanh Hòa lại khê lắc đầu: “Không, cháu biết, bà ngoại không phải người phương Nam, tuy rằng bà đã hoàn toàn nói khẩu âm phương Nam, nhưng vẫn còn chút dấu vết thói quen sống của người phương Bắc,

cháu biết..... bà không phải người phương Nam..... Mặc dù, người nhà cháu không ai nhắc đến chuyện này.....”

Tiêu Thành Hưng cảm thấy hơi bất ngờ, cuối cùng cười nói: “Cháu đúng là một đứa trẻ hiểu biết. Nếu đã biết như thế, khẳng định bà ngoại cháu có quê hương và người thân ở phương Bắc, cháu có từng nghĩ tới chuyện người nhà họ tìm thấy cháu?”

Tiêu Thành Hưng nuôi cô hai năm, tuy rằng bận rộn không có thời gian quan tâm cô nhiều nhưng vẫn rất hiểu rõ tính tình cô, cô cao ngạo nhưng trong trẻo lạnh lùng, mặc dù biết bà ngoại có người nhà ở phương Bắc nhưng sẽ không bao giờ chủ động đi tìm.

Diệp Thanh Hòa im lặng không nói.

Tiêu Thành Hưng đã nói như thế, hiển nhiên người nhà bà ngoại cô đã tìm đến sao?

“Là ai? Cháu có quen không?” Cô hỏi.

Tiêu Thành Hưng nhìn cô một lúc, nói thẳng: “Là nhà họ Giang.”

Trong đầu Diệp Thanh Hòa nhanh chóng hiện lên nhiều chuyện đầy nghi hoặc: Lần đầu tiên cô đến nhà họ Giang, mặc bộ sườn xám Sen Nhiễm Thủy kia thì phản ứng của bà Giang rất kì quái, còn có ánh mắt khó tin của ông Giang; lúc ra về bà Giang cứ níu tay cô mãi không buông; thậm chí sau lần đó, hai ông bà còn nhiều lần đến trường học tìm cô, mua cho cô rất nhiều đồ ăn và quần áo.

Lúc ấy cô không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng là do ông Giang luôn yêu quý cô, vì thế chỉ nhận đồ ăn, còn quần áo thì không nhận.

Còn nữa, Giang Chi Vinh hoàn toàn không đến tìm cô nữa.....

Mỗi lần gặp mặt cậu ta đều rất vui vẻ xuất hiện.....

Cho nên.....

“Cháu không tin?” Tiêu Thành Hưng hỏi cô.

“Không, cháu tin.” Cô rất nhanh ngẩng đầu lên.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh và kiên cường của Tiêu Thành Hưng có thể thấy được, nhưng nhanh chóng tin tưởng như thế ông vẫn cảm thấy khó tin, cười cười: “Tin nhanh như thế sao?”

Cô trả lời: “Bởi vì.....cháu tin tưởng bác Tiêu.”

Tiêu Thành Hưng bị những lời này của cô làm cho bật cười: “Thanh Hòa, trong lòng bác, cháu không phải là kiểu người hay sung bái mù quáng, có được sự tin nhiệm này, thật không uống công..... Không uống công hai ta là cha và con gái bao lâu nay.....” Nói tới đây, có vẻ rất tiếc nuối, “bác Tiêu hi vọng, duyên phận làm cha con giữa bác và cháu vẫn có thể tiếp tục.....”

Diệp Thanh Hòa vẫn lạnh lùng, vẻ mặt lại có vẻ lạnh nhạt, nhưng vẫn cho thấy sự cảm kích đối với Tiêu Thành Hưng, mặc dù không phải tất cả ngày ở nhà họ Tiêu này đều hạnh phúc, nhưng được đối xử như thế, cô còn có gì để chê trách cả.....

“Bác Tiêu, Thanh Hòa..... cả đời này đều biết ơn bác.” Nói xong cô cắn cắn môi, lời này có thể coi xuất phát từ tận đáy lòng cô.

“Ha ha.....” Tiêu Thành Hưng nhìn cô cười, “Đứa con ngốc, bác Tiêu không cần cháu biết ơn, chỉ cần cháu cả đời hạnh phúc.....”

Diệp Thanh Hòa cúi đầu, ngoan ngoãn: “Dạ, cảm ơn bác.”

“Còn nói cảm ơn cái gì?” Tiêu Thành Hưng cười lắc đầu, “Thanh Hòa, chúng ta vẫn nên gặp ông bà ấy nói chuyện thì hơn, ông Giang vẫn rất yêu quý cháu, chuyện này đúng là duyên phận mà! Bà Giang khi đi lấy chồng lấy tên là Tiểu Mạn, nhưng xem ra là người cùng nhà với bà ngoại cháu. Lần trước sau khi cháu từ nhà họ về, họ đã âm thầm điều tra. Ông Giang có nói mọi chuyện cho bác nghe, bọn họ bị đứt quãng tìm kiếm, không có một chút manh mối, không thể nào tìm ra, hổng chi tuổi tác đều đã cao, rất có thể không

còn trên trần thế nữa, mấy năm nay vẫn tìm kiếm trong vô vọng, may mắn thay cháu xuất hiện, mở ra manh mối tìm kiếm, họ bắt tay vào tìm kiếm đã mấy tháng nay, cuối cùng cũng tìm ra sự thật.”

192. Chương 141: Chương 131

193. Chương 141: 131: Đến Nhà Họ Giang.

Lại chẳng hạn như, không phải anh từng nói sẽ không đặt chân vào phòng của cô nữa sao? Vì sao lại có buổi tối nằm trên giường cô một cách thiếu tự nhiên như thế? Còn nói gì đó, sau này có chỗ ở mới rồi, sẽ không cần đến cái giường rách này nữa.....

Ngay cả, mỗi khi cô rảnh rỗi giúp dì Vân nhặt rau, anh cũng sẽ ở một bên cất giọng kì quái: “A, để đại tiểu thư nhà họ Giang đến nhà chúng ta nhặt rau, làm sao gánh vác trách nhiệm đây! Nhà họ Giang còn không tìm đến chúng ta gây phiền toái sao?”

Cũng may Diệp Thanh Hoà đã sớm quen với những lời nói điên khùng này của anh, bất kể anh nói gì, cô đều có thể bình thản chịu đựng nhẩn nhện, giống như bây giờ, khi anh đang chăm chọc cách ăn mặc của cô vậy, cô vẫn thản nhiên theo sau Tiêu Thành Hưng vào phòng trà.

Hai ông bà Giang đã chờ ở bên trong từ sớm. Thấy họ đi vào, quả nhiên, vẻ mặt kích động, sau đó mới có thể ngồi xuống. Từ đầu đến cuối ánh mắt đều tập trung trên người Diệp Thanh Hoà.

“Tiêu tiên sinh, cảm ơn.” Ông Giang rất biết ơn Tiêu Thành Hưng, tình cảm này không lời nói nào có thể miêu tả được. Sự biết ơn này, có hai lí do, thứ nhất là vì ông nguyện ý làm cầu nối giữa nhà họ Giang và Diệp Thanh Hoà, thứ hai là vì ông đã ở cùng Diệp Thanh Hoà trong lúc con bé khó khăn nhất.

Tiêu Thành Hưng tỏ ra khiêm tốn, sau đó quay sang nói với Tiêu Y Đình: “Chúng ta ra ngoài thôi.”

Tiêu Y Đình ngồi yên trên ghế, không có ý định di chuyển.

Tiêu Thành Hưng lén lút kéo anh một cái, anh mới buồn bực không tình nguyện đứng lên.

Ông Giang vội nói: “Không cần, không cần, ở lại nói chút chuyện phiếm cũng không ảnh hưởng gì.”

Tiêu Thành Hưng cười cười, chỉ nói thuận đường có chút việc, lát nữa sẽ quay lại, sau đó lôi kéo con trai đứng lên. Trước khi đi Tiêu Y Đình còn đối mặt với Diệp Thanh Hoà làm vẻ mặt hung tợn, giống như trong phòng sách ngày trước.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, Diệp Thanh Hoà ngồi yên lặng, dáng vẻ bình yên làm cho người ta không hề thấy được những dao động trong lòng.

Về phần bà Giang, từ khi Diệp Thanh Hoà bước vào đều nhìn chăm chăm cô, chưa hề dời mắt đi, cũng không cách nào nói chuyện, vẫn là chỉ có ông Giang, ôn hoà kêu Diệp Thanh Hoà uống tách trà ấm, ôn tồn hỏi chuyện.

Diệp Thanh Hoà nhấp một ngụm nhỏ, đặt xuống, nhất thời không biết phải xưng hô với họ như thế nào, tiếp tục gọi là ông Giang và bà Giang hay sao? Thế nhưng, việc thay đổi cách xưng hô mà nói, cô thật sự không quen.....

“Thanh Hoà, thoải mái một chút, trước đây thế nào, bây giờ cứ như thế, đừng quá gượng ép.” Ông Giang kéo đĩa đồ ăn vặt đặt bên cạnh cô.

Nói không gượng ép là giả, quan hệ như thế, tình cảm như thế, lại có thêm ánh mắt của Tiểu Mạn, sao có thể hoàn toàn giống như trước đây?

Ông Giang liền nhẹ nhàng trách móc Tiểu Mạn: “Bà cứ nhìn Thanh Hoà như thế, thật là làm Thanh Hoà hoảng sợ!”

Lúc này Tiểu Mạn mới thu hồi ánh mắt si ngốc, vẻ mặt xin lỗi: “Thanh Hoà, thực sự xin lỗi, là do dì vui quá, nhất thời không giữ thái độ đúng mực, con đừng chê cười, cũng đừng trách móc dì.”

Đúng, cô nên gọi là Tiểu Mạn là dì, ông Giang là chú mới đúng.....

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không thấy ngại, nhưng mà, xưng hô như thế này cô không gọi ra miệng được.

Cũng may, khi nhìn vào chuyện đã qua Tiểu Mạn cũng không cần ai nói hộ, liền tự mình nói: “Không biết bác Tiêu của cháu đã nói cho cháu nghe về chuyện của chú dì và bà ngoại chưa?”

Diệp Thanh Hoà vẫn tiếp tục lắc đầu, chú ý tới hôm nay Tiểu Mạn cố tình đeo chiếc vòng vàng khảm ngọc. Trước kia, trong lúc mẹ thu xếp lại di vật của bà ngoại có thấy một bức ảnh, trong ảnh bà ngoại có đeo chiếc vòng tay này, chỉ có điều, ảnh lúc đó là đen trắng, cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể đại khái nhìn ra hình dáng.

Về phần Tiểu Mạn, theo bản năng xoay xoay chiếc vòng tay, trong giọng nói đều là cảm xúc khi nhớ lại chuyện xưa: “Thanh Hoà, nói như vậy thì cháu đã biết, dì và bà ngoại của cháu là chị em, nhưng không phải là cùng một mẹ sinh ra, chị ấy là chính xuất, dì là thứ xuất, nói cách khác, chị ấy là phu nhân sinh, còn dì, là do vợ bé sinh. Thế nhưng, ngay từ nhỏ tình cảm giữa hai chúng ta đã rất tốt. Cũng bởi cha trọng nam khinh nữ, dù sao vẫn có chút khinh mạn con gái, hai chúng ta vẫn cùng nhau đến trường cùng nhau lớn lên, nhưng thật ra là kết thành tình cảm luyện tiếc nhau của người thông minh.....”

Nói tới đây, bà dừng lại một chút, lông mày xô lại với nhau: “Thanh Hoà, trước đây chuyện đàn bà của các gia đình giàu có lục đục với nhau, thật không đáng để nói ra. Lúc đó vợ lớn cùng vợ bé luôn luôn có chút ân oán oán như thế, thế nhưng, dù có như vậy cũng không ảnh hưởng đến tình cảm giữa dì và bà ngoại cháu, bởi vì chị ấy thực sự rất tốt bụng. Mãi cho đến sau này, khi chúng ta dần dần lớn lên, mối quan hệ giữa phu nhân và mẹ dì dần dần thay đổi hoàn toàn..... Sau đó nữa, tiểu thư thắm mẹn mộ một người con trai, thế nhưng, cha lại đồng ý một hôn sự khác, vì gia đình, phải gả con gái cho một lão già làm vợ bé, lúc ban đầu phu nhân cho rằng người đó chính là dì..... Bởi vì phu nhân từng nói với cha bằng giọng ghen ngào rằng cả đời chỉ có một yêu cầu là mong cha cho tiểu thư một nhà chồng tốt..... Thế nhưng, ước muốn này cũng không được toại nguyện, bởi vì, mẹ dì không biết dùng cách gì, cuối cùng lại gả tiểu thư đi..... Trên đường rước dâu tiểu thư đã bỏ trốn. Từ đó về sau, dì chưa từng gặp lại, dì biết trong lòng chị ấy tràn ngập thù hận, hận việc phu nhân cả cuộc đời phải sống trong đau khổ, gả cho cha nhưng không được người yêu thương, hận mọi người đã hại chết mẹ chị ấy, hận cả cái gia đình danh gia vọng tộc ấy, một gia đình vô tình như băng lạnh. Vì thế đi bật vô âm tín, thậm chí còn sửa cả họ tên.....”

Thì ra là thế mới có thể giải thích vì sao bà ngoại từ trước đến nay chưa hề nhắc đến nhà mẹ đẻ của mình..... Thế nhưng trong lòng bà ngoại thực sự chất chứa nhiều hận thù như vậy sao? Đáng ngồi đoan trang tao nhã mà bình thản như thế, bà ấy và cô đều là được di truyền từ bà ngoại, mỗi hận hận mẹ? Nó thật sự rất đau...rất đau, cô hiểu hết.....

“Thanh Hoà, đối với chị ấy, dì vẫn cảm thấy rất áy náy, cũng rất muốn tìm thấy người, nói với chị ấy lời xin lỗi, muốn biết chị ấy có khoẻ mạnh hay không, đã nhiều năm tìm kiếm như thế, dì từng muốn quên đi, vì dù sao cũng là chuyện đã qua, trong khi trải qua loạn lạc chiến tranh, dì chỉ sợ chị ấy đã sớm không còn sống, dì cũng định ôm lời xin lỗi này cho đến khi qua đời, định xuống dưới đây nói với chị, lại có thể gọi chị một tiếng chị gái.....” Nói tới đây Tiểu Mạn lau lau nước mắt nơi khoé mắt, khóc thành tiếng: “Rất cuộc, vẫn là không còn trên nhân thế.....”

Ông Giang vỗ nhẹ bờ vai người bạn già, cũng có chút cảm động, nhìn Thanh Hoà nói: “Đã qua nhiều năm, bà ấy vẫn khóc như thế, cứ suy nghĩ nhiều lại nhìn về phía cửa sổ khóc.....”

Diệp Thanh Hoà là người học hỏi tiếp thu nhanh, phản ứng cũng rất nhanh, nhưng lại là người không cho thấy rõ tình cảm trên mặt, bản tính yên lặng trời sinh khiến cô khó có thể tìm được người có cảm giác tri kỷ dù là trong nháy mắt, ở chung với ai đó, cũng cần phải qua một thời gian dài để làm quen, mới có thể có được cảm tình. Cho nên, ngay lúc này, đối với chuyện trên người mình lúc này, cô vẫn là ngồi yên, nhìn Tiểu Mạn khóc, hoàn toàn không biết nên nói cái gì cho tốt, hay đáp lại như thế nào, cho dù không phải là tốt nhất.... ..

Tiểu Mạn chờ cho đến khi cảm xúc trở lại ổn định mới cất tiếng nói: “Phu nhân thực sự là một người tốt,

có hiểu biết, hiểu lễ nghĩa, được coi là tài nữ, lại vô cùng xinh đẹp, tính tình kiêu ngạo nhưng rất yên lặng. Cháu biết không? Thanh Hòa cháu và tiểu thư đều giống bà ấy, thế nhưng, không hoàn toàn giống. Nếu như bà ấy có thể kiên cường giống như tiểu thư, dũng cảm như tiểu thư, thì có lẽ đã không có kết cục như thế.... ..”

Bà nhìn Diệp Thanh Hòa, trong mắt là yêu thương cùng thích thú: “Cuối cùng ông trời cũng thương xót dì, thương chị ấy, để cho dì lúc còn sống vẫn còn có thể nhìn thấy con cháu của chị ấy, có thể vì chị ấy dành chút sức lực nhỏ bé... Thanh Hòa, về với dì, để dì có thể chăm sóc cháu được không? Tuy rằng không nhất định tốt được bằng nhà họ Tiêu trước đây, nhưng dù sao cũng là cùng một gia đình!”

Quả thực, đối với chuyện này Diệp Thanh Hòa đã chuẩn bị tâm lí từ trước, từ lúc nói chuyện với bác Tiêu trong thư phòng, cô đã biết dù thế nào cũng sẽ phải đối diện với vấn đề này, chỉ có điều, dù đã suy nghĩ mấy ngày nay, cô vẫn không thể đưa ra quyết định.

Về nhà họ Giang? Không nói đến việc, trước kia cô không biết rõ ân oán giữa bà ngoại và Tiểu Mạn, bây giờ đã biết rồi, cô phải đối mặt với toàn bộ người nhà họ Giang, ngay cả khi Tiểu Mạn có thành tâm tiếp nhận cô, những người khác sẽ nghĩ gì? Cảm giác có người lạ bước vào nhà mình, không phải ai cũng thích, hơn nữa ở nhà họ Tiêu, cô cũng đã có tình cảm gắn bó.....

Mà hiện tại, cô không muốn cũng đã biết chuyện trước kia của bà ngoại, bà chưa từng nói đến việc có khúc mắc với em gái, cô bước vào nhà họ Giang, ngộ nhỡ làm sai di nguyện của bà ngoại thì sao?

Nhưng, lời Tiểu Mạn nói cũng có chút đúng, cho dù thế nào, người nhà họ Giang cũng là người nhà của cô, cũng không phải là ăn nhờ ở đậu, mặc dù hai năm trước khi bước chân vào nhà họ Tiêu không có gì bất thường, nhưng đều là hoàn cảnh xa lạ, đừng một cái sống ở đó như thế thật sự có chút lo lắng.....

Cô không thể trả lời, nếu thực sự được lựa chọn, cô chỉ muốn sớm được tự mình độc lập, như thế, có thể có nhà của mình, cuộc sống của mình, hoàn thành mục tiêu của chính mình.

Đương nhiên, ngày đó sớm hay muộn gì cũng sẽ đến, chính là, cô có rất nhiều chuyện cần hoàn thành.....

“Thanh Hòa, được không?” Tiểu Mạn nhìn cô đầy chờ mong.

Cô cụp mắt, hồi lâu ngẩng đầu lên, bắt gặp vết chân chim in hằn dấu vết năm tháng trên mặt Tiểu Mạn, làm cô bất giác nhớ về bà ngoại.....

“Cháu..... không biết.... Cháu cần suy nghĩ một chút.....” Trong lòng cô có chút rối loạn.

“Được được được! Tốt quá rồi..... Tốt quá rồi.....” Chỉ cần không phải lập tức từ chối, cho Tiểu Mạn cảm giác hi vọng cũng được, tâm trạng bà cũng sẽ tốt hơn, áy náy cả đời này sẽ hoá thành yêu thương, gửi gắm tất cả trên người Diệp Thanh Hòa, vì thế vui vẻ hỏi cô muốn ăn gì: “Đưa cháu nhỏ này thích ăn gì, người dì này sẽ mời cháu.”

“Cảm ơn dì.” Diệp Thanh Hòa dịu dàng cười. Những chuyện Tiểu Mạn nói người trước cách cô rất xa, nghe xong cũng không cảm thấy oán hận hay gì cả. Cô k cho rằng Tiểu Mạn có lỗi với bà ngoại, bà ấy cũng trải qua đau khổ và dằn vặt, so với nỗi đau mất mẹ khi đó của bà ngoại cũng không thua gì. Nhưng dù sao, mọi chuyện đều là của thế kỉ trước. Hơn nữa, chính cô cũng thấy được, bà ngoại sau đó đã sống rất hạnh phúc, bà là người vợ đầu tiên của ông ngoại, ông hết mực yêu thương bà. Hận cũng được, oán cũng được, chỉ cần yêu thương là có thể hoá giải, như núi đá đứng trong gió, sớm muộn gì cũng bị bào mòn.....

Sau đó Tiểu Mạn nói rất nhiều chuyện xưa của bà ngoại Diệp Thanh Hòa, nói bà cầm kì thi hoạ không gì không giỏi, hơn nữa tài hoạ và cầm rất nổi tiếng, cũng hỏi Diệp Thanh Hòa về cuộc sống ở phương Nam của tiểu thư.

Diệp Thanh Hòa chọn ra những chuyện tiêu biểu để kể, luôn nhấn mạnh bà ngoại sống rất hạnh phúc.

Cô biết, trong sâu thẳm Tiểu Mạn luôn giữ một nỗi thẹn trước bà ngoại, dùng nhiều thời gian như thế tìm tung tích của bà ngoại, có thể chỉ vì muốn nói một lời xin lỗi mới có thể thanh thanh thản thản rời khỏi nhân thế. Và nhận cô từ nhà họ Tiêu về nuôi nấng là để bù đắp áy náy cả một đời đó. Vì thế, cô cố hết sức để an ủi bà, để Tiểu Mạn bớt đi phần nào sự áy náy.

Quả nhiên Tiểu Mạn nghe xong cảm thấy rất vui mừng: “Biết chị ấy sống tốt, gánh nặng trong lòng dì cũng giảm đi, ai, thực ra, chị ấy đi rồi, cha cũng rất hối hận, cha tuổi đã cao.....”

Nói tới đây, bà không nói thêm gì nữa, nắm lấy tay Diệp Thanh Hòa khóc: “Tóm lại, tốt quá rồi, tìm thấy cháu thực sự rất tốt, chỉ cần chị ấy thấy hạnh phúc.....”

Sau đó, ông Giang hỏi đến chuyện của cha mẹ cô, hỏi lí do họ mất sớm.

Diệp Thanh Hòa chỉ nói ngắn gọn: “Cha mẹ là bạn học cùng trường đại học, sau khi tốt nghiệp cùng nhau trở về phương Nam, cùng dạy học trong một trường đại học ở đó.”

Cô tin rằng, nếu ông Giang đã muốn điều tra gia đình của cô thì chắc chắn chuyện cha mẹ cô chết như thế nào ông cũng đã điều tra được. Chuyện họ đã biết, cô lại không muốn nói, thì chắc chắn là không cần nói.

Ông Giang quả nhiên gật gật đầu: “Khổ thân đứa nhỏ là cháu, chú hi vọng cháu có thể trở về nhà.....”

Diệp Thanh Hòa im lặng không nói.

“Gấp cái gì a, đừng ép cháu nó!” Lần này, đến phiên Tiểu Mạn nhắc ông Giang.

Ông Giang cười ha ha: “Là, lúc này chú có hơi vội vàng, Thanh Hòa, cháu đừng để ý, cứ suy nghĩ đi.”

Không ý thức được, bà người nói chuyện đến tận lúc giữa trưa, giờ cơm cũng đã qua một lúc, ông Giang không khỏi nói: “Thành Hưng này có việc gì vậy? Không phải nói sẽ cùng ăn cơm sao? Sao còn chưa quay lại nữa?”

Nói xong gọi điện thoại cho Tiêu Thành Hưng.

Từ ban đầu, hai cha con Tiêu Thành Hưng chỉ đứng chờ ngay bên ngoài, chưa từng rời đi, chỉ là tránh mặt để ba người kia nói chuyện thoải mái hơn, cho nên, điện thoại đập không được bao lâu, đã thấy hai người xuất hiện. Đương nhiên có bao gồm Tiêu Y Đình.

Lúc ăn cơm, Tiêu Y Đình ngồi bên cạnh cô, cũng không có ý định ăn, nhanh chóng lấy điện thoại ra. Một lúc sau, huých vào tay cô, giơ màn hình điện thoại ra cho cô xem, trên đó viết: Có phải bọn họ muốn em về với nhà họ Giang không?

Cô do dự một chút, gật đầu.

Sắc mặt anh vô cùng âm trầm, xoá mấy dòng kia đi, viết dòng khác: Em đồng ý rồi?

Cô xem xong, cũng không biết phải trả lời anh như thế nào, cô không đồng ý cũng không từ chối, vậy vừa gật đầu vừa lắc đầu có thể biểu đạt được không?

Vì thế nhẹ nhàng nói một câu: “Để chút nữa nói.”

Vừa nói xong liền nghe thấy giọng nói của ông Giang vang lên, cười vui vẻ: “Y Đình làm sao thế? Có phải đồ ăn không hợp khẩu vị hay không?”

Tiêu Y Đình vừa nghe xong, thả lỏng nắm tay trong túi áo. Quả thực anh rất muốn nói, không phải là món ăn không hợp khẩu vị, mà là con người, con người khiến anh chán ghét!

Đương nhiên, anh không thể nói như thế, nếu không cha nhất định sẽ đánh chết anh.....

Vì thế cười tí mắt nói: “Không phải đâu ông Giang, là em gái có chuyện muốn nói với cháu.”

“Hả? Hai đứa lén lút nói chuyện sao? Không phải là nói xấu lão già này đó chứ?” Ông Giang cười nói.

Thực ra chỉ là một câu nói đùa, Tiêu Y Đình lại thuận miệng đáp lại: “Đúng vậy!”

“Y Đình!” Tiêu Thành Hưng không thể nhẫn nhịn thêm, tiểu tử này không thể một ngày ngừng gây rắc rối cho ông sao? Dù từ trước đến nay nó nghịch ngợm, nhưng trước mặt các trưởng bối luôn biết giữ chừng mực, hôm nay như thế là do chịu kích thích lớn sao?

Tiêu Y Đình lại bày ra vẻ mặt tươi với lúc trước: “Ông Giang, em gái nói, ông đối với em ấy rất tốt.....”

Tiêu Thành Hưng ngạc nhiên.

Ông Giang cũng có chút bất ngờ, thế nhưng nghe xong những lời này cảm thấy rất vui: “Hả? Thậ không? Như vậy mà là nói xấu sao?”

Diệp Thanh Hòa mơ hồ cảm thấy, sắp có chuyện không hay xảy ra.....

Quả nhiên, Tiêu Y Đình nhanh chóng thay đổi.....

“Đúng vậy ạ! Ông Giang đối với em ấy tốt quá, cho nên bây giờ hình như em ấy thấy khó xử?” Anh cười nói.

“Hả? Khó xử? Có chuyện gì cháu thấy khó xử?” Ông Giang quay đến hỏi Diệp Thanh Hòa.

Diệp Thanh Hòa còn chưa kịp trả lời, dưới chân truyền đến một cảm giác đau nhói, Tiêu Y Đình dám đánh vào chân cô! Ý của anh là không cho cô nói chuyện được không?

Lập tức giọng nói của anh vang lên: “Ông Giang, em gái nói với cháu, bây giờ em ấy không biết phải làm sao. Bởi vì hai năm qua em ấy ở nhà cháu, đã sớm quen với thói quen sống ở đó, hơn nữa, nhà cháu còn có tên tiểu ma vương Tiêu Thành Trác, ông biết đúng không? Bây giờ nhóc đang ở Tân Cương, gọi điện thoại về nghe được chuyện em gái sắp nhận người thân, khóc lóc thảm thiết không cho phép em gái rời nhà, còn tuyên bố, nếu trở về không thấy em gái, nhóc sẽ bỏ nhà ra đi, để người nhà vĩnh viễn không thể tìm được. Vì thế, em gái đành phải đồng ý với nhóc là sẽ không rời nhà họ Tiêu. Nhưng hai ông bà lại yêu thương em ấy như thế, còn muốn đón em ấy về nhà, vậy Tiêu Thành Trác phải làm thế nào đây?”

“Chuyện này.....” Ông Giang nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Diệp Thanh Hòa không nói gì, im lặng xem anh diễn xuất, cảm thấy anh không theo nghiệp diễn viên mà lại đi học luật thật đúng là lãng phí nhân tài.....

“Ông Giang, ông không biết đâu.....” Anh nhanh chóng lộ ra vẻ mặt bi thương, “Quả thật, đứa nhỏ Thành Trác này có mệnh khổ, từ nhỏ đã không có mẹ, cha lại ở tận Tân Cương xa xôi. Thân thể của em gái và nhóc giống nhau rất nhiều, cho nên hai năm qua tình cảm giữa hai người đã trở nên sâu sắc vô cùng, nói là như hai chị em cùng sống dưới một mái nhà, thực ra không khác gì mẹ con. Hai năm qua, ngày nào Thành Trác cũng ôm em ấy ngủ, trong lòng đứa nhỏ này, Thanh Hòa giống như mẹ. Bây giờ, ông lại sắp đón em gái đi, như cướp đoạt tình mẫu thân của Thành Trác, nhóc sao có thể bỏ qua? Nếu nhóc thật sự bỏ nhà ra đi, ông nội ở Tân Cương sẽ lo lắng biết bao? Ông nội ở tận vùng biên giới xa xôi!”

194. Chương 142: Chương 132

195. Chương 142: 132: Người Tuyệt.

“Ách.....” Đột nhiên ông Giang cảm thấy, theo như Tiêu Y Đình nói, lỗi của ông thật lớn..... Tiểu tử này.....

“Nhưng chuyện này chưa phải là quan trọng nhất! Điều quan trọng nhất là gì? Ông Giang, ông biết không?” Tiêu Y Đình nhìn ông Giang bằng ánh mắt mờ mịt, hỏi.

“Hả..... Chuyện gì?” Ông Giang đáp lại câu hỏi của anh.

Anh ngồi thẳng người, ôm bả vai Diệp Thanh Hòa: “Quan trọng nhất là bản thân em gái, em ấy không muốn đi nhà họ Giang! Bởi vì, em ấy đã coi cha cháu như cha ruột của em ấy, mà cha cháu, cũng coi em ấy như con gái ruột. Cha, cha nói có phải không?”

Anh quay đầu lại nhìn cha mình.

Tiêu Thành Hưng cười ha ha, ông có thể nói là không phải sao? Có thể sao??

“Đương nhiên! Thanh Hòa luôn luôn nghe lời cha, cha vẫn luôn yêu thương em ấy như con đẻ của mình.”

Trên mặt Tiêu Y Đình hiện ra vẻ đắc ý, cúi đầu vỗ vỗ bả vai cô lại hỏi: “Em gái, cha anh như thế đúng không?”

“.....” Tất cả câu hỏi này của anh đều là bẫy! Anh hỏi, có phải cô cũng coi bác Tiêu như cha ruột hay không, cô có thể chọn ra câu trả lời ở giữa có và không, đằng này lại hỏi như thế, cô có thể phụ nhận bác Tiêu rất yêu thương cô sao?

Cuối cùng, chỉ có thể gật gật đầu.

Anh nở nụ cười, nói với ông Giang: “Cho nên, ông Giang, thực sự em gái không muốn đi đến nhà họ Giang. Chính là, cô gái ngốc nghếch này luôn mềm lòng, lại rất thiện lương, chuyện hai ông bà vừa nói đây, em ấy không biết phải từ chối như thế nào, vì thế đành phải nói thăm với cháu.”

“.....” Cô quyết định từ chối lúc nào vậy? Còn nói thăm với anh nữa chứ?

“Ha ha, là vậy sao.....” Ánh mắt ông Giang quét hai qua người trẻ một cái, sau đó liếc người bạn già, cuối cùng cười nói: “Hai kẻ già này rất muốn đón Thanh Hòa về cùng đón năm mới, nếu nói như thế, chuyện này để sau nói vậy, để sau nói.....”

Sau đó, Tiêu Y Đình rất cao hứng ăn uống.....

Tiểu Mạn không thể che giấu được sự thất vọng và tiếc nuối của mình, chỉ ăn một chút, sau đó ngồi nhìn Diệp Thanh Hòa không rời mắt.

Hôm nay Tiêu Thành Hưng cực kì vừa lòng với đứa con này, nói gì thì nói, xme ra nhóc con này cũng thật nhanh trí, những lời kia cũng chỉ có nó nói ra là thích hợp nhất.....

Mặc kệ ra sao, ông cũng rất vui vẻ dùng bữa, bản thân ông cũng rất nuối tiếc chuyện Diệp Thanh Hòa về với nhà họ Giang a!

Tết âm lịch đến.

Hai ngày trước đêm giao thừa, tuyết rơi rất nhiều. Đêm giao thừa, tuyết rơi dày phải đến nửa thước. Đây là lần tuyết rơi nhiều như thế từ khi Diệp Thanh Hòa đến đây.

Dường như Tiêu Y Đình không biết mệt mỏi, mới sáng sớm đã lôi kéo Diệp Thanh Hòa ra sân sau, cùng đắp một người tuyết. Đến lúc trang trí cho người tuyết, anh chạy vào nhà mang ra một mắt kính lớn, đeo lên cho người tuyết, hơn nữa, còn không biết anh tìm đâu ra một đồng sợi len, làm thành tóc cho người tuyết – là tóc mái. Sau đó, đặt tay lên vai người tuyết, cười nói với Diệp Thanh Hòa: “Đến đây, đến đây, tôi muốn chụp ảnh chung với em gái mình, cô gì chụp hộ chúng tôi một bức được không?”

Anh mặc chiếc áo truyền thống màu đỏ, đứng bên cạnh người tuyết màu trắng, đỏ trắng giao nhau, đúng là cảnh đẹp của năm mới, cực kỳ chói mắt, lại thêm nụ cười của anh.....

Cô đứng phía đối diện, cầm máy ảnh ghi lại khoảnh khắc kia. Cô có cảm giác, trong nháy mắt, người tuyết kia cũng muốn mỉm cười.....

Đương nhiên người tuyết không cười, cười, là tâm người chụp ảnh.....

“Tốt lắm, như vậy thì em gái người tuyết của tôi sẽ không bao giờ tan ra!” Tiêu Y Đình xem ảnh chụp , sau đó vung vung chiếc máy ảnh trong tay, đáng vẻ hết sức hài lòng, không nghĩ nhiều về lời nói của mình, không tan đi, chính là em gái người tuyết của anh.....

“Em gái, em chụp cho em một tấm, đứng vào đi!” Anh nói.

“Không được, em không chụp.” Vài năm nay cô chụp ảnh rất ít, cũng không có thói quen chụp ảnh, lần gần đây nhất chính là bức ảnh ‘Anh trai’ kia của Chung Gia Nghi.

Hai người đang nói chuyện, Khương Văn Ngư đi ra, nói với Tiêu Y Đình: “Y Đình, lại đây.”

Tiêu Y Đình không biết mẹ gọi là chuyện gì, liền đưa máy ảnh lại cho Diệp Thanh Hòa, còn mình đi vào trong.

Lúc Diệp Thanh Hòa về phòng, từ phòng khách truyền đến một giọng nói rất quen thuộc, đang hỏi: “Anh hai, anh đang làm gì đó?”

Người có thể gọi anh là anh hai không có nhiều, ngoài cô ra thì chỉ còn Quách Cẩm Nhi.

Giọng nói kia đúng là của Quách Cẩm Nhi, nhưng bây giờ Quách Cẩm Nhi đang nghỉ đông ở phương Nam, xem ra, hai người họ đang nói chuyện điện thoại.

“Anh đang đắp người tuyết!” Tiêu Y Đình trả lời.

Sau đó liền truyền đến tiếng Quách Cẩm Nhi than vãn: “Thật sao! Anh hai! Em rất thích tuyết! Nhớ..... ném tuyết với đắp người tuyết! Bên này mùa đông chẳng ra mùa đông gì cả, ảm lảm ý!”

“Vậy Cẩm Nhi qua đây sớm nhé! Qua Bắc Kinh xem tuyết! Đắp người tuyết! Hai bác Tiêu đều hỏi em, gia đình em khi nào về đây lần nữa!” Câu này là anh nói thay Khương Văn Ngự.

Diệp Thanh Hòa nghe đến đó, không nghe nữa, trở về phòng.

Khương Văn Ngự và Tiêu Y Đình nói chuyện điện thoại hồi lâu, đến tận khi Tiêu Thành Hưng giục họ ra ăn bữa sáng đoàn viên đầu năm họ mới dập máy.

Trên bàn cơm, hiển nhiên Khương Văn Ngự rất vui vẻ, nói với Tiêu Thành Hưng: “Năm sau nhà họ Quách sẽ chuyển hẳn về đây, hai gia đình đều ở đây, thật tốt quá! Em với Hoài Nguyệt có thể cùng nhau uống cà phê, xem kịch bản như trước! Đương nhiên, không chỉ có một người vui sướng!”

Bà vui vẻ liếc Tiêu Y Đình một cái.

Cái nhìn đặc ý này, cùng biểu cảm vui vẻ kia, ai cũng có thể hiểu.

Ăn xong bữa sáng liền đến nhà ông nội, năm nào cũng như thế. Tất cả con cháu nhà họ Tiêu từ lớn đến nhỏ đều quây quần đầy đủ. Còn Diệp Thanh Hòa chỉ thu gọn nhất có thể sự tồn tại của mình, im lặng tìm kiếm một góc yên ắng giữa không khí náo nhiệt. Nhân vật cô chỉ xuất hiện khi chúc tết ông bà, nhận phong bao lì xì, sau đó lại nấp mình.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Người nhà họ Tiêu biết Tiêu Thành Hưng có một cô con gái nuôi, ông nội Giang cũng cho rằng đây là chuyện tốt, vì thế đối với những người còn lại, cũng không phải chuyện đáng bận tâm. Vì thế, luôn giữ thái độ bình thường nhất với cô, chính là, không giống với những đứa con cháu khác, không quá nhiệt tình, cũng không quá mức lạnh nhạt, tóm lại, là để cho cô cảm thấy thoải mái là được.

Thời gian nghỉ ngơi sau bữa ăn, cô sẽ bị Tiêu Y Đình kéo ra sân sau để đi dạo, đây là nơi trước đây anh trốn để đếm tiền lì xì.

Mà năm nay, cũng vẫn thế.

Ăn xong cơm chiều vẫn còn rất sớm. Tiêu Y Đình vất vả lắm mới thoát khỏi sự vây bọc của một đàn ‘gấu con’ nhà họ Tiêu, dẫn Diệp Thanh Hòa đi dạo trong hậu viện, vẫn còn thở hổn hển bên cạnh: “Thực một chết đi được! Mấy đứa nhỏ nghịch ngợm! Về sau anh kết hôn, nhất định sẽ không cần con! Bớt được nhiều chuyện!”

Diệp Thanh Hòa cười mà không đáp. Anh rất được bọn nhỏ yêu thích, mỗi lần gặp gỡ cả gia đình, anh đều bị bọn trẻ vây quanh, đuổi bắt.....

Tuyết trên nền sân đã được dọn dẹp từ sớm, nhưng trên cành cây vẫn còn tuyết trắng tinh đọng lại. Tiêu Y Đình hít một hơi, mùi tuyết đọng như thấm vào trong lòng: “Bên ngoài thật thoải mái! Chúng ta đi tìm anh cả dò lì xì đi! Sau đó cùng anh cả đi tìm chú ba! Hôm nay dì Nghiêm đích thân xuống bếp, chắc chắn đồ ăn sẽ rất ngon!”

Tiêu Y Đình vốn đang hứng chí bừng bừng, nói sau câu đó tâm trạng liền đi xuống: “Hay là thôi đi! Ngày mai em có thể ăn no mà!”

Ý câu này là, ngày mai cô đến nhà họ Giang, người nhà họ Giang sẽ không bạc đãi cô.....

Cũng không biết vì sao, anh rất khó chịu chuyện cô đến nhà họ Giang. Lần đó sau khi trở về từ phòng trà, Tiêu Thành Hưng đã giáo huấn anh rất nhiều, rằng em gái đã tìm được người nhà, ít nhất trên đời này em ấy còn có người thân không phải cô độc.

Nhưng tư tưởng của anh không chịu thông, luôn luôn cãi lại: Em gái không cần người thân! Bọn họ chính là người nhà của Diệp Thanh Hòa! Sau đó còn hỏi lại Tiêu Thành Hưng: “Chẳng nhẽ cha không coi em ấy là người nhà sao?” Câu hỏi này làm Tiêu Thành Hưng á khẩu không trả lời được. Hơn nữa, còn nói thêm một câu: “Huống hồ bọn họ cũng không phải người nhà của em gái! Nghiêm túc mà nói thì là kẻ thù! Bà ngoại em ấy không phải vì họ mới qua đời sao?”

Thực ra, đêm giao thừa ông Giang đã gọi điện đến hỏi ý kiến của Tiêu Thành Hưng về việc đón Thanh Hòa đến mừng lễ năm mới. Lúc ấy Tiêu Y Đình đang ở cạnh đó, khi ông hỏi Diệp Thanh Hòa, Tiêu Y Đình liền đáp thay: Không đi!

Sau đó, kéo tay cô bỏ đi.....

Giờ phút này, anh hừ một tiếng: “Anh cảm thấy nhà họ Giang không hề thành tâm đón em về.....”

Đối với ‘đứa nhỏ’ đang khó chịu này, không thể dùng một câu mà thuyết phục anh, thở dài trong lòng, cô túm lấy cánh tay anh, nói: “Anh hai, chúng ta đi nhanh chút đi, không cần ăn điểm tâm gì Nghiêm làm sao?”

“Được, đi thôi!” Anh thuận thế dắt tay cô mà đi, “Ngày mai anh sẽ cùng em đến nhà họ Giang!”

“.....” Cô có dự cảm, ngày mai nhà họ Giang sẽ không được yên bình.....

Sáng sớm hôm sau, Khương Văn Ngự lo cho cô chu toàn mọi thứ, chuẩn bị quà tặng, còn tự mình lựa quần áo cho cô, xoay cô qua lại một hồi mới để lái xe đưa cô đi. Nhưng nhìn thấy Tiêu Y Đình cố ý muốn đi cùng cô, nụ cười trên mặt bà cứng đờ, nói: “Con đừng có đi! Con đến đó chỉ gây thêm phiền toái!”

“Mẹ! Ngài quá coi thường con trai của ngài rồi! Con phải đi mới không loạn đó!” Anh vừa nói xong, không để ý Khương Văn Ngự ngăn cản, lên xe.

Người nhà họ Giang đã biết hết quan hệ của cô với bà Giang. Lúc này, tất cả mọi người đang ngồi đợi cô đến.

Cô và Tiêu Y Đình vừa bước vào cửa, tất cả mọi người hào hứng chào đón.

Từ ông Giang, đến tất cả con trai con dâu, sau cùng là đàn ‘gấu con’ đứng lên đón, chỉ thiếu nước cầm theo hoa tươi và khẩu hiệu mà hô tên cô. Cô cảm thấy, như vậy có hơi long trọng quá.

Rồi sau đó, sau ông Giang đến Bạch Diệp, lại đến các con trai con dâu mừng tiền lì xì cho cô và Tiêu Y Đình.

Diệp Thanh Hòa nhận đã đành, Tiêu Y Đình cũng rất khéo miệng, ai đưa cũng khen gì đó rồi nhận như điều đương nhiên!

Bọn họ đã định từ trước, sẽ ở nhà họ Giang một người, sau khi ăn xong cơm chiều sẽ về.

Vì thế, cả buổi sáng, người bắt chuyện với Diệp Thanh Hòa không ngớt, đầu tiên là ông Giang và Tiểu Mạn, sau đó mấy người con dâu cũng thay nhau nói nói, trong đó có Bạch Diệp có vẻ quen với cô, nói khá nhiều chuyện.

Bạch Diệp nhìn cô từ đầu đến cuối, ngồi cạnh, cười nói: “Thanh Hòa, ban đầu cứ tưởng rằng cháu sẽ thành cháu dâu nhà này, không ngờ tới, lại thành cháu ngoại! Như vậy cũng tốt, chúng ta vẫn là người một nhà!”

Lời này vừa nói xong, sắc mặt Tiêu Y Đình liền thay đổi, ánh mắt anh lướt một vòng qua tất cả người nhà họ Giang, bởi vì, anh vẫn đang tìm một người, mà người đó thì vẫn chưa thấy xuất hiện.....

“Bác gái, Giang Chi Vĩnh đâu ạ?” Anh nhin không được hỏi.

“Nó sao? Nó đang đọc sách trong phòng, mãi chưa chịu xuống! Chắc là lúc ăn cơm tối sẽ xuống thôi!” Bạch Diệp nói. Trong lòng bà cũng hiểu được vì sao đứa con trai lại như thế, từ khi biết được Diệp Thanh Hòa là chị họ của mình, nó dường như thay đổi hoàn toàn.....

“Ồ! Thật vậy sao? Dù gì bọn cháu cũng từng là bạn học, lâu rồi không gặp, nhân dịp này nên tâm sự chút!” Anh vừa nói, một bên lại trừng mắt nhìn Diệp Thanh Hòa một cái không để ai nhận ra.

Đến giờ ăn trưa, hai người họ cùng ngồi vào bàn với tất cả người nhà họ Giang.

Tiêu Y Đình nhẹ nhàng nói thăm một câu bên tai cô: “Em không thấy mệt sao? Nói cho tới trưa luôn? Ngay cả anh cũng cảm thấy mệt mỗi.....”

Diệp Thanh Hòa cảm thấy không nói nổi, con người luôn ưa vận động như anh mà có thể mệt mỗi vì nói chuyện được sao?

Nhưng mà, cô cảm thấy nhà họ Giang đối đãi với cô quá mức nhiệt tình, nhiệt tình đến mức cô mất tự nhiên, thậm chí cảm thấy ngại ngùng.....

Với người bình thường, sau bao nhiêu năm lưu lạc bên ngoài, bỗng nhiên tìm được người thân, chắc chắn sẽ vui mừng rất nhiều. Thế nhưng, cô lại cảm thấy có chút không được thoải mái. Xem ra, cái tính tình nóng lạnh bất động này của cô thật khó sửa đổi.

Nhưng mà, đến bữa cơm này, cô đã hiểu vì sao họ nhiệt tình như thế với cô, vì sao tất cả mọi người đều nhiệt tình như thế với cô.....

Đứa nhỏ lần trước đổ canh vào người cô lần này lại ngồi phía đối diện, từ lúc cô bắt đầu ngồi xuống, nhóc con dùng ánh mắt dò xét, thậm chí là thù địch để nhìn cô.

Cô khó hiểu, chẳng lẽ là vì chuyện lần trước? Lần đó cô là người chịu thiệt, nhóc không bị mắng cũng không bị đánh, vì sao lại gây lòng thù hận với cô?

Hay là, đó là ảo giác của cô.....

Cô cho rằng như thế.

Thế nhưng, câu tiếp theo làm cô thiếu chút nữa đánh rơi bát trong tay.....

“Chị định lấy mắt chân gà của em sao?” Giang Chi Cung hỏi cô.

Câu hỏi như thế, thực sự không lẽ phép chút nào, không phải gia giáo của nhà họ Giang.....

Cô coi như trẻ nhỏ không hiểu chuyện, cười nói: “Đương nhiên không, chân gà là món ăn ưa thích của mấy bạn nhỏ, chị sẽ không ăn.”

“Hừ! Mới không đâu!” Giang Chi Cung hừ lạnh một tiếng, “Chị đến nhà này là để muốn đoạt nhiều thứ! Bây giờ là đoạt chân gà của ta! Sau này sẽ là tiền của nhà họ Giang này.....”

Còn chưa nói xong, một bàn tay liền tiến về phía mặt Giang Chi Cung, đó là mẹ của Giang Chi Cung, vợ của con trai thứ ba nhà họ Giang, Giang Kí, tên Lôi Vận.

“Con nói bậy bạ cái gì đó? Nói bậy bạ là bị phạt!” Lôi Vận lớn tiếng quát thẳng bẻ.

Giang Chi Cung sau bị ăn một cái tát, càng khóc lớn: “Oa Oa..... Là mẹ với cha nói như thế..... Chính tai con nghe thấy.....”

Tiết mục này quả đúng là một khối vàng thử lửa, sau đó mới có thể thấy được bộ mặt của nhiều người.

Mặt Giang Kí và Lôi Vận đỏ tía, hiển nhiên là vô cùng xấu hổ, Lôi Vận chỉ còn biết trút giận lên người đứa con trai, bàn tay liền tiếp đánh vào người Giang Chi Cung.

Những người khác im lặng không lên tiếng, nhìn một màn trò khôi hài này, có coi thường, thậm chí là vui vẻ khi người khác gặp họa.....

Tiểu Mạn tức giận đến phát khóc, cả người ông Giang kìm nén đến phát run, cuối cùng không thể nhịn được nữa, vỗ mạnh bàn: “Dừng lại cho tôi! Muốn đánh con thì về nhà mà đánh! Đánh chết tôi cũng không liếc mắt nhìn tới! Đang đánh trước mặt để cho tôi xem sao?”

Lôi Vận lập tức dừng tay, một ngón tay cũng không dám cử động.

Chuyện xấu hổ như vậy, Bạch Diệp rất tức giận, nhưng vẫn đứng ra hoà giải: “Cha, cha đừng tức giận, có hại đến sức khoẻ, hơn nữa, Thanh Hòa còn đang ngồi đây, đừng khiến cháu nó thấy khó chịu. Thanh Hòa, không cần để ý, trẻ nhỏ không hiểu chuyện nên ăn nói không suy nghĩ. Bác và ông bà đều thực lòng yêu quý cháu, chính là trẻ nhỏ không hiểu chuyện, có phần ích kỉ....”

Một câu ‘Thanh Hòa còn ở đây’ rốt cuộc cũng khiến hai ông bà Giang nén giận, sắc mặt dịu đi, kêu Thanh Hòa tiếp tục ăn cơm.

Thanh Hòa tuy rằng không vui nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì nhiều, chỉ im lặng ăn hết chén cơm. Cô biết, ngay cả cô cũng như thế thì anh hai chắc chắn.....

Quả nhiên, vừa ăn xong bữa trưa, Tiêu Y Đình liền kéo tay cô chào ra về.

196. Chương 143: Chương 133

197. Chương 143: 133: Tuyệt Tan.

“Sớm như vậy sao?” Tiểu Mạn vẽ mặt kinh ngạc hỏi, nuốt vào trong câu còn lại: Không ăn cơm chiều sao? Bà hiểu được, đối mặt với loại chuyện như thế, một người có thể kiên trì ăn hết bữa cơm trưa xem ra đã rất nỗ lực.....

Sau đó, vẽ mặt Tiểu Mạn buồn bã nói với Diệp Thanh Hòa: “Thanh Hòa, về sau..... Không phải là cháu không đến nữa chứ...”

Tiêu Y Đình cầm tay Diệp Thanh Hòa, mỉm cười với Tiểu Mạn: “Dì, Thanh Hòa sẽ đến thăm dì, nhưng có một việc cháu nghĩ mình cần phải nói rõ. Thanh Hòa đúng là người nhà họ Giang, nhưng cũng là người nhà họ Tiêu cháu, cho nên, lúc này tiền bạc em ấy không thiếu. Tuy rằng nhà họ Tiêu không được tính là đại gia giàu có, nhưng chắc chắn không để em ấy phải khổ. Từ lúc em ấy bước vào nhà, cha cháu đã xem em ấy như con gái ruột, đều là con của cha, nên của em ấy sẽ có một phần. Cảm ơn mọi người đã yêu thương em ấy như thế, chỉ sợ Thanh Hòa ở đây thêm một phút nào cũng khiến nhiều người thất vọng. Em ấy tuyệt đối không lấy đi một xu của nhà họ Giang.”

“Ai..... Đứa nhỏ này.....” Ông Giang cảm thấy rất mất mặt, sống cả cuộc đời, người ngoài luôn dùng bốn chữ ‘Đức cao vọng trọng’ để hình dung ông, bây giờ lại để cho hậu bối thấy trò hề kia, liệu ông còn xứng với bốn chữ kia? “Hôm nay thực sự khiến các cháu chê cười rồi, là Giang Tuân ta không biết dạy con cháu, cũng là Y Đình cháu nói rất đúng, quả là được nuôi dạy tốt..... tốt lắm..... tốt.....”

Đây không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với đứa trẻ này, lần trước ở phòng trà, ông đã thấy được sự thông minh của đứa trẻ này, nói một tràng chính nghĩa để làm lí do, còn cho người khác một cái bậc để bước xuống, nói trắng ra là nó không muốn để Thanh Hòa về nhà ông.

Ông là người từng trải, sống đã mấy thập niên, đương nhiên có thể nhìn ra điểm ấy, thế nhưng, ông trân trọng sự yêu thương em gái đó, biết thời thế liền thành toàn cho anh.

Mấy ngày nay tiếp xúc, ông thực không dám xem thường đứa nhỏ này, thực sự rất có tiền đồ.....

Giờ phút này, ông Giang đã đi đến quyết định chính xác nhất – không kiên quyết kêu Thanh Hòa trở lại nhà họ Giang ông nữa. Đứa nhỏ ở nhà họ Tiêu sẽ tốt hơn nhiều ở nhà ông.....

Về chuyện tài sản của ông, quả thực ông có nghĩ đến chuyện sẽ để lại cho Thanh Hòa một phần, tuy rằng cô chỉ là cháu ngoại của chị gái vợ ông, nhưng con cháu đã nói như thế, ông nhất định phải cho đứa nhỏ này chút gì đó! Nhưng vấn đề bây giờ là, ông có cho thì chưa chắc Thanh Hòa đã nhận.....

Cố gắng giữ người ta lại ăn bữa cơm chiều cũng không hay ho gì, ông Giang cười khổ nói: “Để ông cho lái xe đưa các cháu về.”

Tiêu Y Đình không có ý từ chối, tự mình li xì tất cả hồng bao trên người lại cho mấy đứa nhỏ nhà họ Giang. Đây là do Khương Văn Ngự chuẩn bị cho Diệp Thanh Hòa, lúc anh lên xe, cô liền đưa hết cho anh.

Nói chuyện về chuyện này, Khương Văn Ngự thực sự suy nghĩ rất chu đáo, không muốn để người nhà mình mất mặt trước người nhà họ Giang. Nhà họ Giang cũng có cháu nhỏ, bà phải cho thấy rõ, hồng bao của nhà họ Tiêu so với nhà họ Giang chắc chắn không mỏng hơn.

Xong xuôi, anh khoác áo măng tô lên người cô, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Diệp Thanh Hòa quay đầu lại nhìn thoáng qua, tất cả nhà họ Giang đang nhìn chăm chú hai người họ, cô không biết trong lòng mình bây giờ là loại cảm xúc gì, chỉ trong nháy mắt, cô cảm thấy muốn trở lại như trước kia, khi mà cô vẫn là bạn vong niên của ông Giang.....

Tiêu Y Đình nắm tay cô ra khỏi cửa lớn nhà họ Giang. Lái xe đưa họ về nhà ông nội Tiêu Y Đình, con cháu nhà họ Tiêu vẫn còn ở đó cùng ăn bữa cơm chiều.

Hai người họ đi rồi, tất cả người nhà họ Giang ngồi lại quanh bàn ăn, không khí trầm mặc.....

Lũ nhỏ thật sự không chịu nổi không khí đó, nhỏ giọng hỏi cha mẹ mình, xem có thể ăn cơm nữa không? Nhất là Giang Chi Cung, vừa bị đối lại bị đánh, uỷ khuất vạn phần, nhưng vẫn không dám hé răng, chỉ dùng thìa bát thật mạnh cơm trong bát, phát ra âm thanh rất chói tay.

“Con ngồi yên cho mẹ!” Lôi Vận cũng không dám đánh đứa nhỏ như vừa nãy, chỉ lớn tiếng quát, tất cả mọi chuyện hôm nay đều là do đứa trẻ không biết điều này gây ra, hại ả không còn chút hình tượng nào trước mặt cha mẹ chồng, lại còn để cho Bạch Diệp và hai ả đàn bà kia chê cười, nhân cơ hội này lấy lòng khoe mẽ, lấy lòng cha mẹ chồng.

“Con im miệng!” Giờ phút này thứ ông Giang không muốn nghe nhất chính là giọng nói của Lôi Vận.

Giang Kỳ nhíu mày, nhẹ nhàng huých tay vợ mình, hi vọng ả hiểu được, giờ phút này người nên yên lặng chính là ả, tốt nhất là nên im lặng, làm sao để cha không thấy được sự tồn tại của ả là tốt nhất.

Có vẻ như ông Giang đã rất tức giận, qua chuyện hôm nay, ông nhất định phải cho con cháu thấy được cái uy mới qua chuyện, ông vỗ bàn, giọng nói nghiêm khắc: “Tôi còn chưa chết đâu! Cả đám các người đã dòm ngó tiền của tôi rồi sao? Có phải hay không ngày nào cũng chấp tay cầu nguyện, cầu cho tôi chết sớm một chút, lúc đó các anh các chị có thể thoải mái chia tiền!”

Bạch Diệp nghe xong, nhẹ nhàng khụ một tiếng, cười lạnh nói: “Cha, sao cha nói vậy? Con dâu của cha không nhiều nhưng không phải ai cũng thế..... Cha không biết, con và Giang Đặc chỉ mong muốn cha luôn mạnh khỏe sống lâu.....”

Lôi Vận chán ghét nhìn Bạch Diệp một cái, còn đi khoe mẽ, tiện đường đẩy ả ta ra xa.....

Ai ngờ cơn giận dữ của ông Giang không hề giảm bớt, lại còn dồn hết lên người bà ta: “Chị đừng có xen vào lời tôi nói! Chị là người như thế nào tôi còn không biết sao? Mấy người này, không ai là dễ bắt nạt cả! Tính tới tính lui, ngay cả tiền bạc của tôi cũng không ngoại lệ! Tôi cho các người biết! Đừng nghĩ đến! Các người càng như thế, tôi càng không để lại tiền cho các người! Tôi sẽ để lại tất cả cho Thanh Hòa!”

Tất cả nghe xong, sắc mặt trắng bệch, không ai dám nói thêm gì, chỉ có thể cúi gằm mặt.

Ông Giang tức giận không thể nguôi, chỉ vào đám con cháu nói: “Cả đám các người, ở bên ngoài đắp lên mình hình tượng có nhân có nghĩa, nên được xã hội coi là thành phần tinh anh! Tinh anh của xã hội mà như thế sao? Một đám vụ lợi vô tình vô nghĩa?! Các người còn không bằng cả thằng nhóc hai mươi tuổi!”

Ông cười lạnh tự giễu: “Đều là tôi quá đề cao các anh chị! Không ngờ đến các người vô dụng như thế! Nhìn nhà họ Tiêu mà xem, nhìn Thành Hưng, cậu ta cũng là tiền bối như các người! Thanh Hòa không có chút quan hệ huyết thống với cậu ta, chẳng qua chỉ là bạn của con trai, thế nhưng cậu ta vẫn niềm nở đón nhận, chăm sóc như con gái ruột. Các người tự hỏi lương tâm mình xem, xem mình xứng với hai chữ ‘tinh anh’ kia được bao nhiêu phần? A! Dù bao nhiêu thì tôi cũng cảm thấy rất tự ti, cũng không dám ngồi ăn cơm cùng các người, bữa cơm này, mấy ‘vị tinh anh’ cứ ăn đi, tôi sợ ăn vào nuốt không trôi!”

Nói xong, ông đưa tay đỡ Tiểu Mạn đứng dậy, hai người lên lầu.

Còn lại một đám người đưa mắt nhìn nhau.

Lôi Vận không phục, thấp giọng nói thầm: “Cha bị sao vậy chứ? Tự nhiên vì một đứa cháu chả hiểu ở đâu bỗng dưng xuất hiện mà làm âm ỉ cả nhà lên!”

“Cô còn nói được sao? Hôm nay cô gây còn chưa đủ hoạ à?” Gian Kí tức giận nói, “Còn trách cha? Không ăn cơm gì nữa, thu dọn đồ đạc rồi đi về nhà!”

Lôi Vận bị chồng quát mắng, tuy trong lòng không phục nhưng không dám nói thêm gì, nuốt tất cả lời muốn nói lại, nắm tay Giang Chi Cung rời đi.

Những người còn lại có lên gọi hai ông bà một lần, nhưng bị mắng cho một trận nữa, cuối cùng ai cũng bụi đầu bụi mặt ra về.

Năm nay, nhà họ Giang thật sự không gặp được chuyện tốt.....

Tiêu Y Đình bảo lái xe dừng đầu phố, hai người tự đi vào trong.

Tuyết đọng trong viện vẫn chưa tan hết, đập vào mắt họ là cây cối xanh còn chút tuyết đọng, sau chuyện ở nhà họ Giang, Tiêu Y Đình đi giữa không khí mát lạnh, cảm thấy rất sảng khoái.

Hôm nay từ đầu tới cuối anh luôn là người phát ngôn của em gái, không để cô phải nói một câu, anh cảm thấy, chuyện anh làm rất đàn ông. Tiền sao? Hừ! nhà họ Giang thực sự xem thường em gái và nhà họ Tiêu, nhưng là, cũng phải cảm tạ nhà họ Giang đã cho thấy bộ mặt của mình, nếu không thì sao có thể làm nổi bật nhà họ Tiêu anh chứ?

“Thế nào? Bây giờ đã biết ai mới chân chính đối tốt với em chưa? Còn muốn đến nhà họ Giang nữa không?” Anh nói xong, bất giác huyết sáo một tiếng.

Cô nhìn bộ dạng vô cùng đắc ý của anh, không có ý trả lời, bên tai vẫn còn văng vẳng mấy lời anh nói ở nhà họ Giang. Cô thật sự không biết bác Tiêu liệu có giống như lời anh nói, ngay cả tài sản cũng cho cô một phần? Nhưng là, chuyện đó cũng không quan trọng, quan trọng là cô chưa từng nghĩ tới việc sẽ lấy được gì từ nhà họ Tiêu, cho dù là có thật thì cô cũng không muốn nhận, cô đã mắc nợ nhà họ Tiêu quá nhiều rồi.

Cô biết rõ, dù là trong lòng vẫn tồn tại ý nghĩ ‘mắc nợ’ này, nhưng cô không bao giờ giống như lời Tiêu Y Đình nói, coi nhà họ Tiêu như gia đình của mình. Gia đình chỉ có một, không thể thay thế. Hơn nữa chuyện đó và Khương Văn Ngư không có chút quan hệ, tuy rằng việc đối xử tốt với cô chỉ là vẻ bề ngoài, nhưng ở phương diện tài sản, bà không giống con buôn như Lôi Vận. Con trai con gái nhà họ Tiêu đều sẽ có, cô cũng sẽ có, chỉ cần cô không ở cùng một chỗ với Tiêu Y Đình.....

A, đương nhiên là cô sẽ không ở cùng một chỗ với anh hai.....

Hai người yên lặng đi tới, đột nhiên Tiêu Y Đình ngừng huyết sáo, bước đi cũng chậm rãi hơn.

Diệp Thanh Hòa miễn cảm nhận được, có điều không hay.....

Thiên địch xuất hiện.....

Người con trai mặc chiếc áo lông đỏ chói đang vui vẻ đi tới kia, xinh đẹp đến mức tất cả cảnh vật phía sau kia đều trở thành phông nền, không phải là Phạm Trọng thì là ai?

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Y Đình là kéo tay của Diệp Thanh Hòa đi đường vòng.

Diệp Thanh Hòa cảm thấy ngoài chuyện hôm nay hôm nay ở nhà họ Giang, mọi khi cô bị anh khi, trong lòng đột nhiên sinh ra ý định trả thù, liền thấp giọng nói một câu: “Anh hai, anh sợ anh ấy sao?”

“Nực cười! Sao anh phải sợ tên đó chứ?” Tiêu Y Đình biết rõ đây là phép khích tướng nhưng vẫn lựa chọn bị trúng kế, để chứng minh mình thực sự không sợ tên kia, anh buông lỏng tay Diệp Thanh Hòa, tiếp tục về mặt đường dương tự đắc.

Đôi bên khó thể buông tha nhau.

“Hi, tiểu nhị, em gái.” Khoé môi Phạm Trọng dương lên một chút, khoé mắt môi đều tràn ngập ý cười.

“Tôi đây làm gì?” Tiêu Y Đình hỏi rất không hữu nghị, đã cảnh cáo người này không phải một hai lần! Không được gọi tiểu nhị! Tên này chính là không nhớ được!

Phạm Trọng vẫn thản nhiên, tươi cười bắn ánh mắt trời ra tứ phía: “Đến thăm các chú các bác.”

Tiêu Y Đình cũng biết nhà hắn ta ở khu vực này nên thu lại vẻ mặt, nhưng là, rất vô cùng không thể vừa mắt nổi với chiếc áo đỏ chói kia của Phạm Trọng, hung hăng trừng mắt, kiêu ngạo đi lên phía trước, cố tình hạ giọng hỏi: “Em gái, em thấy không, cũng là áo màu đỏ nhưng mặc lên người anh và người tên này nó khác hẳn nhau.”

Diệp Thanh Hòa nhìn lại, vừa vặn lúc Phạm Trọng cũng nhìn cô, ánh mắt hai người chạm nhau trong không khí.

Cô mỉm cười nói nhỏ nhẹ: “Đúng, mặc trên người anh ấy quả nhiên đẹp hơn.”

“Em.....” Đây là muốn tức chết anh sao? Rốt cuộc là em gái có mắt thẩm mỹ hay không đây? Đúng! Là em ấy không có! Hoàn toàn không có! Nhìn bộ dạng quê mùa kia của em ấy là có thể thấy rồi! Đều là loại quê mùa từ trong hơi thở giống như tên Phạm Trọng kia!

Bỗng nhiên, giọng nói của Phạm Trọng vang lên: “Tiểu nhị.....”

“Tiểu nhị cái đầu mày ỳ?! Bảo mày không gọi mà vẫn cứ gọi! Có ý từ gì đây? Dựa vào việc lớn hơn tao hai tháng tuổi sao? Lớn hơn hai tháng mà hay sao? À mà bây giờ đang là tết, vẫn là nên lì xì cho đây chứ nhỉ?” Anh cảm thấy rất hài lòng với biểu hiện của bản thân.

Phạm Trọng bình tĩnh tự tại, cười cười: “Được.....”

Một câu ‘Được’ kia giết chết Tiêu Y Đình trong vòng một giây. Anh có chút hộc máu, mắng một tiếng: “Đồ thần kinh!”

Phạm Trọng không hề quan tâm câu mắng của anh, vừa bước tới vừa rút hồng bao từ trong túi áo ra, cũng không cần quan tâm bên trong số lượng là bao nhiêu, thản nhiên lấy ra hai cái, đưa đến trước mặt họ, mỗi người một cái: “Năm mới vui vẻ.”

Thật đúng là.....

Tiêu Y Đình ghen hờn nhìn trân trối.

“Cảm ơn!” Bây giờ lời đã nói cũng không thể rút lại, anh một tay giắt lấy cả hai cái hồng bao! Không thèm đáp lại Phạm Trọng một câu chúc tết.

Tiêu Y Đình cầm hồng bao cùng Diệp Thanh Hòa dần dần đi xa, Phạm Trọng đứng đó chăm chú nhìn theo bóng lưng của họ, khoé môi vẫn tươi cười không thay đổi, nhưng sâu trong khoé mắt dần dần là đau buồn lấp chỗ. Cuối cùng, xoay người, đi theo hướng ngược lại.

Thực ra Diệp Thanh Hòa quay đầu lại nhìn không ít lần, thấy Phạm Trọng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hiểu vì sao anh ấy lại như thế, có phải là luyện tiết hồng bao không?

Quả thực anh hai có chút quá đáng, sao lại bắt người ta lì xì chứ?

“Anh hai, anh làm thế có được không?” Cô hỏi. Hai người không phải thiên địch sao? Sao lúc nhận hồng bao không có chút thù địch nào?

Tiêu Y Đình hừ một tiếng: “Có cái gì không tốt? Từ nhỏ đến lớn tên này gây ra cho anh không ít tổn thương tinh thần! Coi như là bồi thường cho anh tổn thất về mặt tinh thần! Nhiều này còn chưa đủ đâu!” Anh nấn nấn hồng bao, còn làm ra bộ dạng chẳng có gì sai, thản nhiên đút hồng bao vào túi áo.

Diệp Thanh Hòa lại quay đầu lại một lần nữa, lúc này Phạm Trọng đã đi xa, chỉ còn là một điểm đỏ chói mắt.

Không biết vì sao cô cảm thấy, mối quan hệ giữa hai người khi đó không giống như anh hai nói. Hết một học kì ở trường, hai người cũng có rất nhiều lần gặp gỡ bất ngờ, không ở thư viện thì là canteen, hơn nữa tần suất gặp gỡ lại cao một cách bất ngờ. Thế nhưng, mỗi lần gặp mặt, người xù lông luôn là anh hai, cho

đến bây giờ Phạm Trọng vẫn giữ bộ dạng ôn nhu như mây trời, cho dù anh hai nói năng lỗ măng hay nổi giận như thế nào, anh ấy vẫn duy trì nụ cười dịu dàng ăm ắp.....

Thực sự bọn họ có giống kẻ thù không đội chung trời sao? Còn cái gì mà tổn thương tinh thần nữa chứ?

“Anh hai, rốt cuộc là anh ấy đã gây ra tổn thương gì cho anh?” Cô hỏi.

Đột nhiên anh nhớ tới, mấy cái chuyện gièm pha kia của anh vẫn chưa tới tai em gái..... Có đánh chết cũng không nói cho em gái nghe, nếu không, thanh danh cả một đời của anh coi như xong.....

“Trẻ con đừng có hỏi chuyện người lớn!” Anh vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Chuyện người lớn?” Diệp Thanh Hòa nghĩ nghĩ, lại liên hệ trước sau, anh nói Phạm Trọng là ‘Công tử trắng hoa’, lời này đã làm sáng tỏ mọi chuyện: “Chẳng lẽ là trước đây anh ấy từng cướp bạn gái của anh?”

Mặt Tiêu Y Đình biến sắc, không nói lời nào, bước nhanh hơn, bỏ cô ở lại phía xa.

Cô cũng không suốt ruột đuổi theo, chính là cảm thấy chuyện này rất thú vị, một mình cười không ngớt.

“Còn cười?! Nếu còn không nhanh trở về, cảm mạo tiên sinh chắc chắn sẽ tới tìm em!” Anh quay đầu, hung tợn rít gào với cô.

Cô đi nhanh về phía anh, vẫn không thể ngừng cười. Giống như tuyết trắng kia, cho dù có chuyện gì xảy ra vẫn không hề lo lắng, họ vẫn giữ được chút ánh sáng niềm vui nhỏ nhỏ cho mình.

Một ngày nặng nhọc như thế nhanh chóng qua đi.

Khai giảng học kì mới, tiết trời có ấm lên. Cô tiếp tục đến thư viện đọc sách, tiếp tục đến cửa hàng của Phó Chân Ngôn làm việc, tiếp tục cùng Tiêu Y Đình và A Tổ chơi trò chơi kia. Còn Phó Chân Ngôn, anh tiếp tục theo đuổi sự nghiệp ngày càng đi lên của mình, nhưng cuối tuần nào cũng gửi nữ sinh khác một bó hồng tặng cô, không cần biết cô đáp lại anh như thế nào.

Về phần Tiêu Y Đình, cũng bận rộn không kém, vừa phải học bài vừa phải hết sức mình xua đuổi đám-anh-cho-là-ruồi-bọ quanh Diệp Thanh Hòa, bao gồm cả Phó Chân Ngôn, hơn nữa còn phải dành thời gian cho Quách Cẩm Nhi.

Mỗi lần gặp mặt Phó Chân Ngôn anh đều tức giận sau lại làm hoà, cứ lặp lại như thế, khiến cho Diệp Thanh Hòa cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã kết thúc năm đầu đại học. Kì nghỉ hè đến.....

Quả thật, mỗi lần đến hè, một góc tâm tình của Diệp Thanh Hòa không ai nhìn nhìn thấy được càng trở nên u ám, bởi vì, ngày giỗ của cha mẹ cô là một ngày mùa hè.

Bản thân cô không muốn tổ chức cúng bái hay tổ chức ngày giỗ gì cho cha mẹ mình, hoặc là đây là sự kiên cường che giấu mọi yếu đuối của cô. Cô không muốn nhớ đến ngày họ mất.....

Thế nhưng, mọi chuyện không thể như cô nghĩ, hai ngày ấy vẫn cứ khắc sâu trong tâm trí cô, nhắc nhở chuyện cha mẹ không còn trên đời này nữa là thật.....

198. Chương 144: Chương 134

199. Chương 144: 134: Kiếp Trước, Kiếp Này.

Buổi chiều hôm đó Diệp Thanh Hòa không có chuyện gì, liền đi đến triển lãm thư pháp của trường.

Trong triển lãm này phần lớn đều là tác phẩm của sinh viên trong trường, trong đó không ít người đã được vinh danh ở các cuộc thi lớn, các tác phẩm đều khiến cô không thể không cảm thán. Thú viết chữ này đúng là cần luyện tập thường xuyên, hai năm rồi bỏ bê, bây giờ viết cũng quá ngượng tay đi.

Cô chậm rãi đi dạo, tản bộ thưởng thức, đột nhiên cô dừng hình trước một bức chữ, quá chói mắt!

Nhìn vào bức chữ kia khiến mi mắt cô nhảy dựng, tim cũng đập nhanh hơn, thương tâm cùng đau đớn cùng ào lên xô vào nhau trong lòng cô, nước mắt không tự chủ được rơi xuống.....

Chữ này.....rất quen thuộc.....rất quen.....

Cô nhanh chóng dời tầm mắt xuống phần lạc khoản*.....

*phần đề chữ của người viết, như credit.

Không phải.....

Cô biết không phải.....

Cẩn thận xem xét lại, chữ kia tuy rằng rất giống với chữ của cha cô, thậm chí là cố tình bắt chước cho giống, nhưng phần lạc khoản sao cũng giống như cha cô, ‘Lão tiều an lạc.’?

Rốt cuộc đây là tác phẩm của ai? Chữ viết còn giống với phong cách của cha hơn cả cô? Ngay cả phần lạc khoản?

Đột nhiên trước mắt cô xuất hiện một cái khăn tay.

Cô nhìn lên trên theo hướng khăn tay, một khuôn mặt hình như đã gặp ở đâu đó.....

Cô khẽ mím môi, trí nhớ va chạm nhau ở trong đầu! Cô nghĩ đến một người..... “Mục Xuyên sư huynh?”

Người trước mặt cũng mang kính mắt, dáng vẻ nho nhã mà dịu dàng ân cần, không phải học sinh tâm đắc nam đó của cha - Mục Xuyên thì là ai?

Người nào đó cũng rất kinh ngạc, nhìn chằm chằm cô, cuối cùng cũng nhận ra, kinh ngạc hô: “Tiểu sư muội? Em cũng là học sinh trường này sao?”

Diệp Thanh Hòa che miệng gật gật đầu, nước mắt lăn rơi xuống.

Cô không cách nào có thể hình dung cảm xúc bây giờ của mình.

Từ sau khi cha mẹ qua đời, cô thay đổi họ tên, thay đổi thân phận và thay đổi cuộc sống của mình; chôn vùi cô của quá khứ. Có đôi khi, tự cô cảm thấy mình đã trải qua một kiếp luân hồi, những chuyện đã qua đều là chuyện của kiếp trước, và những người trong quá khứ cũng là người từ kiếp trước, cách cô chiếc cầu Nại Hà. Mặc cho bên kia bờ hoa nở rộ xinh đẹp như thế nào, cô cũng không thể qua bên đó, cùng gặp gỡ những người ở kiếp trước.....

Mỗi một lần cô một mình đi trong sân trường, cô luôn có một loại ảo giác, bản thân giống như một vong hồn, cô độc phiêu bạt trong cuộc sống, không hợp với ai của thế gian này cả. Cho nên, cô mới trở nên lạnh nhạt như thế. Không phải cô từ chối mọi người đến gần mình, mà là, trong suy nghĩ của cô, cô luôn là người kiếp trước, mãi mãi là Phong Hà, chứ không phải Diệp Thanh Hòa.....

Cô không bao giờ nghĩ đến, cả đời này của cô lại có thể gặp được một người từ kiếp trước, vượt qua cầu Nại Hà để cô có thể gặp mặt. Trong nháy mắt, tất cả mọi quyền luyến của cô đối với kiếp trước được khơi dậy, từ tận gốc. Sự kiên cường và lạnh nhạt giờ phút này đã không còn, quân lính đều tan rã.....

Hai mươi phút sau. Trong quán cà phê gần trường học, cô ngồi đối diện Mục Xuyên. Cô không còn nước mắt đầy mắt, nhưng vẫn không thể che giấu được sự xúc động của mình.

Nói chuyện một hồi, cô biết được, Mục Xuyên là giảng viên hướng dẫn ngành tiếng Hoa. Hai năm qua phạm vi hoạt động của cô cũng rất hẹp, cũng không quan tâm nhiều chuyện trong trường, lại thêm trường học rộng lớn như thế, muốn biết mặt hết các thầy cô cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Cuộc gặp mặt hôm nay cũng chỉ là tình cờ, nếu cô không có quyết tâm đi xem cuộc triển lãm, thì có lẽ sẽ không có cuộc gặp mặt hôm nay.....

“Tiểu Hà, lúc thầy qua đời anh không hề hay biết, mãi sau mới được nghe, khi đến phúng viếng lại nghe tin sư mẫu cũng..... Anh cũng cố tìm em nhưng không thu hoạch được gì..... Mấy năm nay em sống tốt không?” Mục Xuyên vẫn gọi cô là Tiểu Hà, nhớ về một gia đình từng rất hạnh phúc, bây giờ chỉ còn một cô

gái nhỏ bé đơn độc, cảm thấy rất đau lòng. Anh biết thể chất cô không tốt, thấy cô trước mặt vẫn là đáng vẻ yếu ớt mỏng manh ngày nào, anh càng thêm đau lòng. Nhưng là, anh cũng biết, hỏi vấn đề là không cần thiết, nếu không sống tốt sao cô có thể học trường đại học này và ngồi đây nói chuyện với anh? Nhưng có là như thế, một cô gái buộc phải dựa dẫm nương tựa vào người khác chắc chắn cũng chịu không ít khổ cực.....

“Anh Mục Xuyên, em sống rất tốt, và em cũng đổi tên rồi, là Diệp Thanh Hòa, về sau anh cứ gọi em là Thanh Hòa.” Đây là người đầu tiên sau bốn năm nhắc về chuyện cha mẹ trước mặt cô, tuy cô có đau lòng nhưng không trách móc gì cả, vì ít ra, còn có người không hề e ngại mà cùng cô nói về chuyện của cha mẹ.....

“Diệp? Theo họ của mẹ sao?” Mục Xuyên nói, “Nhưng mà, anh đã quen gọi em là Tiểu Hà rồi, cứ gọi thế đi.”

Tiểu Hà? Tiểu Hoà? Đọc lên cũng không có nhiều sự khác biệt. Nhưng là, cô rất thích được gọi như thế, vì khi còn sống, cha luôn gọi cô là Tiểu Hà.....

Ngầm đồng ý, cô mỉm cười, nước mắt đã khô lại ở trên mặt, kéo căng da của cô: “Thế còn anh? Mọi chuyện tốt chứ? Tiểu Trái Cây đâu? Đã lớn chưa? Còn Tổ tỷ tỷ nữa?”

Cô nhớ rõ, lần cuối cha nói chuyện với anh Mục Xuyên qua điện thoại, Tiểu Trái Cây còn giành nói chuyện với cha, gọi cha là ‘sư công’. Khi đó mẹ còn dặn Mục Xuyên, lần sau phải đưa cả Tiểu Trái Cây đến nhà chơi.....

Chỉ qua vài năm, cảnh còn người mất.....

Một trận chua xót kéo lên trong lòng cô.

Về mặt Mục Xuyên có vẻ như được kiểm hãm rất tốt, sự chua xót chỉ loé lên trong khoé mắt liền biến mất, anh cười nói: “Tiểu Trái Cây sống rất tốt! Cả ngày đều giống như con khỉ vậy! Năm nay tám tuổi rồi.”

“Thế còn Tổ tỷ tỷ? Chắc là càng ngày càng xinh đẹp đúng không? Khi nào mới có thể gặp mặt đây?” Tổ tỷ tỷ trong lời của cô là vợ của anh Mục Xuyên, là giáo viên múa, là người vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, luôn thích mặc trang phục dân tộc, chỉ cần gặp qua một lần là không thể quên.....

Mục Xuyên đã cố ý lảng tránh vấn đề này, lần đầu gặp lại, Tiểu Hà đã đau buồn rất nhiều, không muốn nói thêm về mấy chuyện mất mát, chỉ khiến em ấy thêm đau lòng. Nhưng là, cô đã hỏi đến lần thứ hai, giấu diếm cũng vô ích, vì thế đành phải nói: “Cô ấy..... đã không còn trên nhân thế.....”

Diệp Thanh Hòa kinh ngạc lấy tay bịt miệng, nhìn thấy sự đau xót trong mắt của anh, trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc đồng bệnh tương liên, sự đau đớn chiếm trọn tâm trí cô, một cô gái xinh đẹp như thế, anh Mục Xuyên đã yêu chị ấy biết bao nhiêu.....

Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được, những ngày sau khi mất đi chị ấy của anh như thế nào, cô hiểu được.....

“Anh, em xin lỗi.....” Cô tự trách mình, đáng lẽ ra không nên hỏi vấn đề này, hỏi ra như cửa thêm vào vết thương của anh.

Mục Xuyên dịu dàng cười, giống như trước mặt anh vẫn là cô gái nhỏ bé trong chiếc váy múa màu thiên thanh, đang uyển chuyển theo khúc nhạc.....

“Không quan hệ, nha đầu ngốc, ai nói người mất rồi là không được nhắc đến? Nhắc tới nghĩa là chúng ta còn nghĩ tới, chúng ta không hề quên, như vậy không tốt sao? Tuy rằng họ không ở bên cạnh chúng ta nhưng là ở trong này, vĩnh viễn.” Mục Xuyên chỉ chỉ vào tim mình.

“Dạ.....” Nước mắt của Diệp Thanh Hòa lại một lần nữa rơi như mưa. Nhớ lại, đương nhiên là sẽ đau đớn, nhưng cũng là ấm áp. Ấm áp là vĩnh hằng, và đau đớn thì không có nghĩa là không vui vẻ. Cho nên, dù có là nước mắt đầy mặt thì vẫn thấy hạnh phúc.

Cô ngồi đối diện Mục Xuyên, thỉnh thoảng lại kể lại mấy chuyện của cha, có vui sướng tự hào và có đau. Cô cứ say sưa như một đứa trẻ lâu rồi không được nói chuyện, vừa vội vã vừa chờ mong.

Chưa có ai trên đời có thể cùng cô nói về cha, những người xung quanh, ngoại trừ bác Tiêu có quen biết từ trước, còn lại không ai biết gì về cha cô. Hơn nữa, bản thân cô cũng tránh né đề tài đó, cách ly mọi chuyện xa khỏi cuộc sống hiện tại của cô bây giờ. Gần đây bác ấy cũng rất bận rộn, hơn nữa cũng không muốn động chạm vết thương lòng của cô, nên không cùng cô nói chuyện về cha. Lâu ngày, chính cô cũng ý thức được, nhớ về cha mẹ chỉ khiến bản thân cảm thấy bi thương, mà cô đã quyết định mình phải kiên cường đi hết đoạn đường còn lại, vì thế, bắt buộc bản thân tuân theo mệnh lệnh không được nghĩ đến nữa.....

Ngay từ đầu, cô đã sai rồi.....

“Tiểu Hà, yêu thương chăm sóc nhau là một chuyện hạnh phúc, tưởng nhớ cũng là một chuyện hạnh phúc.” Mục Xuyên nói.

“Vâng.....” Diệp Thanh Hòa chưa ngừng khóc, gật gật đầu. Mục Xuyên nói câu này không phải là chỉ mình cô, mà là để cho cả hai người nghe. Giờ phút này, tâm trạng hai người đều giống nhau, cô khóc không ngừng chỉ vì lâu rồi cô chưa được khóc.....

“Anh Mục Xuyên, khóc cũng là hạnh phúc.....” Cô rất muốn cảm ơn Mục Xuyên, chọn một vị trí kín đáo như thế, cô sẽ không bị ai nhìn thấy dáng vẻ lúc khóc của mình.....

“Phải.....” Mục Xuyên chớp chớp mắt, lặng lẽ nhìn cô gái nhỏ bé đang khóc rất ngon lành trước mặt mình.

Anh nhớ rõ, lần cuối nhìn thấy cô, cô không hề bị cận. Bây giờ cô đeo thêm chiếc kính to như thế, lại còn để tóc mái, làm cho anh thiếu chút nữa là nhận không ra. Giờ phút này, kính mắt đã được tháo xuống đặt trên bàn, anh mới có thể thấy rõ hơn dáng vẻ quen thuộc của tiểu sư muội.....

“Đúng rồi, anh Mục Xuyên, càng ngày anh càng có phong phạm của cha đó, lúc đầu em nhìn thấy cứ tưởng, thật sự.....” Cô tỉ mỉ đánh giá Mục Xuyên, quả thật, không chỉ có phong phạm mà cả khí chất, qua bao nhiêu năm không còn non nớt mà nho nhã và trưởng thành, càng ngày càng cho cô cảm giác như cha.

Mục Xuyên mỉm cười nói: “Thầy Phong là người cả đời này anh tôn kính nhất, bác học đa tài, nhân phẩm đáng quý, anh vẫn luôn cố gắng bắt chước và đi theo dấu chân của thầy ấy, nhưng là, vẫn còn thua kém rất nhiều.”

Không gì làm cô vui vẻ bằng chuyện được nghe người khác khen ngợi cha mình. Sinh thời, cha được rất nhiều người tôn trọng, được khen ngợi rất nhiều, cho nên cô luôn cho đó là điều đương nhiên, cũng không có gì đặc biệt, nhưng qua bốn năm rồi, được nghe lại mới thấy thật quý giá.....

Cô chưa khi nào thích thú chuyện bàn luận về cha như ngày hôm nay, Mục Xuyên kể cho cô nghe rất nhiều chuyện về cha, cô không bỏ lỡ dù là một chữ.

Cứ trò chuyện như thế, Mục Xuyên kể về lần anh bị phạt, lần cô bị phạt, rất nhiều nữa. Nói về những chuyện đã qua, hai người đều rất vui vẻ cười đùa.

Đó là tiếng cười từ thật tâm, tiếng cười của hạnh phúc. Con người của cô khi đang cười như sóng sánh có nước. Quả thực tiếng cười như thế sẽ không xuất hiện nhiều trong cuộc sống hiện tại của cô.

Lần đầu tiên cô cảm thấy, cuộc sống không tồi tệ như cô tưởng tượng. Đây cũng là lần đầu tiên cô vừa cười vừa khóc, điên điên khùng khùng nhưng cũng rất hạnh phúc.

Hoặc là, cô luôn trốn tránh nỗi đau khi nhớ về cha mẹ là vì chưa tìm được người hoá giải nỗi đau đó.

Anh Mục Xuyên chính là người đó.....

Nhìn anh ngồi đối diện, cô có cảm giác như được trở về quãng thời gian trước kia.....

Bọn họ cũng nói đến A Tổ, người vợ xinh đẹp có một niềm đam mê cháy bỏng với múa của Mục Xuyên. Mục Xuyên thích cô, theo cô đi đến nơi ở của người dân tộc, đi đến nhiều nơi..... nhưng trong một lần đến Vân Nam thì gặp chuyện không hay.....

Bọn họ còn nói về mẹ của Diệp Thanh Hòa, Diệp Tri Thu, một tài nữ đoan trang tao nhã, cầm kì thi hoạ đều nổi danh, có thể so với Lâm Đại Ngọc không hề kém.

“Sư mẫu cũng là người đáng ngưỡng mộ, cả đời A Tổ luôn kiêu ngạo nhưng chỉ phục sư mẫu.” Mục Xuyên nhớ rõ thầy từng nói, Tiểu Hà là món quá quý trời ban cho hai vợ chồng ông, thể chất sư mẫu rất yếu, không thể mang thai, vì thế sự ra đời của Tiểu Hà chính là một kì tích.....

Anh nhìn Diệp Thanh Hòa, cho dù rất mộc mạc nhưng không che dấu được nét tao nhã, giống như một viên trân châu, dù có bị phủ lấp vẫn chiếu ra ánh sáng rực rỡ, hơn nữa, còn có thể thấy được khí chất của sư mẫu trên người cô.

Anh nhin không được nói: “Tiểu Hà, em rất giống mẹ.”

Diệp Thanh Hòa có chút ngượng ngùng cười: “Làm sao có thể, em kém xa so với mẹ..... Ít nhất là không bằng được một nửa tài đàn của mẹ.....”

Mục Xuyên nghe xong cười ha ha, từ nhỏ cô bé này đã rất thông minh, bắt chước cái gì cũng nhanh, hơn nữa còn có tài năng thiên phú, nhưng lại cố tình không chịu học. Sư mẫu từng rất muốn cô theo nghệ đàn, A Tổ cũng rất thích nên dạy cô học múa, nhưng là..... cô gây ra một trận náo loạn khiến cả hai người tê rần da đầu.....

Sư mẫu liền tức giận, đổ hết lên đầu thầy anh, nói là Tiểu Hà di truyền tế bào cô cảm với âm nhạc của ông.....

Nghĩ đến đây anh hỏi cô: “Tiểu Hà, ăn mặc cùng đàn cũng thữ vất vả đi?”

“Hả?” Diệp Thanh Hòa không nghĩ tới Mục Xuyên có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, cong miệng lên, đương nhiên vẫn là tiểu Phong Hà ngày thơ ngày trước: “Sư huynh! Sao anh biết được?”

Mục Xuyên cười to không nói.

Quả thật không phải anh nhìn ra mà là thầy từng nói cho anh biết, con gái bảo bối của thầy, sao ông lại không biết cô chúa ghét học đàn và múa chứ? Vì thế không hề ép cô, vì vốn dĩ cô đã phải học nhiều thứ rất vất vả. Chẳng qua chỉ là cùng phối hợp lừa dối sư mẫu thôi.....

Thời gian gấp gò trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hết buổi chiều, hai người đều không có ý thức thời gian trôi qua đến tận khi di động của Diệp Thanh Hòa vang lên.

Là Tiêu Y Đình gọi tới, cô nhìn đồng hồ, đã đến giờ cơm chiều. Chắc là anh gọi điện đến kêu cô về ăn cơm, nhưng là, cô đã đồng ý đến nhà anh Mục Xuyên ăn tối, nhân tiện thăm Tiểu Trái Cây. Hơn nữa, anh ấy cũng đã gọi điện về nhà báo cơm rồi. Hằng ngày anh ấy đi làm, còn mẹ anh ấy ở nhà lo cơm nước cho hai bố con.

“Alo.” Cô nhận điện thoại.

“Ở đâu thế? Cả nhà đang chờ em ăn cơm đó!” Tiêu Y Đình hỏi dồn dập.

Cái gọi là cả nhà là hai mẹ con Vương Triết và anh.

“Hôm nay em không về đó ăn cơm, mọi người ăn cơm trước đi.” Cô nói.

“Vì sao?” Đột nhiên Tiêu Y Đình nâng cao tông giọng.

“Anh hai, em có gặp một người quen lâu rồi không gặp, hôm nay không về được, mọi người ăn cơm trước đi.”

“Ai thế?” Giọng nói của Tiêu Y Đình đầy vẻ nghi ngờ, hơn nữa còn có chút bá đạo cứng nhắc.

“Anh không biết đâu, cứ thế đi, lúc về em nói sau.” Cô cúp máy.

Mục Xuyên chờ cô nói chuyện xong cười hỏi: “Hôm nay có hẹn sao? Anh làm lỡ hẹn của em rồi?”

“Không có!” Diệp Thanh Hòa lắc lắc đầu, cắt kỉ di động, “Là anh hai của em, không phải người ngoài.....” Nói tới đây cô mới nhớ đến cô chưa kể cho anh Mục Xuyên nghe về nhà họ Tiêu, sau đó vội vàng nói: “Chuyện là, sau khi cha mẹ mất.....”

Cô kể cho anh một chút về cuộc sống của mình ở nhà họ Tiêu.

Mục Xuyên gật gật đầu: “Có thể thấy, nhà họ Tiêu đối xử với em rất tốt.”

“Vâng! Bác Tiêu là ân nhân cả đời em.” Cô mỉm cười nói.

“Đi thôi, cũng không còn sớm nữa, chắc em cũng đói rồi, mau về nhà ăn cơm!” Anh nói.

“Dạ!” Diệp Thanh Hòa không chút khách khí, cầm theo kính mắt đứng dậy.

200. Chương 145: Chương 135

201. Chương 145: 135: So Sánh

Editor: Tinh Di

Nhà của anh mục Mục Xuyên nằm trong một tiểu khu. Về đến nhà, đập vào mắt hai người đầu tiên chính là một bàn đầy ắp thức ăn, hơn nửa, đều là mấy món ăn gia đình quen thuộc.

Diệp Thanh Hòa đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, bởi vì khi anh Mục Xuyên gọi điện về báo cơm với bác gái, có dặn qua nên nấu những món nào, để bác ấy chuẩn bị trước.

Lúc ấy cô không khỏi cảm thán, làm sao anh ấy vẫn có thể nhớ rõ những món ăn cô yêu thích. Lúc này có thể thực sự ngửi được mùi thức ăn của gia đình, một cảm xúc không từ ngữ nào có thể miêu tả chạy dọc thân cô.....

“Cha về rồi!” Tiểu Trái Cây nghe thấy tiếng cha mình về vội vàng chạy ra.

Mục Xuyên dạy nhóc gọi Diệp Thanh Hòa bằng ‘cô’

Diệp Thanh Hòa hơi sững sốt, xưng hô thế này..... không khỏi nở nụ cười, lần này là cô thật.....

Bề ngoài Tiểu Trái Cây rất đáng yêu, môi hồng răng trắng, làn da trắng nõn rất giống Thành Trác, chính là trông thanh tú nhỏ gọn hơn, ngũ quan có phần giống chị A Tổ.

Trên đường đến đây Diệp Thanh Hòa có mua quà cho cả mẹ Mục Xuyên và Tiểu Trái Cây. Đây đều là lần đầu tiên hai người gặp Diệp Thanh Hòa, biết được cô là con gái của thầy Mục Xuyên, nên rất nhiệt tình chào đón cô.

Cô đứng ở phòng khách, chậm rãi đánh giá nhà của anh Mục Xuyên, thu hút sự chú ý của cô đầu tiên chính là bộ đồ cưới của cả hai anh chị, cùng một ít trang phục và trang sức dân tộc, và cả bức ảnh của chị A Tổ..... xinh đẹp như một nàng tiên.....

Một điều khác nữa..... là bức chữ của cha cô.

Bức chữ viết từ khi anh còn là học trò của cha cô, mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Lại nhìn vào phần lạc khoản, trước mắt cô như hiện ra dáng vẻ cha cầm bút, nghiêm nghị viết chữ. Tất cả đều khắc sâu trong tâm trí cô.

“Đây là quà tốt nghiệp thầy tặng anh! Trong phòng anh còn một số tác phẩm của thầy, còn có cả bức vẽ của sư mẫu, ăn cơm xong chúng ta sẽ cùng xem.” Mục Xuyên nói nhỏ.

Đồ ăn mẹ Mục làm cả màu sắc hương vị đều rất hấp dẫn, mẹ cười tươi nói với cô: “Tiểu Xuyên gọi điện về đặc biệt dặn dò làm mấy món cháu thích, bác chỉ sợ mình làm không tốt, có gì cháu thông cảm cho bác.”

“Sẽ không đâu ạ, màu sắc hay hương vị đều rất tuyệt, cảm ơn bác, bác Mục.” Đây là lời từ tận đáy lòng của cô.

Mẹ Mục hơi béo, khi tươi cười đôi mắt híp lại, trông rất hiền lành, khiến cô nhớ lại người bảo mẫu từng gần bó rất nhiều với tuổi thơ cô.

Trong suốt thời gian cô lớn, từ tối đến sáng ngoại trừ cha thì người cô dính chặt nhất chính là người bảo mẫu đó. Bởi vì, bà ngoại và mẹ đều là người phụ nữ có tiếng là vĩ nhân, khí chất đoan trang mà thanh cao, cô cũng được di truyền chút ít đáng về trong trẻo mà lạnh lùng của hai người, nhưng hai người đó vẫn ở một bậc quá cao, khiến cô không dám đến quá gần.

Vì thế, nhìn thấy mẹ Mục, cô có một cảm giác rất thân thiết.

Mọi người nói chuyện lúc A Tổ còn sống, cả ba người khi nghe chuyện của nhà cô đều vội vàng đến tìm cô, nhưng tìm mãi không thấy nên rất lo lắng. Bây giờ đã tìm được, ít nhất cũng yên lòng phần nào. Nhưng là, Diệp Thanh Hòa quả gầy yếu, với bản năng làm mẹ, mẹ Mục rất đau lòng, vì thế, trên bàn ăn không ngừng gấp thức ăn cho cô, còn mời cô đến ăn cơm hàng ngày, để tiện cho việc vỗ béo cô.

Ngày nào cũng đến làm phiền anh Mục Xuyên là chuyện không có khả năng đối với cô, nhưng là vẫn rất biết ơn. Hai người đã mang lại cho cô một cảm giác lâu rồi chưa được có, không phải là người quen lâu ngày không gặp, mà bầu không khí này, thực sự rất giống người nhà.....

Không giống với nhà họ Giang hay nhà họ Tiêu. Ở đây, cùng với những người này cô có thể thoải mái khóc một trận, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Tiểu Trái Cây hoạt bát đáng yêu, chính là ăn cơm rất nhanh, sau khi ăn xong đặt bát xuống, nói với cô: “Cô, cô ăn nhiều một chút, cháu ăn no rồi.” Nói xong liền rời bàn.

Mặt Mục Xuyên trầm xuống: “Nhanh như vậy sao? Lại muốn đi chơi trò chơi!”

“Hôm nay còn chơi quá giờ cơm trưa!” Mẹ Mục bổ sung.

“Sắp thi cuối kì rồi! Con còn muốn chơi sao?” Mục Xuyên vừa nghe, càng không cho phép nhóc chơi.

Tiểu Trái Cây không dám cãi lại, tay chống quai hàm: “Con chỉ cần nhìn chữ một lần là có thể nhớ được!”

Diệp Thanh Hòa mỉm cười, lại là một đứa trẻ mê trò chơi sao?

Mục Xuyên lắc đầu thở dài: “Đứa nhỏ này, thông minh từ nhỏ, từ khi năm sáu tuổi đã thuộc rất nhiều chữ, cơ bản là không gặp khó khăn trong việc đọc, chính là A Tổ bận bịu, anh lại không có nhiều thời gian trông nó, đứa nhỏ liền mê chơi game, sau này không còn A Tổ nữa, ‘bệnh’ lại thêm trầm trọng.”

Mục Xuyên mời cô vào thư phòng.

Xem ra số tác phẩm của cha mẹ cô được Mục Xuyên cất giữ còn nhiều hơn cô cất giữ. Có hai bức tranh của mẹ, xinh đẹp uyển chuyển, còn có cả chữ viết của cha, tất cả đều giống như ở chốn tiên giới.

Mục Xuyên định gỡ toàn bộ bức chữ trên tường xuống.

“Vì sao?” Diệp Thanh Hòa kinh ngạc hỏi.

“Để đưa cho em, những vật này vẫn nên là do em giữ, anh chỉ xin giữ lại món quà tốt nghiệp kia thôi.” Mục Xuyên nhẹ nhàng bang quơ cười.

Diệp Thanh Hòa hiểu, cha mẹ đã mất, anh đưa lại cho cô là muốn trao lại cho chính tông truyền nhân.

“Anh Mục Xuyên, chuyện này thực ra không cần thiết. Anh cũng biết em bây giờ sống như thế nào, mang theo rất không tiện, lại không thể bảo quản tốt, anh giữ vẫn là thích hợp nhất. Chữ cũng giống như người, chữ viết cho tri âm, cha viết cho anh, tức là có coi anh như tri âm.”

Mục Xuyên cũng đành từ bỏ ý định: “Được, cứ để ở đây, anh sẽ giữ hộ, khi nào cuộc sống của em ổn định, có gia đình riêng, khi đó anh sẽ đưa lại cho em.”

Ánh mắt của Diệp Thanh Hòa dừng lại trên giá sách của Mục Xuyên, phát hiện có một cuốn sách bị xếp lệch, không theo một nguyên tắc nào cả.

Mục Xuyên nhìn ra ánh mắt của cô, giải thích: “Mấy cuốn sách này đều rất lâu rồi, có cuốn là của thầy cho, có cuốn là đi mượn nhưng chưa có dịp trả.....”

Mượn sách không thể không trả, nhưng là, không còn cơ hội để trả.....

Diệp Thanh Hòa tùy tiện rút ra một cuốn, là cuốn “Độc thông Giám luận”, viết bằng chữ phồn thể, bên trong còn có vài dòng ghi chú của cha.

Cô không có xa lạ gì với cuốn sách này. Khi còn bé từng cùng rất nhiều học tử của cha phân cao thấp, bằng việc nhận mặt chữ phồn thể trong cuốn sách này. Tuy cô có thể nhớ khá nhiều chữ, nhưng không thể hiểu hết, những lúc như thế, cha sẽ là người giải thích cho cô, đánh dấu vào sách, dù cô không hiểu cha vẫn kiên nhẫn giảng giải.....

Cô nhìn nét chữ thân thuộc, khoẻ mắt cô ươn ướt, cô nhớ lại hình ảnh cô còn nhỏ ngồi cạnh cha, chăm chú nhìn ông giảng về chữ, giọng nói ấm áp thuần hậu đó đã cùng cô lớn lên.....

Sau này, quyển sách ở chỗ này.....

“Anh Mục Xuyên, cho em cuốn sách này được không?” Cô rưng rưng hỏi.

“Tất nhiên! Ngay từ đầu nó là của em!” Mục Xuyên sảng khoái đáp ứng, chỉ cần cô muốn, chỉ cần cô có thể mang theo, cả thư phòng này đều là của cô.....

Anh rút từ giá sách xuống một quyển sách khác, đưa cho cô.

Ở phòng sách nói chuyện hồi lâu, khi cô nhìn ra bên ngoài phát hiện trời đã tối đen, nhìn đồng hồ, đã gần đến giờ kí túc xá đóng cửa.

Thời gian gặp nhau quả thực quá ngắn!

Cô cất sách vào trong ba lô, vội vã chào tạm biệt.

Lúc cô rời đi, đi qua phòng Tiểu Trái Cây, nghe thấy tiếng đọc bài khoá lúc nhỏ lúc to, trong lòng đầy nghi hoặc.

“Anh Mục Xuyên, em có thể vào xem không?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Mục Xuyên gật gật đầu: “Đương nhiên.”

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, nhưng bất ngờ làm chiếc chuông gió ngoài cửa reo lên.

Tiếng chuông gió làm Tiểu Trái Cây giật mình, rồi sau đó màn hình máy tính nhanh chóng tối om, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy, đứa nhỏ này chơi game mà còn giấu, không khác gì ai kia.....

Mục Xuyên cũng nhìn thấy, sắc mặt hết sức tệ, nhưng nhịn không tức giận, nói với Diệp Thanh Hòa: “Để anh đưa em về trước.”

Diệp Thanh Hòa âm thầm cười vui vẻ, đêm nay của Tiểu Trái Cây không được yên ổn rồi, cô có được tính là hại nhóc không? Tiểu tử này cũng thông minh thật, lại treo chuông gió trước cửa phòng.....

Muốn biết vì sao cô biết Tiểu Trái Cây làm chuyện không tốt bên trong sao? Cô cũng từng lớn lên như thế, lúc mười ba mười bốn tuổi cũng rất mê trò chơi, từng đóng cửa phòng dấu cha chơi trò chơi, một bên chơi một bên vẫn giả vờ đọc bài, lúc chơi say sưa có khi còn quên cả đọc bài. Cô chính là từng rất giống với Tiểu Trái Cây bây giờ.....

Xem ra Mục Xuyên cũng đã quen với việc này của đứa con trai, vì thế không thềm nói gì cả.....

Gió đêm hè quẩn theo hương thơm của rất nhiều loại hoa, quẩn bên mũi mình. Diệp Thanh Hòa đi bên cạnh Mục Xuyên, cảm thấy lòng bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Tiêu Thành Hưng, vì sao em lại chọn học ngành luật? Anh đã rất ngạc nhiên đó.” Anh cứ nghĩ là cô sẽ đi theo con đường của cha mình.

Diệp Thanh Hòa cười cười: “Học gì cũng không quan trọng, hơn nữa, anh Mục Xuyên, anh có tin không, em đứng nhất trong kì thi đó!” Cô khẽ mím môi, khoẻ môi nhỏ nhỏ nâng lên đầy kiêu ngạo, đây mới đúng là một cô gái mười tám tuổi!

“Tin! Đương nhiên là anh tin! Em còn giỏi hơn anh cơ mà!” Mục Xuyên hoàn toàn phối hợp với cô, cười nói, rất vui vẻ nhìn tiểu sư muội kiên cường và tự tin, không vì chuyện của thầy mà ngã gục.

Cái cô bé này, làm tốt được bao nhiêu mà đã kiêu ngạo rồi!

Mục Xuyên nhìn cô chăm chú, từ trước đến nay dáng người vẫn nhỏ bé như thế, vậy mà luôn sẵn sàng thách đấu cùng bọn anh, thầy cũng không hề thiên vị cô, nhiều lần phán cô thua, lại nhớ đến bộ dạng sắp khóc nhưng vẫn cố chịu đựng của cô, một lần nữa bật cười.

Anh kể lại những gì mình vừa nghĩ, cô cũng bật cười, dưới ánh trăng khoe môi nâng lên, trông rất xinh đẹp: “Lúc ấy em bị vui đập quá mức, cứ nghĩ mình sẽ chẳng làm được gì.....”

Lúc Tiêu Y Đình nhìn thấy cô, cô đang tươi cười rất vui vẻ.

Nụ cười của cô so với ánh trăng còn êm dịu hơn. Mái tóc dài che hết gần nửa khuôn mặt, lại thêm tóc mái dài và mắt kính lớn, chỉ để lộ ra khoe môi khê cong cong, điều anh hiếm khi nhìn thấy.....

Anh yên lặng đi đến một gốc cây, đến một khoảng cách, anh phi ra, chắn giữa lối đi.

“Anh hai, sao anh lại ở đây?” Diệp Thanh Hòa hơi kinh ngạc, lúc này mới phát hiện không biết từ lúc nào đã đi đến cổng kí túc xá, đi cùng sư huynh hết quãng đường dài về kí túc xá sao?

Cô lại đi hỏi anh hai vì sao anh ở đây.....

Tiêu Y Đình nghiêm mặt nói một câu: “Đi lấy quần áo cho anh!”

“Hả..... Thực xin lỗi, em quên mất.....” Cô nhỏ giọng nói, “Anh đợi chút, em làm liền.”

Nói xong xoay người nói với Mục Xuyên: “Anh Mục Xuyên, hôm nay rất cảm ơn anh.”

Mục Xuyên cười ôn hoà: “Nha đầu ngốc, giữa hai chúng ta còn phải nói hai từ cảm ơn sao?”

Diệp Thanh Hòa cười cười, nói nhỏ: “Dù sao vẫn nên cảm ơn.....” Anh không biết được, buổi chiều hôm nay có ý nghĩa như thế nào với cô đâu, khó khăn lắm mới có được.....

“Sắp tắt đèn rồi!” Người nào đó đen mặt đứng nghiêm một bên, răng nghiến vào nhau kèn kẹt.

“Được rồi! Em đi ngay đây! Anh Mục Xuyên, tạm biệt!” Cô cười với Mục Xuyên chào tạm biệt.

“Tạm biệt, lần sau nhớ đến nhà dùng cơm đó, đừng có mà khách khí!” Mục Xuyên đứng dưới ánh trăng, ánh mắt ấm áp dịu dàng.

Dáng vẻ này, rất giống với cha khi đón cô tan học về muộn, cũng có ánh trăng, gốc cây và nụ cười như thế.....

Hốc mắt Diệp Thanh Hòa lại ươn ướt, dùng sức gật đầu: “Dạ! Em sẽ không khách khí! Em sẽ về nhà! Em lên trước đây.”

Cô xoay người, mở to mắt để hong khô phần ươn ướt kia, chạy nhanh vào cổng kí túc xá.

Người nào đó nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, trong mắt chỉ toàn hai chữ: Khó chịu!

Sau đó, xoay người lại, đứng đối diện Mục Xuyên.

Chiều cao 1m78.....

Thấp hơn anh.....

Khuôn mặt: sáu mươi năm điểm.....

Từ trên xuống dưới: Cận thị! Kiểu tóc cũ rích! Ăn mặc già dặn! Da không đẹp như của anh! Rõ ràng nhất! Anh còn nhìn thấy nếp nhăn trên trán đối phương! Trong lòng đi đến một kết luận: Một ông bác đây vết chân chim! Nhìn ra ít nhất cũng phải bốn mươi tuổi! (rõ ràng người ta chỉ có vài đường vân nhân nhạ, rõ ràng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, hơn nữa như thế kia được coi là trưởng thành, đỉnh đặc! Đeo kính như kia gọi là tri thức nho nhã! Ông bác sao? Đầu năm nay cụm từ ‘ông bác’ thật nổi tiếng! Anh hai, là anh nghĩ ra đúng không? – Cát Tường nhìn không được, nhảy ra bắt bình, các vị độc giả thông cảm ^^)

Nhìn thấy rõ được ưu thế của bản thân, Tiêu Y Đình bình tĩnh, đưa tay ra: “Chào, tôi là anh hai của Thanh Hòa, hình như trước giờ chưa từng gặp anh?”

Anh hai? Mục Xuyên nhớ lại Tiểu Hà từng nhận điện thoại của anh hai, gọi cô về ăn cơm, cũng được nghe chuyện cô được nhà họ Tiêu chăm sóc mấy năm qua, trong lòng rất hữu hảo, bắt tay với Tiêu Y Đình, nói: “Chào cậu, tôi là sư huynh của Tiểu Hà, biết được cậu và gia đình mấy năm qua đã chăm sóc em ấy, tôi rất biết ơn, có cơ hội sẽ đến tận gia chủ để bày tỏ.”

Tiêu Y Đình nghe xong những lời này rất không thoải mái! Có ý gì đây? Đây là chuyện ngược tình thế rồi sao? Nghe như vị sư huynh này với em gái mới đúng là người một nhà, còn người nhà họ Tiêu anh là người ngoài sao?

Tuy ngoài mặt bình tĩnh thong dong nhưng trong lòng sóng đã ầm ầm, rốt cuộc thì sao người sư huynh này lại xuất hiện chứ? X! Phó Chân Ngôn ở trước mặt anh mà bày ra vẻ mặt đó, anh đã sớm dùng nắm đấm để hầu hạ!

“Chuyện cảm ơn này, không cần thiết đi.....” Anh cũng cười, cười đến khoe miệng méo xẹo, “Thanh Hòa cũng là người nhà của chúng tôi, chúng tôi chăm sóc cô ấy là chuyện đương nhiên. Nhưng thật ra, chúng tôi không biết từ khi nào em ấy lại có thêm một vị sư huynh. Nếu đã là sư huynh của Thanh Hòa, thì cũng là người nhà của chúng tôi, có thời gian nên tụ họp tâm sự.”

Mục Xuyên cảm giác được rõ ràng địch ý của cậu nam sinh này, chính là, anh đã là người từng trải, cũng không dễ bụng lâu, hơn nữa, có vẻ cậu ấy không có ác ý, cũng chỉ là muốn bảo vệ tiểu sư muội, cười nói: “Được! Có thời gian thì cùng Tiểu Hà đến nhà tôi dùng bữa cơm đạm bạc.”

Gì cơ? Đầu óc Tiêu Y Đình nhảy lên một cái, hôm nay em gái là cùng ăn cơm với người này, hơn nữa còn ở nhà riêng? Có thể dẫn về nhà ăn cơm, làm sao có thể là người bình thường?”

“Được! Nhất định!” Anh cắn răng.

Hai người đã nắm tay một lúc nhưng vẫn chưa có buông ra, Tiêu Y Đình quên mất, anh nắm tay người ta quá chặt, hơn nữa lúc Mục Xuyên mời ăn cơm, anh còn dùng sức.

Mục Xuyên cũng phát hiện điểm ấy, ngượng ngùng muốn thu tay lại, đến nỗi mà lúc Diệp Thanh Hòa lấy quần áo đi xuống, thấy hai người vẫn đang bắt tay.....

“Anh hai, cho anh.” Cô đưa cho anh.

Lúc này Tiêu Y Đình mới phản ứng lại, chậm rãi buông lỏng tay, phát ra tiếng hừ hừ, tay chân thô ráo, lại trừ điểm!

“Tiểu Hà, anh đi trước. Tạm biệt, vị bạn học này, tạm biệt!” Mục Xuyên tính tình tốt bụng, xoay người đi, tay bị đứa nhỏ kia nắm chặt vậy cũng hơi đau.....”

“Anh hai, cầm lấy!” Cô đưa gói quần áo cho anh, nếu anh không về tắm rửa nhanh thì đèn tắt mất!

Anh không có nhận lấy, nhìn chằm chằm cô, hung tợn quát: “Rốt cuộc người kia là ai? Em ăn cơm cùng anh ta sao? Sao trước giờ chưa nghe em nói đến việc có người sư huynh nào? Sao hai người lại gặp được nhau? Quen biết từ khi nào? Rất lâu rồi sao? Trước đây em sống cùng một chỗ với anh ta sao?”

202. Chương 146: Chương 136

203. Chương 146: Chương 136

Editor: Tinh Di

Bị hỏi liên tiếp, Diệp Thanh Hòa không biết phải trả lời câu hỏi nào trước. Hơn nữa mấy vấn đề này đều lung tung, không có chút logic!

Cô tự hỏi, có phải là do cô chậm trễ nên chọc giận người nào đó, làm bộc phát tính tình thiếu gia của anh, lại không có chỗ phát tiết. Tiêu Y Đình đưa tay, kéo búp túi quần áo xuống đất: “Nói chuyện đã!”

Có hai chiếc áo bị rơi ra ngoài, tuy rằng cô nhặt lên ngay nhưng chắc chắn sẽ phải giặt lại, cô biết anh ưa sạch sẽ.....

Nhưng đây cũng không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng là, anh đợi cô không phải là để lấy quần áo về tắm rửa sao?

Không! Không đúng, cô mới đưa cho anh một bộ đồ sạch mà, sao anh còn đến đây đợi quần áo?

“Rốt cuộc em đang nghĩ cái gì vậy? Tính nói dối sao?” Giọng nói của anh ở trên đỉnh đầu cô giống như sấm vang.

Cô không biết làm sao, trước mắt phải trả lời mấy câu hỏi của anh: “Anh ấy là sư huynh của em, là học trò trong lớp Trung văn (tiếng Hoa) của cha em, hôm nay bất ngờ gặp lại, liền cùng anh ấy hàn huyên một lúc, sau đó cùng ăn cơm.”

“Hàn huyên một lúc? Em như thế này mà gọi là hàn huyên một lát sao? Cả buổi chiều không thấy bóng em đâu cả! Bây giờ đã là nửa đêm rồi em biết không? Anh nói em có phải óc heo không hả? Sao có thể tùy tiện đi theo một người đàn ông về nhà ăn cơm chứ? Còn đi đến tận lúc nửa đêm? Em nghĩ toàn bộ đàn ông trên thế giới này đều đứng đắn ngay thẳng như anh hai của em sao?” Ngón tay anh chọc chọc vào trán cô mắng, hận không thể bóp đầu cô ra để xem bên trong chứa những gì!

Diệp Thanh Hòa trốn tránh ngón tay của anh, mù mù cạc cạc nhìn anh, lại càng không hiểu lí do để anh tức giận, cau mày nói: “Tùy tiện là sao chứ? Anh ấy là trò của cha em, chúng em quen biết nhau đã lâu rồi!”

“Lâu rồi? Bao lâu?” Ngón tay của anh dừng khựng lại giữa không trung.

Cô nhớ lại một chút: “Ước chừng cũng phải hơn mười năm..... Sau khi anh ấy tốt nghiệp vẫn đến tìm cha em, lần cuối cùng em gặp anh ấy..... hình như là năm em mười năm tuổi.....”

“Đủ rồi! Không muốn nghe!” Anh quát lên cắt ngang lời cô, mất hết kiên nhẫn.

Cô á khẩu, không biết làm sao, anh hỏi cô đó là ai, lúc cô trả lời lại không muốn nghe, rốt cuộc là anh muốn gì đây?

Mất thấy anh định bỏ đi, cô chỉ chỉ vào túi quần áo: “Có lấy hay không? Em phải về phòng đây!”

Ánh mắt anh như toé lửa, trừng mắt nhìn cô: “Không cần!” Nói xong còn đá túi quần áo một cái, vùng vằng bỏ đi.

Diệp Thanh Hòa nhìn theo bóng lưng của anh, lắc đầu bất đắc dĩ, yên lặng cầm túi quần áo lên, trở về phòng.

Tiêu Y Đình đi rất nhanh. Quần áo quần áo quần áo! Cô ấy chỉ biết quần áo! Cô cho rằng anh đợi chỉ là để lấy quần áo thôi sao? Cô có biết cứ cách 10 phút anh lại sang kí túc xá nữ không hả? Còn cô thì ở một chỗ khác vui vẻ tán gẫu với một gã đàn ông, cô có biết anh rất lo lắng cho cô không?

Thật không có lương tâm!

Anh nổi giận đùng đùng, không về phòng kí túc nữa mà đến cửa hàng của Vương Triết.

Dieman&\$^37Dannnnuu*%87leeequyyyy&\$48doooonnn

Vương Triết thấy anh đen mặt đi vào, chỉ kịp nói câu “Cãi nhau với em gái à?”, anh còn không thềm để ý, đi thẳng vào chỗ ngồi, mở máy tính, login trò chơi.

Nhất Nhất Phong Hà không online. Chỉ có tiểu đệ của cô ấy – A Tổ.

“Tiêu đại ca.” A Tổ nhu thuận gọi anh.

Chơi trò chơi với nhau cũng không phải ngày một ngày hai, mối quan hệ giữa ba người cũng không đến nỗi nào. Tiêu Y Đình còn chưa nguôi cơn giận, thần nhiên trả lời một tiếng: “Ừ.”

“Tiêu đại ca, bản đồ có cập nhật, chúng ta sang bản sao mới chơi đi! Ảo ảnh Linh Gia! Em đang đợi anh!”

Tiêu Y Đình mặt không đổi sắc gõ dòng chữ: “Linh mẫn trùng ảo ảnh! Cái đó tự nhiên Dzong! Gia cái đầu cậu! Thật kém cỏi! Ta đi học bài, cậu cứ chơi đi!”

“Hắc hắc, Tiêu đại ca, mau tới đi!” Đối với việc bị Tiêu Y Đình mắng là kém cỏi, A Tổ đã sớm quen.

Tiêu Y Đình nhìn lỗi sai chính tả của A Tổ, hai năm qua đã cải thiện không ít, lúc vừa mới bắt đầu chơi, cậu ta lúc nào cũng sai chính tả hết.....

Nhiều lần Nhất Nhất Phong Hà không online, anh coi cậu ta như ‘con riêng’, dẫn đi cùng, chỉ dạy nhiều thứ.....

Có vẻ như cậu ta mới chỉ học đến trung học đã bỏ học rồi!

Vừa gõ mấy chữ, còn chưa kịp gửi đi, tin nhắn của A Tổ đến: “Không thể kết thúc rồi! Uống công!”

Rồi sau đó biến mất.....

Trong kênh rộ lên không ít câu mắng chửi.

Tên nhóc này gây tội to rồi..... thời khắc quan trọng lại bỏ lại một câu “Không thể kết thúc!”.... Đúng là không sợ đối thủ mạnh, chỉ sợ đồng đội ngu như heo! Nhưng là, không biết có chuyện khẩn cấp gì, là bị cha mẹ cắt mạng sao?

Vương Triết cũng hơi buồn ngủ, ngáp ngắn ngáp dài hỏi anh: “Không ngủ sao?”

“Phải.” Mặt anh vẫn cau có như cũ, “Có thuốc lá không?”

“Mặc kệ cậu! Sáng mai em gái cậu mà ngủ thấy mùi thuốc lá trên người cậu là cậu xong đời!” Vương Triết ném cho anh một bao thuốc. Hai người họ cũng coi như đồng phạm, uống rượu và hút thuốc đều phải lên lên lút lút, để Tô Chỉ San và Diệp Thanh Hòa biết được thì không yên với hai người đó.....

Tiêu Y Đình nghe xong những lời này lập tức xù lông: “Em ấy quản mình cái X a!”

Vương Triết không nghĩ tới anh lại phản ứng như thế, thức thối đi ngủ sớm, dù sao người ngày mai gặp chuyện không hay ho cũng không phải cậu, không cần bận tâm nhiều.....

Tiêu Y Đình chơi suốt cả đêm.

Anh thừa nhận mình chơi thâu đêm là vì chuyện của Diệp Thanh Hòa, nhưng rồi anh phát hiện, số lần chơi thâu đêm như thế của anh chỉ có tăng chứ không giảm, bởi vì số lần gặp mặt của Diệp Thanh Hòa và Mục Xuyên rất thường xuyên.....

Một lần khác, cô đến nhà Mục Xuyên ăn tối, anh ở thư viện chờ cô, đến tận muộn vẫn không thấy cô, anh lại đến cửa hàng của Vương Triết chơi thâu đêm.

Mà A Tổ cùng anh chơi đến nửa đêm, thở dài: “Ai, hôm nay Nhất Nhất tỷ tỷ lại không tới.”

“Chắc là đang ôn thi nên cần phải ôn tập đi. Ai giống như tên cặn bã cậu, còn không cần đến trường?” Anh trả lời.

“Ai nói em không cần đến trường? Em cũng không phải cặn bã! Ngày nào cũng chơi nhưng em vẫn thi qua đó! Nhưng có chuyện buồn.....”

Bây giờ mấy đứa nhỏ đều dễ dàng buồn phiền như thế sao? Chẳng nhẽ cậu nhóc cũng có phẩm chất ‘tốt đẹp’ trước đây của anh? Coi công danh lợi lộc như rác rưởi? Cặn bã mới là vinh quang? “Cút đi, đồ trẻ con không hiểu chuyện! Chơi thì chơi nhưng học tập vẫn phải đặt lên đầu!” Anh tỏ ra có trách nhiệm, nổi lên bản năng dạy con của người cha.

“Ách! Tiêu đại ca, không phải em đau buồn vì chuyện này, mà là, em....mới có thêm mẹ.....”

“..... Mẹ kế?”

“Đúng vậy! Nhưng là, em rất thích mẹ kế, như thế có phải em có lỗi với mẹ ruột của mình không? Mẹ không còn nữa..... biết đâu ở trên trời lại trách móc em yêu thương người mẹ khác.....”

“.....” Đứa nhỏ này xem ra đang rất sầu não..... Chỉ có điều, cái gì gọi là ‘yêu thương người mẹ khác’? Anh rất khó khăn mới nói ra được mấy lời an ủi tình cảm: “Sẽ không, đứa nhỏ này, mẹ của cậu ở trên trời chắc chắn sẽ hi vọng có người thay bác ấy chăm sóc cậu, chăm sóc cha cậu, như thế bác ấy sẽ rất vui.”

“Thật vậy sao?”

“Thật! Yêu một người chính là cần cô ấy hạnh phúc, chỉ cô ấy hạnh phúc, đối với mình như thế là đủ rồi.”

“Em hiểu rồi! Cảm ơn anh! Còn có, em thấy lỗi chính tả của anh rồi! Em là con trai, không cần dùng ‘cô ấy’!” A Tổ cảm thấy mình sau một hồi bị xoay qua lại, cuối cùng cũng có thể bắt được lỗi của đại ca! Đắc ý logout!

A Tổ out rồi, đêm muộn thuộc về mình anh.....

Không, còn có điều thuốc của anh.....

Dieman&\$^37Dannnnuu*%87leeequyyyy&\$48dooooonnn

Sáng sớm hôm sau, cô đã ngồi yên vị trong phòng học từ sớm.

Anh vác theo đôi mắt đen thui vào lớp, giật dỗi ngồi xuống bên cạnh cô. Còn cô thì đang chăm chú đọc cuốn “Đọc thông Giám luận”.

Gần đây rất hay thấy cô đọc cuốn sách này, mà không, nói đúng ra là cô luôn mang bên người, thỉnh thoảng lại viết gì đó lên sách.

Anh từng rất tò mò, vụng trộm lấy cuốn sách này ra coi, trong có rất nhiều ghi chú tỉ mỉ viết bằng tay, còn có, ngoài bìa có một dòng chữ: Năm XXXX, Khoái lạc.

Nhìn thấy hai chữ ‘vui vẻ’ kia anh liền bùng nổ, đừng tưởng anh không biết! Đây là chữ của cái người tên Mục Xuyên kia! Anh còn nghe nói, anh ta trong hội Trung văn rất nổi tiếng là người viết chữ đẹp, bút danh là ‘Khoái lạc’! Ba mươi bốn tuổi! Không vợ! Còn có còn riêng! Anh còn cố ý đến ‘chiêm ngưỡng’ tác phẩm của người này, khi nhận thấy chữ viết của mình không bằng đối phương thì càng thêm tức giận.....

Lật thêm vài trang, chữ trong đó rất giống với của người nào đó.....

Cô còn chăm chú xem như thế, anh ngồi xuống bên cạnh cũng không phản ứng gì.....

Anh rất muốn nói: Em nhìn anh đi! Nhìn anh đi! Nhìn anh tiêu tụy như thế nào! Mất thân như thế nào! Có biết cả đêm qua anh đau lòng một mình trong cửa hàng chơi trò chơi không hả?

Đương nhiên là Diệp Thanh Hòa không thể nghe được tiếng thét gào ai oán kia trong nội tâm của anh.....

Cuối cùng anh hừ hừ: “Này! Anh chưa ăn sáng đâu!”

Hôm nay có giờ kiểm tra, nếu không ăn sáng thì sao có thể làm bài tốt? Anh còn cố ý nói vào tai cô, anh chưa ăn sáng, cả đêm qua lại thức trắng, sao có thể làm bài được? Cô có nghe thấy không? Vậy mắng anh đi! Mắng anh đi!

Nhưng là, người ta không có mắng.....

Chỉ là rút từ bên trong cặp sách ra một chiếc bánh mì, một lọ thủy tinh nhỏ, đồ đặc rất đáng yêu.....

Anh cảm thấy có chút an ủi, ít ra cô cũng chuẩn bị mọi thứ cho anh từ trước.....

Anh ăn bánh, khen: “Mùi vị không tệ, không giống ở canteen, em mua ở đâu vậy?”

“Là đồ sáng nay anh Mục Xuyên mua cho em, em mới ăn có một chút.....”

“Khụ khụ..... Khụ khụ.....” Anh bị bánh làm cho nghẹn.

.....

Cô liếc nhìn anh một cái, không hiểu vì sao ăn bánh cũng có thể nghẹn.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Y Đình là muốn đem toàn bộ những thứ kia vứt vào thùng rác! Tay sắp cầm được chiếc hộp, đột nhiên nghĩ nghĩ, vì sao chứ? Vì sao phải thế? Anh sẽ ăn hết chỗ đồ người khác xum xoe mang đến cho cô này! Cho cái đồ xum xoe! Cái đồ có còn riêng rồi còn xum xoe!

Nghĩ như thế, giống như hổ bị bỏ đói, ăn ngấu ăn nghiêng chỗ đồ ăn.....

Ăn xong, anh hết nhìn cô lại nhìn đồng ghi chú lằng nhằng kia. Không ai để ý đến anh, anh liền lăm vào trầm mặc, đột nhiên nhớ đến lời cô nói hôm nọ trong phòng kí túc với Chung Gia Nghi, có vẻ như cô thích đàn ông trưởng thành ồm ồm.....

Dieman&\$^37Danannnuu*%87leeequyyyy&\$48doooonnn

Tuần sau là kì thi cuối kì trước khi nghỉ hè.

Thi cử xong xuôi, Diệp Thanh Hòa cũng đã chuẩn bị đầy đủ, lái xe sẽ đến đón cô và anh về nhà.

Lúc xuống lầu, bắt gặp Mục Xuyên đang đứng đợi cô, trong tay cầm bữa sáng do chính mẹ Mục chuẩn bị.

“Sáng nay chắc chưa ăn gì đúng không? Cho em.” Mục Xuyên đưa bữa sáng cho cô.

Cô nhận lấy, có chút ngượng ngùng: “Anh Mục Xuyên, anh không cần đưa bữa sáng cho em đâu, bữa sáng ở canteen cũng không đến nỗi nào.”

Mục Xuyên bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ: “Không thể làm khác được a! Mẫu thân đại nhân đã có mệnh lệnh, anh không theo không được! Chỉ trách em quá được yêu thương, mẹ anh còn đau lòng cho em!”

Diệp Thanh Hòa cười cười nhận lấy tình cảm của mẹ Mục. Xuất phát từ bản năng của người mẹ, bác ấy nói, trong mấy ngày thi càng phải bổ sung dinh dưỡng cho cô, thế nên ngày nào Mục Xuyên cũng chịu trách nhiệm đưa bữa sáng bổ dưỡng đến cho cô.....

Hai người chậm rãi bước đi song song, không ai chú ý tới còn có một người vừa vội vã chạy đến, trên tay còn cầm bữa sáng, đang đứng nhìn theo bóng lưng của hai người đang dần dần đi trên con đường dọc theo rừng cây sau khu kí túc xá.....

Bát mì nóng hổi trong tay rơi lạch cạch xuống đất, sợi mì tung toé. Có một lần sau khi đi ăn bữa khuya về, cô nói mì sợi ăn nóng rất ngon.....

Đi đến chỗ ngã rẽ, hai người Diệp Thanh Hòa phải đi đường khác nhau, cô đi đến phòng học, còn anh đi đến phòng bộ môn.

“Anh Mục Xuyên!” Cô gọi anh lại.

Mục Xuyên quay đầu.

Cô lấy từ trong túi sách ra một hộp quà, đưa về phía anh: “Tiểu Trái Cây nói nếu kì thi này nhóc được hai điểm một trăm thì sẽ phải tặng quà, em nghĩ chuyện này không thành vấn đề, nhưng đợi đến lúc biết điểm em sợ đã vào kì nghỉ hè rồi, vì thế anh giúp em đưa cho Tiểu Trái Cây nhé!”

Mục Xuyên cười: “Không ở trường học thì có thể đến nhà mà! Lúc đó anh sẽ đến đón em.”

“Vẫn là nên tặng quà trước đi!” Cô đưa món quà nhỏ cho anh.

Mục Xuyên nhận lấy: “Con khỉ nhỏ kia sẽ rất vui đây! Cảm ơn em!”

“Anh khách khí rồi! Em đi trước đây!” Cô đeo cặp lên lưng đi về phía phòng học.

Đợi hai người hoàn toàn đi khỏi, một bóng người đi ra từ một gốc cây, vẻ mặt âm trầm cực kỳ khó coi.

Dieman&\$^37Danannnuu*%87leeequyyyy&\$48doooonnn

Trong phòng học, Diệp Thanh Hòa ngồi vào vị trí ngày thường, Tiêu Y Đình còn chưa tới, Chung Gia Nghi đã sẵn lại, ngồi tại chỗ của Tiêu Y Đình.

“Thanh Hòa, cậu đang có chuyện vui đúng không?” Tính cách sôi nổi nhiều chuyện của Chung Gia Nghi vẫn không hề bớt, ngược lại còn có phần đi lên, mãnh liệt hơn.....

“Chuyện gì?” Về mặt này thì phản ứng của Diệp Thanh Hòa không nhanh bằng cô ấy.

“Mình đang nói cậu đó! Có phải đang yêu không hả? Thầy hướng dẫn khoa Trung văn đó là sao? Nghe nói trước kia cũng là học sinh xuất sắc của trường ta!” Chung Gia Nghi nháy nháy mắt.

“..... Đừng nói bừa, chuyện đấy sao có thể..... Chuẩn bị vào giờ thi đi!” Diệp Thanh Hòa nói nhỏ.

“Vậy thì có cái gì a! Bây giờ thầy trò yêu nhau cũng nhiều mà! Mình thấy thầy ấy cũng rất được đi! Tuy có con riêng nhưng bây giờ xu hướng ông bác rất lưu hành đó! Quan trọng nhất là, người lớn tuổi thì thành thực hơn, có thể chịu đựng nuông chiều mình! mấy chàng trai trẻ tuổi không đáng tin cậy chút nào, không nói đâu xa, chính anh hai của cậu đó, so với anh hai cậu thì thầy ấy hơn nhiều! Cả năm chỉ thấy cậu lấy cơm, đưa cơm giặt quần áo cho anh hai, hầu hạ cậu ấy như hầu hạ đại thiếu gia, còn cậu ta cứ tỵ lại quát mắng cậu chứ! Còn thầy ấy sẽ không bao giờ nói nặng lời đi? Mình thấy, thầy ấy nói chuyện với cậu toàn sợ, chỉ cần nói một câu nặng lời sẽ làm cậu đau! Hơn nữa, sang nào cũng mang đồ ăn sáng cho cậu, Thanh Hòa, cậu hạnh phúc chết đi được.....”

Chung Gia Nghi cứ thế nói, bỗng thấy ánh mắt kì quái của Diệp Thanh Hòa nhìn chằm chằm phía sau cô, toàn bộ lông tơ trên người bất giác dựng ngược.....

Cổ lấy dũng khí quay lại phía sau, không phải Tiêu Y Đình đang đứng đằng sau cô chứ? Mưa đông bão bùng lập tức kéo đến.....

“Hi, xin chào.” Cô cười ngốc.

“Cậu, đang ngồi chỗ của mình.” Tiêu Y Đình nói một câu duy nhất.

“Ách, mình đi, mình đi liền.....” Chung Gia Nghi nhanh chóng đứng dậy đi thẳng.....

Tiêu Y Đình ngồi xuống, mặt không biểu cảm.

Diệp Thanh Hòa nghĩ nghĩ xem anh sẽ nói gì tiếp theo.

Nhưng là, chờ mãi, anh không nói lấy một câu, thầy giám thị bước vào.....

Làm bài xong, anh cũng không đợi cô, trực tiếp ra khỏi phòng học.

Dáng vẻ này của anh cô không còn xa lạ gì, không để ý, yên lặng thu dọn sách vở, trở về kí túc xá.

Dieman&\$^37Danmnnuu*%87leeequyyyy&\$48doooonnn

Đang ngồi trên giường kí túc xá, co đi động gọi đến, kêu cô xuống lầu.

Cô xách theo đồ đạc, chào tạm biệt các bạn trong phòng rồi đi xuống.

Sau khi cô lên xe, xe lập tức chạy.

Cô ngạc nhiên: “Không đợi anh hai sao?”

“Không cần, cậu ấy nói chưa về nhà.” Lái xe đáp.

“Oh.....” Cô cũng không có ý định hỏi anh đi đâu.

“Phu nhân bảo cậu ấy đi đón cô Quách, sau đó cùng về nhà ăn cơm.” Lái xe chủ động nói với cô.

Cô có chút ấn tượng, hình như Khương Văn Ngư từng nói qua, ban đầu nhà họ Quách muốn chuyển hẳn về đây, nhưng lại có vài vấn đề xuất hiện, cho nên cả năm qua vẫn chưa chuyển về được, nhưng là, không phải bình thường được nghỉ hè Quách Cẩm Nhi sẽ về nhà ở phương Nam sao?

204. Chương 147: Chương 137

205. Chương 147: Chương 137

Editor: Tinh Di

Đương nhiên, ở nhà họ Tiêu cô cũng chỉ là một người ở nhờ mà thôi, chuyện ai ra ai vào, ai ở ở ai đi không đến phiên cô quản, cô cũng không hề quan tâm.

Lúc cô về đến nhà, hai người kia vẫn chưa về. Vừa bước vào phòng, Tiêu Thành Trác đã chạy từ đầu đến, hô lớn: “Chị chị chị!”

“Khi nào em về thăm cha?” Diệp Thanh Hòa một bên sửa sang lại quần áo của trường, một bên cười hỏi. Sao cô cảm thấy tên nhóc con này mới có mấy tháng không gặp đã cao lên nhiều thế này?

“Không có đi! Sắp lên sơ trung rồi, cha cho phép ở lại đây học lớp bỏ túc đó!” trường ngồi xuống, đỡ đầu, “Chị, chị dâu nói hè năm nay Quách Cẩm Nhi gì đó đến nhà chúng ta ở đó, cái nhà này càng ngày càng nhiều người đến...”

Diệp Thanh Hòa cười cười: “Đó là chuyện đương nhiên! Chỉ có càng ngày càng nhiều người lên thôi, ví dụ như sau này anh cả sẽ kết hôn, rồi có con, nhà này sẽ rất náo nhiệt!”

Nhắc đến hai chữ ‘kết hôn’ này, Tiêu Thành Trác nháy nháy mắt: “Chị, Quách Cẩm Nhi đến ở nhà này, tức là đã kết hôn với Tiêu Y Đình sao?”

“Chuyện này.....” Diệp Thanh Hòa bị hỏi khó, “Trẻ con không nên biết quá nhiều!”

“Tốt quá!” Tiêu Thành Trác thấp giọng nói.

“Cái gì tốt quá?” Cô nghe được nhưng không hiểu gì, hỏi lại.

“Hả? Không có gì! Em nói Tiêu Y Đình và Quách Cẩm Nhi kết hôn với nhau tốt quá a!” Nhóc con cười hắc hắc.

“Trẻ con thì biết cái gì! Hai người họ vẫn còn đi học mà!” Cô cười, nhẹ nhàng quở trách.

“Em mới không phải trẻ con!” Nhóc con tuyệt đối không chịu thừa nhận.

Cô cười, không cùng nhóc tranh cãi nữa. Đúng rồi, không còn là đứa trẻ nữa rồi! Trước đó còn nói lớn lên sẽ lấy cô, bây giờ nếu Tiêu Y Đình vui đùa cùng nữ sinh trước mặt nhóc, nhóc còn có thể đỏ mặt tức giận.....

Cả buổi chiều Tiêu Y Đình và Quách Cẩm Nhi vẫn chưa về, đến tận giờ cơm chiều, dưới lầu mới có tiếng ầm ĩ, là tiếng gào thét náo loạn của Tiêu Y Đình.

Diệp Thanh Hòa đang chơi trò chơi trong phòng, nhất thời không biết mình có nên xuống hay không.....

Tiếng bước chân chạy xuống lầu nhanh chóng vang lên.

Có tiếng gõ cửa, cô tắt màn hình máy tính sau đó ra mở cửa, Tiêu Thành Trác thò đầu vào bên trong: “Chị, Quách Cẩm Nhi đến rồi.”

“Chị biết rồi.” Cô trả lời.

“Chị chưa xem qua phòng của Quách Cẩm Nhi sao? Khó coi chết đi được!” Tiêu Thành Trác meo meo.

“Làm sao có thể?” Quách Cẩm Nhi là người bác gái rất coi trọng, sao có thể bố trí phòng cô ấy khó coi được?

“Chính là rất rất khó coi!” Tiêu Thành Trác vẫn giữ ý kiến, “Tất cả đều là màu hồng! Còn treo rất nhiều thiên thần! Làm ơn, phòng của em còn chưa treo mấy thứ đó, Quách Cẩm Nhi cũng là bà cô gần hai mươi tuổi rồi chứ có ít gì!”

Diệp Thanh Hòa thấy buồn cười: “Gần hai mươi tuổi mà là bà cô? Chị cũng như thế, sao không thấy em gọi là bà cô?”

“Ách.....” Tiêu Thành Trác tự hỏi lại một chút, vỗ ót: “Ôi! Em nhầm! Quách Cẩm Nhi là vợ của Tiêu Y Đình mà, là cháu dâu của em! Nên gọi em là chú! Còn em phải gọi Quách Cẩm Nhi là cháu dâu mới đúng!”

Đối với mấy chuyện xưng hô này Tiêu Thành Trác thực rối rắm.....

Tiếng ồn ào bên ngoài đã ngừng, có vẻ như Quách Cẩm Nhi đã thu dọn đồ đạc xong. Sắp sửa đến giờ ăn cơm, nhưng Diệp Thanh Hòa vẫn cố tránh né ở lý trong phòng, chỉ nghe tiếng Tiêu Y Bằng gõ cửa phòng cô và Tiêu Thành Trác: “Thanh Hòa, chú nhỏ, xuống ăn cơm thôi.”

“Dạ vâng!” Diệp Thanh Hòa với Tiêu Thành Trác cùng mở cửa.

“Hai người ở cùng một chỗ rồi! Đi xuống thôi!” Có vẻ như Tiêu Y Bằng cũng vừa về, quần áo vẫn còn chưa thay.

Lâu hồi không gặp Tiêu Y Bằng, Diệp Thanh Hòa ngẩn ngơ hồi lâu ngắm anh, so với mặc quần áo bên Anh ngày đó, anh mặc đồ đi làm như thế trông đĩnh đạc hơn rất nhiều.

“Làm sao vậy? Trên mặt anh có nhọ sao?” Tiêu Y Bằng cười hỏi.

“Hả? Không phải.....” Diệp Thanh Hòa quần hết đầu lưỡi, có làm ra vẻ bình thường, “Chính là cảm thấy..... rất ít khi thấy anh cả mặc như thế này, trông rất tuấn tú...”

“Ha ha.....” Tiêu Y Bằng cười sảng khoái, “Ý là, ngày thường trông rất.....”

“.....” Rõ ràng ý cô không phải như thế.....

“Chuyện gì vui vẻ vậy con trai?” Khương Văn Ngự nghe thấy tiếng cười của Tiêu Y Bằng, tâm tình hôm nay cũng rất tốt, vừa cười vừa hỏi.

Tiêu Y Bằng chỉ cười mà không nói, Diệp Thanh Hòa tất nhiên cũng không nói, Tiêu Thành Trác nhảy ba bốn bậc cầu thang một bước, nói lớn: “Chị ấy khen Tiểu Bằng đẹp trai, còn cười với cháu ấy nữa!”

“Hả?” Khương Văn Ngự nhìn thoáng qua cô.

Tất cả mọi người nhìn cô, trong đó có Tiêu Y Đình.

Được rồi, cô có thể tự miệng khen một người đẹp trai đúng là một chuyện hiếm thấy, coi như vừa rồi đầu óc cô bị động kinh, miệng cô cũng bị động kinh luôn đi!

Tiêu Thành Hưng cười ha ha: “Con trai Tiêu Thành Hưng đương nhiên là đẹp trai rồi! Nó được di truyền từ ai chứ? Di truyền từ người mẹ xinh đẹp của nó nha!”

Lú đầu mọi người cứ nghĩ rằng người ông nói đến sẽ là ông, không ngờ đến cuối cùng lại thành tán dương Khương Văn Ngự, bà lập tức từ mây mù chuyển sang nắng ấm, cười dịu dàng: “Vậy còn được, tất cả ngồi xuống ăn cơm đi!”

“Y Đình, cả chiều nay hai con đi đâu thế? Muộn như thế mới về? Thanh Hòa em ấy về từ trưa rồi.” Khương Văn Ngự cười hỏi.

“Cẩm Nhi nói cô ấy phải mua chút đồ nên con đi cùng cô ấy.” Tiêu Y Đình trả lời.

“Rất tốt.” Khương Văn Ngự khen, “Cẩm Nhi chuyển khỏi Bắc Kinh từ nhỏ, bây giờ trở về rồi nhưng lại bận chuyện học hành, không có thời gian thăm lại chốn xưa, nhân dịp nghỉ hè, các con đều có thời gian, con nên dẫn em ấy đi đó đây.”

“Em cũng phải đi! Em cũng không có thời gian để đi tham quan này nọ!” Chuyện đi chơi tốt như vậy, Tiêu Thành Trác sao có thể bỏ qua?

“Được thôi! Cùng nhau đi! Tất cả đều đi!” Tiêu Y Đình sảng khoái đáp ứng.

“Liệu có làm mất thời gian của anh hai không ạ?” Quách Cẩm Nhi vừa vui mừng vừa do dự hỏi.

“Nó sao? Ngoài việc ở nhà chơi game, chính là ra ngoài chơi bóng, có mất thời gian gì đâu!” Khương Văn Ngự khai báo hết bảng biểu giờ giấc của cậu con trai.....

Trong mắt Quách Cẩm Nhi lập tức hiện lên sự ngưỡng mộ nhiệt tình: “Anh hai thật sự quá lợi hại, quá thông minh! Đúng là thiên tài bá chỉ trường học mà! Chơi như thế vẫn có thể đỗ vào trường đại học XX, không giống cháu, ngu ngu ngốc ngốc, cố hết sức mới có thể thi đỗ..... Con, khâm phục nhất là những người thông minh!”

Ách..... Bá chủ trường học sao?

Người nhà họ Tiêu vui đầu vào bát cơm.....

Tiêu Thành Trác ăn miếng cơm to nhất, cố gắng mãi mới nuốt xuống được, trong lúc nuốt ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, cuối cùng nói ra một câu: “Cũng đúng! Chú cũng rất đồng tình với suy nghĩ này của cháu, không chăm chỉ còn có thể sửa đổi, chứ ngu ngốc thì đúng là hết thuốc chữa.....”

“.....” Mặt Quách Cẩm Nhi biến sắc. Cô nói mình ngu ngốc, chính là khiêm tốn, là để giữ mặt mũi cho Tiêu Y Đình, nhưng người khác nói cô ngu ngốc..... Cả đời cô chưa bị ai nói như thế cả.....

“Chú nhỏ nói rất đúng, Cẩm Nhi thực sự rất vụng về, mẹ nuôi, về sau mẹ phải quan tâm Cẩm Nhi nhiều hơn rồi.....” Cô bĩu môi, đáng thương nhìn Khương Văn Ngự.

Biểu cảm của Quách Cẩm Nhi muốn bao nhiêu uỷ khuất có bấy nhiêu uỷ khuất, khiến người nhìn vào thấy đau lòng. Diệp Thanh Hòa phải thừa nhận, mỗi lần cô nhìn vào, tâm tình đều hoá thành nước. Còn với nam sinh, chắc chắn sẽ bị vẻ mặt này giết chết trong vòng một giây, máu mủ cũng không còn được không? Cô hiểu, vì chính cô cũng từng như thế trước mặt cha, từng trước mặt ông và các đệ tử bán manh* rồi làm nũng. Mà chiều này trăm lần thử trăm lần thắng, bất kể ai cũng bị ánh mắt của cô đã thương, lại còn thêm biểu cảm méo máo hoặc là bĩu môi chu miệng, tầng phòng thủ của đối phương sẽ lập tức tan rã.....

Nhưng là, bây giờ cô không thể làm lại.....

Cô âm thầm tưởng tượng anh hai đứng trước mặt mình với biểu cảm như thế, lập tức tự cảm thấy bản thân thật buồn nôn.....

Quả thật, có thể bày ra vẻ mặt này, cô gái đó thật may mắn, thật sự.....

Không nghi ngờ gì, Khương Văn Ngự cũng đồ rầm trước vẻ mặt đó của Quách Cẩm Nhi, dỗ dỗ cô: “Ai nói Cẩm Nhi của chúng ta ngu ngốc chứ, lời nói của trẻ con mà cháu cũng tin sao, chú ấy đâu có biết thi đỗ vào trường đại học ở Bắc kinh khó khăn thế nào a! Cháu là đứa trẻ ưu tú! Y Đình nhà chúng ta chỉ là có ưu thế về địa lý, nếu để nó thi ở phương Nam, không chừng ngay cả đại học cũng không đậu được, thi rồi ấy chứ!”

Đối với chuyện này Tiêu Thành Trác mãnh liệt đồng ý: “Đúng thế! Ban đầu Tiểu Đình rất ngu ngốc, không thể thi đỗ đại học được!”

Nói đến đây, quay lại nhìn Diệp Thanh Hòa, nháy mắt với cô. Ánh mắt của Tiêu Thành Hưng cũng nhìn cô từ đầu đến cuối, chỉ là cô không phát hiện ra.....

“Thanh Hòa, ăn đùi vịt này đi!” Tiêu Thành Hưng đứng lên, đặt vào bát của cô.

Hành động này có nghĩa gì đây? Là gián tiếp bổ sung cho câu nói của Tiêu Thành Trác sao?

Diệp Thanh Hòa cảm thấy bản thân không cần nghĩ nhiều quá, nói: “Cảm ơn bác Tiêu.”, cúi đầu ăn cơm.

Còn một chiếc đùi vịt, Khương Văn Ngự vừa định gấp cho Quách Cẩm Nhi, sợ bên nặng bên nhẹ, kết quả Tiêu Thành Trác nhanh tay nhanh mắt, trong nháy mắt chiếc đùi đã ở trong bát của nhóc.

Sắc mặt Khương Văn Ngự có chút khó coi, nhưng không thể nói Tiêu Thành Trác gì cả, vì dù sao cũng là em trai của chồng, cũng là người ít tuổi nhất bàn ăn này, đành phải gấp thức ăn khác cho Quách Cẩm Nhi.

Tất cả đều lọt vào mắt Diệp Thanh Hòa, tròn nháy mắt đùi vịt kia trở nên vô vị tẻ nhạt.

Quả thực cô đã sớm quen với đồ ăn phương Bắc, nhưng gần đây ăn cơm ở nhà anh Mục Xuyên, mẹ Mục cũng hay nấu mấy món phương Nam, khiến cô có chút nhớ nhung.

Cũncunxp nhà họ Tiêu đối với cô không tốt, từ nội tâm mà nói, nhà họ Tiêu đối với cô ân trọng như núi, không kể đến Tiêu Thành Hưng coi cô như con gái ruột, nhiều lần đứng lên che cho cô, bảo vệ cô giống như

cha đẻ; con Khương Văn Ngự, bác ấy cũng đã tiếp nhận cô, cho dù không can tâm tình nguyện, nhưng đến được mức này, cô cảm thấy là chuyện không hề dễ dàng.

Chính là, con người vốn yếu ớt như thế, khi khó khăn thì luôn cô vươn lên, khi đã đến một mức tốt đẹp nào đó, tâm sẽ lo sợ mất mát.

Như vậy không tốt! Cô tự nói với mình, dồn sức chuyên tâm ăn đúi vịt.

Bữa cơm này diễn ra trong im lặng. Quách Cẩm Nhi lại càng im lặng, cô vốn là tiểu thư khuê các, lại càng phải chú ý lễ nghi trong bữa ăn, không được có nửa điểm thiếu sót.

Diệp Thanh Hòa đứng trên lập trường của Khương Văn Ngự nghĩ nghĩ, cảm thấy bác ấy nói rất đúng, vợ tương lai của anh hai, không ai khác phù hợp ngoài Quách Cẩm Nhi!

Cơm nước xong xuôi, mọi người tự về phòng.

Tiêu Y Bằng muốn tự mình mở công ty, thời gian đầu này rất bận rộn, còn mang cả công việc về nhà tăng ca.

Cô và Tiêu Thành Trác đi với nhau, phía sau là Quách Cẩm Nhi và Tiêu Y Đình đang bàn bạc sẽ đi đâu chơi.

Quách Cẩm Nhi đưa ra một đề nghị, đi Di Hoà Viên chèo thuyền.

“Em nói xem đi đâu?” Phía sau cô vang lên một câu hỏi, giọng nói rất to.

Diệp Thanh Hòa cảm thấy không hiểu, rõ ràng Quách Cẩm Nhi đã đưa ra đề nghị đi Di Hoà Viên chèo thuyền rồi mà!

“Anh hai, em nói đi Di Hoà Viên chèo thuyền mà! Anh không thích sao?” Quách Cẩm Nhi nghĩ đến vừa rồi anh chưa nghe thấy, nhẫn nại nói lại.

“À, ừ, được!” Tiêu Y Đình trả lời qua loa.

Đi đến cửa phòng mình, Diệp Thanh Hòa mở cửa đi vào trong, trước khi vào nói: “Hai người ngủ ngon.”

“Còn sớm mà, ngủ ngon gì chứ!” Tiêu Thành Trác nói xong liền chui tọt vào phòng cô.

Cửa phòng đóng lại, ngăn cách giữa hai thế giới. Bên ngoài vắng vắng giọng nói của Quách Cẩm Nhi, muốn đi vào phòng Tiêu Y Đình xem cúp huân chương từ nhỏ đến lớn của anh.....

Diệp Thanh Hòa cảm thấy, Tiêu Y Đình có thể gặp được Quách Cẩm Nhi cũng tốt, một người toàn tâm toàn ý sùng bái anh, người nhìn anh lúc nào cũng chỉ thấy ưu điểm, anh có thể luôn luôn tự tin trước mặt cô ấy.

Tiêu Thành Trác ở trong phòng cô nói chuyện luyện thuyền một hồi, nhóc viết chữ cho cô xem, chữ của tên nhóc này thực sự tiến bộ rất nhanh, cô khen Tiêu Thành Trác mấy câu.

Lúc này Tiêu Thành Trác mới vừa lòng mỉm cười: “Chị, ngày nào em cũng luyện đó! Thôi em về phòng đây! Chị đi nghỉ sớm nhé!”

Nhóc con đi rồi, cô lại nảy lên ý định luyện chữ, nhìn thấy chữ của anh Mục Xuyên lại càng có thêm động lực, chuyện viết chữ này không thể đi xuống! Bằng không sẽ làm xấu mặt cha cô!

Lại nghĩ đến lời anh Mục Xuyên nói với cô, cô vốn trời sinh có tính hiếu thắng thật sao?

Nghĩ đến đây không khỏi cười, trải giấy ra, bắt đầu viết.

Viết cái gì đây?

Tự dừng, có một vài hình ảnh chạy qua trong đầu, một giọt mực đen láy nhỏ xuống trang giấy trắng, bút vẫn chưa thể hạ xuống.....

Trong lòng như có sóng thủy triều, bút vừa đưa xuống, một mạch mà thành:

“Duật bỉ thần thâm, úc bỉ bắc lâm. Vị kiến quân tử, ưu tâm khâm khâm. Như hà như hà? Vong ngã thực đa!

Sơn hữu bao lạc, thấp hữu lục bác. Vị kiến quân tử, ưu tâm mỹ lạc. Như hà như hà? Vong ngã thực đa!

Sơn hữu bao đệ, thấp hữu thụ toại. Vị kiến quân tử, ưu tâm như túy. Như hà như hà? Vong ngã thực đa!”

{ Chim cất bay mau qua, bay về rừng phương Bắc rập rậm. Chưa thấy được chàng, lòng ưu buồn không quên được. Như thế nào như thế nào? Chàng quên em thật sao!

Trên núi có cây bao lịch, dưới thấp có sáu cây bác. Chưa thấy được chàng, lòng buồn chẳng vui. Như thế nào như thế nào? Chàng quên em thật sao!

Trên núi có cây bao đệ, dưới thấp có cây toại. Chưa thấy được chàng, lòng ưu sầu như say. Như thế nào như thế nào? Chàng quên em thật sao! }

- Bài thơ “Thần phong 1 2 3” – thơ thời Chu.

Viết xong, trong lòng càng buồn, liền vo lại vứt vào trong thùng rác, không muốn viết nữa.....

Cô đi rửa mặt, sau đó mở máy tính, tiếp tục chơi trò chơi.

Vừa nãy đi ăn cơm cô chỉ tắt màn hình, không có logout, vì thế vẫn coi như đang online.

Vừa mở lên liền có tin nhắn đến, là của Tiêu Y Đình.....

Chỉ có một icon “Hi!”

Cô gửi lại một icon mỉm cười

“Người cũng ở Bắc Kinh đúng không? Học trường nào? Bao nhiêu tuổi?” Anh hỏi.

Cô cảm thấy kì quái, lần trước anh có hỏi cô mấy chuyện này nhưng cô từ chối trả lời, anh cũng không hỏi nữa, còn nói, Nhất Nhất Phong Hà mãi mãi là một tri kỉ trong cái thế giới ảo này, không quan trọng là ai, nam hay nữ. Hôm nay anh lại hỏi trực tiếp như thế? Có chuyện gì vậy?

Cô gửi lại icon không hiểu ?_?

“Bây giờ đang nghĩ hè đúng không?” Anh lại hỏi.

Cô do dự một lúc: “Phải.....” Chuyện này có thể nói.

“Thế người có rảnh không? Chúng ta gặp nhau đi! Quen biết lâu như thế mà không biết mặt nhau thì đâu có được!”

Gặp mặt? Đây là chuyện tuyệt đối sẽ không xảy ra!

“Sư phụ, con sợ người nhìn thấy con sẽ bị dọa cho chạy mất! Vẫn là không nên thấy..... Để tránh việc ba ngày sau người ăn cơm đều nôn mửa.....” Cô nửa đùa nửa nghiêm túc.

“Ha ha.....” Đối phương cười một tiếng.

“Người là khủng long sao?” Anh lại hỏi, còn gửi đến một cái icon đặc ý.

Diệp Thanh Hòa càng cảm thấy kì quái, thái độ rồi đến lời nói, anh giống như trở thành một người khác.....

Bỗng nhiên cô ý thức được một vấn đề, đây không phải anh!

Quả nhiên.....

Cô còn chưa kịp trả lời, một đoạn tin nhắn dài được gửi đến: “Xin chào, Nhất Nhất Phong Hà, tôi mặc kệ cô là ai, không biết là mỹ nhân hay khủng long, cô không đồng ý gặp mặt là đúng rồi, may là cô không đồng ý! Tôi là bạn gái của anh ấy, và tôi không thích cô với anh ấy cùng chơi trò này! Tôi đã nói với anh ấy rồi, anh ấy đã hứa sẽ không chơi nữa, nhưng ngại nói với cô, lên giao chuyện này cho tôi, để tôi nói cho cô hay! Nhất Nhất Phong Hà, cô nên biết tự trọng đi! Đừng suốt ngày quần quít bạn trai của người khác trong cái trò chơi này!”

206. Chương 148: Chương 138

207. Chương 148: Chương 138

Diệp Thanh Hòa nhớ tới một câu chuyện xưa.

Hồi năm Ba trung học, thầy giáo yêu cầu bọn cô viết mới một câu chuyện cũ, cô nhớ rõ cô bạn ngồi cùng bàn của cô viết về câu chuyện “Con vịt xấu xí”.

Cô ấy viết thành có hai con vịt xấu xí.

Hai con vịt xấu xí bị tất cả các loại động vật khác cười nhạo, nhưng bọn nó không bao giờ buồn phiền, bởi vì chúng nó có một tình bạn đẹp nhất, luôn giúp đỡ nhau, cùng nhau đùa giỡn, cùng nhau đi kiếm ăn; ban đêm lạnh lẽo, chúng ngủ sát vào nhau; ban ngày tìm được cái ăn, nhất định sẽ nhường cho đối phương.

Bọn chúng nói với nhau: “Chúng ta vĩnh viễn là bạn bè tốt, không bao giờ chia lìa.”

Bọn chúng tin rằng, chỉ cần chúng có nhau, dù có bị cả thế giới này cười nhạo đi chăng nữa, chúng không bao giờ sợ hãi.....

Bọn chúng cùng nhau trải qua nhiều chuyện, chúng vui vẻ ca hát trong lúc có chuyện buồn, bọn chúng nghĩ rằng, chỉ cần ngày nào cũng giống như bây giờ.....

Rất cuộc cũng có một ngày, một trong hai con vịt đi đến một hồ nước và phát hiện ra mình có một bộ lông trắng muốt rất xinh đẹp.....

Nó vẫy vẫy cánh, bay lên trời xanh, bỏ lại phía sau những kẻ đã cười nhạo nó.....

Lúc này nó mới biết, cảm giác khi được bay lượn rất tuyệt vời, và khi từ trên cao nhìn xuống, thế giới bên dưới thật xinh đẹp. Nó sung sướng kêu lên, mới phát hiện giọng nói của mình đã thay đổi, không còn là tiếng vịt khan khan cạc cạc nữa.....

Bay một vòng lớn, nó mới nhớ tới, bạn mình đâu?

Nó bay trở lại, đáp xuống bên cạnh hồ nước, muốn về thật nhanh kể lại chuyện này cho bạn thân nhất của mình. Nhưng rồi, nó nhìn thấy sự buồn bã trong mắt của bạn nó, bởi vì bạn ấy vẫn là bộ dạng xấu xí ban đầu.....

Nó rất buồn. Nó không muốn nhìn bạn mình đau lòng, vì hai đứa là bạn bè hoạn nạn có nhau.

Nó thấy hối hận, không muốn mình trở nên thế này, bởi vì nó biết, nó như thế này sẽ làm tổn thương lòng của bạn nó.

Nó nói: “Hi, bạn của tôi, tôi đã về rồi, bầu trời không đẹp gì cả, chúng ta đi bơi lội đi!”

Con vịt xấu xí thật sự không nói gì, chỉ cười vui vẻ: “Được!” Giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Từ khi bạn của mình biến thành thiên nga, con vịt xấu xí được ăn rất nhiều đồ ăn ngon, nó còn phát hiện, có món nó chưa từng ăn qua.....

Nhất định là bạn nó đã bay đi rất xa để tìm đồ ăn ngon cho nó! Chúng luôn giành cho người bạn kia phần ăn tốt nhất.....

Nó rất cảm động, vì mình có một người bạn như thế.....

Nhưng quả thật, vịt xấu xí hiểu được, thiên nga có thể giới của cậu ấy, cậu ấy thích bay lượn, thích trời xanh. Buổi tối nó trở về chỗ ở, thiên nga luôn kể cho nó nghe cảm giác khi làm thiên nga, có thể bay đi khắp nơi kiếm đồ ngon vật lạ cho nó ăn.....

Vịt xấu xí cũng hiểu được, thiên nga có bạn bè của cậu ấy. Bởi vì cậu ấy là một thiên nga, xinh đẹp như thế, tao nhã như thế, tự nhiên những những thiên nga khác sẽ tìm đến cậu ấy, có một buổi tối, bọn họ còn gặp mặt nhau ở trên bầu trời kia.....

Thiên nga cứ rằng bạn mình đang ngủ nên không biết, nhưng thực ra, thiên nga không hề hay biết, mỗi lần nó rời đi, người bạn kia đang ngủ liền tỉnh giấc.....

Nhưng là vịt xấu xí không hề buồn bã, bởi vì, mặc kệ thế giới bên ngoài rộng lớn như thế nào, mặc kệ thế giới của thiên nga ngoài đó ra sao, hai bọn nó vẫn có chung một thế giới nhỏ, không ai có thể chen chân vào đó, bọn nó đã cùng nhau xây nên bằng những vui buồn như thế, không ai có thể phá huỷ thế giới đó.

Cho neen, chỉ cần có thế giới này là đủ rồi.....

Vịt xấu xí vẫn hạnh phúc cho rằng như thế.

Sau đó, thời tiết lạnh dần, mùa đông đang tới, giấc ngủ của vịt ngày càng ít.

Có những buổi tối, khi rời thiên nga rời đi, nó chỉ giả vờ đang ngủ.

Nó theo thói quen mở to mắt nhìn về phía bầu trời, nhưng không thấy bạn nó ở trên trời. Ngoài một bãi cỏ đã khô héo, truyền đến một giọng nói rất nhỏ.

“Này, cậu nói nhỏ chút!” Đây là giọng của thiên nga.

“Thực sự cậu không đi sao? Các thiên nga khác đều đã bay về phương Nam! Chúng ta đã là những người cuối cùng rồi! Nếu còn không đi, mùa đông đến cậu sẽ chết vì lạnh đó!” Một thiên nga khác nói.

“Không đi! Các cậu cứ đi đi!” Thiên nga kiên quyết.

“Cậu đúng là bị điên rồi! Cậu nghe mình nói, cậu là thiên nga chứ không phải vịt! Vì một con vịt, như thế đáng giá sao?” Một con thiên nga khác tức giận nói.

“Đáng giá! Bọn mình đã hứa rồi,mãi mãi ở cùng một chỗ!”

“Cậu là đồ điên!” Cuối cùng hai con thiên nga kia vỗ cánh bay đi.....

Thiên nga trở về chỗ ở, nằm sát vào người vịt, dùng cơ thể sưởi ấm cho nhau.

Vịt nhắm mắt lại, ở một hướng mà thiên nga không nhìn thấy, nó âm thầm khóc.....

Sáng sớm hôm sau, thiên nga tỉnh dậy, không thấy vịt đâu, trước mặt nó là một đồng lớn đồ ăn.....

Vịt xấu xí đã bỏ đi, thiên nga điên cuồng đi tìm nó, hết bay lên trời lại chạy dưới đất, nhưng vẫn không thể tìm thấy.....

Cuối cùng, có một loài vật nói với thiên nga, vịt xấu xí có nhắn lại cho nó rằng: Thiên nga cứ bay về phương Nam đi, đừng tìm vịt xấu xí nữa.

Thiên nga khóc, bọn chúng mỗi ngày đều sưởi ấm nhau, cùng nhau vui đùa bên hồ nước, nó không rõ, nó đã cố gắng như thế để bảo vệ thế giới nhỏ của cả hai, mặc kệ người khác nói gì nó không hề để ý, vì sao vẫn là bảo vệ không được?

Mà nó cũng không nhìn thấy được, ở một bụi cây đã héo lá cách đó không xa, vịt đang lặng lẽ nhìn nó điên cuồng khóc. Thế giới nhỏ kia, hơn ai hết vịt cũng rất quý trọng nó, nhưng không thể không tự phá vỡ, bởi lẽ, chúng không còn là hai con vịt xấu xí như trước.....

Chuyện xưa kết thúc ở đây. Không có kết cục của vịt xấu xí, không có kết cục của thiên nga, là bay đi phương Nam hay ở lại tìm kiếm vịt cho đến chết.....

Diệp Thanh Hòa nhớ rõ, hồi ấy câu chuyện này rất được các học trò hưởng ứng, nhưng thầy giáo thì không, thầy cho rằng nó không phù hợp với học sinh trung học, có lẽ là thấy nó quá bi quan.

Nhưng là, các học sinh rất thích thú, còn sôi nổi bàn tán về cái kết của câu chuyện.

Cô bạn viết câu chuyện này vốn là người trầm tính, không thích giao tiếp với mọi người, khá giống với cô của bây giờ. Lúc ấy cô luôn tự hỏi, không biết bạn ấy đã trải qua chuyện gì mới có thể viết lên câu chuyện như thế?

Bạn nữ kia không hề nói gì về chuyện trước đó, Diệp Thanh Hòa cũng chỉ cho qua như những câu chuyện cổ tích bình thường. Còn giờ phút này, khi nhớ về câu chuyện trong quá khứ, đột nhiên cô có chút đồng cảm.....

Vịt xấu xí và thiên nga đi đến nước ấy, có thể trách ai?

Những học sinh hồn nhiên ngày đó nhìn nhận theo nhiều chiều, có bạn nói, chính là do vịt xấu xí quá tự ti, hoàn toàn có thể đợi thiên nga sau khi đi phương Nam trở về, tiếp tục là bạn bè; có bạn lại nói, là do thiên nga ngốc nghếch, sao không nói rõ với vịt để nó chờ đợi mình đi phương Nam?; lại có bạn nói, là do mấy thiên nga kia nhiều chuyện, để vịt xấu xí nghe được, nếu không vịt đã không bỏ đi..... Thậm chí còn có bạn nói, câu chuyện của bạn nữ kia quá kì quái, không hợp logic.....

A.....

Nhưng là cũng chỉ là một câu chuyện xưa mà thôi, nếu không như thế đã không là chuyện cổ tích.....

Bây giờ, cô đã hiểu nhiều hơn từ câu chuyện này.....

Quả thật không thể trách ai.....

Kể cả những thiên nga kia, chúng không nói gì sai cả, nói cho cùng, chúng chỉ là một loài chim di trú, đông đi hạ về, nếu không đi có thể sống sót qua mùa đông sao?

Thế giới nhỏ của chúng, chúng mặc định bản thân ở trong đó, vốn không chịu nổi sự chia lìa.....

Nhưng là, cả thiên nga và vịt đều rất hiểu chuyện, bọn họ nhìn vào quá khứ sát cánh bên nhau, không để những lời của những thiên nga kia xen vào thế giới đáng trân trọng kia.

Thiên nga quý trọng! Vịt xấu xí cũng thế!

Ánh mắt Diệp Thanh Hòa dừng lại ở màn hình máy tính, chữ cứ thế mà tuôn ra: Hoa mà biết cười nào có chuyên, đá không thể nói lại hợp lòng.

Rồi sau đó không chút di dự gửi đi. Còn không chờ Quách Cẩm Nhi kịp trả lời, logout rồi đi ngủ.

Thế nhưng, tối đó cô ngủ không yên, trong mơ đều là câu chuyện ban nãy, lúc cô là vịt xấu xí, lúc cô lại là thiên nga, lúc thì vừa bay vừa khóc, lúc thì lấp trong một bụi cây âm thầm khóc, cuối cùng, giật mình tỉnh dậy lúc trời còn chưa sáng.....

Tính cách của cô vốn không hề dịu dàng, đôi khi lúc bướng bỉnh vô cùng đáng sợ, mặc dù bây giờ đã khác, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cô vẫn giữ phần tính cách ăn rễ sâu đó, để trị một Tiêu Y Đình cứng đầu như thế, nếu cô không hơn thì sao có thể trị anh?

Cô gọi đó là ăn rễ sâu, bởi vì chính cô cũng cảm thấy nó không tốt, cần phải sửa!

Nhưng giờ phút này, sau khi tỉnh dậy, cái tính đó của cô lại không ngừng nổi lên, không gì có thể ngăn nó làm loạn, vì thế cô rời giường, đi làm một chuyện ‘ngốc nghếch’ nhất từ trước tới giờ.....

Câu chuyện vịt xấu xí và thiên nga kia, cô muốn dựng lại lần nữa.

Cô vẫn luôn khen ngợi cách làm của vịt xấu xí, biết rằng thế giới kia không còn là của chúng không nữa, nó dành tự mình phá huỷ.

Bởi vì rất quý trọng, không muốn nó bị phá hoại bởi mùa đông đang đến gần, không bằng tự mình ra tay, tự mình dùng cách của mình để từ biệt, để cho đối phương một lối đi, và bản thân cũng không quá luyến tiếc.....

Đương nhiên, cô không giống với vịt xấu xí, cô huỷ hoại không phải là để cho một lối đi, mà là..... coi như trả thù hay xả giận đi, ít nhất thế giới sẽ bị người ngoài xâm nhập, cũng không phải trách nhiệm của cô! Hoặc là, cũng nên thử một lần xem sao?

Bất kể là mục đích gì, giờ phút này cô cần làm một chuyện!

Cô mở máy tính, login. Nhưng là tài khoản của Tiêu Y Đình.

Tài khoản của Tiêu Y Đình có hai người biết, một là cô, người còn lại là Nhất Nhất Phong Hà. Được rồi, hai người thực ra là một.....

Khoảng thời gian anh đang giận dữ cô, có rất nhiều việc nhưng không muốn nhờ cô, vì thế nhờ Nhất Nhất Phong Hà, nhờ cô giúp anh không ít chuyện quan trọng.....

Loại chuyện trao đổi tài khoản này không xa lạ gì, có lần Tiêu Y Đình và A Tổ thấy cô ít login, ngờ ý muốn giúp cô, nhưng đều bị cô từ chối.

Đương nhiên, bây giờ có thêm một người biết tài khoản của anh: Quách Cẩm Nhi.

Trò chơi này anh không tốn nhiều tiền như trò chơi khác, chính là Nhất Nhất Phong Hà hay chính là cô ra tay rất lợi hại, trang bị cho anh rất nhiều linh vật, đều là thứ đồ đẳng cấp cao, trên mỗi món đồ anh đều khắc dòng chữ: Nhất Nhất Phong Hà tạo ra.

Chuyện từng rất tốt đẹp cho tới khi Quách Cẩm Nhi nhìn thấy.....

Cô chậm rãi gỡ từng linh vật xuống, tiêu huỷ từng cái từng cái một.....

Mỗi linh vật có được cô phải đổ không ít máu, bình thường phải đổi không ít linh vật tầm thường mới được một linh vật cấp cao, giá của chúng đều ở trên trời, toàn bộ đều là do cô đi phía sau tiếp máu, gom góp cho anh, mới có thể có được số lượng linh vật như thế.....

Nếu nói, huỷ đi tất cả như thế cô không đau lòng, đó là giả.....

Chỉ còn thứ cuối cùng, vũ khí của anh.....

Trên màn hình hiện lên dòng chữ cô đã quen mắt: Bạn thật sự muốn tiêu huỷ linh vật này?

Cô di con trỏ chuột đến, nhấp mắt lại, dùng sức nhấn chuột.....

Đột nhiên màn hình hiện lên kênh nói chuyện của anh với những người khác trong bang.

Nhiều người ngưỡng mộ, nói anh đã tìm được một lão bà tốt.

Anh đã trả lời thế nào nhỉ? Không phải lão bà, là huynh đệ.....

Nhưng là, không ai tin, trên linh vật nào của anh cũng khắc tên cô, đi đến đâu cũng rêu rao khoe về cô, nào là huynh đệ chiến đấu không tiếc máu mình của anh, nào là người bảo hộ. Như thế thì có ai tin cô không phải lão bà mà là huynh đệ của anh chứ?

Thế nhưng, chuyện này cũng không quan trọng.

Chính là, cô và anh đã có thế giới riêng của mình, còn bên ngoài, những người khác có nói gì họ cũng không để ý.....

Được rồi, hiện tại thế giới đó không còn nữa.....

Chính là tự tay cô huỷ.....

Cô rất muốn xem phản ứng của anh khi biết chuyện này, dù sao cũng có chút e dè.....

Thời điểm logout, nhiều loại cảm xúc phức tạp va chạm nhau mãnh liệt trong lòng cô, nhưng bao trùm tất cả là một cảm giác nữ vương, cô nhớ tới một câu: Thành cũng Phong Hà, bại cũng Phong Hà.

Dù là trong trò chơi, điều đó cũng không sai.....

Cô muốn cười lại không cười nổi.....

Có thể cô huỷ được thế giới của cô và anh trong trò chơi, nhưng còn ngoài đời, cô cũng không biết được.....

Tính tình này lại được giấu đi, giống như không hề thuộc về Diệp Thanh Hòa của lúc này, chỉ là một quá khứ không tốt đẹp từng tồn tại.....

Đi lại trong phòng một lúc, cũng gần đến giờ ăn cơm. Lúc cô đang định xuống lầu, di động có tin nhắn: “Tiểu Hà, đã dậy chưa?”

Là anh Mục Xuyên.....

Cô lập tức gọi lại.

Mục Xuyên bắt máy rất nhanh: “Sớm như vậy sao? Anh cứ nghĩ em sẽ lười biếng ngủ cố chứ, không phải nghĩ hè rồi sao?”

“Trời nóng quá, không ngủ được!” Cô đáp.

“Vậy sáng nay em có rảnh không?” Mục Xuyên hỏi.

“Có anh, làm sao vậy?”

“Là như vậy, Tiểu Trái Cây thi đỗ, náo loạn muốn được đi chơi, kêu anh gọi điện mời em cùng đi, em muốn đi cùng không?”

“Được thôi!” Cô không do dự đồng ý, “Mấy giờ đi?”

“Anh tới đón em được không?”

“Không cần đâu, tự em đi xe qua đó, chúng ta cứ hẹn chỗ gặp mặt đi, để em xem nào, mười giờ có được không? Gặp nhau ở quán ăn trước cổng khu vui chơi đi!” Cô hào hứng nói.

“Được! Anh và Tiểu Trái Cây sẽ đến đó đợi em!”

Khu vui chơi sao? Cũng lâu rồi cô chưa đến đó.....

Lần gần đây nhất là cùng Tiêu Thành Trác đi, nhưng lần đó không có tâm trạng để vui chơi....

Cô sửa soạn lại một chút, đi xuống lầu.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều có mặt. Tiêu Thành Trác, Quách Cẩm Nhi, và Tiêu Y Đình đều đã sửa soạn quần áo tươm tất, sẵn sàng cho một ngày vui chơi.

Trong lúc ăn, Diệp Thanh Hòa ăn rất chậm rãi, Tiêu Thành Trác thì long nóng như lửa đốt, muốn nhanh nhanh chóng chóng để đi chơi. Điều này cũng dễ hiểu, cha nhóc cũng rất ít khi cho nhóc được đi chơi, vì thế, tâm tình kia có thể thông cảm được.

Mất thấy Diệp Thanh Hòa ăn rất chậm, trong lòng rất lo lắng, nhện không được thúc giục cô: “Chị, chị ăn nhanh một chút! Cứ ăn như thế thì chậm trễ mất, trời sẽ nắng to đó!”

208. Chương 149: Chương 139

209. Chương 149: 139: Tiêu Y Đình, Anh Muốn Như Vậy Sao?

Nhóc không sợ phơi nắng, dĩ nhiên cũng không đến nỗi hiểu chuyện biết lo lắng Diệp Thanh Hòa bị nắng thui đen, mà là không thể chờ đợi thêm được nữa.....

Diệp Thanh Hòa đột nhiên nhớ ra, Tiêu Y Đình và Quách Cẩm Nhi có hẹn nhau hôm nay đi Hoà Di Viên chèo thuyền, Tiêu Thành Trác thích náo nhiệt cũng muốn đi theo, lúc ấy có người nói câu: “Tất cả cùng đi.”, nhưng thực lòng cô không có bao gồm mình vào cái ‘tất cả’ đó.....

Cô đặt chiếc thìa xuống, ngoại trừ Tiêu Thành Trác đang rất nôn nóng nhìn chăm chăm cô ra, những người khác đều chuyển tâm ăn sáng: “Cháu..... Hôm nay không đi được, mọi người cứ đi đi.....”

“Leng keng!” Âm thanh thìa gõ vào thành bát vang lên.

Tiêu Thành Trác thiếu kiên nhẫn kêu lên ngay lập tức: “Hà? Tại sao vậy? Cùng đi đi chị! Em muốn chị đi!”

Trong nháy mắt Diệp Thanh Hòa cảm thấy có một ánh mắt nhìn chằm chằm mình, lúc nóng, lúc lạnh, lúc đầy nghi vấn.....

Cô không muốn đổi lại ánh mắt kia, chỉ nói với Tiêu Thành Trác: “Chú nhỏ, hôm nay cháu có chuyện không đi được, mọi người cứ đi chơi vui vẻ!”

Tiêu Thành Trác bất mãn trợn mắt: “Chị không đi thì còn cái gì vui vẻ chứ.....”

Mọi người trên bàn ăn, trừ Tiêu Thành Hưng đã ra ngoài, đều dồn ánh mắt về phía cô và Tiêu Thành Trác.

Cô cảm giác mình đổ mồ hôi, nhẹ nhàng dỗ ‘ông chú’ kia: “Chú nhỏ, có anh hai và chị Cẩm Nhi đi cùng mà, lần tới cháu sẽ đi chơi cùng chú được không? Hôm nay cháu thực sự có chuyện.....”

Lúc này Tiêu Thành Trác mới tạm bỏ qua: “Được rồi! Lần tới chỉ mình em và chị đi chơi thôi nhé!”

“Được được được!” Rốt cuộc cũng dỗ được, Diệp Thanh Hòa nhanh chóng đồng ý.

“Đi thôi!” Tiêu Y Đình đẩy bát đĩa ra, đứng dậy, đi thẳng ra cửa.

“Chìa khoá xe!” Khương Văn Ngự đuổi theo đưa chìa khoá xe cho anh.

Anh đã thi có bằng lái, nhưng Tiêu Thành Hưng quy định, phải tự đi xe của chính mình, mà Khương Văn Ngự thương cậu con trai, nên đưa chìa khoá xe cho anh.

“Lát gọi xe!” Anh không nhận lấy chìa khoá, trên mặt không một biểu cảm.

“Chờ một chút!” Khương Văn Ngự đuổi theo, kéo cậu con trai sang một bên, kín đáo đưa cho anh một số tiền, nhẹ giọng nói: “Dù sao con cũng cầm ít tiền theo! Tiêu Thanh Hòa đưa con sao đủ để dẫn bạn gái đi chơi?”

Khương Văn Ngự nhìn vào cậu con trai hai năm qua, lúc nào cũng phải lẻo đẻo theo sau tìm Diệp Thanh Hòa để xin tiền, trong lòng có hơi bất mãn, nhưng là, chuyện này chồng bà đã định như thế, cũng không dám nói gì, thỉnh thoảng giấu diếm đưa cho nó một chút, thế mà đứa nhỏ này lại không nhận, làm bà tức muốn chết! Bà cũng cảm thấy Diệp Thanh Hòa thật lợi hại, có thể biến thằng con trai bà thành như thế.....

Mà lần này, Tiêu Y Đình cũng từ chối như mấy lần trước, còn không thèm nhìn đến chỗ tiền đó: “Không cần! Đi thôi!” Nói xong đi nhanh ra cổng.

Quách Cẩm Nhi và Tiêu Thành Trác phải vất vả đuổi theo.

Khương Văn Ngự đứng đó, nhìn theo bóng lưng của cậu con trai, nhìn chằm chằm.....

Diệp Thanh Hòa yên lặng ăn xong bữa sáng, chào hỏi Khương Văn Ngự và Tiêu Y Bằng, sau đó đeo túi xách lên đi ra cửa.

Cô định sẽ đến đó bằng xe buýt, cô cũng đã quen với đi lại ở Bắc Kinh.

Cô vừa ra đến đầu đường lớn, Tiêu Y Bằng đã lái xe đuổi kịp, hỏi: “Thanh Hòa, đi đâu đây? Để anh đưa em đi.”

Diệp Thanh Hòa do dự một chút, lên xe: “Anh cả, hôm nay là chủ nhật mà vẫn đi làm việc sao?”

“Công ty có chút chuyện, anh phải đến tăng ca. Thắt dây an toàn vào đi!” Tiêu Y Bằng nhắc nhở cô.

“A! Như vậy không làm trễ giờ của anh chứ?” Cô vừa thắt dây vừa hỏi.

Tiêu Y Bằng cười cười: “Đây chính là cái lợi của việc làm ông chủ! Muốn đi làm lúc nào cũng được!”

Diệp Thanh Hòa cũng cười một tiếng, nói chhnh với anh cả cô luôn cảm thấy nhẹ nhõm vui vẻ, hai anh em nhà này, thực sự trái ngược nhau.....

“Thanh Hòa, bọn em có một người bạn tên là Phó Chân Ngôn đúng không?” Đột nhiên Tiêu Y Bằng hỏi.

“Đúng vậy!” Diệp Thanh Hòa vừa trả lời vừa nghĩ, đúng rồi, anh cả học bên Cambridge cũng là học về chuyên ngành này, bây giờ về đây lập công ty, chắc chắn là có nghe đến, hoặc hơn nữa là quen biết Phó Chân Ngôn: “Sao vậy anh?”

“Không có gì! Vậy là tốt rồi! Gần đây anh có một hạng mục hợp tác với cậu ấy, lúc nói chuyện có nói về em và Y Đình. Cậu ấy đúng là một người mạnh dạn đi đầu!” Tiêu Y Bằng nói.

“Không sai! Anh ấy không có được học hành nhiều, toàn bộ cơ nghiệp được như bây giờ đều là dám tự mình gây dựng, em cũng rất khâm phục anh ấy!” Lời này là lời thật lòng của Diệp Thanh Hòa, Phó Chân Ngôn không lớn hơn cô bao nhiêu tuổi, nhưng chính là cuộc sống cho anh ấy trưởng thành sớm.

Tiêu Y Bằng chỉ cười cười, không nói gì nữa, chuyện riêng của Diệp Thanh Hòa anh không tiện quản. Phó Chân Ngôn đặt tên công ty là Hoà Chân, nhất định là trước đó có chuyện gì đó. Hơn nữa, trợ lý của cậu ta lúc nhắc đến Diệp Thanh Hòa, nào là ‘cô cô’, nào là ‘chị dâu’, qua đâu cũng hiểu được không ít.

Anh cho là, chuyện của cô hôm nay chính là, cô có hẹn với Phó Chân Ngôn.

Nhưng mà, khi Tiêu Y Bằng đưa cô đến nơi, hình như người đàn ông kia không phải Phó Chân Ngôn?

Anh quay đầu xe rồi đi.....

Tiểu Trái Cây nhìn thấy cô đến, nhanh chóng chạy ra dắt tay cô vào sân chơi.

Mục Xuyên vẫn có chút áy náy với cô: “Tiểu Hà, trời nóng như thế lại bắt em đi chơi, thật là ngại quá, em dùng phải này được không?”

“Không có sao! Anh Mục Xuyên! Như thế này rất tốt mà! Ra ngoài vận động dù có đen cũng là đen khoẻ mạnh!” Cô cười nói, dắt Tiểu Trái Cây, “Đi! Chúng ta vào trong thôi!”

Tiểu Trái Cây vừa bước vào liền không ngừng thử các trò chơi, chỉ hận không thể chơi tất cả trò ở đây, mỗi trò một lần.

Phong thái của Mục Xuyên là học giả đặc trưng, không hợp với mấy trò xe ray hay thuyền hải tặc điên loạn. Bình thường Diệp Thanh Hòa cũng không thích hợp, nhưng không hiểu sao hôm nay cô thực sự muốn thử hết mọi thứ!

Cô cùng Tiểu Trái Cây ‘chiến đấu’ hết những trò trước đây cô chưa từng thử. Lúc được la hét theo từng vòng lên xuống của xe ray, cô có cảm giác phấn khích như trái tim sắp vượt lồng ngực mà thoát ra, cô thấy rất sảng khoái.....

Nhưng là, sau khi tiếp đất, bước đi có chút không thật.....

Sắc mặt cô có chút trắng bệch, trên mặt toàn là mồ hôi, Tiểu Trái Cây còn muốn đi chơi trò khác, Mục Xuyên liền kiên quyết không cho phép, lo lắng nhìn Diệp Thanh Hòa: “Tiểu Hà, em không sao chứ?”

“Không sao đâu anh! Chỉ là lần đầu chơi, có chút phấn khích quá.....” Cô cúi thấp, thở gấp. Khi còn bé, cũng từng có lần mẹ đưa cô đi khu vui chơi, nhưng cô chưa bao giờ phấn khích như vừa này.....

“Thân thể em không tốt, mấy trò này không nên chơi nhiều!” Mục Xuyên quả quyết nói, “Nhiều lắm là nên chơi trò xe đung thoi, bây giờ em nghỉ ngơi một chút đi!”

Ba người đi vào một quán nước nhỏ, gọi nước hoa quả, đồ uống lạnh.

“Tới đây đi!” Mục Xuyên tìm được bàn, sau đó gọi Diệp Thanh Hòa và Tiểu Trái Cây lại.

Rốt cuộc cũng có chỗ thoải mái để ngồi xuống, Diệp Thanh Hòa cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Tiểu Trái Cây la hét muốn ăn kem, uống nước đá bào; đến lượt Diệp Thanh Hòa, Mục Xuyên gọi thay cô, gọi cho cô một ly trái cây ép không quá lạnh.

Đương nhiên Diệp Thanh Hòa hiểu được, trời nắng nóng như thế, lại vừa chơi trò cảm giác mạnh, không nên uống đồ lạnh ngay là tốt nhất. Nhưng là, bây giờ cô đang rất khát, muốn uống thứ gì đó thật lạnh, thật mát!

Cô để kính mắt xuống, dùng khăn lau mồ hôi trên mặt. Trời quá nóng, cảm giác như những chỗ kính tiếp xúc đều đã mọc rôm.....

“Tiểu Hà, đổi chỗ đi, em ngồi sang bên này. Mục Xuyên đứng lên, muốn đổi chỗ cho cô.

Cô không rõ, sau khi đổi xong mới phát hiện, chỗ ngồi này của anh Mục Xuyên không bị điều hoà phả thẳng khí lạnh vào.....

Nhưng làm trời nóng như thế, hướng về phía máy điều hoà phả khí vẫn là thoải mái hơn a.....

Cô có thể đổi lại sao? Có thể sao? Cô nhìn về mặt của anh, chắc chắn là sẽ không đồng ý chuyện này.....

Kem và nước đá bào của Tiểu Trái Cây được mang lên, cô nhìn phần đồ uống nhiều màu sắc có chút thêm.....

Mục Xuyên nhìn cô, nhin không được cười cười: “Muốn ăn sao? Đợi chút nữa mới được ăn, bây giờ thì không.”

Cô rất là rối rắm.....

Lại có thể bị anh Mục Xuyên nhìn ra! Cô là một người biết kiềm chế bao nhiêu! Thế mà lại bị anh ấy nhìn ra muốn ăn phần của Tiểu Trái Cây?! Bao nhiêu năm rèn luyện của cô đi đến nơi nao rồi??

Hai gò má hơi hơi đỏ của cô khiến Mục Xuyên bật cười: “Tiểu Hà, em có nhớ không? Có một lần sư mẫu làm đồ uống lạnh, muốn đợi thầy về rồi cùng nhau uống, khi đó me đi học về rất khát nước, muốn lấy uống nhưng lại không dám, ánh mắt của em lúc đó và vừa nãy nhìn Tiểu Trái Cây rất giống nhau...”

Diệp Thanh Hòa vội vàng đeo mắt kính lên, quả nhiên không có mắt kính làm vật chắn, tất cả đều bị lộ hết.....

Cô đã rất nỗ lực để bản thân không thể hiện Phong Hà của ngày trước, nhưng anh Mục Xuyên vẫn có thể nhìn ra, rốt cuộc vẫn là cô không cách nào che dấu được nguyên hình của mình. Cô lại có thể hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, được là chính mình trước mặt anh Mục Xuyên sao?

“Bây giờ đeo kính lên cũng đã muộn rồi! Anh đã nhìn thấy hết!” Mục Xuyên cười ha ha.

Diệp Thanh Hòa đeo kính lên, cũng bởi vì chảy nhiều mồ hôi quá nên thuận tay vén tóc ra sau vành tai, để lộ ra khuôn mặt khê ửng hồng và lỗ tai nhỏ nhắn, vì bị Mục Xuyên cười nên khuôn mặt cô đỏ ửng rõ hơn.

“Ồ, trông cô như một chú mèo nhỏ vậy!” Tiểu Trái Cây vừa uống nước đã bào vừa chỉ về phía cô.

“Giống sao?” Cô sờ sờ mặt.

Tiểu Trái Cây càng cười vui vẻ hơn....

Cô nhìn lại tay mình, không biết vết dính trên tay có từ khi nào, xem ra mặt cũng bị lem hết rồi.....

Cô không dám dùng tay lau nữa, với lấy khăn giấy để lau, nhưng là không có gương, không thể lau sạch được.

“Để anh giúp!” Mục Xuyên rút tờ khăn giấy, đưa người qua, lấy mắt kính của cô xuống, nhẹ nhàng lau.

Lâu một hồi, có vẻ như đã sạch, anh ngồi xuống cười nói: “Tốt rồi, nhưng là, em không cảm thấy mình nên đi rửa tay nữa sao?”

“Đúng rồi! Em đi rửa tay một chút!” Cô đeo kính mắt, đứng lên.

Vừa mới đứng lên, trực giác lên mách bảo có cái gì đó không đúng, không hỏi nghiêng đầu nhìn qua, một bàn khác có ba người đang nhìn về bên này –Tiêu Y Đình, Quách Cẩm Nhi và Tiêu Thành Trác.....

A, cái thế giới này cũng nhỏ quá đi.....

Nhưng không phải là bọn họ đi Di Hoà Viên chèo thuyền sao?

“Chị!” Tiêu Thành Trác vui vẻ gọi cô, sau đó quay lại nói với Tiêu Y Đình, “Chúng ta lại ngồi cùng bạn với chị đi!”

Mắt Tiêu Y Đình lạnh lẽo nhìn về bên này, không nói gì, Tiêu Thành Trác hỏi anh, anh liền không nặng không nhẹ đáp lại: “Cũng không biết người ta có tình nguyện hay không, nói không chừng chê chúng ta là vật cản trở.....”

“Cũng đúng, hơn nữa.....” Quách Cẩm Nhi vừa định bày tỏ sự đồng tình liền bị trường cắt ngang.

“Sẽ không đâu! Phục vụ, ghép hai bàn này vào hộ chúng tôi!” Tiêu Thành Trác tự mình đưa ra quyết định, trong bàn này, dù gì cũng là bậc ‘cha chú’, chẳng nhẽ chút quyền này nhóc cũng không có sao?

Tiêu Y Đình không nói thêm gì, Quách Cẩm Nhi chỉ biết quay sang cười với Diệp Thanh Hòa: “Thanh Hòa, thì ra em cũng đi chơi a, sớm biết thế chúng ta đã đi cùng nhau! Nhưng là, đúng là có duyên, như thế nào lại gặp nhau!”

“Nếu không phải là chú kiên trì gợi ý đến đây, chúng ta có thể gặp gỡ sao?” Tiêu Thành Trác lập tức trách móc. Ngay từ đầu nhóc đã không có chút hứng thú với đề nghị đi Di Hoà Viên chèo thuyền của Quách Cẩm Nhi, nhóc muốn tới khu vui chơi! Đã ra ngoài rồi! Càng muốn đến đó! Tuyệt vời là hôm nay thắng cháu lại rất nghe lời. Cho nên mới nói, làm chú cũng quá tốt đi, kẻo làm cháu không thể không nghe lời! Mà cũng hiếm khi Tiểu Đình nghe lời kẻ làm chú này a.....

Tiểu Trái Cây nhìn thấy mấy người lạ, à không, hình như là người quen của cô Thanh Hòa đang đến gần, quên mất việc uống đá bào, chỉ biết trở mắt nhìn Cẩm Nhi mấy người kia, không thể làm gì khác ngoài việc quay lại nhìn pa pa.

Mục Xuyên biết Tiêu Y Đình, còn hai người kia anh chưa từng gặp qua, nghĩ đến chắc là người quen của Tiểu Hà, vì vậy nhiệt tình nói: “Tới đây tới đây, là bạn bè của Tiểu Hà thì đều là người quen, không cần quá khách khí, ngồi chung một bàn cho thêm náo nhiệt.”

Diệp Thanh Hòa nhìn xuống tay của mình, nói: “Em đi đi rửa tay, mọi người cứ ngồi xuống trước.”

Hợp hai bàn lại cũng không có sao..

Cô nghĩ thế rồi xoay người bước đi.

Những người còn lại, phần lớn là chưa có quen biết, không biết làm gì ngoài việc giới thiệu chút ít về mình.

Mục Xuyên giới thiệu mình và con trai trước, sau đó bảo con trai chào ba người.

“Chào anh, chào chị...” Tiểu Trái Cây nói với Tiêu Y Đình và Quách Cẩm Nhi, sau đó quay qua nói với Tiêu Thành Trác: “Tiểu ca, xin chào.....”

“Tiểu ca cái gì chứ! Tôi là chú của hai người này, cậu cũng phải gọi tôi là chú!” Tiêu Thành Trác không thể để bản thân bị lời xuống cấp bậc thấp hơn Tiêu Y Đình, chuyện đó là không được.

Tiểu Trái Cây không phục, người này hơn cậu được bao nhiêu tuổi mà kêu gọi là chú chứ? Không kêu!

“Thật đó! Không tin cậu hỏi Tiểu Đình xem!” Nhóc chỉ tay vào Tiêu Y Đình. Nhóc thật sự rất khổ tâm a! Mỗi lần long trọng giới thiệu thân phận của mình đều phải hứng chịu những ánh mắt nghi ngờ như thế kia.....

Tiêu Y Đình gật đầu một cái: “Đúng là như thế..... Hơn nữa, Tiểu Trái Cây gọi anh là ‘anh’ cũng không ổn.....” Tự nhiên bị biến thành tiểu bối của tên Mục Xuyên kia! Đây là chuyện không thể nhẫn!

“Vậy em nên gọi làm sao đây.....” Tiểu Trái Cây mơ mơ hồ hồ.

Mục Xuyên cười: “Cha biết rồi, con gọi Tiểu Hà là cô, những người này cũng cùng bậc như cô ấy, con nên gọi là chú và cô, còn về phần chú nhỏ này, con nên gọi.....”

“Ông chú*?! Thật tốt quá!” Tiêu Thành Trác vì nhận ra mình là một bậc trưởng bối cao quý nên rất cao hứng.

*Chú của cha.

Tiểu Trái Cây đột nhiên nói nhỏ, cúi đầu gượng cười: “Đây chính là không cần.....”

“Xứng hô như thế nào không quá quan trọng, không nên bắt ép mấy đứa nhỏ, ra ngoài chơi vui vẻ là được, mọi người uống gì không, gọi đồ uống đi.” Tiêu Y Đình nói.

“Chúng tôi đã gọi rồi, xin mời mọi người.” Mục Xuyên đưa quyền menu cho anh.

Tiêu Thành Trác không hề khách khí, gọi một đồng đồ uống.

Quách Cẩm Nhi cầm quyền menu xấu hổ nói: “Em uống gì cũng được, anh gọi đi.”

Tiêu Y Đình nói ngắn gọn: “Em tùy tiện gọi đi!”

Vừa đúng lúc nước ép trái cây của Diệp Thanh Hòa được mang đến, Diệp Thanh Hòa cũng trở lại.

“Thưa quý khách, nước đây là của ai ạ?” Nhân viên phục vụ hỏi.

“Cô ấy.” Mục Xuyên chỉ về phía Diệp Thanh Hòa.

“Vậy..... em cũng gọi một ly trái cây ép hơi lạnh đi....” Quách Cẩm Nhi dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau mồ hôi đang chảy, trong không khí thoang thoảng mùi nước hoa thanh nhã, là từ người Quách Cẩm Nhi.

Diệp Thanh Hòa vừa cảm nhận được cũng không có mấy khó chịu, cô cũng không thể trách Quách Cẩm Nhi, ít ra mùi hương này cũng rất nhẹ, hợp với mùa hè.

Cô ngồi xuống, đang khát khô họng, liền cầm ly nước lên uống.

Lại nghe thấy Tiêu Y Đình tiếp lời của Quách Cẩm Nhi: “Em ấy đang đến kì sinh lý nên uống nước trái cây, em cũng thế sao?”

“Phụt.....” Diệp Thanh Hòa nhin không được, phun một hớp nước trái cây ra ngoài, ngồi đối diện cô là Tiêu Y Đình, toàn bộ nước trái cây dừng lại trên người anh.

Vừa rồi anh nói ai? Là ai đang đến kì sinh lý? Chỗ này chỉ có hai cô gái, không phải cô thì là Quách Cẩm Nhi.....

Hiển nhiên Quách Cẩm Nhi không ngờ tới Tiêu Y Đình lại nói như thế, mặt đỏ ửng lên, vội sửa lại: “Vây cho thêm đá cho tôi, cảm ơn.”

Rốt cuộc Diệp Thanh Hòa đã hiểu rõ, thả ra Tiêu Y Đình nói cô! Nhưng là cô đến kì sao? Căn bản không có được không? Tiêu Y Đình, rốt cuộc là anh muốn như thế nào? Cô nhìn chăm chăm anh, suy nghĩ có nên phản bác hay không.....

210. Chương 150: Chương 140

211. Chương 150: Sen Tàn.

Lúc này, bất kể là thừa nhận hay phủ định chuyện đó thì, trước mặt hai người đàn ông, và hai ‘người đàn ông’ khác nữa, đó cũng là chuyện xấu hổ chết người có được không?

Anh hãm hại cô như thế chỉ là để cho vui thôi sao?

Cô cảm giác được ánh mắt kì quái của anh Mục Xuyên, nhiều hơn nữa là ánh mắt đầy nghi vấn và học hỏi của hai bạn nhỏ: “Kì sinh lý là cái gì?????”

Tiêu Y Đình còn tiếp tục trò xấu xa, trêu chọc với cô: “Nhìn anh làm gì? Coi như em còn nhớ! Không được ăn đá lạnh! Nếu không tối nay có gọi anh sang xoa bụng cho anh cũng không sang đâu!”

“.....” Cô trợn mắt, há hốc miệng.....

Cô cảm thấy may mắn vì lúc này cô không uống nước trái cây, nếu không đã phun ra hết toàn bộ.....

Nhưng là, cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn cam chịu! Cô gọi anh sang xoa bụng lúc nào chứ? Rốt cuộc đây là muốn bôi xấu cô sao? “Lúc nào mà em.....”

“Em dám nói anh chưa bao giờ xoa bụng cho em?” Anh rất nhanh cắt đứt câu cãi lại của cô, gây sự đến cùng.

Không sai! Đúng là anh từng xoa bụng cho cô! “Nhưng là.....”

“Nhưng là cái gì? Còn muốn kể hết lại chuyện ngày xưa sao?! Diệp Thanh Hòa em đủ rồi nha! Thật chưa từng thấy em như thế bao giờ!” Ngữ khí của anh càng thêm gộp mưa thành bão.

Như lời anh nói, không hề sai, cô có muốn cãi lại cũng không được!

Chẳng qua là, mấy lời này giống như che giấu ẩn tình, mà chhhh cũng qua lâu rồi, anh nói ra trước mặt những người ở đây là có ý gì?

Cô hơi nổi giận, cũng có chút kích động, dù sao nước trái cây cũng đã phun lên người anh, hình tượng của cô cũng không còn, cô không quan tâm dáng vẻ ôn nhu mình vẫn duy trì lâu nay, cả giận nói: “Tiêu Y Đình! Anh mới là đủ rồi!”

“Đúng là anh đủ rồi! Diệp Thanh Hòa! Em hai mươi tuổi rồi! Chứ không phải là mười hai tuổi! Tháng nào cũng muốn anh quần kì sinh lý của em mà không biết ngược sao? Không phải có nói là hôm nay không đi đâu sẽ ở nhà nghỉ ngơi sao? Còn chạy đến đây làm loạn! Sao em có thể ham chơi như thế chứ? Cũng không phải em không hiểu cơ thể mình! Năm mười sáu tuổi đang đến kì lại một mình chạy giữa sân nắng khiến nằm liệt giường một tuần! Năm mười bảy tuổi vẫn không chịu nghe lời, chạy đi lung tung để bản thân bị ốm! Năm mười tám tuổi, trước kì thi tốt nghiệp còn để bị ốm nặng! Lúc ở Anh cũng một trận ốm! Năm mười chín tuổi.....”

“Tiêu Y Đình! Anh đừng có nói nói vậy!” Càng ngày càng quá đáng! Định kể hết mọi lần ốm của cô đều là do kì sinh lý trước mặt nhiều người như thế sao?

“Anh nói vậy sao? Tự em nhìn vào lương tâm của mình đi! Em hỏi Tiêu Thành Trác xem! Hôm em bị xỉu là anh công em về nhà có đúng không?” Anh vỗ đầu Tiêu Thành Trác bên cạnh một cái, ý cần người làm chứng.

Diệp Thanh Hòa xấu hổ muốn chết! Đúng là lần đấy chạy bộ bị té xỉu, còn gặp đúng kì! Nhưng đấy không phải lần duy nhất sao? Lần ở Vân Nam không phải vì kì sinh lý mà! Hai năm kia cô có bị ốm sao? Hơn nữa! Cái gì mà tháng nào cũng muốn anh quần kì sinh lý?! Anh toàn nói mấy lời thật giả lẫn lộn, nghe không thể hiểu được! Còn tìm Tiêu Thành Trác làm chứng chuyện có thật!

Cô hoàn toàn có thể ngồi đây đôi co với anh, anh thì cãi lại những chuyện kia là có thật hay không, nhiều người chú ý như thế, anh với cô lại cãi cọ nhau về vấn đề kì sinh lý sao? Nếu như cô thắng thì sao chứ? Mặt của cô cũng đã bị quẳng xuống Thái Bình Dương, không thể lấy lại được!

Mắt thấy cục diện rất lung tung, Mục Xuyên không thể không ra mặt, ho nhẹ một tiếng, đứng lên ngăn cản trước khi anh đưa nhủ này đi quá xa: “Chuyện này..... là do tôi.....tôi không để ý đến vấn đề của Tiểu Hà, mời cô ấy ra ngoài chơi là không phải, bạn học Tiêu không nên tức giận. Còn Tiểu Hà, uống xong nước trái cây thì về nghỉ ngơi nhé.....”

“Không có sao..... anh Mục Xuyên, anh đừng quan tâm anh ấy! Anh ấy là đồ khùng!” Vốn cô muốn nói không phải cô đến kì sinh lý, nhưng những lời kia ra đến miệng rồi vẫn không thể nói ra.

Nhưng cô càng không nói, ngược lại Mục Xuyên càng thấy áy náy, muốn nhanh chóng đưa cô về nhà.

Diệp Thanh Hòa không có cách nào khác, hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Y Đình một cái.

Lúc này nước uống của ba người kia cũng được mang tới, Tiêu Y Đình thần nhiên cầm cốc bia lên hộp một hộp, coi như không thấy ánh mắt của cô.....

Cô dần dần bình tĩnh lại, nuốt cục tức kia xuống.

Mười sáu tuổi bắt đầu cũng anh đầu khẩu đầu trí, đến bây giờ anh vẫn chưa thắng nổi một lần, lần này coi như hoà.....

Có vẻ cô đã khinh địch quá.....

Hay là, cô không có ý chí chiến đấu?

Cô đi đến kết luận, kết quả hôm nay là do cô quá coi trọng chuyện ‘mặt mũi’, nếu là một kẻ không bao giờ biết xấu hổ, đảm bảo trăm trận trăm thắng!

Uống xong xuôi, tất cả mọi người ra về, cô ngồi cùng taxi với ba người kia.

Loại tình huống này, cô còn có thể để mới đưa cô về được sao? Thật xấu hổ chết mất!

Quách Cẩm Nhi lên xe sau cô, lúc sắp bước vào thân thể liền loảng choạng muốn đổ, may là túm được áo của Tiêu Y Đình.

“Sao vậy?” Tiêu Y Đình hỏi.

“Choáng đầu..... Có thể là bị cảm nắng rồi....” Giọng Quách Cẩm Nhi yếu ớt.

Tiêu Y Đình nhìn cô ta một cái, đỡ lấy cánh tay, dìu cô ta lên xe.

Sau đó, bốn người trong một chiếc xe, cùng về một nhà.

Trên xe, Tiêu Thành Trác ngồi ở ghế lái phụ, hàng ghế sau Quách Cẩm Nhi ngồi giữa, hai bên là Tiêu Y Đình và Diệp Thanh Hòa.

Lên xe được một lúc, Quách Cẩm Nhi liền mệt mỏi, đầu tựa vào vai Diệp Thanh Hòa.

Diệp Thanh Hòa rất không thích người khác tiếp xúc thân mật với mình quá, những đang ngồi trên xe, không thể động đây, thân thể cứng ngắc, có chút giật giật mất tự nhiên.

Quách Cẩm Nhi dựa vào cô, mùi nước hoa nhàn nhạt quần quanh bên chop mũi cô, cất giọng mệt mỏi nói: “Thanh Hòa, thật ngại quá, có thể cho chị dựa nhờ một chút, chị hơi khó chịu....”

Một cô gái xinh đẹp như thế, lại bày ra dáng vẻ yếu ớt nhờ vả, thì bất kể là ai cũng không thể cự tuyệt.

Diệp Thanh Hòa nhẹ nhàng đáp “Ân.”, nhìn, dù sao cô cũng là người kiên nhẫn, coi như là một lần rèn luyện.....

Tiêu Y Đình nhìn cảnh này, đưa ra đề nghị: “Nếu không thì đi bệnh viện.”

Quách Cẩm Nhi mảnh mai ướn ắt, nước mắt lưng tròng: “Chuyện này..... Thanh Hòa cũng không thấy thoải mái, đi nhanh về nhà nghỉ ngơi là được rồi....”

Diệp Thanh Hòa có cảm giác mình bị đẩy ra ngoài, đang đứng trước đầu sóng ngọn gió trực ngã, sao lại giống như cô trở thành vật cản thế này?

Đầu óc cô xoay chuyển, nói: “Hay để em với chú nhỏ bắt xe khác về, anh đưa chị Cẩm Nhi đến bệnh viện xem sao, cảm nắng tưởng nhỏ nhưng không hề nhỏ....”

Trầm mặc ngắn ngủi....

Sau đó giọng nói của anh vang lên: “Được”, vẻ mặt âm trầm đáng sợ.

Diệp Thanh Hòa đã quen với vẻ mặt đó của anh, có ngày nào anh không bày ra cái bộ dạng Nhị thiếu kia chứ?

Vì vậy, lấy tiền từ trong túi đưa cho anh, sau đó xuống xe cùng Tiêu Thành Trác, gọi xe khác.

Tiêu Thành Trác rất thích chuyện này, có thể cùng ngồi xe với mỗi Diệp Thanh Hòa về.

Trên đường, Tiêu Thành Trác hỏi: “Chị, chúng ta cứ thế xuống xe bỏ về nhà, có phải là không nghĩa khí không ạ?” Mặc dù nói là như thế nhưng cũng không hiểu lắm chuyện nghĩa khí, chỉ là thân là con trai, có người bị bệnh như thế lại không quan tâm, trách nhiệm theo bản năng lại trỗi lên, mặc dù nhóc không có ưa Quách Cẩm Nhi kia là mấy, nhưng nhóc cũng là chú không phải sao?

Diệp Thanh Hòa suy nghĩ một chút: “Không phải, cái này gọi là giúp người làm chuyện vui vẻ.”

“Tại sao?” Tiêu Thành Trác có cảm giác đầu óc mình không theo kịp suy nghĩ của Diệp Thanh Hòa.

“Lớn lên em sẽ hiểu....” Diệp Thanh Hòa thần thần bí bí nói.

Tiêu Thành Trác ủ rũ: “Còn bao lâu nữa em mới trưởng thành đây!” Nhóc đã rất nỗ lực đó có được không?

Buổi chiều, Quách Cẩm Nhi từ bệnh viện trở về, trông vẫn rất yếu, về đến nhà liền lên phòng nghỉ ngơi. Khương Văn Ngư rất lo lắng, than nhẹ: “Cẩm Nhi còn ở nhà chúng ta hơn một tháng, hôm nay mới ngày đầu đã đổ bệnh như thế này rồi, mình phải ăn nói sao với chị Quách đây!”

Lúc ăn cơm tối, Quách Cẩm Nhi cũng không xuống ăn, Khương Văn Ngư tự mình mang cơm lên phòng cho cô ta.

Một lúc lâu, bà đi xuống, thở ngắn thở dài.

“Y Đình, con có ăn xong chưa? Ăn xong thì đi với Thanh Hòa vào phòng trò chuyện với Cẩm Nhi, con bé không ngủ được, lại khó chịu. Mẹ lớn tuổi rồi không có chuyện để nói, các con là mấy đứa trẻ còn có chuyện nói, trò chuyện trò con bé đỡ buồn chán là tốt.” Khương Văn Ngư cầm đĩa lên, đáng vẻ ăn không vào, rất buồn bã.

“Xong rồi.” Tiêu Y Đình nói, “Đi lên thôi”

Diệp Thanh Hòa ngẩn ra, “Đi lên thôi” là nói với cô sao? Đứa trẻ này, nói chuyện càng ngày càng giản lược....

Dù sao Khương Văn Ngư cũng đã có lời, cô không thể không đi lên.

Cô cũng bội phục sắp xếp của Khương Văn Ngư, dù sao thì, cả Tiêu Y Đình và Quách Cẩm Nhi đều là người mới lớn, nếu chuyện cô nam quả nữ như thế ở chung một phòng bị đồn ra ngoài thì rất không hay. Nhưng nếu thêm cô nữa, Tiêu Y Đình có thể quang minh chính đại thể hiện sự quan tâm của mình đối với Quách Cẩm Nhi.....

Giờ càng già càng cay!

Diệp Thanh Hòa cũng vì Tiêu Y Đình có một người mẹ như thế mà vui cho anh, không nói đến chuyện Quách Cẩm Nhi đến ở nhà họ Tiêu, chuyện tối nay đã được sắp xếp đến giọt nước cũng không lọt, vì vợ của con trai, bác ấy hao tổn không ít tâm tư.....

Cô yên lặng để bát xuống, theo Tiêu Y Đình lên lầu.

Nhưng là, có lẽ kẻ gốc cô mới cùng vào phòng với Tiêu Y Đình!

Lúc đi tới phòng mình, cô mở cửa, đứng lại ở cửa nói với Tiêu Y Đình: “Anh hai, em không vào đâu, như thế rất không tiện! Anh hiểu mà!”

Nói xong, chạy vào trong phòng, đóng cửa lại.

Anh hai, giúp anh đến bước này, coi như em cũng đã tận tâm.....

Hôm nay Tiêu Thành Trác không đến quấy cô vì nhóc đang bận xem TV dưới lầu, xem rất say mê.

Vì thế cô quyết định luyện chữ.

Sẽ không viết cái bài “Thần Phong” gì kia nữa! Giọng văn khuê oán kia không phải phong cách của cô!

“Đại giang đông khứ lãng đào tuyền!”

(Xích Bích hoài cổ - Niệm Nô Kiều)

“Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai!”

(Thương tiễn tửu - Lý Bạch)

“Kim qua thiết mã khí thôn vạn lý như hốt!”

(Kính khẩu Bắc Cố đình hoài cổ - Vĩnh Ngộ Lạc)

“Tuý lý thiêu đăng khan kiếm,
Mộng hồi xuy giác liên doanh!”

(Phá trận tử - Tân Khí Tật)

{Dòng sông đông rót, đào thải hết!

Nước sông Hoàng Hà chảy từ trên trời xuống!

Giáo vàng ngựa sắt, khí thôn muôn dặm hung hổ!

Say khướt khêu đèn ngấm kiếm,

Mộng về còi rúc kiên thanh!}

Nét chữ cứng cáp, đậm mực, rất phóng khoáng!

Viết xong, cô rất hài lòng, đặt bức chữ lên bàn học, tự mình bình phẩm, lại cảm thấy có chữ không hài lòng, lại lấy giấy ra viết lại, một lần lại một lần, đến khi cô cảm thấy hài lòng mới thôi!

Cô cảm thấy, chữ mình càng ngày càng không giống chữ của cha, trong lòng không khỏi nghĩ đến anh Mục Xuyên, tự hỏi có phải là nam nữ thì khác nhau hay không? Cô mãi mãi không bao giờ được như cha, mãi mãi.....

Tào Tháo vừa nhắc là tới, cô vừa đến Mục Xuyên liền có điện thoại anh gọi tới.

“Dạ, anh Mục Xuyên.” Cô nhận điện thoại.

“Tiểu Hà, đã đỡ chút nào chưa?” Giọng nói của Mục Xuyên dịu dàng mà chân thật.

“.....” Vẫn là nói chuyện kì sinh lý sao? Tiêu Y Đình, đúng là bị anh hại chết mà! “Anh Mục Xuyên, anh đừng nghe anh hai em nói bừa! Không có chuyện đó đâu!”

Càng giải thích càng phản tác dụng, giống như cô đang rất xấu hổ, Mục Xuyên cười cười: “Không có sao, Tiểu Hà, những chuyện này.....” Anh nói tới đây sửa lại miệng, “Uống chút nước đường đỏ, nghỉ ngơi sớm.” Lời anh định nói là: mấy chuyện này đều là mẹ quan tâm con gái. Nhưng sự mẫu đã không còn, anh sợ nói mấy lời này lại khiến cô đau lòng.

Lúc này Diệp Thanh Hòa càng thêm xấu hổ: “Anh Mục Xuyên..... thực sự không có....”

“Được rồi được rồi, cô bé hay xấu hổ! Vậy anh không nói nữa!” Nói xong lại bổ sung thêm một câu, “Chuyện này cũng không có gì, chuyện bình thường thôi! Em nghỉ sớm một chút, anh không quấy rầy em nữa.”

“Vâng, anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tắt điện thoại rồi, Diệp Thanh Hòa ngồi lại, tay nắm chặt điện thoại gần ngực, nah Mục Xuyên định nói “Những chuyện này vốn là.....”, vốn là những chuyện mẹ quan tâm con gái đi.....

Cha, mẹ, nhà.....

Cô nhớ lại những ám áp từng có, hơi mỉm cười. Anh Mục Xuyên là lo cô buồn nên không nói hết, nhưng là, anh biết không? Từ sau khi gặp anh cô đã không còn sợ nhớ lại chuyện quá khứ nữa.....

Cũng khá muộn, cô chưa đi ngủ mà bật máy tính lên, login tài khoản Nhất Nhất Phong Hà.

Phía anh hai vẫn chưa có động tĩnh gì, chắc chắn là anh chưa biết việc cô đã làm rồi.

Quả nhiên, anh đúng là đầu đất mà!

Từ lúc anh vào phòng Quách Cẩm Nhi nói chuyện đã ba tiếng đồng hồ rồi thì phải? Vẫn còn nói chuyện sao? Quách Cẩm Nhi thật giỏi gây sức ép.....

Nhưng là, cũng dễ hiểu thôi, người ta là tình yêu! Đến ngay cả cô không phải em gái ruột anh cũng ở cùng cô cả đêm, huống chi là người yêu.....

Diệp Thanh Hòa nghĩ tới đây, cảm giác chính mình không nên như vậy, trong nháy mắt thấy khinh thường chính mình, lập tức vứt bỏ suy nghĩ kia.

Vừa đúng lúc A Tổ gọi cô cùng làm nhiệm vụ, cô liền tham gia.

Cô vừa vào, hệ thống thông báo: Bạn tốt Tiêu đang mất kết nối.

Trái tim cô giật thót, hình như kịch hay sắp bắt đầu rồi.....

Cô nhìn chăm chăm màn hình, thăm đếm thời gian, khoảng chừng hơn hai mươi phút sau, trên kênh liền bị chấn động bởi tiếng gào thét của anh: “CHUYỆN GÌ XẢY RA VỚI TA??”

Sau đó một chuỗi dài từ ngữ chửi rửa.

Cô thăm đoán, anh đang rất sốt ruột tìm kiếm trong các kho hàng.....

Những người biết chuyện rút rít thăm hỏi anh:

“Tiêu thiếu, hay là hack mật mã?”

“Tiêu thiếu, bình tĩnh!”

“Tiêu thiếu, cùng lắm là kiếm lại từ đầu!”

Diệp Thanh Hòa cười thầm trong lòng, kiếm lại từ đầu sao? Nói dễ vậy sao.....

Khung chat nháy lên: “Nhất Nhất, cả ngày hôm nay người có online không?”

“Có.” Cô trả lời.

“Thế có thấy ta online không?”

“Nhìn thấy.” Cô gửi lại. Đột nhiên biểu tượng hoa sen vành đốm máu hiện ra giữa màn hình, hình ảnh thật hoa lệ.

“Người biết là ai không? Ta bị hack!!!” Ba dấu chấm than liền, quả nhiên anh rất kích động.

“Biết.” Vẫn trả lời lạnh nhạt.

“Kẻ nào?” Sau đó là một loạt icon tức giận, máu me. Đây là anh muốn giết người sao?

Cô khẽ mỉm cười, gửi đi một chữ: “Tôi.”

Sau đó, bên kia lâm vào trầm mặc.....

“Này! Này! Người đang làm cái gì thế?” Trong kênh có người cuống cuồng hô.

Cô lia lia chuột, đoá hoa sen phát ra ánh sáng rực rỡ.

A Tổ bất bình nói thay cô: “Đừng có nhộn! Không thấy chuyện của Tiêu đại ca sao? Trong lòng anh ấy đã rất phiền rồi!”

Cô rất bình thường, trong lòng đang chờ đợi một câu trả lời. Hôm nay mục đích login của cô chỉ là để thông báo, thông báo sẽ chấm dứt mọi chuyện.....

Cuối cùng, bông hoa sen tắt ánh sáng. Trong kênh yên tĩnh trở lại. Khung chat lịa hiện lên.

Cô từ từ di chuyển chuột, mở ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luat-su-phuc-hac-qua-nguy-hiem>